

Giới thiệu Ngự Phật

Truyện Ngự Phật của tác giả O Trích Thần là truyện huyền huyền, ngôn tình cổ đại. Là một cái có lý tưởng có khát vọng yêu quái, tín ngưỡng là ắt không thể thiếu.

Nhưng là, hòa thượng, ta có thể không tin phật sao? Là một đóa lai lịch rất lớn, thực lực rất kém coi hoa sen. Nàng thật sự không nghĩ bị phật ngồi ở mộng dưới. Cho nên, hòa thượng, chúng ta đừng tin phật, thành ma quên đi. Bỏ để bản phi thụ, niềm hoa tiểu phạm tục.

Nghiệt hóa huyết liên hoa, ngự phật biến thành ma. Sáng sớm, những tiếng chim kêu riu rít dễ nghe không dứt vang lên bên tai ở Liên Hành sơn, các loài động vật sống trong núi đều ra ngoài kiếm ăn trong buổi sớm ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hòa thượng giả

Sáng sớm, những tiếng chim kêu riu rít dễ nghe không dứt vang lên bên tai ở Liên Hành sơn, các loài động vật sống trong núi đều ra ngoài kiếm ăn trong buổi sớm ảm áp.

Những giọt sương lóng lánh trượt theo phiến lá, nhanh chóng rơi xuống tan vào đất bùn, dưới những tán cây cổ thụ trăm năm tươi tốt, sương không ngừng rớt xuống, tựa như một cơn mưa nhỏ từ trên trời rơi xuống, những giọt nước được ánh nắng chiếu vào vàng óng ánh, giống như những hạt châu màu vàng.

Lại là một buổi sớm khiến cho tâm trạng con người ta sáng khoái, nhưng lại không phải là một buổi sáng yên bình.

“Mỹ nhân, đừng chạy mà, để Hồ gia ta yêu thương chiều chuộng ngươi...” Giọng nói suồng sã, cộng thêm bộ dạng chảy nước miếng ngu xuẩn kia, thiếu chút nữa làm cho Hoa Liên đang chạy đằng trước nôn hết cả bữa cơm hôm qua ra.

Thời buổi này làm yêu quái cũng không dễ, đặc biệt là một Hoa yêu có tu vi thấp, nếu như là năm đó... thôi bỏ đi, năm đó mình cũng đâu có mạnh. Đều nói hào hán không nhắc chuyện năm xưa, vấn đề là, tình cảnh năm đó của nàng còn không bằng bây giờ. Là một yêu tinh, Hoa Liên vẫn luôn cảm thấy mình làm yêu tinh vừa thất bại lại vừa uất ức.

Hồ yêu vẫn nhất quyết không tha đuổi theo phía sau, vừa chạy, Hoa Liên vừa quay đầu nhìn ra sau.

Đừng thấy con hồ kia bộ dạng ngu xuẩn, tu vi của hắn đã đến kỳ Yêu tướng, trong cái thời thế quần yêu loạn vũ này, dù chút tu vi đó chẳng là gì, nhưng ở Liên Hành sơn nhỏ nhỏ này, hắn hoàn toàn có thể ngang ngược, hơn nữa, một tiểu yêu như Hoa Liên cũng không thể giải quyết nổi hắn.

Động tác đuổi theo Hoa Liên của Hồ yêu tuy có vẻ ngớ ngẩn, nhưng nhìn kỹ cũng thấy, hắn chẳng hề dùng hết sức, chẳng qua chỉ đang trêu chọc Hoa Liên để chơi mà thôi. Chỉ cần hắn hơi dùng chút khí lực, sợ rằng Hoa Liên khó mà thoát khỏi miệng hồ.

Sáng sớm chưa ăn cơm, lại chạy qua mười mấy con đường núi, nói thật, cho dù là yêu quái cũng không chịu nổi. Hoa Liên cuối cùng cũng thở hổn hển dừng bước, nàng thực sự là không chạy nổi nữa rồi.

Bởi vì vận động mạnh, trên gương mặt trong suốt như ngọc của Hoa Liên nhuộm lên một mảng ửng hồng, giống như được bôi lên thứ phấn thượng đẳng, khiến người ta sinh ra ham muốn vươn tay chạm vào.

Hồ yêu cũng vừa vận biểu đạt sự ca ngợi đối với cảnh này, có thể thấy được từ lưu lượng nước miếng của hắn.

“Mỹ nhân, ngươi đừng chạy nữa, ngươi xem, Hồ đại nương không phải đã đồng ý gả ngươi cho ta rồi sao!” Hồ yêu vừa xoa xoa tay, vừa tiến lại gần Hoa Liên.

Thân thể Hoa Liên cứng đờ, lúc mới đầu, nàng hiển nhiên còn chưa đoán được trình độ vô si của con hồ này. Mẹ nàng thiếu chút nữa bị con hồ này vung một cái tát chụp chết, căn bản ngay cả nói cũng không ra nổi một câu.

Nàng chỉ nhớ con hồ kia xách cổ áo người mẹ nửa sống nửa chết của mình lên mà rống điên cuồng, “Gả con gái của ngươi cho ta đi, gả cho ta đi.” Lúc đó mẹ nàng đã hôn mê rồi, sao đến miệng con hồ này, lại thành mẹ nàng đã đồng ý chứ!

“Đa tạ Hồ gia yêu quý, Hoa Liên vẫn chưa tới tuổi lập gia đình.” Những yêu quái bình thường, năm khai khiếu* chính là được một tuổi, nhưng Hoa Liên không thể tính như vậy. Nếu mà tính thế, chỉ sợ trong tam giới lục đạo này không có mấy ai lớn tuổi hơn nàng.

* Khai khiếu: Mở trí thông minh, làm cho tâm trí sáng suốt, có trí giác

Nàng không muốn làm lão yêu bà, cho nên, tuổi của Hoa Liên được tính từ khi nàng bắt đầu biến hóa, năm nay, vừa đúng mười sáu tuổi.

Ở yêu tộc, yêu quái mười sáu tuổi đúng là được coi như vị thành niên. Đáng tiếc, con hồ này cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy.

“Không sao, không sao, ta không ngại.”

... Nhưng mà ta ngại!

Hoa Liên hít một hơi thật dài, cố gắng kiềm chế lại nỗi xúc động muốn gặm thết của mình. Nàng tình nguyện để đàn gảy tai trâu chứ nhất quyết không nguyện ý nói chuyện với một con hồ tướng mạo xấu xí đến mức làm cho người ta ăn cơm cũng khó mà nuốt xuống nổi. Chỉ số thông minh của hai bọn họ không nằm trên cùng một trục hoành, nói nhiều, thực sự là một loại xem thường bản thân.

Con hồ này trừ sức mạnh lớn hơn nàng ra, thực sự không có chỗ nào bằng, nhưng mà... ở Yêu tộc, sức mạnh chính là quyền lực.

Mất thấy Hồ yêu từng bước tới gần, trong mắt Hoa Liên lóe lên một luồng hồng quang, lại phải dùng chiêu đó. Mỗi lần dùng xong sẽ mệt đến hai tháng, một năm nay nàng đã dùng liên tiếp hai lần, đây là tại trên ai chọc ai vậy!

Hồ yêu thân cao hơn một mét chín, thể trọng tuyệt đối không dưới ba trăm cân đánh về phía Hoa Liên, căn bản chính là lấy thịt đè người mà! Có điều... con hồ yêu kia mới nhào đến giữa chừng, đột nhiên giống như bị ai điểm huyết vậy, cứ đứng yên như vậy giữa không trung.

Hoa Liên kinh ngạc nhìn hồ yêu, theo bản năng lùi về phía sau, rồi lại lùi tiếp lùi tiếp, đại khái xác định con hồ yêu kia thực sự không thể động đậy nữa, không nói hai lời liền xoay người bỏ chạy, hoàn toàn không có ý ở lại cảm ơn ân nhân đã cứu mạng nàng.

Đáng tiếc, chạy chưa được hai bước, đã bị một người cười tít mắt chặn lại bước về phía nàng.

Chẳng thà để hồ yêu đè chết còn hơn!

Thấy rõ người đến là ai xong, trong lòng Hoa Liên chỉ có duy nhất một suy nghĩ như vậy.

Người tới mặc một chiếc áo trắng phiêu dật tinh khôi, tóc dài đen nhánh dùng tơ vàng buộc lên, ánh sáng mặt trời rực rỡ hắt từ sau lưng hắt lại tạo thành một quang sáng màu vàng nhàn nhạt, trên gương mặt có thể sánh với yêu nghiệt kia là cặp mắt đen sáng tựa sao trời, cho dù nói hắt là trích tiên hạ phàm cũng không quá đáng.

“Thật là khéo.” Thanh âm của nam nhân dịu dàng dễ nghe, khiến cho người ta cảm thấy cả người ấm áp.

“Thật không khéo.” Hoa Liên không để ý đến vẻ mặt dịu dàng của hắn, đổi hướng tiếp tục đi.

Sau thời gian một chung trà, trên một con đường khác, hai người lại “không hẹn mà gặp”, cặp mắt phượng mê người của nam nhân cong cong, mang theo ý cười rõ ràng, “Thật là khéo.”

“Hừ.” Hoa Liên chưa từ bỏ ý định, tiếp tục chuyển hướng.

Lại là thời gian một chung trà, Hoa Liên đứng trước mặt một con hồ không ra nước mắt, nàng vậy mà lại vòng trở về chỗ cũ! Mà người kia vẫn đứng trước mặt nàng như thế, vẫn lời nói đó, lần thứ ba, “Thật là khéo!”

“Người không bỏ qua cho ta được sao?” Hoa Liên chỉ thiếu nước quỳ xuống đất cầu xin hắn, nàng bị gã này bám lâu lắm rồi, nửa năm trước khó khăn lắm mới trốn thoát khỏi tay hắn, ai biết hôm nay gặp vận xui, lại đụng phải hắn.

Chẳng lẽ, cả ngày lẫn đêm hắn không có chuyện gì khác để làm hay sao? Ngày ngày đuổi theo một tiểu yêu như nàng, rốt cuộc là muốn làm gì chứ!

“Vừa nãy là ta cứu thí chủ!”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết.” Hoa Liên bĩu môi.

“Thí chủ không muốn nói gì khác sao?” Nam tử dường như không hề có ý buông tha, dạt dào hứng thú nhìn Hoa Liên, không biết rốt cuộc là hắn muốn nghe Hoa Liên nói gì.

“Cáo từ.” Lần này Hoa Liên cũng không hề khách khí, chỉ thiếu chút nữa làm cho nam tử sắc nước miếng mà thôi. Có điều nam tử kia cũng không có ý để Hoa Liên bỏ đi, Hoa Liên chỉ thấy trước mắt lóe một cái, người nọ đã chắn trước mặt nàng.

“Thí chủ có duyên với Phật.” Nam nhân hai tay tạo thành chữ thập, mắt buông xuống, dáng vẻ kiêu cao tăng đắc đạo. Nếu như mái tóc dài này của hắn bị cạo sạch, mặc thêm tăng y vào, cảm Phật châu trong tay, nhất định sẽ là vị hòa thượng đẹp nhất trên cõi đời này.

Chùa nào vận khí tốt thu nạp được hắn, sợ rằng tiền nhang đèn cũng sẽ tăng lên không ít. Hoa Liên nhìn chằm chằm nam nhân, không nhận được nghĩ vậy trong lòng.

“Thí chủ?” Nam nhân thấy Hoa Liên không nói lời nào, mày kiếm hơi nhướn lên, giọng cũng cao hơn.

“Ta không tin Phật.” Hoa Liên nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này, người này nhất định là bị lừa đá vào đầu rồi, lại bảo Yêu đi tin Phật, đùa gì thế. Hơn nữa những lời này không biết hai bọn họ đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, người này chẳng lẽ không biết hai chữ buông tha viết thế nào sao?

Cũng không biết đám hòa thượng đó cho hắn bao nhiêu lợi lộc mà khiến hắn đi khắp nơi thuyết phục người ta xuất gia như vậy, vốn hắn chỉ đi khuyên đàn ông đi làm hòa thượng, nhưng mà bây giờ hình như hắn còn nhận làm ăn với cả am ni cô thì phải, chuẩn bị độ cả nữ tử lên núi đi tu?

“Tin Phật có nhiều chỗ lợi lắm.” Giọng nói của nam nhân mang theo vài phần hấp dẫn, Hoa Liên lại chỉ thấy hắn chẳng có ý tốt gì. Hơn nữa lai lịch người này rất cuộc thế nào, nàng đến giờ cũng không biết. Nàng chỉ biết, tu vi của tên này cao thâm hơn nàng nhiều lắm, cho nên đến tận lúc này, Hoa Liên bị hắn nói cho to cả đầu mà vẫn không dám động thủ với hắn.

Con hồ yêu vừa nãy, mặc dù đối phó cũng khó, nhưng cũng không phải không có cơ may thắng được. Hơn nữa cho dù không thắng được, ít nhất nàng cũng có thể chạy trốn, nhưng mà vị trước mặt này, nếu không phải thừa dịp hắn không chú ý thì ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Ngay từ lúc thua dưới tay hắn Hoa Liên đã nhớ rõ ràng.

“Phật tổ sẽ không nhận một yêu tinh làm tín đồ.” Hoa Liên nhắm mắt lại, siết chặt nắm đấm, một lúc lâu sau, tâm trạng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hết sức tỉnh táo nói với hắn.

“Yên tâm, người là do ta giới thiệu, Phật tổ nhất định sẽ nể mặt ta.” Nam nhân cười đến ý xuân dạt dào, đối với hắn mà nói, chuyện đó hoàn toàn không thành vấn đề.

“...” Nàng và gã này hoàn toàn không thể khai thông, còn chẳng bằng con hồ yêu vừa nãy. Không biết nên nói gì, Hoa Liên quay mặt qua một bên, đột nhiên liếc thấy con mãnh hổ thân dài tuyệt đối trên ba thước đã bị đánh cho trở lại nguyên hình nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

“Hắn chết rồi?” Hoa Liên trong lòng cả kinh, vội vàng mở miệng hỏi.

“Chắc là vậy.” Nam tử cúi đầu nhìn con hổ kia, vẻ mặt nhẹ tựa gió mây, giống như chuyện sống chết của con hồ yêu kia chẳng liên quan gì đến hắn vậy.

Rước lấy phiền phức rồi! Con hồ này thực lực không là cái gì, nhưng mà người ta có hậu đãi, nghe nói nhà của con hồ yêu này vốn ở trong Đại Hoàng sơn, là một gia tộc có thực lực không tầm thường.

Còn nghe nói con hồ yêu này vốn là ra ngoài trải nghiệm, cứ vậy mà chết, người nhà hắn mà truy cứu, Hoa Liên nhất định là kẻ đầu tiên gặp tai ương.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì phải dọn nhà thôi, Hoa Liên thở dài, bây giờ tìm chỗ để ở thôi cũng thật là khó, yêu tinh trong Liên Hành sơn quá nhiều, tu vi của nàng và mẹ lại cực kỳ thấp, ngay cả cái sơn động đồ nát của hai mẹ con bây giờ cũng thường xuyên bị những yêu tinh khác dòm ngó, chứ đừng nhắc tới chuyện đi tìm động phủ khác.

“Người... không phải là hòa thượng đấy chứ?” Hai người nhìn nhau im lặng cả nửa ngày, Hoa Liên do dự một lát vẫn nói ra nghi ngờ trong lòng. Nam nhân này ăn mặc không giống như người xuất gia, nhưng mà, trên người hắn cổ tình lại mang theo Phật quang do chân chính tu luyện mới thành, rồi lại có chỗ không được giống, nhưng cụ thể ở đâu thì Hoa Liên không nói ra được.

“Thí chủ vậy mà đã nhìn ra.” Nam tử ra vẻ vui mừng.

Nam nhân thừa nhận, Hoa Liên lại thấy kinh ngạc. Lần trước lúc nàng gặp tên này, hắn đang nướng thịt, nếu như nhớ không lầm, bữa cơm kia hắn không chỉ ăn thịt, mà còn uống rượu. Hơn nữa bây giờ hắn lại sát sinh, có hòa thượng nào như vậy chứ? Không phải hắn nên lòng đầy từ bi, phổ độ chúng sinh, trước nên khuyên răn con hồ kia một phen sao, cho hắn một cơ hội không phải sao?

“Người thực sự là hòa thượng?”

“A di Đà Phật, tiểu tăng là sư bá của trụ trì Kim Luân tự.”

Thì ra là một tên lừa đảo! Đối với sự cả tin vào lời nói của người này lúc nãy, Hoa Liên khinh bỉ bản thân một phen. Trụ trì hiện nay Kim Luân tự là cao tăng đắc đạo hàng đầu trong giới tu hành bây giờ, Hoa Liên nhớ, vị cao tăng kia hình như là tự học thành tài.

Nếu nam nhân này không muốn nói thật với mình, Hoa Liên cũng chẳng muốn hỏi tiếp nữa, nàng chỉ chỉ thân hình không lồ của hồ yêu, “Ta muốn mang hắn về.”

Phải có thứ gì để còn thông báo chứ, hoặc là nói để đi sắp xếp mới đúng, mạng nhỏ của nàng và mẹ chỉ sợ sẽ phải nộp ra thật. Nàng mới đến cõi đời được có mười mấy năm thôi mà, còn chưa sống đủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Người của Hồ Khâu tới

Hoa Liên là yêu hoa sen, ở Yêu tộc, địa vị của Hoa yêu thực ra rất thấp. Chỉ vì thực lực của Hoa yêu bình thường đều không cao, giống như Hoa Liên vậy, biến hóa mười sáu năm, tu vi của nàng cũng mới chỉ chạm đến cấp trung của Yêu Quân mà thôi, ở trên cấp này còn có Yêu Tướng, Yêu Soái, Yêu Vương, Yêu Đế và Yêu Hoàng.

Không thể không nói, đẳng cấp thứ tự chặt chẽ thực sự khiến người ta bất lực. Hoa Liên tự nhận là đã rất dụng công tu luyện, đáng tiếc ngày trước không trọn vẹn khiến cho tiến độ tu luyện của nàng vẫn không tiến triển, đây cũng là một chuyện không thể lay chuyển khác.

Hoa Liên vẫn luôn cho rằng mình chỉ là một Yêu hoa sen bình thường, chẳng qua là thời gian khai khiếu của nàng sớm hơn một chút, thậm chí sớm đến mức phải ngược dòng thời gian quay lại khi Bàn Cổ* mới vừa khai thiên tích địa.

** Bàn Cổ: Được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong Thần thoại Trung Quốc*

Khi đó tên gốc Cộng Công* của Vu tộc kia còn chưa đánh đổ được cột chống trời, trong Bát Chu Sơn* còn có một cái ao Dưỡng Thiên, bên trong đã từng mọc lên hai bông sen tuyệt thế. Một đóa Kim Liên, một đóa Hắc Liên. Đóa Kim Liên được luyện thành Thập nhị phẩm đài sen, nghe nói bị đặt dưới mộng cho Phật ngồi. Hắc Liên cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị luyện thành pháp bảo, mặc dù bọn họ đã tu luyện đến cấp cao nhất – Thập nhị phẩm, vẫn khó tránh khỏi một kiếp.

** Tức thủy thần Cộng Công, người đã làm phản mang quân Thiên Ma đánh Thiên Giới, sau đó bị Chúc Dung đánh bại, Cộng Công đụng vào Bát Chu Sơn, núi này vốn là một cây trụ chống trời. Sau khi trụ trời bị gãy sụp, nước Thiên Hà chảy xuống trần gian gây lũ lụt khắp nơi, Nữ Oa đã tìm đá ngũ sắc về để vá lại trời.*

Bát Chu Sơn theo lịch sử ghi chép được cho rằng chính là dãy núi Côn Lôn phía Tây Trung Quốc.

Hoa Liên cũng được sinh ra từ Dưỡng Thiên Trì, khi nàng có suy nghĩ, trong ao chỉ còn lại một mình nàng, nàng là một đóa Hồng Liên xinh đẹp, quảng đồ chói kia mới nhìn, tựa như được nhuộm lên từ máu tươi, yêu dị khiến cho lòng người chấn kinh.

Từ khi Hoa Liên biết suy nghĩ đến mấy chục vạn năm sau, nàng chỉ gặp được có hai người, hai nam nhân. Một hòa thượng cầm, một nam tử phong lưu ôn nhuận như ngọc.

Gã hòa thượng nàng mới nhìn đã ghét kia lấy đi nhất phẩm đài sen nàng vừa mới sinh ra, khi đó Hoa Liên đã cho là mình nhất định sẽ chết không thể khi ngờ, kết quả, nàng lại vẫn sống, có chút khó mà giải thích được, lại có chút may mắn.

Người còn lại là nam nhân nàng mới gặp lần đầu tiên đã thích, hắn mang đi ba hạt sen trong số năm hạt sen của nàng, từ đó nam nhân cũng kia biến mất, Hoa Liên lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị khác không ra nước mắt. Chẳng có cách nào khác, ai bảo nàng không có mắt, ngay cả khóc cũng không có tư cách.

Sau đó cột chống trời đổ, Bát Chu Sơn không còn, nước trong ao Dưỡng Thiên tràn ra. Hoa Liên lại vẫn còn sống, đã bao giờ gặp một đóa sen lớn lên từ trong đất bùn khô hạn chưa? Nàng chính là một ví dụ rất tốt.

Sau đó lão Đại của Yêu tộc Thái Nhất và Đế Tuấn* đều không còn, Yêu tộc không nắm được Thiên đình trong tay bị trục xuất, Đại Vu trong Vu tộc đều chết hết, Tiểu Vu bị giết sạch, Vu tộc biến mất. Rồi Nhân tộc phục hưng, lúc này Thiên Địa cuối cùng đã thay đổi. Mà Hoa Liên trải qua mấy chục vạn năm cố gắng, cuối cùng cũng có thể biến hóa.

** Thái Nhất và Đế Tuấn được hóa ra từ một phần của Bàn Cổ, hấp thụ tinh khí hắc đạo, trở thành Yêu thần.*

Nếu như có thể, nàng tình nguyện cả đời này không cần biến thành hình dạng hoa sen.

Nghe nói, những con Yêu đã từng tung hoành ở Đại Hoang mà chưa chết đều lần lượt được phong thần, phong tiên, hoặc là thành vật cưỡi của người khác. Đây cũng là bến đỗ không tệ không phải sao! Tuy nói mọi người đều cùng từ một thời đại đi ra, nhưng Hoa Liên không nghi ngờ gì là một thứ phẩm khuyết thiếu trong số đó, nàng phải phấn đấu lại từ đầu, thành tiên đối với nàng mà nói, trước sau vẫn là một hy vọng xa vời.

Sau khi nhớ lại những chuyện có cũng được mà không cũng chẳng sao kia, Hoa Liên trầm lặng thờ dài, vươn tay kéo lấy cái đuôi to gần bằng cánh tay của Hồ yêu, cố gắng kéo hắn quay về núi.

Thật may, tuy nói còn chưa ăn com, nhưng thể lực của Yêu cũng khá tốt, nàng kéo một cái, vậy mà lại kéo được. Hoa Liên cũng không muốn tiếp tục dây dưa với nam nhân này nữa, lôi cái đuôi của con hổ, sắc mặt có chút khó coi đi vào trong núi.

Nam nhân cũng không cản Hoa Liên lại, chỉ neho mắt cười nhìn bóng dáng nàng biến mất trong rừng núi, sau đó xoay người đi về hướng ngược lại.

Lần này hắn chẳng qua chỉ thuận đường mà thôi, cũng không phải cố ý đến tìm nàng, không ngờ cứu nàng mà lại bị người ta ghét bỏ. Lẽ nào mặt mình trông xấu xí lắm sao? Nam nhân sờ sờ gương mặt mình, có chút bực dọc.

...

Hoa Liên tổn sức chín trâu hai hổ mới kéo được con Hồ yêu về trong sơn động của nàng và mẫu thân, trong động, mẫu thân ngồi trên cỏ khô, trước mặt

để nửa con thỏ nướng.

Mẫu thân nàng tên là Hồ Uẩn, là một con hồ ly tinh đã sống trăm năm, nhưng lại chỉ có ba đuôi, tu vi cũng chỉ đạt đến cấp hạ của của Yêu tướng mà thôi.

Khi Hồ Uẩn gặp Hoa Liên, nàng đang bị một gã đạo sĩ tu vi thấp của Thanh Phong động đuổi giết, Hồ Uẩn cứu Hoa Liên, thuận tiện thu lưu một kẻ lúc ấy chẳng hiểu gì như nàng.

Hai người ở bên nhau thấm thoát đã mười sáu năm, những năm này, họ đi qua không ít chốn, cuối cùng dừng lại ở Liên Hành Sơn, Hồ Uẩn nói với Hoa Liên, bà không đi được, cho nên, phải quay lại nơi hoài niệm nhất.

Khi kéo Hồ yêu vào động, trời cũng đã tối sầm, mẫu thân nàng Hồ Uẩn cũng không mấy kinh ngạc. Chỉ tùy ý quét qua thi thể kia một cái, liền dời ánh mắt về phía Hoa Liên.

Giống như ném một đồng rác xuống thân thể của Hồ yêu qua một bên sơn động, Hoa Liên thấy mẫu thân khoát tay về phía mình, nàng ngoan ngoãn bước tới, lẳng lặng ngồi xuống đối diện mẫu thân, nhả nhận xé một miếng thịt thỏ chậm rãi bỏ vào trong miệng.

“Con nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài một chút.” Nhìn Hoa Liên cuối cùng đã ăn xong, Hồ Uẩn đứng dậy. Sa y thủy sắc vừa vặn bao gọn thân hình mềm mại là lướt của bà, mỗi một bước, những sóng nước màu xanh sẽ dao động một cái, mơ hồ có thể nhìn thấy phần đuôi non trắng nõn.

Nếu như là nam nhân, nhất định sẽ không thể cầm được trước sức hấp dẫn ấy, con Hồ yêu này lại khác người, dám nhẫn tâm đánh mẹ nàng một cái tát.

Hồ Uẩn kéo thi thể của Hồ Yêu đi, Hoa Liên từ đầu đến cuối cũng không hỏi mẫu thân muốn làm gì. Lai lịch của Hoa Liên mờ mịt, mẫu thân nàng, Hồ Uẩn cũng mờ mịt. Hai người không hỏi xuất xứ, chỉ ở cùng một chỗ, sống những ngày tháng vui vẻ bình thường.

Thi thể của Hồ yêu kia cuối cùng thế nào Hoa Liên cũng không biết. Nàng vẫn sống những ngày tháng yên bình như trước, sáng sớm ra ngoài hái trái cây, sau đó quay về sơn động tu luyện cho đến khi chạng vạng. Mà Hồ Uẩn thì đã ra ngoài từ sớm, cho đến khi sẩm tối mới quay lại.

Chỉ tiếc, sau khi Hồ yêu chết chưa đầy mười ngày, Liên Hành sơn nho nhỏ này lại đón hai tên đại yêu ghé thăm, cả hai đều là Hồ yêu nhưng tu vi hết sức cao thâm. Nghe nói, bọn chúng đã đánh thẳng đến Động phủ của Yêu sói, cuối cùng con sói kia bị người ta chém thành tám đoạn, trước khi chết, trong động phủ của hắn còn treo một tấm da hồ rất lớn.

Hoa Liên nhớ mang máng, con yêu sói kia đã mấy lần tới trêu ghẹo mẫu thân nàng, thậm chí dùng cả tính mạng Hoa Liên để uy hiếp Hồ Uẩn. Một tháng trước, gã yêu sói ấy vẫn còn huênh hoang trong động phủ của bọn họ, nếu như Hồ Uẩn không làm nữ nhân của hắn thì hắn sẽ giết chết Hoa Liên. Kết quả, kẻ chết sớm nhất lại là hắn, quả thực là thế sự khó lường.

Hoa Liên cho là chuyện này sẽ kết thúc như vậy, nhưng không phải. Hai tên Hồ yêu tu vi cao thâm kia căn bản không cần điều tra gì cả, bọn chúng chỉ cần giết hết yêu quái trong núi này là xong.

Một Liên Hành sơn nho nhỏ, căn bản không ai địch lại nổi một chiêu của chúng.

Cuộc tàn sát tanh tưởi diễn ra hết sức nhanh chóng, chạy trốn căn bản là vô dụng, tiếng kêu thảm thiết không dứt vang lên bên tai, hơn nữa, rất nhanh sẽ đến lượt mẹ con Hoa Liên.

Lúc hai con Hồ yêu xông vào sơn động của hai người, Hoa Liên vẫn còn đang nhai hoa quả, Hồ Uẩn tựa trên vách đá giả vờ ngủ say.

Một thoáng khi nhìn thấy Hồ Uẩn, trong mắt hai con hồ kia lóe lên sự kinh ngạc, ngay sau đó là sự khinh bỉ nồng đậm. Nhưng bọn chúng lại bỏ qua cho động khẩu đơn sơ này, lắc người bỏ đi.

Hoa Liên đương nhiên sẽ không ngốc đến độ cho rằng bọn chúng nể mặt mình, vậy thì là... nghiêng đầu liếc nhìn mẫu thân, vẫn là đáng vẻ kia, tiếng hít thở đều đều từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Ăn xong quả, Hoa Liên lúi từ trong động ra một tấm đệm hương bồ màu xanh thẫm, hiện giờ là đầu hè, cho dù trời đã tối rồi mà cái nóng vẫn bốc lên bức người, nhưng Hoa Liên ngồi trên bồ đoàn lại cảm thấy cả người khoan khoái mát mẻ vô cùng.

Đây là món quà mẫu thân tặng sinh nhật nàng, Hoa Liên không biết mình ra đời từ bao giờ, cho nên đã lấy cái ngày khi Hoa Liên chỉ còn lại một hơi thở mỏng manh rồi được Hồ Uẩn cứu giúp đó làm ngày sinh nhật của nàng.

Ngồi trên đệm, tiếng hít thở của Hoa Liên dần trở nên nhẹ nhàng, trên người phủ lên một tầng hồng quang yêu dị, hai tay kết ấn, linh khí dần dần bị nàng hút vào trong cơ thể, cũng cố tu vi không được cao thâm lắm của nàng.

Lúc Hoa Liên tu luyện, Hồ Uẩn mới mở mắt ra, chỉ ngẩn ra nhìn nàng, cảm thụ tầng ánh sáng khiến người ta cực kỳ không thoải mái kia trên người Hoa Liên.

“Tiểu Liên...” Sau khi thu công, giọng nói mềm mại của Hồ Uẩn vang lên bên tai Hoa Liên.

“Mẹ, sao vậy?” Hoa Liên mở mắt, hồng quang trong mắt chợt lóe lên.

“Mẹ chắc sẽ phải rời khỏi chỗ này.” Chạy trốn bao năm qua, bà cũng đã mệt mỏi. Hai con Hồ yêu kia đến từ Đại Hoang sơn, sợ rằng đã sớm nhận ra bà

rồi.

“Dạ.” Hoa Liên gật đầu một cái, biết đại khái chuyện này nghĩa là gì.

Như suy đoán của Hồ Uẩn, sáng sớm hôm sau, Liên Hành sơn đã bị tàn sát hết yêu quái lần đầu tiên có đại nhân vật đến.

Một con mãng xà lớn màu đen chín đầu đạp lên không trung mà tới, đằng sau kéo theo một chiếc xe, trên sườn xe màu bạc có khắc một đồ án vòng tròn hình thù kỳ quái, rõ ràng nhìn qua thấy chỉ là những đường cong hỗn loạn, nhưng nhìn lâu lại thấy trong vòng tròn kia có một con vật đang sống.

Đó là dấu hiệu của Hồ tộc ở Hồ Khâu, Đại Hoang sơn. Xe dừng lại giữa không trung, lơ lửng ngay trên cửa động của mẹ con Hoa Liên, ngẩng đầu lên là có thể thấy ngay.

Hồ Uẩn chậm rãi nhấc chân bước ra ngoài, Hoa Liên đi theo sau bà.

“Muội muội, đã lâu không gặp.” Một nữ nhân tuyệt sắc vận đồ đồ từ giữa không trung phiêu dật hạ xuống, khi mũi chân người đó chạm đất, cửa động vốn trụi trơn bỗng hiện ra vô số những bông hoa tươi tắn đỏ chói, lan ra tận phía xa.

Từ xa nhìn lại, giống như trên Liên Hành Sơn này đang bốc cháy.

“Xem ra mặt mũi của ta cũng lớn thật, người lại đích thân đến cơ đấy.” Khóe miệng Hồ Uẩn hơi nhướn lên, nét mặt không thể nói rõ là vui vẻ hay bi ai.

“Đây là chuyện đương nhiên, phu quân mấy năm nay vẫn luôn lo lắng cho an nguy của muội muội người đấy.” Nữ tử áo đỏ cười khẽ, móng tay đỏ chót lướt qua bờ môi căng mọng của ả ta, nụ cười rục rở trên mặt, lại khiến cho người ta thấy rợn.

Khi nữ tử áo đỏ nói những lời này, thân thể Hồ Uẩn run rẩy, vẫn giữ biểu cảm như trước, “Ta đã buông tha rồi, ta bây giờ còn uy hiếp gì đến người nữa hay sao?”

“Nhưng ta đây còn chưa buông tha.” Nụ cười trên mặt nữ tử áo đỏ bỗng nhiên thu lại, chuyển thành vẻ dữ tợn, “Ta còn chưa buông tha cho việc giết người, chỉ có khi nào người chết đi, ta mới thấy an toàn!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mẹ con chia lìa

Đối với sự uy hiếp của nữ tử áo đỏ, Hồ Uẩn cũng chẳng lộ ra bất cứ biểu cảm khản trương nào, chỉ nghech mắt nhìn về phía nữ tử hồng y kia, giọng nói bình tĩnh đến mức khiến người ta tức giận, “Người dám sao?”

“Người cảm thấy ta không dám?” Nữ tử áo đỏ không khỏi nổi đóa lên, thanh âm cũng bén nhọn không ít. Theo như Hoa Liên thấy, hình như là có chút thẹn quá hóa giận.

“Không phải đã gả cho hần rồi, tức là trong lòng hần có người sao. Nhưng mà, người sao ngay cả con nói dối của hần cũng không có nhì.” Lời này không khác nào chế nhạo một cách công khai rõ ràng, đám thị vệ đứng một bên sắc mặt thoáng cái bỗng trở nên khó coi.

Bọn họ đều là thân tín của Hồ Y, đương nhiên biết rõ chủ mẫu cũng là bởi vì không có con nói dối cho nên địa vị trong tộc không được cao, thậm chí ngay cả thị thiếp cũng dám bắt kính với bà ta, có điều những lời này, không ai dám nói trước mặt bà ta hết.

“Hồ Uẩn, người muốn chết sao!” Ánh mắt của Hồ Y thoáng chốc trở nên vô cùng âm lãnh, chuyện này vẫn là tâm bệnh của ả, rõ ràng ả đã thắng, nhưng vì lẽ gì lại không lấy được phần thưởng tương xứng? Nữ nhân này tương mạo không bằng mình, tu vi không bằng mình, hiện giờ lại càng chẳng đáng đáng bỏ vào mắt, tại sao nàng lại chiếm được tình yêu của người kia?

Mấy năm nay, hần buông tha không tìm kiếm Hồ Uẩn nữa, Hồ tộc dưới sự chỉ huy của hần ngày càng lớn mạnh, hần là thủ lĩnh anh minh nhất của Hồ tộc trong một ngàn năm qua, cũng là vị thủ lĩnh duy nhất đến nay vẫn chưa có con nói dối.

“Hồ Y, bao nhiêu năm như vậy mà người vẫn chẳng có chút tiến bộ nào cả.” Khóe miệng Hồ Uẩn nhếch lên, không đem vị chủ mẫu đương gia của Hồ tộc này bỏ vào mắt một chút nào.

“Bay đâu, đem ả – bầm – thầy – vạ – đoạn cho ta” Từng chữ từng chữ nghiền răng dật ra khỏi miệng, vốn tưởng nữ nhân kia sẽ như chó vẫy đuôi đón chủ với mình, không ngờ ngay cả mắt nàng ta cũng không chớp lấy một cái.

Mấy tên thị vệ kia sau khi nghe được mệnh lệnh của Hồ Y, mặt không thay đổi tiến lên, chuẩn bị bắt lấy Hồ Uẩn. Không đợi bọn họ chạm đến cánh tay

Hồ Uẩn, không trung đột nhiên chớp lên một vệt roi màu xanh, bốn tên thị vệ ngay cả cơ hội trốn tránh cũng không có, phơi thầy tại chỗ.

Bốn cái đầu tròn lăn lông lốc trên đất mấy vòng, biến thành đầu của hồ ly, Hoa Liên nhắm mắt, có chút không quen với cảnh tượng máu tanh như vậy.

“Ra đi.” Vệt roi màu xanh biến mất, sắc mặt Hồ Y trắng nhợt, sao ả lại quên được chứ, bốn người kia là tâm phúc của hắn, mình đi ra ngoài sao thoát khỏi sự giám thị của bốn kẻ đó.

Vừa dứt lời, một luồng khói xanh bốc lên từ trên mặt đất, nhanh chóng biến thành một nam tử mặc áo xanh đeo một chiếc mặt nạ nửa mặt màu xanh, “Thanh Y bá kiến Uẩn cô nương.” Rõ ràng là hình dáng đàn ông, giọng nói lại lạnh lạnh như nữ tử, làm cho người ta cảm thấy hết sức quái dị.

“Thanh Y, lâu rồi không gặp.” Hồ Uẩn cũng không mang dáng vẻ như gặp đại địch của Hồ Y, chỉ thoáng gật đầu một cái. Lúc này Hoa Liên mới cảm giác được, mẫu thân mình thực sự có khí chất của đại gia, mạnh hơn Hồ Y kia không biết bao nhiêu lần.

“Uẩn cô nương, xin hãy theo ta về gặp tộc trưởng.” Thanh Y chỉ liếc Hồ Y một cái, sau đó bước về phía Hồ Uẩn. Mỗi khi hắn bước lên một bước, đám thị vệ mà Hồ Y mang theo khi nãy lại lui về phía sau hai bước. Dù bọn họ chưa gặp Thanh Y bao giờ, thì cũng đã nghe qua thanh danh của hắn.

Một trong tứ đại hộ vệ bên mình của tộc trưởng Hồ tộc, tên đứng thứ hai mươi ba trong Thiên bảng, tuổi mới hơn năm trăm, tuyệt đối là một nhân vật tuần kiệt. Đây không phải người bọn họ có thể chọc tới, nói không dễ nghe thì là, cho dù vị Thanh Y này có “Không cần thận” giết chết vị Hồ Y đương gia chủ mẫu này, chỉ cần tộc trưởng không lên tiếng, trong tộc cũng không ai dám truy cứu trách nhiệm của hắn.

“Ta đã không còn là người của Hồ tộc nữa rồi, Thanh Y cần gì phải cố chấp như vậy chứ.” Hồ Uẩn mỉm cười cự tuyệt đề nghị của Thanh Y.

“Tiểu thư nói đùa rồi, bốn huynh đệ ta đã tìm tiểu thư bao nhiêu năm, tộc trưởng người vẫn luôn chờ tiểu thư trở về.”

Hồ Uẩn lắc đầu, kéo Hoa Liên đứng sau lưng ra ngoài, “Đây là con gái ta, Hoa Liên.”

Những người có mặt ở đây căn bản không ngờ tới, cô bé gái đứng sau Hồ Uẩn lại là con gái nàng ta, Thanh Y nghe vậy, toàn thân cứng ngắc. Hắn có thể đoán được, sau khi tộc trưởng nghe được tin này sẽ giận dữ đến đâu.

Sở dĩ Hồ Uẩn dám nói như vậy hoàn toàn là bởi vì Hoa Liên khác hẳn với những Yêu tinh khác, cho đến giờ chưa từng có ai nhìn ra được bản thể của Hoa Liên là gì. Hơn nữa thuật biến hình của Hoa Liên rất tốt, hóa thân thành hồ ly mà nói đối với nàng hết sức đơn giản, không ai có thể nhận ra được sự khác thường.

“Tiểu thư, chuyện này không buồn cười chút nào.” Thanh Y vẫn không tin lắm, nhìn kiểu gì cũng thấy cô bé gái đứng sau lưng Hồ Uẩn không giống con gái nàng ta, về ngoài khác xa một trời một vực với Hồ tộc.

Cũng không phải là Hoa Liên không xinh đẹp, chẳng qua là Hồ tộc trời sinh mị cốt, Hồ tộc vốn vô cùng nổi bật, cô bé này lại nhiều ra mấy phần thanh thuần non nớt, chỗ nào có khí chất mê hoặc thiên hạ ấy.

Phát hiện mọi người đã dời lực chú ý lên người mình, Hoa Liên bước đến bên cạnh Hồ Uẩn, trên người tỏa ra một luồng hương thơm, giống hệt với mùi hương trên người Hồ Uẩn, có điều là nhạt hơn rất nhiều.

“Thanh Y mấy năm nay tu vi đã tăng cao như vậy, chẳng lẽ chút nhãn lực này cũng không có hay sao?” Hồ Uẩn cười như không cười nhìn Thanh Y.

Thân ảnh Thanh Y đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hoa Liên, hắn không xuất thủ, chỉ quan sát Hoa Liên từ trên xuống dưới, sau đó cẩn thận nâng một lọn tóc của nàng lên, đặt trước mũi ngửi. Sau đó, đôi môi vốn héch lên bỗng mím chặt lại, hiển nhiên là đã tin lời Hồ Uẩn.

“Đã thế, vậy xin thứ cho tại hạ vô lễ.” Một hồi lâu Thanh Y mới mở miệng, có điều nghe thấy lời hắn nói, Hoa Liên cảm thấy được một tia bất an. Hình như, lời của mẹ nàng không mang đến hiệu quả như mong muốn.

Vừa dứt lời, Hoa Liên đã nhìn thấy một vệt roi màu xanh quất lên thân thể mình. Không cảm thấy đau, đại khái là do đã đau đến cùng cực rồi. Trước khi mất đi ý thức, Hoa Liên nghĩ vậy.

“Tiểu Liên!” Nhìn thấy Hoa Liên mũi miệng ứa máu sống chết không rõ, Hồ Uẩn cuối cùng cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, muốn xông tới, lại bị Thanh Y cản lại.

“Như vậy, tiểu thư cũng không còn gì vướng bận nữa, thiết nghĩ tộc trưởng cũng không mong tiểu thư lại mang con gái của người khác quay lại.” Trong mắt Thanh Y, Hoa Liên đã là người chết. Tu vi thấp như vậy, trúng một roi của hắn, căn bản không có khả năng sống sót.

Huống chi, cho dù mình không giết nàng, chờ khi đến Hồ tộc, nàng cũng chẳng thể sống được.

Hồ Uẩn cứ vậy mà bị Thanh Y cưỡng chế mang đi, rất nhanh, tất cả đều rút khỏi Liên Hành sơn. Nơi đây trở thành một mảnh đất chết. Hoa Liên vốn phải thành một cái xác, thành chất dinh dưỡng, lại không chết như dự tính, thật bất hạnh, nàng vẫn còn sống.

Thời buổi này, muốn chết cũng phải có cơ duyên mới được, không nhúc nhích nằm trên đất bùn thấm máu, Hoa Liên chỉ có thể chớp chớp mắt. Xem ra, hình như Quý giới cũng không muốn thu nhận nàng.

Một roi kia vô cùng ngoan độc, nếu như là người khác, chỉ sợ đã sớm không chịu nổi, cổ tình đánh vào trên người Hoa Liên, cũng chỉ rất đau mà thôi.

Cứng đờ nằm trên đất trọn ba ngày liền, cuối cùng Hoa Liên mới có thể hơi động đậy người một chút. Bây giờ Yêu trong Liên Hành sơn đã bị quét sạch, nàng cũng coi như là chủ nhân của ngọn núi này, nghe cũng uy phong đấy, chỉ có điều một tên thuộc hạ cho nàng sai sử cũng không có. Cho nên mới nói, nàng quả nhiên đúng là mệnh khổ.

...

Qua hai năm kể từ Hồ Uẩn rời đi, trong hai năm này, lục tục có vài yêu tinh đến Liên Hành sơn, Hoa Liên dựa trên nguyên tắc người không phạm ta ta không phạm người, ngày tháng trôi qua coi như cũng yên bình. Chẳng qua là thi thoảng sẽ nhớ đến mẫu thân, không biết bà ấy ra sao rồi, Hồ tộc bà ấy nói đến cùng là ở nơi nào?

Có điều trước mắt, cho dù nàng có biết Hồ tộc ở đâu thì cũng không có cách nào đi tìm. Chỉ bằng tu vi này của nàng, tới đó có khác gì đi dâng đồ ăn. Nghe cuộc đối thoại của Thanh Y kia với mẫu thân, chắc hẳn sẽ không làm gì bà ấy. Nhưng cho dù thế nào, Hoa Liên vẫn phải tự mình đi một chuyến mới an tâm.

Tu vi tu vi, rốt cuộc đến khi nào tu vi của nàng mới tăng lên đây? Thời gian hai năm, nàng cũng mới chỉ đạt đến tầng cao nhất của Yêu Quân, khả năng đột phá cực kỳ mong manh.

Tuy nói tu chân năm tháng không quan trọng, nhưng tiến triển chậm như vậy, trong lòng nàng cũng lo lắng. Cố tình, cho dù có ăn thiên tài địa bảo, chăm chỉ tu luyện cỡ nào cũng chẳng có tác dụng gì lớn đối với nàng.

Hơn nữa gần đây, trong núi lại có vài tên Yêu quái tu vi đã đạt đến Yêu Tướng kỳ đầu xuất hiện, mấy tên đó dường như có chút ý đồ với Hoa Liên, thỉnh thoảng Hoa Liên sẽ cảm nhận được ánh nhìn dò xét của bọn chúng.

Xem ra phải chuyển chỗ thôi. Thu dọn sơn động một chút, thực ra thì cũng chẳng có gì, ngoài tám đệm hương bồ của mẫu thân tặng trước kia và một thanh đoản kiếm không rõ tên ra, nàng cũng chẳng có gia sản nào khác.

Bỏ hai thứ đó vào chiếc túi đựng đồ bên hông, Hoa Liên thừa dịp đêm tối rời khỏi Liên Hành sơn. Sau khi nàng đi không lâu, sơn động nàng đã ở bao năm đã lập tức bị người khác chiếm cứ.

Tuy nói Hoa Liên cảm thấy tu vi mình không cao, nhưng thực ra cũng không đến mức tồi tệ như nàng nghĩ, dù sao nàng mới biến hóa có mười tám năm mà thôi, tu luyện tới tầng cao nhất của Yêu Quân đã là tốt lắm rồi.

Không thể đập mây phi hành, một hơi đi thẳng dưới trăm dặm đường vẫn không thành vấn đề.

Sau khi xuống khỏi Liên Hành sơn Hoa Liên vẫn đi về hướng Bắc, phía đó có một chỗ tên là quận Đông Lai, Hoa Liên đã từng qua đó mấy lần.

Khi chạy tới quận Đông Lai thì đã là giữa trưa, Hoa Liên ít nhất đã chạy hơn nghìn dặm đường, bản thân nàng cũng chẳng hay biết, có điều một thân vật áo đã dính đầy bụi đất, nhìn có vẻ chật vật.

Tuy nói Hoa Liên là Yêu, nhưng tu vi còn chưa đầy, cơm thì vẫn phải ăn. Cũng may trên người nàng còn có chút ngân lượng, bèn chọn một gian nhà trọ sạch sẽ bước vào.

Mới đi được hai bước còn chưa vào đến cửa, thừa dịp chưa ai chú ý, Hoa Liên lại kinh hồn táng đảm quay ngược trở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Tam sinh bất hạnh

Hàng năm khi ra ngoài, Hoa Liên cũng chỉ mới thấy qua hai ba tu sĩ mà thôi, hôm nay ra cửa lại quên xem Hoàng lịch, trong cái điểm nhỏ này lại có tận năm tu sĩ.

Năm người này trẻ có già có, người già nhất tu vi ít nhất cũng đến kỳ cuối của Kim Đan kỳ, nếu ở trong Yêu tộc thì cũng có thể sánh với cao thủ Yêu Tướng kỳ cuối. Tuy nói người ngoài không nhìn rõ được bản thể của Hoa Liên, nhưng trên người nàng vẫn có yêu khí, nếu như để lão già kia thấy nàng, nhất định sẽ phát hiện ra.

Tu sĩ mà nhìn thấy yêu tinh sẽ có phản ứng gì, cho dù không nghĩ cũng biết, nhất định là quát to một tiếng: Yêu nghiệt trốn đi đâu! Sau đó sẽ vọt lên quần áo, chờ nàng chết rồi người ta còn được thêm cái danh trừ hại cho dân.

Cho dù chưa từng làm chuyện xấu xa gì, làm yêu quái ranh ma đi ra ngoài nhất định không thể gặp người, aiz, trách ai đây, đều là tự mình gây ra. Nữ Oa

kia vốn là thánh nhân của Yêu tộc, cuối cùng cứ nhất định muốn tạo ra loại người, giờ thì hay rồi, người càng nhiều, yêu quái càng ít.

Mặc dù Hoa Liên đã cẩn thận hơn, nhưng yêu khí trên người nàng cuối cùng vẫn bị lão tu sĩ ngồi ăn cơm trong quán phát hiện.

Không phải là do lỗ mũi lão ta tốt mà là do Hoa Liên thật sự xui xẻo, pháp khí trên người lão đạo này thậm chí còn có cả công năng phân biệt yêu khí.

Thấy miếng thiết giáp bên hông mình đột nhiên tỏa ra từng luồng hồng quang, lão tu sĩ xoay một tiếng đứng lên, không nói hai lời bất pháp quyết lao ra ngoài.

Bên trong quán trọ bỗng tán ra từng đợt pháp lực khiến cho Hoa Liên cả kinh trong lòng, xoay người bỏ chạy. Tu vi của nàng chỉ kém lão tu sĩ kia một tầng nhưng tốc độ lại chênh lệch một vạn tám ngàn dặm.

Tu sĩ Kim Đan kỳ có thể cười kiêu phi hành, Hoa Liên lại chỉ có thể dùng hai cái chân mảnh khảnh không được khỏe mạnh lắm của nàng mà chạy bộ. Cũng may lão tu sĩ này vừa bắt đầu đã bị Hoa Liên dùng thuật phân thân đánh lừa mà chạy sai hướng, chờ lão kịp nhận ra thì Hoa Liên đã chạy khỏi quận Đông Lai rồi.

Bên phải quận Đông Lai là núi Vãng Tư, ngọn núi này dù cách Liên Hành sơn chưa đến ngàn dặm nhưng trong núi không hay có yêu quái thường lui tới. Tất cả là bởi vì ngôi miếu Vãng Sinh ở trên núi.

Trước kia Hoa Liên đã từng nghe một con Hầu tinh ở Liên Hành Sơn nói qua, trong miếu này mặc dù không có tu sĩ, thế nhưng đám hòa thượng báỉ Phật ở đó đều có pháp lực vô biên, cả ngọn núi đều được Phật quang bao phủ, căn bản không có bất cứ yêu tinh nào có thể sống trong núi.

Yêu tinh từ xưa đến nay đều sợ Phật quang, cố tình trên đời này luôn có một vài sự tồn tại đặc biệt. Rất may, Hoa Liên chính là thứ đặc biệt đó.

Đại khái là vấn đề về giống, vừa chạy như điên về phía núi Vãng Tư, Hoa Liên vừa tự giễu nghĩ.

Núi Vãng Tư có chút khác biệt với những ngọn núi khác, núi này giống như bị người ta bỏ làm hai nửa vậy, miếu Vãng Sinh tựa vào dốc núi mà xây, từ xa nhìn lại, thế núi như dáng Phật nằm. Chỉ cần là người có chút tu vi đứng ở chân núi đã có thể nhìn thấy cả ngọn núi được Phật quang chiếu rọi, linh khí cũng tràn trề hơn so với những nơi khác.

Lão tu sĩ đuổi theo Hoa Liên đến chân núi Vãng Tư thì dừng bước, mắt thấy Hoa Liên vọt vào trong núi. Lão tu sĩ hừ một tiếng, “Yêu quái ranh ma quả thật ngu ngốc vô tri, lại dám chạy tới tận đây, tự tìm đường chết cũng đừng trách ta.”

Dứt lời, lão tu sĩ chân đạp phi kiếm, bay đi. Lão cũng nhìn ra, Hoa Liên còn chưa tu luyện ra nội đan, cho dù tìm được thi thể của nàng cũng chẳng mấy hữu dụng, nếu đã biết nàng sẽ chết chắc, lão cũng chẳng cần lãng phí thời gian của mình làm gì.

Lại nói về Hoa Liên, tuy nói bước vào núi Vãng Tư không cảm thấy khó chịu, nhưng nàng lại phát hiện ra xiêm y trên người mình đang từ từ biến sắc. Vốn là y phục bằng vải bên ngoài nay dần dần biến mất từng chút một, xiêm y nhanh chóng biến thành hồng sa lấp lánh ánh sáng, hồng sa từ từ quấn quanh thân thể trắng như tuyết của nàng. Có điều là đám vải mỏng màu đỏ kia cũng chỉ che khuất những bộ vị trọng điểm mà thôi, giờ phút này, nhìn Hoa Liên, lại sinh ra năm phần yêu dã, ba phần quyến rũ.

Đặc biệt là đóa sen huyết sắc từ bên hông lan ra đến tận bắp đùi kia, càng thêm đẹp đẽ dị thường, khiến cho người ta khó mà dời mắt.

Kéo kéo hồng sa trên người, Hoa Liên tiếp tục than thở. Tu vi không đủ, ngay cả quần áo cũng biến thành cái dạng này, nói ra cũng thật mất mặt.

Xem ra Phật quang trên núi này vẫn có chút ảnh hưởng với mình, nếu không phép thuật ngưng hình của mình sao lại mất linh chứ. Chẳng qua là bộ dạng này, khẳng định không thể xuất hiện ở gần ngôi miếu, một khi bị nhìn thấy, người chịu thiệt tuyệt đối là mình, vốn nàng còn định tìm một chỗ gần miếu Vãng Sinh để tu luyện nữa kia.

Đạo một vòng trên núi, cuối cùng Hoa Liên vẫn dời mắt về phía miếu Vãng Sinh, nàng phát hiện trừ khoảng không trên ngôi miếu kia ra, những chỗ khác trong núi này linh khí dao động cực kỳ quỷ dị, căn bản không thích hợp để tu luyện.

Nghe nói trong miếu kia cũng không có tu sĩ, nếu như nàng chuồn êm vào, chắc sẽ không bị ai phát hiện. Có điều, nếu muốn vào trong miếu, nàng khẳng định không thể giữ hình dạng người.

Cũng may vận khí của Hoa Liên cũng không tệ lắm, bên trong miếu Vãng Sinh còn có một thiền viện nhỏ, bên trong thậm chí còn có cả một hồ sen, mùa này hoa sen đều đã nở rộ, có điều khoảnh sân nhỏ này rất vắng người, chỉ có một tăng nhân quét sân thỉnh thoảng lại đến.

Thừa dịp tăng nhân kia không chú ý, Hoa Liên len lén chạy vào trong sân, nhảy vào ao sen, biến thành một đóa sen màu hồng nhạt. Nàng vừa vào trong ao, toàn bộ hoa sen bên trong đều tươi tắn thêm mấy phần.

Mặc dù không thích hóa thành hình dạng hoa sen, nhưng nàng không thể không thừa nhận, thế này tương đối thoải mái.

Hóa thân thành hoa sen mặc dù hấp thu được tương đối nhiều linh khí, nhưng không sao dùng để tu luyện được, chỉ có thể chứa trong cơ thể. Đến tối, thừa dịp bên trong thiền viện không có ai, Hoa Liên mới dám hóa thành hình người, dùng linh khí hấp thu được lúc ban ngày để tu luyện.

Cứ vậy nàng ở trong miếu Vãng Sinh hơn ba tháng, ban ngày lấy hình dạng hoa sen hấp thu linh khí, buổi tối biến hóa để tu luyện. Đại khái là vận khí của nàng không tệ, hoặc là miếu Vãng Sinh này đúng là nơi đất lành, vậy mà lại khiến nàng chạm tới một tia manh mối để đột phá.

Có điều từ Yêu Quân đột phá lên Yêu Tướng thực sự là một quá trình biến chuyển rất lớn, trong thời kỳ này sẽ kết ra nội đan, không biết có bao nhiêu yêu tinh đã nổ tan xác mà chết trong giai đoạn này. Huống chi Yêu và Người dù sao cũng khác nhau, ngưỡng cửa sàng lọc của Thiên đạo dành cho Yêu quái từ trước tới nay đều rất cao, sau khi kết đan xong sẽ phải chịu uy lực vô cùng kinh khủng của bốn mươi chín tiểu thiên kiếp, ước chừng mạnh gấp năm lần tu sĩ loài người.

Dĩ nhiên, sau khi vượt qua thiên kiếp, Yêu và tu sĩ có cùng trình độ cũng không giống nhau, một Yêu Tướng kỳ đầu hoàn toàn có thể chống lại một tu sĩ Kim Đan kỳ sau.

Hoa Liên tu luyện cũng chẳng phải để giết chết ai hay chứng minh bản thân lợi hại thế nào, nàng chỉ muốn sống tự tại hơn mà thôi, mà thời buổi bây giờ, tu vi không đủ, dường như chỉ có thể để mặc cho người ta làm thịt.

Trong núi không kể năm tháng, vào lúc Hoa Liên tu luyện trong miếu, Hồ tộc ở Đại Hoang sơn lại xảy ra một đại sự, chủ mẫu Hồ tộc tự xin hạ mình làm thiếp, tộc trưởng Hồ tộc cưới một Hồ yêu tu vi thấp làm chính thê, trở thành chủ mẫu đương gia của Hồ tộc.

Vài vị trưởng lão của Hồ tộc đều nghe lệnh, nhưng chuyện khởi nguồn là từ cái chết không rõ ràng của vị Đại trưởng lão đứng đầu. Những chuyện này, Hoa Liên đều không hay biết gì cả.

Ngày hôm đó, Hoa Liên đang hấp thụ linh khí, đột nhiên có tiếng bước chân từ xa truyền đến, để phòng hậu họa, Hoa Liên ngừng hấp thụ linh khí, cũng không dám dùng thần thức để kiểm tra xem người đến là ai.

Trong chốc lát, người tới dừng bên cạnh ao, một giọng nói già nua cực kỳ mạnh mẽ vang lên trước, “Niết Thiên sư đệ thấy chỗ này của ta thế nào?”

“Nơi này của sư huynh đúng là bảo địa, ngay cả hoa sen cũng xinh đẹp như vậy.” Một giọng nói hàm chứa ý cười vang lên tiếp theo, lại khiến cho Hoa Liên núp trong ao mà run rẩy. Tam sinh bất hạnh, nàng lại đụng phải tên kia rồi.

Vận khí gần đây của nàng lại đen đủi đến vậy ư, cũng bao nhiêu năm qua rồi, vừa mới ra cửa đã đụng phải hắn, là sao.

“Ha ha, chúng sinh đều có Phật duyên, ngã Phật từ bi.” Hiểu rồi, đây là một hòa thượng, còn là một lão hòa thượng. Có điều sao ông ta lại cùng đến cùng đi với tên hòa thượng già kia chứ.

Còn nghe ông ta gọi là sư đệ, chẳng lẽ người nọ thực sự là hòa thượng?

“Xem ra sư huynh ở đây thực sự đã ngộ ra Phật pháp cao thâm.” Giọng nói mang ý cười lại vang lên lần nữa.

“Đâu bằng sư đệ, đâu bằng sư đệ, khổ tu lại trăm năm mới hiểu ra được đạo lý này, còn sư đệ đã sớm hiểu được...” Tiếng nói chuyện dần dần nhỏ đi, người chắc cũng đã đi.

Hoa Liên lại lạnh hết cả lòng, là ai bảo nàng ở đây không có tu sĩ hả?! Lão hòa thượng kia khổ tu trăm năm, nếu như nói không nhận ra được sự xuất hiện của nàng ở đây, căn bản là điều không thể.

Máy mẩn ở chỗ, người tu Phật tính khí cũng không tệ, vậy mà lại không vạch trần nàng. Có điều chỗ này cũng không thể ở lâu được nữa. Hoa Liên quyết định, chờ sau khi trải qua bốn mươi chín Thiên Kiếp xong sẽ lập tức rời đi.

Nàng đã cảm thấy Thiên kiếp sắp giáng xuống, đoán chừng hai ba ngày nữa thôi. Hy vọng khi đó nàng còn giữ lại được cái mạng nhỏ mà không phải chỉ còn lại cái đài hoa.

Ba ngày sau, giữa đêm, thiên viện vẫn không ai lui tới như cũ, Hoa Liên hóa thành hình người bước ra từ trong ao, một thân hồng sa kia cuối cùng cũng phủ kín hơn một chút.

Nàng lấy từ trong túi ra tám đệp hương bồ lúc nào cũng mang bên người, sau đó khoanh chân ngồi lên trên. Chạm rảnh vận chuyển linh khí trong cơ thể, lúc này linh khí bên trong đan điền của nàng đã ngưng tụ thành giọt, chỉ cần nhờ nguyên khí của thiên địa tẩy dịch thay tủy, làm cho giọt đó ngưng tụ thành nội đan.

Chẳng qua là nguyên khí của thiên địa này cũng không dễ mượn như vậy, phải chờ bốn mươi chín đạo Thiên kiếp đánh xuống xong, ở đây mới xuất hiện một luồng nguyên khí của thiên địa, chỉ có nguyên khí ở đây mới có thể dùng để ngưng tụ nội đan.

Hoa Liên bình tĩnh ngồi chờ hơn một canh giờ, trên bầu trời cuối cùng mới ngưng tụ ra một đóa mây kiếp đỏ chạch như máu. Có điều ở trong đêm đen, đóa mây kiếp kia cũng không khiến mấy người chú ý.

Bầu trời trên đầu miếu Vãng Sinh tiếng sấm cuộn cuộn, bên trong thiên phòng của trụ trì hương trà lại tản ra bốn phía. Một lão hòa thượng mập mạp mặc áo cà sa ngồi trên chiếc giường thấp như Phật Di Lặc, cùng so cờ với nam tử mặc áo trắng ngồi phía đối diện.

“Sư đệ vận dậm từ xa đến, sao đến lúc này lại không lo lắng gì vậy?”

“Thiên địa đại kiếp này không ai có thể thay đổi, lo cũng vô dụng.” Nam tử cười cười hạ một quân cờ trắng xuống, “Nhưng sư huynh lại dám chứa chấp yêu vật trong miếu, nếu như bị người khác biết được, sợ rằng sẽ phải chịu chê trách đấy.”

“Chư thiên tự tại Phật, không thẹn với lương tâm là được.” Lão hòa thượng hạ quân cờ đen xuống, cười híp mắt nhìn về phía nam tử áo trắng, “Sur đệ, đệ thua rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Một cái phát tay bay luôn

“Kỳ nghệ của sư huynh đúng là đã tăng lên không ít.” Ném con cờ trong tay xuống, nam tử cười cười nâng chén trà lên, ngửi hương trà một chút.

“Quá lời quá lời, ô? Sư đệ, đệ xem, đám mây kiếp này màu sắc sao lại...” Cửa sổ của thiện phòng vẫn mở ra từ nãy, hai người xuyên qua khung cửa ngắm đầu lên nhìn, thấy ngay đám mây kiếp màu đỏ chạch như máu kia.

Cả hai đều là người có tu vi cao thâm, kiến thức uyên bác, đương nhiên có thể nhận ra sự khác thường qua màu sắc của đám mây kia. Nụ cười trên mặt nam tử áo trắng vẫn không thay đổi, cũng chẳng lên tiếng đáp lại.

Lúc hai người này ngồi trong thiện phòng nói chuyện phiếm, Hoa Liên lại đang chịu khổ vô cùng. Khi đạo lôi kiếp thứ nhất đánh xuống, gần như đau đến mức muốn lấy luôn cái mạng nhỏ của nàng. Cũng may mấy năm nay Hoa Liên tu luyện cũng không uổng, lúc lôi kiếp đánh xuống, đỉnh đầu nàng bỗng hiện lên một làn ảo ảnh ngưng tụ thành một đóa huyết liên chặn lôi kiếp lại. Mà bông sen kia cũng chỉ hơi rung rinh một chút.

Đạo lôi kiếp thứ hai rồi thứ ba đánh xuống, cũng bị đóa sen ngưng tụ trên đỉnh đầu Hoa Liên chặn lại, có điều đóa hoa kia đã bị sét đánh tan mất nửa số cánh hoa, đạo lôi kiếp cuối cùng có thể đỡ được hay không, phải trông vào vận khí.

Mặc dù không muốn phó mặc vận mệnh của mình cho ông Trời quyết định, nhưng giờ phút này, Hoa Liên không thể không thừa nhận, mình thực sự quá nhỏ bé, quá yếu ớt, đến mức không thể nào chống lại thiên đạo.

Đạo lôi kiếp thứ tư, có lẽ mạnh gấp mười lần đạo thứ nhất, lôi điện to bằng thùng nước màu đỏ thậm từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng lên đỉnh đầu Hoa Liên.

Hoa Liên vẫn ngồi yên tại chỗ, hai tay nhanh chóng kết ấn, vô số những đóa sen đỏ như máu lớn chừng miệng chén hiện ra quanh người nàng, dù đã bao chặt lấy nàng thành từng lớp, nhưng sau khi lôi điện đánh xuống, đám hoa kia đều giống như thủy tinh vỡ vụn thành từng mảnh.

Rốt cục, mảnh khóc gì cũng đã dùng hết rồi, lôi điện kia vẫn ào ào đổ xuống. Mắt thấy lôi điện sắp bao phủ lấy mình, Hoa Liên lại thở phào một tiếng.

Nếu không thể chống cự thì hấp thu cũng được. Cố chịu đựng sự đau nhức khi lôi điện quét qua người cùng với sức phá hoại của nó đối với thân thể, Hoa Liên ngưng tụ hồn phách, tìm kiếm nguyên khí trong lôi điện.

Đạo lôi điện cuối cùng này tuy nói kinh khủng, nhưng nguyên khí chứa bên trong cũng không hề tầm thường, hấp thu nguyên khí vào trong cơ thể, sau khi dung nhập vào bên trong, nguyên khí bắt đầu mạnh mẽ đè ép linh khí đã ngưng tụ thành giọt trong người, những giọt linh khí kia từ từ tập hợp xuống đan điền, nhanh chóng ngưng tụ thành một viên nội đan màu đỏ to bằng hạt đậu.

Có điều đến đây vẫn chưa kết thúc, bởi vì linh khí trong cơ thể không đủ, Hoa Liên cảm thấy mình như đang bị nội đan hút khô, thân thể cũng nhanh chóng trở nên rã rời, hơn nữa bên ngoài lôi điện còn chưa hề có ý ngừng lại, trong ngoài đan xen khiến cho nàng thiếu chút nữa đã buông tha.

Nhưng mà, nàng không cam lòng, tại sau cùng xuất xứ từ Đại Hoang mà nàng lại xui xẻo hơn người khác, nàng còn chưa tìm hai tên khốn kia bằm thây vạn đoạn, sao có thể cứ vậy mà chết.

Trong lòng dâng lên một luồng oán khí, đột nhiên một đóa huyết liên đỏ tươi hiện lên trên đỉnh đầu nàng, lần này không phải ảo ảnh mà là một đóa sen thực sự, cánh hoa như huyết ngọc, ánh hoa xoay chuyển, đỏ một cách yêu diễm, đẹp đến dị thường.

Sau khi đóa huyết liên kia xuất hiện, lôi điện trực tiếp bị cản lại, có điều mấy giây sau, mây kiếp tan đi, nấc thang nhập đạo này cuối cùng cũng bước qua, đóa huyết liên cũng biến mất trong hư không. Chỉ hiềm nội linh khí để kết đan vẫn không đủ, mắt thấy Hoa Liên sắp bị viên nội đan hút khô, nam tử áo trắng vẫn ngồi yên trên đệm bồ đoàn đột nhiên biến mất trong thiện phòng.

...

Khi Hoa Liên mở mắt ra, mặt trời đã dâng lên cao, nàng cuối cùng cũng đã đặt chân vào kỳ đầu của Yêu Tướng, hơn nữa linh khí trong cơ thể tinh khiết, dường như báo trước có khả năng đột phá lên kỳ giữa.

Có điều tất cả những thứ này đều không thể khiến nàng kích động, tới qua lúc độ kiếp kinh hiểm như thế nào nàng đã thấm thía, đặc biệt là sau khi độ kiếp, linh khí không đủ, nàng thiếu chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ.

Cuối cùng hình như có ai đó điểm ngón tay lên giữa trán nàng một cái, vô số linh khí tinh khiết đột nhiên tràn ngập trong cơ thể nàng, giúp nàng kết đan thuận lợi. Chỉ có điều sau khi tỉnh lại, nàng không thấy người đã giúp nàng đâu.

Là người kia sao? Hoa Liên nhíu nhíu mày, đêm qua tập trung kết đan, căn bản không chú ý tới, suy nghĩ một chút lại thấy không thể nào. Cho dù người kia tình cờ khiến nàng bị thương, nhưng cũng không thể nào vô duyên vô cớ giúp nàng được. Mà nếu quả thực là hắn giúp đỡ, sợ rằng mình sẽ phải đuổi theo hắn mà trả nhân tình mất.

Tu đạo phải chú ý nhân quả, nàng nợ người ta một cái mạng nhỏ, cho dù người kia có thực sự bắt nàng phải tin Phật, nàng cũng phải thực sự cố mà suy tính.

“Thí chủ, lão nạp có lễ.” Hoa Liên đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình đột nhiên lại nghe thấy tiếng nói vang lên bên cạnh, bị dọa cho sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện là một vị hòa thượng mập mạp. Nghe giọng nói, chắc là lão hòa thượng đi cùng tên kia hôm trước.

“Chào đại sư...” Hoa Liên lúng túng cười cười, may mắn sau khi kết đan, y phục trên người cũng đã gần giống bình thường, đã che hết những nơi da thịt lộ liễu lại.

“Nếu thí chủ đã khôi phục tương đối rồi, thì thỉnh thí chủ hãy nhanh chóng rời khỏi đây.” Lão hòa thượng đều đều nói.

“Mấy ngày nay đa tạ đại sư, Hoa Liên đương nhiên sẽ không quên ân tình của đại sư.” Báo ân hay không là chuyện khác, còn mấy câu khách sáo thì vẫn phải nói. Có điều Hoa Liên hiển nhiên đã hiểu lầm ý tứ của lão hòa thượng.

Lão hòa thượng kia cười khỏ một tiếng, “Không phải là lão nạp muốn mời thí chủ đi, nhưng thực sự là chuyện thí chủ độ kiếp đã bị vài đạo hữu phát hiện, nếu như thí chủ còn không đi mau, sợ rằng lão nạp cũng không giúp được thí chủ.”

Chuyện liên quan đến sinh tử, Hoa Liên không nói hai lời hóa thành một luồng sáng màu hồng nhanh chóng biến mất, trước khi đi còn không quên bỏ lại một câu cho hòa thượng, “Đại sư bảo trọng.”

Người đi rồi, lão hòa thượng mới đứng đỉnh bước ra khỏi thiền viện, miệng còn lầm bầm, “Không biết tiểu yêu này có gì sâu xa với sư đệ mà để hắn chịu tổn hại mười năm tu vi vì nàng ta, quái thay, quái thay.”

Hoa Liên vừa đi không lâu, bên ngoài miếu Vãng Sinh đột nhiên xuất hiện mấy lão đạo sĩ mặc áo màu xám, sau lưng đám người này đều có hình tiên thiên bát quái, lưng đeo phi kiếm, cách ăn mặc này đúng là đến từ Thiên Cung lừng lẫy trong giới tu đạo.

Tu Chân giới hiện nay chính thống có nhất tự, nhị cung, tam điện nổi tiếng nhất, nhất tự là Kim Luân tự, nhị cung chính là Thiên Cung và Linh Lung cung, tam điện có Thanh Tiêu điện, Quảng Hàn điện, và một Luân Hồi điện nữa.

Dĩ nhiên, có chính nhất định sẽ có tà, Ma Tu và Yêu Tu vẫn cùng chính đạo khổng chế lẫn nhau, thiên hạ bây giờ lại coi như thái bình.

“Không biết các vị thí chủ tới bản tự có việc gì chăng?” Tiểu sa di giữ cửa thấy mấy người này xuất hiện, vội vàng cung kính nghênh đón hỏi. Tuy nói tăng nhân trong miếu Vãng Sinh này không phải là nhân sĩ tu đạo, nhưng không ít tu sĩ khi đi ngang qua miếu Vãng Sinh cũng sẽ dừng lại bái kiến Phương trượng của bọn họ một tiếng, tăng nhân ở đây cũng đã quen.

“Gọi Phương trượng của các ngươì ra đây.” Lão đạo sĩ đi đầu giọng điệu rất lạnh, còn hơi thoáng dè dặt sự tức giận.

Tiểu sa di sùng sốt một chút, tuy nghe giọng điệu của lão đạo sĩ không ổn nhưng cũng không dám hỏi nhiều, xoay người quay vào trong miếu tìm Phương trượng.

Vài tên đệ tử Thiên Cung đứng bên ngoài miếu bấy giờ mới bắt đầu nói chuyện với nhau, trong số đó, một gã đạo sĩ trẻ chừng hai mươi tuổi có chút nghi hoặc, “Sư thúc, con thấy trong ngôi miếu này đều là người thường, cần gì phải khách khí với chúng như vậy?”

“Phật được thờ trong miếu Vãng Sinh này là được mời từ Kim Luân Tự ra.” Lão đạo sĩ cau mày nhìn về phía đại điện, nơi đó Phật quang thịnh nhất.

“Vậy mà lại liên quan đến Kim Luân tự, chẳng trách núi này khắp nơi đều được Phật quang bao phủ.” Mấy tên đệ tử đứng sau lưng lão đạo sĩ đều hiện lên vẻ hiểu rõ.

“Mấy vị đạo trưởng tìm lão nạp không biết có chuyện gì?” Lão đạo không phải đợi lâu, đã thấy một hòa thượng mập mạp cười híp mắt bước ra. Mới nhìn, hòa thượng này không có gì kỳ quái, chỉ là người bình thường mà thôi. Vốn lão đạo sĩ còn có vài phần lo lắng, giờ mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra nơi này đúng như bên ngoài vẫn đồn, không có Phật Tu nào.

“Ta hỏi ngươì, đêm qua trong miếu này của ngươì có xảy ra chuyện gì kỳ quái không?” Nếu đối phương chỉ là người bình thường, lão đạo sĩ đương nhiên cũng không khách khí.

“Không biết đạo trưởng nói chuyện kỳ quái là chỉ cái gì?” Lão hòa thượng không nhanh không chậm hỏi.

“Đêm qua trên miếu Vãng Sinh của ngươì chớp giật sấm rền, đừng nói ngươì không nhìn thấy!” Lúc bốn mươi chín lôi kiếp đánh xuống, tu sĩ trong vòng

mấy ngàn dặm cũng có thể phát hiện, tu vi cao hơn còn có thể đoán được lời kiếp đánh xuống đầu, lão đạo sĩ này chính là một trong số đó.

“Lão nạp đích thực là không thấy, đêm qua ta đi ngủ rất sớm.”

Lão đạo sĩ nhìn chằm chằm lão hòa thượng, phát hiện ánh mắt ông ta không hề dao động, chân mày nhíu chặt lại, cũng tin vào lời hòa thượng này, dù sao cũng chỉ là người thường, không cảm giác được cũng phải. Có điều là lão ta thấy rất lạ, núi này Phật quang bao phủ, rốt cuộc là yêu tinh loại gì mà dám đến đây độ kiếp. “Đã vậy, để ta vào điều tra một phen rồi nói.” Dứt lời, lão đạo dẫn người định xông vào trong miếu.

“Đạo trưởng, sợ rằng chuyện này không tiện.” Lão hòa thượng nghiêng người chặn đường lão đạo sĩ lại, “Miếu Vãng Sinh của ta không tiếp người ngoài.”

“Làm càn, sư phụ ta vào là nể mặt người lắm rồi, một phạm nhân như người thì biết cái gì!” Một gã đạo sĩ trẻ tuổi đứng sau lưng lão đạo sĩ không nhịn được vươn tay chỉ vào mặt lão hòa thượng mắng một câu.

“Aiz, đã sớm nghe nói một đám đệ tử của Thiên Cung này tu đạo mà không tu tâm, xem ra là thật.” Lão hòa thượng vừa mới nói xong, ổng tay áo vung lên, cả lão đạo sĩ và đám đệ tử của lão đều bị thổi bay ra cả trăm mét.

Những tu sĩ từ nơi khác chạy tới đang ẩn núp trong núi đều ngây ngẩn, không kẻ nào dám động đậy. Bao nhiêu người như vậy mà không một ai nhìn ra lão hòa thượng này cũng là một tu sĩ.

“Lão nạp cũng không tiếp mấy vị đạo trưởng nữa, nhờ đạo trưởng quay về chào Thiên Nguyên Tử sư đệ một tiếng, nói Phạm Thiên hòa thượng có chút tưởng niệm hân.” Nói xong, lão hòa thượng quay người đi.

Lão đạo sĩ bị người ta phát tay áo một cái bắn ra xa tít kia sững sốt nửa ngày không nói được một câu, Thiên Nguyên Tử, chương môn Thiên Cung bây giờ, lão hòa thượng này lại gọi ông ta là sư đệ? Rốt cuộc lão hòa thượng này có lai lịch gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhập thế

Sau khi kết đan, mặc dù Hoa Liên không thấy tu vi của bản thân tăng lên mấy, nhưng có thể cười gió phi hành, đối với nàng mà nói đúng là chuyện tốt. Phiền toái duy nhất là, khi nàng ra khỏi miếu Vãng Sinh, dù đã rất cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn bị người ta theo dõi.

“Tiểu yêu, ngươi nên đứng lại đi thì hơn.” Một giọng nói thanh lãnh truyền đến từ phía sau, trên con đường đất không có lấy một bóng người, Hoa Liên ôm cánh tay không ngừng rí máu, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm nữ tử đã đuổi theo nàng suốt hai ngày trời.

À ta mặc một thân lụa trắng, dải băng trong suốt bay múa trong không trung, xa xa nhìn lại tựa như tiên nữ trên trời, chỉ có điều vẻ mặt lạnh như băng của ả khiến cho người ta không kim được mà chùn bước.

“Để lấy nội đan mà đuổi theo ta những hai ngày trời, bội phục.”

“Nội đan? Hừ, chỉ một viên nội đan còn con, Ngọc Ân Tinh ta còn không bỏ vào mắt, chẳng qua là nhìn ngươi không thuận mắt thôi.” Dứt lời, nữ tử kia giơ cánh tay phải trắng muốt như ngọc lên, từng mảnh băng to bằng bàn tay nhảy múa khắp trời, Hoa Liên căn bản không kịp tránh ra, đã bị những mảnh băng kia làm cho đông cứng.

Cánh giới chênh lệch, căn bản không thể nào vượt qua, tu vi của nữ nhân này ít nhất cũng cao hơn Hoa Liên một tầng, tối thiểu cũng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

“Ngọc Ân Tinh, ta sẽ nhớ kỹ ngươi.” Trong khoảnh khắc những khối băng bao phủ quanh thân thể vỡ tan thành vụn băng, khóe miệng Hoa Liên vốn nên mất hết cảm giác lại dật ra một tia cười quỷ dị.

Lơ lửng giữa không trung, ánh mắt lạnh lùng quét qua đông băng vỡ vụn đầy đất, khóe miệng ả kia khó mà nhận ra được hơi nhướn lên.

Một ngày sau, điện Thương Tinh, Linh Lung cung, Ngọc Ân Tinh cũng kính đứng giữa đại điện, nhìn nữ tử đeo chiếc mặt nạ bằng băng che nửa mặt ngồi trên ghế băng mà báo cáo, “Sư phụ, đã giết được nàng.”

“Có ai phát hiện không?” Trên ghế băng, tiếng nói lười nhác của nữ tử truyền tới, thanh âm không lớn nhưng lại vang dội khắp đại điện.

“Dạ không, đồ nhi đặc biệt tìm một nơi vắng vẻ không có ai mới động thủ, buồn cười là tiểu yêu kia còn tưởng là ta không đuổi kịp nàng.” Trong giọng nói của Ngọc Ân Tinh mang theo một tia châm chọc.

“Ừm, vậy thì tốt. Ngươi cũng sắp đột phá đến Nguyên Anh kỳ giữa rồi đúng không? Trong đám đệ tử bây giờ trừ con trai trưởng của Không Tước Vương ra, chắc cũng chỉ có mình ngươi, vào trong Giếng Trời tu luyện đi, hy vọng khi ngươi đi ra, có thể mang cho sư phụ một niềm vui bất ngờ.”

“Đa tạ sư phụ.” Ngọc Ân Tinh mặt đầy vui mừng, Giếng Trời là cấm địa ở Linh Lung cung, không phải chương môn tuyệt đối không được bước vào trong, việc này đại biểu ả đã được sư phụ thừa nhận. Nói vậy tin này sẽ nhanh chóng truyền ra khắp Tu Chân giới, không ngờ chỉ giết một tiểu yêu mà lại có thể khiến sư phụ vui vẻ đến vậy.

“Đi xuống đi.” Người ngồi trên ghế bằng phách phẩy tay.

Sau khi Ngọc Ân Tinh đi rồi, điện Thương Tinh khôi phục lại về yên tĩnh, từng lớp băng trái rộng phản chiếu lại ánh lửa đỏ rực dưới mặt đất khiến cho cả đại điện đỏ bừng, con băng long đang quấn người quanh xà ngang của đại điện đột nhiên từ từ trượt xuống, nhanh chóng biến thành một nam tử mặc trường bào màu trắng.

“Thương Tinh, việc gì phải gây khó dễ cho một tiểu yêu như thế?” Nam tử liếc nhìn bốn phía, phát hiện chẳng có lấy một cái ghế, đành tự mình biến ra một cái ngồi giữa đại điện. Hai chân bắt chéo neho mắt cười nhìn về nữ tử đối diện.

“Có liên quan gì đến ngươi sao?” Trong thanh âm có thêm một tia lạnh lùng.

“Chẳng phải là Niết Thiên mới giúp nàng ta có một lần thôi sao, nữ nhân đúng là động vật hẹp hòi.” Nam tử nhỏ giọng lầm bầm một câu.

“Biến!” Thanh âm vừa dứt, cái ghế của nam nhân kia nháy mắt đã biến thành mảnh vụn, may mà tốc độ của nam tử nhanh hơn, không bị lưỡi đao băng kia chém trúng, nếu không chắc sẽ bị bổ thành hai đoạn.

...

Những chuyện xảy ra ở Linh Lung cung, Hoa Liên hoàn toàn không biết. Lúc đó, thân thể nàng mặc dù đã bị Ngọc Ân Tinh đánh nát, nhưng đó chẳng qua chỉ là hư thể mà nàng hóa ra sau khi kết đan mà thôi.

Dù sao cũng sinh ra từ Bất Chu sơn, cho dù vẫn im hơi lặng tiếng, nhưng có thể sống sót từ chốn hồng hoang, sao có thể không có vài điểm đặc biệt.

Chỗ đặc biệt nhất của Hoa Liên, e rằng chính là hư thể. Sau khi nàng kết đan, phát hiện ra mình có thể hóa ra một hư thể. Hơn nữa hư thể kia tu vi cũng giống nàng, có điều nàng có thể cảm nhận được, nếu nội đan vững chắc hơn chút nữa, hình như nàng còn có thể hóa ra nhiều hư thể hơn.

Hơn nữa, hư thể và bản thể giống hệt nhau, trừ bản thân nàng ra, căn bản không ai có thể nhận ra được, ngay cả Ngọc Ân Tinh có tu vi cao hơn nàng một tầng kia cũng không phát hiện ra.

Hư thể bị hủy, Hoa Liên vẫn bị trọng thương rất nặng, sau khi Ngọc Ân Tinh bỏ đi, Hoa Liên hóa thành hoa sen chui từ trong đất ra, từ từ biến thành hình người, lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Còn chưa mở mắt, Hoa Liên bỗng phát hiện phía dưới rung lắc, giống như... đang ở trong xe ngựa? Tiếng vó ngựa, cùng với tiếng trò chuyện riu rít bên tai khiến cho Hoa Liên cố mở mắt.

“Các ngươi là?” Giọng nói khàn đặc khiến cho bản thân Hoa Liên cũng sợ hết hồn, thoáng vận chuyển linh khí trong cơ thể, bên trong đan điền vậy mà lại chẳng có động tĩnh gì, xem ra nàng có chút tiêu hao quá độ thật rồi. Kiểm tra bên trong xong, Hoa Liên không nhìn được cười khổ, mới vừa kết đan xong, còn chưa ổn định, đồng linh khí kia đã bị nàng dùng hết sạch. Cũng may khi kết đan có người giúp một tay khiến cho nội đan trong cơ thể nàng cực kỳ ổn định. Nếu là tự nàng động thủ, e rằng lúc này nội đan của nàng đã sớm tan tành.

“Tiểu thư nhà ta thấy ngươi ngất bên đường, nên mới ra tay cứu ngươi.” Người nói là một nha hoàn mặc váy lụa xanh, nói là nha hoàn, nhưng ăn mặc so với tiểu thư của các nhà còn hoa mỹ hơn.

Hoa Liên mở to mắt nhìn, dùng khuỷu tay chống người lên, nghiêng đầu nhìn qua vị tiểu thư mà nàng ta nói, đó là một cô bé chừng mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt phấn nộn, cặp mắt to long lanh đen nhánh, nhìn qua đã thấy là một nha đầu tinh quái.

“Đa tạ ơn cứu mạng của tiểu thư.”

“Đừng khách khí, đừng khách khí, Lục Nhi, rót chén trà cho tỷ tỷ thẩm giọng.” Tiểu nha đầu khoanh chân ngồi trên sạp gấm thêu cẩm tú màu tím thẫm, đôi chân trắng như tuyết lác quạ lác lại, căn bản không có nửa phần khí chất con nhà khuê tú.

Có điều, Hoa Liên lại có thể thông qua thuật vọng khí mà nhìn ra, trên đầu cô bé này có một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, nói vậy không phải hoàng tử công chúa thì cũng là vương công quý tộc mới phải.

Vọng khí thuật này là do Hồ Uẩn dạy cho nàng, lúc ấy hai người còn đang sống ở nhân gian, Hồ Uẩn vì muốn để Hoa Liên không đến nỗi gặp phải phiền toái nên mới truyền cho nàng môn bí thuật này.

Hồ Uẩn đã từng nói, con người còn đáng sợ hơn yêu tinh rất nhiều, đừng tưởng là yêu tinh thì có thể không sợ trời không sợ đất, có vài người tuyệt đối không thể đắc tội được. Hoa Liên rất tán thành những lời này, cho nên từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ cảm thấy con người kém hơn yêu quái. Nếu như con người thực sự kém hơn yêu quái, thì thiên hạ bây giờ đã là của yêu, chứ không phải của người.

Nhận lấy trà uống vài hớp, cổ họng cuối cùng cũng không còn khó chịu như vậy, mới đưa chén trà trả lại cho nha hoàn tên Lục Nhi kia, chờ câu hỏi của vị tiểu thư quý tộc này.

Hoa Liên nói sao thì cũng đã ngây ngốc ở nhân gian này mười mấy năm, bản lĩnh nhìn mặt đoán lời cũng không tệ lắm, nhận ra được tiểu nha đầu này dường như cảm thấy rất hứng thú với nàng.

“Tiểu thư muốn hỏi gì, bây giờ có thể hỏi.”

“Hi hi, tỷ tỷ là gặp phải cường đạo sao?” Nụ cười trên mặt cô gái nhỏ rạng rỡ, tò mò hỏi.

“Không, chẳng qua là gặp phải kẻ thù.” Hoa Liên cười đáp.

“Nhưng mà người đâu có bị thương.” Cô bé có chút nghi ngờ, trên người Hoa Liên không có bất cứ vết thương nào, nàng tưởng bị thương là phải bị chém cho huyết nhục mờ mờ mới đúng chứ.

“Ta bị nội thương, người không nhìn ra được đâu.” Phát hiện ánh mắt của cô nhóc vòng tới vòng lui trên người mình, Hoa Liên giải thích. Mặc dù không phải là nói thật, nhưng cũng không khác là bao. Hơn nữa đối với người phạm, cho dù có nói thật với họ, chưa chắc họ đã tin. Như vậy là không cần thiết, Hoa Liên không thích nói dối, dù sao tất cả những lời nói dối đều có ngày sẽ bị vạch trần.

“Nói vậy là tỷ tỷ biết võ công sao, kiêu cao thủ có thể bay tới bay lui đó á?” Vừa nghe Hoa Liên nói vậy, mắt cô bé kia thoáng cái đã sáng bừng lên. Cao thủ đó, cảnh mây ca ca của mình đều có cao thủ có thể bay tới bay lui, chỉ có mình nàng là không có, không ngờ cứu bừa một người mà cũng gặp được.

“... Đó là khinh công, rất dễ thôi.” Hoa Liên cũng học qua chút võ công của con người, đều là mẫu thân dạy cho nàng, dùng để ứng phó một vài kẻ gọi là cao thủ cũng đủ dùng.

“Tỷ tỷ, người ở lại dạy ta khinh công đi, ta sẽ bảo cha ta trả cho người rất nhiều tiền.” Hoa Liên vừa dứt lời, đã thấy cô nhóc kia nhào về phía nàng. Đúng hình tượng hồ đồ vô môi.

Lúc này, xe ngựa cũng đã dừng lại, ngoài xe hoàn toàn yên tĩnh không có lấy một tiếng hít thở, Hoa Liên lại cảm thấy một tia uy bức. Cũng không phải là do có người tu đạo ở ngoài, mà khí thế uy bức kia là do nhiều năm đứng ở vị trí cao quý mà sinh ra, không phải thứ người bình thường có thể có.

“Tông Nhi, con đang kêu kêu la la cái gì vậy!” Thanh âm trầm thấp uy nghiêm của nam nhân vọng vào xe ngựa, lúc này rèm buông ngoài buồng xe được vén lên, đập vào mắt Hoa Liên đầu tiên là một nam tử trung niên vận áo bào màu tím sẫm, nhìn thấy con gái mình đang ôm lấy một nữ tử xa lạ, chỉ hơi nhướn mi, ánh mắt Tề Tổ nhìn qua Hoa Liên có thêm vài phần nghiến ngậm.

Nữ nhi của mình tuy rằng hay tùy hứng, nhưng cũng khó mà chung đụng với người khác. Đặc biệt là từ sau khi mẹ con bé qua đời, đừng nhắc đến chuyện nhào lên người người khác, cho dù có ai có dựa hơi gần vào con bé cũng sẽ tức giận.

“Phụ thân, vị tỷ tỷ này là sư phụ con tìm được đó.” Sau khi xuống xe ngựa, tiểu nha đầu tên Tông Nhi đứng trước mặt nam tử kia, ngược đầu nhìn ông ta, khuôn mặt xinh xắn tràn ngập vẻ nghiêm túc.

Hoa Liên đến cười khổ cũng không nổi, nàng đồng ý khi nào chứ? Hơn nữa, tiểu nha đầu này ngay cả võ công của nàng thế nào cũng không biết, cứ thế nhận bừa sư phụ.

Có điều, tạm thời sống ở đây cũng không có gì không tốt, xuất thế hay nhập thế đối với nàng mà nói đều giống nhau. Huống chi, bây giờ nàng đứng là chẳng còn chỗ nào khác để đi.

“Tông Nhi, chuyện này không vội, trước để cho Lục Nhi đưa vị cô nương này đi sắp xếp chỗ nghỉ trong phủ đã, nhị ca của con đang chờ con đấy.” Nói xong Tề Tổ dùng ánh mắt ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh con gái.

“Nhị ca về rồi? Hay quá, mau mau, mau dẫn con đi.” Nghe thấy nhị ca mình đã về, Tông Nhi trực tiếp ném Hoa Liên đến sau gáy, nhấc váy lên chạy vào trong phủ.

“Cô nương, chúng ta đi thôi.” Lục Nhi cười cười nhìn qua Hoa Liên, hai gã thị vệ đi theo Tề Tổ lúc này cũng đi vào theo.

Cánh cửa son son cách một tiếng đóng lại, Hoa Liên không quên nhìn ba chữ rồng bay phượng múa trên tấm bảng màu hoàng kim trên cánh cửa kia – Túc Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Một chiêu định Càn Khôn

Quy củ của các gia đình quý tộc ở nhân gian rất nhiều, cũng may chỗ ở Lục Nhi an bài cho Hoa Liên là một tiểu viện nhỏ độc lập, cũng ít người qua lại, nàng cũng cảm thấy rất hài lòng.

Chỉ bằng một câu nói của tiểu nha đầu kia thôi mà lại nhận được đãi ngộ tốt thế này, xem ra nàng sắp đổi vận rồi đây. Hoa Liên vừa ngồi nghỉ ngơi trong phòng, vừa nhớ lại tình hình khi giao thủ với Ngọc Ân Tình.

Vốn Hoa Liên cũng chẳng mấy hứng thú với việc đánh lộn đầu đá, có điều chuyện lần này đã khiến nàng hiểu ra một đạo lý. Không phải là người không muốn đánh người khác, thì người khác cũng sẽ không đến bắt nạt người.

Nàng cũng đâu có làm gì, Ngọc Ân Tình lại muốn lấy mạng nàng. Về phần chuyện Ngọc Ân Tình nói nhìn nàng không vừa mắt có phải thật hay không, Hoa Liên cũng chẳng muốn truy cứu, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng sẽ khiến kẻ đã dă thương mình phải trả giá thật lớn.

Ở trong vương phủ, Hoa Liên ở một lần là ở luôn nửa tháng, mà vị tiểu quận chúa đã mời nàng vào kia cho tới giờ cũng chưa từng xuất hiện lần nào, Hoa Liên cũng chẳng sốt ruột, ngày thường không có chuyện gì liền ngồi trong phòng tu luyện.

Lần trước bị thương đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn, kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng, linh lực khô kiệt, cũng may vương phủ này cũng được coi là một nơi đất lành phong thủy, nơi ở của Hoa Liên rất tốt cho sự phục hồi của cơ thể, lại từ từ hấp thu linh khí tu dưỡng thân thể, đoán chừng chưa tới một hai tháng là thân thể có thể được điều dưỡng khá khá.

Bất quá vì nhu cầu của thân thể, mỗi ngày thời gian hấp thu linh khí đều được Hoa Liên khóa chế trong vòng chừng hai canh giờ, linh khí quá nhiều sẽ gây áp lực cho kinh mạch của nàng. Thời gian vẫn cố, không cần phải vội vàng như vậy.

Mỗi ngày sau khi chữa thương xong, Hoa Liên ngồi trên chiếc ghế tựa bằng trúc kê bên cạnh khung cửa, nhìn những con bướm đầy màu sắc bay lượn trên những khóm hoa ngoài cửa sổ mà ngắm người.

Lục Nhi bước vào sân, nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngẩn của Hoa Liên qua cửa sổ, không nhìn được bật cười, quay về phía cửa sổ gọi một tiếng, Hoa tiểu thư, tiểu thư nhà ta muốn gặp người.”

“Ừm.” Đợi bao nhiêu ngày như vậy, thật đúng là mắt công cô tiểu thư kia còn nhớ ra nàng được.

Hoa Liên chỉnh trang lại y phục một chút, đi theo Lục Nhi ra khỏi tiểu viện. Phủ Túc vương rất lớn, đình đài lầu các san sát nối tiếp nhau, Lục Nhi đưa nàng qua hành lang chín khúc, lại qua mấy cánh cổng vòm, mới đến nơi cần đến.

Bên cạnh Tề Tông Nhi có một nam tử trẻ tuổi và một hán tử trung niên. Hoa Liên từ xa liếc qua người trung niên, chân mày không kìm được mà nhướn lên, hán tử trung niên kia vậy mà đã đến đỉnh của Hậu thiên, còn nam tử nhìn qua có vẻ thư sinh văn nhã kia lại còn đến Tiên thiên. Hai người này đặt ở nhân gian, cũng là cao thủ đứng hàng nhất nhì.

Sau khi Hoa Liên đi theo Lục Nhi vào thu hút không ít ánh mắt của người khác, nhìn lướt qua mấy người còn lại, chắc cũng là con cái của Túc Vương, nhưng rất hiển nhiên, quan hệ của Tề Tông Nhi với bọn họ không hề gần gũi, mà ánh mắt của những người này nhìn Tề Tông Nhi có sự bài xích, còn có cả sự chán ghét.

“Nhị ca, Hoa tỷ tỷ là chính là người thầy ta mời tới.” Tề Tông Nhi kéo tay Hoa Liên, giới thiệu với nam tử trẻ tuổi vận nho bào màu trắng ngà.

Hoa Liên hơi cúi người, “Hoa Liên bái kiến Nhị thiếu gia.”

“Hoa tiểu thư khách khí rồi, tại hạ Tề Hàn.” Nhị ca của Tông Nhi mặt chứa ý cười, nhẹ nhàng gật đầu với Hoa Liên một cái.

“Tiểu muội, sao ngươi có thể tùy tiện mang người ngoài vào, chẳng lẽ ngươi không biết đây là sân luyện võ của huynh đệ chúng ta sao?” Nói chuyện là một nam tử mặc cẩm bào màu tím thẫm, đầu đội kim quan. Người này mặc dù tướng mạo xuất chúng, nhưng ánh mắt hết sức âm lãnh, khi nhìn người khác khiến cho Hoa Liên cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

“Đại ca, đây là sư phụ ta mời đến, chuyên dạy võ công cho ta.” Tề Tông Nhi nghe ra ý tứ trong lời nói của người nọ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi sưng lên.

Trong sân này, chỉ có nhị ca là huynh muội cùng mẹ với nàng, những người còn lại đều không có quan hệ tốt đẹp gì với nàng. Những người này không dám chen ép nàng, cũng là bởi vì nàng được phụ thân yêu thương có thừa mà thôi, nhưng mà ngấm ngấm thì bọn họ vẫn ngáng chân nàng.

“Dạy võ công cho người, ha ha ha, chỉ bằng thể trạng này của nàng ta, chớ có ra ngoài làm gì cho mất mặt. Tề Tông Nhi, chẳng lẽ ngươi còn chê Túc Vương phủ của chúng ta chưa đủ mát mẻ sao! Lần trước Tề Hàn bị thiên kim nhà Thượng thư đại nhân từ hôn đã đủ khiến cho Túc Vương phủ chúng ta chao đảo rồi, giờ ngươi lại tùy tiện tìm một nữ tử không rõ lai lịch nhận làm sư phụ, hai huynh muội các ngươi quả thực đã làm cha mất hết thể diện! Người đâu, lời nữ nhân không rõ lai lịch này đuổi ra ngoài cho ta.”

“Ngươi...” Tông Nhi bị những lời nói của nam tử kia làm cho tức đến đỏ bừng cả mặt, vрон tay chỉ hắn, vừa định mở miệng đã bị nhị ca Tề Hàn của nàng can lại.

“Đại ca, Hoa tiểu thư ở lại là ý của phụ vương, chắc huynh sẽ không làm trái lệnh phụ vương chứ.”

“Hừ, đừng mang phụ vương ra mà dọa ta, giờ phụ vương không có ở đây, Vương phủ trên dưới đều phải nghe ta ra lệnh.” Tề Sấm vừa nghe thấy Tề Hàn nhắc đến phụ thân, sắc mặt lạnh lẽo, giọng nói càng thêm âm trầm.

“Tiểu đệ không có ý này, có điều muốn đuổi người cũng phải có lý do, không phải sao, đến lúc phụ vương trách tội thì ai sẽ gánh trách nhiệm đây?” Tề Hàn nhẹ nhàng nói một câu, khiến cho mấy huynh đệ đứng xung quanh Tề Sấm đều có chút chùn bước, phụ vương bọn họ nhìn qua thì tính tình rất tốt, nhưng trên thực tế, một thống soái ba quân quất tháo trên chiến trường hơn hai mươi năm, nếu như tính tình tốt, không biết ông ấy đã chết bao nhiêu lần.

“Vậy ý của ngươi là gì?” Tề Sấm mặc dù phách lối, dù sao cũng là người con lớn nhất của Túc vương, chuyện nặng nhẹ hẳn vẫn rõ ràng.

“Không bằng để vị tiểu thư này tỷ thí với sư phụ của đại ca một lần, nếu như tiểu thư đây không địch lại, vậy nàng chính là hữu danh vô thực, đuổi đi cũng không sao.”

“Không được, nàng đây là lừa gạt Túc vương phủ chúng ta, sao có thể dễ dàng đuổi đi không như vậy, ít nhất cũng phải cho nàng năm mươi quân côn.” Năm mươi quân côn, thân thể một đại nam nhân cường tráng mà bị đánh không chết thì cũng tàn phế, như vậy đã đủ để thấy vị Đại thế tử này ngoan độc thế nào.

Hoa Liên rũ mắt xuống, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh. Tu sĩ nàng đánh không lại, nhưng là người phạm... Đặc biệt là người phạm lại muốn lấy mạng nàng, nếu bọn họ bắt nạt, đừng trách nàng bất nghĩa.

“Nhị ca, vậy làm sao được, Hoa Liên tỷ tỷ nhất định không chịu được.” Tề Tông Nhi mặt đầy lo lắng nhìn Tề Hàn.

Tề Hàn không tiếp lời mà nhìn về phía Hoa Liên, “Hoa tiểu thư thấy sao?”

“Cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Tốt lắm, đại ca, ta đây thay mặt Hoa tiểu thư đáp ứng. Nhưng, nếu Hoa tiểu thư thắng thì sao?”

“Thắng, ha ha ha, nàng mà có thể thắng?” Tề Sấm mặt đầy vẻ không tin nhìn chằm chằm Hoa Liên, sau đó phía sau hắn truyền đến một tràng cười âm ỉ, kiểu cười chế nhạo rõ ràng đó khiến cho Tề Tông Nhi giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trái lại, người trong cuộc như Hoa Liên lại chẳng có chút phản ứng.

“Nếu như nàng thắng, sau này ta sẽ xưng nàng một tiếng sư phụ, cũng lấy lễ sư đồ để đối đãi, Nhị đệ thấy sao?”

“Cứ quyết định vậy đi, không biết đại ca muốn để ai xuất chiến?”

“Nhị thế tử, tiểu lão nhi có lễ.” Nói đến võ công, một lão đầu hơn sáu mươi tuổi sau lưng Tề Sấm chợt đứng ra, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, Tề Sấm vừa nãy vẻ mặt còn phách lối giờ đã thêm phần cung kính cúi người một cái, hô một tiếng thầy.

“Hoa tỷ tỷ, lão già chết dẫm kia là người có võ công lợi hại nhất trong phủ, không biết tên khốn kia tìm được ở đâu ra, ngay cả phụ vương cũng không phải đối thủ của lão, tỷ phải cẩn thận đấy!” Tề Tông Nhi nhỏ giọng giải thích bên tai Hoa Liên, “Nếu tỷ đánh không lại thì chạy mau đi, đừng lo chuyện trừng phạt, ta không để cho bọn họ động thủ, bọn họ không dám làm gì tỷ đâu.”

“Yên tâm.” Đối với sự quan tâm của Tề Tông Nhi, Hoa Liên chỉ mỉm cười, tâm địa của cô nhóc này đúng là vô cùng tốt bụng, khác hẳn với vị ca ca ruột thịt này của cô bé, hoàn toàn là hai loại tính cách.

Ngay cả Tề Sấm là người trong cuộc cũng không phát hiện ra, hắn chỉ mới nói mấy câu đã bị Tề Hàn dắt mũi đi, người ca ca ruột này của Tề Tông Nhi, tuyệt đối không phải kẻ dễ chọc.

Hơn nữa, đệ nhất cao thủ của Vương phủ ư? Lão đầu này ngay cả thị vệ bên cạnh Tề Hàn đánh còn không lại, mà dám xưng đệ nhất cao thủ. Có điều nhờ vậy có thể đoán ra, trong Vương phủ này không có ai biết võ công của Tề Hàn cao minh thế nào.

Tại sao người ta lại làm vậy, Hoa Liên không có hứng thú biết, chỉ cần không chọc phải nàng, chuyện gì cũng dễ nói chuyện.

“Tiểu cô nương, bây giờ nhận thua vẫn còn kịp, tiểu lão nhi ta còn thiếu một phòng thị thiếp, nếu ngươi nhận thua. Đại thế tử chắc vẫn còn nể mặt tiểu lão nhi này.” Lão đầu kia vừa nói xong, Tề Sấm đã liên tiếp nói phải.

“Thù hạ ta vẫn còn thiếu một tên nô tài sai vặt, ta thấy ngươi cũng không tệ, muốn suy tính một chút không?” Hoa Liên thông dong phản kích.

“Hừ, khích tướng với ta cũng vô dụng, còn nhỏ tuổi mà đã không biết lễ độ thế này rồi.”

“Ta chỉ lễ độ với người thôi.” Hoa Liên vút dứt lời, trên người lão đầu kia nhất thời bốc lên sát khí nồng đậm, từ khi lão ta tới Vương phủ đến giờ, chưa có kẻ nào dám ăn nói với lão như vậy. Tiểu nha đầu lại dám quanh co lòng vòng mắng lão ta không phải người, đáng chết!

Hai người bước tới giữa sân đấu võ, mấy vị thế tử và quận chúa đều vây xung quanh sân đấu võ, Tề Sấm ngoài cười nhưng trong không cười, vỗ vỗ bả vai Tề Hàn, “Nhị đệ, ngươi không biết võ công, nên đứng xa một chút thì hơn, nhờ có bị đánh trúng thì không hay đâu.”

“Đa tạ đại ca nhắc nhở.” Nói xong, Tề Hàn thực sự lui về phía sau năm sáu bước, thấy vậy, tiếng cười nhạo của mấy huynh đệ của hắn lại càng vang lên.

không ngớt. Tề Hàn vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, giống như không nghe thấy gì cả.

Hoa Liên đứng giữa sân thấy vậy, nụ cười lạnh trên khóe miệng càng sâu hơn, không biết võ công? Tề Hàn này đúng là rất thú vị.

Đúng vào lúc Hoa Liên đang phân tâm, lão đầu kia chồm người tới, tay chụp thành chảo, móc thẳng về phía ngực của Hoa Liên.

Hoa Liên đứng tại chỗ bất động, chờ lão đầu kia vọt đến trước mặt mình, thân thể hơi xích ra, đánh ra một chưởng, lão đầu kia lập tức phụt máu văng ra ngoài. Liếc nhìn lão đầu ngã sòng xoài cách đó hơn mười mấy trượng, cả người co quắp, không ngừng ói máu, cả sân luyện võ đều im lặng dị thường.

Một chiêu, chỉ dùng một chiêu đã đánh người gần chết, xuất thủ không chút lưu tình, nữ tử nhìn qua có vẻ nhu nhược này mới thực sự là tâm ngoan thủ lạt.

“May thay không làm nhục mệnh.” Hoa Liên xoay người nhìn Tề Tông Nhi mỉm cười.

Chỉ có điều, trừ Tề Tông Nhi ra, nét mặt của mọi người đều hết sức quái dị.

“Oa, Hoa tỷ tỷ, tỷ quá lợi hại quá lợi hại ~~~” Tề Tông Nhi xông lên phía trước ôm chầm lấy cổ Hoa Liên vừa nhảy nhót vừa cười, ánh mắt Tề Hàn nhìn qua Hoa Liên cũng thêm vài phần cảnh giác, Hoa Liên cảm nhận được, cũng chỉ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bộ dạng rất khó coi

“Hoa sư phụ, vừa nãy đã đắc tội, mong sư phụ thứ lỗi.” Tề Sấm dù sao cũng là Đại thế tử của Túc Vương phủ, lúc nào nên nói gì, trong lòng hẳn rõ như gương sáng. Một thân võ công này của Hoa Liên, cho dù là Túc Vương gia có thấy cũng phải khách khí.

“Đại thế tử khách khí rồi.”

“Hừ, Hoa tỷ tỷ, đừng có lằng nhằng với đám nông cạn đó nữa, chúng ta đi chơi đi.” Tề Tông Nhi làm một cái mặt quỷ với Tề Sấm, kéo Hoa Liên đi ra khỏi sân luyện võ, giờ thì không ai nói gì nữa. Sau khi Hoa Liên đi rồi, sắc mặt của Tề Sấm mới trở nên âm trầm.

Người sợ nổi danh heo sợ béo. Hoa Liên bây giờ cuối cùng cũng lĩnh hội được ý tứ của câu tục ngữ này. Vốn là một tiểu viện yên tĩnh mà vì có chủ nhân như nàng, lại trở nên náo nhiệt.

Ngay cả Túc vương gia sau khi nghe lại chuyện đã xảy ra ở sân luyện võ xong cũng tới gặp nàng một lần, cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ bảo nàng hãy yên tâm ở lại trong phủ, cũng nhờ nàng bảo vệ Tề Tông Nhi, Hoa Liên hờ hững đáp ứng.

Cứ thế, Hoa Liên chính thức ở lại Túc Vương phủ.

Tề Tông Nhi căn bản là một chủ nhân không thể nào ngồi yên, mới đầu còn rất hăng hái với việc học võ công, kết quả luyện mấy ngày đã không chịu nổi. Cuối cùng Hoa Liên dứt khoát dạy cho cô nhóc một vài động tác võ thuật đẹp mắt, dù chỉ là khoa chân múa tay thôi nhưng cũng có chút kỹ xảo nhỏ, đối phó với mấy kẻ bình thường vẫn dư sức.

Cứ vậy Hoa Liên bình bình đạm đạm ở lại phủ Túc Vương một năm có thừa, một năm, vết thương trên người Hoa Liên căn bản đã khỏi hẳn, mà điều khiến nàng càng thêm vui vẻ chính là, trải qua khoảng thời gian tu dưỡng này, nội đan của nàng đã càng thêm cô đặc, bây giờ nàng có thể biến ra hai hư thể, có điều hai hư thể này lực công kích không mạnh, chỉ lợi hại hơn một chút so với người thường mà thôi.

Nhưng càng tu luyện, Hoa Liên lại càng nhận ra sự ưu việt của hư thể. Bởi vì hư thể vậy mà lại có thể đồng thời hấp thu linh khí trong thiên địa, sau khi thu hồi hư thể xong, linh khí được hấp thu sẽ trực tiếp chuyển vào trong bản thể. Cũng có nghĩa là bây giờ linh khí nàng hấp thu sẽ bằng với phần của ba người. Quan trọng nhất là trong đan điền hư thể của nàng lại ẩn chứa một ngọn lửa to chừng hạt đậu.

Lửa này có tên là Nghiệt hỏa, sinh ra từ cội hồn mang. Hoa Liên nhớ, khi mình còn ở Đường Thiên Trì, toàn bộ đáy ao đều bị bao phủ bởi ngọn lửa này, nàng cũng là được sinh ra từ trong ngọn lửa ấy.

Nghiệt hỏa không đốt vạn vật trong thiên địa, chỉ đốt hồn phách.

Điều đáng tiếc duy nhất là, Nghiệt hỏa trong hư thể quá ít, hơn nữa cấp độ không cao, đoán chừng ngay cả một tia tàn hồn cũng không đốt nổi. Nhớ đến đáy Đường Thiên Trì, ngọn lửa đỏ tươi bá đạo đó, trong lòng Hoa Liên bỗng thấy khao khát.

Đã có bao nhiêu Đại vu, Đại yêu bị Nghiệt hỏa cắn nuốt, Nghiệt hỏa là con ác mộng đối với tất cả mọi sinh vật, đáng tiếc núi Bất Chu đã sụp đổ, Đường

Thiên Trì khô cạn, Nghiệt hỏa không còn xuất hiện trên cõi đời này nữa.

Ngoài kia trời vừa hừng sáng, Hoa Liên phát tay gỡ bỏ kết giới, thu hồi hai hư thể ngồi song song với nàng trên giường, bấy giờ mới mang giày bước xuống giường.

Đầy cửa sổ, mặt trời còn chưa dâng cao, xa xa vẫn tối đen một mảng mờ hồ, có điều từ khi kết đan xong, thị lực của Hoa Liên đã cao hơn rất nhiều, nhìn vật ngoài trăm thước cũng vô cùng rõ ràng.

Hiện giờ nàng đã sớm không ở trong tiểu viện trước kia nữa, mà là ở trong Tích Hoa các phía Tây Vương phủ, rất gần với Lưu Danh cư mà Tề Tông Nhi đang ở.

Hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của Tề Tông Nhi, cũng là ngày nàng đến tuổi cặp kê, cho nên trời còn chưa sáng, cả phủ Túc Vương đã bắt đầu bận rộn. Nghe nói ngay cả Hoàng Đế cũng sẽ tự mình tới đây, chuyện này cũng khiến Hoa Liên có chút khó hiểu. Một lễ cặp kê của một Quận chúa nhỏ, có thể mời được cả Hoàng Đế đến?

Cả buổi sáng, Vương phủ người qua người lại không dứt, Hoa Liên cũng không muốn bị giày vò cùng với Tề Tông Nhi, mấy người kia đến thì nàng đã ra cửa trước rồi.

Bình thường Hoa Liên cũng không hay ra khỏi phủ, có điều sống ở Vương phủ một năm, nàng cũng đã cùng Tề Tông Nhi đi dạo quanh những nơi gần đây một lượt. Nơi hai người thường xuyên tới nhất là Linh Sơn tự ở ngoại ô, dù sao cũng là một ngôi chùa tọa lạc ở kinh thành, hương khói ở đó không phải chỉ vướng ở mức bình thường. Hơn nữa đại điện bái Phật trong Linh Sơn tự thậm chí còn có một nơi có linh mạch. Hoa Liên cũng phát hiện ra nhờ một lần đến đó bái Phật, cho nên những lúc không có việc gì, nàng vẫn thường chạy đến ngôi chùa này bái Phật.

Chắc, nàng cũng là yêu tinh duy nhất thích bái Phật chăng.

Hôm nay Hoa Liên tới Linh Sơn tự khá sớm, trong chùa cũng không có mấy người, cho nên nàng quyết định quỳ thẳng xuống đệm bồ đoàn không đi đầu hết. Đám tiêu sa di đi qua phát hiện Hoa Liên quỳ bất động, đều thấy tò mò, có điều đã là hòa thượng ở đây sao có thể không có mắt nhìn người.

Hoa Liên hay cùng con gái út của Túc Vương gia đến bái Phật, dù hôm nay chỉ có một mình Hoa Liên, bọn họ đương nhiên cũng không thể ngăn cản.

Hướng chi ở đây cũng chẳng có mấy khách hành hương, nàng thích quỳ bao lâu thì cứ quỳ đi.

Đại khái qua chừng nửa canh giờ, Hoa Liên bấy giờ mới mở mắt. Ở đại điện này tu luyện nửa canh giờ bằng với nàng tu luyện năm sáu ngày, linh mạch quả nhiên là thứ tốt, đáng tiếc, nàng căn bản không biết tìm linh mạch.

Mặc dù đến chùa này khá nhiều lần như vậy rồi nhưng Hoa Liên đến giờ vẫn không biết pho tượng Phật phía đối diện kia trông thế nào, ngẩng đầu lên nhìn, dù sao nàng cũng vẫn không nhận ra.

“Tiểu thư quỳ ở đây nửa canh giờ, không biết có ngộ ra được gì chăng?”

Hoa Liên chợt quay đầu, nhìn thấy một nam tử khoanh tay trước ngực tựa bên cửa điện, nam nhân này mặc một bộ trường bào màu xanh biếc, ngay lập tức lóe lên đập vào mắt nàng.

Thật là xanh!

Hoa Liên dừng nửa giây, cuối cùng bình tĩnh đứng dậy, đi thẳng ra khỏi đại điện, không để ý đến nam nhân mang vẻ mặt đầy hứng thú kia. Người này nhìn chăm chăm nàng lâu như vậy mà bản thân nàng không hề phát hiện ra, là do nàng tri độn hay là người này quá cao thâm bí hiểm?

Vô luận là đáp án thế nào, Hoa Liên đều không muốn tiếp xúc nhiều hơn với hắn.

“Ây da, tiểu thư đừng vội đi mà.” Hoa Liên đi đằng trước, người nọ đã bước theo phía sau. Vòng quanh Linh Sơn tự hơn nửa vòng mà người kia vẫn không có ý định buông tha.

Cuối cùng, Hoa Liên bất đắc dĩ dừng bước lại, “Người muốn gì hả?”

“Ta chỉ muốn biết, tiểu thư rốt cuộc đã ngộ ra điều gì mà thôi.” Nam tử nhún nhún vai, mặt đầy ý cười.

Hoa Liên nhìn chăm chăm gương mặt trắng nõn của nam nhân kia, nàng thực không hiểu, người này bộ dạng cũng dễ nhìn, lẻo lét thì cũng coi như tán dương bề ngoài của hắn đúng không, nhưng hành vi của hắn sao lại khiến người ta chán ghét như vậy...

“Pho tượng Phật ngồi trên đại điện kia...” Trong mắt Hoa Liên lóe lên một tia giảo hoạt.

“Sao sao?” Về mặt nam tử đầy vẻ nghiêm túc.

“Bộ dạng rất khó coi.” Nói xong Hoa Liên xoay người đi.

Để lại gã nam tử với vẻ mặt kinh ngạc, bộ dạng khó coi? Cho đến khi bóng dáng Hoa Liên biến mất, nam tử mới hồi hồn lại, trong chùa Linh Sơn bỗng vang lên một tràng cười điên cuồng, dọa cho đám chim thú xung quanh đều chạy hết.

“Thiếu công tử, tiểu yêu đó nên xử trí ra sao?” Bên cạnh nam tử, chẳng biết từ khi nào đã có thêm một hòa thượng mặc tăng y.

“Xử trí? Xử trí cái gì, tiểu yêu tinh này thật thú vị, lần sau nàng tới thì nhớ báo cho ta biết một tiếng.”

“Dạ.” Lão hòa thượng lại vụt một cái, thân hình chớp mắt đã biến mất.

“Chẳng phải chỉ là pho tượng Phật thôi sao, có thể ngộ ra được cái quái gì chứ, cha cũng thật là, đang yên đang lành không cho làm Yêu, cứ bắt người ta đến ở chung với một đám hòa thượng, chẳng lẽ ông ấy định để mình xuất gia làm hòa thượng chắc?” Nam tử lăm bằm cả nửa ngày, cả lo phát phờ cả bước tiếp tục đi vào trong chùa.

...

Sau khi rời khỏi Linh Sơn tự, Hoa Liên vẫn cảm thấy tâm thần bất an. Hoặc phải nói là, vì đụng phải cái gã kỳ quái kia, cho nên mới thấy không thoải mái.

Nam nhân kia nhìn qua chỉ là người bình thường, nhưng nàng vẫn cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Mãi cho đến khi quay lại phủ Túc vương, trong đầu Hoa Liên vẫn là nam nhân kia, nàng tỉ mỉ phân tích lại tất cả hành vi lời nói của người kia, cùng với trang phục trên người, thứ duy nhất khiến nàng cảm thấy đường đột cũng chỉ có quần áo trên người...

Đúng rồi, chính là quần áo.

Hồi tưởng lại Hoa Liên mới phát hiện ra, bộ y phục kia vậy mà lại không có lấy nửa phần dấu vết của cát may, nàng sống trong Vương phủ này lâu như vậy, những thợ may hàng đầu nàng cũng đã gặp không ít, nhưng bộ đồ trên người nam nhân kia căn bản con người không thể làm ra được.

Áo tiên không vết chỉ khâu, lời này trái lại có chút khoa trương, có điều theo Hoa Liên suy đoán, bộ trường bào xanh biếc quý dị kia ít nhất cũng là một món bảo bối.

Rốt cuộc có lai lịch gì đây? Hẳn đặc biệt tìm đến mình là vì chuyện gì? Bây giờ dù sao cũng chỉ có một mình, hơn nữa còn đang ở nhân gian, Hoa Liên không thể không cẩn thận.

Mạng nhỏ của nàng thực sự không chịu nổi giầy vò như thế.

“Hoa tiểu thư, cô đã về rồi, mau qua khuyên nhủ tiểu thư, tiểu thư sắp đập tan cả nhà rồi.” Hoa Liên vừa mới bước vào nơi ở của mình, đã thấy nha hoàn bên người Lục Nhi của Tề Tông Nhi mặt đầy lo lắng đứng trước cửa phòng nàng đảo tới đảo lui.

“Đừng nói vội, Tông Nhi làm sao? Hôm nay không phải lễ cấp kê của nàng ư, còn có người dám khiến nàng không thoải mái sao?” Hoa Liên không nhịn được có chút buồn cười, cô nhóc Tông Nhi kia tính tình rất nóng nảy, có điều bình thường tức giận cũng chỉ đập mấy chén trà hay gì đó, xem ra tình hình lần này có vẻ nghiêm trọng.

“Còn không phải là Hoàng thượng, hôm nay Hoàng thượng chỉ hôn cho tiểu thư.” Nói đến đây Lục Nhi không nhịn được thở dài, dù sớm biết tiểu thư sẽ có kết cục này, nhưng khi ngày này thực sự tới, tiểu thư nhà nàng vẫn không thể chấp nhận. Đừng nói là tiểu thư, chuyện như vậy đặt trên người cô nương nào cũng không thể chấp nhận được.

“Chỉ hôn? Với ai?” Hoa Liên kinh ngạc hỏi.

“Quốc sư đại nhân!” Nhắc tới Quốc sư, Lục Nhi vẫn mang vẻ mặt tôn kính.

“Khụ khụ, quốc sư? Chính là quốc sư mà các người vẫn hay nói, tuổi đã ngoài tám mươi đó?” Hoa Liên thiếu chút nữa trềng rớt cả con ngươi ra ngoài, mười sáu tuổi già cho một lão đầu tám mươi tuổi, Hoàng đế kia không phải đang gây nghiệp chướng hay sao.

Nước Tề Triệu có một vị Quốc sư đại nhân, chuyện này Hoa Liên đã sớm nghe nói qua, nghe đâu vị Quốc sư kia là nhân vật tựa như thần tiên, phát tay là có thể dời núi lấp biển. Theo phỏng đoán của Hoa Liên, chắc cũng là một tu sĩ, có điều theo kiến thức mà mẹ nàng đã dạy, người này chắc là Tán tu*, bởi vì nếu theo Tông phái thì không được phép nhúng tay vào bất kỳ sự vật gì của nhân gian, không cứ gì con người, mà Yêu Tu và Ma Tu cũng vậy.

** Tán tu: tán nghĩa là rời rạc, tán tu là người tu đạo mà không theo môn phái nào.*

Phát tay có thể dời núi lấp biển, nếu như thực sự có chuyện như vậy, thì tu vi của hắn ít nhất cũng đã đến Nguyên Anh kỳ, dù sao thì Hoa Liên khẳng định là không phải đối thủ của hắn. Đây cũng là lý do mỗi lần Hoàng đế xuất hiện ở Túc vương phủ, Hoa Liên đều nhường bộ lui binh. Nàng chỉ lo vị Quốc sư đại nhân kia đi theo Hoàng Đế, không cẩn thận phát hiện ra nàng. Tuy nói bây giờ có thể ả giấu yêu khí, có điều để phòng vạn nhất, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

“Chính là lão nhân gia người, Quốc sư đã sớm đề cập chuyện này với Túc Vương gia, hôn sự này thực ra cũng đã sớm định rồi, chỉ chờ tiểu thư cấp kê mà thôi. Nghe nói mười ngày nữa Quốc sư đại nhân sẽ tới rước dâu.”

“Đưa ta đi xem một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Phủ Quốc sư

Lúc Hoa Liên đi qua, vẫn còn đang âm ỉ. Trong phòng không ngớt vang lên tiếng kêu của đám nha hoàn, nàng đứng ngoài cửa, nhìn mảnh sứ vỡ vương vãi đầy trên đất, âm thầm tính toán xem Vương phủ đã tổn thất bao nhiêu bạc.

Con mắt của Tề Tông Nhi rất tốt, đập đồ cũng chọn đồ đắt tiền nhất để đập, chẳng thèm để ý xem niên đại bao nhiêu. Vào lúc này, cô nhóc đang cầm đao chém lia lịa vào cái giường gỗ to dùng của mình.

Hoa Liên đứng ở cửa một lát, chờ Tề Tông Nhi chém đến một không động nổi nữa mới cất bước đi vào. Vòng qua đám sứ vỡ kia, dùng chân khều một cái ghế bằng gỗ hoàng lê, tìm một chỗ đặt xuống, sau đó yên ổn ngồi lên trên.

“Hoa tỷ tỷ, hu hu hu...” Nhìn thấy Hoa Liên, cả một bụng âm ức của Tề Tông Nhi cuối cùng cũng tìm được nơi để xả ra, nhào thẳng vào ngực nàng mà khóc lóc thê thảm.

Dù sao vẫn là đứa trẻ, nàng mới mười sáu tuổi, cứ gả đi như vậy, cả đời cũng coi như hết. Chẳng qua là mình không giúp gì được nàng, cho dù có thể giúp thì sao chứ, trong thiên hạ đâu chẳng là đất của vua, chính nàng còn không thể tự mình bảo toàn, chẳng lẽ còn định dẫn Tề Tông Nhi bỏ trốn hay sao.

Có điều, chung quy Tề Tông Nhi vẫn cứu nàng một mạng, nợ này vẫn phải trả.

Cuối cùng, Tề Tông Nhi không chống lại nổi tâm địa cứng rắn lạnh lùng của cha nàng, mười ngày sau, Quốc sư sai người đến Vương phủ cầu hôn, lại mười ngày nữa, Tề Tông Nhi mặc giá y tinh xảo tuyệt mỹ bước lên kiệu hoa.

Mà Hoa Liên, cũng đi theo cùng. Bản thân chắc cũng được coi như một món của hồi môn quý giá chẳng, Hoa Liên có chút tự giễu.

Tốc độ của kiệu hoa rất chậm, Hoa Liên từ từ đi đến bên cạnh cỗ kiệu, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước nở của Tề Tông Nhi bên trong. Quốc sư phủ được xây ở Bắc giao, cách kinh thành chỉ hơn mười dặm, cho dù kiệu hoa có đi chậm hơn nữa cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã đến nơi.

Người nghênh đón tân nương bên ngoài phủ Quốc sư lại là một nữ nhân, nữ nhân kia mặc một thân áo trắng, lại không lộ ra cảm giác thoát tục, trái lại lại thêm một tia yêu diễm. Thấy cỗ kiệu ngừng lại, nàng kia mới cất bước đi tới, trên mặt có vài phần không cam lòng.

“Kiệu của phủ Túc Vương?”

“Đúng vậy.” Lục Nhi vội vàng trả lời, lại bị nàng kia phát cho một bạt tai lão đạo ngã chúi sang một bên.

“Tề Tông Nhi cầm sao, khi nào lại đến lượt ngươi nói chuyện.”

Lục Nhi bị đánh một cái tát, mặt nhanh chóng sưng đỏ lên, nàng âm ức bùm mặt, không dám nói gì nữa.

Tình hình này thực đúng là quỷ dị, Hoa Liên nhìn chăm chăm nàng kia, chau mày. Cũng không phải bởi vì hành vi ngang ngược của nàng ta, mà là bởi vì trên người nữ nhân này, thậm chí còn có yêu khí.

Quý dị không chỉ có nàng kia, mà còn cả tòa phủ Quốc sư này nữa, Hoa Liên đột nhiên có một loại xúc động không muốn đi vào. Cứ cảm thấy như vào rồi sẽ không ra được nữa vậy.

Cổ tình cho dù nàng có thấy thế nào, phủ Quốc sư này cũng không có chỗ nào kỳ quái.

“Sao hả, còn không xuống kiệu, định chờ ai mời xuống chầu.” Thấy Tề Tông Nhi bên trong kiệu không có phản ứng gì, nàng kia không kiên nhẫn lại một lần nữa lên tiếng.

Vừa thấy qua sự ngoan độc của nữ tử này, đội ngũ đưa dâu rõ dài mà không một ai dám mở miệng, cuối cùng, Tề Tông Nhi đành tự mình bước xuống kiệu. Bởi vì lớp khăn trên đầu, nàng không nhìn rõ được đường, Lục Nhi tiến lên định đỡ nàng, nàng kia lại muốn giơ tay đánh Lục Nhi, Hoa Liên cuối cùng cũng vươn tay lên chặn cánh tay của nữ nhân kia lại.

“Thật to gan, ngươi dám cản ta!” Nữ tử hung tợn nhìn chăm chăm Hoa Liên, vẻ dữ tợn kia trông chẳng khác nào thú dữ muốn ăn thịt người.

“Ngươi là Quốc sư?” Hoa Liên không trả lời câu hỏi của nàng ta, mà là hỏi ngược lại một câu.

“Đĩ nhiên không phải.”

Vừa dứt lời, một bàn tay của Hoa Liên đã đánh tới, một tiếng bốp vang giòn, khóe miệng nàng kia nhất thời rịn ra một tia máu, nàng ta khó tin mà nhìn Hoa Liên, không ngờ nàng lại dám xuất thủ với mình.

“Ta... Ngươi... Ngươi dám đánh ta, ngươi lại dám đánh ta!” Nữ nhân hét to, thanh âm chói tai khiến cho Hoa Liên chán ghét lui lại nửa bước.

“Làm nhục Quận chúa trước mặt mọi người, ngươi có mấy cái đầu để đền tội?”

“Được, được lắm, ngươi lợi hại lắm, ta xem ngươi còn phách lối được bao lâu.”

Chưa vào cửa mà tình hình đã như vậy, Hoa Liên thực sự rất lo lắng cho tình trạng sau này của Tề Tông Nhi. Hơn nữa Quốc sư kia đến giờ cũng chưa thấy xuất hiện, lại để cho một nữ nhân ra rước đầu, đây tính là gì.

Đưa Tề Tông Nhi bước qua cửa lớn của phủ Quốc sư, những kiệu phu kia đều đã bị đuổi đi. Giờ chỉ còn lại Tề Tông Nhi, Lục Nhi và Hoa Liên.

Tề Tông Nhi được dẫn vào tân phòng, hai người bọn họ lại chẳng được ai quan tâm.

Lục Nhi lo lắng cho Tề Tông Nhi, bèn đứng bên ngoài tân phòng. Hoa Liên chẳng có việc gì nên quyết định đi dạo lòng vòng quanh phủ Quốc sư. Mới đi được chưa tới nửa canh giờ, Hoa Liên đứng trước một ngôi đình hóng mát mà thờ dài, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mà, nàng thực sự đã lạc đường mất rồi.

Đây không phải là vấn đề phủ Quốc sư lớn hay nhỏ, mà là, trong vườn hoa này vậy mà lại có ảo trận. Xem ra, vị Quốc sư đại nhân này thực sự có chút thủ đoạn.

Có thể khẳng định là trận pháp rất đơn giản, vấn đề là Hoa Liên chẳng có nghiên cứu gì về trận pháp. Ảo trận không thể phá bừa bãi được, nhất định nàng phải tìm ra mắt trận mới ổn.

Bởi vì không tìm được mắt trận, nên đến tận khi trời tối, Hoa Liên vẫn chưa tìm được đường ra. Cuối cùng, Hoa Liên đầu hàng, vào lần thứ hai mươi khi nàng đi vòng qua đình hóng mát, nàng quyết định đi vào nghỉ ngơi một chút.

Nào ngờ vừa bước vào trong đình, cảnh sắc xung quanh lập tức biến đổi. Nàng đi quanh cả một buổi chiều mà lại không nhận ra, mắt trận của ảo trận này lại nằm ngay trước mắt mình.

Ra khỏi trận, vừa ngẩng đầu, trước mặt bỗng có thêm một gương mặt tuấn mỹ, cách nàng chưa đầy hai thước. Mặc dù gương mặt đó rất đẹp, nhưng đột nhiên nháy ra, cho dù là ai cũng sẽ bị hù cho sợ đúng không.

Hoa Liên lùi lại mấy bước liền, kinh hồn không dứt nhìn nam nhân mặt không biểu cảm kia, “Ngươi, vẫn ở chỗ này?”

Nam nhân nhìn nàng một cái, không nói tiếng nào, chấp tay sau lưng xoay người rời đi. Bóng hình đen thẫm cao to kia, nhanh chóng hòa vào trong bóng đêm.

Rõ ràng chỉ là người bình thường, nhìn kiểu gì lại thấy cả người không thoải mái? Hoa Liên nhìn bóng lưng của nam nhân, có chút khó hiểu.

Sau khi ra khỏi ảo trận, Hoa Liên mới phát hiện mình vậy mà còn chưa ra khỏi hoa viên của phủ Quốc sư, tùy tiện tìm một con đường quay lại tân phòng của Tề Tông Nhi, lại không thấy Lục Nhi canh giữ ở đó.

Hoa Liên thấy là lạ đứng ở cửa đợi một lát, nha đầu kia rất lo lắng cho Tề Tông Nhi, sao giờ lại chạy đi đâu được chứ? Đợi một lúc lâu, vẫn không nhìn thấy Lục Nhi xuất hiện, chỉ thấy hai nha đầu bụng thức ăn đi tới.

Sau khi hai người kia nhìn thấy Hoa Liên, trên mặt lại hiện lên vẻ đồng tình, sau đó cúi đầu vội vã bỏ đi.

“Chờ một chút, xin hỏi hai vị có biết nha đầu vừa mới canh giữ ở đây đi đâu rồi không?” Nhận ra vẻ khác thường trên mặt bọn họ, Hoa Liên vội vàng gọi hai người lại.

“Không, không biết, chúng ta không biết.” Vừa nghe Hoa Liên gọi, hai người kia đã bị hù cho sợ như sau lưng có hổ có sói vậy, vội vã rời đi.

Cho dù không nói gì, nhưng hành động của bọn họ cũng đã cho Hoa Liên câu trả lời. Lục Nhi nhất định đã xảy ra chuyện gì, vừa mới tới phủ Quốc sư, Lục Nhi có thể đắc tội ai được chứ? Trừ nữ nhân ghê ghét đón bọn họ ngoài phủ Quốc sư kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Món hàng vô giá trị

Đến khi Hoa Liên tìm được Lục Nhi, nàng đã cả người sũng máu nằm trên chiếc cầu bắc qua ao sen, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ đã có thêm một vết đao, từ dưới cằm lên đến đuôi mắt, gương mặt xinh xắn cứ vậy mà bị hủy.

Lúc này Lục Nhi cũng chẳng còn rành rang mà đau buồn cho gương mặt của mình, dù nàng vẫn mở mắt, nhưng hơi thở đã vô cùng yếu ớt, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Hoa Liên thấy Lục Nhi như vậy, trong lòng bỗng dâng lên một luồng cảm xúc bạo ngược, theo sự chấn động tâm tình đó, nội đan trong đan điền nàng đột nhiên bắt đầu điên cuồng mà hấp thu linh khí. Trong đó không chỉ có linh khí, mà còn có cả huyết khí của Lục Nhi. Từng tia sáng mảnh màu đỏ như máu từ mũi miệng của Lục Nhi tràn ra dung nhập vào cơ thể Hoa Liên, tình trạng này khiến cho Hoa Liên cả kinh trong lòng, vội vàng bất quyết áp chế lại nội đan.

May thay huyết khí nàng hút được không nhiều lắm, Lục Nhi không bị nàng làm cho tắt thở. Chỉ có chút kỳ quái là, trong huyết khí kia lại lẫn chút tạp chất màu đen, những tạp chất này cứ quanh quẩn trong cơ thể Hoa Liên không tan, cho dù luyện hóa thể nào cũng không được.

Có điều trước mắt vẫn chưa phải lúc chú ý đến điều này, mạng nhỏ của Lục Nhi quan trọng hơn. Dù sao cũng đã chung sống với nhau hơn một năm, huống chi khi còn ở Vương phủ, Lục Nhi đã chăm nom cho nàng rất tử tế, Hoa Liên sao có thể để nàng ấy cứ vậy mà bỏ mạng.

Có điều nghĩ thì dễ, làm thì khó. Nàng một thân toàn yếu khí, nếu độ cho Lục Nhi cũng có thể chữa khỏi vết thương cho nàng ấy, nhưng Lục Nhi không biết cách tu luyện, những yếu khí kia sau này sẽ lưu lại trong cơ thể nàng ấy, Lục Nhi lại không biết cách che giấu, nhất định sẽ thành yếu khí ngất trời, vô cùng có khả năng sẽ bị người ta coi là yếu quái mà bắt lại.

Về phần đan dược, Hoa Liên cũng có thể coi như là yếu tinh nghèo nhất, trên người không có lấy một viên đan dược.

Trước mắt, việc duy nhất nàng có thể làm là tìm quân sự ở đây, hy vọng còn có thể cứu chữa được cho Lục Nhi. Điều làm cho Hoa Liên kinh ngạc chính là, bị nàng hút mất chút huyết khí, Lục Nhi chỉ rên rỉ mấy tiếng, nhìn qua lại khá hơn nhiều.

Bây giờ phủ Quốc sư còn chưa sắp xếp chỗ ở cho hai người bọn họ, Hoa Liên chỉ có thể ôm Lục Nhi đến hi phòng của Tề Tông Nhi. Bên ngoài hi phòng không biết từ bao giờ đã có thêm hai gã thủ vệ, thấy Hoa Liên đi tới, sắc mặt lập tức âm trầm chặn nàng lại, giống như căn bản không nhìn thấy Lục Nhi đang sắp chết trong ngực nàng.

“Ngươi không được vào.”

“Đây là nha hoàn bên người của Quận chúa, nếu như Quận chúa biết nha hoàn của nàng gặp chuyện không may, các ngươi có gánh nổi lửa giận của Quận chúa không?” Hoa Liên vừa nói xong mấy lời này, hai gã thủ vệ kia cũng có chút do dự, bọn họ chỉ là nghe lệnh làm việc, nhưng người ra lệnh cũng không phải Quốc sư, nếu như Quốc sư đại nhân thực sự trách tội xuống, chỉ sợ bọn họ sẽ chẳng có kết cục gì hay ho.

Hai người vừa định nhường đường cho Hoa Liên, một thanh âm đột nhiên ngăn cản động tác của thị vệ, “Chậm đã.”

Hoa Liên từ từ xoay người, nhìn thấy nữ nhân vừa mới tìm mọi cách gây phiền toái cho bọn họ ở bên ngoài phủ Quốc sư khi nãy đang mang theo một đám nha hoàn từ từ thông thả bước tới đây, câu này là từ miệng nàng mà ra.

Liếc thấy vết máu từ cánh tay phải của Lục Nhi chảy xuống đất, “Đây là hi phòng, há có thể để cho một nha hoàn nhỏ nhỏ bước vào. Huống chi hôm nay là đại hi của Quốc sư đại nhân, ngươi lại dám đưa người sắp chết vào hi phòng, có phải cố ý muốn cho Quốc sư đại nhân mất hứng phải không?!”

Cái mũi này chup thật cao tay, cáo mượn oai hùm chính là cái dạng này, “Người sắp chết, hừ, ta cũng đang muốn hỏi xem vừa nãy nàng vẫn còn yên lành, tại sao bây giờ lại thành như thế này đây?”

“Ta sao mà biết được, ai biết có phải nàng đã xông vào nơi cấm địa nào trong phủ Quốc sư hay không.” Nàng kia hừ một tiếng.

Hoa Liên không nói gì, chỉ cười lạnh nhìn nàng ta. Thái độ cả hai coi như đã giương cung bạt kiếm, tính nhẫn nại của Hoa Liên ngày càng mỏng, bởi vì Lục Nhi trong lòng nàng vì mất máu nhiều quá nên đã lọt vào trạng thái hôn mê rồi. Trên gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch đã phỉm chút xanh.

Đúng lúc đó, cửa phòng vẫn đóng chặt bất chợt được mở ra từ bên trong, khiến cho không ai ngờ tới là, lại có một người đàn ông bước ra từ bên trong.

Nhìn thấy nam nhân này, trái tim Hoa Liên nhảy thót lên, đây nào phải người, căn bản là ma mới đúng.

“Quốc sư đại nhân!” Nhìn thấy nam tử trung niên kia, trừ Hoa Liên ra, tất cả mọi người đứng đó đều quỳ rạp xuống, nữ nhân áo trắng vừa nãy còn vênh váo phách lối cũng chỉ kém chút nữa là châu đầu xuống đất.

Tên Ma này chính lão Quốc sư không gì không làm được kia? Trong mắt Hoa Liên không giấu được vẻ kinh ngạc, mặc dù trên người hắn không biết đã mang theo pháp khí gì, có thể tỏa ra linh quang màu vàng, nhưng ma khí màu đen mờ hồ toát ra trên người hắn cho dù thể nào cũng không che giấu được.

Tu vi của tên Ma này cao hơn một chút so với Hoa Liên, phải đến kỳ sau của Ma Tướng. Sau khi hắn bước ra khỏi hi phòng, căn bản không thèm nhìn đến những người đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt hướng thẳng về phía Hoa Liên.

Hoa Liên chỉ cảm thấy khi sau đối diện với ánh mắt kia, bản thân giống như bị hút vào trong một bể máu, trước mắt chỉ có những phần chân tay đã bị cắt thành thịt vụn bay loạn, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai. Đột nhiên, ngột ngạt trong hư thế bỗng bùng lên một cái, Hoa Liên chợt tỉnh lại từ trong ảo cảnh, phát hiện tên Ma Tu kia đang đầy hứng thú nhìn mình chằm chằm.

Ảo cảnh vừa nảy chỉ diễn ra trong thoáng chốc, nhưng đã đủ để hấn động thủ với mình, Hoa Liên không hiểu, hấn rốt cuộc có ý gì?

“Ngươi là ai?” Ma Tu mở miệng, thanh âm khàn khàn.

“Bồi cưới đi theo, nha đầu này cần chữa trị.” Đại khái chưa từng thấy có ai dám nói chuyện với Quốc sư đại nhân như vậy, nữ tử áo trắng quỳ trên mặt đất có chút hoảng sợ ngẩng đầu quét Hoa Liên một cái, lại vội vàng cúi đầu.

“Người đâu, gọi đại phu tới.” Gã Ma Tu cúi đầu nhìn Lục Nhi trong ngực Hoa Liên, sau đó lại dời mắt đến trên người Hoa Liên, trong mắt có vẻ hứng thú không hề che giấu.

Đại phu được mời là vị ngự y đứng đầu trong Hoàng cung, sau khi tỉnh dậy được nghe kể lại chuyện từ đầu đến cuối, Lục Nhi lập tức tôn sùng vị Quốc sư đại nhân kia, Hoa Liên ngồi ở đầu giường, không cười không nói, tùy ý phá bỏ đức tin của cô nương nhà người ta là không tốt.

Quốc sư kia rốt cuộc có chạm đến Tề Tông Nhi hay không Hoa Liên cũng không biết, bởi vì từ sau khi Tề Tông Nhi được gả đến phủ Quốc sư, Hoa Liên chưa từng gặp lại cô bé, mà gã Quốc sư Ma Tu kia hình như cũng không cảm thấy lo lắng khi có thêm một yếu tính ở trong nhà mình, kể từ lần đầu tiên gặp mặt, một thời gian dài Hoa Liên cũng không thấy hấn xuất hiện trong phủ.

Điểm này cũng khiến cho Hoa Liên càng thêm tự tại, hơn nữa, vị Quốc sư đại nhân này hình như cũng không muốn giam lỏng nàng, nàng vẫn được tự do ra khỏi phủ như trước, nhưng những người khác thì không được.

Trừ Quốc sư ra, người càng khiến cho Hoa Liên tò mò hơn là nam tử áo đen nàng đã thấy sau khi bước ra khỏi Ảo trận vào hôm thành thân của Tề Tông Nhi. Trong phủ, Hoa Liên lại gặp hấn khá nhiều lần.

Hình như hấn là quân sự ở đây, mười tám vị cơ thiếp của Quốc sư mỗi lần nhìn thấy hấn đều sợ đến xanh cả mặt, mà người kia trừ việc có hơi lạnh lùng một chút ra, Hoa Liên lại chẳng nhìn ra hấn có chỗ nào đáng sợ.

Quốc sư có mười tám vị cơ thiếp, không phải nói là mười chín, nữ tử áo trắng Hoa Liên gặp hôm đó cũng là một trong số ấy, có điều sau ngày hôm đó, nàng ta hình như đã mất tích. Bởi vì Tề Tông Nhi là con gái của Túc Vương, cho nên hấn là chính thê của Quốc sư.

“Tiểu thư, quân gia đại nhân cho mời.” Hoa Liên đứng trên hành lang nước, nhìn chằm chằm màn nước chảy từ trên cao xuống mà ngẩn ngơ. Trong phủ Quốc sư khắp nơi đều có dấu vết của pháp thuật, nói ví dụ như hành lang nước này, vậy mà lại được xây ở đáy ao, Hoa Liên cũng chẳng ngờ nổi, dưới đáy ao này lại có một nơi rộng rãi như vậy.

Dĩ nhiên, những nơi này, nếu như không có chút nhãn lực, căn bản sẽ không thể phát hiện ra.

Yên yên ổn ổn ở đây hơn một tháng, Hoa Liên gần như đã dạo hết mọi ngõ ngách trong phủ Quốc sư, cũng không ai nói với nàng có chỗ nào không được tới.

Thị vệ cung kính đứng cách Hoa Liên mười thước, một thân khôi giáp màu bạc phản xạ lại ánh mặt trời qua làn nước phát ra những ánh sáng mềm mại, không chói mắt, mà rất đẹp đẽ.

“Quân gia?” Cái tên liệt mặt kia? Hoa Liên có chút ngạc nhiên, bọn họ chẳng giao tiếp bao giờ, ngay cả nói cũng chưa từng nói, đột nhiên lại tìm nàng làm gì? Có điều vẫn gật đầu một cái, đi theo thị vệ đi ra khỏi hành lang nước.

Thị vệ đưa Hoa Liên lên hành lang nước, vòng qua cầu chín khúc, đi qua vài khoảnh sân, bước tới một vườn hoa. Trong hoa viên có một người đàn ông đang đứng đó, áo đen tóc đen mặt đen. Hoa Liên vẫn luôn cảm thấy, tên quân gia này mặt mũi đẹp đẽ có thừa, nhưng hiển nhiên độ sáng không đủ.

Dưới chân nam nhân nằm lù lù một nữ tử nửa thân trần, Hoa Liên nheo mắt nhìn một lát, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt. Một hồi lâu, nàng mới nhìn rõ từ gương mặt xước sẹo kia, đó lại chính là vị ái thiếp đã mất tích của Quốc sư đại nhân.

“Quân gia đại nhân tìm ta có việc?” Trực giác nói cho Hoa Liên, không phải chuyện gì xấu, có điều với nàng mà nói, cũng chẳng có gì đáng đề cập.

“Giao cho ngươi.” Nói xong vị quân gia đại nhân kia cất bước định bỏ đi, lại bị Hoa Liên nhanh chân kéo lại.

“Quân gia đại nhân, phòng ta không có thừa giường ngủ.” Nữ nhân này hành vi mặc dù đáng ghét, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến nàng, đưa cho nàng một người làm cái gì, định cho nàng một ân tình sao? Ai thêm chứ!

Quân gia không lên tiếng, chỉ nhú mày hung tợn nhìn bàn tay đang kéo lấy ống tay áo hấn của Hoa Liên, giống như có một loại dục vọng muốn chặt phăng cái tay nhỏ nhắn kia xuống vậy.

“Ta đây không có hứng thú với nữ nhân, nếu ngài thích thì cứ giữ lấy đi.”

Buông tay ra, Hoa Liên xoay người định bỏ đi, lại bị nàng kia níu chặt lấy bắp chân, “Van cầu cô, van cầu cô đưa ta đi với, van cầu cô.” Thanh âm kêu

khóc truyền đến từ miệng cô gái kia, nghe vừa bi thương lại vừa bất lực, Hoa Liên nhắc chân đạp nữ nhân kia đến dưới chân quần gia, mặt không thay đổi bỏ đi.

Ngực bị đóng bầy cái đinh tinh xảo được chế từ bảo thạch, xuyên thẳng vào tim, đến giờ vẫn chưa chết, chỉ có thể nói là do người dùng thủ pháp hình nhân quá cao minh, nhưng loại đau đớn đến tê tâm liệt phế kia người thường cũng khó mà chịu được.

Nói vậy, nữ nhân này chắc còn bị uống Nhuyễn cốt tán, ngay cả sức lực để cắn lưỡi tự vẫn cũng không có, đau đến mức ngay cả kêu cũng không kêu ra nổi, đây mới là chân lý của trừng phạt, vị quần gia đại nhân này quả nhiên đáng để nàng dùng ánh mắt kính sợ mà ngược nhìn.

Đưa mắt nhìn Hoa Liên bỏ đi, khoe miệng nam nhân vẫn trầm mặt đột nhiên nhếch lên, trên mặt xuất hiện một nụ cười vừa tuấn tú tà dị, lại vừa có chút vận vẹo, làm cho tên thị vệ đứng bên cạnh sợ đến mức run bắn người, lập tức rũ đầu xuống.

“Mang ả... ném vào xà quật.” Món hàng vô giá trị, có giữ lại cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cửu Long thân

Sau chuyện ngày hôm đó, Hoa Liên phát hiện ra, vị quần gia đại nhân kia hình như thường hay xuất hiện trước mặt nàng, dĩ nhiên, có lẽ hẳn chẳng qua chỉ thuận đường, mà Hoa Liên lại trùng hợp lần nào cũng đứng trên đường đi của hắn chưa biết chừng.

Nói hắn có cảm thấy hứng thú với mình, Hoa Liên cũng cảm thấy không có nhiều khả năng, bởi vì hắn căn bản chẳng dùng lấy một con mắt để liếc nàng. Vậy nên, Hoa Liên cảm thấy hết sức may mắn.

Mặc dù nói thế này rất si nhục người ta, nhưng hôm trước khi nhìn thấy thi thể của nữ nhân kia xong, Hoa Liên mới ngộ ra, tên này là một kẻ biến thái triệt để.

Đừng nói đến mấy tên thị vệ đã nôn đến tối trời tối đất kia, ngay cả Hoa Liên nhìn thi thể đó, mấy ngày liền cũng không nuốt nổi cơm.

Phù Quốc sư vẫn bình thường, trừ việc thi thoảng sẽ có vài tên trộm mắt mù len lén chạy vào, sau đó lại huyết nhục mơ hồ bị khiêng ra.

Dạo này Hoa Liên rất ít ra khỏi cửa, cũng không phải vì nàng không thích đi ra ngoài, chẳng qua là tình thế bên ngoài dường như có gì đó không ổn. Trong kinh thành thường hay có đại đội quan binh đi tuần tra, nghe nói lão Hoàng đế kia sắp không xong.

Cho dù thiên hạ này có đổi chủ cũng không liên quan đến Hoa Liên, nàng chỉ không thích bị ai đó cản lại hỏi lung tung này nọ mà thôi. Muốn đến Linh Sơn tự, nhưng mỗi lần nhớ tới cái gã mặc áo xanh quỹ dị kia, đều không kim được mà bỏ qua ý nghĩ này.

Nghĩ tới nghĩ lui, phù Quốc sư vẫn là tốt nhất.

Đêm nay không trăng, bên ngoài cửa sổ chớp giạt âm âm, nước mưa lạnh như băng kéo theo mưa đá đánh vào cửa sổ gỗ khắc hoa, phát ra những tiếng lách cách, tiếng gió lùa qua khe cửa vọng tới thanh âm khiến người ta rợn cả tóc gáy. Lúc này, mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ sâu, Hoa Liên lại không chớp mắt, chỉ nhìn chằm chằm ngọn lửa lớn chùng hạt đậu trên bàn mà ngăn người, nhớ đến người mẹ đã bị bắt đi của mình.

Hồ Uẩn là người duy nhất đối xử tốt với nàng trên cõi đời này, Hoa Liên không biết, trừ bà ấy ra, mình còn có thể nhớ đến ai.

“Cộc cộc cộc.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Hoa Liên dời mắt qua cánh cửa. Dừng chốc lát mới thu hồi tầm mắt hương bồ xanh biếc trên giường, bước xuống giường ra mở cửa.

Ngoài cửa, Tề Tông Nhi đã lâu không gặp một thân chặt vật đứng đó, như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Hoa Liên không nói gì, tránh người cho nàng bước vào trong. Lấy từ trong ngăn kéo ra một bộ quần áo sạch sẽ ném cho nàng, thuận tay rót cho nàng một chén trà nóng, sau đó ngồi bên chiếc bàn bát giác, lặng lẽ nhìn nàng.

Tề Tông Nhi nghe lời thay bộ quần áo sạch vào, hai tay bưng chén trà ngồi xuống, sắc mặt lại chẳng còn tí huyết sắc nào, “Hoa tỷ tỷ, phụ vương ta, phụ vương ta, ông ấy, ông ấy bị người ta ám sát rồi.” Mặc dù bị cha mình coi như vật phẩm dâng cho Quốc sư, nhưng nàng vẫn không sao hận nổi người cha nhẫn tâm này, nghe được tin ấy, Tề Tông Nhi chỉ cảm thấy thế giới của mình đang sụp đổ.

Khác với Tề Tông Nhi, Hoa Liên sau khi nghe tin tức đó, suy nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu chính là, Túc Vương gia chết, vậy binh phù của ông ta rơi vào tay ai?

Hơn nữa Hoàng Đế mắt thấy sắp không xong, nàng luôn cảm thấy ở đây đang có một âm mưu nào đó.

“Ngươi định thế nào?”

“Cầu tử, đưa ta về gặp phụ thân lần cuối.” Tề Tông Nhi khẩn cầu, Quốc sư phủ chỉ có vào mà không có ra, nhưng Hoa Liên lại có thể tùy ý ra vào, Tề Tông Nhi không nghĩ ra được cách nào khác.

Hoa Liên gật đầu đồng ý với yêu cầu của Tề Tông Nhi, yêu cầu này nằm trong phạm vi nàng có thể chấp nhận được. Tề Tông Nhi nói, buổi chiều nàng mới hay tin, vốn nàng định đi cầu xin Quốc sư cho nàng về nhà gặp phụ thân nhưng lại chẳng thấy bóng dáng ai cả, mà thị vệ ngoài cửa lại không cho nàng đi.

Mặc dù Hoa Liên rất muốn hỏi, tại sao khi đó không nghĩ tới mình, cố tình đến giờ mới tìm đến đây, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng.

Con mưa bên ngoài chẳng biết đã ngừng lại từ bao giờ, ngay cả gió cũng không có, mây đen tản đi, vàng trắng sáng giống như đã được gột rửa ló ra, tỏa ra ánh sáng màu bạc lấp lánh.

Hoa Liên mang theo Tề Tông Nhi mượn bóng đêm mà rời khỏi phủ Quốc sư, chờ sau khi hai người ra khỏi phủ được khoảng một nén nhang, một bóng người màu đen cũng rời khỏi phủ Quốc sư.

Bên trong Túc Vương phủ một mảnh tiêu điều, bên ngoài phủ một đám thị vệ trong cung bao vây, nhìn qua đúng là rất kỳ quái. Lấy võ công của Hoa Liên, đột nhập vào Túc vương phủ là chuyện rất dễ dàng, hai người không làm kinh động bất cứ thị vệ nào trong phủ.

Xung quanh Vương phủ chẳng đầy vài trăm, linh đường được dựng ở giữa chính sảnh, Phúc tấn và hai vị Trắc Phúc tấn của Túc Vương gia, còn có bảy người con trai con gái của ông ta đều quỳ gối kêu khóc không ngừng giữa linh đường. Sự xuất hiện của Tề Tông Nhi khiến cho bọn họ tạm thời im ắng, nhưng rất nhanh đã có người nhảy dựng lên.

Tề Sấm mặt đầy dử tợn tới trước mặt Tề Tông Nhi, hung tợn siết lấy cái cổ mảnh khảnh của nàng, hét lớn, “Ngươi còn về đây làm gì, đều tại ngươi, đều là ngươi hại chết phụ vương!!!”

“Buông — buông — ra—” Tề Tông Nhi ráng sức giữ lấy tay Tề Sấm, khuôn mặt nhỏ nhắn vì thiếu dưỡng khí đã trở nên đỏ bừng.

Đột nhiên, một luồng gió lạnh úp tới từ phía sau lưng Tề Tông Nhi, đánh thẳng vào bụng của Tề Sấm. Tề Sấm bị trúng một chưởng mạnh mẽ, lập tức hộc máu bay ngược ra ngoài, thân thể đập mạnh vào linh đường.

“Tề Hân, là ngươi ư!” Nhìn thấy đệ đệ của mình, Tề Sấm mặt đầy kinh ngạc.

Tề Hân mặc nho bào, tay cầm chiết phiến, trên mặt điểm một nụ cười nhạt, cất bước đi vào linh đường, cứ như người nằm trong quan tài kia căn bản không phải phụ thân của hắn vậy.

“Kinh ngạc lắm hả, đại ca?” Tề Hân quét mắt nhìn đám người đang quỳ trước linh đường, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Là ngươi, là ngươi đã trộm mất binh phù của Vương gia, nhất định là ngươi!” Phúc tấn cuối cùng không nhịn được, chỉ vào Tề Hân tức giận kêu lên.

“Bà nói là thứ này? Đích xác là ta cầm.” Trong tay Tề Hân bỗng có thêm một miếng lệnh bài khắc đầu hổ, đây chính là binh phù dùng để điều động ba quân.

“Ngươi hại chết Vương gia, đều là ngươi hại chết Vương gia!” Phúc tấn kêu khóc, định xông lên phía trước, lại bị Tề Hân một cước đá văng, nụ cười trên mặt hắn vẫn còn, chỉ có ánh mắt là lạnh băng vô tình, nơi này không có mẹ của hắn, cho nên, hắn không cần tần hiếu.

“Phụ vương... là bị Quốc sư giết chết, không phải sao, liên quan gì đến ta chứ?” Tề Hân liếc mắt nhìn muội muội bên cạnh, Tề Tông Nhi hơi cúi đầu, biểu cảm trên mặt không ai có thể nhìn rõ.

Hoa Liên vốn đang nghe rất say sưa đột nhiên sắc mặt trở nên lạnh toát, không nói hai lời hóa thành một đạo hồng quang định chạy ra phía ngoài. Nề hà, nàng vừa mới vọt ra đến cửa, một tấm lưới vàng trên bầu trời bỗng giáng xuống bao phủ lấy nàng.

Lúc này Hoa Liên nghiêng đầu lại nhìn Tề Tông Nhi, nàng ta đang dùng vẻ mặt áy náy để nhìn nàng. Hoa Liên thờ dãi, rất muốn nâng rượu hỏi trời cao, tại sao kẻ hại bà bao giờ cũng là mình.

Kẻ tung lưới vàng là một nam tử nhìn qua chỉ khoảng hai mươi, nam tử này đứng trên phi kiếm màu bạc từ trên cao nhìn xuống, hét lớn, “Yêu nghiệt, thật to gan, dám cầu kết với Ma Tu hạ thủ với Hoàng tộc!”

Xem đi xem đi, chính đạo đúng là rất hay ho, ăn ốc nói mò mà cũng đường đường chính chính như vậy, thực sự là khiến cho người ta không thể không bội phục.

“Chẳng lẽ không ai nói với ngươi, lúc giết người, chớ nên nói nhảm sao?” Hoa Liên cười khế, thân thể bên trong lưới vàng bỗng nhiên trở nên trong suốt.

Gã nam tử cười trên phi kiếm kia cả kinh, phi kiếm dưới chân xoay một cái, lao về phía trước, Hoa Liên hiện lên đứng ở vị trí hắn vừa mới đứng, yên lặng nhìn hắn.

Lòng người sẽ thay đổi, hơn nữa con người thủy chung vẫn luôn tin rằng, không cùng dòng tộc ắt sinh khác lòng, Hoa Liên cũng tin như vậy, cho nên, nàng sẽ không tin tưởng bất cứ kẻ nào.

Sự thật chứng minh, suy đoán của nàng là chính xác.

Xem ra vị Nhị thiếu gia này cũng lợi hại lắm, có thể mời được cả tu sĩ đến để đối phó nàng.

“Người đừng đắc ý, ta sẽ không bỏ qua cho người.” Trong lòng biết mình không phải đối thủ của Hoa Liên, nam tử kia vậy mà lại cười phi kiếm, chạy thẳng.

Nhìn đạo ngân quang kia, Hoa Liên chỉ biết câm nín. Ngay cả chạy trốn mà cũng đường đường chính chính như vậy, sau này nàng có nên quay đầu gia nhập chính phái không nhỉ? Có thể quang minh chính đại mà vô sỉ.

Người cản trở đã đi rồi, Hoa Liên đứng trong sân nhìn về phía hai huynh muội đang đứng trong linh đường. Hay thật, muội muội giúp ca ca quét sạch những kẻ cản trở sao. Có điều, nàng rốt cuộc ngáng trở bọn họ ở đâu chứ?

“Có thể nói cho ta biết, tại sao phải đặc biệt đối phó với ta không?”

“Vô công của người cao thâm, nhưng người của ta lại không tra được bất cứ tin tức gì về người. Hơn nữa, ta còn nghe nói quan hệ của người và Quốc sư không tệ, có thể tùy ý ra vào phủ Quốc sư, chỉ những điểm này thôi cũng đã đủ để ta đối phó với người rồi.” Tề Hàn giải thích cho Hoa Liên, trên mặt chẳng hiện lên bất cứ cảm xúc sợ hãi nào.

“Thì ra là vậy, gã tu sĩ kia là người đặc biệt tìm đến để đối phó ta?”

“Không phải, vốn là để đối phó tên Quốc sư yêu ngôn hoặc chúng* kia, không ngờ người cũng là tà vật.” Ánh mắt của Tề Hàn lạnh lẽo, giống như Hoa Liên thực sự đã gây ra tội ác gì không thể dung thứ vậy.

** Dùng lời nói tà môn ngoại đạo làm cho quần chúng mù mị*

“Ha, người không trốn sao?” Hoa Liên hỏi vấn đề mình đang tò mò nhất lúc này.

“Người không giết nổi ta.” Nụ cười đủ rét lạnh, tự tin đến mức khiến cho Hoa Liên cũng phải sững sờ.

“Vậy ta phải thử một chút.” Hoa Liên giờ tay lên, một đoá sen đỏ bay ra từ trong tay nàng, đánh về phía ngực của Tề Hàn. Kết quả đoá hoa kia còn chưa chạm đến hắn, một con kim long đột nhiên vọt ra từ trong ngực Tề Hàn, vòng quanh thân thể hắn.

Dần dần, kim quang kia ngày càng thịnh, thoáng chốc đã khiến cho đoá sen mà Hoa Liên biến ra vỡ vụn.

Cửu Long thân? Hoa Liên cả kinh trong lòng, đây là Đế Vương thân, Tề Hàn sao có thể là Đế Vương thân? Rõ ràng là thời gian trước khi thấy hắn, nàng vẫn không nhận ra bất cứ điểm dị thường nào.

Cửu Long thân tại sao lại xuất hiện trên người Tề Hàn, Hoa Liên cũng không muốn nghiên cứu làm gì, có điều nàng lại biết được một chuyện, đó chính là, Tề Hàn muốn làm Hoàng Đế. Cho nên mới phải lấy đi binh phù của Túc Vương gia, lại còn tìm người đối phó với Quốc sư!

Nếu như nàng đoán không lầm, Cửu Long thân của hắn cũng vì vậy mà được tạo ra.

“Xem ra đúng là ta không giết được người thật.”

“Trước mặt ta mà dám động sát cơ, tiểu yêu, người quả thực là chán sống.” Nhỏ đi rồi lại gọi già đến, Hoa Liên ngay cả đầu cũng chẳng thèm ngoảnh lại, bay thẳng đến túm lấy Tề Tông Nhi.

“Ta còn trẻ, chưa muốn chết.” Một tay đặt trên cổ Tề Tông Nhi, Hoa Liên cười khổ đáp. Nàng đâu muốn giết người, tại sao lúc nào cũng ép nàng chứ

“Thả Tông Nhi ra.” Tề Hàn thấy muội muội đã rơi vào tay Hoa Liên, trong mắt thoáng qua một tia hoảng sợ. Cối đòi này, Tề Tông Nhi là người duy nhất mà hắn quan tâm, hắn nghĩ Hoa Liên sẽ không làm gì được mình, lại quên mất muội muội của mình.

“Cái này thì không được, ta nói rồi, ta còn chưa muốn chết.”

“Hừ, tiểu yêu, dám cả gan uy hiếp ta, muốn chết rồi!” Lão Hòa thượng đi chân trần kia cũng mặc kệ con tin trong tay Hoa Liên là ai, Phật châu trong tay rút đây Phật chủ biến thành chín quả cầu tròn to bằng bàn tay, vây Hoa Liên lại ở giữa.

Chương 12: Trở lại Linh Sơn Tự

Phật quang bao phủ lấy cả người Hoa Liên ở bên trong, nhưng tổn thương như dự đoán lại không có, lúc hòa thượng chân trần kia phát hiện Phật quang chẳng có ảnh hưởng gì với Hoa Liên, cũng sùng sốt một hồi.

Có điều gã hòa thượng kia phản ứng quá nhanh, chưa chừa cho Hoa Liên một cơ hội chạy trốn đã dùng chín viên Phật châu liên tiếp đánh về phía nàng.

Đùa hay sao, hòa thượng này tu vi đã đến kỳ Nguyên Anh, nhìn bộ dạng kia ít nhất cũng phải sống được năm sáu trăm năm rồi, đấu với hắn, chẳng phải là tự mình thành tâm đi tìm đau khổ hay sao.

Mất thấy Phật châu đã bao vây lấy mình ở giữa, Hoa Liên vùng tay phải lên, chín đóa sen đỏ bay ra từ trong cơ thể, không ai phát hiện ra, giữa những đóa sen kia bùng lên một ngọn lửa rất nhỏ.

Khoảnh khắc Phật châu đụng phải chín đóa hồng liên kia, đột nhiên phát ra một tràng tiếng nổ mạnh mẽ, nhất thời kim quang bắn ra bốn phía, hòa thượng chân trần kia cũng không khỏi nheo mắt lại, kéo đồ đệ mình và Tề Hàn lui về phía sau hơn trăm bước.

Dùng chín đóa hồng liên mang theo Nghiệt hỏa chặn Phật châu của hòa thượng lại, Hoa Liên cũng không dám lãng phí thời gian, túm lấy Tề Tông Nhi bay ra ngoài vương phủ.

Hiềm nỗi, gã hòa thượng chân trần kia cũng chẳng ở không, thấy Hoa Liên muốn chạy trốn, hai tay lại kết thành Phật ấn, một bàn tay màu hoàng kim khổng lồ chụp về phía Hoa Liên.

Nếu như bị đánh trúng, Hoa Liên tuyệt đối không hề nghi ngờ gì mình sẽ tốt hơn bánh thịt được bao nhiêu. Có điều, phạm vi tấn công của hòa thượng rõ ràng cũng bao gồm cả Tề Tông Nhi.

“Không được — đại sư, không thể động thủ, muội muội ta vẫn còn trong tay nàng.” Hòa thượng vừa định hạ thủ, lại bị Tề Hàn túm chặt lấy.

Hòa thượng dùng ánh mắt rét lạnh liếc Tề Hàn, hừ một tiếng hạ tay xuống, tro mắt nhìn Hoa Liên hóa thành hồng quang cuốn Tề Tông Nhi biến mất giữa bầu trời đêm.

Sau khi Hoa Liên rời khỏi vương phủ, hòa thượng chân trần kia cũng chuẩn bị mang theo đồ đệ của mình và Tề Hàn bỏ đi. Nhưng chưa đợi hắn động thân, một bóng đen đã xuất hiện trước mặt hắn.

Hòa thượng chân trần chỉ kịp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó cái đầu đã mọc trên cổ hắn hơn năm trăm năm cứ như vậy mà rơi xuống đất.

“Ngươi dám hủy thân thể của ta, Pháp Luân tự chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Đầu của gã hòa thượng vừa rơi xuống xong, một nguyên anh màu hoàng kim to chừng bàn tay bay vọt ra từ trong cơ thể hắn, lấy tốc độ khiến người ta hoa mắt bay vọt đi, đồng thời trên bầu trời còn truyền đến tiếng gầm chói tai đầy phần hận của hắn.

Bóng đen nhoáng cái đã túm được Tề Hàn trong tay, trên mặt nở một nụ cười lạnh như băng, “Nếu là Kim Luân Tự thì may ra ta còn sợ.” Nói xong, hắn xách theo Tề Hàn biến mất trong một khoảng không gian vụn vụn.

...

Không dễ gì trốn ra được, Hoa Liên không quay về phủ Quốc sư nữa, bây giờ nơi đó e là cũng không phải chỗ an toàn. Vừa nãy khi chạy đi Hoa Liên cũng đã cảm giác được, bên trong kinh thành có không ít tu sĩ. Dù phần lớn đều là Kim Đan kỳ, nhưng hổ dữ cũng không địch nổi cả đàn sói đói. Vị Quốc sư đại nhân kia là một Ma Tu, Hoa Liên cũng không cảm thấy ở bên cạnh hắn bây giờ là một hành động thông minh.

Hướng chi, Quốc sư phá lệ khai ân với nàng, chỉ sợ là cũng không có ý đồ gì tốt, nàng cũng đâu muốn bị người khác lợi dụng làm vũ khí.

Hoa Liên cũng không bắt Tề Tông Nhi cả đường mà chạy ra khỏi kinh thành, giữa đường nàng đã thả người lại. Trong mắt nàng, Tề Tông Nhi cũng không phạm sai lầm gì lớn, hướng chi nàng cũng từng cứu Hoa Liên một mạng, hôm nay, vừa đúng lúc thanh toán xong.

Hơn nữa, Tề Hàn có Cửu Long thân, người mang Đế Vương thân này, cho dù là tiên thiên hay hậu thiên, khí vận Hoa Liên đều không thể bằng được. Hắn thành Hoàng đế thì không sao, nhưng nếu Tề Hàn mà bước chân vào Tu Chân giới, với không ít người mà nói thì đúng là một con ác mộng.

Hoa Liên không muốn giết Tề Tông Nhi, đặc tội với một kẻ địch đáng sợ tiềm tàng.

Ra khỏi phạm vi kinh thành, Hoa Liên lại lần nữa phát hiện ra mình chẳng có chỗ nào để đi, không hiểu tại sao, nàng lại vô ý thức bước đến Linh Sơn Tự.

Lúc này cửa Linh Sơn tự đóng chặt, bên trong ngôi chùa hoàn toàn yên tĩnh, có lẽ vì đây là đất của Phật môn, cho nên trong đêm tối, một ngôi chùa lớn như vậy lại không khiến người ta cảm thấy sợ hãi, mà lại có một sự thanh tịnh khiến cho người ta thấy an tâm.

Hoa Liên đứng ngoài cổng chùa, ngửa đầu nhìn tấm bảng hiệu phía trên, trong đầu đột nhiên thoáng qua một bóng người mặc áo trắng. Cái tên hòa thượng giả hành động quý dị, làm đủ mọi trò để bắt nạt tín Phật đã từng có ba lần duyên gặp mặt với nàng kia.

Không biết, còn có cơ hội gặp lại hần nữa không đây.

“Tiểu thư đúng là thành tâm, nửa đêm đến đây, định bái Phật sao?” Một giọng nói lười nhác truyền đến từ phía sau, thân thể Hoa Liên cứng đờ, theo bản năng ngừng thở.

Một hồi lâu, không thấy đối phương có hành động gì, nàng mới từ từ quay đầu. Lại là cái gã xanh lè xanh lợt đó, trong bóng đêm mà Hoa Liên vẫn có thể nhìn rõ màu sắc chiếc trường bào trên người hần.

Có điều lần này, nàng lại phát hiện ra một chút khác biệt. Lúc trước nhìn thấy hần vào ban ngày, mắt của hần màu đen, mà giờ, là màu xanh.

Mặc dù không cảm nhận được hơi thở trên người hần, có điều rất hiển nhiên, hần cũng không phải người. Có thể chạy đến phía sau mình mà bản thân không hề hay biết, hiển nhiên tu vi của hần cao hơn mình không ít.

Dĩ nhiên, Hoa Liên không quên nhìn viên châu màu hoàng kim hần đang chơi đùa trên tay, nếu như không đoán sai, đó hần là kim đan của tu sĩ chính đạo.

Hoa Liên đột nhiên ngộ ra một điều, nàng không nên đến nơi này.

Nhìn thấu ý cảnh giác trong mắt Hoa Liên, nam tử không nhịn được cười khẽ ra tiếng, “Đừng có căng thẳng như vậy mà, người xem, người đi nói chuyện phiếm với ta, ta giúp người giải quyết phiền toái, vậy có phải hay không?” Dứt lời, viên kim đan kia bay ra, đánh về phía sau hần.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, nơi viên kim đan rơi xuống bỗng có thêm hai cỗ thi thể không trọn vẹn. Đồng thời, lại có hai viên kim đan bỏ chạy về phía xa.

Đáng tiếc hai viên kim đan kia còn chưa bay đi, đã bị một luồng lực quang thu lại. Nam tử thuận tay xóa sạch nguyên thần của hai gã tu sĩ bám trên kim đan. Kim đan trong tay từ một viên biến thành hai viên, loại mua bán không cần vốn này, từ trước đến nay vẫn là chuyện những kẻ tà đạo thích làm nhất.

Đúng là đủ ngoan độc, xuất thủ không chút do dự, đây là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm!

“Chẳng lẽ người không định cảm ơn ta sao?” Thấy Hoa Liên nhìn mình ngẩn người, thân hình nam tử chớp lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt Hoa Liên, cười tít mắt hỏi nàng.

“Cảm ơn.” Biết nghe lời phải là một loại mỹ đức.

“Chúng ta đi thôi.” Nam tử một tay kéo cánh tay Hoa Liên, nàng chỉ thoáng giây người một cái, cũng không tránh ra.

“Đi đâu?” Cảm giác hành vi không chịu sự khống chế của bản thân thế này, thực khiến cho người ta bất lực. Bây giờ, Hoa Liên lại càng thấy thấm thía được tầm quan trọng của thực lực.

“Đi bái Phật ấy mà.”

Cứ thế, Hoa Liên bị một gã xa lạ, không, cũng không tính là xa lạ. Hai người bọn họ dù gì cũng đã từng gặp nhau một lần, hơn nữa nam nhân này còn tự xưng là ân nhân cứu mạng của nàng, đáng tiếc là người trong cuộc thì không cho là vậy. Nàng bị nam nhân lôi đến đại điện, hần nói muốn tham khảo Phật lý với nàng.

Vậy nên, Hoa Liên chỉ có thể tỏ ra không thể nê hà.

Nam nhân này tên là Khổng Uyên, năm nay hai mươi bảy tuổi, đến từ nơi Yêu tộc tập trung của Đại Hoang sơn, Khổng gia trại. Tạm thời, hần ở trong Linh Sơn tự tìm hiểu Phật pháp. Hần nói mình là Khổng Tước tình, ông có cố cố cố cố tổ là Khổng Tuyên, con của Phụng Hoàng đại danh đỉnh đỉnh ở Đại Hoang.

Những thứ này đều do tự hần nói ra, trao đổi tin tức bình đẳng, Khổng Uyên biết được tên của Hoa Liên, và giới tính...

Sau khi trao đổi tin tức xong, trên mặt Khổng Uyên mang theo biểu cảm như bị kẻ khác lừa gạt, Hoa Liên coi như không thấy.

Trước mắt, Hoa Liên không biết rốt cuộc Khổng Uyên muốn làm gì, chỉ đành yên lặng theo dõi biến cố. Thực ra thì, nếu Khổng Uyên thực sự muốn làm gì nàng, Hoa Liên cũng chẳng có mấy cơ hội để chạy trốn, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta.

Đến đâu hay đến đó, nếu không đi được, Hoa Liên cứ ngồi thẳng trong đại điện tu luyện, ở đây còn có linh mạch, với nàng mà nói đúng là một loại hấp dẫn.

Khổng Uyên đang nhìn, Hoa Liên cũng không tiện gọi hừ thê ra, dù vậy, linh khí nàng hấp thu được cũng không biết nhiều hơn thường ngày bao nhiêu lần.

Khổng Uyên đứng cách Hoa Liên không xa, khuỷu tay đặt lên đùi, hai tay chống mặt, liếc mắt nhìn pho tượng Phật trên đại điện, lại nhìn qua Hoa Liên.

Đêm đã qua phân nửa, Hoa Liên vẫn đắm chìm trong linh khí hấp thu, cảm giác linh khí dung nhập vào trong cơ thể khiến cho toàn thân nàng đều thoải mái. Nội đan màu đỏ như lửa lần hai vệt đen trong đan điền có thêm hai cánh hoa màu đỏ, hư thể chính là do hai cánh hoa này biến thành.

Không biết đến bao giờ mới có thể tạo thành một đóa sen đầy đủ. Hoa Liên nhìn nội đan đang chậm chạp hấp thu linh khí bên trong đan điền mình, nghĩ vậy.

Trên cánh hoa màu đỏ mảnh mai có hai đốm Nguyệt hỏa đang nhảy lên, Hoa Liên thao túng Nguyệt hỏa vây quanh nội đan. Không hiểu tại sao, từ lần trước sau khi hấp thu huyết khí của Lục Nhi xong, trên nội đan của nàng lại có thêm hai vệt đen, mặc dù đến giờ vẫn không có ảnh hưởng gì, nhưng Hoa Liên cảm thấy cứ để vậy mãi sẽ gây bất lợi cho bản thân, cho nên muốn dùng Nguyệt hỏa thanh lọc lại nội đan.

Sau khi bị Nguyệt hỏa vây quanh, nội đan của Hoa Liên phát ra những tiếng lách tách, hai vệt đen nhanh chóng biến mất trên nội đan của nàng. Dù chỉ có mấy giây ngắn ngủi nhưng Hoa Liên lại cảm thấy như mấy trăm năm, loại đau đớn không chạm được giới hạn ấy, thiếu chút nữa làm cho nàng đi đời.

Lần sau, nàng tuyệt đối sẽ không hấp thu bừa bãi những thứ linh tinh, uy lực của Nguyệt hỏa quả nhiên không thể khinh thường.

Vệt đen khiến cho nàng không yên tâm đã được loại bỏ, Hoa Liên cũng thấy an lòng, muốn tách Nguyệt hỏa ra. Nhưng không ngờ ngọn lửa kia giống như chạm phải vật gì đốt được, lại lớn hơn lúc trước một lần.

Kéo dài như vậy suốt nửa canh giờ, Hoa Liên mới thu Nguyệt hỏa đang vây quanh đan điền mình lại trên cánh hoa.

“Tiểu Hoa Hoa, ngươi tu luyện cũng sàm sàm rồi đúng không...” Đến gần sáng, Không Uyên cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

Hoa Liên mở mắt ra, hồng quang trong mắt thoáng lướt qua, con ngươi nhanh chóng khôi phục lại bình thường, đối với cái tên mà Không Uyên đặt cho nàng, Hoa Liên giữ vững thái độ cam chịu. Dù sao có phân bác, có vẻ Không Uyên cũng chẳng định sửa lại.

“Sao vậy?”

“Lúc này trên người ngươi vừa có oán khí lại vừa có Phật quang, ta sợ ngươi nhập Ma.” Trong lời nói của Không Uyên có thêm mấy phần tò mò, nhưng cũng không có ý tìm hiểu.

Hắn đúng là vô cùng hiếu kỳ với lai lịch của Hoa Liên, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là hắn nhất định phải biết được những thứ đó, đoán mò cũng là một chuyện rất thú vị.

Oán khí và Phật quang? Hoa Liên nhún mày, vừa này nàng chỉ điều động Nguyệt hỏa thanh lọc lại nội đan mà thôi, chẳng lẽ có liên quan gì với sự biến hóa trong nội đan?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đề là giả heo ăn cỏ

Nếu như vậy mà nói, thì Phật quang kia vốn đã có trong nội đan của Hoa Liên, nghĩ đến đây Hoa Liên không khỏi hồi tưởng đến người đã cứu mình một mạng khi kết đan. Là tên hòa thượng giả đó sao?

“Nghĩ gì vậy?” Không Uyên hứng trí bưng bưng hỏi.

“Nghĩ xem ta có nên bắt đầu tin Phật từ bây giờ không.” Hoa Liên nhìn hắn một cái, đáp.

“...” Không Uyên ngoe đầu qua một bên.

Những náo động xảy ra trong kinh thành dường như không ảnh hưởng đến Linh Sơn Tự, thực ra thì cũng phải, cho dù thiên hạ này do ai làm Hoàng Đế thì dân chúng chẳng phải vẫn sống những ngày tháng giống nhau sao.

Trong Linh Sơn tự vẫn tràn ngập nhang khói, thời gian này Hoa Liên cũng cảm nhận được từng có tu sĩ đến đây dò xét, có điều những kẻ đó còn chưa lại gần ngôi chùa không hiểu tại sao đã rút lui thẳng.

Mà Hoa Liên và Không Uyên cũng ngày càng quen thuộc, phải nói là Không Uyên ngày càng quen thuộc với Hoa Liên mới đúng. Không Uyên vô cùng dễ tự mình quen thuộc, cho dù Hoa Liên có không nói câu nào, hắn cũng có thể tự luyện thuyên một mình đến là vui vẻ, điểm này khiến cho Hoa Liên vô cùng bội phục.

Tuy rằng những ngày tháng trong Linh Sơn tự rất yên bình, Hoa Liên ở trong chùa mà cũng không có ai đặt câu hỏi. E là ngôi chùa này đã sớm thành địa

bàn của Không Uyên rồi.

Ban đêm, Hoa Liên ngồi trong đại điện tu luyện, Không Uyên đứng một bên thở ngắn than dài. Hình thức chung đụng này Hoa Liên cũng đã dần dần thấy quen, điều duy nhất khiến nàng tò mò là, tại sao Không Uyên cứ đứng cả ngày lẫn đêm mà nhìn pho tượng Phật đang ngồi trong đại điện kia.

“Tiểu Hoa Hoa, ngươi nói xem ta mà đập nát pho tượng Phật này thì thế nào, chưa biết chừng có thể ngộ ra được điều gì đó ~”

Hoa Liên mở mắt ra, liếc Không Uyên một cái, “Ngươi có thể thử xem.”

“Lỡ như đập nát rồi mà ta vẫn chẳng ngộ ra được gì thì sao?”

“Liên quan gì đến ta sao?” Hoa Liên không tìm không phối trả lời.

“...”

Lúc hai người đang tán gẫu câu được câu chẳng, đột nhiên một tràng tiếng nổ mạnh ầm ầm vọng đến, thanh âm kia giống như đến từ đằng xa, nhưng linh khí dao động lại cực kỳ kịch liệt.

Hai người nhìn nhau một cái, đứng dậy bước ra ngoài đại điện, Hoa Liên nhìn lên bầu trời trên kinh thành phía xa, chỉ thấy từng luồng kim quang lóe lên, trong kim quang còn có khí đen nồng đậm.

Chính đạo và Ma Tu đánh nhau? Hoa Liên nghiêng đầu nhìn Không Uyên, chẳng lẽ Yêu tộc không đến tham gia náo nhiệt sao? Một kinh thành nho nhỏ, đột nhiên lại tụ tập số lượng tu sĩ lớn như vậy, e rằng đây cũng chẳng phải là chuyện tình cờ.

Không Uyên tựa bên khung cửa, con ngươi xanh biếc trong đêm tối càng thêm giống ma trơi, chớp chớp lóe lóe lúc sáng lúc tối, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Đám người kia không đánh đến tận đây chứ, không hiểu sao, Hoa Liên lại cảm thấy vô cùng có khả năng này. Không lý gì hai phái kia tranh đến người chết ta sống mà Yêu tộc lại không dính vào.

Quả nhiên, không để Hoa Liên phải đợi lâu, chiến trường vốn ở trên kinh thành đã bắt đầu dịch về hướng này, thấy tình hình như vậy, cặp mắt của Không Uyên hơi nheo lại.

Tu sĩ đánh nhau dù sao cũng khác với người thường, chỉ mất mấy giây, chiến trường đã dời đến khoảng không phía trên Linh Sơn tự, bên cạnh Không Uyên đột nhiên xuất hiện mấy hòa thượng mặc tăng y, có điều mấy hòa thượng này chỉ giống ở cái đầu trọc, trên người lại tỏa ra mùi phân yêu khí chân chính.

Sáu yêu tinh cấp độ Yêu tướng kỳ cuối, cũng là một lực lượng không thể xem thường. Một đám đánh tới đánh lui trên bầu trời kia, thực lực cũng khoảng chừng như vậy, Hoa Liên nhìn một hồi lâu cũng không nhận ra bất cứ sự xuất hiện nào của tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Đến khoảng không trên Linh Sơn tự, hai phe tu sĩ vốn đang hỗn chiến đến người chết ta sống kia đột nhiên ngừng lại, tất cả đều đáp xuống ngôi chùa, thế lực ba phương như nước với lửa cứ thế chạm mặt.

Bên phía Ma Tu có thể nhìn thấy vị Quốc sư đại nhân kia cũng không khiến Hoa Liên kinh ngạc lắm, trái lại tên quân gia mặt đen đứng đằng sau Quốc sư lại khiến cho Hoa Liên cả kinh trong lòng.

Nàng vẫn cho là, nam nhân này chỉ là người bình thường, chỉ có hành động là không giống người một chút thôi. Nhưng trước mắt, tình hình này hiển nhiên không đúng. Với tính tình của Ma Tu, bọn họ có thể mang một kẻ bình thường chạy loạn khắp nơi sao.

“Không huynh, không ngờ ngươi lại ở đây.” Người nói là một công tử vận áo trắng phiêu dật, trên tay cầm quạt, linh lực dao động trên cây quạt nói cho Hoa Liên biết, vật này là một pháp bảo, hơn nữa còn có thể là linh khí trung phẩm.

Trong giới tu đạo, pháp bảo chia làm rất nhiều cấp bậc, bảo khí là thấp nhất, theo thứ tự còn có linh khí, pháp khí cùng với tiên khí lưu lạc trong nhân gian, về phần thần khí, đó là thứ trong truyền thuyết rồi.

Hoa Liên cũng chỉ gặp qua hình thái ban đầu của những thần khí trong truyền thuyết kia vào thời kỳ Đại Hoang mà thôi. Nói đến thần khí, có vài thứ được hình thành từ tiên thiên, cũng có không ít được hậu thế lưu truyền ra ngoài, tương đối nổi danh đều là mấy thứ như lá cây, hồ lô gì đó trên Bát Chu sơn luyện chế thành.

Lúc ấy nàng sao mà ngờ nổi, mấy cọng cỏ dại trên núi ấy sau trăm vạn năm lại đáng giá như vậy. Cùng một núi đi ra, sao chênh lệch lại lớn đến thế chứ ~

Trên người công tử áo trắng kia không có bất cứ linh lực nào dao động, xem ra là hắn cố ý muốn che giấu tu vi của bản thân.

“Đây cũng đâu phải là địa bàn nhà ngươi, ta ở đâu còn phải bẩm báo với ngươi chắc. Ta là quang minh chính đại đến đây tìm hiểu Phật pháp.” Không Uyên bĩu môi cười lạnh, hoàn toàn không biểu lộ ra vẻ mặt tốt lành gì với công tử áo trắng kia.

“Tìm hiểu Phật pháp, hừ, Yêu tộc ngươi nghiệp chướng nặng nề, còn vọng tưởng mơ ước Phật đạo, đúng là nằm mơ!” Lần này người nói không phải công tử áo trắng, mà là một gã hòa thượng đứng bên cạnh hắn.

Tu vi của hòa thượng này đã đến Kim Đan kỳ cuối, cả người thịt mỡ thành tảng, nhìn qua bóng lảng mỡ màng, khiến cho người ta cảm thấy phát ngáy từ trong lòng.

“Ta đang thắc mắc Nam Lăng Thư ngươi làm sao dám chạy đến đây, hóa ra là lừa được một đám ngu ngốc ở Pháp Luân tự đến làm pháo hôi.” Không Uyên cũng chẳng thèm liếc gã hòa thượng kia một cái, mở miệng châm chọc.

“Không huynh nói quá rồi, Nam Lăng thế gia nhà chúng ta với Pháp Luân tự là bạn tri giao, nếu như ngươi nghĩ nói vài câu như vậy có thể ly gián được giao tình giữa chúng ta thì ngươi lầm rồi.” Nam Lăng Thư phát chiếc quạt trong tay che kín nửa gương mặt, chỉ để lộ ra một cặp mắt ôn hòa.

“Được rồi, đừng có nói nhảm với ta nữa, các ngươi tới đây rốt cuộc muốn làm gì, nếu muốn đánh nhau thì ta đây xin theo.”

“Là thế này, vừa nãy ta và Biệt Tinh huynh đã thương lượng một chút, cảm thấy chuyện này vẫn nên nói với Không huynh một tiếng thì hay hơn.”

“Ồ, chuyện gì?” Không Uyên vẫn giữ dáng vẻ lười nhác khi nãy.

“Mấy ngày trước con gái út của Túc Vương đã bị người ta bắt đi từ Túc Vương phủ, Không huynh nên biết, huynh trưởng của Tề Tông Nhi này có Cửu Long thân, là đệ tử Luân Hồi điện chúng ta đã nhắm trúng, mà muội muội hần vừa hay lại có Thái Uyên thân, rất có thể là sư muội tương lai của Biệt Tinh huynh đây.”

“Rồi sao?” Tầm mắt Không Uyên quét qua đám Ma Tu kia, dừng lại trên người nào đó một lát mới quay trở lại trên người Nam Lăng Thư.

“Nghe nói Tề Tông Nhi là do vị cô nương đứng bên cạnh ngươi mang đi, vị cô nương này chắc không phải người của Không huynh đấy chứ!” Lúc Nam Lăng Thư nói, ánh mắt đột nhiên chuyển qua Hoa Liên. Chỉ một thoáng, Hoa Liên cảm thấy cổ mình như bị người ta siết chặt, ngay cả hít thở cũng vô cùng khó khăn.

“Hừ, Nam Lăng Thư, ngươi tưởng ta là người chết chắc!” Không Uyên vừa hừ một tiếng, Hoa Liên lập tức cảm thấy luồng hơi thở khiến nàng khổ sở kia biến mất tăm, nàng hít sâu mấy hơi mới khôi phục lại bình thường.

“Không dám, bọn ta chỉ là muốn biết tung tích của Tề Tông Nhi mà thôi, chắc Không huynh cũng không muốn đồng thời đối địch với Luân Hồi điện chúng ta và cả Huyết Ma cung nữa đúng không.” Lời này của Nam Lăng Thư đã coi là uy hiếp, có điều với tình thế trước mắt, Không Uyên thực sự là đã rơi vào thế hạ phong.

Sắc mặt Không Uyên vẫn không đổi, chỉ quay đầu nhìn qua Hoa Liên, “Ngươi nói sao?”

“Ồ kinh thành ta đã thả Tề Tông Nhi lại rồi.” Mặc dù những người kia có thể không tin, có điều Hoa Liên vẫn thuật lại chi tiết tình hình lúc đó.

“Nói vậy, chúng ta căn bản không hề nhìn thấy bóng dáng Tề Tông Nhi đâu, nhất định là ngươi đã giấu Tề Tông Nhi đi.” Quả nhiên, Hoa Liên vừa dứt lời, gã hòa thượng bên cạnh Nam Lăng Thư lại mở miệng chỉ trích.

“Ta giấu nàng làm cái gì, làm lương thực dự trữ chắc?” Hoa Liên liếc mắt khinh thường.

“Phụt! Ha ha ha...” Không Uyên chẳng thèm khách khí cười một tiếng, khiến cho mặt gã hòa thượng kia đen kịt, giờ Kim Cương chùy trong tay lên định động thủ.

Nam Lăng Thư thầm nghĩ gã một câu ngu xuẩn trong lòng, mặt đầy ý cười chặn lại, “Đạo Duyên đại sư chớ tức giận, chuyện này thật giả còn chưa xác định, có lẽ vị tiểu thư này nói thực cũng chưa biết chừng.” Dù Nam Lăng Thư đã nói vậy, nhưng rất rõ ràng, đám người xung quanh hần không một ai tin.

“Biệt Tinh huynh nghĩ sao? Dù sao Tề Tông Nhi kia cũng là người Huyết Ma điện các ngươi nhắm trúng.” Nam Lăng Thư đưa mắt qua đám tu sĩ Ma đạo bên kia.

“Hợp tác là ngươi nói, người cũng là ngươi đưa cho ta, ta không quan tâm nàng nói thật hay nói dối, ta chỉ cần thấy Tề Tông Nhi.” Trong đám tu sĩ tỏa ra ma khí kia, người nói chuyện không phải Quốc sư, mà là tên quân gia mặt đen vẫn đứng bên cạnh Quốc sư.

Lại là một tên giả heo ăn cỏ! Hoa Liên trợn trừng mắt.

“Đã thế, vậy xin Không huynh sắp xếp, ta muốn đưa vị cô nương này đến xem vị trí cụ thể mà hôm đó nàng đã thả Tề Tông Nhi xuống.” Lời này của Nam Lăng Thư nghe thì có vẻ rất tin tưởng Hoa Liên, nhưng trên thực tế, nếu như Hoa Liên thực sự đi với hần, e là mạng nhỏ cứ thế mà đi tong.

“Người còn không thấy, đến xem thì nàng ta có thể chạy ra chắc! Nam Lăng Thư, ngươi đang sỉ nhục ta hay sỉ nhục bản thân đấy!” Hoa Liên còn nghe ra được, Không Uyên đương nhiên cũng không thể không hiểu.

“Không huynh như vậy chẳng phải là làm khó ta sao!” Khóe miệng Nam Lăng Thư khẽ nhếch lên một nụ cười, vẫn không nhanh không chậm nói, trong mắt bỗng lóe qua một tia tinh quang.

“Không dám, ai dám gây khó dễ cho ngươi chứ, có điều, hình như ngươi thực sự lẫn lộn rồi, đây không phải là Khê Sát Châu, không phải địa bàn Luân Hồi điện của ngươi.”

“Hừ, việc Luân Hồi điện chúng ta muốn làm, người là Yêu tộc mà cũng dám ngăn cản!” Không Uyên vừa dứt lời, một thanh âm đột nhiên chen vào, thanh âm kia chấn động đến mức Hoa Liên thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa đã ngất đi.

Chỉ mới câu đầu tiên thôi mà đã uy lực nhường này, ít nhất cũng là một kẻ bắt từ đã luyện đến Xuất Khiếu kỳ. Không Uyên hiển nhiên không ngờ tới lần này Luân Hồi điện ra ngoài lại mang theo một kẻ cốt cán như vậy, lúc này sắc mặt của hắn liền biến đổi.

“Không Uyên, chỗ này cũng không phải Đại Hoàng sơn, không để yên cho người làm càn đâu!”

Quả nhiên tu vi cao hơn một cấp là có thể đè chết người, Không Uyên không giữ dáng vẻ cá lơ phát phờ lúc nãy nữa, sắc mặt hiểm khi nghiêm túc, trong tay cũng có thêm một quả cầu ánh sáng màu xanh biếc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phong Biệt Tình

“Không huynh, tiểu yêu này cũng chẳng phải là người của Không gia trại nhà các người, hơn nữa, hơn nữa Thái Uyên thân với Yêu tộc cũng chẳng có gì hữu dụng, không bằng giao nàng ra, thế nào?” Lợi thế đang nghiêng về phe mình, Nam Lăng Thư đương nhiên sẽ không lãng phí, khóe miệng mỉm cười, mở miệng khuyên Không Uyên.

“Nàng có phải người của Không gia hay không người không cần quản, người chỉ cần biết, giờ nàng đang đứng bên cạnh ta, bất cứ kẻ nào cũng không được đưa nàng đi.” Giao người cho bọn hắn, chẳng khác nào thừa nhận mình sợ Luân Hồi điện, Không Uyên từ trước đến nay không bao giờ làm chuyện như vậy.

“Phải không, vậy lão phu đây cũng muốn lĩnh giáo Ngũ sắc Thần quang thuật của Không gia rồi cuộc lợi hại đến đâu!” Không gia ở Đại Hoàng sơn, hậu đại của Không Tuyên, gia truyền lại Ngũ sắc Thần quang thuật, tu luyện đủ ngũ sắc sẽ phi thăng thành tiên, nơi nào có ngũ sắc quét qua không có gì là không bị thổi bay.

Lợi hại thì lợi hại, nhưng nổi danh khó luyện, Không Uyên hiện giờ bắt quả cũng chỉ mới luyện được Nhất sắc Thần quang mà thôi, cho dù như vậy, trong đám trẻ tuổi ở Tu Chân giới hắn cũng được coi là cao thủ hàng đầu.

Phía chân trời một con rồng bạc vọt ra từ giữa không trung, không chút lưu tình lao về phía Không Uyên, Không Uyên nheo mắt, lực quang trong tay càng mãnh liệt, đánh về phía con rồng bạc kia.

Con ngân long vừa đến gần luồng sáng xanh, trong nháy mắt cả cái đầu rồng đã bị cắn nuốt, có điều người ra tay dù sao cũng là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, thủ đoạn đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy. Lực quang chỉ cắn nuốt được nửa thân rồng đã bị cản lại. Đoạn đuôi rồng còn sót lại hóa thành chín con rồng nhỏ, vây xung quanh luồng lực quang mà Không Uyên vừa bắn ra.

Chín con rồng không ngừng đánh thẳng vào luồng sáng xanh kia, mới đầu luồng sáng còn quán lại thành một, nhưng sau đó, theo từng đợt công kích ngày càng gia tăng, luồng sáng xanh kia dần dần tản ra.

Hoa Liên nghiêng đầu nhìn qua Không Uyên, trên trán hắn đã hằn lên gân xanh, gương mặt nhìn qua cũng có chút dữ tợn, từng hạt mồ hôi to chừng hạt đậu lăn xuống theo gò má. Lấy tu vi của một Yêu soái kỳ giữa (bằng Nguyên Anh kỳ giữa) để ngăn cản công kích từ Xuất Khiếu kỳ, đây cũng đã gọi là kinh thế hãi tục rồi, có điều cảnh giới chênh lệch thì vẫn còn đó, Không Uyên căn bản không chịu đựng được lâu.

Vào lúc luồng sáng xanh biếc kia gần như sắp biến mất toàn bộ, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một dải cầu vồng, có điều dải cầu vồng kia lại chỉ có bốn màu sắc.

Chẳng qua là vừa nhìn thấy dải cầu vồng kia, chín con rồng nhỏ vẫn vây xung quanh tấn công Không Uyên cứ thế mà giải tán.

“Gan của Luân Hồi điện cũng lớn thật, ngay cả con trai ta mà cũng dám động vào, có phải mấy năm qua ta đây đã quá nhân từ không?” Thanh âm không lớn, lại có thể truyền tới tai từng người rõ ràng. Không có sự uy hiếp hay áp lực, chỉ thong dong bình thản.

Tu sĩ Xuất Khiếu kỳ vừa mới xuất thủ kia không lên tiếng nữa, coi như lão cũng là một kẻ thông minh, biết chuyện không ổn liền vội vàng chạy trước. Không Tước Hoàng Không Mân, đó là kẻ đứng trên đỉnh cao của Tu Chân giới, một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ như lão ta có tám cái mạng cũng không dám chạy ra tranh chấp.

Vừa rồi lão chẳng qua chỉ muốn cho Không Uyên biết khó mà lui, ai ngờ đánh trẻ lại dẫn cả già ra thế này.

“Yêu thị, đưa Thiểu gia về.” Không Mân vừa dứt lời, bên cạnh Không Uyên đột nhiên xuất hiện tám đạo thân ảnh, tám Yêu thị kia không nói hai lời, khiêng Không Uyên đi luôn.

“Đừng mà, cha, cha ơi, cho con xuống~~~~” cứ thế, Hoa Liên chỉ biết giương mắt nhìn Khổng Uyên bị người ta khiêng đi.

Người duy nhất có thể che chở cho mình là Khổng Uyên cũng đã đi rồi, bây giờ mà còn không chạy, sợ rằng chẳng còn cơ hội nữa. Hoa Liên cũng không cảm thấy tu sĩ chính đạo sẽ nhân từ với một kẻ đến từ Yêu tộc như nàng. Thời buổi này, quả nhiên dựa vào người khác chẳng bằng dựa vào chính bản thân mình.

Có điều, ở đây đại đa số tu vi đều cao hơn nàng, còn có một lão Xuất Khiếu kỳ không biết đang co đầu rụt cổ ở chỗ nào. Định cứ thế mà chạy, khả năng thoát là không lớn.

May thay, nàng còn có hư thể. Tu sĩ Nguyên Anh kỳ không thể nhìn thấu hư thể, không biết Xuất Khiếu kỳ có nhìn ra được không. Nhưng trước mắt, Hoa Liên chẳng có thời gian để nghĩ nhiều, chỉ có thể làm hết sức mình liều một phen.

Một tiếng “Oanh” vang lên, một đạo hồng quang vọt về phía chân trời, quả nhiên, luồng hồng quang kia vừa khuất, năm tu sĩ Kim Đan kỳ đứng sau Nam Lăng Thụ đã nhanh chóng đuổi theo.

Tuy gần đây nàng đã học được cách dùng Nghiệt hỏa che giấu yêu khí, nhưng chỉ cần người có tu vi cao thâm hơn nàng, dùng thần thức đảo qua là có thể phát hiện được nơi nàng ẩn thân.

Đại khái là cho rằng Hoa Liên thực sự chạy trốn, nên chẳng có ai dùng thần thức dò xét. Hoa Liên núp trong pho tượng Phật rồng mà cũng thót hết cả tim.

“Biệt Tinh huynh, đợi sau khi bắt được con tiểu yêu kia, ta sẽ khiến nàng khai rõ tung tích của Tề Tông Nhi ra, đến lúc ấy ta sẽ tự mình mang người đến Huyết Ma điện, thế nào?”

“Người cảm thấy ta sẽ tin người?” Ánh mắt của Phong Biệt Tinh lạnh như băng, quét qua người Nam Lăng Thụ, khiến cho hắn cảm thấy như đang bị một con rắn độc theo dõi vậy.

“Vậy Biệt Tinh huynh có tính toán gì chăng?” Nam Lăng Thụ dù vẫn tươi cười, trong lòng đã đầy cảnh giác. Sự âm ngoan của Phong Biệt Tinh hắn đã tận mắt thấy qua, mười năm trước, Phong Biệt Tinh tu vi mới chỉ đến Ma Quân tầng dưới (bằng Trúc Cơ tầng dưới) tuổi gần mười tám một thân một mình xông vào Mộ Kiếm, năm năm sau hắn trở thành Ma Tu duy nhất còn sống sót mà bước ra ngoài, tu vi đột phá đến Ma Soái tầng dưới (bằng Nguyên Anh), khiến cho cả Tu Chân giới khiếp sợ.

Sau khi ra khỏi Mộ Kiếm, Hồ gia của Ma môn trước kia đã diệt trừ cả tộc hắn bị hắn diệt môn chỉ trong một đêm, chờ đến khi người ta phát hiện, trên dưới Hồ gia đã bị băm thành thịt nát, không có lấy một mống may mắn trốn được, tu sĩ Kim Đan Nguyên Anh không một ai thoát được, ngay cả Thần tướng Huyết sát của Huyết Ma điện đứng sau lưng Hồ gia nghe tin này cũng chỉ biết coi như không có chuyện gì xảy ra. Người này, căn bản không thể đắc tội được, một khi đắc tội hắn, hắn sẽ giống như trùng cỏ chân bám lên người, cho đến chết cũng không rời.

Cho nên Nam Lăng Thụ mới dám đặt điều kiện với Khổng Uyên, thậm chí đắc tội hắn, cũng không dám đắc tội Phong Biệt Tinh. Về phần thù oán giữa chính đạo và ma đạo, loại chuyện này, tạm thời còn chưa đến lượt hắn để ý tới.

“Hắc Hắc, đi với hắn, mang người về cho ta. Nếu ta không thấy được Tề Tông Nhi, một tháng sau, ta sẽ đưa đầu Tề Hàn đến cho người.” Phong Biệt Tinh nhếch miệng lên, cả gương mặt đều vận vẹo.

“Dạ.” Vị quốc sư đại nhân kia cúi người với Phong Biệt Tinh một cái, đi về phía Nam Lăng Thụ.

Nam Lăng Thụ thờ dài, gật đầu một cái, mang người đi.

Đợi đến khi tất cả mọi người đã đi rồi, Phong Biệt Tinh một mình cất bước đi vào trong Phật điện. Hắn đứng trong đại điện, chấp tay sau lưng nhìn ngắm chừng nửa canh giờ, mà dây thần kinh của Hoa Liên núp bên trong pho tượng Phật cũng sắp đứt đến nơi...

Tại sao còn chưa đi...

Cuối cùng, tiếng bước chân cũng vang lên lần nữa, lần này lại dừng thẳng trước pho tượng Phật. Phong Biệt Tinh giơ tay lên gõ lên pho tượng Phật một cái, giọng nói vẫn máy móc khó nghe như trước, “Người còn định ở trong đây bao lâu nữa?”

“...” Bị phát hiện rồi, dây thần kinh trong đầu đứt phụt, Hoa Liên khóc không ra nước mắt.

“Người muốn tự đi ra, hay để cho ta lôi ra?”

Không đợi Hoa Liên lựa chọn, một móng vuốt đen ngòm đã túm lấy cổ áo lôi nàng ra ngoài. Hoa Liên bị hơn mười bộ móng vuốt đen túm chặt lấy, một cái vuốt còn ép nàng nâng cằm lên, không cho phép nàng ngó lơ vị Quân gia mặt đen này. Không, bây giờ phải gọi hắn là Phong Biệt Tinh.

Vẫn không biết lai lịch hắn thế nào, ai ngờ lại là lão Đại của đám Ma Tu kia.

“Người định làm gì...” Hoa Liên không sao nghĩ ra nổi, vừa nẩy hư thể của mình ngay cả tên Nam Lăng Thụ kia cũng gạt được, sao vị này lại không lừa được là thế nào?

“Rửa sạch người chừng lên ăn.” Trên gương mặt cứng đờ của Phong Biệt Tình không có bất cứ biểu cảm gì, Hoa Liên thực sự không biết hắn đang nói thật hay nói giả. Căn cứ vào hiểu biết của Hoa Liên với hắn mấy ngày qua, thì có thể là... thật.

Thế là, Hoa Liên cứ thế mà bị bắt cóc. Nàng rất muốn nói với Phong Biệt Tình, thực ra thịt mình ăn không hề ngon, hiềm nỗi, Phong Biệt Tình lại chẳng muốn nghe nàng biện giải.

Hoa Liên bị khiêng về phủ quốc sư, bị mấy tỷ nữ tắm rửa sạch sẽ trong hồ, sau đó lại bị quăng vào trong một cái nồi hấp, cùng với đó còn có không ít linh chi ngàn năm, nhân sâm ngàn năm và các loại dược liệu trân quý.

Để ăn năng, Phong Biệt Tình đúng là bỏ ra không ít công sức.

Sau khi bị ném vào nồi hấp, rồi lại bị một cái nắp nặng nề úp chặt lại, tất cả tiếng nói của Hoa Liên cũng bị chôn theo.

Phong Biệt Tình đáng chết, thật là hèn hạ vô sỉ ác độc biến thái! Vậy mà lại thực sự phong bế hết tu vi toàn thân của nàng rồi ném vào trong nồi hấp để chưng cất.

“Tứ thiếu gia, người cứu nàng, nếu bị Luân Hồi điện biết...” Phong Biệt Tình đứng bên cạnh chiếc nồi được khắc trận pháp màu bạc, mặt không thay đổi nhìn ngọn lửa đỏ thẫm đang bao vây cái nồi lại.

Nghe thuộc hạ nói vậy, Phong Biệt Tình quét mắt qua hắn một cái, người nọ run rẩy tại chỗ một trận, chân không kịp được mà phát run. Sắc mặt trắng bệch cúi gằm đầu xuống, không dám nhiều lời nữa.

“Đi thôi.”

“Dạ.”

Hai người nhanh chóng một trước một sau bỏ đi, rất nhanh, phủ Quốc sư đã trống không. Mà Hoa Liên thì vẫn bị ngâm trong nồi như trước, chờ đợi đến khi bị chưng chín.

Hoa Liên bị nhốt trong nồi hấp, lúc đầu trừ nóng ra thì cũng chẳng cảm thấy gì, mặc dù nàng là yêu, nhưng đến giờ vẫn chưa luyện thành một thân kim cương bất hoại, bị lửa đốt cũng sẽ cảm thấy nóng. Chẳng qua là nàng đang bị nhốt, căn bản ngộ nguy cũng chẳng được, chỉ biết ngoan ngoãn nằm ở bên trong.

Có điều được một thời gian, nàng dần dần cảm thấy hình như có chút lạ, cũng không biết Phong Biệt Tình đã bỏ bao nhiêu dược liệu vào trong, nàng chỉ cảm thấy khoang miệng khoang mũi đều ngập mùi thuốc, dược lực trong đồng linh dược kia bị lửa luyện ra tất tần tậ, điên cuồng mà xông vào trong cơ thể nàng.

Sau khi dược lực ngấm vào trong cơ thể, vọt về phía đan điền rồi phân tán đến tứ chi bách hải, Hoa Liên nhất thời cảm thấy toàn thân thoải mái, thần thức vốn chỉ dò xét được trăm thước thậm chí đã khuếch tán đến hơn năm trăm thước.

Mà trong nội đan lại mơ hồ xuất hiện một cánh hoa màu phấn trắng, theo dược lực tăng dần lên, cánh hoa kia cũng từ từ chuyển sắc thành màu hồng nhạt, cho đến khi biến thành sắc đỏ như máu.

Cánh hoa xòe ra, một tia ngiệt hỏa bùng lên từ đầu nhọn của cánh hoa, Hoa Liên đột nhiên mở mắt, cảm chế trong cơ thể nàng cứ vậy mà biến mất.

Lại nói đám người đuổi theo Hoa Liên, đuổi được một nửa Hoa Liên đột nhiên chẳng hiểu sao lại biến mất, kết quả người thì không bắt được, chỉ đành ừ ừ cúi đầu bỏ về.

Hoa Liên không thể không thừa nhận, hư thể thực sự quá hữu dụng, lại còn có thể thu hồi lại, đáng tiếc trước mắt hư thể trừ việc giúp nàng thoát khỏi tầm mắt của kẻ khác ra vẫn chưa có công dụng nào khác.

Ba đốm ngiệt hỏa trên cánh hoa sen cháy lên bập bùng, dù cảm chế trong cơ thể Hoa Liên đã biến mất, nàng vẫn chưa thoát khỏi nồi hấp mà tiếp tục chịu đựng sức nóng truyền đến từ phía dưới.

Bây giờ thì nàng có thể khẳng định, Phong Biệt Tình đang giúp nàng, dùng vô số những linh dược ngàn năm có dược tính ôn hòa giúp nàng tăng thêm tu vi, còn không gây ra bất cứ thương tổn gì cho thân thể, tương lai cũng sẽ không ảnh hưởng đến tu vi của nàng. Có điều Hoa Liên thực sự không sao nghĩ ra được, một Ma Tu như Phong Biệt Tình, tại sao đột nhiên lại trở nên lương thiện như vậy.

Rõ ràng nàng mới gặp cái người tên Phong Biệt Tình này lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Một viên đá có lai lịch không nhỏ

Sau khi thoát khỏi nòi, Hoa Liên nhanh chóng phát hiện ra trận pháp màu bạc vẽ trên nắp nòi cũng từ từ biến mất, đợi đến khi trận pháp biến mất hoàn toàn, cả cái nòi cứ thế bị lửa thiêu cháy, mà ngọn lửa kia cũng tắt ngúm trong nháy mắt.

Đó hiển nhiên không phải lửa bình thường, có thể đốt cháy một cái nòi sắt đến một mẫu vụn cũng không còn, thực sự là đủ dọa người. Có điều vậy cũng phải, lửa bình thường căn bản không luyện hóa được được tính trong những được liệu kia.

Ra khỏi phủ Quốc sư, Hoa Liên dùng thần thức dò xét quanh phạm vi lân cận một phen, cả phủ Quốc sư không có lấy một bóng người, chỉ còn lại những thi thể nằm la liệt đầy trên đất. Hầu hết đều là người phạm, còn có vài thị thiếp của Quốc sư đại nhân kia, mà trên thi thể đám thị thiếp kia lại tàn ra yêu khí nhàn nhạt, điều này khiến cho Hoa Liên có chút kinh ngạc.

Có điều rất nhanh, Hoa Liên đã thoát khỏi sự kinh ngạc này, kinh thành chẳng phải nơi tốt đẹp gì, đặc biệt là cái phủ Quốc sư nơi nàng đang đứng này. Ai biết được đám tu sĩ chính đạo kia có tới phủ Quốc sư nữa hay không, nàng cũng không muốn rơi vào tay bọn họ.

Tuy nói giờ đã chạm tới Yêu Soái kỳ giữa, nhưng đột phá không phải chuyện một sớm một chiều, mà bản chất Hoa Liên lại là một kẻ biếng nhác, mọi chuyện đều không cưỡng cầu, chỉ chờ thời cơ. Thực ra cũng chính là nhờ có loại tính cách này cho nên mỗi lần nàng đột phá đều rất dễ dàng, tùy trời tùy ý, đây chính là trạng thái vô tâm vô vật mà chính đạo vẫn theo đuổi, nói khó nghe một chút thì là — trạng thái không tìm không phổi.

Hoa Liên như vậy cũng là bởi liên quan đến quá khứ của nàng, ở một chỗ ngẩn ngơ mà đã hơn trăm vạn năm, còn không thể nào tu luyện, là yêu quái bình thường đã sớm phát điên rồi, nếu không phải nàng không tìm không phổi, giờ biết đâu đã thành phân bón dưới mảnh đất ấy rồi cũng nên.

Có điều, ra khỏi phủ Quốc sư, Hoa Liên thực sự không biết nên đi đâu bây giờ. Trước kia nàng từng nghĩ ẩn cư sống cuộc sống như một người phạm sẽ rất dễ dàng, nhưng giờ mới phát hiện ra chuyện không tốt đẹp như tưởng tượng.

Một khi tu sĩ đã nhúng tay vào, nàng rất dễ rơi vào khốn cảnh như lần này, chẳng thà đến một nơi có Yêu tộc tụ tập sống còn hơn.

Nhưng trừ ngọn núi Liên Hành sơn mà nàng và mẫu thân từng sống ra, Hoa Liên tới giờ cũng chưa từng tới những nơi Yêu tộc tụ cư khác. Nàng chỉ biết nơi nổi danh nhất chính là Đại Hoang sơn, nghe nói ở đó có tứ đại Hoàng tộc của Yêu tộc, Đại Hoang sơn là nơi quan trọng nhất của toàn bộ Yêu tộc.

Sở dĩ nhớ đến Đại Hoang sơn, chủ yếu là bởi vì mẫu thân của nàng, trong lòng Hoa Liên vẫn có mấy phần chờ mong, nếu như tới Đại Hoang sơn, chắc sẽ có cơ hội để gặp lại bà ấy, không phải sao?

Hơn chục năm nàng sống trên cõi đời này, người đối xử tốt với nàng từ trước đến giờ chỉ có một mình Hồ Uẩn, nàng không thể nào không quan tâm đến người thân duy nhất này.

Sau khi rời khỏi kinh thành, Hoa Liên an toàn đến được một Phưởng thị* gần vùng sông nước của đám Yêu Tu mà mẫu thân đã từng đưa nàng tới.

** Nơi tập trung buôn bán*

Phưởng thị này được dựng trên một sơn động, trong động có sông ngầm xuyên suốt, cửa sơn động có một kết giới kiểm tra yêu khí khá mỏng, cũng không biết là thiên tài nào làm ra. Kết giới này chỉ khi nào kiểm tra được người đến là Yêu tộc thì mới cho phép đi vào.

Hoa Liên mới tới nơi này lần thứ hai, mặc dù vậy thì vẫn có thể coi là ngựa quen đường cũ. Chân xô giày phù thủy (**phù* = *núi*, *thủy* = *nước*), đứng trên mặt nước, đi vào bên trong. Trên vách sơn động gần đây mình châu, xuôi theo dòng nước gần trăm thước lại càng thêm sáng bừng, bên trong cũng có vô số Yêu Tu tụ vi đến cấp Yêu Quân đang chen lấn.

Phưởng thị này khá nhỏ, đi một lát đã đến điểm cuối, Yêu Tu mở quán chỉ có khoảng hơn hai chục nhà, ở đây có thể dùng vàng bạc để giao dịch vài vật phẩm cấp thấp, nhưng phần lớn là cần dùng đến tiền linh châu đang thông dụng trong Tu Chân giới, hoặc là lấy vật đổi vật, giá trị vật phẩm trái lại cũng không quan trọng, chỉ cần hai bên đồng ý là có thể trao đổi.

Trong tay Hoa Liên có không ít vàng bạc, lúc Phong Biệt Tinh rời khỏi phủ Quốc sư, hẳn chỉ dọn sạch sẽ người trong phủ, còn những bảo bối phi thường trân quý trong mắt người thường ở trong phủ thì không chạm vào lấy một món. Căn cứ vào nguyên tắc tận dụng hết đồ bỏ, nàng không chút khách khí mang hết đồ cổ trân bảo đi đổi thành vàng bạc, dặt bên người phòng khi cần thiết.

Một nơi nhỏ bé thế này, đồ tốt hầu như không có, cho dù có thì cũng đã bị hư hỏng, Hoa Liên nhìn quanh một vòng, chỉ nhận ra được hai Yêu Tu có tu vi xấp xỉ với mình, còn lại đều là cấp độ Yêu Quân hết.

Đạp trên giày phù thủy vòng qua vòng lại mấy vòng trên mặt nước, Hoa Liên mới dừng lại trước một cái quán nhỏ. Đồ trong gian hàng này quá ư là tạp nham, có bùa chú, có phi kiếm chất lượng kém, còn có một tấm đạo bào đã bị thủng vài chỗ, dĩ nhiên, nhiều nhất là mấy miếng ngọc giản có chất ngọc cũng không được tốt lắm được bày trong góc.

Trên đó có bản đồ của Yêu tu, phía trên ghi chú sự phân bố thể lực của ba phương Chính Ma Yêu, có điều địa điểm của vài môn phái cụ thể thì lại không có, dù sao cái bản đồ này cũng chỉ trị giá có mười lượng vàng.

Nếu như Hoa Liên mà mua bản đồ giá một trăm viên linh châu, phía trên sẽ xuất hiện nhiều thể lực không muốn để người ta biết đến hơn. Nghe nói, tấm bản đồ đắt nhất trên đời này được bán với giá trăm vạn viên linh châu, bên trên còn có vị trí cụ thể của Tiên phủ được ẩn giấu.

Hoa Liên ném cho ông chủ quán mười lạng vàng, chọn đại một miếng ngọc giản, xem qua cũng không thấy có vấn đề, liền cắt ngọc giản vào.

Nhưng nàng cũng chẳng vội đi ngay, mà đứng ở trước quầy hàng lợm lặt một ít. Nàng vốn nghĩ định kiểm xem có sót gì không, có điều hiển nhiên là, ở cái nơi nhỏ bé này muốn kiểm đồ sót, thực sự là hành vi vượt qua gian khổ khó khăn hạng nhất.

Hoa Liên trước đến tìm người quản lý Phưởng thị dùng ba ngàn lạng vàng đổi lấy mười viên linh châu, đây cũng là chuyện bắt buộc, trong mắt người tu chân, vàng căn bản chẳng có giá trị gì, đổi được mười viên linh châu chẳng qua cũng vì tu vi mình cao mới được người ta nể chút mặt mũi mà thôi.

Có điều trong Phưởng thị này, mười viên linh châu vẫn đủ để mua được vài thứ. Nói vậy vì, một thanh phi kiếm cũ cũng chỉ trị giá ba bốn viên linh châu mà thôi.

Hoa Liên đi từ gian hàng đầu tiên dần dần đến cuối cùng, vẫn thấy chẳng có thứ gì đáng giá để mua. Nàng không tìm được có chút thất vọng, quả nhiên làm gì có chuyện bán thịt roi rồi từ trên trời xuống hay ho như vậy.

Đúng vào lúc Hoa Liên đang thất vọng chuẩn bị bỏ đi, trong Phưởng thị đột nhiên lại truyền đến một tràng tiếng ồn, một con Ngư tinh mặc một chiếc đạo bào bản thủ, đầu lại đội một cái đầu cá to dùng từ trong nước nổi lên.

“Lữ Nhị gia, người lại lợm rác rưởi đến đây bán à.”

“Đúng thế đúng thế, Lữ Nhị gia mắt tích hơn một tháng, không biết đã nhặt được bao nhiêu bảo bối vậy?”

...

Từng tiếng giễu cợt không ngừng truyền đến, có điều, con Ngư tinh tên Lữ Nhị gia kia cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ đi tới gian hàng cuối cùng, bỏ tám vài rách ra, dốc hết đồ vật bên trong một không gian cũ nát ra ngoài.

Hoa Liên đứng một bên nhìn, bấy giờ mới tin, đám người người nói lão ta lợm rác rưởi đúng là không hề sai.

Chuôi của phi kiếm, mảnh vỡ của Pháp bảo, nửa mảnh ngọc giản, bùa đã được dùng qua, thực đúng là cái gì cũng có. Đúng lúc Hoa Liên đã xoay người định bỏ đi, khéo mắt nàng đột nhiên quét qua một thứ, nhìn vật kia, Hoa Liên nhất thời ngây ngẩn cả người.

Vật kia giống như một tảng đá bị rong rêu xanh biếc quần lấy, nhìn qua đúng là một tảng đá đã bị ngâm trong nước quá lâu, vừa không có linh lực dao động, lại không tỏa ra ánh sáng. Nhưng, Hoa Liên đã từng thấy qua vật này.

Không thể không nói, sống lâu vẫn có chỗ hay, ít nhất kiến thức nhiều hơn so với người khác. Thứ chỉ sinh ra từ Đại Hoang viễn cổ này, ném vào thời bây giờ thực sự không một ai nhận ra được.

Trong Đại Hoang có hai loại đá nổi danh nhất, một tên là đá Ngũ Sắc, chính là loại đá Ngũ Sắc dùng để vá trời kia. Một loại khác có tên là đá Lạc Địa, loại đá này Hoa Liên đã gặp không ít ở Bất Chu sơn, đều là dùng để trấn áp cửu long địa mạch, trong Đại Hoang chỉ có Bất Chu sơn mới có đá Lạc Địa.

Khi cuộc chiến phong thần diễn ra, xuất hiện một pháp bảo có tên là Lạc Bảo Kim Tiền, bên trong vật đó có đá Lạc Địa, nếu không cũng sẽ không thể khiến cho vô số pháp bảo bị đánh rớt từ trong tay chủ nhân xuống.

Linh tính của loại đá này tuy yếu hơn mấy phần so với đá Ngũ Sắc, chỉ có thể vùi trong đất nhưng dù sao cũng là đá thần ở Đại Hoang, không phải ai cũng có thể tùy tiện cầm được.

Nếu không, đất đá rơi xuống từ Bất Chu sơn chỉ sợ đã sớm bị đám Đại vu đầu óc chỉ có một dây thần kinh kia đào sạch sẽ, làm gì còn mà để lại.

Xung quanh Đường Thiên Trì trước kia có không ít tảng đá kiểu này, đen nhánh như mực, dáng vẻ khó coi hơn đá Ngũ sắc rất nhiều, có điều địa khí trong tảng đá kia hết sức nồng đậm, nếu như kẻ nào may mắn có được một khối đá Lạc Địa, cho dù không biết sử dụng, hàng năm chỉ cần ở bên cạnh tảng đá đó thôi cũng có thể biến thành thân thể Nguyên Thổ tinh khiết nhất trong thiên địa.

Hoa Liên thì không có hứng thú với thân thể Nguyên Thổ kia, bởi vì từ trước tới nay kẻ nào có Nguyên Thổ thân đều rất mập mạp, hơn nữa còn không phải là mập ở mức bình thường. Vốn sau khi biến hóa đã chẳng phải mỹ nhân kinh thế gì, nếu mà phải vác cái thân thể phì nộn nữa đi ra ngoài, nửa đời sau nàng tình nguyện tìm một cái ao sen mà ẩn cư.

Tuy nói vậy, nhưng nàng vẫn có thể hấp thụ sức mạnh Nguyên Thổ trong tảng đá kia, sau đó chuyển đổi thành linh lực mình cần, lùi một vạn bước mà nói, cho dù tảng đá kia không thể cung cấp linh khí thì cũng có thể luyện thành pháp bảo, hơn nữa đẳng cấp tuyệt đối sẽ không quá thấp.

Hoa Liên căn bản không lo sẽ có người nhận ra lai lịch của tảng đá kia, vấn đề là nàng có cầm được nó lên không mới là mấu chốt.

Rất hiển nhiên là đá Lạc Địa đã chấp nhận Ngư lão, cho nên lão mới có thể cầm được nó, nhưng mình thì sao?

Cho dù thế nào cũng phải thử mới biết được. Hoa Liên bước tới trước gian hàng của Ngư lão, ngồi xổm xuống. Tùy ý xem một lúc mới chậm rãi mở miệng, “Đồ của người bán thế nào?”

Ngư lão ngẩng đầu lên, cặp mắt trên cái đầu cá không thể nào nhắm lại kia vòng vo cả nửa ngày trên người Hoa Liên lão mới há mồm, một mùi tanh tươi

lập tức xông vào mũi, “Ba viên linh châu, tùy ngươi chọn mười món.”

Hoa Liên gật đầu một cái, cái đồng này rất hỗn tạp, ít nhất cũng mấy trăm món, chân chính đáng giá, e rằng trừ tảng đá kia thì chẳng có gì khác.

Có điều ba viên linh châu mà mua được một khối đá Lạc Địa, giờ không phải là bánh thịt rơi từ trên trời xuống, mà là bánh vàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lệnh bài bên người

Hoa Liên đưa cho Lữ Nhị gia ba viên châu, không để ý đến sự chỉ chỗ của đám người xung quanh, chỉ đứng trước gian hàng bày một đồng phế phẩm đủ loại màu sắc mà chọn lựa.

Những món đồ kia thực sự quá hỗn loạn, nếu không phải là những thứ này đều đã được dọn dẹp sạch sẽ thì Hoa Liên cũng tưởng mình đang nhặt rác rưởi.

Chọn cả nửa ngày, Hoa Liên lại thấy nổi lên hứng thú, mấy thứ này mặc dù cũ nát, nhưng cũng có vài mảnh vỡ của pháp bảo phẩm chất tương đối khá, còn có vài hạt giống của linh dược, thậm chí còn có cả ngọc giản ghi chép lại tàn phá công pháp.

Đối với Hoa Liên mà nói, mấy thứ này đều là đồ tốt. Không có biện pháp, ai bảo nàng nghèo chứ. Nàng không có tổ tiên, sinh ra từ trời đất, đương nhiên cũng sẽ không giống với đám đại yêu Hồng hoang được truyền thừa lại từ thời Thượng cổ kia, sinh ra đã biết dùng phép thuật, cũng biết phải tu luyện thế nào.

Hoa Liên biết tu luyện hoàn toàn là nhờ mẫu thân Hồ Uẩn một tay chỉ dạy, về phần pháp thuật, chỉ đến Yêu Tướng kỳ mới tu luyện được, lúc đó Hồ Uẩn căn bản đã không còn ở bên mà dạy nàng.

Mà mấy thứ Lữ Nhị gia này bán cho dù không nguyên vẹn, có điều đối với nàng mà nói, cũng là có còn hơn không.

Chọn hai hạt giống hoa sen chín cánh, một cây nhân sâm ba mươi năm, một cuốn ngọc giản tên là Hòa Văn lục bí tịch, bảy giờ Hoa Liên mới dời lực chú ý đến khối đá Lạc Địa kia.

Nàng vừa vươn tay định chạm vào đá Lạc Địa, đột nhiên bên cạnh lại có người che lấp ánh sáng, không đợi Hoa Liên kịp phản ứng, một cái chân đã giơ lên đạp thẳng vào ngực của Lữ Nhị gia.

Lão Ngự tinh này tu vi vốn đã thấp, cùng lắm là Yêu Quân kỳ giữa, mà người đạp lão là một công tử trẻ tuổi, vẻ mặt ngang ngược, ăn mặc vô cùng đẹp đẽ, tu vi đã đến Yêu Tướng kỳ đầu, theo lý thì không nên xuất hiện ở đây mới phải.

“Tô Quân sự, cái Phưởng thị này bắt đầu bán rác rưởi từ khi nào vậy, đúng là mắt mặt La Văn sơn chúng ta, ngươi không biết vậy sao?” Sau khi đạp Lữ Nhị gia một cước, nam tử trẻ tuổi kia thu chân lại, liếc mắt nhìn qua Hoa Liên vẫn đang đứng trước quầy hàng, trong mắt có sự khinh bỉ không hề che giấu.

Trong mắt hắn, loại Yêu Tu tới cái Phưởng thị bé tẹo đơn sơ này mua đồ, cho dù tu vi đã đến Yêu Tướng chẳng qua cũng chỉ nhờ vận khí tốt, vẫn là loại bò sát cấp thấp ở tầng dưới cùng mà thôi.

Nam tử trung niên đứng sau nam tử kia chính là Tô quân sự, vừa nãy cũng chính ông ta đã đổi linh châu cho Hoa Liên, Tô quân sự nghe lời nam tử nói, không nhịn được dùng tay áo quạt qua trán, ông ta cũng không có toát mồ hôi, đây chỉ là một động tác theo bản năng mà thôi.

Bởi vì ông ta biết, vị tiểu thiếu gia này thủ đoạn cũng không phải tầm thường, nếu để cậu ta mất hứng, e là tương lai mình cũng chẳng được yên bình mà sống.

Cũng không biết là con gió độc phương nào lại thổi vị thiếu gia này đến đây.

“Tiểu thiếu gia, ta cũng đang định gọi người đuổi hắn ra đây.” Tô quân sự cúi đầu khom lưng, trừng mắt nhìn mấy tên thị vệ trông coi Phưởng thị một cái, có hai người vội vàng tiến lên, một xách Lữ Nhị gia, một đi thu dọn đồng hàng hóa kia chuẩn bị ném cả hai ra.

“Từ từ đã, sau này đừng có để ta thấy lão ta ở đây, bằng không, chức quân sự này ngươi cũng đừng có làm nữa. Còn mấy thứ rác rưởi kia, ném hết vào lò luyện đan đốt sạch cho ta, nhìn mà chường cả mắt.”

Công tử trẻ tuổi vừa dứt lời, sắc mặt của Tô quân sự càng biến đổi, có điều nghĩ đến thân phận của người ta, cũng đành phải nhịn xuống, mặc hắn phách lối, “Dạ.”

Ai bảo ông ta chỉ là một quân sự của một Phường thị nhỏ nhỏ, mà người ta thì là con trai ruột của son chủ núi La Vân chứ, núi La Vân quản lý hơn một nửa Phường thị của Yêu tộc, tuyệt đối là một trong những gia tộc giàu có nhất ở Yêu Tộc, cho dù thế lực so ra có kém hơn với Tứ đại Hoàng tộc ở Đại Hoang sơn, nhưng cũng là một gia tộc hàng nhất nhì.

Son chủ núi La Vân – La Thiên lại càng có tu vi kinh người, nghe nói tu vi của ông ta đã đến Yêu Đế kỳ giữa, cũng bằng với tu sĩ Hóa Thần Kỳ của con người, cả Yêu Tộc này người đạt đến cấp độ Yêu Đế cũng chỉ được hai mươi ba người, hơn nữa ông ta lại cực kỳ giàu có, nói vậy là vì đồ tốt nào cũng rơi vào tay La Thiên hết.

Bên ngoài đồn là, La Thiên kia có mặc một thân trang bị đi ra ngoài tìm Bạch Hồ Hoàng Ngạo Nghiệp đã đạt đến cảnh giới Yêu Hoàng một mình giao đấu cũng chưa chắc đã thất bại. Cho nên mới nói, ở Yêu tộc, Yêu có tiền thì vẫn sống lâu hơn.

Công tử trẻ tuổi này cũng chỉ là con thứ của La Thiên, có điều thân phận cũng cực kỳ tôn quý, Tô Quân sự cho dù không tình nguyện cũng chẳng thể cự tuyệt mệnh lệnh của hắn.

Nhìn bọc đồ vừa mới được thu dọn xong trước mặt, Tô quân sự phát phát tay, sai thuộc hạ làm theo ý tứ của thiếu gia. May mà chỉ có mang đồ đi đốt, chứ nếu thiếu gia có bắt bọn họ mang Lữ Nhị gia đi thiêu hủy cũng chẳng ai dám chất vấn cậu ta.

Lữ Nhị gia kia tính tình cũng ngoan cố, thấy mấy người kia muốn đem những món hàng lão tâm tâm khổ khổ mới kiếm được rồi gột rửa sạch sẽ mang đi đốt, lập tức gào lên, “Các ngươi không thể đốt hàng của ta được, đây là ta khó khăn lắm mới...”

Một cái tát “Chát” một tiếng vang lên, qua không khí đánh lên cái mặt cá kia của Lữ Nhị gia, bề ngoài mặc dù không nhìn ra thương tích gì, nhưng Lữ Nhị gia kia cũng đã phun một búng máu ra ngoài.

Động thủ là một gã thị vệ đứng bên cạnh công tử trẻ tuổi kia, đánh người xong lại còn xin phép thiếu gia bên cạnh, “Thiếu gia, có cần xử lý luôn lão già này không?” Xem ra chuyện thể này tên thị vệ kia đã tập mãi thành quen, đám người hồng hót cũng rụt cổ về gian hàng của mình, không ai dám lên tiếng.

Người ta không làm gì cả, chẳng qua là hấn chướng mắt mà cũng mang người đi giết, thế giới này quả nhiên tàn khốc, cũng có thể nói là trời sinh tính tình Yêu quái đã như vậy. Hoa Liên đứng một bên, mắt nhìn vào bọc đồ trước mặt, cũng không có ý muốn quản việc của người ta. Huống chi với thực lực bây giờ của nàng, can thiệp vào chỉ gây thêm phiền toái cho bản thân mà thôi.

“Tùy các ngươi, mau lên, ném đồng đồ kia đi cho ta, ngứa mắt quá đi mất.”

Trong lúc tên thiếu gia kia mở miệng, gã thủ hạ đến thu dọn hàng hóa kia đã định xách đồng đồ kia lên ném vào trong lò luyện khí, ai ngờ hấn quăng một cái mà bọc đồ kia vẫn không nhúc nhích.

Không đợi hấn thử lại, Hoa Liên đột nhiên vươn tay ngăn cản động tác của hắn, “Mấy vị, vừa nãy ta đã đưa linh châu cho chủ quán kia rồi, định mua hàng của lão, có thể để ta chọn nốt đồ được không?”

Hoa Liên vừa nói xong, lập tức khiến cho tên thiếu gia kia khó chịu, có điều, tu vi của Hoa Liên vẫn còn đó, cho dù hấn có khinh thường Hoa Liên, cũng không muốn đắc tội nàng quá.

Có điều Hoa Liên nói vậy, rõ ràng là không để mặt mũi lại cho hấn. La Nguyên Khánh trời sinh đã là kẻ ham sĩ diện, trong núi La Vân, tu vi của hấn thấp, xuất thân cũng không cao, mẫu thân cũng chẳng có mấy thế lực, vẫn hay bị đám huynh trưởng chèn ép, cho nên hấn cũng chỉ biết tìm lại thể diện của mình ở mấy nơi nhỏ bé như thế này.

May thay, Tô quân sự kia cũng là kẻ thông minh, ông ta cũng chẳng muốn đắc tội với một vị Yêu Tướng trẻ tuổi, vội vàng bước tới trước mặt La Nguyên Khánh, “Thiếu gia, cứ để nàng chọn xong hàng đi, không người khác lại nói La Vân Phường thị chúng ta bắt nạt bọn họ.”

“Ừ, cứ làm vậy đi.” La Nguyên Khánh gật đầu một cái, vẫn giữ vẻ mặt ngênh ngang kia.

Hoa Liên cũng chẳng nói thêm, lựa thêm hai quyển ngọc giản trong đồng đồ kia, lại vươn tay ra lấy đá Lạc Địa. Trong khoảnh khắc chạm vào đá Lạc Địa, trong lòng Hoa Liên vẫn có chút căng thẳng, bây giờ nàng có thể nói là không có tiền vốn lại chẳng có thực lực, tảng đá kia được nàng ký thác nguyện vọng, nếu không cầm được lên, thực sự sẽ khiến người ta vô cùng thất vọng.

Khi tay của Hoa Liên chạm vào đá Lạc Địa, trong khối đá đột nhiên tỏa ra một luồng sức mạnh Nguyên Thổ nồng đậm, không cứ gì Hoa Liên, ngay cả những người đứng bên cạnh cũng cảm nhận được. Thế này có thể coi là hoan nghênh mình đúng không, nhưng mà... như vậy cũng đâu có khác gì hại mình.

Sau khi sức mạnh Nguyên Thổ bộc phát, biểu cảm trên mặt La Nguyên Khánh thay đổi rõ ràng, giờ hấn đã biết, tảng đá mà Hoa Liên chọn trúng tuyệt đối là đồ quý, ngay cả viên Thổ Linh tiên thiên mà hấn thấy trong đợt đấu giá lớn nhất của gia tộc cũng không phát ra sức mạnh Nguyên Thổ cường đại đến như vậy.

Đây là một bảo bối!

Nếu là bảo bối, tuyệt đối không thể cho không kẻ khác. Lúc này, không riêng gì La Nguyên Khánh, ánh mắt của mọi người đứng đây nhìn về phía Hoa Liên đều nhiều ra mấy phần tham lam.

Những vật Ngũ hành tinh khiết trên đời này đều rất hiếm và quý báu, thỉnh thoảng cũng được bán nhưng đều với giá trên trời, không ngờ ở chốn Phưởng thị nhỏ nhỏ này hần lại tìm được.

Nghĩ đến đây, trong lòng La Nguyên Khánh không khỏi dâng lên sự mừng rỡ điên cuồng, nếu như giao tảng đá kia cho phụ thân, nhất định phụ thân sẽ thưởng cho hần rất hậu hĩnh, đến khi đó hần cũng chẳng cần phải trông coi đồng Phưởng thị bé tẹo rách nát này nữa, chưa biết chừng phụ thân lại giao Phưởng thị ở Viễn Thành cho hần quản lý ấy chứ.

Hiện giờ, La Nguyên Khánh căn bản đã coi đá Lạc Địa thành đồ của mình, về phần Hoa Liên, trong mắt hần đã thành người chết.

Hoa Liên lẳng lẳng cầm đá Lạc Địa trong tay, dù loại đá Lạc Địa này không có linh trí, nhưng cũng đã có linh tính. Khi Hoa Liên nắm lấy viên đá, có thể cảm nhận được sự vui mừng của đá Lạc Địa, nó chắc cũng vì luồng hơi thở từ viễn cổ Đại Hoang trên người Hoa Liên nên mới như vậy đi.

Khi Hoa Liên cầm đá Lạc Địa đứng dậy, nàng đã bị người vây lại, La Nguyên Khánh chấp tay sau lưng đứng cách nàng không xa, “Đưa đồ cho ta, ta tha cho ngươi một mạng.” Thần sắc kia, tựa như đang bố thí vậy.

Hoa Liên quét qua năm người đang vây quanh mình, năm Yêu Tướng, thực lực đều không phân cao thấp với Hoa Liên, muốn bình yên ra khỏi Phưởng thị này, thực sự rất khó, có điều, vẫn nên thử mới biết. Bảo nàng buông tha cho đá Lạc Địa, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Hoa Liên suy tính xong, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, “Vật này cho ngài cũng được, có điều, thiếu gia nhà ta chỉ sợ sẽ không đồng ý.”

“Thiếu gia nhà ngươi? Ai?” La Nguyên Khánh nheo mắt lại, cũng không tin tưởng lắm vào lời của Hoa Liên. Yêu Tu chạy đến đây thì có bối cảnh gì to tát chứ.

“Thiếu gia nhà ta tên Không Uyên, ngài có biết không?”

“Không Uyên?” La Nguyên Khánh nghe thấy tên này không nhận được mà run lên, Không Uyên, cái tên này trong thế hệ của bọn hần hiếm có ai không biết, cái con Không Tước lờ lợc kia tiếng xấu lan xa.

Vừa nghe đến cái tên này, La Nguyên Khánh đích xác là hết sức sợ hãi, có điều hần cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, nếu nói là người khác may ra hần còn tin, nhưng mà Không Uyên, thì tuyệt đối không thể nào.

“Ngươi là thù hạ của Không Uyên, có chứng cứ gì không?” Mặc dù không tin, nhưng hần cũng không dám ra tay tùy tiện.

Hoa Liên rút từ trong túi đựng đồ ra một tấm lệnh bài, quơ quơ trước mặt La Nguyên Khánh. Sắc mặt La Nguyên Khánh nhất thời trắng bệch, tấm lệnh bài kia không chỉ là đồ thật, còn là lệnh bài bên người của Không Uyên, trong Yêu Tộc, kẻ có được lệnh bài kia không quá ba người.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Phản ứng của La gia

Con người của La Nguyên Khánh đảo quanh, trên mặt lập tức chất đầy tươi cười, “Thì ra cô nương đây thực sự là người của Không thiếu, đây chính là miếu Long Vương, ta tên La Nguyên Khánh, là con trai của sơn chủ núi La Vân, giao tình của ta với Không Uyên cũng khá sâu.”

Hoa Liên đùa nghịch tấm lệnh bài trong tay, mặt mỉm cười nghe La Nguyên Khánh nói, không ngờ cái danh của Không Uyên lại hữu dụng như vậy, tấm lệnh bài này là nàng thắng được lúc đánh cờ với Không Uyên, khi ấy Hoa Liên còn cười nhạo hần keo kiệt, chỉ đưa có mỗi miếng lệnh bài như vậy, không tiêu được cũng chẳng thể làm cơm ăn. Ai ngờ, thì ra là mình thiếu cận.

Về phần những lời mà La Nguyên Khánh nói, Hoa Liên chỉ có thể tin một nửa mà thôi, nàng cũng biết thế lực của Không Uyên rất lớn, vị trước mặt này không dám đắc tội hần thôi. Về chuyện quan hệ của hai người không tệ, khả năng không hề cao.

Thực ra thì La Nguyên Khánh cũng chỉ mới gặp Không Uyên có hai lần, một lần là khi Không Uyên đến núi La Vân chúc thọ phụ thân hần, còn một lần là phụ thân hần dắt theo hần cùng đại ca nhị ca đến tặng quà cho Không Tước Hoàng.

Không Uyên từ đầu chí cuối chỉ nói với hần có hai câu, còn là mấy lời khách sáo, “giao tình khá sâu” là đến từ đây.

“La thiếu gia, ta có thể đi được chưa?” Hoa Liên quơ quơ lệnh bài trong tay.

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên có thể, bay đâu, tiền vị cô nương này đi.”

“Đa tạ La thiếu gia.” Lật tay, đá Lạc Địa rơi vào trong túi đựng đồ, Hoa Liên liên tục cất bước không nhanh không chậm được tiến ra khỏi Phưởng thị,

đội đến khi tên thị vệ đưa nàng ra ngoài xoay người lại, trực tiếp hóa thành một luồng hồng quang chạy về phía xa.

Nàng vốn không tin La Nguyên Khánh sẽ bỏ qua cho nàng, vừa nảy khi nhắc đến Không Uyên, trong mắt tên La Nguyên Khánh kia dù có sợ hãi, nhưng vẫn không che giấu được vẻ tham lam của hắn. Hơn nữa, bây giờ Hoa Liên chỉ có một thân một mình, nếu như nàng có chết cũng không biết là do ai ra tay.

Sau khi Hoa Liên đi rồi, tên thị vệ đưa nàng ra ngoài lập tức bám theo.

La Nguyên Khánh đứng trong Phurong thị một lúc, trên mặt mang theo nụ cười âm lãnh nhanh chóng dắt người bỏ đi.

Không thờ lạy một hơi bay gần nửa ngày, Hoa Liên bấy giờ mới thả chậm tốc độ. Điều khiến nàng thấy lạ là, tên La Nguyên Khánh kia lại không sai người đến đối phó nàng, lẽ nào là nàng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử?

Sau khi đi chậm lại, Hoa Liên cũng không vội đi nghiên cứu đá Lạc Địa, mà là đem tấm bản đồ đánh dấu vị trí Yêu tộc ở khắp nơi lấy ra, quả nhiên là ghi chép rất sơ sài, nàng cũng chỉ có thể thông qua phương hướng di chuyển của mình để đoán được vị trí mình đang đứng.

Đại Hoang sơn cách vị trí hiện nay của nàng – Trung Châu ít nhất phải đi qua năm châu, mà năm châu này đều có môn phái tu chân. Hoa Liên cảm thán từ tận đáy lòng, thế giới quả nhiên là quá nhỏ.

Với tốc độ hiện giờ của Hoa Liên, nếu như trên đường không đụng phải bất cứ nguy hiểm nào, toàn lực đi về phía trước, đi qua một châu ít nhất cũng tốn bảy ngày. Quan trọng nhất là, nàng không chắc chắn với vận may của mình lắm, cho nên, khả năng không xảy ra nguy hiểm thực sự là quá nhỏ.

Điều duy nhất khiến nàng tương đối vui vẻ là đi khoảng mười ngày nữa, qua Vũ Châu sẽ đến Lâm Châu, Lâm Châu tập trung khá nhiều Yêu Tộc, hơn nữa tu sĩ ở Lâm Châu và Yêu Tu từ trước đến nay đều nước sông không phạm nước giếng, nàng có thể ở đó sống tạm một thời gian.

Thực ra thì từ mấy ngàn năm trước, Yêu Tu và tu sĩ loài người cũng đã từng có giao ước, không thể tùy tiện đánh giết đối phương, có điều thời gian đã quá lâu, những tu sĩ đã từng giao ước kia người thì hồn phi phách tán, kẻ thì đã phi thăng, mặc dù cả hai bên đến giờ vẫn thừa nhận giao ước này, nhưng gặp được cơ hội, có ai lại bỏ qua.

Hoa Liên suy nghĩ một chút, quyết định đi Lâm Châu trước rồi nói sau, lấy tu vi của nàng bây giờ mà chạy loạn khắp nơi, thực sự là một hành động không hề thông minh.

Quan trọng nhất là, ở Lâm Châu có một vị bằng hữu của mẹ nàng, nàng đã từng gặp qua một lần, là một người rất thú vị, vừa đúng lúc nàng có thể qua báỉ phỏng.

Vào lúc Hoa Liên xác định xong phương hướng tiến về phía Lâm Châu, La Nguyên Khánh đã mang người trở lại núi La Vân. Hắn vừa quay về núi, ngày hôm sau đã đi tìm cậu ruột của mình – Nguyên Danh.

La gia là Kim Tinh Viên tộc*, mà Nguyên gia lại là Xích Thân Viên tộc có đẳng cấp thấp nhất, cho nên La Nguyên Khánh vẫn không được xem trọng, nhưng trong đám người của Xích Thân Viên tộc của bọn hắn lại có một thiên tài, chính là cậu của La Nguyên Khánh – Nguyên Danh.

** Kim Tinh Viên tộc: tộc Vượn mắt vàng*

Mà La Vân cũng chỉ vì muốn mượn hơi Nguyên Danh nên mới cưới nẫu thân của La Nguyên Khánh làm thiếp. Nguyên Danh này năm nay cũng chỉ mới hơn ba trăm tuổi, tu vi đã đến Yêu Soái kỳ giữa, trong Yêu Tộc, với số tuổi này mà tu vi đã cao đến vậy, đã là thiên tài chân chính rồi.

Trong Yêu Tộc, cảnh giới dù cho chỉ tăng lên một đoạn ngắn cũng hết sức khó khăn, hơn nữa còn có thể nguy hiểm đến tính mạng, rất nhiều Yêu quái khi đột phá đến cảnh giới Yêu Soái đều không cần đến hai mươi năm, nhưng phần lớn lại chịu đựng đến chết trong cảnh giới kia.

Nhưng Nguyên Danh này thì khác, tiến độ tu luyện của hắn không quá nhanh nhưng rất ổn định, một trăm năm trước lên Yêu Soái kỳ đầu, một trăm năm sau đã đột phá đến Yêu Soái kỳ giữa, thực sự là rất triển vọng.

Dĩ nhiên, cái loại hơn hai mươi tuổi mà đã đạt đến cảnh giới này như Không Uyên với Phong Biệt Tinh, Hoa Liên căn bản không coi hai tên đó là người bình thường.

Nơi tu luyện của Nguyên Danh có rất đông thị vệ đứng gác, các đệ tử khác của La gia không thể tiến vào, bởi vì Nguyên Danh rất yêu quý La Nguyên Khánh cho nên hắn mới dám không chút kiêng dè xông vào trong.

Lúc La Nguyên Khánh tiến vào trong tiểu viện kia, Nguyên Danh vừa hay đang bước ra từ bên trong, “Tiểu Khánh, không phải con đi ra ngoài trải nghiệm sao, sao lại chạy về rồi? Có phải sợ khó sợ khổ không hả?” Nguyên Danh vốc người cao to hùng vĩ, ước chừng hai thước, hơn nửa trời sinh màu da đã đen sạm, trên mặt lại có một đồng râu ria, mới vừa nhìn qua chẳng khác nào một con Hùng tinh, nhưng La Nguyên Khánh đã quen thân rồi nên căn bản chẳng quan tâm đến cái bộ dạng dọa người này của cậu mình.

“Cậu, con có chuyện muốn nói với cậu đây, đi đi, chúng ta vào trong nói chuyện.” La Nguyên Khánh cảnh giác liếc mắt nhìn chung quanh, kéo tay Nguyên Danh đi vào trong phòng.

Nguyên Danh cũng không để ý, đi theo hắn, sau khi vào phòng, La Nguyên Khánh còn bảo Nguyên Danh bày một tảng kết giới ra rồi mới mở miệng, “Cậu, lúc con đi tuần tra ở dưới kia đã phát hiện ra một bảo bối, là một khối đá, nhưng bên trong đó lại chứa sức mạnh Nguyên Thổ tương đối thuần

kiết, con thấy, vật kia tuyệt đối là một linh vật hành Thổ.”

Linh vật hành Thổ là cái gì, cho dù La Nguyên Khánh không nói thì Nguyên Danh cũng rõ ràng, Viên tộc của bọn họ phần lớn đều có thân nguyên tố Thổ cả, chỉ có loại chủng tộc hỗn tạp mới lẫn nguyên tố khác.

Nói ví dụ như Xích Thân Viên tộc của bọn họ, chính là do thân nguyên tố Thổ và thân nguyên tố Hỏa kết hợp, mà hần cũng là nhờ có tư chất khá tốt cho nên nguyên tố Hỏa mới không cao, sau khi biến hóa, màu sắc toàn thân cũng rất nhạt, không giống những người khác trong tộc. Nếu như hần có được linh vật hành Thổ, sau khi luyện hóa có thể biến thân thể thành Nguyên Thổ thân tinh khiết nhất, khi đó tốc độ tu luyện của hần nhất định sẽ tăng lên gấp năm lần.

“Tiểu Khánh, con nói thật sao?” Nếu như là thật, thì đây đúng là đại sự!

“Dĩ nhiên, lúc đó mấy tên thủ hạ của con đều ở đó, bọn chúng tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm.”

“Vậy vật kia đâu?” Trái tim Nguyên Danh đập thình thịch, cho dù đãi ngộ của hần trong núi La Vân này đã hơn các đệ tử khác rất nhiều, nhưng hần vẫn không cảm thấy đủ, La Vân vẫn chú trọng bồi dưỡng đến hai đứa con của ông ta, La Vũ, La Phong hơn.

Cũng là vì thứ tốt đều đưa cho bọn chúng, cho nên hai đứa kia mới mười bảy tuổi mà tu vi đã đạt đến đỉnh của Yêu Tướng, lúc nào cũng có thể đột phá. Mà linh vật Ngũ hành kia, thậm chí hai đứa con của La Vân cũng chưa có chứ đừng nói tới hần.

“Con vốn muốn mang đồ về cho cậu, nhưng mà, nữ yêu mua thứ đó lại có lệnh bài của Không Uyên trong tay, lúc ấy ở Phưởng thị có không ít người, con không dám hạ thủ với nàng ta.”

“Con để nàng ta đi như vậy?” Nguyên Danh lập tức trợn mắt lên, hần cũng mặc kệ Không Uyên là kẻ nào, hần chỉ quan tâm đến tung tích của khối đá kia.

“Làm sao có thể, con đã sai thuộc hạ bám theo, nữ yêu kia tu vi chắc cũng tới Yêu tướng kỳ đầu, có điều để ngừa vạn nhất, con vẫn chưa sai chúng động thủ, con thấy để cho cậu tự mình đi một chuyến mới ổn thỏa.”

“Ừm, tiểu tử con, coi như có chút đầu óc, yên tâm, cậu sẽ đi ngay lập tức.” Nguyên Danh không trì hoãn trên núi bao lâu, nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi theo La Nguyên Khánh.

Sau khi bọn họ đi khỏi, vài khách khanh* Yêu Soái kỳ trong núi La Vân cũng lần lượt rời đi.

** Khách khanh: Đây là tên một chức quan thời cổ đại, chỉ những người không thuộc bản địa nhưng lại giữ những vị trí quan trọng*

Phía sau núi La Vân đối với các đệ tử mà nói đều là cấm địa, bởi vì người ở đây là La Vân, sơn chủ của núi La Vân. Giờ phút này, ông ta ngồi trong thư phòng, tay nắm hai viên bảo châu màu lam to chừng bằng quả nhãn, viên ngọc kia óng ánh trong suốt, không có chút tỳ vết, hơn nữa xung quanh còn mờ mờ có linh khí dao động nhưng lại không tản mát, có thể thấy đây nhất định là bảo bối hiếm có.

Mà chủ nhân của hai viên ngọc này cũng chẳng quan tâm, nhìn tờ giấy trong tay xong, hừ một tiếng, tiện tay quăng hai viên ngọc qua một bên, tay trái gõ mặt bàn, mặt đầy trầm tư.

“Lão gia, mấy vị thiếu gia tiểu thư đều đã có hành động, có cần tiểu nhân đi nhắc nhở vài lời không ạ?” Lão quản gia tóc trắng xóa cúi người đứng sau La Vân, nhìn qua như sắp đổ đến nơi, trên thực tế, lão ta cũng là cao nhân có tu vi đứng hàng thứ hai trong núi La Vân này.

“Không cần, ta cũng muốn xem xem, thằng nhóc La Nguyên Khánh kia có thể phát hiện ra được thứ bảo bối gì. Hừ, linh vật hành thổ, nếu trên cõi đời này linh vật hành thổ để tìm thấy như vậy, ta đã sớm thành Yêu Hoàng.” La Vân cũng chẳng tỏ vẻ tán thưởng với hành vi của con trai mình, “Chuyện lần này, Phong Nhi có những tay không?”

“Không, Đại thiếu gia vẫn bé quan, tiến thẳng vào cảnh giới Yêu Soái.” Quản gia vội vàng đáp lời.

“Ừm, không uổng công ta thương nó. Chuyện này ngươi tạm thời đừng có nhúng tay, nếu thực sự xảy ra chuyện gì bất trắc thì hãy xuất thủ xử lý, nhớ, phải làm cho sạch sẽ, đừng để cho thằng nhóc vô lại Không Uyên kia phát hiện ra.”

“Dạ, lão nô hiểu rồi.”

Cuộc tranh đấu ngầm dấy lên trong núi La Vân vì Hoa Liên, nàng chẳng hề hay biết, giờ phút này Hoa Liên đang hưởng thụ những tháng ngày làm tiểu thư giàu có ở nhân gian~

Nàng giờ mới biết, ở nhân gian, thứ hữu dụng nhất chính là vàng. Nàng có thể không cần đi bộ, ngồi trên xe ngựa mềm mại xa hoa chạy đến Lâm Châu, trên đường đi còn ở trong quán trọ rộng rãi thoải mái nhất, ăn những thứ ngon nhất.

Nếu như không phải vì thân thể không thể nào thay đổi, Hoa Liên vô cùng muốn làm người.

Dĩ nhiên, nhiều tiền quá cũng chẳng phải chuyện tốt, khi xe ngựa đi đến một con đường vắng vẻ ở ranh giới giữa Trung Châu và Vũ Châu, phiền phức cuối cùng cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đưa bé từ trên trời rơi xuống

Có trách thì trách cái xe ngựa này của Hoa Liên có hơi bị phô trương quá, rõ ràng chính là mời người ta đến cướp còn gì. May thay, đều là người thường, đuổi mấy tên giặc cướp chặn đường không tính là vấn đề gì to tát.

Chẳng qua là, nàng làm sao cũng không ngờ nổi, phu xe mà mình thuê cũng cùng phe với lũ giặc cướp.

Lòng người khó dò, nếu nàng thực sự là một cô gái yếu đuối, lúc này chỉ sợ đã sớm bị chém thành bảy tám đoạn biến thành phân bón trong khu rừng nhỏ này rồi.

Hoa Liên cũng không làm gì quá đáng với bọn chúng, chỉ trừng phạt đúng tội, chẳng qua là phé tay trái tay phải của bọn chúng đi thôi, không có tay cũng đồng nghĩa với phé võ công, cho dù Hoa Liên có không chạm đến bọn chúng, sớm muộn gì cũng sẽ có người ra tay.

Những kẻ này đã làm chuyện xấu xa nhiều lần, chắc kẻ thù cũng không ít.

Cũng chẳng phải là nàng từ bi, chẳng qua là nàng không muốn gây nhiều sát nghiệp cho bản thân, dù sao nàng cũng là một Yêu tinh, hơn nữa lần trước khi độ kiếp nàng phát hiện ra, kiếp nạn của mình hình như lợi hại hơn nhiều so với những yêu quái khác, vốn đã không có công đức gì đáng nói rồi mà còn bị trừ đi thêm nữa chắc đến khi độ kiếp nàng cũng khỏi phải sống luôn.

Điều đáng tiếc nhất là không có phu xe, nàng lại chưa từng đánh xe ngựa, cái xe thoải mái thế này mà lại phải bỏ lại ven đường sao? Nghĩ kiểu gì cũng không thấy cam lòng.

Vậy nên Hoa Liên bắt đầu tự mình trải nghiệm lần đầu tiên đánh xe trong đời, cái roi ngựa này nhìn gã phu xe kia chỉ cần quất nhẹ một cái, ngựa đã đi về phía trước, nhưng sao đến lượt nàng cầm, con ngựa kia lại đi đánh vông là thế nào...

Coi như là làm khó cho con ngựa này, ai bảo Hoa Liên đánh xong móng bên trái lại đánh sang móng bên phải chứ...

Mặc dù đi đường có hơi uốn éo, nhưng dù gì cũng đi về phương hướng trong dự định, điểm này khiến Hoa Liên cũng có chút đắc ý, dọc theo đường đi cũng thấy có thêm vài phần tình thú.

Vài trăm dặm từ Trung Châu đến Vũ Châu đều là đường đất, dọc đường không có nhà dân, chỉ có thể thấy từng mảng rừng xanh bạt ngàn, đây cũng là lý do tại sao trên con đường thông tới Vũ Châu này lại hay có đạo phi hoành hành.

Mà dọc theo con đường này tuy không đụng phải giặc cướp nữa nhưng những chuyện kỳ quái vẫn không ngừng diễn ra. Mưa tuyết rồi mưa đá rơi từ trên trời xuống cũng có khi có, nhưng mà rơi hẳn một đứa bé xuống thì đúng là chuyện lạ.

Hoa Liên đang bận rộn điều khiển xe thì một đứa bé trần truồng cứ thế từ trên trời rớt xuống, hơn nữa còn rơi đúng trên nóc xe của nàng, nóc xe cứ thế bị đục ra thành một cái lỗ, nếu không phải là găm xe đã được dùng sắt tinh luyện gia cố lại rồi thì sợ là ngay cả phía dưới cũng có thể thủng ra một lỗ.

Chờ Hoa Liên dừng xe nhìn vào trong buồng xe, kinh ngạc phát hiện ra, trên gương mặt xinh xắn của đứa bé rơi từ trên trời xuống kia nước mũi còn thành bong bóng, đang ngủ rất ngon lành.

Ngẩng đầu nhìn cái lỗ to đùng trên trần xe, lại nhìn đứa bé trắng nõn bụ bẫm kia, nhất thời nàng không biết nên làm gì cho phải.

Suy tính mấy giây, Hoa Liên quyết định đứng đây chờ một lát, đứa bé này hiển nhiên không phải loài người, từ trên cao như vậy té xuống còn không chết, trừ Yêu quái mới sinh ra thì còn ai lợi hại được như vậy.

Nếu là từ trên rớt xuống, chắc không biết tự bay lên, hy vọng vị nào để rơi mất con thì sớm phát hiện ra không thấy con mà đi tìm, nàng cũng không muốn đưa trẻ con đi theo đâu. Bản thân vốn đã phiền toái không ngớt rồi, lại còn phải mang theo một đứa nhóc không biết đã dứt sữa chưa, ngày hôm nay đúng là đặc sắc quá đi mất.

Từ khi mặt trời nhô lên cao cho đến khi trời chiều ngả về Tây, ngay cả một con chim nàng cũng chẳng thấy. Mà đứa nhóc kia lại chẳng hề hay biết tình cảnh của mình, bong bóng mũi cái này vỡ lại thổi cái khác.

Vận xấu thực trần trụi! Hoa Liên cũng chỉ có thể nghĩ vậy. Cứ thế mà ném đứa trẻ đi, nàng hiển nhiên sẽ không làm chuyện thất đức như vậy. Cho nên, chỉ có thể tiếp nhận thực tế.

Một người một đường biến thành hai người, hy vọng đứa nhóc này tỉnh dậy đừng có mà đòi uống sữa là được.

Xe ngựa lao đảo đi về phía trước, nhanh chóng biến mất trên con đường đầy bụi đất, chỉ để lại hai vệt bánh xe xiêu xiêu vẹo vẹo.

Lãng phí mất cả một buổi chiều, nếu mà đi với tốc độ bình thường, nàng nhất định sẽ không kịp tìm được chỗ ở trước khi trời tối. Cũng may Hoa Liên đã học được vài phép thuật đơn giản trong ngọc giản mua được lần trước, trong đó có một thứ gọi là Thần Hành thuật, thêm Thần Hành thuật cho ngựa, chưa đến nửa canh giờ đã đến được nơi vốn cần thời gian cả buổi chiều mới đến được.

Xe ngựa rẽ vào trấn nhỏ đầu tiên ở ranh giới tiếp giáp giữa Vũ Châu và Trung Châu, Hoa Liên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chắc là những khách lữ hành đi qua đây đều nghỉ chân ở nơi này cho nên dù trấn này không lớn nhưng có đến tận ba bốn quán trọ, nàng tìm một quán tương đối lớn vào ở.

Sau khi sắp xếp xong chỗ ở, Hoa Liên giao xe cho tiểu nhị, còn mình thì ôm đứa nhóc trần truồng kia từ trong buồng xe ra ngoài. Không ôm thì thôi, ôm vào mới thấy giật mình, cũng không biết đứa bé này thuộc giống gì, ít nhất cũng phải ba bốn trăm cân, người bình thường đứng là ôm không nổi, chẳng trách có thể làm cho nóc xe thủng một lỗ.

Chường quầy quán trọ thấy Hoa Liên ôm một đứa bé trần truồng đi vào, có chút kinh ngạc nhìn Hoa Liên chăm chăm một lúc lâu, tiết trời mặc dù không lạnh, nhưng mà không cho trẻ con mặc quần áo thì đúng là kỳ lạ. Mặc dù biết rõ một đại cô nương lại ôm một đứa trẻ, còn tự mình đánh xe tới đây, những chuyện này chỗ nào cũng kỳ quái rồi nhưng chường quầy chẳng muốn sinh sự, cho Hoa Liên thuê một gian phòng hảo hạng xong rồi coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tính toán.

Ôm đứa bé vào trong phòng đặt trên chiếc giường hẹp, đứa bé vẫn ngủ say cuối cùng cũng mờ mắt. Hoa Liên cũng đã làm xong công tác chuẩn bị đứa bé này mờ mắt ra là sẽ khóc toáng lên, ai ngờ đứa nhóc này không có khóc, mà lại còn bò từ trên giường dậy, định nhào vào người Hoa Liên.

Nếu như nó lớn hơn một chút, Hoa Liên sẽ coi nó là sắc lang, không chút do dự quăng ra ngoài cửa sổ, đáng tiếc, cùng với một đứa con nít không biết là một hay hai tuổi so đo chuyện này, hình như có vẻ bản thân hơi bị hẹp hòi.

“Oa oa oa a a — a a —” Thanh âm của đứa bé không lớn, mềm nhũn, cho dù không biết nó đang kêu cái gì nhưng vẫn cảm thấy vô cùng êm tai. Hơn nữa, không thể không thừa nhận, thằng nhóc này bộ dạng cũng thật đáng yêu, làm cho người ta sinh ra một loại xúc động muốn véo cho một cái.

Đứa bé vừa kêu, vừa dùng cái tay nhỏ xíu kéo vạt áo của Hoa Liên. Sợ thằng bé rớt xuống giường, Hoa Liên chỉ đành ghé sát lại, mặc cho đứa bé này ôm chặt lấy bắp đùi nàng không buông.

Đã không buông thì thôi, nó lại còn chảy nước miếng.... Thế này tính là gì hả!

“Có phải nguoi đói rồi đúng không, ta đi tìm đồ ăn cho nguoi nhé?” Hoa Liên rất lý trí nói chuyện với đứa bé.

Đứa bé nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, giống như đã hiểu Hoa Liên nói gì.

Rất tốt, có thể khơi thông. Hoa Liên hài lòng mỉm cười, “Vậy, nguoi thả ta ra trước, thế nào?”

Đứa bé vẫn gật đầu như trước, chẳng qua là cánh tay nhỏ nhắn kia không có dấu hiệu sẽ buông ra.

”...”

”...”

Hoa Liên nhìn chăm chăm đứa bé, cặp mắt tròn vo như quả nho của đứa bé cùng nhìn chăm chăm Hoa Liên, vẫn không buông tay.

“Không buông ta ném nguoi xuống bây giờ.” Mặc dù dọa nạt trẻ con có hơi mất mặt, nhưng mà, vì sự trong sạch của bản thân, tuyệt đối không thể dễ dàng mềm lòng.

Đứa bé tiếp tục gật đầu, nhưng lại hé cái miệng chỉ có hai cái răng cửa nhỏ nhỏ, cắn lấy ngón tay đang chỉ ra của Hoa Liên.

Mới bắt cắn một tí, đầu ngón tay đã bị chiếm đóng. Nhìn thằng nhóc đang ôm ngón trỏ của mình gặm đến là ngon lành, nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Ngã Phạt từ bi

Kể từ khi bên cạnh có thêm một đứa bé, cuộc sống của Hoa Liên trở nên đặc sắc hơn nhiều. Hiện giờ nàng vô cùng hối hận, lúc trước không nên nhất

thời mềm lòng ôm đứa bé này theo, nàng nên đào một cái hố rồi chôn nó ở cái nơi hoang vắng kia mới phải.

Con cái nhà ai đến nói còn chưa biết mà đã học được trò cướp đồ quý của người khác? Vô luận là vàng bạc hay là đồ trang sức, chỉ cần nó nhắm trúng thì nhất định phải chop đến tay, nếu như mỗi thế thôi thì không nói làm gì, vấn đề là nó còn nhét vào miệng.

Mọc được hai cái răng bé tẹo, chẳng lẽ nó không sợ cắn gãy răng sao.

Để lòi vàng bạc từ trong miệng nó ra, ngón tay của Hoa Liên không biết đã bị gặm bao nhiêu lần, may mà ngón tay của nàng cũng khá cứng cho nên đến giờ vẫn chưa bị gặm đứt.

Mấy hôm nay, Hoa Liên vẫn đang chờ, có lẽ cha mẹ của đứa bé này sẽ tìm được nàng, đáng tiếc, đến giờ vẫn chưa có ai đến nhận.

Vũ Châu quả nhiên là dân cư thưa thớt, Hoa Liên vừa đánh xe, vừa than thở. Nàng đi khỏi trấn nhỏ kia đã ba ngày rồi, mà trong ba ngày thì có hai đêm là phải ngủ ở chốn đồng không mông quạnh, thực sự không tìm thấy nơi nào ở được.

Mắt thấy mặt trời đã ngả về tây, mà trăm dặm trước mặt vẫn không có lấy một bóng nhà dân, e là phải tiếp tục ngủ trong xe rồi. Hoa Liên thở dài, đợi đến trấn tiếp theo, nàng nhất định phải nghỉ ngơi cho thật thỏa thích.

Hoa Liên vừa đánh xe, vừa quan sát xung quanh, chuẩn bị tìm một chỗ đỗ lại, sau đó đi kiếm chút gì ăn. Cũng may thẳng nhóc này tuy còn nhỏ nhưng không nhất định phải ăn thức ăn lỏng, hôm qua Hoa Liên ném cho nó một cái chân thỏ mà nó cũng gặm ngon lành, Hoa Liên chỉ biết kinh ngạc. Chắc là trẻ con Yêu tộc sinh ra đã biết ăn thịt.

Chiếc chuông treo trên buồng xe phát ra từng tràng tiếng vang chất chứa theo nhịp rung của xe ngựa, trong tiếng chuông, xe ngựa chậm rãi đi về phía trước hơn trăm thước, đột nhiên, con ngựa giống như bị thứ gì đó làm cho kích động, hoàn toàn mất khống chế, điên cuồng kéo theo chiếc xe chạy chồm về phía trước.

Hoa Liên cũng cảm thấy có gì đó không ổn, một tay ôm lấy đứa bé trong xe, nhảy thẳng khỏi xe ngựa. Mũi chân nàng vừa mới chạm đất, bốn phía đã xuất hiện mấy người, nói đúng hơn là Yêu mới phải.

Bốn người, vừa đúng lúc chặn hết cả đường lui của nàng, mắt nhìn đăm đăm vào nàng. Bốn người này, về ngoài vậy mà lại giống nhau như đúc, điểm khác biệt duy nhất là trên tay bọn họ đeo những chiếc bao tay có màu sắc khác nhau.

“Các ngươi muốn gì?” Bốn người này thực lực cũng không đến mức lợi hại, tùy tiện nhặt ra một người cũng không phải đối thủ của nàng, có điều rất hiển nhiên, chuyện đâu có đơn giản như vậy.

“Giao viên đá kia ra đây.” Nam nhân đeo bao tay bằng tơ vàng nói.

Viên đá? Hoa Liên nhú mày, mấy ngày qua La Nguyên Khánh cũng không phải người đuổi theo, nàng còn tưởng là bọn họ đã bỏ qua, xem ra là nàng nghĩ quá đơn giản. Đã sớm báo rồi, vận khí của mình đâu có tốt như vậy, giờ mới yên ổn được mấy ngày mà đã có người tìm tới tận cửa.

“Viên đá nào?” Hoa Liên giữ vững nụ cười, đứa bé trong ngực chắc cũng cảm nhận được nguy hiểm, cái tay nhỏ bé mồm mím túm chặt lấy áo nàng.

“Đừng có giả vờ giả vịt với ta, giao đồ ra đây, ta cho ngươi được toàn thân, ngươi còn đi đâu thai được.” Mấy tên này đúng là thật nhân từ với mình, khóe miệng Hoa Liên nhếch lên.

“Đồ đã không còn ở trong tay ta nữa.” Trên thực tế, Hoa Liên trước kia chưa từng ngờ tới, đá Lạc Địa lại có thể bị hòa tan mất. Lúc ấy nàng chẳng qua chỉ định thử dùng Nghiệt hỏa đốt đá Lạc Địa xem sẽ xảy ra chuyện gì mà thôi, ai ngờ viên đá kia giống y như sáp, cứ thế mà tan mất. Quả nhiên, trên con đường tu luyện, động não nhiều mới tốt.

Buồn ở chỗ sức mạnh Nguyên Thổ trong viên đá kia nàng không hấp thụ được một tí nào, toàn bộ đều bị Nghiệt hỏa trong đan điền làm cho tan sạch. Dù gì cũng phải để cho nàng hấp chút canh chứ, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Hoa Liên đều không kìm được mà rầu rĩ.

Chuyện duy nhất đáng để ăn mừng là nhờ hấp thụ linh lực của đá Lạc Địa mà ba ngọn Nghiệt hỏa kia dường như đã lớn mạnh lên không ít, đã to được gần bằng một phần mười ngón út.

Có điều uy lực có tăng thêm hay không thì nàng cũng không biết.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Lời của Hoa Liên cũng không khiến cho bốn gã kia tin tưởng, hơn nữa giải thích xong, lại khiến cho bốn kẻ kia thấy Hoa Liên cực kỳ không hợp tác, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng đã lập tức ra tay xuất chiêu.

Yêu đúng là dứt khoát hơn con người nhiều, có điều Hoa Liên cũng không tán thưởng sự dứt khoát của bọn họ vào giờ phút này. Bốn nam nhân bắt nạt một nữ nhân và một đứa bé, mặt công bọn chúng còn làm được vậy.

“Mấy vị, có gì từ từ nói, việc gì phải đánh đấm?”

“Chúng ta đã cho ngươi cơ hội rồi.” Thanh âm lạnh như băng vang lên từ sau lưng Hoa Liên, bốn tên yêu quái đáng chết này quả không hổ là một mẹ sinh ra, ngay cả động tác ra chiêu cũng không sai một phân, toàn nhắm vào điểm yếu của nàng.

Hoa Liên không tránh không né, lao về phía gã yêu quái đeo băng tay màu đen có tu vi yếu nhất trong bốn tên kia. Tên nam yêu kia vừa thấy Hoa Liên lao về phía mình, trên mặt tràn ra một nụ cười quỷ dị, Hoa Liên cũng cảm thấy có gì đó không ổn nhưng vẫn không dừng bước.

Nếu như cứ bị bọn chúng vây quanh, e rằng sẽ luôn luôn bị áp chế, không có một chút cơ hội để thoát thân. Thay vì như vậy, còn không bằng đánh cuộc một lần nữa hơn.

Quả nhiên, đợi đến khi nàng giao thủ với gã nam yêu kia mới phát hiện, mắt mình đúng là kèm nhèm, tên này lại là kẻ lợi hại nhất trong bốn huynh đệ kia.

Có điều giờ hồi hận cũng đã muộn, Hoa Liên nghĩ vậy, điều động một ngọn Nghịch hỏa trong cơ thể ra, từ ngón trỏ của nàng hiện lên một ngọn lửa đỏ nhạt màu, nếu như không chú ý, căn bản không nhìn thấy được.

Tên nam yêu chặn đường Hoa Liên hiển nhiên cũng không phát hiện ra.

Bốn nam yêu này đều chú trọng tu luyện thể lực, nhất là tay, bọn chúng có thể tay không mà xé tan những con cự thú ngàn cân. Cho nên, khi Hoa Liên bắt đầu cận chiến với bọn chúng, bọn chúng đã đoán được kết cục bi thảm của nàng.

Đáng tiếc, không như mong muốn. Ngón tay của Hoa Liên vừa mới điểm vào lòng bàn tay của tên nam yêu chặn đường kia, hần lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả bàn tay cứ thế mà bị đục ra một lỗ thủng màu đen, không một tiếng động.

Pháp khí! Ít nhất là Pháp khí cấp trung mới có thể không chút tiếng động xuyên thủng bàn tay hần đã tu luyện hơn trăm năm! Lúc ấy, trong đầu tên nam yêu chỉ thoáng qua ý nghĩ này.

Giờ phút này, cả bốn đều do dự trong lòng, bọn chúng chẳng qua chỉ nghe lệnh giết người, cũng không biết nữ yêu này có lai lịch ra sao, nhưng trên người nàng thậm chí còn có cả pháp khí, nên nhớ là số lượng Pháp khí trong Yêu tộc cũng chẳng quá một trăm, thế hệ yêu quái trẻ tuổi mà có được pháp khí, có kẻ nào không phải là người thừa kế của những yêu tộc thế gia hàng đầu.

Hoa Liên cũng không ngờ mình vừa mới ra tay đã bị bốn tên kia hiểu lầm, có điều như vậy đúng lúc cho nàng một cơ hội. Cho nên, Hoa Liên không chút do dự ôm đứa bé bỏ chạy. Mà bốn tên nam yêu kia chỉ liếc mắt nhìn nhau, cũng không đuổi theo.

“Đại ca, chuyện này có nên bẩm báo với lão gia không?” Bốn người bọn họ tuy là khách khanh của La gia Tứ thiếu gia, nhưng trên thực tế, tất cả các khách khanh trong núi La Vân đều nghe lệnh của sơn chủ La Vân của núi La Vân. Chẳng qua là đám con cái của La Vân căn bản không biết mà thôi.

Tên nam yêu đeo bao tay màu vàng gật đầu một cái, “Chuyện này không phải chuyện đùa, chúng ta mau quay về thôi, lão Tứ, đệ đi thông báo cho Tứ thiếu gia, cứ bảo người chạy mất rồi, còn lại không cần nói nhiều.”

Bốn người nhanh chóng biến mất, mà Hoa Liên thì lại từ trong phiền toái này nhảy vào trong một phiền toái khác. Nàng cảm đầu chạy như điên, ai ngờ lại không cẩn thận chạy vào hiện trường giết người, khiến cho nàng suy sụp ở chỗ, kẻ giết người còn chưa có đi.

“Ngã Phật từ bi.” Nam nhân nhìn thấy Hoa Liên xong, nhíu mày mỉm cười, tà áo trắng phấp phới bay theo gió, sợi tóc rủ trên trán, những sợi tơ màu vàng cùng với tóc đen quấn vào nhau, mơ hồ lộ ra kim quang.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lần sau tới rồi

Đôi bàn tay trắng nõn thon dài hình dáng ưu mỹ kia nếu giờ phút này không dính đầy vết máu thì những lời này hần nói ra, nhất định sẽ có sức thuyết phục. Hoa Liên nhìn trân trân đôi bàn tay của nam nhân trước mặt, không nhìn được nghĩ vậy.

“Ta chẳng qua chỉ đi ngang qua thôi...” Hoa Liên lùi lại phía sau hai bước, ngượng ngập cười cười, ôm chặt lấy đứa bé trong ngực bỏ chạy. Giống như đằng sau có sói đói đang đuổi theo vậy.

Đáng tiếc, không đợi nàng chạy đi, thân ảnh của nam nhân trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt nàng, nụ cười vẫn y nguyên, “Thế này không được, có câu giết người diệt khẩu, nếu người đã nhìn thấy ta giết người rồi, người cảm thấy ta có thể dễ dàng thả người đi như vậy sao?” Nụ cười kia, như cây đón gió xuân, lại khiến cho Hoa Liên cảm thấy như trời đông giá rét sắp ập tới.

“Là người nói ngã Phật từ bi...” Hoa Liên vô cùng âm ỉ, chính hần nói hần là đệ tử của Phật, mặc dù mình cũng không tin lắm. Mà hiện giờ, chút nghi ngờ này trong lòng nàng đã hoàn toàn mất sạch, làm gì có đệ tử của Phật nào lại dùng thủ pháp hung tàn như thế để giết người.

Thực sự là rất hung tàn, quét mắt nhìn đồng thịt vụn cách đó không xa, lòng vẫn còn sợ hãi. Nàng vẫn cho tên này là một nhân sĩ lương thiện. Cho dù không phải nhân sĩ lương thiện, ít nhất thì cũng là nhân sĩ chính đạo.

“Phật tổ sẽ tha thứ cho ta.” Nam nhân nhẹ răng cười một tiếng, hàm răng trắng sáng khiến cho Hoa Liên trong nháy mắt liên tưởng đến yêu quái đội lốt người, không, chưa biết chừng yêu quái đội lốt người còn an toàn hơn tên này nhiều.

“Vừa này ta không thấy gì cả.”

Lông mày bên phải của nam tử nhướn lên, Hoa Liên để ý thấy, cũng định học theo hắn, có điều, động tác này đối với nàng hình như có chút khó khăn, ngay lập tức khiến cho nửa gương mặt bên phải của nàng xơ cứng.

Vào giờ phút này mà nàng còn có hứng thú để ý đến mấy thứ này, Hoa Liên không khỏi có chút bội phục bản thân. Thực ra thì chính bản thân nàng cũng không rõ, tại sao nam nhân này rõ ràng là mở miệng uy hiếp nàng, mà bản thân lại không sinh ra nổi nửa phần cảm giác kinh sợ, cứ cảm thấy, hắn sẽ không làm hại mình.

“Nói dối là không đúng đâu.” Ngữ điệu của nam nhân rất chậm rãi, trong giọng nói còn mang theo chút ý cười.

“Ai cần ngươi lo...” Rõ ràng phải hùng hổ lên một chút, nhưng khi nhìn vào con ngươi đen nhánh của người kia, Hoa Liên lại không nhịn được mím miệng lại, tên này thực đáng sợ.

“Đứa bé này... ngươi lấy ở đâu ra?” Nhìn thấy đứa bé con run lấy bầy trong ngực Hoa Liên, nam tử nhướn nhướn mày, vẻ mặt mang theo vài phần tò mò.

Xem ra cô nàng này đúng là cổ máy chuyên chọc phải phiền phức.

“Không nói cho ngươi!” Hừ, số lần bị hắn bắt nạt quá nhiều, Hoa Liên chuẩn bị vùng lên phản kháng. Công phu tay chân không được, chỉ có thể dùng miệng.

“Tùy ngươi.” Nam nhân mỉm cười, cũng không hỏi tiếp nữa.

Hai người mất to trừng mắt nhỏ cả nửa ngày trời mà hắn hình như cũng chẳng có ý định bỏ đi, Hoa Liên cuối cùng cũng không nhịn được hỏi một câu, “Ngươi còn đứng đây làm gì?”

“Chờ người đến nhận xác.”

“...” Lấy dũng khí nhìn qua đồng thịt kia một lần nữa, vội vàng quay đầu lại, “Hắn đắc tội với ngươi thế nào vậy?” Vấn đề này, nàng chỉ đơn giản là tò mò.

“Hắn... không có đắc tội ta.” Nam nhân tiếp tục mỉm cười, đúng lúc này, Hoa Liên đột nhiên nhìn thấy có hai đạo ánh sáng bay thẳng về phía mình, là Yêu! Còn là Yêu quái Nguyên Anh kỳ.

Hoa Liên do dự một chút, liếc nhìn qua vị nào đó mang hình tượng quý công tử nho nhã vô hại bên cạnh, lại nhìn nhìn đứa bé dường như đã bị dọa cho sợ hãi trong ngực, quyết định vẫn nên ở lại chỗ này thì tốt hơn.

Nàng chỉ cảm thấy với tình huống này, ở cạnh tên này có vẻ an toàn hơn một chút.

Hai đạo ánh sáng một dày một mảnh màu vàng đất rơi xuống, hai người xuất hiện trước mắt Hoa Liên, một trong số đó còn là người quen. Nhìn thấy Hoa Liên yên ổn đứng ở chỗ này, La Nguyên Khánh cũng cả kinh trong lòng.

Nguyên Danh cũng không chú ý đến Hoa Liên, trái lại vẫn nhìn chăm chăm vào nam nhân đứng bên cạnh nàng, tu vi của La Nguyên Khánh kém hơn hắn không chỉ một bậc, đương nhiên không cảm nhận được nam nhân này nguy hiểm đến thế nào. Đã vài năm nay, Nguyên Danh chưa bao giờ cảm thấy khủng hoảng như vậy, cho dù là lúc đối mặt với sơn chủ La Vân của núi La Vân, hắn cũng không chịu áp lực lớn đến thế, mà khiến người ta thấy quái dị ở chỗ, người kia căn bản cũng không có ý nhắm vào hắn.

Người này, rốt cuộc định làm gì?

“Cậu, người con nói chính là nàng.” La Nguyên Khanh vẫn chưa chú ý đến vẻ mặt quái dị của Nguyên Danh đứng bên cạnh, tâm tư của hắn đã sớm nhào tới thứ bảo bối trong tay Hoa Liên rồi.

Nếu như lấy được vật kia, sau này, trong núi La Vân sẽ không có kẻ nào dám bắt kình với hắn nữa, ít nhất, ngoài mặt, không ai dám đắc tội với hắn!

“Vi công tử này...” Nguyên Danh vừa định nói chuyện, đã bị nam tử vuron tay chặn lại.

Nam tử cười dài quay đầu qua một bên, dùng ánh mắt ra hiệu cho Nguyên Danh, Nguyên Danh nhìn theo ánh mắt của hắn, nhìn một cái đã thấy đồng thi thể còn chưa được xử lý xong kia.

Nhất thời, sắc mặt hắn tái nhợt đến cực điểm. Cũng không phải là vì thủ đoạn tàn nhẫn của nam tử này, mà là, chiếc ghim áo màu bạc rơi bên cạnh thi thể kia hắn biết.

Trong núi La Vân, chỉ có khách khanh tu vi đã đạt đến Yêu Soái kỳ mới có được chiếc ghim áo hoa mai này, nói cách khác, người này đã giết một vị

khách khanh trên núi La Vân?!

Nam tử ưu nhã bước tới nhặt chiếc ghim cài lên, sau đó từng bước từng bước đi về phía Nguyên Danh, Nguyên Danh chỉ có thể tro mắt nhìn, căn bản nhúc nhích một chút cũng không được.

Kể từ khi nam nhân này bắt đầu nhìn chằm chằm hắn, Nguyên Danh đã phát hiện ra thân thể mình đang từ từ lún xuống, hai chân đã ngập sâu trong bùn đất gần nửa thước.

Nam tử bước tới trước mặt Nguyên Danh, thả chiếc ghim cài vào trong lòng bàn tay hắn, bấy giờ mới mỉm cười mở miệng, “Ta tin Phật, không thích sát sinh, hiểu chưa?”

Nguyên Danh ngẩn ra nhìn nam tử một hồi lâu, sau đó vội gạt đầu, cũng không nhắc gì đến chuyện tìm Hoa Liên lấy linh vật hành thổ nữa, kéo La Nguyên Khánh bỏ chạy như điên.

Hai người kia đi rồi, Hoa Liên mới thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không biết hắn là do cố ý hay vô tình giúp một tay, nàng cũng thực sự vô cùng cảm kích người này. Có điều, cảm kích thì cảm kích, sau này đừng gặp lại nữa thì tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Hoa Liên lùi về phía sau hai bước, xoay người.

“Thí chủ, làm gì mà đi vội vậy?” Thanh âm từ phía sau truyền đến, bước chân của Hoa Liên càng nhanh. Đột nhiên trước mặt lại xuất hiện một mảng tường đất, nếu như không phải nàng phản ứng kịp, chắc sẽ tông thẳng vào đó, hơn nữa trên tường kia lại còn có gai nhọn, thực xấu xa.

Nghiêng đầu, trừng mắt nhìn tên kia một cái, nụ cười của hắn vẫn y như cũ, vẻ mặt hết sức vô tội.

“Ngươi định làm gì?”

“Thí chủ, tiểu tăng lại cứu thí chủ một mạng rồi, ngươi nên tri ân báo đáp mới phải chứ!”

“Lần sau ta báo đáp ngươi được chưa?” Hoa Liên ráng nặn ra một nụ cười.

“Thế cũng được.” Tên này đột nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy, khiến cho Hoa Liên có chút không thích ứng. Chẳng qua là Hoa Liên cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, ôm đứa bé vòng qua mảng tường đất đi về phía đường cái.

Giờ xe không có, xem ra nàng chỉ có thể vận dụng Thần Hành thuật. Có điều vừa nãy dùng Nghiệt hỏa đã khiến cho thân thể nàng hao tổn rất nhiều, mới chưa đầy trăm thước mà Hoa Liên đã có chút không gượng nổi.

Cũng may, trước mặt không xa có một ngôi miếu đồ nát. Được rồi, lúc gặp rủi ro, ta cũng đừng nên để ý đến vấn đề giáo phái, mượn chỗ của Phật tổ nghỉ ngơi một chút, chắc người cũng sẽ đồng ý thôi.

Trước khi bước vào trong miếu, Hoa Liên còn cười, sau khi bước vào, nàng khóc không ra nước mắt.

“Thí chủ, lần sau tới rồi.” Nhìn chằm chằm con ngơoi sáng lóa như thủy tinh đen của người này, Hoa Liên chỉ muốn giơ hai ngón tay ra, sau đó dùng lực cắm vào, móc cho một phát.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Làm yêu quái không thể quá lương thiện

Cái gọi là tri ân báo đáp chính là, khi bản thân ngay cả một mẩu thịt cũng không được ném, người ta đã nhanh chóng cầm thịt thỏ mình nướng lên ăn. Liếc nhìn chiếc bánh bao khô khốc trong tay, Hoa Liên hung tợn gặm một cái.

“Quý hạp hời.” Thừa dịp nam nhân không chú ý, Hoa Liên nhỏ giọng lầu bầu một tiếng.

“Tên ta là Ân Mạc, không phải quý hạp hời.” Giọng nàng nhỏ đến mức bản thân còn không nghe rõ, thế mà hắn lại nghe được, bánh bao trong miệng Hoa Liên thiếu chút nữa nghẹn một miếng tắc trong cổ họng.

“Ta mặc xác ngươi tên gì.” Tên khốn này lại còn nói với nàng, ăn nhiều thịt không tốt cho thân thể, sau đó không biết từ đâu biến ra hai cái bánh bao nhét cho nàng.

Hai cái bánh bao này không biết để chung với cái gì, ăn vào còn có mùi gì đó rất kỳ quái. Cho nên chỉ cắn được hai miếng, Hoa Liên đã không ăn nổi

nữa.

Mà đứa nhóc trong ngực nàng lại từ trong cánh tay của Hoa Liên vuron người ra trước, nắm lấy cổ tay nàng, giật mắt cái bánh bao, dùng hai cái răng nhỏ tí kia ra sức gặm tới gặm lui.

Thằng nhóc này chắc đói bụng lắm rồi, nếu không đã không bụng đói ăn quàng như vậy.

Có điều chắc nó cũng biết thứ này chẳng ngon lành gì, chỉ gặm hai ba miếng đã thả bánh bao lại vào tay Hoa Liên, sau đó ngoan ngoãn vùi trong ngực nàng, chờ đến khi Hoa Liên cúi đầu xuống nhìn, đứa nhóc này đã ngủ thiếp đi ngon lành.

“Người muốn đi Lâm Châu?” Ân Mặc khoanh chân ngồi dưới đất, một tầng ánh sáng màu lam nhạt từ khoảng đất xung quanh hắn tỏa ra, khiến cho chiếc áo trắng của hắn không dính lấy một tia bụi đất.

“Người hỏi chuyện này làm gì?” Hoa Liên lúc nào cũng đề cao cảnh giác, nếu như tên này nói hắn cũng đi, nàng nhất định sẽ không chút do dự thay đổi lộ tuyến.

“Yên tâm, tạm thời ta còn chưa có ý định qua đó, có điều, tốt nhất người đừng có ôm thằng nhóc này đi Lâm Châu, giao nó cho ta, thế nào?”

“Ngay cả một đứa trẻ mà người cũng không buông tha?!” Đừng trách nàng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, bởi vì nàng căn bản không cho rằng kẻ trước mặt này là quân tử. Giao cho hắn? Chuyện như vậy, nghĩ thôi cũng đã thấy không đáng tin.

“... Người yên tâm, nó chưa phù hợp với yêu cầu của ta.” Tròng mắt đen láy của Ân Mặc hiện lên chút ý cười.

“Lời của người căn bản không đáng tin.” Hoa Liên lầm bầm một câu. Còn nhớ lần đầu tiên bị hắn túm được, nam nhân này đưa cho nàng một quyển kinh thư, khi đó Hoa Liên còn không biết trên đời này có loại người có lòng dạ màu đen, tò mò mở ra xem hai trang. Sau đó, nàng bị đồng kính văn quý dị kia làm cho hấp hối thiếu chút nữa đứt hơi, tuy nói cuối cùng tên này vẫn ra tay cứu nàng, nhưng mà nàng cũng chẳng thấy cảm kích gì cả.

“Nếu người không đồng ý, thì ta đành phải đi cùng người thôi.” Hắn ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Gương mặt nhỏ nhắn của Hoa Liên nhăn lại, đúng là ghét của nào trời trao của đấy, “Tại sao không để ta đưa nó đi?”

“Đã nghe thấy Thực Vận Long bao giờ chưa?”

“Là cái gì? Một loại rồng?” Đừng trách nàng ngu si dốt nát, danh từ này thực sự đúng là chưa nghe qua bao giờ. Dù sao khẳng định là không phải đến từ viễn cổ, nếu không nàng nhất định sẽ nghe qua.

“Không, là một loại rồng đất, bọn chúng chỉ sống ở xung quanh Cửu Hư động ở Lâm Châu.” Rồng và rồng đất mặc dù đều có một chữ rồng, nhưng hình tượng thì kém một vạn tám ngàn dặm.

“Thằng nhóc này là Thực Vận Long?” Nghĩ đến hình tượng như con giun kia, lại cúi đầu nhìn đứa bé mũm mĩm trong ngực, thực sự là rất khó để liên hệ hai thứ này với nhau.

“Đúng vậy.” Ân Mặc điểm vào không trung một cái, trên người đứa bé bụ bẫm trong ngực nàng xuất hiện một hư ảnh hình rắn, đó là bản thể của nó.

“Có liên quan gì đến ta sao?” Hoa Liên còn chưa rõ ràng ý tứ của hắn, có điều chỉ thấy đứa bé này sau khi hiện rõ bản thể xong, một mùi hương nhàn nhạt chọt tỏa ra, ngửi vào cứ cảm thấy có chút khó chịu.

“Cũng không liên quan nhiều lắm, người đưa thằng nhóc này đến Lâm Châu, cùng lắm là bị cha mẹ nó lấy làm thức ăn mà thôi.”

Lấy làm thức ăn mà còn không liên quan nhiều lắm?! Chắc vì người bị xoi không phải là hắn. Có điều, dù sao cũng là mình cứu đứa bé này, cha mẹ nó không lấy ăn báo oán như vậy chứ?! Hoa Liên có chút không xác định nghĩ.

Thực ra thì, nàng đúng là thực sự có chút bận lòng, thế giới của Yêu dù sao cũng khác với thế giới của con người, tình nhân phút trước còn đang thâm mật, phút sau đã có thể giết chết đối phương. Chuyện như vậy, không phải nàng chưa từng thấy qua bao giờ.

Có điều lời của hắn không thể tin hoàn toàn... Hoa Liên dùng một loại ánh mắt vô cùng không tin tưởng nhìn chằm chằm Ân Mặc, “Người nói với ta mấy chuyện này để làm gì?”

“Không phải ta nói rồi sao, ta đã phát chí nguyện to lớn, muốn để người một lòng hướng Phật. Nếu như người bị ăn mất thì ta sẽ cảm thấy rất phức tạp.”

“Thế thì ta cảm thấy đời này của người chẳng trông mong gì được nữa rồi.” Còn phát chí nguyện to lớn cơ đấy, Hoa Liên bĩu môi xem thường, ở Phật gia, nếu đã phát chí nguyện to lớn mà không thành, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Hơn nữa, không phải ai cũng có tư cách phát chí nguyện to lớn, hắn ngay cả Hòa thượng cũng chẳng phải, lừa ai gạt ai thế!

Ân Mặc cũng chỉ cười cười, chẳng nói gì nữa, đột nhiên, đứa bé đang ngủ say trong ngực nàng đột nhiên mở choàng mắt, mà Hoa Liên cũng ngửi thấy một thứ mùi ngọt ngào hết sức nồng đậm.

Thứ mùi này khiến cho thân thể nàng như nhũn ra, ngay cả ngón tay cũng không ngo nguẩy nổi. Đúng vào lúc này, Ân Mặc vẫn khoanh chân ngồi cách

nàng mấy thước đột nhiên đứng lên đi thẳng về phía nàng, cúi người túm đứa bé trong ngực nàng lên.

Đứa bé kia dường như bị kinh sợ rất nhiều, òa một tiếng khóc toáng lên, có điều hân cũng chẳng để ý tới.

Tiếng khóc vừa mới cất lên, cánh cửa vốn đã không chắc chắn của ngôi miếu đồ nát kia cuối cùng cũng bị người ta một cước đá bật ra, một người trung niên đầu trọc mặc một thân ngân bào xông vào.

Người nọ nhìn qua bộ dạng chính là một gã hung thần ác sát, nhìn thấy đứa bé bị Ân Mạc xách lên, trong mắt có sát cơ không hề che giấu mấy may, “Bỏ nó xuống.”

Sau khi nhìn thấy nam nhân trung niên kia, đứa bé bị Ân Mạc xách trong tay lại ngừng nức nở, mặt đầy ám ức, “Này.” Ân Mạc giờ tay ném đứa bé qua, nam tử kia cảnh giác nhìn hân, cũng không tiến lên đón đứa bé mà biến ra một bàn tay ảo, đỡ lấy đứa bé túm lại.

Hoa Liên âm thầm lắc đầu, từ bao giờ thì tên Hòa thượng già này lại dễ nói chuyện thế chứ, không có âm mưu mới là lạ.

Có điều, người kia là người thân của đứa bé sao? Giờ tìm tới là có ý gì, hay là... thực ra gã đã sớm đi theo sau mình rồi.

Sau khi ôm được đứa bé, nam tử đầu trọc kia kiểm tra một lượt, thấy không có tổn thương gì, cười hà hà một tiếng, trên mặt nhanh chóng lộ ra hung khí, “Nếu các ngươi đã chăm sóc con trai ta tử tế như vậy, ta dĩ nhiên cũng không thể bạc đãi các ngươi được, để ta ăn các ngươi, coi như báo ân vừa hay.”

“...” Quả nhiên, cõi đời này, Yêu quái lương thiện đâu có dễ làm, Hoa Liên thờ dài một tiếng, âm thầm tự nhủ, về sau bớt làm việc tốt đi.

Nếu không phải hôm nay gặp được Ân Mạc, e rằng mình thực sự sẽ bị ăn đến mẩu xương cũng chẳng còn. Cúi đầu nhìn chuỗi niệm châu màu hổ phách vừa xuất hiện trên cổ tay, ngắm xem đây là lần thứ mấy nợ ân tình của hân rồi.

“Ăn ta thì cũng được, có điều, ta sợ con trai ngươi không sống nổi qua đêm nay.” Ân Mạc giống như không hề nhận thấy sát khí của gã đầu trọc đối diện vậy, vẫn cười đến ý xuân dạt dào.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Linh cốt

Vào lúc Ân Mạc nói chuyện, trên làn da của đứa bé trong ngực nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện những đốm màu đen, những đốm đen kia lấy tốc độ chậm rãi lan ra khắp toàn thân đứa trẻ, nhìn qua giống như là nấm mốc vậy.

“Ngươi đã làm gì?” Nam tử trung niên thấy sự biến hóa trên người đứa trẻ, sắc mặt đại biến, giật dừ hét lên.

Thực Vận Long bọn hân không hoàn toàn giống các loài Địa Long khác, nếu may mắn, cả đời chỉ có thể sinh được một đứa con, hơn nữa trên cấp độ lớn, con cái cũng thể hiện địa vị của gã trong chủng tộc, cho dù thế nào gã cũng không thể để đứa bé gặp chuyện không may.

Thực ra thì trước đó hai ngày gã đã tìm được Hoa Liên, có điều khi đó gã cảm nhận được Hoa Liên có người bám theo cho nên vẫn chưa hiện thân. Nhưng gã không sao ngờ nổi, một yêu tinh như Hoa Liên lại quen biết tu sĩ loài người, mà người này lại còn nhận ra chủng tộc của bọn hân.

Trong mắt tu sĩ loài người, Thực Vận Long là một trong những yêu vật tà ác nhất, cho dù là ai, chỉ cần gặp phải, nhất định tru diệt. Cho nên, dù Thực Vận Long tộc có cường đại đến thế nào cũng không dám định cư ở nơi có tu sĩ loài người thường qua lại.

“Chỉ cho nó ăn hai cái bánh bao thôi, cống phẩm nhà Phật.” Phật châu đỏ như máu trong tay Ân Mạc xoay tròn chuyển động, sau khi thấy sắc mặt của gã nam tử trung niên kia càng thêm khó coi, mới nói tiếp, “Không gây tổn thương gì to tát cho thân thể, cùng lắm là hồn phi phách tán thôi.”

Quả nhiên là không gây tổn thương to tát với thân thể, Hoa Liên gật đầu một cái, bánh bao? Cái bánh bao mình mới ăn lúc nãy?!!!!

Ân Mạc vẫn tiếp tục nói, Hoa Liên đã chạy vội vào góc tường nôn ra, tên chết tiệt này, hân thậm chí còn hại luôn cả mình. Lúc nói chuyện, Ân Mạc bớt chút thời gian liếc nhìn Hoa Liên, thấy vẻ mặt chỉ mong chém mình cho thống khoái của nàng, độ cong nơi khoe miệng càng tăng lên không ít.

Vật kia chỉ có tác dụng với Thực Vận Long, có điều Ân Mạc cũng chẳng nói với Hoa Liên. Về mặt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm mình, giận mà không dám nói của nàng, thực sự là quá thú vị.

“Ngươi muốn thế nào?” Mặc dù không biết Ân Mạc nói thực hay nói dối, có điều gã thực sự cảm thấy con trai mình đã bắt đầu mê man, dù gã có gọi thế nào cũng không làm cho đứa bé tỉnh táo lại được.

“Chúng ta không thù không oán, ta cũng không muốn tạo sát nghiệt, nói sao thì nàng coi như cũng đã cứu đứa bé này một mạng, ngươi cũng phải bày tỏ gì chứ?”

“Ngươi muốn cái gì?” Từ xưa đến nay, chỉ có Thực Vận Long vợ vết của kẻ khác, hôm nay cuối cùng cũng có lúc phong thủy xoay vần. Trong mắt nam tử trung niên chột lóe lên sát cơ.

“Linh cốt.”

“Không thể được!” Thế thì có gì khác lấy mạng gã.

“Thực ra thì tự ngươi động thủ, hay là ta động thủ cũng giống nhau. Khác biệt duy nhất là ta mà hạ thủ thì chắc sẽ hơi mạnh tay hơn một chút.” Vừa vợ vết lại vừa uy hiếp, tên này là ai thế, Hoa Liên nôn ọe cả nửa ngày mà chẳng nôn được gì ra từ trong bụng, cuối cùng chỉ đành cầm phần đứng trong góc chờ người mình cũng mọc meo.

Nghe được đoạn đối thoại của người kia và Ân Mạc, nàng không kìm được có chút đồng cảm với gã kia. Nàng đã lĩnh giáo qua sự âm hiểm hèn hạ vô sỉ của Ân Mạc rồi, có lần nào là bản thân không chịu thiệt đâu cơ chứ.

“Vây cũng tốt.” Ân Mạc thở dài, “Sau khi ngươi chết, ta sẽ siêu độ cho ngươi.” Tiếng nói vừa dứt, người không biết đã xuất hiện sau lưng gã nam tử trung niên từ bao giờ, tay phải hóa thành trảo, không chút do dự chụp xuống đầu nam nhân kia.

Hoa Liên không hề nghi ngờ, cú chụp này có thể khiến cho cái đầu kia thủng ra năm cái lỗ. May thay, lần này không có xuất hiện cảnh tượng máu tươi tanh tưởi gì, đoán chừng gã nam tử trung niên kia cũng không ngờ Ân Mạc lại trực tiếp ra tay với gã, nhưng Hoa Liên nghĩ là vì thực lực của Ân Mạc quá mức bí hiểm, người kia căn bản không phải là đối thủ của hắn thì đúng hơn.

Khi tay hắn đặt trên đỉnh đầu gã nam tử kia, ánh mắt của gã dần dần trở nên ngây dại, từng đạo hoa văn gọn sóng màu vàng tản ra từ trong lòng bàn tay Ân Mạc.

Thân thể Hoa Liên gần như mất tự chủ mà hút lấy những kim quang kia, những luồng kim quang đó sau khi bị hấp thụ, hóa thành một dòng nhiệt lưu vào trong nội đan của nàng.

Những kim quang này không biết là lai lịch thế nào, cho dù dùng nghiệt hỏa cũng không đốt hết, Hoa Liên chỉ có thể bị động hấp thụ, mặc dù nàng cũng không thích cảm giác thế này.

Chờ đến khi kim quang biến mất hoàn toàn, nàng đột nhiên phát hiện ra, trên nội đan đỏ như máu của mình xuất hiện một vài đường hoa văn màu hoàng kim, may mà ba cánh sen xung quanh nội đan không có biến hóa gì.

Mặc dù màu đỏ có hơi yếu đi, nhưng Hoa Liên vẫn chưa muốn mình biến thành kim quang lấp lánh, từ xưa đến nay, kết cục của Kim Liên đều là bị người ta đặt dưới móng cày.

Ân Mạc dường như đã nhận ra sự biến hóa của Hoa Liên, có điều tầm mắt cũng không dừng lại trên người nàng, khóe miệng chỉ nhếch lên vào lúc nàng không để ý.

Chờ Hoa Liên thu công xong mới phát hiện hai cha con kia đã bị Ân Mạc đập vào trong góc. Mặc dù nàng cảm thấy Ân Mạc dùng thủ đoạn bạo lực như vậy để đối đãi với một đứa trẻ con thì có chút vô đạo đức, có điều nhớ khi nãy cha của nó còn có ý đồ găm mình, nàng lại thấy làm người thì nên học tập Ân Mạc mới phải.

Hắn không phải muốn lấy linh cốt gì đó sao? Cũng đâu thấy trên đầu gã kia có lỗ thủng nào? Hoa Liên liếc nhìn cái đầu tròn bóng nhẵn nhụi kia của nam tử trung niên, trong lòng có chút nghi ngờ.

“Này, cho ngươi chơi.” Tiện tay ném cho nàng một hạt châu tròn trịa màu trắng nhũ, vừa chạm tay, viên châu kia lập tức tản ra từng luồng linh lực nhu hòa.

Vật này tuy nàng không nhận ra, nhưng cách dùng thì vẫn biết mang máng. Bởi vì cách tu luyện của Yêu và Người khác nhau, phần lớn thời gian Yêu Tu hấp thụ linh khí đều giống như cướp đoạt, linh khí hỗn loạn dung nhập vào, mới đầu sẽ không có vấn đề gì to tát, có điều lâu ngày thì vẫn sẽ xuất hiện phiền phức, có vài Yêu quái sẽ ham giết chóc, một số khác thì thần kinh thác loạn, chuyện này có một chút quan hệ đến việc hấp thụ linh khí.

Dĩ nhiên, chủ yếu là vì công pháp của Yêu Tu vẫn chưa hoàn mỹ. Năm đó, sau trận chiến Đại Hoang, Đại Yêu thượng cổ chết gần hết, số sót lại không phải bị thu mua thì cũng là bị giam cầm, công pháp lưu truyền lại đều là hàng cấp hai cấp ba, đến đời bọn họ thì đã thành cái dạng tàn tạ này rồi.

Biện pháp giải quyết thì cũng có, nói ví dụ như loại hạt châu này, có thể hấp thụ các loại linh lực khác nhau, sau đó chuyển hóa thành linh lực mà mình cần, thường xuyên mang theo còn có thể phòng ngừa tâm ma nhập thể, trong giới tu luyện, vật này đúng là bảo bối hàng đầu.

Hoa Liên cũng chỉ mới thấy hạt châu này có một lần khi đi theo Hồ Uẩn đến Lâm Châu, nhưng lúc ấy bằng hữu của mẫu thân cũng không nói cho nàng biết đây là thứ gì. Nàng còn nhớ, khi đó trong Phường thị, vật này trị giá chừng trăm vạn linh châu.

“Cho ta? Thôi đi.” Hoa Liên thừa nhận, bản thân cũng có chút yêu thích không nỡ buông tay, có điều, thôi đi. Tay run lên, ném đồ lại, thứ nào cầm được, thứ nào không cầm được, nàng vẫn rõ ràng.

Nàng tự nhận bản thân không có gì đáng giá để người này coi trọng, nhưng hẳn chẳng hiểu sao lại xuất hiện trước mặt mình không ít lần, còn cứu nàng vài bận. Không thể trách nàng suy nghĩ nhiều, thực sự là thời cơ xuất hiện của người này quá mức đúng dịp.

“Không cần?” Ân Mạc neho mắt, hàn quang bắn ra bốn phía, lập tức khiến cho Hoa Liên rung mình một cái.

“Không công không hưởng lộc.”

“Không nhận à... Thế thì phiền nhĩ, nếu như ngươi không nhận, ta đành phải nói với người khác, ngươi hợp mưu với ta, đoạt mất linh cốt trên đầu Thực Vận Long. Ngươi thấy thế nào?”

“...” Hoa Liên vươn tay gạt lại hạt châu mình vừa ném ra, có những lúc, uy hiếp hữu dụng hơn khuyên bảo nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ân Mạc phiền phức đầy mình

Thấy Ân Mạc trung cái vẻ “sớm biết sẽ vậy thì lúc trước còn thể làm gì” ra, Hoa Liên đã thấy ngứa cả răng. Ngôi miếu nhỏ này không thể ở tiếp được nữa, vì vừa nãy đã hấp thu những kim quang kia nên linh lực đã bị tiêu hao mất của nàng khi nãy dường như đã được bổ sung trở lại, cho dù bây giờ có đi suốt đêm cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ cần không phải đi với hắn là được.

Đáng tiếc, Ân Mạc căn bản chẳng để ý đến nguyện vọng của Hoa Liên, một mình đứng đỉnh đi đằng trước, thi thoảng còn dừng lại chờ Hoa Liên ở phía sau đang mưu đồ chạy trốn.

“Ngươi rốt cuộc đã cho đứa bé kia ăn cái gì?” Biết rõ chạy không thoát, nàng cũng chẳng lãng phí thời gian nữa, bước nhanh lên trước hai bước, đi song song với Ân Mạc.

Ánh trăng mờ lung, bóng cây lay động trên mặt đất, gió mát phe phẩy, truyền đến một tràng tiếng xào xạc. Nàng vẫn khá là thích ban đêm, đây là thời gian thích hợp cho Yêu tộc đi lại, nếu như bên cạnh không có tên này, tâm trạng của nàng nhất định sẽ càng thêm thoải mái.

“Bánh bao, không phải ngươi cũng được hưởng rồi còn gì?”

“Trong bánh bao bỏ cái gì?” Nói chuyện với Ân Mạc đừng bao giờ vòng vèo, hắn từ xưa tới nay không biết nói vào trọng điểm, có điều, Hoa Liên rất nghi là hắn cố ý.

“À... Thực ra cũng chẳng có gì, một tí cỏ Ngưng hồn, một tí hoa Tuyết Tinh, thêm chút Tô Hồng thôi.” Đích thực là chẳng có gì, ba loại độc dược thường gặp trong Tu Chân giới trộn chung làm một, từ Nguyên Anh kỳ trở xuống hẳn phải chết không thể nghi ngờ. May mà nàng ăn ít, nếu không thì không chết cũng thành tàn phế.

Không đúng... Hoa Liên nhũ mày một cái, theo lý thuyết, tu vi của mình hình như còn chưa đủ để ngăn cản sự xâm nhập của độc tố kia, huống chi nàng cũng không cảm thấy trong đó có độc, thân thể chỉ hơi bị nhũn ra mà thôi.

“Cái bánh bao ngươi ăn chỉ bỏ chút thuốc khiến cho ngươi tạm thời mất hết sức lực thôi.” Ân Mạc tốt bụng giải thích. Sức chống cự của Thực Vận Long với độc tố rất mạnh, bọn chúng lại rất thích ăn cỏ Ngưng hồn, loại độc này với bọn chúng mà nói lại là thuốc đại bổ, có điều một khi ăn lẫn vào, vấn đề sẽ có chút nghiêm trọng, ví dụ như đứa bé kia vậy.

“Nhờ đâu ta ăn nhầm thì sao?”

“Nếu thế thì là do ngươi xui xẻo.” Thật là một câu trả lời đủ thiếu trách nhiệm, Hoa Liên cũng chẳng mong chờ hắn lại đột nhiên có nhân tính, để giữ cho bản thân không đến mức quá kích động, dứt khoát không nói chuyện với hắn nữa là hay nhất.

“Sao vậy?” Hai người đi về phía trước chừng được một khắc đồng hồ, Ân Mạc đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn khoảng không khẽ cau mày.

“Có vài người quen, lát nữa cứ coi như không nhìn thấy gì cả là được.”

Hoa Liên gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu, bây giờ không phải là chuyện nàng có đồng ý hay không, mà là chuyện nếu không đồng ý, nhất định sẽ phải chết.

Người đến đều là tu sĩ chính đạo, hơn nữa lại không phải một người mà là một nhóm. Lại nói, trừ mấy kẻ trong chính đạo ra thì có ai nửa đêm nửa hôm lại đập phi kiếm kim quang lấp lánh lượn tới lượn lui ở trên trời như thế, loại hành vi ngu xuẩn giống như cổ tình làm mục tiêu cho người ta này, Yêu Tu và Ma Tu đều sẽ không làm.

Nếu như nàng mà có cung Xạ Nhật, nhất định sẽ bắn hết mấy gã đó xuống sâu thành kẹo hồ lô. Nhớ tới thần khí của Đại Hoang, Hoa Liên mím môi, đáng tiếc, những thứ kia giờ đã biến mất. Cho dù có, cũng không phải thứ nàng có thể may mắn gặp được.

Muốn dùng bản thể để hóa thành vũ khí, ít nhất cũng phải tu đến cảnh giới Yêu Vương mới được, thời gian không đợi người, không biết lúc ấy mình có còn thờ được nữa không đây.

Theo trình độ xui xẻo của bản thân có thể thấy, khả năng sống đến lúc ấy thực quá mong manh.

Mặc dù Hoa Liên đã hết sức thu bớt yêu khí trên người mình, có điều với tu vi chênh lệch quá cao mà nói, nhìn một cái cũng có thể nhận ra nàng là người hay là yêu.

Thật bất hạnh, lần này, trong đám người bay trên trời kia có một kẻ có thực lực phải nói là kinh khủng. Hơn nữa, người bên trên hiển nhiên đã nhận ra sự tồn tại của Hoa Liên, có điều để đối phó với Hoa Liên, hẳn cũng chỉ tùy tiện vung một chương đánh xuống.

Tro mắt nhìn một luồng chương phong vô hình trong hư không đánh về phía mình, biết rất rõ chỉ cần bị đánh trúng thân thể nhất định sẽ nát thành thịt vụn, nhưng nàng căn bản không nhúc nhích nổi, thực lực của hai người chênh lệch ít nhất là ba cấp trở lên, nói cách khác, tu sĩ đang bay lượn trên đầu còn muốn thuận tay xử lý nàng kia, ít nhất cũng là một lão nào đó đã đến Hóa Thần kỳ.

Không phải đồn rằng, mấy kẻ không bao giờ chết già này toàn nằm trong ổ ăn uống chờ chết hay sao, sao nàng vừa mới ra khỏi cửa tùy tiện cũng có thể đụng được một người là thế nào. Xui cái kiểu gì thế này, đúng là không thể nào sống nổi! Hoa Liên thực sự khóc không ra nước mắt, Yêu khí trong cơ thể nàng cũng bị một chương này làm cho ngưng kết, cho dù muốn vận dụng hư thể chạy trốn cũng không thể được.

Hoa Liên căn bản cũng không nghĩ đến bây giờ có ai có thể tới giúp nàng, kết quả, Ân Mặc cũng chỉ phát tay một cái đã giúp nàng chặn lại luồng công kích vô hình kia.

“Hử?” Nam tử đứng trên phi kiếm đã bay xa hơn trăm thước đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn ra phía sau, phát hiện Hoa Liên vẫn nguyên vẹn đứng tại chỗ, nhất thời sắc mặt hắn trở nên vô cùng đặc sắc.

Dĩ nhiên, hắn kích động không phải vì nhìn thấy Hoa Liên, mà là bởi vì nhìn thấy người đứng bên cạnh Hoa Liên.

“Niết Thiên——” Hai chữ này tuyệt đối là phun ra từ trong kẽ răng, cũng không biết hắn và Ân Mặc có bao nhiêu thù hận, chưa đợi mở miệng, mặt của hắn đã vặn vẹo trước rồi.

“Đã lâu không gặp, Âu Dương huynh.” Ân Mặc cười dài chào Ân Dương Thanh Phong đang cười trên phi kiếm, ngữ điệu kia, dường như cả hai đã quen thân từ lâu.

Đám đệ tử đi theo Âu Dương Thanh Phong đều dừng lại, có chút ngạc nhiên nhìn Ân Mặc. Sư tôn của bọn họ là người nổi danh lạnh lùng vô tình ở Luân Hồi điện, tu đạo đã được ngàn năm có thừa, trừ sư trưởng của bốn phái, chưa từng nghe thấy hắn có quan hệ tốt với ai khác.

“Sao ngươi lại ở đây?” Âu Dương Thanh Phong xanh mặt hung tợn nói.

“Chỉ thuận đường thôi, Âu Dương huynh thì sao?” Ân Mặc mỉm cười, cặp mắt hoa đào hơi nhếch lên, nở một nụ cười tràn ngập ý vị khuynh thành, đáng tiếc, sắc mặt của Âu Dương Thanh Phong lại càng ngày càng khó coi.

Âu Dương Thanh Phong đã có kinh nghiệm, không xuôi theo lời Ân Mặc mà nhìn về phía Hoa Liên đang đứng bên cạnh hắn, “Thuận đường? Đồng hành cùng một tiểu yêu, sao thế, Linh Lung tiên tử không cần ngại nữa hả? Cho nên mới ra ngoài tìm hàng thay thế? Có điều ánh mắt của ngươi đúng là chẳng ra gì!” Giọng điệu này là mười phần giễu cợt, còn mang theo vị chua rất nồng.

Liên quan gì đến nàng chứ! Khi xia xói người khác, có cần thiết phải xia xói luôn cả nàng không hả? Hoa Liên nghe vậy nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ân Mặc đứng bên cạnh, nghe Âu Dương Thanh Phong nói vậy, hắn ngay cả mí mắt cũng chẳng nhúc nhích lấy một cái.

“Âu Dương huynh, người tu đạo phải thanh tâm quả dục, chắc chắn, với tâm tính này của ngươi, ta thấy cả đời này chắc ngươi cũng chỉ quanh quẩn mãi ở Hóa Thần tiền kỳ được thôi.” Câu này nhắm ngay vào điểm yếu của Âu Dương Thanh Phong, mặt hắn lập tức đỏ gay, dây thần kinh trong đầu nháy mắt đứt phụt.

Vì đã từng bị trọng thương ở Tiên phủ, khiến cho việc tu hành của hắn vĩnh viễn không tài nào tiến thêm được bước nữa. Tên Niết Thiên này chẳng qua cũng chỉ là đồng lứa với con cháu hắn, vậy mà hôm nay đã ngồi ngang hàng với hắn, trong lòng hắn thoải mái được mới là lạ.

Hơn nữa, hắn ái mộ Linh Lung tiên tử Thương Tình đã lâu, chuyện này cả giới Tu Chân đều biết, vậy mà cái tên Niết Thiên này lại công khai sóng đôi ra vào với Thương Tình, cũng không biết hắn dùng cách gì mà lại được ở trong Linh Lung cung, nơi chưa bao giờ có đàn ông tiến vào gần một năm có thừa.

Chuyện này khiến cho giới Tu Chân chao đảo một phen, có điều cuối cùng cũng chẳng ai biết Niết Thiên đã làm gì trong Linh Lung cung, nhưng mà, từ sau khi Niết Thiên rời khỏi Linh Lung cung, Thương Tình lại công khai tỏ vẻ, đời này, không phải Niết Thiên thì nàng quyết không lấy chồng.

Chương 24: Cuối cùng cũng đi

Những chuyện này cũng chưa đủ để khiến một kẻ có hình tượng tốt đẹp như hần phải cộc cằn, việc thực sự khiến cho Âu Dương Thanh Phong nổi đóa là có một lần, hần từng đến Kim Luân tự so tài với một trưởng lão, nhất thời không kịp thu tay, đánh cho vị trưởng lão kia trọng thương.

Lúc ấy hần cũng chỉ là vì muốn tuyên cáo với mọi người, mặc dù tu vi hần không thể tăng lên, nhưng thực lực vẫn không phải kẻ bọn họ có thể địch nổi như trước, Kim Luân tự trưởng lão này cũng chỉ xui xẻo rơi vào tay hần mà thôi.

Ai ngờ chân trước vị trưởng lão Kim Luân tự kia vừa được người mang đi, chân sau Ân Mạc đã đến tìm hần. Hai người không dùng pháp khí, chỉ dùng nhục thân để cận chiến, từ trước đến nay Âu Dương Thanh Phong vẫn vô cùng có lòng tin với khả năng cận chiến của mình lại thiếu chút nữa bị Ân Mạc đánh nát cả người.

Lần đó, hần nằm trong Luân Hồi điện gần ba năm có thừa.

Khi ấy hần còn nhớ rõ, lúc Ân Mạc tìm đến mặt còn đầy vẻ tươi cười, nói là đã ngưỡng mộ đại danh hần từ lâu, xin Âu Dương sư huynh chỉ điểm một hai cho. Giọng điệu khiêm nhường kính trọng biết bao nhiêu, nhưng đến khi thực sự động thủ, hần chỉ thiếu chút nữa đã đẩy Âu Dương Thanh Phong vào ngõ chết.

Có điều chuyện này trừ hai bọn họ ra căn bản không có kẻ khác đứng xem, cho nên không ai biết người đã đánh cho hần thành bộ dạng đó là ai, mà Âu Dương Thanh Phong đương nhiên sẽ không tuyên dương bốn phía chuyện mình bị đánh. Cho nên, mỗi lần thấy Ân Mạc đến Luân Hồi điện, được các trưởng lão tôn sùng là Thượng tôn, trong lòng hần đều uất ức không nói thành lời.

Nhìn sắc mặt người kia chuyển từ trắng sang xanh rồi lại biến thành đen, Hoa Liên đã hiểu, đây nhất định cũng là một kẻ biết được bộ mặt thật của Ân Mạc, xem ra là bị hần chọc tức không ít, thật là đáng thương làm sao.

Cũng may tâm cảnh của Âu Dương Thanh Phong coi như cũng không đến nỗi tệ, chỉ thoáng nhớ lại quá khứ một chút rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Giữa hần và Ân Mạc, tuy chưa đến mức người chết ta sống, nhưng nếu có thể động chân động tay sau lưng hần, thì thoáng làm một lần cũng không tồi.

“Niết Thiên, người chưa quên nguyên nhân sư bá Kiến Tuệ của người bị phong ấn đây chứ?”

Câu này của Âu Dương Thanh Phong khiến cho đuôi mắt của Ân Mạc hơi nhếch lên, Kiến Tuệ mặc dù là sư bá của hần, nhưng vẫn luôn đảm đương vai trò sư phụ, trước kia là vì giao tình với Chí tôn Ma đạo quá mức gần gũi cho nên mới bị ba mươi sáu vị Pháp Vương của Kim Luân tự liên thủ phong ấn, đã qua bảy năm, đến nay vẫn ở trong địa ngục Liệt Hỏa của Kim Luân tự chịu tất cả đau đớn.

Trong Kim Luân tự, qua lại quá gần gũi với Yêu Tu và Ma Tu, kết quả đều sẽ không hay ho. Có điều, Âu Dương Thanh Phong lại dùng chuyện này để hù dọa hần, trái lại có chút buồn cười.

“Âu Dương huynh đang định thay Pháp vương của Kim Luân Tự chúng ta xử quyết ta chăng?” Ân Mạc cười như không cười nhìn Âu Dương Thanh Phong, chuỗi Phật châu đỏ như máu vẫn xoay qua xoay lại, dưới ánh trắng, tản ra từng luồng hồng quang khiến cho người ta thót tim.

“Ta chỉ nhắc nhở người một chút, hy vọng người đừng có tự hiểu lầm.” Hoàn toàn là giọng điệu dạy dỗ đệ tử, sắc mặt của Ân Mạc không hề thay đổi, chậm rãi mở miệng.

“Vậy thì tốt, ta cũng cảm thấy, chuyện hủy thi diệt tích thực sự rất phiền toái. Nếu Âu Dương huynh đã nhắc nhở xong rồi, vậy chúng ta có thể đi được chưa?”

“Xin cứ tự nhiên.” Cuối cùng, coi như bị Ân Mạc mở miệng uy hiếp, Âu Dương Thanh Phong cũng chỉ biết cắn răng, không dám thực sự xuất thủ. Không chỉ là vì bận tâm đến Kim Luân tự phía sau Ân Mạc, mà cũng vì hiện giờ hần cũng không xác định mình có phải là đối thủ của Ân Mạc hay không.

Người này từ khi mới bắt đầu xuất hiện ở Tu Chân giới đã là đệ tử nội môn của Kim Luân tự. Vốn, trong Kim Luân tự không có đệ tử nào được đề tước tu hành, nhưng cô tình Ân Mạc lại là ngoại lệ. Một ngàn năm trăm năm, từ một tu sĩ Trúc Cơ kỳ một đường thẳng cấp thẳng đến Hóa Thần kỳ, nghe nói tu vi hiện giờ đã đến tận Hóa Thần kỳ giữa.

Đời mất cả Tu Chân giới này, tuyệt đối không có sự tồn tại nào yêu nghiệt hơn hần.

Nếu như, bên cạnh Ân Mạc là một đại yêu có thực lực không kém hần là bao, hần còn có thể mượn cớ để nói, có điều tu vi của Hoa Liên thực sự quá thấp, hần cũng ngưng phải mở miệng chọc phiền phức.

Huống chi, một đám hòa thượng già ở Kim Luân tự kia nổi danh bao che khuyết điểm, lần trước nếu không phải vì chuyện của Kiến Tuệ âm ỉ quá lớn, Nhị cung Tam điện đều phải đại diện đến Kim Luân Tự, e rằng đến giờ nay ông ta vẫn còn đang ung dung làm Thái Thượng trưởng lão của ông ta rồi.

Sau khi Ân Mạc và Hoa Liên đi rồi, Âu Dương Thanh Phong cũng định đi, đột nhiên, có một đệ tử gọi hần một tiếng, “Thái sư thúc.”

“Sao?” Âu Dương Thanh Phong quay đầu lại, quét qua đệ tử kia một cái, phát hiện là một gương mặt quen thuộc, “Ngươi tên là Nam Lăng Thư?” Người này hần nhớ, là môn sinh đặc ý của của sư diệt hần, rất có khả năng trở thành thủ lĩnh đệ tử của Luân Hồi Điện, bản thân thể lực của Nam Lăng Thư gia ở Tu Chân giới cũng không tệ.

“Dạ phải.” Được Âu Dương Thanh Phong nhớ tên, đây không nghi ngờ gì là một loại vinh dự, tư thế của Nam Lăng Thư lại càng thêm cung kính.

“Có chuyện gì sao?”

“Chính là nữ yêu khi nãy đã từng bắt Tề Tông Nhi đi, hơn nữa, hình như nàng còn có quan hệ mật thiết với Khổng Uyên, con trai Khổng Tước Hoàng.”

Nghe lời Nam Lăng Thư nói, Âu Dương Thanh Phong nhướn mày, chuyện này cũng không nhỏ, Luân Hồi điện bọn họ cũng chẳng quan tâm đến Tề Tông Nhi, có điều Tề Hàn kia cũng là nhân tài có thể bồi dưỡng, nếu không tìm được Tề Tông Nhi để đổi Tề Hàn lại, e rằng bên phía Ma đạo kia sẽ không chút lưu tình giết chết Tề Hàn.

Vốn tưởng chẳng qua chỉ là một nữ yêu khiến cho Ân Mạc cảm thấy hơi hứng thú mà thôi, không ngờ lai lịch nàng ta cũng có chút thú vị.

“Bọn họ chắc muốn đi Lâm Châu, quay lại phái người theo dõi nàng, nhớ, nếu như chứng thực nàng ta và Tề Tông Nhi kia không liên quan, tuyệt đối không được ra tay với nàng ta.” Tạm thời chưa biết quan hệ giữa nàng và Ân Mạc là gì, nếu như xuất thủ đối phó nàng, ai biết Ân Mạc sẽ có phản ứng gì.

Âu Dương Thanh Phong không sao hiểu nổi, tại sao cùng là Phật Tu, sư huynh đệ của Ân Mạc đều từ bi đầy lòng, từ trước tới nay chưa hề sát sinh, còn hần lại giết người vô số, nhưng tu vi lại mạnh hơn rất nhiều. Đừng nói là Âu Dương Thanh Phong, cả Tu Chân giới này có nghĩ nát cả óc cũng không hiểu nổi điểm này.

...

Hòa thượng... Lần này Hoa Liên có muốn không tin cũng không được, Ân Mạc thế mà lại là hòa thượng thật. Mặc dù đầu hần có tóc, nhưng việc này cũng không cản trở hần làm hòa thượng. Kim Luân Tự ư, nghiêng đầu liếc nhìn Ân Mạc, nàng đột nhiên có một loại cảm giác nguy hiểm, hòa thượng này tuyệt đối là không có ý tốt.

“Sao không đi?” Biết rõ nguyên nhân, Ân Mạc vẫn cố ý hỏi. Âu Dương Thanh Phong đột nhiên xuất hiện, chắc đã khiến cho tiểu yêu tinh này sợ hết hồn rồi.

“Rút cuộc ngươi định làm gì?” Dứt khoát thống khoái một lần cho xong, dù sao nghênh cổ cũng là một đao, rứt cổ cũng là một đao, hôm nay bất cứ giá nào nàng cũng phải biết rõ ràng.

“Cứu ngươi thoát khỏi bể khổ thôi.”

“Ngươi gạt ta!” Từ lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt, Ân Mạc đã quán lấy nàng, nhưng từ trước tới nay nàng chưa từng gặp hần bao giờ, đây mới là chỗ kỳ quái.

Cho dù hần có tò mò với mình, cũng không đến mức như vậy.

Hoa Liên cũng không ngu, vừa nãy trong cái miếu đồ kia, hần ra tay đối phó Thực Vận Long, thậm chí cả linh cốt cũng cho nàng, cho dù hần chẳng thiếu gì, nhưng tuyệt đối cũng không đến lượt nàng.

“Chắc, ngươi vậy mà lại phát hiện ra rồi.”

Chính là cái giọng điệu này khiến cho Hoa Liên không biết nói sao cho phải, mềm không ăn, cứng thì nàng cũng không dám cho Ân Mạc ăn, cho nên, khi thế vừa mới bùng lên lại một lần nữa xẹp xuống.

“Đừng có nhìn nhó cái mặt bánh bao kia của ngươi nữa, sắp đến Lâm Châu rồi.” Thời gian mới chỉ trong chớp mắt, đoạn đường phải đi mất mấy ngày đường cứ thế đã được hai người đi hết, nàng coi như đã được lĩnh giáo bản lĩnh của tu sĩ Hóa Thần kỳ rồi. Về phần chuyện hần nói nàng mặt bánh bao, nàng đại nhân đại lượng không so đo với hần.

Đứng ở ranh giới giữa Lâm Châu và Vũ Châu, Ân Mạc dừng bước, “Đi đi.”

Nghe ý tứ của hần, hình như là không định đi cùng mình. Hoa Liên cố nén sự kích động trong lòng, ngẩng đầu nhìn qua Ân Mạc, lên tiếng xác nhận lại lần nữa, “Ngươi không đi Lâm Châu?”

“Thì ra là ngươi không nỡ để ta đi sao.... Không bằng đi theo ta đi...”

“Năm mơ!” Hoa Liên lại nhìn cái mặt bánh bao trắng mịn kia lại, xoay người đi thẳng.

Ân Mạc dõi mắt nhìn Hoa Liên bỏ đi, miệng nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tiểu Chi

Yêu quái và con người ở Lâm Châu phần lớn đều sống lẫn lộn với nhau, nói không chừng hàng xóm nhà ai đó còn có thể là yêu quái. Dĩ nhiên, ở Lâm Châu, nếu không có những nguyên nhân đặc biệt, Yêu tộc tuyệt đối sẽ không tự tiện đối phó với con người.

Mặc dù đây là quy củ của Tu Chân giới, nhưng ở những nơi khác, quy định này không có mấy tác dụng. Sở dĩ những yêu quái này lại nghe lời như vậy, là vì ở Lâm Châu này có một vị đại yêu.

Cụ thể là ai, Hoa Liên cũng không rõ, chỉ nghe Hồ Uẩn nói vậy với nàng khi tới Lâm Châu trước kia mà thôi.

Hoa Liên muốn tìm người bạn cũ kia của Hồ Uẩn, năm năm trước đã định cư trong thành Nam Khê Sơn ở Lâm Châu, nơi đó hầu hết đều là những lão yêu quái đã đạt tới Yêu Soái kỳ, tuổi ít nhất cũng mấy trăm.

Có thể nói, thành Nam Khê Sơn mới là nơi tụ tập chân chính của đám Yêu quái ở Lâm Châu, từ xưa tới nay thành này vẫn rất náo nhiệt. Nhưng hôm nay khi Hoa Liên chạy đến đây mới phát hiện trong thành chỉ có một số ít Yêu Tu, hơn nữa còn đang vội vàng đi lại.

Tình hình thế này đích xác là có chút kỳ quái, Hoa Liên dạo quanh thành một vòng, dựa vào trí nhớ tìm được Lưu Ly đường. Giờ phút này cửa lớn của Lưu Ly đường khép hờ, Hoa Liên đứng ngoài cửa, do dự một chút.

Nàng cũng không chắc người kia có còn nhớ nàng hay không. Mấy năm trước khi nàng mới tới đây, vẫn mang bộ dáng của một đứa trẻ. Hơn nữa, cho dù biết, chưa chắc người ta đã giúp mình một phen.

“Ai đó?” Một giọng nói già nua khàn khàn đột nhiên vang lên bên tai Hoa Liên, dọa nàng sợ đến mức lùi lại hai bước.

Cửa lớn trở hoa bị người ta mở ra từ bên trong, một bóng đen nhẹ nhàng bước ra, trừ cặp mắt lộ ra ngoài, cả người đều bị quấn kín mít không hở lấy một li.

“Cô là... Hoa Liên?” Giọng nói vốn khàn khàn nhất thời trở nên uyển chuyển thanh thúy, giọng nói già nua lại lập tức biến thành giọng của một cô gái trẻ.

Hoa Liên nhìn lại, căn bản không nhận ra người trước mặt là ai, có điều nghe thanh âm của nàng ấy lại có chút quen thuộc.

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Hoa Liên, người nọ vươn tay kéo Hoa Liên vào trong cửa, sau đó nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có ai, mới cạch một tiếng đóng chặt cửa lớn lại, thậm chí còn bắt pháp quyết ngoài cửa, để phòng có người nghe lén.

Làm xong tất cả mọi chuyện xong, nàng kia mới kéo tấm vải trùm đầu màu đen xuống, xuất hiện trước mặt Hoa Liên là một bé gái chừng mười ba mười bốn tuổi. Nhìn thấy mặt, nàng cuối cùng mới nhớ ra người trước mặt là ai.

“Tiểu Chi? Sao cô càng lớn lại càng nhỏ đi vậy?” Mấy năm trước, dáng vẻ của Tiểu Chi cũng không khác nàng là mấy, sao đến bây giờ, nhìn nàng ấy còn nhỏ hơn hồi trước là thế nào?

Tiểu Chi là con gái vị bằng hữu kia của Hồ Uẩn, có điều thân thể của nàng ấy không thể so sánh với những Yêu Tu bình thường khác, vừa sinh ra đã yếu ớt vô cùng, lúc nào cũng ốm liệt giường, lúc ấy vừa vặn bên cạnh Hoa Liên chẳng có bạn bè gì, quan hệ với Tiểu Chi rất tốt. Tiểu Chi mặc dù tu vi không cao, nhưng cực kỳ thông minh, lại là một trong số ít Yêu Tu ở Yêu Tộc có Thiên Nhân, có thể đoán trước Thiên cơ.

“Đừng nói ta vội, sao giờ cô mới tới, ta đã chờ cô ở đây hơn một năm rồi!”

“Chờ ta?” Hoa Liên có chút sững sờ.

“Di Uẩn một năm trước sai người tới nhắn, nói cô sẽ đến, nhờ ta phải an bài cho cô thật tử tế, chờ đi ấy bớt chút thời gian qua đây thăm cô.”

Hoa Liên hiểu ra gật gật đầu, hôm đó nhìn qua nàng có vẻ như đã bỏ mạng, nhưng Hồ Uẩn luôn hiểu thấu những chuyện liên quan đến Hoa Liên, nếu như nàng thực sự đã chết, khối ngọc bài mà Hồ Uẩn dùng thần niệm đeo trên người Hoa Liên kia sẽ vỡ vụn, nếu không có gì xảy ra, thì Hoa Liên sớm muộn cũng sẽ đi tìm bà.

“Mẹ ta sao rồi?” Nếu mẫu thân đã sai người tới nhắn lại, chắc cuộc sống của bà ấy cũng không đến mức quá khổ sở. Chuyện của Hồ Uẩn Hoa Liên cũng không rõ ràng, chỉ cần bà ấy sống tốt là được.

Tiểu Chi lắc đầu, “Chuyện trong Đại Hoang sơn rất ít khi truyền ra, thời gian trước ta có đoán thử Thiên cơ cho đi Uẩn, kết quả bị người khác phát hiện, thiếu chút nữa mất cả mạng, trong Đại Hoang sơn có người che giấu Thiên Cơ cho đi Uẩn. Tạm thời tin đồn gần đây nhất chỉ có chuyện đi Uẩn gả cho tộc trưởng Hồ tộc mà thôi, cô đừng lo cho đi Uẩn vội, cho dù tu vi đi ấy không cao cũng chẳng có mấy ai dám động vào đi ấy đâu. Mà cô ấy, sao lại chọc vào người của La gia?”

“Người của La gia, là ai?” Tiểu Chi lại chuyển đề tài qua La gia, chuyện này cũng khiến Hoa Liên có chút kinh ngạc. Hôm đó La Nguyên Khánh bị người kia kéo đi, là vì bọn hắn kiêng kỵ Ân Mạc. Lần này tìm nàng, chẳng lẽ vì đã tra rõ nàng và Ân Mạc chẳng có quan hệ thâm sâu gì nên định tìm nàng gây phiền phức? Dù sao, đá Lạc Địa kia có sức hấp dẫn rất lớn với bọn họ.

“Là La Phong, hắn đang tìm cô khắp nơi.”

“La Phong?” Cái tên này lần đầu tiên Hoa Liên nghe được, nàng không khỏi có chút nghi ngờ, nhân khí của mình sung mãn như vậy từ bao giờ, hay là La Phong kia cũng vì đá Lạc Địa mà đến?

“Thiếu chủ La Vân sơn, vừa mới xuất quan mấy ngày trước, thành công tiến thẳng vào Yêu Soái kỳ, Yêu tộc chúng ta hai ngàn năm qua, nghe nói chỉ có hai người là Không Uyên và La Phong dùng thời gian chưa đầy ba mươi năm đã tu luyện được đến cảnh giới như vậy.” Đôi mắt cả tu chân giới, e là người có tốc độ tu luyện như thế này cũng không vượt quá mười.

“Nhưng ta cũng đâu có quen hắn.” Hoa Liên suy nghĩ một chút, vẫn không nói chuyện đá Lạc Địa ra, chuyện như vậy chắc La gia cũng không ngu đến mức tuyên truyền khắp nơi.

Bây giờ, nàng lại thấy có chút hối hận vì không đi chung với Ân Mạc, không có núi lớn để dựa vào, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy bất an. Ân Mạc mặc dù có hơi quý dĩ, nhưng thực lực quả thực đủ cường hãn, Hóa Thân kỳ, tu vi loại này mặc dù so với những gì Hoa Liên biết cũng chẳng thấm vào đâu, nhưng đặt ở Tu Chân giới bây giờ, cũng là cao nhân chân chính.

Tiểu Chi thở dài, gương mặt nhỏ nhắn non nớt tràn ngập bất đắc dĩ, giọng nói lại thêm mấy phần tru tráo, “Ta bảo này Tiểu Liên Hoa, cô có định nói ta nghe trước xem, Không Uyên với cô là quan hệ thế nào không?”

Đây mới là điều khiến Tiểu Chi tò mò nhất, Yêu tộc giờ đang ồn ào lên, Không Uyên chuyên tình với một nữ yêu, thậm chí mang cả lệnh bài tùy thân của mình tặng đi. Rất nhiều kẻ không tìm thấy Không Uyên hay có thù oán với hắn, gần như đã dòi tằm ngấm sang Hoa Liên.

Dĩ nhiên, thân phận của Hoa Liên, đến giờ còn có rất ít người biết, La gia chỉ bán tin tức này cho một số thế lực mà thôi. Nhưng cho dù như vậy, với Hoa Liên mà nói cũng tuyệt đối là một con đại nạn.

Đối thủ của Không Uyên, có thể là người bình thường sao?

“... Liên quan gì đến hắn sao?”

“La Phong muốn tìm Không Uyên phân cao thấp, Không Uyên đóng cửa không ra, cho nên...”

Cho nên, nàng thực ra là bị Không Uyên làm cho liên lụy. Quả nhiên, không phải đồ của mình thì không thể dùng tùy tiện, nàng chẳng qua chỉ dùng lệnh bài của Không Uyên có một lần, đã sinh ra rắc rối như vậy.

“La Phong kia bây giờ đang ở đâu?”

“Thật bất hạnh, hắn đang ở ngay trong thành Nam Khê Sơn. Ba hôm sau, người thừa kế Bát đại thế gia Tứ đại hoàng tộc của Yêu Tộc đều sẽ tập trung ở đây, đừng nói với ta là cô không biết Quân Yêu hội diễn ra vào lúc nào.” Tiểu Chi liếc Hoa Liên một cái, Hoa Liên lúng túng cười gượng một tiếng, nàng thực sự không biết thật.

Quần Yêu hội có thể coi là một sự kiện vô cùng quan trọng trong Yêu Tộc, có điều, sự kiện này chỉ giới hạn trong các thế hệ trẻ tuổi mà thôi, nói trắng ra thì chính là để khoe khoang. Là lừa hay là ngựa thì phải lờ ra kéo qua kéo lại mới biết, bình thường thế gia muốn chống đối lại Hoàng tộc, e là cũng chỉ ra tay vào dịp này.

Yêu tộc đối với việc bồi dưỡng thế hệ trẻ nói cho cùng vẫn còn chút dăm, sự cạnh tranh trong Yêu tộc cũng tự do không ai quản, dĩ nhiên, trong này tuyệt đối không cho phép có người đòi trước những tay vào. Nếu như cùng cấp bậc đấu với nhau, sinh tử là do mệnh.

Có thể nói, Hoa Liên đến không đúng lúc chút nào.

“Người trong thành đi đâu hết rồi?”

“Đi... Ai?” Tiểu Chi chưa dứt lời, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tiện tay khoác tấm vải đen lên người Hoa Liên, tự mình bắt pháp quyết, biến thành dáng vẻ của mẫu thân nàng.

Lúc này, cửa lớn của Lưu Ly đường lại bị người đẩy ra từ phía ngoài.

Chương 26: Thành chủ Quân Hâu

Từ ngoài bước vào là một đại hán vạm vỡ cao ít nhất hai thước trở lên, trông y hệt như một con gấu người, tuy nói hình thể người này có chút dọa người, có điều gương mặt kia lại rất dễ nhìn.

Sau khi người này bước vào, người kia không nói hai lời, lao thẳng về phía Hoa Liên, nhìn tư thế kia, hình như là đang chuẩn bị ôm nàng? Hay là định... bóp chết nàng nhỉ?

Khí thế người kia quá ư mạnh mẽ, Hoa Liên không kịp được mà lùi lại phía sau mấy bước liền, nàng cảm thấy áp lực rất lớn.

“Nàng dám lùi lại!” Thấy Hoa Liên lùi về phía sau, nam nhân kia trừng mắt nhưn mày, bộ dạng “ngươi dám cự tuyệt không cho ta ôm, ta sẽ vạn gãy đầu ngươi”.

Cuối cùng, Tiểu Chi đứng bên cạnh không xem nổi nữa, ho một tiếng, “Quân gia.” Chỉ một câu như vậy thôi đã khiến nam nhân kia dừng bước. Người đó sững sờ một chút, nghiêng đầu nhìn qua Tiểu Chi đang khôi phục lại dung mạo ở bên kia, lại liếc mắt nhìn Hoa Liên dưới tấm vải đen, chân mày nhíu chặt.

“Nàng ta là ai?” Nếu đã xác định người mình muốn tìm không phải Hoa Liên, nam nhân kia không lãng phí một chút thời gian nào, đi thẳng về phía Tiểu Chi, không hề khách khí ôm lấy nàng ấy vào trong lòng.

Có điều, bởi vì hình thể của hai người quá chênh lệch, một cái ôm vốn nên rất ái muội, nhưng nhìn kiểu gì cũng giống như đang ôm con vậy.

Tiểu Chi mặt đầy bất đắc dĩ, đáng tiếc không tài nào thoát khỏi nam nhân này, chỉ mặc hấn lần tới, dù sao biết rõ có cự tuyệt cũng sẽ vô dụng, người này nếu biết nghe lời cự tuyệt, hẳn đã chẳng phải là Quân Hâu.

“Nàng là bằng hữu của ta, thời gian này sẽ giúp ta trông nom cửa tiệm.” Tiểu Chi vươn bàn tay nhỏ vỗ vỗ lên vai hấn, ngay cả nói cũng không cần, Quân Hâu đã phát tay đem cửa đóng lại.

Hoa Liên đứng một bên nhìn mà nhưn mày, hai người này ăn ý không tồi.

Quân Hâu hình như không thích câu trả lời này của Tiểu Chi lắm, hung dữ trợn mắt nhìn Hoa Liên một cái, đáng tiếc tấm vải đen Tiểu Chi đưa cho Hoa Liên kia đã được dùng thủ pháp đặc biệt tạo thành, cho dù có dùng thần thức cũng rất khó nhìn thấu, cho nên hấn cũng chẳng biết Hoa Liên trông như thế nào.

“Không phải ta đã nói, đóng cửa chỗ này đi rồi sao?”

Lời của Quân Hâu lại khiến Tiểu Chi thờ dài thêm lần nữa, “Quân gia, đóng cửa nơi này, ngài định để ta đi đâu sống đây?”

“Đến chỗ ta...”

Quân Hâu chưa nói hết câu đã bị Tiểu Chi cản lại, “Ta không có hứng thú hầu chung một chồng với những người khác, cũng không có hứng thú đi tranh đoạt tình cảm với phu nhân của chàng.”

“Chi Nhi, không phải thế.” Lời nói của Tiểu Chi khiến cho sắc mặt của Quân Hâu hơi biến đổi, đúng là hấn đã có thể tử, hơn nữa không chỉ một người, nhưng lúc hấn lấy vợ, Chi Nhi căn bản còn chưa sinh ra.

Ai mà ngờ được, vào thời điểm hấn được bảy trăm tuổi đột nhiên lại nhất kiến chung tình với một tiểu nha đầu tuổi chưa đầy hai mươi cơ chứ, đáng chết ở chỗ là nha đầu kia lại không lớn lên được.

Nhưng cũng chẳng có cách nào khác, hấn căn bản không thể không ché bản thân. Chi cần nhìn thấy nàng thôi, nhịp tim của hấn đã không thể nào tự kiềm chế, chỉ muốn nàng vĩnh viễn ở bên cạnh mình.

Trước kia khi mẹ của Chi Nhi vẫn ở đây, hấn còn biết chừng mực mà thu liễm, nhưng sau đó mẹ nàng đã mất, một tiểu cô nương như nàng làm sao trấn giữ được gia nghiệp lớn như Lưu Ly đường, cho nên, hấn rất tự nhiên xông vào cuộc sống của Chi Nhi.

Chi Nhi thông minh hơn người, ngay từ đầu đã biết ý định của hấn. Nhưng nếu như nàng muốn ở lại đây thì không thể cự tuyệt hấn. Biết rõ dùng cách này để đối phó với một đứa trẻ là rất quá đáng, cũng rất mất thể diện, nhưng hấn chỉ điên cuồng muốn giữ Chi Nhi lại.

Cuối cùng hai người cũng thống nhất, Chi Nhi không cự tuyệt những hành vi thân mật của hấn, nhưng hai người bọn họ cũng chỉ có thể đến thế mà thôi. Cũng có lúc, hấn thừa phá tan sự cân bằng này, kết quả, ngay đêm hôm đó, hấn thấy Chi Nhi cả người đầy máu nằm trên giường.

Từ đó về sau, Quân Hầu không bao giờ dám nhắc đến chuyện này nữa... Có thể được thấy nàng là tốt lắm rồi, ít nhất tốt hơn nhiều so với vĩnh viễn mất đi.

“Quân gia, ta còn có bằng hữu ở đây, không tiền.” Đôi mắt khắp thành Nam Khê Sơn này, e là cũng chỉ có Chi Nhi mới dám nói năng với Quân Hầu như vậy.

Quân Hầu dường như không muốn cứ thế mà buông Chi Nhi ra, có điều, về cự tuyệt trên mặt Chi Nhi quá rõ ràng, cuối cùng hắn chỉ đành bất đắc dĩ thả Chi Nhi xuống đất, lại quét Hoa Liên một cái, “Thời gian này không giống trước kia, đừng để ta lo lắng, được chứ?”

Chi Nhi gạt đầu một cái, nhìn Quân Hầu đứng dậy bỏ đi. Trước khi đi, Quân Hầu ném một tấm lệnh bài màu xanh cho Hoa Liên, Hoa Liên nắm trong tay, phát hiện trên lệnh bài kia chỉ có một chữ Quân rỗng bay phượng múa.

Sau khi Quân Hầu đi rồi, Chi Nhi mới mở miệng giải thích với Hoa Liên, “Muốn ở lại trong thành, nhất định phải được sự cho phép của thành chủ.”

“Hắn... là thành chủ thành Nam Khê Sơn?” Hoa Liên có chút khó tin, người kia nhìn có hơi trẻ quá chăng. Có thể lên làm thành chủ chốn này, cho dù là thực lực hay lai lịch riêng thì e rằng đều tương đối đáng sợ. Người đàn ông cần trọng trước mặt Tiểu Chi kia, hình như không giống lắm.

“Chính là hắn.” Nếu không phải vậy, không có hắn đứng sau lưng làm chỗ dựa, Lưu Ly đường rộng lớn này chỉ sợ đã sớm đổi chủ.

Mặc dù trong lòng tò mò, Hoa Liên vẫn không mở miệng hỏi. Ai cũng có bí mật của riêng mình, nếu Tiểu Chi không muốn nói, nàng đương nhiên sẽ không cố ý hỏi làm gì.

Bản thân Hoa Liên chính là một kẻ lười nhác, đã có chỗ yên ổn cho nàng ở, đương nhiên nàng cũng chẳng có ý định rời đi. Đặc biệt là khi biết mẫu thân của Tiểu Chi, cũng chính là bạn tốt của Hồ Uẩn đã bỏ mình vì vết thương cũ tái phát, chỉ để lại có một mình Tiểu Chi, Hoa Liên lại càng không thể ra đi một mình.

Dù sao ở đâu cũng là sống qua ngày, thành Nam Khê Sơn này cũng chẳng có gì không tốt.

Chuyện duy nhất khiến Hoa Liên hơi nhức đầu là việc làm ăn của Lưu Ly đường, Lưu Ly đường vốn là tiệm thuốc số một số hai trong thành. Kỳ thuật luyện đan của mẫu thân Tiểu Chi vô cùng lợi hại, nhưng trong phương diện này Tiểu Chi lại chẳng có chút thiên phú nào.

Mà Hoa Liên thì lại càng hai mắt thâm quầng. Trước đó Tiểu Chi đều nhập thuốc từ nơi khác, nhưng đó dù sao cũng chẳng phải kế sách lâu dài, huống chi, một tiệm thuốc bên trong chẳng có thứ hàng hóa gì hấp dẫn người mua, tự nhiên cũng sẽ dần dần lụi bại.

Lưu Ly đường có thể tiếp tục gắng gượng, nói cho cùng, vẫn là vì người trong thành còn nể mặt mũi của Quân Hầu.

Cho dù là Hoa Liên hay Tiểu Chi cũng đều không thích như vậy, cho nên, dạo gần đây Hoa Liên rơi vào tình trạng không trâu bắt chó đi cày, bị Tiểu Chi tổng cho một đồng phương pháp luyện đan, còn cả những bản chép tay mà mẫu thân nàng ấy để lại. Sau đó, những ngày tháng bước trên con đường trở thành Luyện đan sư của nàng cứ vậy bắt đầu.

Quần Yêu hội khai mạc đối với Hoa Liên và Tiểu Chi không có lấy nửa phần ảnh hưởng, trừ việc số lần Quân Hầu tới đây có ít đi ra, chuyện này với hai người mà nói không thể nghi ngờ có thể coi là một tin tốt.

Hoa Liên không biết Tiểu Chi có cảm giác gì với Quân Hầu, nhưng nàng vẫn cảm thấy Quân Hầu này có chút nguy hiểm. Trừ đối xử dịu dàng với Tiểu Chi ra, với những người khác hắn đều mang vẻ hờ hững.

Có tận mấy lần, Hoa Liên thậm chí còn cảm thấy địch ý Quân Hầu dành cho nàng, chẳng qua là chỉ chạm vào Tiểu Chi có mấy cái mà thôi, người này đúng là hay ghen.

Bởi vì Quần Yêu hội đã bắt đầu cho nên việc làm ăn cũng những tiệm thuốc trong thành lại bùng bùng, thậm chí cả nơi chỉ bán những đan dược bình thường như Lưu Ly đường này ngày nào cũng có không ít người tới thăm.

Hoa Liên ngày ngày bận rộn nghiên cứu đan dược, cho nên người ra ngoài tiếp đãi khách nhân chỉ có Tiểu Chi.

Không thể không nói, có vài người trời sinh ra đã hết sức miễn cảm với một thứ gì đó, lần đầu tiên Hoa Liên thử luyện đan, thế mà lại thực sự dựa vào phương pháp luyện đan mà luyện được một lò Hồi Xuân hoàn.

Mặc dù chỉ là thứ đan dược đơn giản nhất, phụ trợ tinh tảo khôi phục yêu lực mà thôi, nhưng mà, khởi đầu tốt chẳng phải đã là thành công được một nửa hay sao.

“Niết Bàn đơn, không ngờ trên đời vẫn còn có vật này.” Nằm giữa một đồng dược liệu, Hoa Liên đang xem một phương pháp luyện đan được viết trên một tấm vàng lá, trong mắt chứa sự kinh ngạc tột độ.

Thứ này không phải thứ người bình thường có thể lấy được, theo những gì nàng học được mấy ngày qua, Niết Bàn đơn này ít nhất cũng là đan dược Thiên cấp trung phẩm. Đan dược được chia làm bốn cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, mỗi cấp lại phân ra làm ba phẩm: thượng, trung, hạ, phẩm cấp khác nhau, hiệu quả thuốc đương nhiên cũng không thể nào giống nhau.

Tu Chân giới bây giờ, đừng nói là phương pháp luyện đan Thiên cấp, cho dù là phương pháp luyện đan Địa cấp cũng cực kỳ khó tìm, mà trong số những

phương pháp luyện đan mẫu thân Tiểu Chi để lại thậm chí còn có một loại đan phương Thiên cấp, và cả hai loại đan phương Địa cấp.

Tiểu Chi đúng thực là ngồi trong kho báu mà không biết mình có vật báu.

Đúng là nghiệp chướng, nói vậy chắc mẫu thân nàng ấy cũng bắt đắc dĩ lắm, con gái chẳng có tí hứng thú nào với luyện đan.

Trong lúc Hoa Liên vẫn còn đang nghiên cứu phương pháp luyện đan, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tràng tiếng ồn, tiếng kêu la lúc cao lúc thấp khiến nàng phải đặt những thứ trong tay xuống, bước ra khỏi phòng luyện đan, nàng nghe thấy giọng nói của Tiểu Chi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sen Tử San

Lối đi ra khỏi phòng luyện đan tối om, bước chừng hơn trăm bậc thang nàng mới lên đến hậu viện. Thanh âm huyền não vọng lại từ đằng trước, càng đi về phía trước lại càng lớn, nghe qua là một nữ nhân.

Tiểu Chi đối với người ngoài đều mang dáng vẻ giống như lần trước mới gặp Hoa Liên, giọng nói lại càng giống một bà già mấy trăm tuổi.

“Có phải nguoi thấy chúng ta dễ bắt nạt lắm không, thứ này mà cũng gọi là đan dược à?” Thanh âm mang theo vài phần bén nhọn của nữ tử vọng tới, trong đó còn xen lẫn vài phần mỉa mai.

Hắn là không phải cố ý làm vậy, nếu thế, nữ nhân đang nói kia chắc là thuộc chủng tộc biết thuật mỉa mai hoặc.

“Khách quan, ta đã nói rồi, ở đây chỉ bán đan dược bình thường.” Giọng nói Tiểu Chi không cao không thấp, không hề lộ ra nửa phần bất mãn với sự chỉ trích của người khác.

“Đan dược bình thường? Hừ, ta thấy ngay cả đan dược bình thường cũng không bằng thì đúng hơn. Ta thấy nguoi cố ý gây khó dễ chúng ta!”

“Khách quan nói quá lời, tất cả những gì khách nhân mua đều là đan dược giống nhau, ngài có thể ra ngoài hỏi thăm một chút.”

“Không cần, ta hỏi nguoi, đóa sen Tử San này nguoi có bán hay không?” Nữ nhân kia không tiếp tục lòng vòng với Tiểu Chi nữa mà chuyển đề tài.

Sen Tử San? Hoa Liên nghe cái tên này, trái tim thót lên, vật kia là vật báu trấn tiệm của Lưu Ly đường, sen Tử San sáu ngàn năm, dôi mắt khắp Yêu giới này cũng khó kiếm. Cả Tiểu Chi cũng không biết mẫu thân nàng kiếm được từ đâu.

“Không bán.” Sen Tử San trân quý, không chỉ vì nơi thích hợp cho nó sinh trưởng rất ít, mà còn bởi vì thứ này trước khi hoàn thiện sẽ dẫn tới vô số công kích của yêu thú, một đóa sen Tử San có thể sống sót được đều phải nhờ người có đặc tài nuôi dưỡng. Có thể chặn được công kích của những loại yêu thú thần trí còn chưa khai sáng nhưng thực lực vô cùng mạnh mẽ ngang ngược kia, không đến cảnh giới Yêu Đế thì khó mà làm được.

Có điều tác dụng của sen Tử San cũng không phổ biến, người có thể nhìn một cái mà nhận ra cũng không nhiều.

“Không bán? Hừ, không biết tốt xấu, tiểu thư nhà ta muốn mua thứ này là đã nể mặt nguoi lắm rồi.”

“Vậy thì đa tạ tiểu thư nhà ngài đã nể mặt ta, đồ không thể bán, nếu như khách quan không còn việc gì khác thì xin mời.” Ai mà biết tiểu thư nhà nàng là ai, cho dù biết thì thế nào. Trong thành Nam Khê Sơn này có yêu quái nào là không có chút lai lịch.

Khi Hoa Liên đi vào tiền đình, phát hiện bên trong trừ Tiểu Chi ra chỉ có ba người khách. Trong đó có một nữ yêu, chắc là người vừa mới nói chuyện. Hai người khác hình như là hộ vệ, mặt vẫn giữ vẻ không chút biểu cảm.

Mặc dù Tiểu Chi đã mở miệng tiễn khách, đáng tiếc, người ta cứ không chịu đi. Thời buổi này, mở tiệm thực không dễ dàng, lúc nào cũng phải lo gặp phải khách xấu.

“Nguoi là ai, ai cho nguoi vào đây?” Nhìn thấy Hoa Liên, nữ yêu kia lạnh lùng trừng mắt, ai không biết còn tưởng đây là địa bàn của nàng ta.

Hoa Liên nghe nàng ta nói vậy, nghiêng đầu nhìn qua ngoài cửa tiệm, phát hiện bên ngoài còn có thủ vệ, chặn tất cả những người khách muốn tiến vào ở ngoài.

Dám gây chuyện ở trong thành này, e là lai lịch thực sự không thể nhỏ.

“Ta là đan sư của tiệm này.” Hoa Liên đặt ra một nụ cười, mặc dù biết rõ cười với bọn họ cũng chỉ lãng phí tình cảm, nhưng ai bảo bọn họ là khách chứ.

Thấy Hoa Liên xuất hiện, Tiểu Chi rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, nàng không quen đối mặt với nhiều người như vậy, nếu không cũng không bực cả người lại bằng tám vãi đen thui thế này, tuy nói thứ này cũng có thể coi là một bảo bối hiếm có, nhưng tạo hình thực sự là có chút quý dị, những thiếu nữ tuổi thanh xuân bình thường, có ai thích thứ này chứ.

“Những thứ rác rưởi này đều do người luyện ra?” Nếu không làm gì được Tiểu Chi, nữ yêu kia nhanh chóng dời lực chú ý đến Hoa Liên. Hoa Liên nhìn những viên thuốc màu xanh bị nàng ta quăng ra đầy đất, không nhìn được mà thờ dài, nàng đích thực là vô tội mà.

Cúi đầu liếc nhìn những viên thuốc lăn lông lốc khắp nơi, trong lòng Hoa Liên còn đang suy nghĩ, lát nữa chờ bọn họ đi rồi có nên nhặt đồ lên tiếp tục bán hay không đây? “Mấy thứ Thanh Tâm đơn này đều do An Bình đường trong thành cung cấp, nếu như khách quan có bất mãn gì với đan dược, có thể đến đó lý luận một phen.”

Mặc dù chỉ mới mấy ngày, có điều dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Tiểu Chi, Hoa Liên vẫn tìm hiểu tỉ mỉ về tất cả các cửa tiệm lớn trong thành này một lượt.

An Bình đường là dược phòng lớn nhất trong thành, bên trong thậm chí còn có đan sư có thể luyện chế được đan dược trung phẩm cấp thấp, nghe nói hậu đài là tới từ Đại Hoang sơn.

Cho dù không phải là thật, nhưng dù sao An Bình đường đứng vững ở thành Nam Khê sơn này cũng đã ngàn năm, đến giờ không có ai dám đi chọc bọn họ.

Nữ yêu kia chắc cũng biết An Bình đường không phải nơi nàng ta có thể chọc vào, nín một hơi, không nói thêm gì nữa.

“Linh Nhi, sao lại lâu như vậy?” Đứng vào lúc Hoa Liên đang chờ tiền khách, bên ngoài cửa tiệm, đột nhiên truyền đến một tiếng gọi mềm mại, thanh âm này vừa bật ra, Hoa Liên cảm thấy toàn bộ thân thể đều như nhũn ra.

Mị âm trong thanh âm này so với nữ yêu trước mặt có lợi hại hơn, những người đứng xem náo nhiệt ngoài cửa hơn phân nửa cũng bị quấy nhiễu.

“Tiểu thư, tiểu thư tới rồi, người bán hàng ở tiệm này thực quá đáng!” Nữ yêu tên Linh Nhi đóng cửa thân thể nhanh chóng bước ra ngoài, còn không quên bồi xấu Tiểu Chi một câu.

“A? Ai chọc ghẹo người?” Tiếng nói lạnh lạnh như chuông kèm theo thứ mị âm dễ nghe, một bóng người là lướt xuất hiện trước mắt Hoa Liên.

Không phải nàng chưa từng thấy mỹ nữ bao giờ, chẳng qua là chưa từng thấy qua có ai có thể dung hòa hai loại khí chất yêu mị và thanh thuần hoàn toàn bất đồng làm một. Rõ ràng đáng lẽ phải rất quái dị, nhưng ở trên người nàng ta lại vừa đủ. Chẳng trách đám yêu quái bên ngoài mất đã thành một đường thẳng, nếu như nàng là nam nhân, e là cũng sẽ như vậy.

“Chính là bọn họ, bán cho ta đan dược kém, còn dám nói xạo.”

“Vậy thôi à?” Nàng kia cười hỏi.

“Còn có...” Lúc này, nữ yêu kia nhỏ giọng ghé sát tai tiểu thư nàng ta thăm thì, nàng kia nghiêng người nghe mấy câu, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn qua đại đường, ánh mắt dừng lại trên đóa sen Tử San trên kệ thuốc không dời.

Trầm ngâm trong chốc lát, Yến Tuế Nhi bước vào Lưu Ly đường. Vốn nàng cũng chẳng cần mua đan dược hạ đẳng, chẳng qua là nha hoàn bên cạnh muốn mua một chút tặng người ta mà thôi, không ngờ lại gặp được sen Tử San trong cái tiệm bé tí này.

Nếu như là người khác, e là căn bản không biết vật này, nhưng Yến gia khởi nghiệp từ đan dược, tổ gia là đan sư nổi danh trong Yêu tộc, cả đan dược Thiên cấp cũng có thể luyện chế, người làm cháu gái như nàng đương nhiên cũng biết các loại dược thảo trân quý.

Nhìn những cánh hoa sen màu tím mọc thành sáu tầng kia, Yến Tuế Nhi không nhìn được có chút kích động, ngay cả trong gia tộc cũng chỉ có một đóa sen Tử San ba ngàn năm mà thôi.

“Xin hỏi, chủ tiệm có ở đây không?” Nhìn chằm chằm sen Tử San một hồi lâu, Yến Tuế Nhi lưu luyến dời tầm mắt, cất bước nhanh chóng tiến vào đại đường.

“Là ta.” Tiểu Chi đáp.

“Chào ngài, ta tên Yến Tuế Nhi, đến từ Yến gia Khuyên Nguyệt Loan.”

Tiểu Chi gật đầu một cái, “Ta tên Chi.” Dường như đã nhìn thấu ý định của Yến Tuế Nhi, Tiểu Chi đã nói tiếp, “Vật báu trấn tiệm, không bán.”

Chưa đợi người ta mở miệng đã bị chặn lời, điều này khiến cho Yến Tuế Nhi có chút lúng túng. Có điều rất nhanh, trên gương mặt xinh xắn kia lại hiện lên một nụ cười, “Không bán cũng không sao, xin hỏi, có thể để cho ta coi một chút được không?”

Tiểu Chi trầm mặc một lúc, chưa đợi nàng mở miệng, Hoa Liên đột nhiên chen miệng, “Xin lỗi, không được.”

Yến Tuế Nhi và Tiểu Chi đồng thời nhìn về phía Hoa Liên, Tiểu Chi không nói gì, nhưng trong mắt Yến Tuế Nhi lại xẹt qua một tia lãnh ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đột nhiên té xỉu

“Chỉ nhìn thôi cũng không được sao?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay của Yến Tuế Nhi tràn ngập vẻ thất vọng, giọng nói mềm nhũn kia vốn đã khiến cho người ta mềm chân, lại còn thêm vẻ mặt khiến cho người ta yêu mến kia của nàng ta, càng khiến cho vô số Yêu quái đang xem náo nhiệt đau lòng.

Muốn xen vào việc của người khác cũng có ổi người, có điều Lưu Ly Đường này dù sao cũng không phải nơi bình thường, đám yêu quái đã lẫn lộn ở thành Nam Khê Sơn căn bản cũng biết điểm này, cho nên, dù trong lòng cũng muốn mỹ nhân hé miệng cười một tiếng, nhưng chẳng mấy người dám ra mặt.

Đám yêu quái trong thành kiên cố, không có nghĩa là từ nơi khác cũng vậy, huống chi, bọn họ mới vào thành, căn bản không thể rõ ràng hết tất cả sự phân chia các thế lực trong thành.

Hơn nữa, những yêu quái gần đây tới thành Nam Khê sơn hầu hết là thế hệ trẻ tuổi của những đại gia tộc, cũng có thể cho là kinh tài tuyệt đỉnh, từ xưa đến nay mắt vẫn cao hơn đầu, chưa bao giờ biết chịu thua. Số ít hiểu chuyện thì lại không ở đây xem náo nhiệt.

“Thực xin lỗi, Yến tiểu thư.” Hoa Liên mỉm cười cúi đầu, giọng nói không hề có ý nhượng bộ. Thật đáng ăn mừng, nàng không phải nam nhân, còn có sức chống cự đối với mỹ sắc.

Hoa Liên chỉ vừa mới dứt lời, cửa của Lưu Ly Đường đã bị người ta một cước đá văng, kèm theo đó là một giọng nói ồm ồm như sấm, “Mẹ kiếp, có định buôn bán hay không đấy, đóng cửa lại là có ý gì!”

Kẻ vừa đập cửa là một con trâu yêu có hai cái sừng trên đầu, vị này đoán chừng là có thẩm mỹ quan khác với những yêu quái khác, cho dù biến hóa thành công, trên mặt vẫn giữ đặc thù của loài trâu rất rõ ràng, nhất là lỗ mũi, chóp mũi còn đỏ lên, quả thực khác biệt hẳn so với người khác.

Mặc dù nhìn mặt đoán yêu là không đúng, có điều Hoa Liên vẫn rất không phúc hậu mà quay mặt qua một bên, đúng là một dung mạo chỉ liếc nhìn thôi cũng đủ để mơ thấy ác mộng~

Hoa Liên và Tiểu Chi không nhận ra con trâu này, nhưng Yến Tuế Nhi lại biết hẳn. Đứng nhìn dáng dấp hần chẳng ra gì, hần chính là con trưởng của Khuê gia, đứng thứ ba trong tám đại thế gia, đứng hàng thứ mười bốn trong Bảng cao thủ trẻ tuổi của Yêu tộc, nghe nói có được truyền thừa từ Quỷ Ngư*, thật hay giả thì không biết, nhưng thuật Lôi điện của hần cực kỳ lợi hại, ngay cả Khổng Uyên cũng không muốn giao thủ với hần.

* Một trong Tứ linh – bốn con thần thú thái cổ, bao gồm Quỷ Ngư, Hoàng Diệu, Chúc Long, Thao Thiết. Quỷ Ngư có vẻ ngoài như trâu, sừng bén như thương, xuống nước gọi mưa, mặt như nhật nguyệt, tiếng vang như sấm, xuất thế có mưa dầm gió dữ, chóp giắt sấm rền, là vật cưỡi của Lôi Thần. Độc Tru Tiên để biết thêm chi tiết

Gia tộc của Yến Tuế Nhi tuy nói danh tiếng không nhỏ, nhưng so với con trâu này, vẫn kém một quãng, cho nên, dù trong lòng cũng chán ghét bộ dạng và cử chỉ thô lỗ của hần, nhưng vẫn cứ cười dài bước tới.

“Khuê đại ca, đã lâu không gặp.”

“Tuế Nhi à, đúng là lâu lắm không gặp, muội ở đây làm gì, xem nào, sao vành mắt lại đỏ lên thế kia? Có phải đứa nào dám bắt nạt muội không, nói với Khuê ca đi, ta cũng muốn xem là đứa ăn gan hùm mặt gấu như vậy?”

Hai kẻ này đứng ở cùng một nơi, là ví dụ rất tốt để định nghĩa thế nào là người đẹp và quái vật, làm cho người ta cảm thấy —— vui mắt hả lòng. Họ Khuê này rõ ràng là đến vì Yến Tuế Nhi, có điều, đầu óc hần cũng còn khá thông minh, không tìm Tiểu Chi mà đòi sen Từ San, mà lại giả vờ giả vịt hỏi han Yến Tuế Nhi.

“Muội chẳng qua là nghe nha hoàn nói ở đây có một đóa sen Từ San sáu ngàn năm, định mượn nhìn một chút mà thôi...” Yến Tuế Nhi cúi thấp đầu, mặt đầy vô tội, cặp mắt to long lanh chớp chớp, giống như lúc nào cũng có thể rơi nước mắt.

Cái cổ trắng ngần của nàng ta vừa đúng lúc lộ ra dưới tầm mắt của Khuê Ngư, Khuê Ngư nuốt nước miếng ực một cái, không hề che giấu dục vọng trong mắt. Yến Tuế Nhi ở Yêu tộc cũng có thể coi là mỹ nhân nổi danh, không ít người nhắm vào nàng, không ngờ chuyện tốt hôm nay lại rơi xuống đầu mình. Để lấy được nụ cười của mỹ nhân, kiểu gì cũng phải hoàn thành tâm nguyện của nàng, không phải sao.

“Tuế Nhi muội muội đừng buồn, chuyện này cứ để ta.” Khuê Ngư nhân cơ hội loáng cái đã vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Yến Tuế Nhi, Yến Tuế Nhi thuận thế vui gương mặt xinh xắn trong ngực hần, không ai nhìn thấy vẻ mặt bấy giờ của nàng ta. Chỉ thấy đầu vai nàng ta hơi run rẩy, nhìn qua

giống như đang khóc.

Hai vị kia đã đến trình độ thế này rồi, e là chuyện cũng sẽ chẳng tốt đẹp được đến đâu. Con trâu này hiển nhiên không phải là loại trí tuệ nhà nhận, vấn đề này cũng rất nghiêm trọng.

Những cái khác chưa nói, chỉ riêng nhìn nắm đầm to bằng cái nồi kia của hần thôi, Hoa Liên và Tiểu Chi đã thấy chân hơi nhũn ra rồi, hai người gộp lại, chưa chắc đã đủ cho hần dắt rặng.

Bạo lực không thể giải quyết được vấn đề, nhưng có khi, dưới bạo lực tuyệt đối, tất cả đều dễ sai khiến.

Khuê Ngu một tay ôm Yến Tuế Nhi, vuốt lên vuốt xuống trên vòng eo nhỏ nhắn của nàng ta, một tay khác dùng sức vỗ lên cái quây trước mặt Tiểu Chi, chiếc quây được chế tạo từ quặng chìm dưới biển sâu, chỉ với một cú chụp của hần thôi đã nứt ra mấy cái khe.

Đây đúng thực là bi kịch mà! Hoa Liên không hề nghi ngờ, một cú chụp của hần cũng có thể đập hai người chết thẳng cẳng.

“Sen Từ San đâu? Lấy ra cho ta xem một chút.” Thực lực mạnh thì ngang ngược, từ trước tới nay không hề biết nói đạo lý.

Tiểu Chi do dự liếc Hoa Liên, Hoa Liên hơi nhú mồm, sau đó nở một nụ cười, “Vị khách quan này, sen Từ San không phải hàng để bán, cũng không thể xem được...”

“Ngươi nói cái gì?” Hoa Liên còn chưa dứt lời đã bị Khuê Ngu tóm lấy cổ áo, sự giận dữ trong cặp mắt trâu kia của hần, giống như muốn xe Hoa Liên thành hai nửa vậy.

Hoa Liên cũng không bị vẻ mặt của hần hù dọa, trái lại tiếp tục nở nụ cười, “Vị khách quan này, Lưu Ly đường là do phủ thành chủ quản lý, nếu như ngài thực sự muốn sen Từ San, có thể đi xin phép thành chủ, nếu như thành chủ đồng ý, để lúc đó, bọn ta tự nhiên sẽ hai tay dâng nộp.”

“Hừ, phủ thành chủ? Sao hả? Ngươi tưởng mang phủ thành chủ ra thì ta đây sợ ngươi chắc!” Sự ngoan độc trên người Khuê Ngu mặc dù vẫn như cũ, nhưng trong mắt đã có mấy phần do dự.

“Lời của tiểu nhân đều là nói thật.”

Hần cũng không quên lúc tới đây trường bối trong gia tộc đã dặn dò, trong thành Nam Khê sơn, thế lực nào cũng có thể đắc tội được, nhưng tuyệt đối không được đắc tội với vị thành chủ của tòa thành này.

Cho dù tiểu yêu này nói thực hay giả, trong lòng hần cũng phải suy xét thêm mấy phần.

Yến Tuế Nhi dường như cũng cảm nhận được sự do dự của Khuê Ngu, lập tức khe khẽ kéo tay áo hần, nhón chân lên, nhẹ nhàng ghé vào người Khuê Ngu nói mấy câu, cánh môi phớt hồng lúc mở lúc khép, lơ đãng chạm phải vành tai Khuê Ngu, nhất thời khiến cho hần run rẩy một chập.

Sau khi Yến Tuế Nhi nói xong, sắc mặt Khuê Ngu đã bình thường trở lại, Yến Tuế Nhi quả nhiên nói có lý. Trong thành Nam Khê Sơn này, sản nghiệp thuộc về thành chủ cũng không nhiều, nhưng có chỗ nào mà không phải là nơi hàng đầu, một chỗ bé tí như Lưu Ly đường này, ngay cả đan dược cũng đi mua ở ngoài, thành chủ sao có thể để mất tới!

“Phủ thành chủ mai ta sẽ tới, hôm nay, sen Từ San này của ngươi phải lấy ra cho ta xem!”

“Nếu như không thì sao?”

“Nếu như không, ông đây sẽ phá nát cái Lưu Ly đường này ngay lập tức!” Phun những lời ngoan độc ra xong, Khuê Ngu mới cảm thấy không ổn, vừa rồi Hoa Liên căn bản không mở miệng nói chuyện, thế người nói là...

Khue Ngu chỉ mới kịp xoay người lại, còn chưa thấy rõ người đến là ai đã bị một bàn tay đánh văng ra ngoài.

“Cha...” Từ dưới đất đứng lên đang định liều mạng, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra là cha ruột nhà mình. Nhất thời, Khuê Ngu đành nuốt hết bất mãn xuống bụng.

“Ngươi uy phong quá nhỉ! Còn dám đến đây đập phá, mấy lời trước khi đi ông đây nói với ngươi, ngươi cho là rầm thú hết cả à!” Quả nhiên là cha nào con nấy, nhà này ngay cả giọng cũng to giống nhau.

Hoa Liên và Tiểu Chi cùng ngẩng đầu, khi nhìn thấy người đứng sau cha của Khuê Ngu, đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, Quân Hào.

“Cha, con chỉ...” Khuê Ngu còn chưa giải thích xong, đã bị cha hần đập cho một cước, một cước này đi xuống, khiến cho hần lăn ra hôn mê bất tỉnh luôn.

Hoa Liên đứng xem trò vui cũng không nhịn được mà lè lưỡi một cái, quả nhiên rất bạo lực.

“Quân huynh, thực xin lỗi, khuyến tử đột nhiên té xỉu, lão Ngu ta xin đi về trước.” Cảnh giới ăn ốc nói mò đỉnh cao, đáng để tất cả yêu quái đều học tập.

Hoa Liên tròn mắt líu lười...

Mà Quân Hầu lại vẫn bình tĩnh mà gật đầu, ” Khuê huynh khách khí rồi.”

Một cuộc mưu sát đẫm máu còn chưa trình diễn cú thế mà đánh dấu chấm hết, thực là có kẻ vui có người buồn. Không bị người ta xé xác, Hoa Liên đương nhiên là sung sướng, nhưng mà Yến Tuế Nhi thì không được vui vẻ như vậy.

Nàng không sao ngờ tới, cha của Khuê Ngưu lại xuất hiện ở nơi nhỏ bé như thế này, còn cả nam nhân đứng trước mặt kia nữa, vậy mà lại cùng thế hệ với lão trâu già kia, rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thích thì lấy đi

Có nhiều người nhìn như vậy, Quân Hầu đương nhiên không đến mức động tay động chân với Tiểu Chi, có điều là ánh mắt kia có hơi nóng bỏng một chút. Hoa Liên lắc đầu, không hiểu vị thành chủ thành Nam Khê son đại danh đình đình này tại sao lại xem trọng Tiểu Chi.

Mới đầu, nàng còn không tin, sau đó liên tục xác nhận với Tiểu Chi mới có thể đón nhận thân phận của Quân Hầu. Cũng khó trách Lưu Ly đường có thể đứng vững không đổ, phía sau có người quả nhiên mới là đạo lý mạnh nhất.

“Tuế Nhi bái kiến tiền bối.” Mặc dù không biết nam nhân trước mặt là ai, nhưng Yến Tuế Nhi dù sao cũng là một nữ tử có tâm cơ, người có thể khiến cho cha của Khuê Ngưu cũng phải kiêng kỵ, trong thành Nam Khê Sơn cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Cho dù là ai, nàng đều không thể đắc tội.

Dung nhan tuyệt sắc, dáng vẻ mảnh mai, cùng với thanh âm uyển chuyển nghe mà động lòng của Yến Tuế Nhi cũng không khiến cho ánh mắt lạnh như băng của Quân Hầu mấy may dao động, hần chỉ dùng một chữ đã giải quyết tất cả, “Cút.”

Hoa Liên quyết định, từ nay về sau nàng sẽ không ghét Quân Hầu nữa.

Yến Tuế Nhi sống chừng ấy năm, chưa bao giờ bị mắng như thế, nhất thời không kịp phản ứng lại, cứ sững sờ tại chỗ. Quân Hầu thấy nàng ta bất động, hừ lạnh một tiếng, vung tay áo lên, Yến Tuế Nhi và cả đám nha hoàn hộ vệ của nàng ta đều bị thổi bay ra khỏi cửa tiệm Lưu Ly đường.

Quân Hầu đứng ở cửa, từ trên cao nhìn xuống Yến Tuế Nhi mặt đầy bụi bặm, không có chút nữ cảm nào đang nằm trên đất, “Khuyên Nguyệt Loan Yến gia gây chuyện trong thành, xóa tên khỏi Quân Yêu hội lần này, ném ra khỏi thành đi!”

Hoa Liên vẫn thấy, thế lực của Quân Hầu cho dù lớn hơn nữa, cũng chỉ đến mức có thể trông coi cả son thành mà thôi, bây giờ mới biết mình đã xem thường hắn.

Một câu nói mà có thể ảnh hưởng đến Quân Yêu hội. Nhìn Yến Tuế Nhi bị hai con yêu sói thô lỗ kéo đi, Hoa Liên không nhịn được mà dôi mắt về phía Quân Hầu.

Đây chính là quang minh chính đại bao che khuyết điểm, ai dám nói một chữ không. Đây chính là điểm đáng sợ của sức mạnh và thế lực.

“Phu quân.” Đám yêu quái vây xung quanh vì những lời này đã rút lui hết cả, một nữ tử dùng lụa trắng che nửa khuôn mặt từ phía sau bước lên, sau khi thấy Quân Hầu thì yêu kiều cúi người, giọng nói mềm mại dễ nghe.

Là thê tử của Quân Hầu, Hoa Liên không sao nhìn rõ tu vi của nàng ta, thậm chí cả bản thân nàng ta dường như cũng bị che khuất sau một tầng sa mỏng, làm cho người ta cảm thấy như có như không.

“Sao nàng lại tới đây?” Thấy thê tử của mình, vẻ mặt của Quân Hầu thoáng hiện qua vẻ nhu hòa.

Nàng kia thở dài, “Phu quân, Tuế Nhi chẳng qua là chưa hiểu chuyện, chàng cần gì phải so đo với con bé chứ?”

“Vậy phu nhân cảm thấy nên xử lý thế nào mới thỏa đáng đây?” Quân Hầu không tiếng động giao vấn đề lại cho thê tử.

Nàng kia cũng biết điều, không nói ra biện pháp gì khiến cho Quân Hầu khó xử, “Không để con bé tham gia Quân Yêu hội nữa là được rồi, một nữ nhi như nàng, bây giờ ra khỏi thành rất nguy hiểm.”

“Được rồi.” Cũng không phải là Quân Hầu dễ nói chuyện, mà là, gia tộc của thê tử hẳn có giao tình không tệ với Yến gia, yêu cầu này cũng không quá

đáng, nếu như không đồng ý thì lại có vẻ như hấn quá hẹp hòi.

“Vậy Cung Lăng xin tạ ơn phu quân trước, phu quân đã bận rộn cả một ngày, giờ có về phủ luôn không?” Cung Lăng không chút tiếng động liếc nhìn Tiểu Chi đứng bên trong, vào lúc Quân Hào không chút, dời mắt đi.

“Không, nàng về trước đi.”

Trong ánh mắt Cung Lăng hiện lên vẻ mắt mát, sau đó cúi người, “Phu quân bảo trọng.”

Tâm trạng của phu nhân mình, không phải Quân Hào không thấy được, trong lòng hấn vẫn luôn thấy có chút áy náy với vị phu nhân này, chẳng qua là, hấn không có cách nào để đáp lại. Việc duy nhất hấn có thể làm, chính là để nàng tiếp tục giữ cái danh hiệu Quân phu nhân này mà thôi.

Sau khi Cung Lăng quay lại phủ thành chủ, nhanh chóng có người dẫn Yến Tuệ Nhi đến, nhìn cháu gái một thân chật vật, trong mắt Cung Lăng hiện lên chút trách cứ, “Tuệ Nhi, lúc đến không phải ta đã dặn con, không được hành động thiếu suy nghĩ rồi sao?”

“Cô cô, con, con căn bản không làm gì cả...”

Đối với lời nói dối của Yến Tuệ Nhi, Cung Lăng chỉ thờ dài, nàng thừa hiểu đứa cháu gái từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng được nuông chiều này, bề ngoài thì dịu dàng động lòng người, trên thực tế lại rất cứng đầu. Không làm gì? Là chưa kịp làm gì mới đúng.

“Thôi đi, chuyện này bỏ qua đi, con nghe cho rõ, sau này không được tới Lưu Ly đường nữa, chỗ kia đừng nói là con, ngay cả cô cô đến cũng không được.” Nói đến đây, giọng nói của Cung Lăng tản ra chút sát ý lạnh như băng.

Tất cả mọi người trong thành Nam Khê Sơn đều biết, Quân Hào mê luyện tiểu cô nương ở Lưu Ly đường kia, nàng đương nhiên còn biết nhiều hơn, nhưng còn cách gì đây? Cho dù ngày ngày đều muốn nàng ta chết, nhưng mình căn bản không dám động thủ.

“Nhưng cô cô, chỗ đó có sen Tử San sáu ngàn năm, nếu như luyện thành Thiên Nhân đan, có thể làm cho con mất mị hoặc của cô cô tăng lên một tầng!” Vật kia đối với kẻ khác không hữu dụng mấy, nhưng đối với tộc Trĩ chín đầu của Yến Tuệ Nhi lại có tác dụng không nhỏ, con mất mị hoặc là con mất thứ ba trời sinh của bọn họ, lực công kích hết sức kinh khủng, cùng với đó, muốn thăng cấp cũng vô cùng khó khăn.

“Thiên Nhân đan... thứ đó chỉ là truyền thuyết mà thôi.” Cung Lăng nghe Yến Tuệ Nhi nói vậy, ánh mắt sáng lên, có điều ngay sau đó lại ảm đạm. Thiên Nhân đan là đan dược hạ phẩm Thiên cấp, luyện chế khó khăn, cũng không có phương pháp luyện đan, dược liệu để phối hợp lại càng thêm nhiều.

“Phụ thân đại nhân con đã tìm được đan phương luyện Thiên Nhân đan...” Yến Tuệ Nhi vừa dứt lời, Cung Lăng đã kích động đứng dậy, ngay cả chén trà trong tay rơi xuống vỡ nát cũng không nhận ra.

“Con nói gì? Phụ thân con tìm được đan phương?” Hai tay của nàng dùng sức siết lấy bả vai Yến Tuệ Nhi.

“Dạ, phụ thân còn nói, nếu luyện chế thành công, nhất định sẽ tặng cô cô một viên.”

“Được, được, đã vậy...” Cung Lăng buông Yến Tuệ Nhi ra, xoay người, trong mắt lóe qua một tia sáng lạnh như băng, không nói gì thêm. Nhìn người cô cô đứng quay lưng về phía mình, Yến Tuệ Nhi khẽ nhếch miệng, từ trước đến giờ nàng là kẻ có thù tất báo. Ai dám gây khó dễ cho nàng, nàng sẽ lấy mạng kẻ đó! Hai nữ yêu đệ tiện, dám bắt kình với nàng!

...

Quân Hào ngồi trên ghế tiếp khách của Lưu Ly đường uống trà, Tiểu Chi đứng sau quầy sắp xếp đan dược bên trong, không chịu nhìn hấn. Hai người này có lẽ đã quen loại không khí chung đụng như thế này, nhưng Hoa Liên bị kẹp ở giữa thì lại khó xử vô cùng.

Cố tình Tiểu Chi lại cứ kéo áo nàng, nói gì cũng không chịu thả ra.

Cuối cùng, Hoa Liên chỉ có thể đứng ở sau quầy với Tiểu Chi. Nàng nhàm chán chống khuỷu tay lên quầy, hai tay nâng cằm, từ đáy lòng hy vọng Quân Hào đi nhanh lên, hoặc là có vài người khách tới cũng tốt.

Đừng nói nữa, ông trời thực sự đã nghe thấy nguyện vọng của nàng. Không bao lâu, quả nhiên có mấy vị khách bước vào Lưu Ly đường, đi đầu là một vị quý công tử nhẹ nhàng.

Có điều, ánh mắt vị quý công tử này nhìn Hoa Liên thực sự quái dị. Hấn biết mình sao? Hoa Liên cau mày.

Tiểu Chi nhìn rõ người đến là ai xong, tay trái run lên, kéo tay áo Hoa Liên, truyền âm với nàng, “Hấn là La Phong.”

Nàng đúng là kẻ có mạng xui xẻo mà bi thảm mà! Hoa Liên quyết định, sau này nhất định cứ trốn trong phòng luyện đan, không ra ngoài nữa. May mà Quân Hào còn chưa đi, nếu mà đi rồi, không biết La Phong có túm nàng lại không đây.

Có điều, nhìn La Phong này cũng không giống loại người không nói lý. Nhưng tính tình của Yêu tộc, thường không thể dùng vẻ ngoài để đánh giá, biết đâu, bên trong hấn thực ra lại là một kẻ cực kỳ biến thái không chừng.

“Bái kiến thành chủ.” Ánh mắt của La Phong sau khi dời khỏi Hoa Liên liền chuyển qua Quân Hào, hấn hết sức cung kính hành lễ với Quân Hào.

Quân Hào ngay cả chén trà cũng không đặt xuống, chỉ khẽ gật đầu. “Ừm.”

Nếu như thực lực của bản thân mà tương đương với Quân Hào, chắc La Phong cũng không dám dùng ánh mắt rợn cả tóc gáy kia để nhìn mình. Hoa Liên thấy bất đắc dĩ trong lòng, thấy La Phong đi về phía quầy, nàng cũng chỉ biết dùng mười hai phần tinh thần để đối phó hắn.

“Hoa Liên?” Rõ ràng đã xác định thân phận của nàng rồi, còn cố tình dùng giọng nghi vấn hỏi.

Hoa Liên rất muốn biết nếu như nàng lắc đầu, nét mặt của hắn sẽ thế nào, có điều, giờ nàng không có tâm trạng để nói đùa, hoặc nên nói là, đối tượng trước mắt không đúng, nàng hoàn toàn không thể thoải mái nổi.

Hoa Liên không sao nghĩ ra, tại sao khi đối mặt với một La Phong cấp Yêu Soái thì nàng cảm thấy áp lực rất lớn, còn khi đối mặt với một Ân Mặc Hóa Thần Kỳ thì nàng lại có thể không chút kiêng dè?

“Là ta, các hạ tìm ta có việc?” Nếu đã biết hết rồi cũng không phải lãng phí thời gian giới thiệu bản thân, đi thẳng vào vấn đề cho xong, thừa dịp Quân Hào còn chưa đi, chắc hắn cũng không dám bắt người ngay tại đây.

“Nghe nói quan hệ giữa ngươi và Không Uyên không tệ?”

“La thiếu chủ đề cao tiểu yêu ta quá rồi, tin vào hễ như vậy sao có thể là thật?” Hoa Liên giãn ra một nụ cười, nàng và Không Uyên cùng lắm cũng chỉ là bạn đánh cờ mà thôi, hơn nữa, nàng còn bị ép.

La Phong nheo mắt, “Xem ra Hoa tiểu thư hình như không muốn nói thật.”

“Nếu La thiếu chủ thích tẩm lệnh bài kia, cầm đi cũng không sao.” Thứ phiền toái như vậy, nếu như La Phong không cần, lát nữa nàng cũng sẽ ném nó vào lò luyện đan để luyện! Hoa Liên hung ác nghĩ vậy.

Sắc mặt La Phong càng thêm biến đổi, không ngờ Hoa Liên lại lấy thứ kia ra.

Quân Hào ngồi một bên xem cuộc vui sau khi nhìn thấy lệnh bài kia xong, chân mày nhíu lại, thân phận của Hoa Liên hắn cũng biết, có điều không ngờ nàng cũng rất thú vị.

“Không cần.”

“Muốn gặp Không Uyên, cầm tẩm lệnh bài này còn hữu dụng hơn ta nhiều. La thiếu chủ cần gì phải vội vã cự tuyệt.” Nàng thề trong lòng, mình tuyệt đối là thật lòng muốn giúp một tay, làm gì mà về mặt La Phong lại đẩy về khó tin thế kia, thực khiến người ta thất vọng.

La Phong đương nhiên biết điều này, có điều, hắn căn bản không thể nhận. Hắn cầm lệnh bài của Không Uyên ư, vậy thì coi là gì đây!

“Đang bận rộn, ta muốn giúp, La thiếu chủ cự tuyệt thì ta cũng chẳng còn cách nào khác. Xin hỏi La thiếu chủ muốn mua đan dược gì chăng?” Lời này nói là cho Quân Hào nghe, Quân Hào vẫn không nhúc nhích ngồi uống trà của hắn, trong mắt lộ ra một nụ cười.

Có thể làm cho La Phong cam chịu, thủ đoạn của Hoa Liên này cũng không tệ.

“Không cần!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Có trò hay để xem

Ngâm bồ hòn làm ngọt, La Phong cũng không tiện tiếp tục hỏi nữa. Dù sao Quân Hào vẫn đang ngồi ở đây, nếu như hắn nói quá đáng, chính là đã không nể mặt Quân Hào. Trong thành Nam Khê sơn, khiến cho Quân Hào không vui, chính là tự chuốc bực vào người.

Đưa mắt nhìn La Phong bỏ đi, tâm trạng tốt đẹp của Hoa Liên cũng khôi phục được bảy tám phần. Quân Hào dù sao cũng là thành chủ, gần đây là thời điểm bận rộn nhất, hắn chỉ ngồi được trong chốc lát rồi cũng phải lưu luyến rời đi.

Với tình cảm mà Quân Hào dành cho Tiểu Chi, Hoa Liên cũng không muốn nói gì thêm, nàng chỉ cảm thấy thực kinh ngạc, trên cõi đời này lại thực sự có một thứ tình cảm có thể khiến một người toàn tâm toàn ý hướng về người khác. Rất kỳ diệu, nhưng lại có chút ngốc ngếch.

Trải qua màn nhạc đệm nho nhỏ này, Lưu Ly dường lại khôi phục lại về yên bình, khách đến mua thuốc cũng không nhiều lắm, Hoa Liên lại bị Tiểu Chi

đuôi về.

Vì những ngày tháng tốt đẹp sau này, nàng tiếp tục quay lại phần đầu cùng một đồng phương thuốc kia.

Trong quá trình luyện dược, Hoa Liên phát hiện ra một điểm kỳ lạ. Nếu dùng ngọn lửa có dung nhập thêm một tia nghiệt hỏa để luyện đan, sau khi mở lò, đan dược cũng có chút biến hóa.

Tạm thời mới chỉ phát hiện ra dược hiệu dường như có tăng lên chút ít, nhưng số lượng đan luyện ra lại không chỉ tăng có gấp bội. Phát hiện này khiến cho Hoa Liên hơi kích động, cuối cùng cũng tìm ra một cách khác để sử dụng nghiệt hỏa, dù sao cũng từng là loại lửa danh chấn Đại Hoang, ngay cả Thái dương Chân hỏa cũng không thể bằng, nếu như không có chút công dụng đặc thù thì mới thực sự là bị kích.

Xem trước mắt, có lẽ chưa có lời cho lắm, nhưng mà, nếu như một ngày nào đó nàng luyện được đan dược Địa cấp, thậm chí là Thiên cấp, khi đó nếu có thể tăng được dược hiệu thì chẳng khác nào kì tích thần kì.

Có điều, mỗi khi luyện xong một lò đan dược, nghiệt hỏa trong cơ thể nàng lại bớt đi một tia. Dù có khôi phục nhưng tốc độ rất chậm. Điều này hiển nhiên là có hơi mất nhiều hơn được.

Vốn nàng còn định nhờ nghiệt hỏa để làm giàu kia, xem ra nguyện vọng đẹp đẽ này không thực hiện được rồi. Cho dù vậy, trong lòng Hoa Liên vẫn thấy rất vui vẻ.

Tu vi của nàng sau khi đạt đến Yêu tướng hạ cấp xong thì không sao đột phá được, ngày ngày luyện thuốc cũng có thể tu thân dưỡng tính. Vì mỗi một luồng nghiệt hỏa đều cực kỳ trân quý nên Hoa Liên không dám lãng phí một tia, mấy ngày liền liên tục luyện đan, nàng càng ngày càng sử dụng nghiệt hỏa một cách thành thạo.

Không biết bản thân đã ở trong phòng luyện đan bao lâu, chỉ biết những thảo dược Tiểu Chi đưa xuống đều đã voi gần hết, trái lại, những chiếc bình ngọc đựng đan dược lại được bày đầy trên mặt đất.

Sau khi lò Cổ Nhan đơn trung phẩm Huyền cấp cuối cùng được luyện thành, đợi đến khi tia lửa cuối cùng trong lò tắt ngấm, nàng mới cẩn thận mở lò luyện đan ra, một mùi hương thuốc nhàn nhạt truyền vào xoang mũi của Hoa Liên.

Hoa Liên hơi thất vọng nhìn vào trong lò luyện đan, bên trong chỉ có mười viên Cổ Nhan đơn màu hồng nhạt, nàng còn tưởng ít nhất cũng được hai mươi viên chứ! Thực ra đối với một tay mơ như nàng mà nói, có thể trong vòng mười ngày luyện ra được đan dược trung phẩm Huyền cấp, hơn nữa với số lượng còn trên năm viên là đã đủ để kiêu ngạo mỉm cười với đám đan sư cùng lứa rồi. Đáng tiếc, Hoa Liên không hề biết điều này.

“Tiểu Liên, cô vẫn còn đang luyện đan à?” Cánh cửa đá của phòng luyện đan bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra từ bên ngoài, Tiểu Chi mặc một bộ váy mỏng màu xanh biếc lộ đầu vào, mái tóc đen nhánh của nàng tết thành hai bím tóc buông trước ngực, cặp mắt đen trên gương mặt phấn nộn tỏa ra ánh sáng động lòng người, nhìn qua thực thanh thuần khả ái.

Nhìn lại bản thân mình, vì cả một đoạn thời gian đều chết dí trong này, cả người gần như là chặt vật. Nếu không có mùi thuốc che giấu, chắc cũng có thể tỏa ra mùi hôi rồi.

“Luyện xong rồi, mấy thứ này là hạ phẩm Huyền cấp, mấy bình này là trung phẩm Huyền cấp, tạm thời ta chỉ có thể làm được đến vậy thôi.” Nghe Tiểu Chi nói hơi mẩu thân nàng vẫn còn sống, Lưu Ly dường còn bán cả đan dược trung phẩm Địa cấp, không biết đến bao giờ mình mới có khả năng ấy đây.

Luyện chế đan dược không chỉ cần có thủ pháp thành thạo và lực khống chế với ngọn lửa, còn phải có Yêu lực mạnh mẽ để phụ trợ mới được. Khi nổi lửa và luyện đan, Yêu lực nhất định phải một khắc cũng không ngừng, đan dược cấp bậc càng cao thì càng cần nhiều yêu lực. Giờ Hoa Liên vận dụng nghiệt hỏa, mới miễn cưỡng luyện chế được đan dược trung phẩm Huyền cấp mà thôi.

Kể ra thì luyện đan cũng vô cùng nguy hiểm, nếu như tu vi không đủ, cưỡng ép luyện đan vượt cấp, may mắn thì bị hủy mất một lò dược, bị kích hơn thì bị đan dược hút khô. Đây cũng là lý do tại sao mỗi lần đan dược Thiên cấp được luyện chế, đan sư đều phải có trên trăm người. Nếu như một người luyện, căn bản không thể chống đỡ nổi.

Những đan dược này đối với Tiểu Chi mà nói đã là quá tốt, nàng còn tưởng Hoa Liên ít nhất cũng phải học mấy tháng mới thành công, dù sao trước kia khi mẫu thân dạy nàng cũng từng nói, không có sự phụ dạy bảo, muốn luyện chế ra một lò đan dược khó khăn thế nào.

Xem ra, cõi đời này quả nhiên có một loại người, trời sinh đã là đan sư.

Hoa Liên cũng mặc kệ Tiểu Chi vui vẻ thế nào, nàng ném đan dược cho Tiểu Chi xong, vội vàng lách qua cửa, chuẩn bị tắm rửa từ tể một phen.

Mặc dù có thể dùng pháp thuật để tịnh thân, nhưng nàng vẫn thích cảm giác cả người đắm mình trong nước kia hơn, cảm giác nước và thân thể tiếp xúc, vô cùng chân thật.

Hoa Liên có lúc rất lo lắng, sợ tất cả những gì mình trải qua chỉ là một giấc mộng, mà thực tế thì nàng vẫn còn là đoá Hồng liên ở trong ao Dưỡng Thiên kia. Nàng không muốn phải ném trái nổi cô độc thiên địa chỉ có mình ta đó nữa.

Đại Hoang huy hoàng không thuộc về nàng, thứ nàng muốn, chỉ là một cuộc sống chân thực mà thôi. Cho dù, con đường phía trước rất bấp bênh.

Cuối cùng cũng chỉnh trang bản thân sạch sẽ xong, Tiểu Chi đến gõ cửa phòng của nàng, “Tiểu Liên, muốn ra ngoài đi dạo một chút không?”

“Đi đâu?” Hiếm khi Tiểu Chi lại không muốn ở trong Lưu Ly đường, Hoa Liên mở cửa, nhìn Tiểu Chi đứng bên ngoài, trong lòng có chút kinh ngạc.

“Quần Yêu hội hôm nay có trò hay để xem, khách chắc cũng ít, chúng ta cũng đi xem một chút đi.”

“Trò gì hay?” Có thể khiến cho Tiểu Chi cũng không kìm được, Hoa Liên cũng có chút tò mò.

“Khổng Uyên và La Phong.” Ánh mắt Tiểu Chi nheo lại, nghe rằng cười một tiếng, bên má phải còn có một lúm đồng tiền mờ mờ.

Khổng Uyên lại tới thành Nam Khê sơn? Hoa Liên có chút kinh ngạc, lại nghĩ lại, thấy cũng bình thường. Dù sao Quần Yêu hội cũng là một sự kiện lớn, hẳn lại là kẻ chẳng bao giờ chịu ngồi yên, sao có thể không đến xem náo nhiệt. Xem ra La Phong cuối cùng cũng đã được như ý, mà nàng, cuối cùng cũng không bị người ta coi là tiền cược nữa rồi, ông trời đối xử với nàng không tệ.

Thực ra thì, nàng và Khổng Uyên thực sự chẳng có gì, có điều vừa mới nhắc đến Khổng Uyên, ánh mắt Tiểu Chi nhìn nàng lại có chút kỳ quái, Hoa Liên cũng thực bất đắc dĩ.

Ở trong phòng luyện đan suốt mấy ngày trời, nàng đã sớm muốn ra ngoài dạo quanh một chút. Chắc La Phong bây giờ cũng sẽ không đến gây phiền toái cho mình nữa, thế thì đi xem một chút đi, Hoa Liên cũng muốn biết, đám nhân tài kiệt xuất năm nay lợi hại thế nào.

Hai người đóng cửa tiệm, đi dọc theo con đường hướng về trung tâm của thành. Thành Nam Khê sơn nhìn qua không lớn, nhưng bên trong lại có một mảnh Càn Khôn riêng biệt, như quả mìn nhìn qua rất nhỏ kia, trên thực tế bên trong lại có một khoảng trời đất khác. Nghe nói những thứ này đều là bút tích của vị thành chủ đầu tiên để lại.

Có thể mở ra một khoảnh trời đất riêng biệt, bình thường chỉ có Yêu Hoàng mới có thể làm được, từ đó có thể thấy, vị thành chủ đầu tiên của thành Nam Khê sơn này lợi hại thế nào.

Quần Yêu hội được mở trong một không gian giới hạn, giữa thành có một mảng tường, đi xuyên qua mảng tường đó là có thể tiến vào hội trường bên trong. Dĩ nhiên, hội trường này không phải ai cũng vào được, khi hai người bọn họ đi tới, đã thấy có mấy nhóm yêu quái bị cản lại.

Chờ đến phiên hai người bọn họ, thị vệ canh giữa hai bên tường vậy mà lại cung kính nửa quỳ trên mặt đất, cho đến khi hai người đi qua mới đứng dậy.

Người ta đương nhiên là không phải quý mình, Hoa Liên liếc nhìn tám lệnh bài đeo bên hông kia, là thứ Quân Hầu ném cho nàng hôm đó, quả nhiên rất hữu dụng. Nghe nói, có tám lệnh bài này, gần như có thể đi lại tự do khắp cả thành, tuyệt đối sẽ không có thủ vệ nào dám ngăn cản.

“Cút ngay.” Hai người vừa bước vào hội trường, chưa đứng vững đã bị một nhóm người vội vã đi từ phía trước tới, thấy Hoa Liên cản trước mặt, không nói hai lời thô lỗ đẩy nàng qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gặp lại Khổng Uyên

Kê ra tay đầy người là một nam tử to cao, mặc một bộ đồ đi săn bằng gấm đen, vốn nên là anh tuấn hiền lương, nhưng lại bị hai quảng thâm tím trên mắt hẳn làm cho hồng bết.

Hoa Liên nhìn hẳn một cái, cũng không so đo chuyện mình bị đẩy qua một bên, mắt cứ nhìn chăm chăm vào người này không dời.

Nghẹn cười đến vô cùng cực khổ, lúc nàng còn đang nhìn không ra tiếng, đã có người phì một tiếng bật cười trước. Nụ cười này không cần gấp gáp, tiếng cười vang lập tức như sóng trào truyền ra, gương mặt vốn đủ loại màu sắc của nam tử kia lại càng thêm đỏ bừng, chắc một thời gian dài nữa hẳn cũng chẳng có mặt mũi nào để gặp người khác.

Nam tử kia nghiêng đầu, ánh mắt lạnh như băng quét qua hai con hổ yêu đang cười hăng nhất, hai mũi gai ánh sáng màu xanh bay vút qua ghim thẳng vào tim bọn họ. Hai hổ yêu kia ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, máu tươi chảy tại chỗ.

Có máu tươi dấy đỏ, những yêu quái còn lại đương nhiên cũng không có mấy lá gan mà tiếp tục cười nhạo nam tử kia, lối đi vào nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

“Đường Hà, đánh không lại ca ca ta lại đi bắt nạt người khác, người đứng là càng ngày càng triển vọng đấy.” Một giọng nói mang theo mùi vị giễu cợt rõ ràng vọng ra từ trong đám người, Đường Hà nghe thấy giọng nói này, mặt đầy vẻ dữ tợn.

“Tiện nhân, người dám hại ta!” Đường Hà nhìn chăm chăm vào gương mặt của Hồ Yêu Nhiêu, hận không thể nhào tới nuốt sống ả. Nếu như không phải

tại à, mình sao có thể thua một cách thê thảm như vậy.

“Hại người? Ta hại người chỗ nào, là chính người muốn cùng ta một đêm, không phải sao?” Hồ Yêu Nhiều cười đến run rẩy cả người, bộ ngực nửa kín nửa hở phập phồng theo, nhìn mà khiến đám yêu quái xung quanh rối rít nuốt nước miếng.

“Chắc chắc, ta đang thắc mắc sao Đường huynh thấy Hồ Khi chân đã mềm nhũn ra, té ra là đã được Yêu Nhiều muối muối thương yêu rồi! Sao ta lại không có muối muối nào tốt như thế chứ?” Người nói chuyện lần này Hoa Liên cuối cùng cũng biết, Không Uyên! Theo lý, bây giờ hẳn phải đang chuẩn bị cho cuộc đấu mới đúng, sao lại xuất hiện ở đây?

“Nếu như Không thiếu gia không ngại, Yêu Nhiều nguyện ý làm muối muối của huynh mà~” Hồ Yêu Nhiều vừa nhìn thấy Không Uyên đã quăng ngay Đường Hà đi, lắc lắc vòng eo như dương liễu thon thả đi về phía Không Uyên.

“Yêu Nhiều muối muối, câu này không nói lung tung được đâu, ta cũng không muốn đắc tội với lệnh huynh.” Cặp mắt Không Uyên cười lên cong cong, lời nói ra lại mủi phần cảnh cáo.

Hồ Yêu Nhiều có chút ảo não, mình quá mức đắc ý vênh vào! Không Uyên cũng đâu phải tên Đường Hà ngu xuẩn kia, muốn không chế hấn, dùng phương pháp này hiển nhiên không thể ra trò trống gì.

“Tiểu Liên, đi cái kiểu đó mà không gây thất lung à?” Tiểu Chi chọc chọc Hoa Liên, thực ra thì Hoa Liên cũng rất muốn biết điều này, hay là độ mềm mại của thân thể hồ yêu vốn đã cao hơn những chủng tộc khác? Dù sao, nàng không thể nào làm được loại động tác yêu cầu cao độ này.

Suyt ~~~ Hoa Liên ra hiệu cho Tiểu Chi im lặng, Không Uyên xuất hiện, đi theo hấn căn bản đều là những tình anh mà các gia tộc phái tới.

Yêu tộc cạnh tranh rất kịch liệt nhưng cũng phân phe phái, Không Uyên đương nhiên là nhân vật đứng ở tầng chót của Yêu tộc, mà những kẻ đi cùng hấn, hẳn là người quen của hấn, hoặc là muốn làm quen với hấn. Con người thì có giang hồ, mà trong thế giới của yêu quái, thì cũng có tổ chức.

Dưới tình huống này, nàng không hề muốn chạm mặt với Không Uyên. Hai người chẳng qua mới chỉ là qua đường gặp mặt mà đối thủ của hấn đã tìm tới mình, nếu ở đây mà bị hấn gọi lại, có trời mới biết sau này sẽ có phiền toái gì ập tới. Hoa Liên từ trước đến nay chưa bao giờ hoài nghi vận may của mình, trên thực tế, nàng hoài nghi mình căn bản chẳng có cái gọi là vận may.

Đúng vào lúc Hoa Liên đang kéo Tiểu Chi chuẩn bị rút lui, Không Uyên đột nhiên dòi tầm mắt qua phía nàng, có điều, hấn cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng mà thôi.

“Tiểu Hoa Hoa ~~~” Một bóng lưng cũng không thể khiến ánh mắt của Không Uyên lẫn lộn, đồ trời đánh!

Tiếng hô là lướt này vừa vang lên, vô số ánh mắt trong phút chốc đã đục mấy nghìn cái lỗ trên người Hoa Liên. Thật muốn cứ thế mà đào hố chui xuống cho rồi, tốt nhất là cắm đầu xuống dưới.

Không Uyên ở bên kia gọi người, bên này đã có người chặn đường bọn họ lại, bắt đắc dĩ, Hoa Liên chỉ có thể quay đầu lại, vô cùng không tình nguyện đi về.

“Đã lâu không gặp...” Thực ra thì cũng không lâu, cách cái lần Không Uyên bị cha hấn khiêng đi thì bọn họ cũng mới chỉ tách ra có hơn một tháng mà thôi.

“Tiểu Hoa Hoa, người đặc biệt đến xem ta so tài!!!!” Tên này lại còn dám dùng câu khẳng định, Hoa Liên lại xác định thêm lần nữa, con không tước bánh chọe này căn bản không biết da mặt mình dày thế nào.

“Hiển nhiên là không phải...” Hoa Liên cúi đầu, tóc mái dài che khuất nửa khuôn mặt, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm, Không Uyên rõ ràng nghe thấy nàng nói gì, lại có tình già điếc, mà Hoa Liên cũng chẳng trông chờ hấn đột nhiên lương tâm trời dạy thả nàng đi.

Tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ rất quen thuộc, ai cũng có thể nghe thấy, Tiểu Hoa Hoa rõ ràng chính là nữ danh của nàng, như vậy hiển nhiên không phải quan hệ bình thường. Trên thực tế, Hoa Liên rất muốn nói cho bọn họ biết, đây chỉ là đam mê bất lương của Không thiếu mà thôi, thực sự không liên quan đến nàng!

Thế rồi, dưới những ánh nhìn chăm chăm của mọi người, Hoa Liên cứ thế mà bị Không Uyên tóm đi.

Tiểu Chi vào thời điểm quan trọng vốn nên vì bạn bè hứng hai đao lại hết sức không có nghĩa khí bỏ chạy, thừa lúc Hoa Liên đang đối phó với Không Uyên....

Nếu như nàng có thể lôi Quân Hầu ra sớm một chút, nàng nhất định sẽ tha thứ cho hành động không nghĩa khí này của nàng.

Tuy nói không gian giới hạn này là dùng để tổ chức Quần Yêu hội, nhưng ở đây không chỉ bố trí có trường thi đấu, dù sao mấy vị thiếu gia tiểu thư này cũng phải ở đây một tháng trời, cho nên trong không gian giới hạn thậm chí còn chuẩn bị luôn cả chỗ ở của bọn họ.

Với thân phận của Không Uyên, chỗ ở của hấn đương nhiên là tốt nhất. Nhưng mà, tại sao trong phòng của hấn lại có một pho tượng Phật to dùng chiếm chệch thể kia, chiếm mất nửa gian phòng.

“Người mang cả tượng Phật ở Linh Sơn tự đến đây?” Hoa Liên kinh sợ hỏi.

“Đĩ nhiên không phải.” Không Uyên nhìn pho tượng Phật kia, khóe mắt trong trạng thái rút gân, “Cha ta đến mộ chôn quần áo và di vật của Thiên Luân hòa thượng trộm đấy.”

Thật không hổ danh là Không Tước Hoàng! Trộm đồ cũng phải trộm trong mộ địa. Thiên Luân hòa thượng là một bậc cao tăng của Kim Luân tự hơn vạn năm trước, vào lúc Chính – Ma đại chiến, đã không chế được bảy đại Ma vương của Ma đạo, cứu được vô số tính mạng của tu sĩ, để tưởng niệm ngài, lúc ấy, chúng tu sĩ đã dựng một ngôi mộ để chôn quần áo và di vật.

Nghe nói chỗ đó phòng thủ còn nghiêm ngặt hơn cả Kim Luân Tự, có thể ra vào được chỗ đó, chỉ vậy thôi cũng đủ biết thực lực của Không Tước Hoàng kinh khủng thế nào.

Hoa Liên vẫn hết sức tò mò, tại sao ông ta lúc nào cũng muốn Không Uyên ôm một pho tượng Phật chạy khắp nơi vậy? Cảm thấy làm yêu không có tương lai nên định cho con trai đổi đường tu tập?

“Tiểu Hoa Hoa, ngươi còn chưa nói cho ta biết, sao ngươi lại tới đây vậy? Ta còn tưởng ngươi sẽ đến Đại Hoang sơn tìm ta...”

“Tại sao ta phải đi tìm ngươi?” Cho dù mình cũng có ý định đi Đại Hoang sơn, nhưng chưa từng nghĩ sẽ đến tìm Không Uyên.

“Nếu không người cầm lệnh bài của ta làm gì? Chẳng lẽ không phải ngươi nhất kiến chung tình với ta sao?” Không Uyên bày ra cái vẻ ta rất đau lòng.

Chung tình cái đầu ngươi ày!

Nàng phát hiện ra mình và Không Uyên thực sự không thể nào khơi thông

“Thiếu chủ, cháu gái của Thất trưởng lão Hồ tộc, Hồ Yêu Nhiều cầu kiến.” Trong phòng chỉ nghe thấy thanh âm mà không thấy người nói chuyện. Xem ra vẫn có vô số cao thủ nấp trong bóng tối bảo vệ Không Uyên, không còn cách nào khác, Không Tước Hoàng chỉ có mỗi một đứa con độc đinh, một khi Không Uyên bị kẻ khác có tình giết chết, ông ta có muốn khóc cũng không kịp.

“Mời khách nhân vào.” Không Uyên có chút không tình nguyện mở miệng, xem ra, hình như hẳn chẳng thích thú gì Hồ Yêu Nhiều. Nói đến đây, Hồ tộc... đám hồ yêu đã đưa mẫu thân đi chẳng phải là Hồ tộc sao!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Kể nào kể nấy đều vô sỉ

Vốn Hoa Liên muốn nhân cơ hội này mà chuồn êm, kết quả Không Uyên tiếp khách mà lại túm cả nàng theo. Hồ Yêu Nhiều nhìn thấy Hoa Liên và Không Uyên cùng xuất hiện, rõ ràng sưng sốt một chút, có điều lại nhanh chóng nở một nụ cười.

“Vị này chắc là Hoa Liên muội muội rồi, ánh mắt của Không thiếu quả nhiên khác hẳn người thường.”

“Yêu Nhiều muội muội tìm ta, không phải vì đánh ghen đấy chứ?” Không Uyên cười tí mắt nhìn Hồ Yêu Nhiều.

Nghe thấy sự châm chọc trong lời nói của Hồ Yêu Nhiều, Hoa Liên vẫn ngồi yên một bên uống trà của mình, kể ra thì Không gia đúng là chịu chơi, thứ quý giá như Ngưng Chân lộ mà lại dùng để pha trà, không uống nhiều một chút thì thực là xin lỗi danh dự đã bị tổn thương của mình.

Thừa dịp Không Uyên và Hồ Yêu Nhiều đấu trí đấu dũng, Hoa Liên hết sức không khách khí uống sạch sẽ trà trong chén của Không Uyên, Ngưng Chân lộ đã được ngưng luyện, uống hai chén Yêu lực tăng gấp năm lần, đây đúng là bánh thịt từ trên trời rơi xuống mà.

“Không thiếu lại nói đùa rồi, ta tìm huynh là có chuyện quan trọng, không bằng... chúng ta nói chuyện riêng một chút?” Hồ Yêu Nhiều một tay vuốt cằm, ngón tay lướt qua khóe miệng, mị nhãn như tơ, không hề vì sự có mặt của Hoa Liên mà thu liễm mị công của mình chút nào.

Không Uyên mắt không chớp lấy một cái nhìn chằm chằm cái miệng xinh xắn của Hồ Yêu Nhiều, cho đến khi thấy nàng ta lè lưỡi liếm đầu ngón tay trắng nõn kia mới mở miệng, “Yêu Nhiều muội muội, ngươi rửa tay chưa vậy?”

Hồ Yêu Nhiều nháy mắt hóa đá, Hoa Liên thiếu chút nữa đã phun nước miếng lên đầy mặt Không Uyên. Tên Không Uyên này, đúng là không hiểu phong tình gì cả. Rất cường đại!

“Hay là, các ngươi nói chuyện đi, ta ra ngoài tản bộ một lát...” Người ta rõ ràng không muốn mình làm kỳ đà cản mũi, Hoa Liên vô cùng thức thời.

“Tiểu Hoa Hoa, ngoan ngoan ngồi đây đi, chỗ ta còn một bình nữa đấy~” Lợi dụ! Lợi dụ trắng trợn mà! Hoa Liên vốn đã đứng dậy, lại lập tức ngoan

ngoảnh ngồi trên ghế, chờ một bình Ngưng Chân lộ khác.

“Cò gì cứ nói ở đây đi, không có người ngoài.” Không Uyên vẫn giữ cái vẻ cà lơ phất phơ như trước, hoàn toàn không nhìn thấy gương mặt đã đen sì kia của Hồ Yêu Nhiều. Lại nói, đúng là mỹ nhân xinh đẹp, đến tức giận mà trông cũng đáng yêu như vậy.

Hồ Yêu Nhiều nhếch khóe mắt lên, mặt lạnh đứng dậy, “Nếu Không thiếu bận rộn nhiều việc, Yêu Nhiều cũng không quấy rầy nữa, cáo từ.”

Nhìn bóng lưng bỏ đi của Hồ Yêu Nhiều, cùng với nét mặt đắc ý kia của Không Uyên, Hoa Liên vô cùng xác định, con khổng tước này đang lợi dụng nàng để đuổi người. Được rồi, ít nhất người ta cũng trả thù lao. Hoa Liên cực kỳ không khách khí uống cạn bình trà mà người làm bùng lên.

“Đây không phải Ngưng Chân lộ!” Dám dùng hàng giả để gạt nàng, thực quá đáng.

Không Uyên nhún nhún vai, “Ta cũng đâu có nói là Ngưng Chân lộ~”

Nàng cũng biết vật này không phải là sương sớm, cho dù là Không Uyên cũng không thể có nhiều như vậy được, chẳng qua là không biết Không Uyên cho nàng lợi lộc, rốt cuộc là có ý đồ gì.

Nàng không thể thừa nhận mình và hắn đã quen thân đến mức độ như vậy, hơn nữa Không Uyên xem ra cũng không hề đơn giản như vẻ ngoài.

“Lại nói, Tiểu Hoa Hoa, ngươi không tò mò xem Hồ Yêu Nhiều muốn nói gì với ta sao?” Không Uyên ghé mặt vào Hoa Liên, đáng vẻ vô cùng gian trá.

“Hoàn toàn không có hứng thú.” Bọn họ lục đục gây gổ với nhau thế nào nàng cũng chẳng xen vào được, nàng cũng chỉ là một hoa yêu nhỏ bé mà thôi.

“Ôi... thật vô tình, ta là vì ngươi nên mới cự tuyệt nàng ta đấy.”

Câu này của Không Uyên lại một lần nữa thu hút sự chú ý của Hoa Liên, vì nàng?

“Mấy ngày trước, tộc trưởng Hồ tộc có nhờ ta tìm một nữ yêu tên là Hoa Liên, mọi người đều muốn biết nữ yêu kia là ai.” Người mà Hồ Hoàng, một trong Tứ Hoàng muốn tìm, chuyện này với Yêu tộc mà nói, không thể là nhỏ.

Tìm nàng? Hoa Liên cả kinh trong lòng, cảnh tượng lần trước nàng bị gã Thanh Y kia thiếu chút nữa một roi đánh chết còn rành rành trước mắt, phải nói là nàng không có lấy nửa phần hảo cảm với Hồ tộc, cũng chính là bọn họ đã cưỡng ép mẫu thân đi.

Cho dù trong lòng cũng biết, tộc trưởng hồ tộc kia để cho Không Uyên tìm mình, khẳng định là không phải muốn mạng của nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn cứ đề phòng.

“Ngươi muốn bắt ta về?”

Không Uyên vắn eo một cái, đứng dậy bước ra ngoài, “Quần Yêu hội còn chưa kết thúc, không phải sao, mặc dù Đại Hoang sơn không tệ, có điều, tạm thời ta còn chưa muốn về nhà.”

Lời của Không Uyên khiến cho Hoa Liên thoáng an tâm, mặc dù không biết tại sao hắn lại giúp mình.

...

Hoa Liên cảm thấy, nàng đã vui vẻ quá sớm, nàng cứ cho Không Uyên cũng là loại người đơn thuần lương thiện, sự thật chứng minh, nàng đã lầm.

“Thiếu gia nhà ông đúng là rất được hoan nghênh!” Phái nữ ở yêu tộc vốn đã coi mở hơn loài người, đối với đối tượng mình thích lại càng to gan. Không Uyên nói, để báo đáp ân tình cảm kích của hắn, trong thời gian hắn so tài, toàn bộ quá trình Hoa Liên phải bảo vệ hắn!

Trò bảo vệ đáng chết này khiến nàng thiếu chút nữa bị đám nữ yêu kia nuốt sống, may mà có lão quân gia vẫn đi theo hầu hạ bên cạnh Không Uyên giúp nàng chặn lại không ít áp lực.

“Thiếu gia vẫn luôn rất được hoan nghênh.” Quân gia bày ra vẻ ta rất vinh dự vì thiếu gia, Hoa Liên thiếu chút nữa đụng vào tường, nàng thực sự không nên thô lỗ với lão quân gia này.

Trên thực tế, Hoa Liên rất lo lắng, mình bị Không Uyên lợi dụng triệt để như vậy, sau đó có bị kẻ nào mê luyện Không Uyên giết chết hay không? Căn cứ vào bản tính của yêu quái mà nói, việc này vô cùng có khả năng.

Liếc nhìn quân gia đứng một bên, thôi đừng nói với ông ta thì hơn, đoán chừng có nói ra, lão quân gia này có khi lại trực tiếp phun ra một câu, ta sẽ nhất xác cho ngươi.

Đại khái là cuộc đấu này, hai bên đều là những kẻ đứng ở tầng cao nhất trong Yêu tộc, Không Uyên và La Phong, cho nên hầu như tất cả những người dự thi đều có mặt.

Vì Hoa Liên cũng theo chân Không Uyên tới, cho nên La Phong đương nhiên cũng nhìn thấy nàng, “Ánh mắt của ngươi càng ngày càng kém.” La Phong cười mỉa mai.

“Phong độ của ngươi cũng chỉ bằng ánh mắt của ta thôi.” Nói tới nói lui, tại sao bị tổn thương vẫn là nàng chứ!

“Hừ.” La Phong nghiêng đầu, quay về đoàn người của La Văn Sơn, Không Uyên đưa Hoa Liên ngồi vào chỗ dành riêng cho hắn. Nhờ có Không Uyên ban tặng, nàng có thể ngồi ở chỗ ngồi riêng của hắn để xem La Phong bị hắn đùa chết thế nào. Đây là nguyên văn lời nói của Không Uyên, bây giờ Hoa Liên đã chẳng buồn phát biểu gì với con Không trước tự luyến lại lẻo lét kia nữa.

Sau khi Không Uyên và La Phong tiến vào nơi so tài, cả trường đấu phút chốc im lặng như tờ, chỉ có Hoa Liên là chẳng có hứng thú gì với cuộc chiến đỉnh cao này.

Nếu như La Phong mà có cùng cấp bậc với Không Uyên thì chắc nàng còn cảm thấy hứng thú, nhưng bây giờ, nàng có thể đánh cược xem trong vòng bao nhiêu chiêu La Phong sẽ bại bởi Không Uyên.

Chuyện lấy yếu thắng mạnh đó, trong Yêu tộc đúng là có từng tồn tại, đáng tiếc, La Phong không phải là kẻ nghịch thiên kia.

Khi hai bên đang đánh nhau, quân gia vẫn đứng một bên đột nhiên cúi đầu ghé vào tai Hoa Liên nói, “Hoa tiểu thư, Hồ Yêu Nhiều muốn gặp cô.”

“Ta có thể không gặp được không?” Hoa Liên cầu xin nhìn quân gia, đừng thấy ông ta chẳng qua chỉ là một lão già cột nhà, trên thực tế, tu vi của ông già này e rằng trong trường đấu này chẳng có mấy kẻ địch nổi.

Quân gia mỉm cười, “Tốt nhất là không nên.”

Ông già này nhất định có thù oán với nàng! Hoa Liên buồn bực trừng mắt nhìn quân gia một cái, đứng dậy từ trên chiếc ghế mềm mại thoải mái. Sau đó, cái vị trí tốt ấy đã bị ông già kia chiếm mất, không tước kẻ nào kẻ này đều vô si!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Già tới hỏi tội

Nơi Hồ Yêu Nhiều hẹn gặp nàng lại là Kỳ Cư các trong thành, nơi này Hoa Liên mới chỉ nghe thấy Tiểu Chi nhắc tới một lần, sau đó mỗi lần nàng ra khỏi cửa đều có ý đi vòng qua chỗ này.

Bởi vì chủ nhân của nơi này là Thực Vận Long, đây chẳng phải là tin tốt lành gì. Trên tay nàng còn đang giữ một viên linh cốt đây, mặc dù mẫu xương kia chẳng phải do nàng lấy, nhưng tang vật đã nằm trên tay mình, dù cho khả năng bị phát hiện rất nhỏ, nhưng nàng vẫn chột dạ.

“Tiểu thư nhà ta chờ ngươi ở bên trong.” Hôm nay, Kỳ Cư các hiếm hoi lại đóng cửa, cho đến khi mấy người Hoa Liên đi đến mới có người mở cửa ra từ bên trong.

Thấy hai thị vệ mà quân gia phái tới cũng muốn theo vào, nha hoàn đi ra mở cửa bèn nghiêng người chặn trước mặt bọn họ, “Xin lỗi, thỉnh hai vị ở bên ngoài chờ cho.”

Hoa Liên chưa bước vào cửa lớn mà tim đã đập thon thót, ngay từ đầu Hồ Yêu Nhiều đã âm thầm ý với nàng, đây cũng khó tránh khỏi, nàng ta có ý với Không Uyên, mà mình, không nghĩ ngờ gì là một con kỳ đà cản mũi.

Tuy nói nàng không nghĩ là Hồ Yêu Nhiều sẽ ngu xuẩn đến mức giết mình ngay ở đây, nhưng chỉ để mình nàng đi vào, hiển nhiên cũng chẳng có chuyện gì tốt.

Kết quả hai thị vệ kia nghe nha hoàn đó nói vậy, không nói hai lời giờ vũ khí kẻ lên cổ nàng ta, “Tránh ra, hoặc là chết.” Không hề có đường sống để thương lượng.

Không hổ là thị vệ của nhà Không Tước Hoàng. Hoa Liên thừa nhận, mình thấy thực sáng khoái. Ông già kia coi như còn có nhân tính, không để một mình nàng lao đầu vào chỗ chết.

“Hai vị huynh đệ xin đừng tức giận, có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói.” Người xuất hiện lần này là một nam tử trung niên mặt đầy tươi cười, vừa nhìn thấy tình hình trước cửa đã vội vàng bước tới.

“Nha hoàn nhà ta không hiểu chuyện, hai vị bớt giận, bớt giận.”

Hai thị vệ kia cũng không phải không biết tình lý, lạnh lùng trừng mắt nhìn nha hoàn kia một cái, hạ vũ khí xuống, sau đó lại biến trở lại thành đầu gối đứng phía sau Hoa Liên.

“Hoa tiểu thư, để cô chê cười rồi. Hồ tiểu thư đang chờ cô trong nội thất.” Nói đến nội thất, chính là tầng cao nhất ở Kỳ Cư các này. Trong thành Nam Khê sơn này có rất nhiều cửa tiệm có nhiều tầng, càng đi lên trên, địa vị tài lực của người mua lại càng cao.

Xem ra, quan hệ của Hồ Yêu Nhiều và Kỳ Cư các không tệ, hay là, nơi này thực ra là sản nghiệp của Hồ tộc? Ý tưởng này lóe qua trong đầu Hoa Liên, sau đó nhanh chóng bị quăng ra sau gáy, mấy chuyện này chẳng liên quan gì đến nàng cả.

Tầng cao nhất bài trí không xa hoa như tưởng tượng, chỉ có vài cái ghế, ba cái bàn. Trên mỗi bàn đều đặt một chiếc hộp, Hoa Liên vừa mới bước tới đã có thể cảm nhận được làn sóng yêu lực mãnh liệt tản ra từ trong hộp.

Thấy Hoa Liên, Hồ Yêu Nhiều cười cười tiến lên tiếp đón, “Muội muội đã tới rồi, ta còn tưởng là Không thiếu không nữ thả người kia.” Thấy Hồ Yêu Nhiều hết sức tự lấy làm thân kéo tay mình, Hoa Liên cũng không từ chối. Giờ tay không đánh người đang cười, huống chi nàng vẫn còn đang ở địa bàn của người ta.

“Hồ tiểu thư tìm ta có việc gì chăng?” Trong lòng mọi người đều rõ, Không Uyên giờ đang đánh đến người chết ta sống với La Phong ở trường đấu, sao có thể biết chuyện này, Hồ Yêu Nhiều chẳng phải cũng vì biết vậy nên đã phái người mời nàng đến đây sao.

“Thực ra thì không phải là ta muốn tìm muội muội, mà là một vị tiền bối của ta muốn hỏi muội muội một chuyện.”

Hoa Liên nhíu mày một cái, một mùi hương kỳ dị đột nhiên xộc vào trong mũi, kèm theo đó là cảm giác bị đè nén vô cùng khó chịu, khiến nàng không sao thở nổi. Giống y như cái hôm gặp phải gã Thực Vận Long kia trong ngôi miếu đồ nát đó.

Có điều lần này, hiển nhiên càng lợi hại hơn.

Kỳ quái là, trừ nàng ra, không có ai cảm nhận thấy loại cảm giác quái dị này, hai thị vệ phía sau nàng vẫn đứng nghiêm như cũ.

“Tiền bối, ngài xem muội muội đây là làm sao vậy?” Thấy sắc mặt trắng bệch của Hoa Liên, trong mắt Hồ Yêu Nhiều lóe lên một tia tinh quang, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía cánh cửa bên phải.

Cánh cửa nhỏ kia được mở ra từ bên trong, một lão già hai mắt quăn vải đen chống拐杖 bước ra, nhìn cái đầu không có lấy một sợi tóc kia của lão ta. Hoa Liên lập tức nghĩ đến gã Thực Vận Long không biết đã bị Ân Mặc xử trí ra sao kia.

“Hừ, người chính là Hoa Liên, hôm đó chính người nhốt được cháu ta?” Lão già kia căn bản không hề trả lời câu hỏi của Hồ Yêu Nhiều mà đi thẳng vào vấn đề.

“Vị tiền bối này có ý gì, Hoa Liên có chút không hiểu.”

“Không hiểu? Tiểu nha đầu, người tốt nhất đừng có chơi trò lòng vòng với ta! Lúc cháu trai ta được mang về, đã trúng phải kỳ độc, con trai ta là bị người ta bức lấy linh cốt, người dám nói người không biết gì cả!” Sự uy bức trong thanh âm của lão tăng lên, nghe vào tai giống như tiếng sấm, khiến cho trái tim chấn động mà cuồng loạn. Ngay cả tay chân cũng không tự chủ mà run rẩy theo.

“Tiền bối cảm thấy, chuyện này là ta làm?” Hoa Liên có chút buồn cười, đêm hôm đó, trừ người bạn cũ của Ân Mặc mang theo mấy tu sĩ có gặp bọn họ ra, căn bản không có kẻ nào tiếp cận bọn họ.

Lão già này cho dù có lợi hại hơn đi chăng nữa, chi e cũng không thể nào quen biết đám tu sĩ chính đạo kia được. Ngay cả chứng cứ cũng không có mà đã tới tìm nàng gây phiền phức, là cảm thấy nàng dễ bắt nạt? Hay là, còn có ẩn tình khác?

Dùng khóa mắt liếc qua Hồ Yêu Nhiều đứng bên cạnh, thấy nàng ta vẫn mặt đầy ý cười, xuân sắc nhộn nhạo như trước, Hoa Liên thu hồi ánh mắt của mình.

“Cho dù không phải người, thì cũng là có kẻ giúp người!”

“Nói vậy là tiền bối đã chắc chắn việc này có liên quan đến ta?” Hoa Liên cười lạnh, “Nếu như người muốn biết chân tướng, không ngại đi hỏi Không Uyên, có lẽ hắn biết đây.”

“Người mang Không Uyên ra dọa dẫm ta, hừ, tiểu nha đầu, người còn non lắm, Không Uyên đã là cái gì!” Lão già kia hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ hoàn toàn không bỏ Không Uyên vào mắt.

Có điều, ai mà biết được, lão ta có đang giả bộ hay không.

Thật đúng là phiền toái quá... Xem ra tên tuổi của Không Uyên cũng không vang dội cho lắm, thất sách rồi. Lão già này e là không dễ thả nàng đi như vậy. Hoa Liên thờ dãi trong lòng, thuận tiện nguyên rửa Không Uyên một lần, nếu như không phải hấn lợi dụng mình đi kích thích Hồ Yêu Nhiều, làm sao lại sinh ra lắm chuyện linh tinh như vậy.

“Tiền bối, ngài đừng nóng giận, chuyện xảy ra trong nhà ngài bọn ta cũng thương tâm như vậy, nhưng chuyện này có lẽ thực sự không liên quan đến Hoa Liên muội muội thì sao.” Bây giờ Hồ Yêu Nhiều bỏ thêm mấy câu này, trên cơ bản hoàn toàn nổi lên tác dụng đồ dầu vào lửa.

“Hôm đó cháu ta là bị nàng nhốt được ở Lâm Châu, chờ đến lúc ta gặp lại cháu trai, nó đã mất nửa cái mạng, sao có thể không liên quan đến nàng!” Nói xong, lão già bước từng bước về phía Hoa Liên, sàn nhà dưới chân bị lão giẫm lên hiện ra từng vết dấu chân thật sâu.

Nhìn ra được, lão đã tức giận đến ngất trời, lão đứng trước mặt Hoa Liên, trong giọng nói chất chứa sát ý nồng đậm, “Nói, rốt cuộc là kẻ nào làm, nếu không, lão hủ hôm nay sẽ giết ngươi ngay tại đây, an ủi linh hồn con ta trên trời!”

“Vừa này, không phải ta đã nói rồi sao.” Nếu Không Uyên đã lợi dụng nàng, vậy sao nàng không thể lợi dụng lại hắn chứ, tài nguyên hữu dụng như vậy, không nên lãng phí.

“Hoa Liên muội muội, nói năng phải thận trọng chứ, Không thiếu sao có thể làm chuyện như vậy.” Trong giọng nói của Hồ Yêu Nhiều mang theo sự cảnh cáo.

Hoa Liên liếc nàng ta một cái, “Tại sao hắn lại không làm chứ, là người quen thân với hắn hơn, hay là ta quen thân với hắn hơn?” Nàng thực sự không coi chuyện quen biết Không Uyên là vinh dự, nhưng mà trước mặt, nhân thôi.

Bị một lời của Hoa Liên chặn lại, Hồ Yêu Nhiều không hé miệng nữa. Dù sao hôm nay cũng chỉ lợi dụng lão già này để đối phó Hoa Liên, cho dù nàng ta có gặp chuyện không may, cũng chẳng liên quan đến mình.

Cùng lắm là, nàng không kịp thời ra tay ngăn cản mà thôi.

Nếu như không phải lão già kia cầm cuốn bí kỹ đã thất truyền mấy ngàn năm của Hồ tộc làm điều kiện trao đổi, tạm thời nàng cũng sẽ chẳng động đến Hoa Liên.

Có điều, chuyện xảy ra dường như có chút ngoài dự đoán của nàng. Ông chủ của Kỳ Cư các chỉ muốn hỏi người đã ra tay là ai, kết quả Hoa Liên lại nói là Không Uyên. Nếu thực sự là Không Uyên, chắc là phiền to.

Trên trường đấu, La Phong cả người đầy máu bị khiêng xuống, Không Uyên thu hồi tầng sáng màu xanh lục trên người mình, không chút tổn thương đứng giữa trường đấu, quét qua tất cả những người trên khán đài.

Mấy vị giám khảo được mời từ các đại gia tộc tới gần như đồng thời than thở trong lòng, trong vòng năm trăm năm tới, e là trong thế hệ trẻ tuổi của Yêu tộc, không ai có thể vượt qua hắn.

Mà lão quản gia đang ngồi bắt chéo chân vuốt một dúm râu tí tẹo của mình ở chỗ ngồi của riêng của Không Uyên đột nhiên lại nở nụ cười khổ, “Xem ra tiểu cô nương này vô cùng bất mãn với thiếu gia! Aiz...”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tiểu nhị miễn phí

Thiếu chút nữa không ra ngoài nổi, mãi cho đến khi rời khỏi Kỳ Cư Các, Hoa Liên vẫn còn kinh hồn táng đảm. Nàng quyết định, bắt đầu từ hôm nay, nàng phải theo đuôi ông già của Không gia kia.

Nếu như không phải ông già ấy xuất hiện đúng lúc vào thời khắc máu chốt, một chương đánh bay ông chủ của Kỳ Cư các đi, giờ này, nhất định nàng đã mắc kẹt ở bên trong.

Nàng còn nhớ, lúc ông chủ Kỳ Cư các nhìn thấy lão quản gia kia đã hoảng sợ đến mức nào. Mà khiến nàng cảm thấy kinh khủng hơn là, lúc ấy xuất hiện căn bản không phải là bản thể, mà chỉ là một phân thân mà thôi.

Thực lực chênh lệch quả nhiên vô địch, dĩ nhiên, Hoa Liên không chỉ thấy có mỗi vậy, nàng phát hiện ra phân thân của lão quản gia rất giống với hư thể của nàng, chỉ có điều hư thể của nàng trên cơ bản không có lấy một tia sức chiến đấu thôi.

Nếu như có thể biết được ông ta tu luyện thể nào, biến ra được hai hư thể có tu vi giống hệt bản thân ra, trên căn bản nàng đã có thể đạt được đột phá dưới Yêu Soái kỳ.

Vòng một vòng lớn đã bị chịu kinh sợ vô cùng, cuối cùng vẫn bị giải về. Sao lúc nào nàng cũng xui xẻo như vậy chứ? Khi Hoa Liên quay lại, vừa đứng lúc nhìn thấy Không Uyên hai chân bắt chéo, ngồi trên chỗ dành riêng cho hắn, quả nhiên như nàng đoán, bình yên vô sự.

Theo bản năng nhìn lướt qua chỗ ngồi của La Phong, trên đó không có một bóng người. Không phải đã bị hắn giết chết rồi chứ? Hoa Liên liếc Không Uyên một cái, cảm thấy hết sức có khả năng.

“Tiểu Hoa Hoa, người lại không xem ta đấu, ta đau lòng quá ~~~” Giọng nói buồn nôn của Không thiếu vừa vang lên, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Lão quản gia đứng bên cạnh mặt rất bình tĩnh.

Hoa Liên cũng rất bình tĩnh, không, thực ra thì phải nói là nàng đã cứng đờ. Chạm nửa ngày, cuối cùng mới từ trong trạng thái gần chết khôi phục lại, “Có xem hay không thì người cũng vẫn thắng thôi, phí thời gian.”

Đúng là câu Khổng Uyên thích nghe nhất, quả nhiên, cái đuôi của con khổng tước này lập tức vểnh lên, “Đương nhiên rồi, không nhìn xem ta là ai!”

Có lợi hại đến đâu cũng chỉ là khổng tước, có vênh vào thế nào cũng không biến thành phượng hoàng được. Mím môi, oán thăm một tiếng, ngày nào cũng phải sống bên cạnh một yêu tinh tự luyện như vậy, áp lực thật ghê gớm.

Chuyện Hồ Yêu Nhiều hẹn nàng ra ngoài, cứ vậy mà bị bỏ qua, tất cả lại khôi phục lại như chưa từng xảy ra chuyện gì. Có điều, đối với Hồ Yêu Nhiều kia, Hoa Liên luôn cảm thấy trong lòng có khúc mắc.

Đáng tiếc, dạo này Hồ Yêu Nhiều căn bản không xuất hiện trước mặt nàng, cho dù xuất hiện thì thế nào chứ, tìm nàng ta đánh một trận? Không thực tế, cho dù có đánh thắng, bản thân chưa chắc đã toàn thân trở lại. Chuyện báo thù này, một trăm tám mươi năm sau cũng không muộn.

Sau trận chiến cùng với La Phong, Khổng Uyên không ra sân đấu nữa, trực tiếp cam chịu làm nô dịch. Trên thực tế, cách ngồi quán quân của Quần Yêu hội ít nhất vẫn còn năm trận nữa, nhưng mà sau đó đối thủ của hắn đều bỏ cuộc hết, thế nên hắn cứ thế mà thắng.

Hoa Liên rất khinh bỉ hành vi này của hắn, Khổng Uyên thì lại hết sức tự hào về chuyện này, Tiểu Chi thì chỉ cảm thấy nhức đầu.

Tại sao Khổng Uyên lại đến Lưu Ly đường của nàng làm tiểu nhị? Nàng có bứt hết tóc trên đầu ra cũng không nghĩ ra nổi.

Kể từ khi Khổng Uyên tới Lưu Ly đường, việc buôn bán ở đây náo nhiệt không ít so với thường ngày, tuyệt đối không phải là do mọi người mộ danh mà đến, mà là người ta chẳng qua chỉ mới đi ngang qua Lưu Ly đường, không cẩn thận liếc mắt nhìn vào trong một cái đã bị Khổng đại thiếu túm vào. Lúc ra ngoài, trong tay tự nhiên đã ôm một đồng đan dược.

Mặc dù Hoa Liên rất có lòng tin với đan dược mà mình luyện ra, nhưng không có nghĩ đến mới một sớm một chiều đã được người ta tiếp nhận. Không ngờ cái loại mua cường bán ép của Khổng uyên lại kéo được một đám khách cho Lưu Ly đường, đây là chuyện gì vậy!

Bất tri bất giác, Hoa Liên đã ở trong thành hai tháng. Trong hai tháng này, Quần Yêu hội cuối cùng cũng đã kết thúc, thành Nam Khê sơn lại khôi phục lại vẻ yên bình. Trừ việc Lưu Ly đường có thêm một con khổng tước tự luyện ra, không có chỗ nào đặc biệt.

Hoa Liên vẫn không hiểu tại sao Khổng Uyên muốn ở lại, có điều nói đi cũng phải nói lại, suy nghĩ của Khổng Uyên, người bình thường căn bản không thể nào hiểu rõ được, nàng mà hiểu được thì đó mới là chuyện xấu.

Chẳng qua là gần đây, số lần Quân Hầu tới đây đã ít đi, trước kia hai ba ngày hắn sẽ tới một lần, có điều lần này, đã hơn nửa tháng qua rồi mà hắn vẫn không lộ diện.

Mặc dù Tiểu Chi thoát nhìn vẫn không khác gì bình thường, nhưng thì thoảng nàng ấy vẫn nhìn chằm chằm cửa tiệm mà ngẩn ra, nếu đột nhiên nhìn thấy người khách nào có thân hình cao lớn ánh mắt cũng sẽ mang theo vài phần mừng rỡ, đến khi nhìn rõ vẻ ngoài của bọn họ, nét mặt có chút cô đơn.

Những thứ này Hoa Liên đều thấy trong mắt, nhưng không thể nào nói gì.

Hôm đó, Lưu Ly đường có một vị khách quý ghé thăm.

Đích xác là rất quý, thành chủ phụ nhân.

Hoa Liên đã từng thấy vị thành chủ phụ nhân này một lần, lúc ấy không có cảm giác gì, lần này nhìn gần, lại cảm thấy nữ nhân này mặc dù vẻ mặt ôn hòa, nhưng ánh mắt lại vô cùng lãnh đạo.

Thành chủ phụ nhân, đương nhiên không phải vì Hoa Liên mà tới. Khi Tiểu Chi nhìn thấy Cung Lăng, tay bỗng run rẩy, bình Ngưng Vật đơn vừa mới lấy từ trong quầy thuốc phía sau ra thiếu chút nữa rớt trên mặt đất.

Cung Lăng trước khi đến đã nghe nói con trai của Khổng Tước Hoàng đang ở trong Lưu Ly đường, mặc dù có thêm hắn sự tình sẽ có chút phiền phức, nhưng cơ hội này mất rồi sẽ không trở lại nữa.

Mà nàng ta, không hề muốn người nam nhân kia lúc ôm mình, lại không tự giác mà gọi tên một người khác. Cho dù không yêu, nhưng nàng vẫn có tôn nghiêm.

“Phụ nhân muốn mua đan dược gì sao?” Hoa Liên đứng bên cạnh Tiểu Chi, nhìn thấy rõ ràng thân thể nàng đang khẽ run, rõ ràng không cho là mình sai, nhưng bây giờ vẫn không tự giác mà chột dạ.

Hoa Liên vỗ vỗ Tiểu Chi, tiếp đón Cung Lăng.

Trên mặt Cung Lăng hiện lên một nụ cười ôn hòa, “Ta muốn tìm Chi cô nương hàn huyên một chút, không biết Chi cô nương có tiện không?”

Nàng không ngờ Cung Lăng lại nói thẳng ra như vậy, Hoa Liên liếc nhìn Tiểu Chi, Tiểu Chi dùng sức cắn môi dưới, ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm xuống mặt đất, cuối cùng lại gật đầu đồng ý.

Nhìn Tiểu Chi đưa Cung Lăng ra hậu viện, Hoa Liên vẫn có chút lo lắng.

“Nàng ta là phu nhân của Quân Hầu?” Không Uyên chống tay tựa bên quây, ánh mắt vẫn liếc về phía nhà sau.

“Đúng vậy.”

“Nữ nhân này... là một người điên.” Không Uyên dường như nhớ ra chuyện gì đó, nét mặt trở nên có chút quái dị.

Vị thành chủ phu nhân này, xem ra đúng thực là một nhân vật nguy hiểm. Nàng ta đột nhiên tới đây, chỉ có thể liên quan đến Quân Hầu mà thôi, không biết là có chuyện gì, mà nàng ta định đối phó với Tiểu Chi thế nào đây.

Đúng vào lúc Hoa Liên đang đứng trong quây suy nghĩ vẩn vơ, lại có khách bước vào. Lấy tinh thần nghênh đón, mới vừa ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy gương mặt kia, Hoa Liên hoàn toàn tiến vào trạng thái ngây dại.

Vì, vì, vì sao hán lại xuất hiện ở đây?

Không riêng gì Hoa Liên, ngay cả Không Uyên cũng thiếu chút nữa bắn lên, “Phong Biệt Tình!!!”

Từ biệt mấy tháng, nụ cười của Phong Biệt Tình trước sau vẫn vụn vẹo như vậy, khiến cho người ta táng đảm kinh hồn.

“Ngươi tới đây làm gì?” Không thuộc Yêu tộc mà đầu óc còn bình thường thì sẽ không xuất hiện trong thành Nam Khê sơn, rất hiển nhiên, Phong Biệt Tình chính là kẻ không bình thường đó.

“Không phải tới tìm ngươi.” Ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không tặng cho Không Uyên, “Ở đây có ai tên là Tiểu Chi không?”

Câu này của Phong Biệt Tình khiến cho cả hai người đồng thời kinh ngạc, lại là đến tìm Tiểu Chi!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Khỉ làm đại vương

Cung Lăng nhanh chóng bước ra khỏi phòng khách cùng với Tiểu Chi, lúc rời đi, Cung Lăng mặt đầy ý cười, mà Tiểu Chi từ đầu đến cuối vẫn im lặng không nói không rằng, cho dù ai cũng không nhìn thấu nỗi suy nghĩ của nàng.

“Tiểu Chi... cô...” Tiểu Chi càng không có vẻ gì, Hoa Liên lại càng lo lắng. Cho dù nàng ấy có thông minh đến đâu thì cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ non nớt, sao có thể đấu thắng Cung Lăng. Có trời mới biết Cung Lăng đã nói gì với nàng ấy.

“Yên tâm, ta không sao.” Tiểu Chi nở một nụ cười để Hoa Liên an tâm, sau đó mới phát hiện ra trong nhà đã có thêm một người nữa.

“Ngươi tên Phong Chi?” Phong Biệt Tình từ trên cao nhìn xuống Tiểu Chi, ánh mắt bí hiểm.

“Ngươi là ai?” Nghe đến cái tên này, sắc mặt của Tiểu Chi trở nên tái nhợt đến dị thường. Tất cả mọi người đều gọi nàng là Chi cô nương hoặc Tiểu Chi, cho đến nay không có ai biết được nàng họ gì.

“Phong Biệt Tình.”

“Ngươi... ngươi tới đây làm gì?” Nàng chưa từng gặp Phong Biệt Tình bao giờ, nhưng lại biết người này.

“Thân phận của ngươi đã có người biết, muốn ở lại đây chờ chết hay là đi theo ta?”

“Ta...” Trong mắt Tiểu Chi có nỗi hoảng sợ không kiềm chế được, chuyện nàng lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra. Biết rõ Phong Biệt Tình sẽ không gạt mình, nhưng vẫn ảo tưởng đây là giả. Mình có thể tiếp tục sống ở đây...

“Ta, đi theo huynh.”

Tiểu Chi cúi thấp đầu, giọng nói rất khẽ. Không chỉ bởi vì thân phận của mình, mà còn vì... thôi đi, chuyện không có khả năng, cần gì phải suy nghĩ.

Mặc dù Hoa Liên cũng có vài chuyện muốn hỏi Phong Biệt Tình, có điều trước mắt, hiển nhiên không phải thời cơ tốt để ôn chuyện. Hơn nữa xem ra hán hình như cũng đang rất vội.

Quan hệ của hai người nàng cũng không hỏi, dù sao cũng đã là cùng một họ, đoán tới đoán lui thì cũng chỉ có mấy khả năng mà thôi. Tiểu Chi chỉ thu dọn vài bộ quần áo, cùng cầm theo bài vị của mẫu thân. Còn những đồ đạc khác ở đây, đều để lại hết cho Hoa Liên.

Nhìn hai người vội vã rời đi, Hoa Liên cảm thấy hơi hụt hẫng. Tiểu Chi có thể coi như là người bạn đầu tiên của nàng trên thế giới này, lần này nàng ấy đi, e rằng cơ hội gặp lại sau này rất mong manh.

Nghĩ thôi cũng đủ biết Phong Biệt Tình đưa Tiểu Chi đi đâu, địa bàn của ma đạo từ xưa tới nay không cho phép người ngoài tiến vào.

Từ lúc Phong Biệt Tình bước vào, cho đến khi rời đi không vượt quá thời gian một chung trà. Trong khoảng thời gian ấy, hiềm hoi Không Uyên lại ngồi yên, không phản ứng gì, việc này khiến Hoa Liên thấy rất kỳ quái.

Cho đến khi người đi rồi, nàng mới không nhịn được mà mở miệng, “Ngươi cứ thế mà đi hán đi?” Hai tên này tuy nói là thực lực tương đương, đều là những kẻ ưu tú nhất, nhưng chưa đến mức tính tình tương tích*, hơn nữa với tính tình của Không Uyên, chắc chỉ ước gì Phong Biệt Tình xảy ra chuyện.

* Nghĩa là những người có cùng tích cách, sở thích hay hoàn cảnh thì thường đồng cảm với nhau

Không Uyên lại nửa nằm ngả ra quầy, “Thiếu mình ta cũng không sợ ít.”

“Hả?” Trong lời này của hán hình như có chút ý tứ.

“Ta đoán, Phong Biệt Tình chắc đi một mình tới, không biết hán có còn mạng mà về không đây.” Không Uyên cười đến vô tâm vô phế.

Hoa Liên liếc nhìn ra ngoài cửa, chỉ lắc đầu. Cho dù nàng có đuổi theo, Tiểu Chi cũng sẽ không quay về, huống chi trở lại thì cũng sống chết khó ngờ, những chuyện vô nghĩa như thế này, nàng sẽ không làm. Nếu Phong Biệt Tình dám tới đây một mình, vậy đương nhiên hán cũng có tính toán của riêng mình, từ trước tới nay Hoa Liên chưa bao giờ cảm thấy mình thông minh hơn người khác.

“Ngươi vẫn muốn sống ở đây sao? E là không bao lâu nữa, người kia sẽ tới tìm ngươi.” Không Uyên thấy Hoa Liên ngẩn ngơ, đột nhiên mở miệng nói.

“Cho dù ta không sống ở đây, sớm muộn cũng sẽ bị tìm được.” Yêu Hoàng nếu đã cố ý muốn tìm người, còn cần ai cho phép sao. Nàng vẫn luôn là một kẻ lười nhác, trừ phi là lửa cháy đến tận chân, nếu không tuyệt đối sẽ không chuyển chỗ. “Còn ngươi ấy, không có chỗ nào để đi sao?” Không Uyên ở đây một thời gian dài như vậy, khiến cho Hoa Liên rất không quen.

“Mấy ngày trước, cha ta sai người truyền tin cho ta, nói ta đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi.” Không Uyên vẫn đậm phong khinh nói, giống như người bị đuổi khỏi nhà chẳng phải là hán vậy.

Nếu như người ta đã bị đuổi ra khỏi nhà, nàng dĩ nhiên cũng đồng tình một chút, có điều, Không Uyên thì thôi đi. Vấn đề bây giờ là, cho dù hán không có chỗ nào đi, cũng không thể dính vào mình được chứ.

Còn một chuyện khiến cho Hoa Liên rất hài lòng, đó chính là, dù Không Uyên đã bị đuổi ra khỏi nhà, có điều bất cứ lúc nào hán cần, Không lão quân gia đều lập tức xuất hiện bên cạnh hán, Hoa Liên cũng có thể nhân cơ hội hỏi vài vấn đề liên quan đến tu luyện.

Chắc ông ấy cũng cảm thấy hành vi ép mua ép bán của thiếu gia nhà mình có hơi vô sỉ một chút, cho nên vô luận Hoa Liên hỏi cái gì, ông ta đều hỏi gì đáp nấy. Thậm chí có vài chỗ Hoa Liên không nghĩ tới, ông ấy cũng đặc biệt giảng giải cho nàng một lượt.

Cắn người miệng mềm bắt người tay ngắn, Không lão quân gia đã nể tình như vậy rồi, Hoa Liên cũng không thể cứ xoắn xuýt mãi chuyện Không Uyên ăn không ở không ở chỗ nàng được.

Trong tiệm đột nhiên thiếu đi một người, trừ Hoa Liên cảm thấy có chút không quen ra, căn bản không ai khác cảm thấy được.

Mỗi ngày, nàng vẫn nghiên cứu các loại đan dược, sau đó đến phòng luyện đan luyện chế. Mặc dù tiến triển vẫn chậm chạp như trước, nhưng làm hay không bằng quen tay, giờ muốn luyện chế một lò đan dược hạ phẩm Huyền cấp, nàng chỉ ít cũng có thể rút ngắn được một nửa thời gian.

Không Uyên cũng là kẻ chẳng bao giờ chịu ngồi yên, làm tiểu nhị trong tiệm được vài tháng, đoán chừng cũng đã buồn hỏng rồi, ngay cả chào hỏi cũng không nói, một ngày nào đó đã lặng lẽ mất tích.

Chuyện như thế sai khi xảy ra độ một hai lần, nàng cũng chỉ thấy mà không thể trách, có điều trong tiệm thiếu đi một tên tiểu nhị trông coi, vẫn thực bất tiện, vậy nên Hoa Liên đang nghĩ đến tiệm Diệp Tử để tìm một tên tiểu nhị đáng tin.

Trong thành này, chỉ có những cửa tiệm mà người không thể ngờ đến, chứ tuyệt đối không có cửa tiệm người không tìm được. Tiệm Diệp Tử chính là nơi chuyên môn buôn người, chỉ cần người có linh châu, ngay cả cao thủ cảnh giới như Yêu Vương Yêu Đế cũng có thể thuê.

Trước khi cửa tiệm Diệp Tử, Hoa Liên đã đóng kỹ cửa tiệm, sau đó mới rời khỏi Lưu Ly đường. Đáng tiếc, đi vòng quanh chỗ kia một vòng mà vẫn không tìm được ứng viên khiến nàng hài lòng. Kết quả, chờ nàng về đến nơi, phát hiện cửa lớn của Lưu Ly đường mở toang, đồ đạc bên trong tiệm bị người khác cướp sạch.

Rất thú vị, cả thành Nam Khê sơn này, e là không có cửa tiệm nào từng gặp phải tình huống như vậy. Thế này là đã xảy ra chuyện gì?

Nàng thậm chí còn không có mấy thời gian để phản ứng lại, nhanh chóng đã có một đội thủ vệ khí thế hùng hăng lao về phía Lưu Ly đường, sau đó túm lấy Hoa Liên còn chưa rõ tình hình ra sao bắt đi.

Tội danh cũng rất thú vị, mưu hại chương quỹ Lưu Ly đường, chiếm đoạt tài sản của người khác. Nghe nói, là phủ thành chủ ra lệnh.

Đúng là núi không có hổ, khi làm đại vương. Trong khi nàng “Chiếm đoạt” tài sản của người khác gần hai tháng mà chẳng có ai đến bắt bẻ, kết quả Không Uyên vừa đi, tội danh đã được thành lập.

Nàng có nên tán thưởng vị thành chủ phu nhân thông minh hơn người này không đây?

Nơi giam giữ Hoa Liên cũng không ở trong thành Nam Khê sơn, có lẽ sợ trên đường gặp bất trắc, cho nên ngay đêm đầu tiên bị bắt, Hoa Liên đã bị âm thầm mang ra khỏi thành.

“Phu nhân, túi đồ của nữ nhân kia cũng đã tìm, không thấy gì cả.” Bên trong phủ thành chủ, Cung Lăng ưu nhã ngồi trên nhuyễn tháp, uống Sương Linh trà được đưa tới từ Thái Phong Nhai cách đây ngàn dặm, trên chén trà màu trắng có một tầng sương xanh nhàn nhạt, lượn lờ trong không trung, mãi vẫn không tiêu tan.

“Sao? Những chỗ khác thì thế nào?” Cung Lăng nghe vậy, nhướn mày, thuận tay đặt chén trà xuống.

“Trong ngoài Lưu Ly đường cũng đã lúc soát qua, không có gì cả, thuộc hạ hoài nghi, Tiểu Chi kia lúc đi đã mang theo vật đó rồi.” Giữa đại sảnh, thống lĩnh thị vệ phủ thành chủ cung kính quỳ trên mặt đất.

“Không, không thể nào, sau khi nàng ta đi rồi, vẫn có người nhìn thấy vật kia, tiếp tục tìm đi, thứ đó nhất định vẫn còn ở đây. Hoành thống lĩnh, có khi đối với nữ nhân không cần quá nhẹ nhàng.” Giọng nói Cung Lăng vẫn mềm mại như cũ, nhưng nghe vào tai, lại thêm mấy phần lạnh lẽo.

“Dạ, thuộc hạ hiểu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Ai giữ ai

Trong khoảng thời gian bị giam cầm, phần lớn Hoa Liên đều phải chịu thụ hình. Hình phạt của Yêu tộc so với phạm nhân nhiều hơn không biết bao nhiêu, dù sao cũng là một chủng tộc có thọ mệnh dài, luôn có vài đại yêu nhằm chán thì ngồi nghiên cứu cái này.

Bây giờ Hoa Liên đang bị nhốt trong một không gian to chừng một thước vuông, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi được, bốn phía đều là bóng tối. Tay chân và cổ của nàng đều bị đeo Khóa Yêu hoàn, phong bế yêu lực toàn thân của nàng lại, có lẽ là sợ nàng ra tay. Quần áo trên người đã sớm rách toét, tuy nói thân thể của Yêu tộc tương đối mạnh mẽ, nhưng ngày nào cũng bị người ta đánh, không có mấy yêu quái chịu đựng được.

“Thống lĩnh, nữ nhân này vẫn không nói, chúng ta có nên...” Bên cạnh phòng giam nhỏ nhốt Hoa Liên, một gã thị vệ vẻ mặt âm ngoan khoa tay múa chân ra hiệu.

“Không được.” Hoành thống lĩnh lập tức lắc đầu, hung tợn nhìn gã thủ hạ một cái, “Vật kia còn chưa hỏi ra, nếu như nàng ta chết rồi, lấy đầu người ra báo cáo chắc!”

“Dạ, dạ, thống lĩnh nói phải, là thuộc hạ suy tính chưa chu toàn.” Tên thị vệ kia luôn miệng nhận sai.

Hoành thống lĩnh liếc mắt nhìn hắn cái nữa, không nói gì thêm. Không phải là hắn e ngại phu nhân, mà là vị thành chủ đã mất tích kia.

Nữ tử này rõ ràng có quan hệ không tệ với Tiểu Chi, trước mắt Tiểu Chi không thấy đâu, nữ nhân này khẳng định biết gì đó. Nếu như thành chủ quay về, một khi phát hiện người không thấy đâu, mà hắn lại giết chết nữ nhân này, vậy người chết nhất định sẽ là hắn.

Về phần phu nhân... Hoành thống lĩnh lắc đầu, thủ đoạn của phu nhân hắn không tưởng tượng nổi, chỉ cần nàng ta không ra tay với Tiểu Chi, thành chủ tuyệt đối sẽ chẳng làm gì nàng ta hết.

Hắn có thể lấy tu vi Yêu Tướng mà làm đến vị trí Đại thống lĩnh của phủ thành chủ, đương nhiên cũng có đạo lý của hắn, vô luận ra sao, nữ nhân này nhất định phải giữ lại.

Nghĩ đến đây, Hoành thống lĩnh không kìm được mà liếc mắt nhìn căn phòng giam Hoa Liên, thủ hạ của hắn từ trước đến giờ không hề biết nương tay khi thẩm vấn phạm nhân, cho dù không thể giày vò nàng ta đến chết cũng sẽ khiến nàng ta đau đến không muốn sống, sao nữ nhân kia tới giờ phút này đến kêu đau cũng không có một tiếng?

Thậm chí, từ khi nàng ta vào đây đến giờ, một câu cũng không chịu nói.

“Thống lĩnh, phu nhân tới rồi.” Vào lúc Hoành thống lĩnh đang ngăn người, bên ngoài phòng giam đột nhiên có người kêu lên.

“Ừ.” Hoành thống lĩnh gật đầu, thời gian dài như vậy mà chưa hỏi ra được gì, chắc phu nhân cũng thấy nên tới rồi.

Hoành thống lĩnh bước ra khỏi phòng giam, bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, khắp nơi tràn ngập các loại linh thảo. Đây là Dược cốc thành chủ đặc biệt dựng lên cho phu nhân, e là chẳng ai ngờ được một nơi đẹp đẽ như vậy, lại ẩn giấu một phòng giam tối tăm.

Hoa Liên không phải phạm nhân đầu tiên trong phòng giam, dĩ nhiên cũng sẽ không phải kẻ cuối cùng.

Mấy năm nay, nữ yêu chết ở nơi này nhiều không kể xiết. Dĩ nhiên, những chuyện này chỉ có Hoành thống lĩnh và những thị vệ gác ở đây biết.

Cung Lăng vận một bộ đồ tơ tằm hoa lệ màu tím đứng dưới tán cây đèn lồng, ngửa đầu nhìn những quả đèn lồng to bằng ngón cái màu đỏ ối, dưới ánh nắng mặt trời, phát ra những ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ. Trên mặt Cung Lăng điểm một nụ cười, nếu như chỉ nhìn vậy thôi, chắc chẳng ai tin rằng, thủ đoạn của nữ nhân này độc ác đến thế nào.

“Phu nhân.” Hoành thống lĩnh đứng cách Cung Lăng chừng năm thước thì dừng lại, nửa quỳ trên đất, đầu cúi thật thấp.

“Hoành thống lĩnh, đã hỏi ra được gì chưa?” Cung Lăng quay đầu đi, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười.

“Bẩm phu nhân, đến giờ nàng vẫn một câu cũng không chịu nói.”

“Sao? Cứng đầu như vậy à, đưa ta đi gặp nàng.” Lời của nàng đã nói đến cùng, Hoành thống lĩnh khẳng định không có cái gan bằng mặt mà không bằng lòng, như vậy, nữ yêu tên Hoa Liên này cũng rất quật cường.

Bởi vì Cung Lăng tới, cho nên trong phòng giam này hiếm hoi có thêm chút ánh sáng, Hoa Liên bị nhốt trong phòng giam căn bản không thể nào hoạt động cũng chẳng đầu lên, thấy thiếu phụ mặc quần áo hoa lệ trước mặt, miệng nhếch lên.

“Ta không muốn làm người bị thương, giao sen Từ San ra đây, ta để người đi.” Giọng nói của Cung Lăng vẫn ôn hòa như trước.

Hoa Liên chỉ nhìn chằm chằm nàng ta cả nửa ngày mà vẫn không mở miệng, chỉ có điều ánh mắt kia khiến cho Cung Lăng rất không thoải mái. Không biết là do ánh sáng trong phòng giam quá kém hay là vì sao, con ngươi vốn màu đen của Hoa Liên thậm chí lại hiện lên một vòng tròn màu đỏ, bùng lên thiêu đốt giống như lửa. Chỉ mới nhìn nàng thôi, Cung Lăng đã cảm thấy hết sức khó chịu.

Cái cảm giác nguy hiểm cực độ đó, khiến cho nàng ta không nhịn được cau mày.

“Từ trước đến giờ, ta luôn giữ lời.” Qua một lúc lâu, Cung Lăng lại mở miệng.

Hoa Liên vẫn lặng thinh không nói lời nào.

Cuối cùng, sắc mặt Cung Lăng cũng biến đổi, “Giết.” Sau khi nói xong những lời này, nàng xoay đầu đi. Giống như chỉ cần nhìn lâu hơn một chút sẽ làm bản mất mình.

“Phu nhân cẩn thận!” Cung Lăng vừa mới xoay người, Hoành thống lĩnh vốn đang đứng phía sau nàng ta đột nhiên hét to một tiếng.

“Cái gì?” Cung Lăng theo bản năng quay đầu lại, vừa đứng lúc thấy một đốm lửa bay thẳng về phía trán mình, mà Hoa Liên vốn đang bị khóa trong phòng giam lại không thấy đâu. “Hừ, chút tài mọn.” Đối mặt với đốm lửa kề sát mặt kia, Cung Lăng không hề lộ ra vẻ kinh hoàng, chỉ phát tay áo một cái, lập tức dập tắt được đốm lửa kia.

“Thành chủ phu nhân, người chặn sai hướng rồi.” Thanh âm của nữ tử quanh quẩn trong phòng giam, mang theo vài phần ý cười, lại có chút lạnh lẽo.

Cung Lăng cả kinh trong lòng, nhưng không bị giọng nói này mê hoặc, thậm chí ngay cả tay cũng không run rẩy. Hoa Liên thầm than trong lòng, chẳng trách có thể khiến Không Uyên kính trọng vài phần.

“Hóa thân?” Lúc này, ngay cả kiến thức sâu rộng như Cung Lăng cũng không khỏi biến sắc, rất hiển nhiên, Hoa Liên mà nàng ta vừa mới nhìn thấy chỉ là hóa thân, nhưng tu vi của Hoa Liên căn bản không thể biến ra thứ này được.

Dĩ nhiên, tục truyền, trong Yêu tộc đích thực có vài gia tộc có thể huyền hóa ra hóa thân vào Yêu Tướng kỳ, những gia tộc kia... Cung Lăng cau mày, những gia tộc kia, bất cứ là gia tộc nào, nàng cũng không muốn đắc tội, e rằng cho dù có là Không Tước Hoàng cũng sẽ không dám tùy tiện đắc tội.

Nữ yêu thoát nhìn tầm thường này đến từ gia tộc nào trong số đó? Càng nghĩ Cung Lăng lại càng cảm thấy bồn chồn, sao nàng ta không nghĩ đến, Không Uyên tại sao lại sinh hứng thú với một nữ yêu như vậy, thậm chí còn sớm chiều chung đụng với nàng một thời gian dài như thế!

Có điều trước mắt, việc nên làm hay không nên làm thì cũng đã làm cả rồi, nếu vậy bắt buộc nàng phải vĩnh viễn giữ Hoa Liên tại đây. Còn về chuyện nàng đã bắt Hoa Liên đi, rất dễ giải quyết.

Cung Lăng thậm chí đã nghĩ đến để cho ai biến thành Hoa Liên.

“Chắc chắn, ta đã nhắc nhở ngươi rồi.” Cung Lăng không hề buông lỏng cảnh giác, nhưng nàng ta không sao ngờ tới, đốm lửa vừa bị mình đánh tan lại dung hợp lại ngay trước mặt nàng, mà khoảng cách của ngọn lửa này với mắt của nàng không tới một tấc.

Ngọn lửa không có lấy một tia nhiệt độ, bùng lên trước mắt nàng ta, đây là lần đầu tiên Cung Lăng cảm thấy sợ từ khi chào đời đến nay, nàng có thể cảm giác được hơi thở tản ra từ đốm lửa chỉ lớn bằng hạt đậu kia kinh khủng đến nhường nào.

“Thành chủ phu nhân, ngươi đoán xem, sau khi chết ngươi có còn cơ hội để đầu thai hay không đây?” Lời của Hoa Liên thay vì nói là hỏi, không bằng nói là cảnh cáo thì đúng hơn.

“Ngươi muốn thế nào?” Cung Lăng nhanh chóng suy nghĩ đối sách, nhưng đốm lửa này thực sự rất quý dị, nàng căn bản không dám tùy ý động thủ, chỉ e thất bại, tính mạng mình cũng khó giữ. Hơn nữa vừa nãy Hoa Liên cũng đã cảnh cáo nàng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

“Ta muốn bình an rời khỏi chỗ này.”

“Bây giờ ngươi có thể đi.” Cung Lăng bình tĩnh đáp.

“Thành chủ phu nhân, ta không thích nghe nói nhảm.” Vừa dứt lời, một gã thị vệ sau lưng Cung Lăng đột nhiên ngã xuống, Cung Lăng dùng khước mắt quét qua một cái, phát hiện trên trán thị vệ kia chỉ có một lỗ nhỏ cháy đen.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bồng dung có thêm một người cha

“Bên ngoài sơn cốc này ít nhất có ba Yêu soái canh giữ, ta cũng không muốn mạo hiểm” Thực ra thì ba Yêu Soái trong cái nhìn của Hoa Liên thì có chút dọa người, nhưng trên thực tế, bọn họ chẳng qua cũng chỉ để trưng bày, dù sao người thông minh cũng sẽ không tìm đến thành chủ phu nhân của thành Nam Khê Sơn này gây chuyện.

Đây cũng là lý do tại sao Cung Lăng dám đi vào, dù sao, chẳng ai ngờ đến phạm nhân đã bị giam trong phòng giam còn có thể thoát thân.

Tuy nói nàng cũng có thể vô thanh vô tức bỏ đi, nhưng Hoa Liên không định làm vậy. Vị thành chủ phu nhân này lao tâm lao lực vì nàng đến thế, sao nàng có thể không báo đáp được chứ.

“Ngươi muốn bắt giữ ta?” Nói chuyện với người thông minh đúng là sáng khoái, Hoa Liên cũng không phủ nhận. Tu vi của Cung Lăng cao hơn nàng, nhưng cũng chỉ mới đến đỉnh của Yêu Tướng mà thôi, mạng theo nàng ta, mặc dù có chút phiền toái, nhưng lại an toàn hơn rất nhiều.

“Ta chỉ muốn mời phu nhân tiễn ta một đoạn thôi.”

“Vậy được, đi thôi.” Có lẽ là vì cảm thấy Hoa Liên không dám dấn thương nàng, vị thành chủ phu nhân này trái lại không hề sợ hãi, trong bóng tối, Hoa Liên nở một nụ cười.

Đến khi thủ vệ đứng bên ngoài thấy phu nhân nhà mình và Hoa Liên cùng bước ra, cảm thấy kinh ngạc biết bao. Có điều bọn hắn cũng không nhiều lời, chẳng qua là lúc nghe Cung Lăng bảo không cho phép bọn họ đi theo, sắc mặt hơi có chút biến đổi.

Người ta nói tiễn người ngàn dặm rồi cũng đến lúc từ biệt, đáng tiếc, Hoa Liên cũng không có ý định này. Cung Lăng đi theo Hoa Liên suốt năm ngày, đã sớm ra khỏi địa giới của thành Nam Khê sơn, nhưng Hoa Liên lại không có chút ý tứ muốn thả nàng ta đi.

“Chúng ta đã ra khỏi địa giới của Lâm Châu, ngươi vẫn không định thả ta ra sao?” Hai người đi cùng nhau, nhìn như có vẻ rất quen thân, nhưng trên thực tế, chỉ có Cung Lăng biết, chỉ cần nàng ta dám manh động, đốm lửa quý dị kia sẽ tiêu diệt nàng ta trong nháy mắt, thậm chí nguy hiểm đến cả sinh mạng.

Cung Lăng đã thử qua một lần, cái giá đắt phải trả là một cánh tay của bản thân. Đến giờ cánh tay kia vẫn không thể hồi sinh lại, điều này khiến cho nàng sinh ra sự tò mò với ngọn lửa kia, và cả nỗi sợ hãi nữa.

Các loại lửa trên thiên địa, nàng đã gặp không ít, nhưng chưa từng thấy thứ nào bá đạo như vậy.

“Ngươi cảm thấy, giờ ta thả ngươi ra, ta còn có mạng để sống nữa hay sao?” Hoa Liên chậm rãi nói, trong tay chơi đùa một viên châu màu trắng như.

Vì luôn luôn phải canh chừng Cung Lăng nên nàng không thể không ngừng sử dụng Nghiệt hỏa ra. Muốn thế cần một lượng lớn Yêu khí để duy trì, mà bảo bối có thể để nàng vừa đi lại vừa hấp thu yêu khí mà không tẩu hỏa nhập ma, cũng chỉ có linh cốt.

Tuy nói như vậy có chút phiền toái, nhưng Hoa Liên lại phát hiện ra, nghiệt hỏa vì được sử dụng thường xuyên lại lớn mạnh hơn. Cánh hoa sen thứ tư trên nội đan của nàng dường như sắp bung ra.

Đằng sau hai người có hai cái đuôi đi theo. Đã theo nàng rất nhiều ngày, Hoa Liên cũng tình cờ phát hiện ra khi phách hư thể đi thăm dò vào một buổi tối.

Người nọ cách bọn họ không xa, khoảng cách từ đầu đến cuối đều không vượt quá ba dặm, Hoa Liên không tài nào dùng thần thức để cảm giác được, nhưng trùng hợp Cung Lăng lại có thể. Mà kiểu trùng hợp này, nàng lại không thể vui mừng.

“Đó không phải do ta phách tới.”

“Có lẽ là tướng công của người phách tới chưa biết chừng.” Người đi đằng sau đúng là có chút kỳ quái. Vài ngày qua Hoa Liên vẫn dùng hư thể quan sát hắn, phát hiện hắn chỉ đi theo hai người các nàng, cũng không có ý định thông báo cho người khác.

Lời của Hoa Liên khiến cho Cung Lăng trầm mặc trong chốc lát, sau đó nàng ta chậm rãi mở miệng, “Nếu như người giết ta, có lẽ hắn sẽ vô cùng cảm kích người.”

“Chủ ý này không tệ, có thể khiến thành chủ thành Nam Khê son nhận ân tình của ta.” Hoa Liên nói nửa thật nửa giả, nhưng hơi thở lạnh lẽo trong giọng nói của nàng lại khiến cho Cung Lăng rét run cả người.

“Vậy nếu như ta giết người, không biết thành chủ phu nhân có nhận ân tình của ta không đây?” Một giọng nói bén nhọn chói tai đột nhiên vọng tới từ trong cánh rừng hai người vừa đi qua, cuối cùng, có người cũng không chịu nổi, chuẩn bị động thủ với nàng.

Giọng nói này vừa bật ra, lập tức có một bóng trắng đánh úp về phía Hoa Liên, lúc này, Hoa Liên căn bản không có dư thời gian mà để ý đến Cung Lăng, lắc mình một cái muốn tránh khỏi bóng trắng kia, ai ngờ nàng mới xoay qua chỗ khác, một bóng trắng khác đã xuất hiện trước mắt nàng.

Là Hồ yêu! Thứ mùi này rất quen thuộc, hơn nữa, Hoa Liên rốt cục cũng nghĩ ra, bóng trắng vừa mới tập kích mình khi nãy, chắc chắn là đuôi của Hồ yêu.

Vì chênh lệch tốc độ, Hoa Liên bị quất cho một cái thật mạnh, lùi lại hơn mười bước mới đứng vững. Đồng thời cũng thấy rõ bộ mặt thật của con hồ yêu đang tấn công mình.

Dung mạo của nữ nhân này nàng thấy rất quen thuộc, chỉ khác là mặc một bộ đồ trắng. Trong trí nhớ, một gương mặt hoàn toàn giống nhau mơ hồ hiện lên. Hoa Liên cuối cùng cũng nhớ ra. Ngày đó, ở Liên Hành sơn, từng có một Hồ yêu tên Hồ Y muốn ra tay với mẫu thân của nàng, kết quả lại trở mặt nhìn mẫu thân bị Thanh Y mang đi, giận đến thiếu chút nữa phát điên.

Mà người này, dáng dấp giống hệt với Hồ Y.

“Hồ tộc.”

Hồ yêu xinh đẹp phía đối diện cười một tiếng, “Xem ra người đã biết, thực đáng tiếc, nếu vậy ta lại càng phải giết người.”

Nếu như người kia đến để cứu Cung Lăng, có lẽ Hoa Liên còn có đường sống, nhưng xem tình thế trước mắt, nàng căn bản là nhắm về phía Hoa Liên mà đến.

Chẳng lẽ trong thời gian này đã xảy ra biến cố gì? Tại sao người của Hồ tộc lại đến tìm nàng chứ?

“Muốn giết ta, ít nhất cho ta lý do.”

“Lý do à... Hừ, ta nên nói thủ đoạn của Hồ Uẩn cũng đủ lợi hại, có thể khiến tộc trưởng đồng ý tìm người về chăng?!” Hồ yêu áo trắng kia cắn giận nói, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống Hoa Liên.

Hoa Liên dù sao cũng không sinh ra trong thế gia Yêu tộc, đương nhiên không hiểu sự trở lại của mình sẽ tổn hại đến lợi ích của bao nhiêu kẻ trong Hồ tộc. Cũng vì mệnh lệnh của tộc trưởng Hồ tộc, vô số người trong tộc đều đang nhắm vào Hoa Liên.

Vị trước mắt này, chẳng qua chỉ là nhóm đầu tiên mà thôi.

Hoa Liên coi như đã hiểu ý tứ của nàng ta, âm thầm tính toán một lượt, đấu với nàng ta mình hình như không có bất cứ phần thắng nào, không thể không nói, đây đúng là một loại bị kích.

“Những gì nên biết người cũng đã biết rồi, bây giờ, để ta tiễn người lên đường đi.” Hồ Vi cũng chẳng bỏ Hoa Liên vào trong mắt, mặc dù nghe tỷ tỷ nói, lúc đó đã chính mắt nhìn thấy Hoa Liên bị Thanh Y giết chết mà bây giờ nàng ta vẫn sống yên lành, cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, có điều, dù nói sao đi nữa, nàng cũng sống lâu hơn Hoa Liên mấy trăm năm, đương nhiên sẽ không đặt một tiêu yêu vừa mới tu luyện thành hình vào trong mắt.

Ngay khi đang nói, hai tay của Hồ Vi đã biến thành vuốt hồ, móng vuốt bén nhọn lóe lên hàn quang. Đúng vào lúc nàng ta nhắm xuống Hoa Liên, Hoa Liên đang chuẩn bị tránh ra thì đột nhiên cảm thấy có một sức mạnh cường đại truyền tới từ phía sau, tiếp đó, nàng bay khỏi đường công kích của Hồ Vi.

Mà đồng thời, một nắm đấm tiến lên nghênh đón hai tay Hồ Vi, trong nháy mắt đã đánh lui nàng ta.

“Trưởng công?”

“Quân Hầu!” Hai tiếng hô bật ra từ trong miệng Cung Lăng và Hồ Vi, e là không thể nào ngờ tới, Quân Hầu lại xuất hiện vào lúc này, hơn nữa còn cứu Hoa Liên.

“Người đâu, đưa phu nhân về.” Quân Hầu liếc nhìn Hồ Vi học máu té trên đất, lạnh giọng phân phó.

Tiếp đó, một người bước ra từ sau lưng Quân Hầu, Cung Lăng đã nói đúng, người đi theo hai người bọn họ thực sự là người của Quân Hầu.

“Hồ Vi của Hồ tộc?” Quân Hầu kéo Hoa Liên qua một bên, ánh mắt lạnh như băng.

“Quân Hầu đại nhân, đây không phải là Lâm Châu.” Giọng nói của Hồ Vi vừa lạnh lẽo vừa cứng rắn, dù sao nàng ta cũng là người của Hồ tộc, cho dù người tên Quân Hầu này không dễ chọc, nhưng cũng vì sự kiêu ngạo kia mà không chịu cúi đầu.

“Hừ, ta muốn giết ngươi, còn cần phải ở Lâm Châu sao!”

“Giết ta, Hồ tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Câu này của Hồ Vi hết sức ương ngạnh, nhưng nàng ta nói thật, Hồ tộc vô cùng bao che, cho dù trong Hồ tộc nàng chẳng là ai, nhưng cũng không thể tùy tiện bị kẻ khác giết như vậy được.

“Phải không, ta lại cảm thấy, Hồ Hoàng sẽ cảm kích ta đã cứu con gái của ông ta mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Theo bọn họ trở về

Nghe Quân Hầu nói vậy, thân thể Hồ Vi run lên, sắc mặt tái nhợt, “Ngươi, làm sao ngươi biết?” Chuyện này, tạm thời chỉ có vài vị trưởng lão quyền cao chức trọng trong tộc mới biết được.

Tuy nói đại đa số trưởng lão đều không đồng ý với đề nghị của tộc trưởng, nhưng mà, chuyện Hoa Liên sẽ quay lại Hồ tộc trên căn bản đã là kết cục định sẵn. Mấy năm nay, ngoài mặt thì mọi chuyện lớn nhỏ của Hồ tộc đều do hội trưởng lão quyết định, trên thực tế, hội trưởng lão hiện giờ đã sớm mất quyền lực.

“Dĩ nhiên là do tộc trưởng của các ngươi phái người báo cho ta biết.” Đúng lúc này, bên cạnh Quân Hầu bỗng xuất hiện hai người một đen một trắng, thấy hai người này, Hồ Vi kinh ngạc há hốc miệng, một lúc lâu vẫn không nói được thêm câu nào.

“Hắc Y bá kiến tiểu thư.”

“Bạch Y bá kiến tiểu thư.”

Hai người trăm miệng một lời, nửa quỳ dưới chân Hoa Liên.

Hoa Liên bị tình cảnh này dọa cho sợ hết hồn, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Đầu tiên là phái một Thanh Y đến lấy mạng nàng, sau đó lại sai hai gã một Hắc một Bạch đến, không cần biết vị Hồ Hoàng này muốn làm gì, nàng chẳng hề có hứng thú chơi đùa với ông ta, cũng chơi không nổi.

“Hình như ta, không quen các ngươi.” Ngoài dự đoán của mọi người, nét mặt Hoa Liên không có bất cứ sự kích động nào, thậm chí cả cảm xúc vui vẻ, nét mặt của nàng thậm chí còn có thể gọi là lạnh lùng.

“Thuộc hạ phụng mệnh tộc trưởng mời tiểu thư về.” Hai người kia vẫn quỳ trên đất, giọng nói vô cùng cung kính.

“Ta không tin các ngươi.” Hoa Liên cự tuyệt dứt khoát mà trôi chảy, còn chưa trở về đã có người muốn lấy mạng nàng, nếu về đến Hồ tộc rồi, nàng còn có mạng mà ra khỏi đó sao, giờ nàng đang rất hoài nghi.

Hai người này dường như cũng không ngờ Hoa Liên sẽ nói vậy, nhất thời không kịp phản ứng, nhưng rất nhanh, Bạch Y đã thẳng người dậy, lấy ra một quyển ngọc giản đưa cho Hoa Liên, “Đây là thứ phu nhân muốn chuyển cho tiểu thư.”

Hoa Liên đón lấy ngọc giản, dùng thần thức xâm nhập, gương mặt của Hồ Uẩn hiện lên trước mặt nàng. Lâu ngày không gặp, Hồ Uẩn dường như không có bất kỳ sự thay đổi nào, gương mặt tuyệt diệu vẫn lãnh đạm như cũ, nhìn thấy Hoa Liên mới lộ ra một nụ cười nhẹ, “Tiểu Liên, con vẫn khỏe chứ?”

“Mẹ, còn mẹ?”

“Bình thường, nếu như tạm thời không có việc gì, đến thăm ta một chút đi.” Giọng nói của Hồ Uẩn bình bình đạm đạm, nghe không ra ý tứ gì đặc biệt.

“Con biết rồi, con sẽ đi theo họ về.” Nói xong, Hoa Liên tách thần thức ra khỏi ngọc giản, nhìn qua hai người vẫn quỳ dưới chân như cũ, “Ta đi cùng các ngươi.”

“Đa tạ tiểu thư đã thông cảm.” Hắc Y Bạch Y trăm miệng một lời đáp, cùng trao đổi ánh mắt với nhau.

“Bao giờ chúng ta xuất phát?”

“Xin đợi chỉ thị của tiểu thư.”

“Vậy thì chờ một chút đã, ta còn có việc chưa làm xong.” Nói xong, cũng không đợi hai người kia trả lời, Hoa Liên bước thẳng về phía Quân Hào. Quân Hào nhìn Hoa Liên đi về phía mình, trong mắt có chút cảm xúc khó hiểu.

“Nàng nói, đời này e là sẽ chẳng có cơ hội để gặp lại ngươi nữa, để cảm tạ ân tình bao nhiêu năm qua của ngươi, vật này xin tặng cho ngươi.” Nói xong, một đoá sen màu tím bay lên từ trong lòng bàn tay Hoa Liên.

Sau khi Cung Lăng nhìn thấy đoá sen Từ San kia, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, nàng không sao ngờ nổi, Hoa Liên lại tặng nó cho Quân Hào.

“Giữa chúng ta không chỉ có ân tình.” Quân Hào không nhận lấy sen Từ San, chỉ mới nghe Hoa Liên nói, đời này không còn có cơ hội gặp lại, thân thể đã cứng đờ.

“Có lẽ vậy... có điều thứ này với ta cũng chẳng có gì hữu dụng, vật này tặng cho ngươi, nếu không, ta sợ ngày nào đó tôn phu nhân lại đuổi đến Hồ tộc đòi cái mạng nhỏ của ta mất.” Dứt lời, nàng cười như không cười liếc nhìn Cung Lăng, sau đó, nàng khoát tay, đoá sen Từ San kia liền bay đến trước mặt Quân Hào.

Hôm đó, khi Tiểu Chi rời đi, nhiều lần nhìn Hoa Liên muốn nói lại thôi. Nàng biết, Tiểu Chi muốn nàng nhắn với Quân Hào vài câu. Nhưng cuối cùng nàng ấy vẫn không mở miệng, không biết là do những gì Cung Lăng nói với Tiểu Chi hôm ấy, hay là do nàng ấy không biết nói gì cho phải.

Về phần sen Từ San, thay vì dùng để chế thuốc, chẳng bằng dùng để chọc tức Cung Lăng còn hay hơn. Để cho nàng ta có thể ngày ngày trông thấy, lại không thể nào chiếm được, chuyện như vậy chỉ mới nghĩ thôi đã khiến người ta thấy sáng khoái rồi.

Sau khi Hoa Liên bỏ đi cùng Hắc Y Bạch Y, Quân Hào nhìn chằm chằm đoá sen Từ San một hồi lâu, cuối cùng cẩn thận thu nó vào trong tay. Cung Lăng đứng bên cạnh hẳn cũng biết, đời này sợ rằng chẳng bao giờ nàng ta có cơ hội lấy được đoá sen Từ San này.

Cùng đi với Hoa Liên còn có cả Hồ Vi, Hắc Y Bạch Y hình như định đưa nàng ta về Hồ tộc. Đối với chuyện Hồ Vi muốn giết nàng lúc trước, Hoa Liên không nhắc tới, bọn họ cũng không nói đến.

Đại Hoang sơn cách Lâm Châu khá xa, cho dù Hắc Y Bạch Y mang theo pháp khí phi hành cũng phải mất bốn năm ngày mới đến nơi. Trong khoảng thời gian này, Hoa Liên đều ngoan ngoãn ngồi một bên, bọn họ hình như cũng không có ý muốn nói chuyện phiếm với nàng.

Bọn họ còn đang bận rộn không chế pháp khí phi hành, mà Hoa Liên thì đang suy tư xem, làm sao mới có thể thoát khỏi hai người bọn họ.

Đã sống chung bao nhiêu năm với Hồ Uẩn, lời của bà ấy có ý gì, Hoa Liên rất rõ ràng. Hồ Uẩn căn bản không muốn nàng đến Hồ tộc, bà ấy muốn Hoa Liên cách Hồ tộc càng xa càng tốt.

“Hắc Y, có thể dừng lại gần chỗ này một lúc không?” Khi pháp khí bay qua một ngọn núi tuyết, ánh mắt Hoa Liên bỗng sáng lên, đột nhiên mở miệng nói.

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?” Giọng nói của Hắc Y vẫn cung kính như trước, nhưng không hề có ý dừng lại.

“Mẫu thân rất thích Băng Hồn hoa ở đây, ta muốn hái mấy đoá.”

“Ở đây có Băng Hồn hoa?” Hắc Y có chút kinh ngạc, Băng Hồn hoa là vật rất hiếm thấy. Cũng không phải là hoa, mà do Băng linh đã mất đi hơi thở sinh mệnh ngưng kết thành bông tuyết.

Bởi vì Băng linh có sinh mệnh hơi thở khó bắt vô cùng, cho nên những yêu quái hay tu sĩ tu luyện thuật pháp hệ băng đều vô cùng quý trọng Băng Hồn hoa. Tuy nói đối với Hồ tộc, Băng Hồn hoa chẳng phải bảo bối gì hiếm thấy, hơn nữa Hồ yêu tu theo hệ hỏa, vật này đối với bọn họ chẳng có gì hữu dụng, có điều, bảo bối mà, luôn khiến người ta động lòng.

Huống chi Hoa Liên cũng đã nói, Hồ Uẩn thích Băng Hồn hoa.

Bây giờ ở Hồ tộc, kẻ nào có chút tài quan sát đều hiểu, chỉ cần khiến cho Hồ Uẩn vui vẻ, tộc trưởng sẽ cao hứng. Bọn họ cho dù không thích nịnh bợ Hồ Uẩn nhưng cũng không cần thiết phải đắc tội nàng.

“Mấy năm trước ta đã từng thấy ở chỗ này, có điều khi đó còn chưa ngưng kết thành hình, bây giờ chắc là được rồi.” Trên mặt Hoa Liên vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt như trước.

“Đã vậy, để ta theo tiểu thư xuống tìm xem, nơi có Băng Hồn hoa thường có không ít Yêu thú hệ băng canh chừng.” Bạch Y mở miệng nói.

“Vậy thì làm phiền người.” Hoa Liên cũng chẳng cự tuyệt hẳn, cho dù hẳn là để giám thị mình, hay bảo vệ mình cũng chẳng sao, nàng chỉ cần tìm được cơ hội là ổn.

Dĩ nhiên, sở dĩ chọn ở đây, nàng cũng chỉ đang đánh cược, nếu như thua, e là chỉ có thể dựa vào bản thân mình, hoặc là bị bọn họ đưa về.

Bạch Y đưa Hoa Liên xuống khỏi pháp khí phi hành, vừa mới bước vào núi tuyết, một luồng hàn khí đã bao phủ lấy nàng. Trong núi này lạnh đến dị thường, lại khiến cho Bạch Y tin vào lời Hoa Liên thêm mấy phần.

Nơi có Băng Hồn hoa, từ xưa tới nay đều vô cùng lạnh, rất có thể ở đây thực sự có Băng Hồn hoa. Có điều, hái được Băng Hồn hoa hay không không quan trọng, quan trọng là, nhất định phải đưa được Hoa Liên trở về.

Bởi vì hai thước từ đỉnh đầu trở lên đều trắng xóa một mảnh nên hai người chỉ có thể đi bộ, may thay, đi lâu như vậy mà Bạch Y cũng không ý kiến gì. Hơn nữa, tu vi của Bạch Y rất cao, yêu thú đụng phải dọc đường đều do hắn giải quyết, việc này cũng tiết kiệm cho Hoa Liên không ít thời gian.

“Đến rồi.” Cuối cùng, đi qua hai ngọn núi tuyết, còn đi giữa khe sâu trên sông băng hơn nửa ngày đường, cuối cùng nàng cũng tìm được đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trong có hồ ngoài có sỏi

Bạch Y theo chỉ thị của Hoa Liên, đưa nàng tiến vào một sơn động vách đá cheo leo, mới vừa vào trong sơn động, một mùi hương thanh lãnh đã ủa vào mũi, chỉ mới ngửi mùi hương kia thôi, cái rét lạnh quanh thân nháy mắt đã bị đẩy lùi.

Tuy nói đã có thể xác định nơi này thực sự có Băng Hồn hoa, nhưng Bạch Y chẳng buồn lòng hơn được chút nào. Theo lẽ thường, bây giờ bên cạnh Băng Hồn hoa phải có rất nhiều yêu thú đang tranh đoạt mới phải, nhưng nơi này quá yên tĩnh, giống như căn bản không có một loài vật nào còn sống vậy.

Đi dọc theo động băng vào bên trong, dọc đường vẫn không có một tiếng động nào như cũ, chỉ có tiếng bước chân của hai người quanh quẩn trong sơn động. Động băng này là một con đường thẳng tắp, đi thẳng đến nơi sâu nhất, Hoa Liên và Bạch Y đều đồng thời dừng bước.

Trên vách đá nơi sâu nhất, từng khối lớn bông tuyết ngưng kết ở trên cao, giống như vô vàn đóa hoa khắc từ băng đang nở rộ, hương thơm vẫn quanh quẩn trong mũi chính là tỏa ra từ bông tuyết kia.

Băng Hồn hoa ở ngay trong này, nhưng Bạch Y ngay cả cử động cũng không dám.

Trên đất, khắp nơi đều là những phần tay chân cụt ngắn còn sót lại của yêu thú, vách băng vốn trong suốt giờ dính đầy vết máu, một người đang ngồi dưới Băng Hồn hoa, nhìn bọn họ mỉm cười.

Mới chỉ nhìn thấy nụ cười kia thôi, Bạch Y đã thấy cả người rét run, hẳn không sao nhìn thấu được tu vi của người này, quan trọng nhất là, hẳn có thể xác định, người này tuyệt đối không phải Yêu tu.

“Xem ra người lại gặp phải phiền phức.”

Hoa Liên nhún nhún vai, mỗi lần hai người gặp mặt, nàng đều đang ở trong tình thế phiền toái, nàng đã quen lắm rồi, chắc Ân Mặc cũng đã quen. Không sai, nam nhân này chính là Ân Mặc. Nàng chỉ đánh cược hẳn sẽ đến đây hái Băng Hồn hoa vào lúc này, không ngờ lại đụng phải thật.

Lúc ấy, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau chính là ở chỗ này, khi ấy Băng Hồn hoa còn chưa ngưng kết thành hình, lúc đó, Ân Mặc chỉ nói là chờ hoa này ngưng kết xong, hẳn sẽ đến hái, vừa khéo tính qua, thời gian này đúng là lúc Băng Hồn hoa thành hình.

“Các người quen nhau?” Nghe thấy Ân Mặc nói vậy, con người của Bạch Y thu lại.

“Rất hiển nhiên, bất quá, chúng ta không thân.” Ân Mặc không nhúc nhích chút nào, giống như chẳng hề nhìn thấy tư thế giương cung bạt kiếm của Bạch Y.

“Chúng ta rất thân!” Bây giờ bọn họ phải rất thân mới được.

“Là thế sao?” Ân Mặc mày kiếm nhíu lên, cười như không cười nhìn Hoa Liên.

“Dĩ nhiên, không phải ngươi còn cứu mạng ta sao.”

“Nếu vậy, để báo đáp ân tình cứu mạng, ngươi quyết định đồng ý với ta rồi?” Ân Mạc một tay xoa cằm, mặt đầy hứng thú nhìn Hoa Liên chăm chăm.

“Chuyện này có thể thương lượng.”

“Được rồi, vậy trước khi thương lượng, có phải ta cần thuận tiện xử lý hắc luân không đây?” Giọng nói của Ân Mạc quá mức hồ hững, khiến cho không ai phân biệt nổi hắc luân đang nói thật hay nói giỡn, hơn nữa từ đầu đến cuối, hắc luân chẳng liếc nhìn Bạch Y lấy một cái.

Hoa Liên cũng không mở miệng, chỉ mỉm cười. Nói cũng không thể nói lung tung được, một khi nói sai, tương lai nàng sẽ phải chịu đựng lửa giận của Hồ Hoàng.

“Vậy đi, ngươi muốn tự mình đi, hay để cho ta tiễn ngươi đi đây?” Cuối cùng, Ân Mạc cũng quay đầu về phía Bạch Y, vẻ mặt nhả nhặn vô hại.

“Tiểu thư, vậy là có ý gì?” Bạch Y nhìn chăm chăm Hoa Liên, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Không có ý gì cả, chẳng qua là ta không muốn đi theo ngươi mà thôi.”

“Tiểu thư xin đừng hiểu lầm, ngươi phải biết là tộc trưởng ngài...” Bạch Y còn chưa nói hết lời, một đạo tàn ảnh đột nhiên lướt qua trước mặt hắc luân, chờ đến khi hắc luân kịp phản ứng lại, trước ngực đã xuất hiện một lỗ thủng trong suốt ứa máu.

Trước khi ngã xuống đất, trong mắt hắc luân vẫn đầy vẻ khó tin.

“Chết rồi?” Hoa Liên ngẩng đầu hỏi Ân Mạc căn bản chẳng hề nhúc nhích.

“Ngươi hy vọng hắc luân chết?”

May mà chưa, Hoa Liên thở phào một tiếng. Nói thật, nàng cũng không muốn làm mất mặt vị Hồ Hoàng kia thái quá. Dù nói thế nào cũng là một trong Tứ Hoàng của Yêu tộc, ở trong Tu Chân giới là một nhân vật thông thiên, đắc tội ông ta với mình chẳng có điểm nào tốt.

Nàng chẳng qua chỉ không muốn quay lại Hồ tộc mà thôi, không đáng phải giết luôn cả sứ giả mà ông ta phái tới. Dĩ nhiên, bên trên đều là suy nghĩ của riêng Hoa Liên, dù sao cũng là cầu người ta giúp, còn về phần Ân Mạc rốt cuộc muốn xử lý thế nào, chắc phải xem tâm trạng của hắc luân.

Dù sao, từ khi biết Ân Mạc đến giờ, trong từ điển của hắc luân như không có từ thủ hạ lưu tình.

“Ngươi định đi đâu?” Thừa dịp Ân Mạc quay đầu nhìn về phía Băng Hồn hoa, Hoa Liên nhón chân dịch về phía sau, mới đi được có một bước, giọng nói của Ân Mạc đột nhiên vang lên.

“Ta không quấy rầy ngươi nữa.” Lời còn chưa dứt, Hoa Liên đã hóa thành một luồng hồng quang bắn về phía xa.

“Lợi dụng xong rồi bỏ đi, thế này cũng phù phàng quá đấy!” Ân Mạc thở dài, khoe miệng lại lập tức nhếch lên. Quả nhiên, chưa quá một phút, luồng hồng quang kia đã bắn trở lại.

Hoa Liên mặt trắng bệch đứng trước mặt Ân Mạc, giọng nói có chút run rẩy, “Mấy người ở cửa động đến đây làm gì?”

Rõ ràng lúc đến, cửa động không có lấy một bóng người, sao bây giờ lúc nàng đi ra, ngoài đó đã có một đồng hòa thượng đang ngồi là thế nào? Ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không?

“Chắc là tới tìm ta đấy.” Vẻ mặt của Ân Mạc có chút vô tội.

“...” Hắc luân cố ý! Hoa Liên rõ ràng nhìn thấy ý cười trong mắt hắc luân.

Bên trong có một con hổ, bên ngoài có một đàn sói, nàng phải làm sao. Chỉ có thể ngồi mắt to trừng mắt nhỏ với con hổ hơi có chút giao tình kia thôi chứ còn sao.

Về phần xông ra ư? Nàng không thấy tu sĩ chính đạo nào cũng giống Ân Mạc, vừa rồi khi nàng xông ra, ngoài cửa động có không ít hòa thượng đã nhìn thấy nàng, xem ánh mắt kia rõ ràng là đang chuẩn bị động thủ với nàng.

Có điều cuối cùng bọn họ vẫn nhịn xuống, chỉ chặn nàng lại ở cửa động mà thôi. Nếu không phải Ân Mạc còn ngồi bên trong, giờ nàng rất hoài nghi mình có còn mạng nữa hay không.

Đội ở đây cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng tu vi của Ân Mạc cao, không ăn không uống sẽ không chết, nhưng mà nàng thì có! Băng Hồn hoa mặc dù đã ngưng kết, nhưng cách thời điểm nở hoa còn một đoạn thời gian, ít thì hai ba ngày, lâu thì một tháng, chẳng lẽ nàng nhất định phải chết đói ở đây?

Đến ngày thứ mười, Băng Hồn hoa vẫn chưa nở. Nhìn ánh mắt xám ngắt của Hoa Liên, Ân Mạc bất đắc dĩ than thở, “Đừng nhìn ta như thế, ta không có thói quen mang theo đồ ăn bên người, nếu không, ngươi nướng con hồ ly kia đi?”

Hắn chỉ vào Bạch Y đã đông cứng nằm trong góc, dù sao tu vi của Bạch Y đã đến cảnh giới Yêu vương, cũng chính là Xuất Khiếu kỳ của tu sĩ loài người, cho nên muốn chết cũng khó.

Hôm đó, Ân Mặc chỉ cho hắn một chương, khiến hắn rơi vào hôn mê một thời gian dài mà không có biện pháp phục hồi lại như cũ mà thôi.

Trùng mắt nhìn Ân Mặc một cái, Hoa Liên tiếp tục tĩnh tọa, được một lúc lâu, nàng đột nhiên bắn lên, nhảy tới bên cạnh Ân Mặc, "Đám Hòa thượng ngoài cửa ăn gì?"

Đám hòa thượng kia tuy tu vi cao hơn nàng, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều, chưa đến giai đoạn chỉ cần dựa vào tu luyện đã có thể lấp đầy cái bụng.

"Ích cốc đơn, ngươi có hứng thú không?"

"..." Nàng ghét Ích cốc đơn, thứ kia với nàng mà nói chẳng có tác dụng gì, ăn chỉ càng thêm đói. Lúc này Hoa Liên thực sự hận chết cái dạ dày kén chọn của mình, chẳng lẽ khẩu vị của viễn cổ với cận cổ có sự khác biệt rất lớn sao?

Nhìn Hoa Liên lại lượn trở về trong góc, tay phải Ân Mặc vạch lên trên đất một ký hiệu, ký hiệu kia lóe lên rồi biến mất, rất nhanh, một hòa thượng đầu trọc mặc tăng y màu lam nhạt đã bước vào.

"Thái sư thúc có gì phân phó?"

Hoa Liên còn nhớ rõ, trong đám hòa thượng ngồi ngoài cửa động, người này chính là người đứng đầu, tu vi của hắn cũng cao nhất, đã đến Xuất Khiếu kỳ. Hắn gọi Ân Mặc là Thái sư thúc, xem ra, địa vị của Ân Mặc ở Kim Luân tự đứng là cao đến dọa người.

"Có thứ gì ăn được không?"

Ân Mặc đột nhiên hỏi vậy, khiến cho hòa thượng kia hơi sững sốt, có điều hắn nhanh chóng hiểu ra, thoáng liếc qua Hoa Liên ngồi trong góc, sau đó chậm rãi gật đầu. Lấy từ trong túi đựng đồ ra một bọc giấy, đặt trước mặt Ân Mặc.

"Thái sư thúc còn gì phân phó nữa không ạ?" Giọng nói của hòa thượng cực kỳ cung kính.

"Ngươi đi ra ngoài đi." Lúc nói chuyện với hòa thượng này, giọng nói và nét mặt của Ân Mặc đều rất lãnh đạm, cùng với khi nãy hoàn toàn như hai người khác biệt.

"Dạ." Hòa thượng kia cũng chẳng để ý, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Từng thấy thứ đẹp hơn

Tay cầm một cái bánh bao cứng như sắt, Hoa Liên nghe răng trợn mắt dùng sức gặm, gặm cả nửa ngày mới cắn được một miếng bé tí, thật là đủ cứng! Kim Luân tự đứng là khác hẳn với nơi khác, ngay cả bánh bao cũng đặc biệt như vậy, nếu mà cầm đi làm hung khí, hoàn toàn có thể đập chết người!

"Bánh bao của Kim Luân tự các ngươi đều khó nhai như vậy sao?" Khó khăn nuốt xong một miếng bánh bao, Hoa Liên mới mở miệng.

"Không, ngươi còn chưa thấy thứ khó nhai thực sự đâu." Ân Mặc giống như nhớ lại thứ gì đó, không kìm được mà run lên.

Nàng cuối cùng cũng hiểu ra tại sao hòa thượng ở Kim Luân tự lại đột phá lên Nguyên Anh kỳ nhanh như vậy rồi, rất hiển nhiên, bọn họ nhất định là vì không chịu đựng nổi thứ thức ăn khó nuốt như vậy của sư môn.

Ngay cả bánh bao cũng có thể làm thành bộ dạng này, có thể tưởng tượng được những thứ khác thế nào.

Đồ mặc dù có hơi khó ăn, nhưng miễn cưỡng cũng lấp đầy bụng được, hơn nữa lấy tu vi hiện giờ của Hoa Liên, chừng mười ngày ăn một bữa sẽ không chết người.

May ở chỗ, Băng Hồn hoa cuối cùng cũng nở sau năm hôm kể từ khi nàng ăn bữa đầu tiên.

Tận mắt thấy bông tuyết trên vách băng từ từ bung ra, từng cánh hoa thật mỏng trong suốt lộ ra từ bên trong, tốc độ bung ra của bông tuyết rất chậm, Băng hồn hoa có cả bảy cánh, đại khái mất chừng gần một canh giờ, cuối cùng mới đầy đủ hiện ra ngoài. Lúc này trong động băng đã tràn ngập mùi hương mê người của đoá hoa, ngoài sơn động, nghe thấy từng trận tiếng gầm của yêu thú khi ngửi được mùi thơm, nhưng không con nào đột phá được

tầng phòng thủ phía ngoài.

“Đây là đóa hoa đẹp nhất ta từng thấy.” Nhìn đóa Băng Hồn hoa từ từ bay về phía Ân Mạc, Hoa Liên không nhận được mà cảm thán.

“Phải không, ta đã từng thấy thứ còn đẹp hơn.” Thu hồi Băng Hồn hoa, Ân Mạc ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Liên, ánh mắt có chút quái dị.

Đẹp hơn? Hoa Liên có chút khó hiểu, ánh mắt kia của hắn là thể nào, cứ cảm thấy, hắn có ẩn ý gì đó.

Hai người một trước một sau bước ra khỏi sơn động, đám hòa thượng bên ngoài chỉnh tề sắp thành hai hàng, nhìn thấy Ân Mạc xuất hiện, trăm miệng một lời kêu một tiếng Thái sư thúc.

“Có việc gì thì nói đi.”

“Trụ trì muốn hỏi, Thái sư thúc có thể bớt chút thời gian quay về một chuyến không?” Người nói vẫn là hòa thượng mặc tăng y màu lam đưa bánh bao cho nàng hôm đó.

“Có việc?”

“Chương môn Linh Lung cũng mang theo đệ tử, giờ đàn làm khách trong tự, cho nên Trụ trì phải tiểu tăng đến hỏi ý tứ của Thái sư thúc.”

“Ừm, cũng nên quay về một chuyến.” Ân Mạc dường như nghĩ đến điều gì đó, nét mặt nhu hòa thêm mấy phần.

Hoa cũng đã lấy được rồi, Ân Mạc xem ra cũng không định dừng chân ở nơi này, sau khi bọn họ đi, mình sẽ được tự do đúng không. Hoa Liên cảm thấy, Ân Mạc cố ý giữ mình lại, chắc là do thấy một mình quá buồn chán, giờ việc của hắn đã xong, vậy mình nên suy tính xem tiếp theo nên đi nơi nào.

Có vài việc, một bên tình nguyện thì chẳng thể nào thực hiện được. Rất hiển nhiên, Hoa Liên lại một bên tình nguyện.

Ân Mạc quyết định quay về Kim Luân tự, đồng thời, hắn còn quyết định mang cả Hoa Liên theo. Hắn nói, muốn Hoa Liên cảm thụ chút không khí của Phật gia, nhất định nàng sẽ thích.

Hoa Liên hoài nghi, nếu mình đi với hắn chuyến này, mạng nhỏ nhất định khó giữ. Gì chứ, xung quanh một đám hòa thượng, ngày nào cũng gùm mình như gùm trộm, khiến nàng ngay cả cựa cũng không dám cựa một cái.

Mà đám hòa thượng kia cũng thật là, biết rõ nàng là yêu, lại vẫn đồng ý để Ân Mạc đưa nàng đi cùng, chẳng lẽ thân làm hòa thượng chính đạo, bọn họ không có tí tự giác nào sao? Bọn họ phải coi trăm yêu trù ma là nhiệm vụ của mình mới đúng chứ?!!!

Trong lúc Hoa Liên đang quần bách không biết làm sao để thuyết phục Ân Mạc, Hồ tộc lại đẩy lên một cơn phong ba. Mà nhân vật mấu chốt của trận phong ba này, chính là Hoa Liên.

Hôm đó, nàng mang theo Bạch Y đi tìm Băng Hồn hoa, Hắc Y đợi ở phía trên, đợi hơn một ngày vẫn không thấy bọn họ trở lại, còn không liên lạc được với Bạch Y, hắn chỉ có thể đưa Hồ Vi xuống tìm người.

Kết quả, hết sức không khéo đụng phải đám hòa thượng đã sớm vây quanh cửa động kia. Giáp mặt đánh một trận với đám hòa thượng đó, còn chịu chút thua thiệt mà vẫn không tìm được Bạch Y, bản thân còn bị thương đầy mình, cuối cùng hắn đành phải quay lại Hồ tộc trước.

Vì không đưa được Hoa Liên về nên Hồ Hoàng không được vui vẻ cho lắm. Đợi chừng mười ngày, cuối cùng Bạch Y cũng vác một thân chặt vật chạy về Hồ tộc, đồng thời cũng thuật lại hết những gì đã xảy ra với mình.

Vấn đề chính là, hôm Bạch Y quay lại, ở đó không chỉ có mình Hồ Hoàng. Cho nên, chuyện Hoa Liên cấu kết với chính đạo mưu hại Yêu tộc đồng đạo cứ vậy lan truyền trong Hồ tộc.

Hội trưởng lão vốn đã có dị nghị về việc Hoa Liên trở lại đương nhiên sẽ không bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy, cố ý muốn Hồ Hoàng tỏ rõ thái độ. Mà Hồ Hoàng cũng tỏ vẻ phẫn nộ đối với hành vi không biết điều của Hoa Liên.

Nhưng dù sao ông ta vẫn phải bận tâm đến cảm thụ của Hồ Uẩn, cho nên đến giờ vẫn chưa làm ra phán quyết tương ứng.

“Chủ mẫu, người không lo cho tiểu thư sao?” Trong Ngọc Hồ cung tọa lạc ở hướng Đông của Hồ Khâu, Hồ Uẩn ngồi bên đình Thủy Yên gảy đàn, nha hoàn bên cạnh do dự một lúc lâu, cuối cùng không nhận được mở miệng.

“Nàng có đường đi riêng của nàng, lo lắng cũng vô dụng.”

“Nhưng mà tộc trưởng có vẻ rất tức giận, a tộc trưởng, người, người tới rồi.” Trong Thủy Yên đình, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một người, nha hoàn kia thấy rõ là ai tới, bị dọa cho sợ đến mức phịch một tiếng quỳ xuống.

“Lui xuống.”

“Dạ.”

“Uẩn Nhi.” Vân Khi đứng trong đình cả nửa ngày trời, Hồ Uẩn căn bản ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên, cứ tự mình gảy đàn, tiếng đàn càng ngày lại càng tỏa ra sát khí đằng đằng. Làm cho đám nha hoàn thị vệ quanh Thủy Yên định sợ đến mức lẫn nhanh như một làn khói.

“Nói.” Tiếng đàn vẫn không dứt, Hồ Uẩn ngẩng đầu liếc Vân Khi một cái, mặt không thay đổi phun ra một chữ. Cối đời này, người dám cư xử như vậy với Hồ Hoàng, trừ Hồ Uẩn ra chỉ e không có kẻ thứ hai.

“Nàng giận? Là vì ta muốn đưa con gái nàng trở về sao?” Vân Khi nở một nụ cười, trong giọng nói từ tốn lộ ra sự dịu dàng.

“Ta không tức giận, bởi vì ngươi căn bản không mang được người về.” Hồ Uẩn cười lạnh, dây đàn trong tay theo tiếng mà đứt phụt. Nàng đặt đàn qua một bên đứng dậy bước tới trước mặt Vân Khi, “Nàng là con gái của ta, không liên quan đến tất cả các ngươi.”

Nói xong, Hồ Uẩn bước ra khỏi Thủy Yên đình, ngay cả đầu cũng không ngoái lại.

Vân Khi đứng bên trong đình Thủy Yên, trên dung nhan tuyệt sắc điểm một nụ cười nhạt mị hoặc lòng người, chỉ có điều trong nụ cười ấy mang theo sự bất đắc dĩ và tức giận.

Hắn thừa nhận, ngay từ đầu hắn đã không có ý tốt. Đứa bé kia không phải của hắn, Hồ Uẩn cũng không chịu nói cho hắn đứa trẻ là của kẻ nào, cho nên từ đầu đến cuối, trong lòng hắn luôn có một cái gai, một cái gai vĩnh viễn không sao nhổ ra được.

Không phải không muốn trực tiếp giết người, tốt nhất là khiến cho con bé hồn phi phách tán, nhưng vì sự khinh cử vọng động của Thanh Y lần trước. Hồ Uẩn đến giờ vẫn không chịu tha thứ cho hắn, cho nên hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa chuyện đã qua, hắn muốn giữ Hồ Uẩn lại, cách tốt nhất chính là nắm trong tay người duy nhất mà nàng quan tâm lúc này.

Có điều không ngờ tới, hắn hình như đã xem thường đứa trẻ kia.

Có thể một chiêu đã khiến cho Bạch Y mất đi ý thức, loại tu sĩ chính đạo có tu vi thế nào, thấp nhất cũng là Hóa Thần kỳ. Hơn nữa theo như lời của Hắc Y, hắn đã gặp được hòa thượng của Kim Luân tự ở cửa động. Một nữ yêu có tu vi thấp kém, lại có liên quan đến cao tăng của Kim Luân tự, giờ hắn không biết nên nói gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Kim Luân tự

Hiện giờ, vị cao tăng trong tường tượng của Hồ Hoàng kia đang ngồi trong quán rượu, ưu nhã nhấp chút rượu, ăn thịt bò kho, mà mấy hòa thượng còn lại thì đang ngồi vây xung quanh một bên niệm A Di Đà Phật, hoàn toàn không ăn nhập gì với hành động của Ân Mặc.

Trong cái trần nhỏ bọn họ đang ở, không có lấy một người phạm, từ trong ra ngoài đều là tu sĩ. Mặc dù Ân Mặc đã nói quá, chỉ cần ở bên cạnh hắn sẽ không ai phát hiện ra, nhưng Hoa Liên vẫn chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Giờ nàng mới thấy có chút bội phục Phong Biệt Tinh, hôm đó hắn lấy đầu ra là gan to như vậy, một mình tiến vào thành Nam Khê son chứ.

Bữa cơm này, ăn từ sáng đến tối, Ân Mặc vậy mà vẫn chưa đặt đĩa xuống. Hắn bất động, Hoa Liên cũng chẳng dám đi lung tung, chỉ có thể ngồi một bên chờ, không biết rốt cuộc là hắn định làm gì.

Chờ đến khi sắc trời tối hẳn, không gian xung quanh bọn họ đột nhiên vắng vẻ, Hoa Liên thậm chí còn chẳng có thời gian để phản ứng đã bị kéo vào một không gian khác, một ngôi chùa to lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến cho nàng nhất thời không sao kịp phản ứng.

Kim Luân tự! Cho đến khi nhìn rõ bảng hiệu của ngôi chùa kia, Hoa Liên mới khôi phục lại bình thường, đây chính là Kim Luân tự! Khó trách không ai biết vị trí cụ thể của Kim Luân tự, bởi vì nơi này căn bản được xây dựng trong một không gian khác.

Đại khái là do Phật quang ở nơi này quá mức mạnh mẽ, Hoa Liên căn bản không thể nào không chế bản thân, rất nhanh, xiêm y màu trắng của nàng bắt đầu từ từ phai màu, hóa thành từng tầng hồng sa bao phủ lên cơ thể.

Tuy nói chỗ nào cần che cũng đã được che, nhưng một thân màu đỏ này giữa một đám hòa thượng, nhìn kiểu gì cũng thấy chói mắt.

Ân Mặc cũng là lần đầu tiên thấy dáng vẻ thực sự sau khi Hoa Liên biến hóa, hắn không chút kiêng dè nào nhìn chăm chăm vào Hoa Liên, nhìn cho đến khi Hoa Liên không thể nhịn được nữa quay ngoắt sang hắn.

“Ngươi biết chừng mực một chút được không hả!” Cho dù bây giờ nàng có hơi khác khi nãy một chút, hắn cũng không cần phải dùng ánh mắt khoa trương như vậy mà nhìn nàng chăm chăm chứ.

“Rất đẹp.” Ân Mạc cười khẽ, thu hồi tầm mắt như mong muốn của Hoa Liên.

Bởi vì y phục nhứt mắt của nàng, lão tăng râu ria bạc trắng bước từ trong chùa ra nghênh đón cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn Hoa Liên một lúc lâu mới thu hồi.

“A Di Đà Phật, sư thúc, người đã về rồi.” Lão tăng râu ria bạc trắng kia bước tới trước mặt Ân Mạc, hai tay bắt chữ thập đọc Phật hiệu.

“Thiên Luân, mới mấy năm không gặp, sao người càng ngày càng già đi là thế nào?” Ân Mạc cười nói.

“Sư thúc cũng càng ngày càng trẻ ra.” Lão tăng kia cũng chẳng để ý đến lời của Ân Mạc, cười hề hề trả lời: “Sư thúc, trụ trì đang chờ người trong Pháp Hoa điện, có đến gặp ngài ấy trước hay không?”

“Cũng được, nàng giao cho người, đưa đến chỗ ta.” Ân Mạc gật đầu một cái, thuận tiện ra hiệu cho Hoa Liên một ánh mắt an tâm.

Đáng tiếc Hoa Liên không sao an tâm nổi, tu vi của lão hòa thượng này nàng nhìn không ra, nhưng mà có một điều không thể nghi ngờ, hẳn nhất định đã nhìn ra mình không phải người.

Thật muốn kéo hắn lại, nhìn bóng lưng khuất dần của Ân Mạc, Hoa Liên thờ dãi.

“Nữ thí chủ, mời đi bên này.” Sau khi lão tăng râu bạc trắng này tới, những tăng nhân đi theo bọn họ dọc đường đều tán ra hết, Hoa Liên cũng chỉ đành đi theo hắn.

Kim Luân tự tọa lạc giữa năm ngọn núi, năm ngọn núi này mới nhìn từ xa đã có thể phát hiện ra nguyên khí ngũ hành trong mỗi ngọn không giống nhau, mà nơi ở của Ân Mạc lại nằm ở ngọn núi có Hòa nguyên khí mạnh nhất trong năm ngọn núi kia.

Mặc dù Hoa Liên rất bất mãn với việc Ân Mạc cưỡng ép nàng đến chỗ nguy hiểm vô cùng này, có điều bây giờ, nàng đã bắt đầu thích chỗ này.

Chỉ mới bước vào phạm vi của ngọn núi này thôi, Hoa Liên đã cảm thấy cả người thoải mái, ba cánh hoa sen đã bung ra từ nội đan đang run rẩy, chút Nghiệt hỏa phía trên cũng không ngừng nhảy nhót, dường như rất vui vẻ.

Hoa Liên không kim được mà dừng bước, cảm thụ Hòa nguyên lực trong núi tràn vào cơ thể.

Nhờ luồng Hòa nguyên lực đẩy sức sống kia, Yêu lực tích lũy bao ngày trong cơ thể nàng cũng bị kéo lên, đứng vào lúc yêu lực chạy quanh kinh mạch một vòng lớn, sắp xong vào trong nội đan, đánh thẳng vào cánh giới kế tiếp, một tiếng Phật hiệu đột nhiên vang lên bên tai nàng, Hoa Liên lập tức cảm thấy thân thể mình nặng nề vô cùng, thậm chí cả yêu lực trong cơ thể cũng bị áp chế xuống.

“Thiên Luân, nữ tử này là ai?” Hoa Liên vừa mở mắt đã thấy một hòa thượng khoác cả sa màu đỏ đập không mà đến, trong ánh mắt của hắn mang theo sát cơ không hề che giấu.

“Khí sắc của Thiên Phật sư huynh xem ra không tệ.” Thiên Luân lão hòa thượng cũng không trả lời vấn đề của hắn, lại cười dài một tiếng mà nói một câu ngoài lề.

Hoa Liên đương nhiên là nghe không hiểu ý tứ của hắn, nhưng Thiên Phật thì hiểu, sắc mặt không khỏi lại khó coi hơn mấy phần.

Kim Luân tự vốn là một ngôi chùa lớn, đương nhiên cũng có phe phái khác nhau, Thiên Phật và Thiên Luân thuộc phe phái khác nhau, không thích nhìn đối phương yên lành cũng là bình thường. Thời gian trước đây, Thiên Phật vì nói sai, bị giam trong điện Tịnh Pháp quay mặt vào tường sám hối, đã sớm trở thành trò cười ở Kim Luân tự, vì bản thân Thiên Phật chính là đại tăng đứng đầu Giới Luật viện, chuyện này không thể nghi ngờ là tự vả vào mặt hắn.

“Đa tạ Thiên Luân sư đệ quan tâm, không biết Thiên Luân sư đệ có thể nói ta hay, tại sao lại dẫn yêu nghiệt vào Kim Luân tự?”

“Sư huynh muốn nói đến vị nữ thí chủ này?” Thiên Luân hòa thượng mặt đầy kinh ngạc, “Sư huynh nhìn lầm rồi chẳng, yêu nghiệt nào lại dám hoành hành ở Kim Luân tự chúng ta.”

“Ý sư đệ là ta đã lầm? Hay là ta nên đi mời Pháp Vương tới xác nhận một phen.” Mặc dù không thể nhìn ra bản thể của Hoa Liên, nhưng yêu khí tán mát ra từ trên người nàng khi nãy, Thiên Phật không hề bỏ sót một tia. Có điều trong lòng Thiên Phật vẫn có chút ngờ ngợ, trong Kim Luân tự thờ phụng không ít kim thân của Bồ Tát La Hán đã đắc đạo, tu sĩ chính đạo còn không dám tùy tiện xông vào chứ đừng nói đến đám yêu ma quỷ quái, tại sao nữ yêu này lại không bị Phật quang ăn mòn chứ?

“Sư huynh đích xác là đã lầm rồi, Phật gia chúng ta phổ độ chúng sinh, dù vị nữ thí chủ này vốn là yêu, nhưng nàng đã vào Phật môn, không thể gọi là yêu nghiệt được, ngã Phật từ bi.” Lại đọc thêm một câu Phật hiệu nữa, Thiên Luân cười híp mắt chặn lời Thiên Phật khiến hắn á khẩu.

Nàng vào Phật môn từ bao giờ thế, tại sao người trong cuộc như nàng lại chẳng hay biết gì? Trong đầu Hoa Liên có một đống chấm hỏi, nhưng cũng biết bây giờ hiển nhiên không phải thời cơ để nói.

“Sư đệ có lý, nhưng dù nói thì nói vậy, việc này nên để cho trụ trì biết mới phải.” Tự biết nói không lại vị sư đệ có thể nói là có tài ăn nói nhất trong đám sư huynh đệ đồng lứa, Thiên Phật vẫn không định cho qua như vậy.

“E là không được.” Thiên Luân thông dong lắc đầu, “Vị nữ thí chủ này là khách do Niết Thiên sư thúc mời đến, không bằng Thiên Phật sư huynh đi xin ý kiến của sư thúc đi?” Hoa Liên vô cùng xác định, nàng nhìn thấy sự trên tức trong mắt của lão hòa thượng râu bạc này.

Thiên Phật vừa nghe thấy cái tên kia, rung mình một cái, không nói hai lời phất tay áo bỏ đi. Niết Thiên! Từ trên xuống dưới Kim Luân tự chỉ cần ai có đầu óc một chút thì đều biết, cho dù đắc tội trụ trì, cũng tuyệt đối không thể đắc tội hắn.

Lần trước, Thiên Phật cũng chỉ vì nói một câu vị sư thúc này có hành vi không đoan chính trước mặt mọi người, kết quả đã bị sư phụ mình đày đến điện Tịnh Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Có khách quý khác

Mới nói vài câu đã khiến Thiên Phật tức giận bỏ đi, việc này khiến cho tâm trạng của Thiên Luân thoải mái vô cùng, thậm chí cả bước chân cũng nhẹ nhàng không ít. Có điều, hai người chẳng ai ngờ tới phiền phức thực sự còn ở phía sau.

Hoa Liên chưa từng nghĩ, nàng lại đụng phải Ngọc Ân Tinh ở chỗ Ân Mạc. Đối với kẻ đầu tiên muốn giết nàng, hơn nữa còn thiếu chút nữa đã thành công, Hoa Liên không thể, cũng không dám quên.

Khi đó nàng chẳng qua cũng chỉ mới kết đan, Ngọc Ân Tinh đuổi theo nàng mấy ngày liền, thiếu chút nữa lấy mạng của nàng, nếu không phải nhờ có hư thể, e rằng nàng đã hồn phi phách tán.

Trước mắt không chỉ có Ngọc Ân Tinh ở đây, đi cùng còn có cả sư phụ của nàng ta, cung chủ Linh Lung cung Thương Tinh. Vị cung chủ Linh Lung cung này có quan hệ không tệ với Ân Mạc, điều này thì Hoa Liên biết, đây cũng là do nghe Âu Dương Thanh Phong của Luân Hồi điện nói vào lúc nàng đụng phải Ân Mạc lần trước.

Chỉ mới nhìn bề ngoài hai người, đích xác xứng đôi, điểm này Hoa Liên không thể không thừa nhận, nhưng mà, có lẽ hòa thượng có thể uống rượu ăn thịt, nhưng hắn thực sự có thể cưới vợ sao?

Dù y phục và khí chất của Hoa Liên đã thay đổi rất nhiều, nhưng Ngọc Ân Tinh hiển nhiên đã nhận ra nàng. Có điều, sự kinh ngạc chỉ thoáng qua trong mắt nàng ta rồi biến mất, cũng không để lộ ra nhiều cảm xúc hơn.

Thiên Luân nhìn thấy Thương Tinh cũng rất kinh ngạc, không ngờ trụ trì lại an bài vị khách quý này đến đây, không biết sư thúc mà biết thì sẽ phản ứng thế nào.

“Thương Tinh thí chủ có lễ.” Dù sao cũng kém Thương Tinh một lứa, Thiên Luân hành lễ trước.

“Thiên Luân đại sư có lễ.” Trong việc xưng hô với tăng nhân của Kim Luân tự, Thương Tinh cũng không dám chiếm tiện nghi dù chỉ một chút, Thiên Luân mặc dù bối phận không bằng nàng, nhưng trong tu vi của Phật đạo, không thể so với những tăng nhân bình thường, một tiếng đại sư này của nàng, tuyệt đối là xứng đáng.

Hai người khách sáo xong, Thương Tinh rất tự nhiên dời lực chú ý đến Hoa Liên, nàng ta quan sát Hoa Liên trên dưới một lượt rồi mới chậm rãi mở miệng, “Vị này là khách của Niết Thiên sư huynh?”

Thiên Luân gật đầu một cái, “Đúng vậy.”

Thương Tinh cười khê, “Niết Thiên sư huynh quả nhiên là không câu nệ tiểu tiết.” Lời này nếu đặt trong miệng người khác, nhất định sẽ là khen sáng chê tối, nhưng Thương Tinh nói ra, lại là thực sự tán thưởng.

Thiên Luân hòa thượng chỉ mỉm cười, cũng không phụ họa. Vốn hắn chỉ đưa Hoa Liên đến đây rồi sẽ đi, không ngờ ở đây còn có hai vị khách nhân, mà thân phận của Hoa Liên lại có chút đặc biệt, sợ hai bên xảy ra chuyện gì, hắn chỉ đành phải ở đây bồi tiếp, chờ Ân Mạc quay về.

Thương Tinh dù sao cũng là người đứng đầu một cung, là nhân vật nổi danh lừng lẫy trong Tu Chân giới, đương nhiên sẽ không túm lấy Hoa Liên không buông, nàng ta nhanh chóng mang theo Ngọc Ân Tinh quay lại phòng dành cho khách.

Mặc dù cả ngọn núi đều là của Ân Mạc, nhưng hắn cũng chỉ dựng một tòa tiểu viện ở đây mà thôi, chỗ ở được cũng không nhiều lắm, phòng khách cũng chỉ có hai gian, Ngọc Ân Tinh và Thương Tinh mỗi người một gian, Hoa Liên vừa hay không có chỗ ở.

Thiên Luân bị Ân Mạc ra lệnh, đương nhiên không dám bỏ mặc Hoa Liên, nhưng lại không dám tự tiện xông vào phòng của Ân Mạc, hai người đành ngồi xuống băng đá Thương Tinh vừa mới tạo ra khi nãy.

Hai người cứ ngồi không như vậy cũng chẳng có việc gì, Thiên Luân lục lọi trong tay áo một lát, lại móc ra được một bộ cờ vây. Hắn cười cười với Hoa Liên, “Thí chủ có muốn làm một ván không?”

Thiên Luân vốn là người mê cờ, có điều những sư huynh đệ đồng lứa có rất ít người thích đánh cờ, mấy sư trưởng dù cũng có người thích, nhưng cổ tình bọn họ lại chẳng phải đối thủ của hắn, thậm chí sau khi thua hắn mấy lần thì chẳng ai chịu chơi với hắn nữa, dù sao chuyện bại dưới tay tiểu bối của mình cũng chẳng có gì hay ho. Kết quả, bây giờ căn bản chẳng có ai chịu đánh cờ với hắn.

“Cũng được.” Hoa Liên cũng không quá ham thích đánh cờ, nhưng lúc rảnh rang cũng sẽ chơi vài ván, kỳ nghệ của nàng vẫn do Hồ Uẩn một tay dạy dỗ, có điều Hoa Liên hiển nhiên rất có thiên phú ở phương diện này, chưa học được bao lâu, Hồ Uẩn đã không phải là đối thủ của nàng nữa.

Ngoài phòng, một già một trẻ đánh đến khí thế ngất trời, không khí nhà bên trong đã lạnh như băng đến cực điểm. Thương Tình ngồi trên ghế, sắc mặt lạnh như băng nhìn Ngọc Ân Tình, giọng nói rét lạnh đến tận xương, “Không phải ngươi nói, nàng đã chết rồi sao?”

Ngọc Ân Tình hoảng sợ quỳ trên đất, không dám thở lấy một hơi, “Sư, sư phụ, đệ tử chắc chắn hôm đó đã giết nàng rồi, đệ tử cũng không hiểu tại sao nàng lại còn sống.”

“Không hiểu?” Thương Tình cười lạnh, giọng nói càng thêm dịu dàng, “Ân Tình, ta rất kỳ vọng vào ngươi.”

“Sư phụ, đệ tử biết sai rồi, đệ tử biết sai rồi.” Ngọc Ân Tình không ngừng dập đầu, mặt đầy vẻ khủng hoảng.

“Lần này cho qua đi, xem ra ta đã xem thường nàng, ta sẽ cho ngươi thêm một cơ hội nữa, chờ sau khi nàng rời khỏi nơi này, ngươi phải xử lý nàng cho ta.” Thương Tình quét mắt nhìn đệ tử đang quỳ dưới đất, giọng nói cuối cùng cũng khôi phục lại sự mềm dịu.

“Đạ, đệ tử lĩnh mệnh.” Thấy sư phụ không còn tức giận nữa, Ngọc Ân Tình cuối cùng cũng thở phào một tiếng, có điều nàng lại nhanh chóng lo lắng mở miệng, “Sư phụ, nàng, nàng sẽ không nói chuyện kia ra chứ?”

“Không có chứng cứ, hơn nữa, ai sẽ tin việc đó là do ngươi làm, các ngươi cũng chẳng thù chẳng oán.” Thương Tình chẳng hề lo Hoa Liên sẽ nói chuyện này cho Ân Mặc, trên thực tế, Hoa Liên đúng là sẽ không làm như vậy.

Không phải là do chứng cứ gì đó, mà nàng vẫn thấy, thù của mình nên để tự mình báo, còn nữa là, quan hệ của Ân Mặc và Thương Tình không tệ, ai biết được đến lúc đó hắn có giúp mình hay không.

Nàng chưa từng nghĩ Ân Mặc có nghĩa vụ phải giúp mình một tay, tuy nói hắn đã giúp mình nhiều lần như vậy. Nợ ân tình sớm muộn cũng sẽ phải trả, nàng đành đáp đền Ân Mặc càng sâu, tương lai lại càng phải báo đáp hắn càng nhiều.

Những chuyện xảy ra bên trong nhà, Hoa Liên bên ngoài cũng không biết, trước mắt nàng đang say sưa đánh cờ với Thiên Luân, mà Thiên Luân lâu ngày cũng chưa gặp đối thủ, cũng không để ý đến thân phận của mình, vui vẻ đến mức miệng cũng không khép lại được.

Lúc Ân Mặc quay lại, vừa vận nhìn thấy sư đệ của mình đang vò đầu bứt tai nhìn chằm chằm bàn cờ trước mặt, mà Hoa Liên vẫn còn ngồi đối diện hắn nở một nụ cười đã lệ trước.

“Thí chủ, không bằng chúng ta đi lại lần nữa?” Nhìn chòng chọc cả nửa ngày mà vẫn không thấy đường sống, Thiên Luân không nhịn được ngẩng đầu nói một câu thiếu chút nữa làm cho Ân Mặc học máu.

“Đại sư, ngươi đã đi lại nhiều lần rồi.” Một ván hắn đã chơi mất hai canh giờ, điều này cũng chẳng có gì, vấn đề là, số lần hắn đi lại đã vượt quá mười lần. Lần này, Hoa Liên cuối cùng cũng mở rộng tầm mắt, vị Thiên Luân đại sư này cũng chẳng khác Không Uyên là mấy.

À, thực ra thì cũng hơi khác, tài đánh cờ của hắn rõ ràng giỏi hơn Không Uyên nhiều, đáng tiếc, vẫn không phải đối thủ của nàng.

Ân Mặc thực sự là không thể xem tiếp được nữa, bước tới cầm lấy cờ trắng trong tay Thiên Luân, không chút do dự đánh xuống. Cứ thế, lập tức phá hỏng trận thế đã được bày bố của Hoa Liên,

“Hay, cờ hay!” Thiên Luân vừa ảo não trách mình sao không nghĩ ra, vừa vỗ đùi tán thưởng, chờ đến khi hắn hồi hồn lại mới phát hiện ra, người vừa đánh giúp mình là Ân Mặc.

“Ách... sư thúc, người quay lại nhanh vậy.” Thiên Luân lúng túng cười cười.

“Vất vả cho ngươi rồi, ngươi đi về trước đi.” Ân Mặc cũng hiểu rõ tại sao Thiên Luân còn ở đây, trong lòng vô cùng hài lòng với cách xử lý của vị sư đệ này.

“Sư thúc khách khí rồi, thí chủ, hôm nào chúng ta lại làm một ván.” Thiên Luân lưu luyến thu bàn cờ lại, đi được ba bước quay đầu lại rồi mới đi tiếp.

Chương 43: Đột phá

“Hình như ngươi có khách quý khác.” Hoa Liên ngồi trên băng đá, lẳng lặng mỉm cười.

Ân Mạc cười híp mắt ngồi đối diện Hoa Liên, giống như không có ý định nói về Thương Tình với Hoa Liên, lại chuyển đề tài, “Hình như ngươi không thích sống ở đây.”

“Đương nhiên rồi.” Toàn là hòa thượng, nàng thích được mới lạ. Hơn nữa, bên trong nhà còn có một kẻ địch có ý đồ mưu sát nàng mà chưa thỏa, còn Thương Tình kia, nàng thậm chí còn hoài nghi, Ngọc Ân Tình bỗng đứng lại ra tay với nàng, chưa biết chừng có liên quan đến vị sư phụ này. Nhưng Hoa Liên không hiểu nổi, mình rốt cuộc đã đắc tội các nàng ở điểm nào.

“Ngươi biết không...” Ân Mạc ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười rục rờ với Hoa Liên, “Ta lại rất thích ép buộc người khác.”

Câu này khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Liên lập tức đen sì, nàng biết mà, tên hòa thượng vô sỉ này căn bản chẳng thể trông chờ gì được.

Không đợi Ân Mạc nói thêm được mấy câu, Thương Tình vẫn ở trong phòng khách đã bước ra ngoài, sau khi nhìn thấy Ân Mạc, trên mặt tràn ra một nụ cười, đi về phía hắn, “Niết Thiên sư huynh, đã lâu không gặp.”

Cả Tu Chân giới, có thể khiến cho Thương Tình tươi cười tiếp đón, e là cũng chỉ có mình Ân Mạc. Ngọc Ân Tình đứng bên cạnh Thương Tình tò mò nhìn Ân Mạc mấy lần, mặc dù không hiểu hắn lấy được trái tim sư tôn bằng cách nào nhưng cảm thấy người này đủ xứng với sư tôn.

“Sư muội Thương Tình.” Ân Mạc đứng dậy nghênh đón, nụ cười mang theo vài phần trêu tức khi này đã sớm biến mất không thấy bóng dáng, trên mặt nở một nụ cười dịu dàng, nhìn vô cùng nhã nhặn vô hại. Hoa Liên liếc Ân Mạc một cái, vụng trộm bĩu môi, đúng là đồ hai mặt.

“Sư huynh dạo này bận rộn lắm sao, sao không thấy đến Linh Lung cung ngồi chơi một chút?”

“Không bận, chẳng qua là vội đến Luyện Ma quét một chuyến mà thôi.” Ân Mạc vẫn tươi cười như trước, có thể nhắc đến nơi ba đời Ma tu tụ cư với vẻ gió nhẹ mây bay như vậy, Ân Mạc e cũng là số ít.

“A, ta còn đang tò mò Thất Ngu Ma Đế đột nhiên sao lại vội vàng vàng rút người về, hóa ra là sư huynh phóng hỏa ở hậu viện nhà người ta.” Thương Tình cười khê.

“Nói hay lắm nói hay lắm, Thương Tình sư muội lần này tới đây là vì Băng Hồn hoa?”

“Quả nhiên là không gì gạt nổi sư huynh, vậy, sư huynh đã lấy được chưa?” Thương Tình mắt sáng lên nhìn chăm chăm Ân Mạc, nàng tu tập công pháp theo hệ băng, Băng Hồn hoa này vừa hay lại vô cùng hữu dụng với nàng, nàng từng nhắc qua với Ân Mạc, Ân Mạc nói sẽ nghĩ cách giúp nàng hái được.

Dĩ nhiên, với thực lực của nàng, Băng Hồn hoa dù có hiếm nhưng cũng có thể dễ dàng lấy được, có điều nàng lại đang cần Băng Hồn hoa vừa mới nở kia.

Thực ra thì, chỉ lấy Băng Hồn hoa thì căn bản không cần đến người đứng đầu một phái như nàng tự mình đến, có điều là từ lần trước sau khi Ân Mạc đi khỏi xong, vẫn chưa hề bước vào Linh Lung cung nữa bước thêm lần nào, nàng cũng đành phải tới Kim Luân tự bái phỏng.

Cũng may, mấy lão hòa thượng trong Kim Luân tự kia cũng chẳng phê phán gì.

Ân Mạc nhắc tay phải lên, một đóa hoa như được khắc từ băng lẳng lẳng lơ lơ giữa lòng bàn tay hắn, trên cánh hoa còn có linh khí ngưng tụ, hóa thành sương mù vờn quanh.

“Đa tạ sư huynh.” Nhìn thấy Băng Hồn hoa, Thương Tình mặt đầy vui mừng.

“Sư muội khách khí rồi.” Mỉm cười đặt Băng Hồn hoa vào trong tay Thương Tình, Ân Mạc đột nhiên nhìn lướt qua Hoa Liên, vừa đúng lúc nhìn thấy động tác bĩu môi của nàng.

“Nếu sư muội không có việc gì gấp, không ngại thì ở chỗ sư huynh thêm mấy ngày đi.”

Thương Tình lẳng lặng liếc qua Hoa Liên, cười cười lắc đầu, “Dịp này thì không được rồi, tiểu muội phải quay về luyện chế đóa Băng Hồn hoa này, chờ đến khi tiến vào Yêu Long huyết kia cũng có thêm vài phần tự vệ.”

“Thật đáng tiếc, vậy cũng được, xem ra chỉ có thể gặp lại sư muội ở Yêu Long huyết rồi.” Trong lời nói của Ân Mạc dường như có chút luyến tiếc.

“Được rồi, sư huynh, tiểu muội xin cáo từ trước.”

Kết quả, người cử thế mà đi. Từ đầu tới cuối, Thương Tình chẳng hề liếc mắt nhìn Hoa Liên đến một cái. Có điều trong lòng đã nhớ kỹ nàng. Có thể

khiến cho Ân Mạc tự mình đưa về Kim Luân tự, quan hệ của tiểu yêu này với hắn sợ rằng thực sự không đơn giản.

Sau khi tiễn Thương Tinh đi rồi, lúc Ân Mạc quay trở lại lại phát hiện ra Hoa Liên dám trực tiếp tu luyện trong viện của hắn. Cảm giác được Hỏa nguyên lực trên cả ngọn núi đang vọt về phía Hoa Liên, hắn không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, lá gan của nàng đúng là to thật, dám vượt ải như vậy.

Có điều, như thế này nàng sẽ không bị nguy hiểm vì tâm ma nhập thể.

Nghĩ đến đây, Ân Mạc tiện tay dựng cấm chế quanh núi, cự tuyệt mọi người báỉ phòng, bản thân thì đảo quanh phòng khách hai vòng, sau quay lại phòng của mình nghỉ ngơi.

Đối với chuyện Ân Mạc vừa về chùa đã phong sơn, vẫn khiến cho không ít người bất mãn. Theo lý thuyết, năm ngọn Ngũ Hành này tuy thuộc về năm vị trưởng lão ngang hàng với trụ trì, nhưng Ngũ hành thì phải duy trì cân bằng, Ân Mạc vừa mới phong sơn như vậy, Hỏa nguyên lực trên núi cũng bị che lại, bây giờ Ngũ hành không cân bằng, khiến cho thời tiết ở Kim Luân tự biến hóa vô cùng dị thường, tạm thời chưa gây ra ảnh hưởng gì lớn, nhưng ai biết bao giờ hắn mới ra ngoài chứ.

Cứ thế này không cần thận phong sơn đến mấy trăm năm, chắc những linh mộc tiên thảo xung quanh Kim Luân tự này sẽ biến mất hết.

Lúc này, Hoa Liên đang chìm đắm trong tu luyện đương nhiên sẽ chẳng lo lắng đến những chuyện đó, đã lâu lắm rồi nàng không cảm nhận được luồng nguyên lực dồi dào như vậy. Mấy ngày đầu còn chưa cảm thấy, càng về sau, Hỏa nguyên lực ở đây lại ngưng tụ càng nhiều.

Tuy nói Hỏa nguyên lực kia không thể chiết ra Nghiệt hỏa được, nhưng đối với Nghiệt hỏa mà nói, cũng là sự bổ sung rất lớn.

Lúc trước khi đột phá vào Yêu Tướng kỳ, Hoa Liên chưa hề có chút linh ngộ gì đối với sự tu luyện của bản thân, nhưng giờ nàng đột nhiên phát hiện ra, chỉ cần Nghiệt hỏa trong cơ thể nàng tăng lên, những đường hoa văn trên cánh hoa trong nội đan của nàng cũng sẽ nhiều hơn.

Giống như là, tu vi của nàng, có liên quan đến Nghiệt hỏa trong cơ thể vậy.

Trước mắt, cánh hoa thứ tư đã hoàn toàn mở ra, thay vì giống với ba cánh hoa kia, trên cánh hoa này lại có thêm một đường hoa văn màu vàng, Hoa Liên dùng thần thức để thăm dò, trên đường hoa văn màu hoàng kim đó, dường như mang theo Phật quang.

Chẳng lẽ là do mình chọn đột phá ở trên đất Phật nên mới sinh ra biến hóa này? Trong lòng Hoa Liên có chút khó hiểu.

Mặc dù, nàng đã đột phá đến Yêu tướng trung kỳ nhưng nàng vẫn chưa dừng lại, không phải là do nàng không muốn, mà là Nghiệt hỏa trong cơ thể nàng lúc này căn bản không thể nào chia tách được với luồng Hỏa nguyên lực kia.

Ngày đó khi còn ở phủ Quốc sư, Phong Biệt Tinh từng dùng rất nhiều linh dược để chưng nàng, dược lực kia vẫn tồn đọng trong cơ thể nàng chưa tiêu hao hoàn toàn. Nghiệt hỏa cũng là nhờ có những linh lực này hỗ trợ nên mới điên cuồng hấp thụ lấy Hỏa nguyên lực để làm cho bản thân lớn mạnh hơn.

Không thể nào ngăn cản, nàng cũng chỉ đành tiếp tục, cũng may nàng không cảm thấy có bất kỳ sự khó chịu nào. Hơn nữa, trên nội đan, cánh hoa thứ năm, thứ sáu cũng đã bắt đầu vươn ra, ngọn lửa trên cánh hoa cũng theo thứ tự mà bùng lên, Hoa Liên cũng cảm thấy, mình vậy mà lại sắp đột phá.

“Thật đúng là nhanh, chưa đến hai ngày đã vọt tới Yêu Soái kỳ rồi.” Hiện giờ, Ân Mạc đang thích chí ngồi trong tiểu viện, nhón nhờ uống trà. Ánh mắt lại dừng trên người Hoa Liên, lúc này đã bị Hỏa nguyên lực bao trọn.

“Sư bá...” Ân Mạc vừa dứt lời, phía sau hắn lại hiện lên hư ảnh của một lão hòa thượng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chín cánh hoa sen

Nếu như mấy vị trưởng lão trong Kim Luân tự mà nghe thấy xưng hô này, nhất định sẽ bị hù dọa. Bởi vì hòa thượng này, chính là trụ trì Ân Thiên của Kim Luân tự, theo lý thuyết, hắn và Ân Mạc phải ngang hàng mới đúng.

“Sao ngươi lại tới đây?” Ân Mạc chẳng kiên nhẫn chút nào quay đầu nhìn hắn.

“Sư bá ngày nào cũng trốn trong này, không sợ nóng sao.” Nói chuyện với Ân Mạc, vị trụ trì này hoàn toàn không bí hiểm như với người ngoài, hai người lại giống bạn tốt lâu ngày hơn.

“Ngươi ngày nào cũng tụng kinh niệm Phật, không thấy phiền sao?”

“Bản tăng ngày ngày tụng kinh niệm Phật, còn không phải là để cầu nguyện cho sư bá sao.”

“Cầu nguyện cho ta chết sớm siêu sinh sớm?” Ân Mạc nhạo báng.

“Nếu mà dễ dàng như vậy, e là các chư vị sư huynh trong chùa sẽ ngày ngày tụng kinh niệm Phật.” Bọn họ tuy là tăng nhân, nhưng cũng không nhất thiết mỗi ngày đều phải ngăn người nhìn tượng Phật, trừ việc nghiêm cấm tuân thủ Bát giới* của Phật gia ra, mọi người muốn làm gì đều tùy thích.

* Bát giới bao gồm: Không sát sinh; không trộm cướp; không tà dâm; không nói sai sự thật; không uống rượu; không trang điểm, thoa dầu thơm, múa hát và xem nghe múa hát; không được nằm ngồi giường cao, rộng đẹp đẽ; không được ăn quá giờ Ngọ

Những hòa thượng ngồi khô thiền*, dù sao vẫn là số ít, mà việc vị Ân Thiên trụ trì trước mặt này thích làm nhất chính là ngồi khô thiền, bình thường cho dù có gặp mặt tăng nhân trong chùa cũng chỉ dùng phân thân mà không phải là bản thể, bản thể của hắn đến cùng ở nơi nào, chỉ có một vài người biết. Dần dà, vị trụ trì căn bản không lộ diện này cứ thế trở thành nhân vật thần bí trong giới Tu Chân.

* Hay còn gọi là Khô mộc thiền – pháp thiền ngồi suốt ngày đêm không nhúc nhích như một cây khô.

“Ngươi đến là để nói nhảm với ta?”

“A di Đà Phật, tính tình sư bá vẫn hơi nóng nảy, xem ra thời gian tu thân dưỡng tính vẫn chưa đủ rồi.” Hòa thượng Ân Thiên cố ý trêu chọc nói. Thấy ngón tay của Ân Mạc hơi động dấy một cái, Ân Thiên vội vàng dõng dè tài, “Đừng nóng giận, đừng nóng giận, ta chỉ muốn hỏi sư bá, bao giờ mới gỡ phong ấn trên ngọn núi này ra, bên ngoài bây giờ đã chớp gập sấm rền, hai gốc cây tiên quả Ly Hợp của ta cũng sắp bị sét đánh chết rồi.”

“Chờ đi.” Lúc hai người nói chuyện, Hỏa nguyên lực vẫn quán quanh người Hoa Liên đột nhiên oanh một tiếng bị đánh tan, từng cánh hoa sen sắc đỏ như máu vây quanh thân thể Hoa Liên, cánh này nổi tiếp cánh kia bung ra, cho đến khi cánh thứ chín nở bung.

Trên chín cánh hoa sen, ngọn lửa đỏ thẫm nhảy nhót phía trên, những đường hoa văn màu hoàng kim ở trên giống như bị thứ gì đó xua đuổi, rút về phía đầu nhọn của cánh hoa, thoảng chốc đã bị Nghiệt hỏa đốt sạch sẽ.

Ân Mạc thấy vậy, mặt liền biến sắc, chuỗi Phật châu đỏ như máu trên cổ tay thoát ra ném về phía đỉnh đầu Hoa Liên. Nghiệt hỏa trên cánh hoa chợt nhảy lên mấy cái, cuối cùng cũng bị chèn ép trở lại, không còn cắn nuốt đường hoa văn màu vàng phía trên nữa.

Ân Thiên đứng bên cạnh nhìn mà mặt đầm đẫm, kim văn phía trên chính là chú Tịnh Thế, lấy tu vi của hắn hiện nay, ngay cả mép của nó cũng chưa chạm tới được, nghĩ chắc cũng chỉ có vị sư bá này của mình mới làm được.

Chuyện này cũng không lạ, trước kia lúc đánh nhau với sư bá, đã gặp qua không ít loại chú, có điều, từ xưa đến nay chưa từng thấy thứ gì có thể cắn nuốt cả phù chú. Lửa này, đúng là kinh khủng đến chí cực, phải cần đến cả chuỗi hạt châu kia mới áp chế được.

Giờ phút này, Ân Mạc đang khoanh chân ngồi giữa không trung, xung quanh thân thể tỏa ra một quang ảnh sáng màu trắng từ từ khuếch tán, lan về phía Hoa Liên. Miệng của hắn hé ra khép vào, không ai nghe rõ hắn đang đọc cái gì, nhưng, có thể nhìn thấy trên những cánh hoa đỏ như máu kia, những đường kim văn đang từ từ tăng lên, cho đến khi cả chín cánh hoa sen đều xuất hiện những đường hoa văn màu vàng xong, hắn mới khép miệng.

Cặp mắt vẫn nhắm nghiền của Hoa Liên đột nhiên bật mở, huyết sắc trong mắt lan tràn, một luồng khí bạo ngược dâng lên cao, nhưng lúc này, những đường kim văn kia đồng thời cũng lóe lên, đè ép luồng khí kia xuống.

Đau đớn khiến cho Hoa Liên vừa mới tỉnh táo lại hôn mê bất tỉnh. Ân Mạc chỉ phát một cái* giữa không trung đã nâng nòng dậy. Trong chớp mắt, Hoa Liên đã nằm gọn trong lòng hắn.

“Sư bá...” Liếc trộm Ân Mạc đang véo qua véo lại gương mặt của Hoa Liên một cái, Ân Thiên ho khan một tiếng.

“Còn có việc?”

“Nàng chính là khách quý người đưa về?” Ân Thiên vô cùng tò mò.

“Ừ.” Đáp một tiếng, Ân Mạc lại không nhìn được vuron ngón tay chọc chọc gương mặt của Hoa Liên, xúc cảm thật tốt. Lần đầu tiên gặp nàng, hắn đã vô cùng muốn làm như vậy.

“Yêu?”

“Ngươi có ý kiến?”

“Đĩ nhiên không có ý kiến, sư diệt cáo từ trước đây.” Kim quang dưới chân Ân Thiên lóe lên, phân thân nháy mắt đã biến mất trên đỉnh núi hành Hòa. Đồng thời, cấm chế trên ngọn núi này cũng biến mất.

...

Khi Hoa Liên mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường. Nói là giường, chẳng bằng nói là một tấm gỗ thì đúng hơn, cứng đờ. Trên chiếc bàn cách đó không xa, có một chuỗi Phật châu, là chuỗi Phật châu sắc đỏ như máu quý dị mà Ân Mạc vẫn đeo trên cổ tay.

Phía trên tản ra ánh hồng nhàn nhạt, giữa đêm tối lại càng dễ thấy. Nhìn chăm chăm chuỗi Phật châu kia một lát, Hoa Liên đột nhiên có một cảm giác kỳ quái, chín hạt châu trên đó tựa hồ như đang dẫn dụ mình, nàng nhắc chân xuống giường, mới đi chưa được hai bước đã bị vấp vào thứ gì đó, ngã bổ nhào.

“Ồi mũi...” Cho dù nàng là yêu, thân thể cứng rắn không phải bình thường, nhưng mà té đột ngột như vậy, sống mũi cũng vẫn thấy đau. Nàng ngã ngồi trên đất, vừa xoa mũi vừa tìm kiếm kẻ chủ mưu ám toán mình trong bóng tối.

“Ngươi làm gì mà ngồi ở đây?” Quay đầu, vừa đứng nhìn thấy Ân Mặc đang ngồi một bên, đầu sỏ khi nãy, trừ hấn ra tuyệt đối không ai khác.

“Đương nhiên là vì ngươi chiếm mất giường của ta.” Ân Mặc nhún nhún vai, giọng nói có chút vô tội.

“Vậy sao ngươi không lên tiếng!”

“Ta tưởng ngươi nhìn thấy ta.” Đứng vậy, năng lực nhìn ban đêm của nàng siêu cường, cho dù ở trong bóng tối, vật ngoài trăm thước cũng có thể nhìn thấy dễ dàng, có điều vừa nãy nhìn chuỗi Phật châu kia quá chăm chú, ai mà chú ý trên đất còn có người ngồi.

“Được rồi, là lỗi của ta.” Hoa Liên nhận sai cho xong, không định tiếp tục lằng nhằng với hấn nữa, dù sao có nói cũng nói chẳng lại với hấn.

“Vậy ta đành cố mà tha thứ cho ngươi.” Xem hấn nói biết bao âm ức kìa, rõ ràng người ngã là mình. Thôi, nhẫn!

Được một lúc, Ân Mặc phát hiện Hoa Liên lùi về giường mà vẫn nhìn chăm chăm chuỗi Phật châu kia, chân mày hơi nhíu lại, trong mắt thoáng qua một tia ảo não không dễ phát hiện, “Ngươi thích chuỗi Phật châu kìa?”

“Không thích.” Hoa Liên lắc đầu, cho dù nàng còn chưa đụng phải vật kia, nhưng vẫn có thể cảm nhận được Phật pháp kỳ bí lại thâm sâu đang không ngừng xoay vần bên trong, lấy cặp mắt của nàng, vậy mà lại không nhìn ra chuỗi Phật châu này đến cùng đã được bao nhiêu năm tuổi, thuộc phẩm cấp loại gì.

Bất quá, đây là một bảo bối hiếm có không thể nghi ngờ.

Trong bóng tối, cặp môi mỏng của Ân Mặc mím lại, tay nhắc lên, chuỗi Phật châu kia liền bay trở lại tay hấn, sau đó đứng dậy nhìn Hoa Liên một cái, “Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta ra ngoài một chuyến.”

Đưa mắt nhìn Ân Mặc bỏ đi, Hoa Liên ngồi trên giường ngẩn ra một lúc, sau đó chợt bắn lên, lúc này vừa mới tỉnh lại, nàng còn chưa suy nghĩ được gì, giờ mới đột nhiên nhớ đến một chuyện rất quan trọng, nàng vậy mà đã vọt tới Yêu Soái kỳ!!!

Tốc độ này có phải nhanh quá rồi chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Không thể không đi

Nói là một bước lên trời thì có hơi khoa trương, nhưng với số tuổi hiện nay của nàng, cùng với tu vi này mà tính, miễn miễn cường cường cũng có thể phân cao thấp với con không tước bành chọe Khổng Uyên kìa.

Dĩ nhiên, trong lòng Hoa Liên cũng rõ ràng, mình đột phá thuận lợi như vậy, thứ nhất là có liên quan đến Phong Biệt Tinh, thứ hai nhất định không thoát khỏi liên quan đến Ân Mặc.

Phía Ân Mặc, vì đã thành thói quen rồi, cho nên Hoa Liên cũng chẳng thấy mất tự nhiên chút nào. Chẳng qua là ân tình này của Phong Biệt Tinh, thực sự không nhỏ. Cố tình nàng lại không sao nhớ ra nổi, Phong Biệt Tinh tại sao phải giúp mình như thế.

Sau khi đột phá, vốn tưởng rằng hư thể sẽ tăng lên, ai ngờ cuối cùng lại dung hợp lại thành một. Có điều bây giờ sức tấn công hư thể của nàng đã được chứng bầy thành của bản thể. hơn nữa Khổng lão quân gia đã từng dạy nàng vài bí quyết không chế phân thân, trên căn bản không có mấy người có thể nhìn thấu đó không phải bản thể của nàng.

Như vậy tương đương với nhiều thêm một cái mạng, cho dù thế nào, đối với Hoa Liên mà nói cũng là tin tốt.

Cuộc sống của những tăng nhân trong Kim Luân tự này thực ra cũng rất phù hợp với thói quen sinh hoạt của Hoa Liên, thiếu sót duy nhất chính là Hoa Liên không thể nào trao đổi được với bọn họ. Trên thực tế, những tăng nhân này dù vì Ân Mặc nên không gây khó dễ cho nàng, nhưng thái độ hết sức rõ ràng, chính là người và yêu không đội trời chung.

Đặc biệt là mấy tăng nhân ở Giới Luật viện, chỉ thiếu nước xách đuốc bao vây cả ngọn núi lại mà thôi. Có điều, chủ nhân như Ân Mạc còn chẳng nói câu nào, Hoa Liên làm khách đường nhiên cũng coi như không thấy gì hết.

Người duy nhất có thể hòa hợp với nàng, chắc cũng chỉ có sư đệ Thiên Luân kia của Ân Mạc, Thiên Luân hầu như hễ rảnh rang là lại chạy qua chỗ này, kéo Hoa Liên đánh cờ với hắn.

Mặc dù nàng không cần phải trong tu tâm ngoài tu thân như những người tu tiên bình thường khác, nhưng tâm cảnh cũng rất quan trọng với nàng, việc này quyết định con đường tương lai của nàng. Nàng không biết Thiên Luân ngày ngày đến tìm nàng là vô tình hay cố ý, tóm lại, hai người đánh cờ mấy ngày liền, trái lại khiến cho tâm cảnh của Hoa Liên bình ổn không ít.

Đúng vào lúc nàng tưởng Ân Mạc thực sự định bắt nàng ở đây cho đến ngày nàng tin Phật mới thôi, hắn đột nhiên lại nói với Hoa Liên muốn đưa nàng đi. Lúc ấy, Hoa Liên kích động chỉ kém không phun ra một câu Phật tổ phù hộ.

Rời khỏi Kim Luân tự không bao lâu, Ân Mạc liền chia tay với nàng để đến Thạch Hải. Nghe nói có Ma Tu ở đó phát hiện ra di tích Thái cổ, bên trong dường như còn có vật sống, hiện giờ cả Tu Chân giới đều đang chấn động, hầu hết các phái các giáo đều phái người đến nơi đó.

Nàng chẳng hề có hứng thú gì với vật sống của Thái cổ, trên thực tế, chính nàng chẳng phải cũng là một vật sống từ Thái cổ xa xưa hay sao, cũng chỉ có hai con mắt một cái mũi, có khác gì mấy đầu.

Có điều nhờ có chuyện này, hễ Hoa Liên đến chỗ tụ cư nào của Yêu tộc, đều có thể nghe được rất nhiều tin tức về nơi đó. Gần đây nhất là tin một trong Tứ Hoàng của Yêu tộc, Không Tước Hoàng, bị thương rời khỏi Thạch hải. Mà những tu sĩ ôm tâm trạng đi dò xét bước vào đó, phần lớn đều chẳng còn mạng mà ra.

Xem ra, bọn họ đã đào ra một thứ chẳng hay ho gì.

Nếu như ngọc giản truyền tin của nàng không vang lên, chỉ e Hoa Liên đã sớm quăng cái tên Không Uyên này ra sau gáy rồi, nê hà, Không Uyên hình như cũng không tính cứ thế mà bỏ qua cho nàng.

Lần đầu tiên, cảm giác được thần niệm của Không Uyên dao động trên ngọc giản truyền tin, Hoa Liên chẳng nói hai lời ném thẳng vật kia vào trong nhẵn chứa đồ, kết quả nàng đi chưa được nửa dặm đường đã bị người ta chặn lại. Sau đó bọn họ dùng tư thế vô cùng không ưu nhã khiêng Hoa Liên đến trước mặt Không Uyên.

Thế gian lớn như vậy, nàng chỉ đi lung tung mà cũng có thể đụng phải Không Uyên, thực không hiểu sao nàng lại xui xẻo đến mức này.

Không biết bị bọn họ khiêng đi bao lâu, lúc Hoa Liên được đặt xuống, nàng đã ở trên một chiếc thuyền. Thuyền này trang trí cực kỳ xa hoa, trong khoang thuyền từng tràng sáo trúc du dương vang lên, bay theo làn gió thơm.

Bị giải xuống khoang thuyền, Hoa Liên vừa mới nhìn đã thấy Không Uyên nửa nằm trên nhuyễn tháp, bên cạnh còn có mấy Hồ yêu ăn mặc hở hang vây xung quanh.

Những hồ yêu này vẫn chưa hoàn toàn biến thành hình người, còn giữ lại lỗ tai và đuôi, nghe nói có vài người đam mê mấy thứ này. Xem ra, Không Uyên hiển nhiên cũng thích bộ dạng kia của các nàng.

“Tiểu Hoa Hoa, sao trùng hợp vậy, chúng ta lại chạm mặt nhau ở đây.” Thấy Hoa Liên đi tới, Không Uyên cười hi hi ngồi dậy, ôm chèoang lấy nữ yêu ngồi bên cạnh, uống thứ rượu nàng ta đút cho tận miệng.

Hoa Liên liếc mắt, nếu như không phải thủ hạ của hắn bắt cóc mình đến đây, bọn họ tuyệt đối sẽ không chạm mặt nhau ở chỗ này!

“Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Ngồi trên chiếc ghế mềm nha hoàn đặc biệt mang tới cho nàng, giọng nói Hoa Liên có chút khó chịu.

“Ngươi đột nhiên mất tích ở thành Nam Khê sơn, ta lo cho ngươi ấy mà.” Không Uyên phất tay một cái, thoáng chốc, những kẻ dư thừa trong khoang thuyền đều rút ra ngoài. Sau đó, sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc, “Ta nghe nói, trên đường ngươi trở về Hồ tộc, bị hòa thượng của Kim Luân tự đưa đi, thật hay giả?”

“Ngươi thấy thế nào?” Hoa Liên hờ hững nhìn Không Uyên một cái, “Đừng nói với ta là, ngươi định đưa ta về Hồ tộc đấy.”

“Tạm thời còn chưa có ý nghĩ này, hơn nữa, giờ này chắc Hồ hoàng cũng chẳng rảnh rồi mà bận tâm chuyện của ngươi đâu. Có điều về chuyện của ngươi, ở Đại Hoàng sơn đồn đại ầm lên rồi.” Thấy Hoa Liên không muốn nhiều lời, Không Uyên cũng không hỏi tới cùng.

“Chuyện của ta? Có gì hay mà đồn.”

“Hồ hoàng cố ý kết thân với tộc Bạch Hồ, vừa vặn vị hôn thê của Bạch Y chính là con gái út của Bạch Hồ hoàng Ngao Nghiệp. Bạch Y đi đón ngươi, kết quả thiếu chút nữa toi nửa cái mạng, hôn thê Ngao Nguyệt của hắn đã đánh tiếng, chỉ cần ngươi tiến vào Đại Hoàng sơn, nàng nhất định sẽ không để cho ngươi yên ổn.” Không Uyên cười hà hà nói, giống như thấy Hoa Liên gặp phiền phức, hắn sẽ vô cùng vui vẻ vậy.

“Yêu tộc ở Đại Hoàng sơn mà cũng vô lý như vậy sao?” Hoa Liên cười lạnh, chỉ e là do thấy nàng dễ đối phó thì có, hơn nữa, cho dù có động tới nàng,

bên phía Hồ tộc cũng sẽ chẳng thực lòng che chở. Nói cho cùng, cũng là chọn quả hồng mềm mà bóp thối.

“Dĩ nhiên không phải rồi, ngươi còn chưa thấy thế nào mới là vô lý chân chính đâu.” Không Uyên cười đến càng vui vẻ, những Yêu tộc thế gia có tư cách ở lại trong Đại Hoang sơn, có ai là không có địa vị hơn người. Nơi đó cũng giống như kinh thành của loài người, tùy tiện bốc một người ra cũng không thể đắc tội.

“Ngươi nói với ta những chuyện này thì có ích gì, ta cũng đâu có đến Đại Hoang sơn.”

Không Uyên lắc đầu, “Lần này, e là ngươi thực sự phải theo ta một chuyến. Giao Hoàng trúng mai phục của Kim Luân tự ở Thạch Hải, con trai ruột chết ở trong đó, vừa đúng lúc Bạch Y lại nói, người động thủ chính là gã hòa thượng có quan hệ thân thiết với ngươi hẳn đã gặp ngày hôm đó.”

“Cho nên ta phải gánh con tức của Giao Hoàng thay kẻ khác?” So với vị Giao Hoàng này, cô con gái của Bạch Hồ hoàng gia thật sự không tính là vô lý quá.

“Dĩ nhiên không phải thế, nể mặt Hồ Hoàng chắc Giao Hoàng cũng không làm gì ngươi đâu, chỉ muốn hỏi ngươi chút chuyện thôi.”

“Chỉ vậy?”

“Dĩ nhiên.”

“Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Không Uyên nhún nhún vai, “Nếu ngươi không đồng ý, ta dĩ nhiên sẽ không bắt ép ngươi, có điều, lần sau người tới chỉ e sẽ là thù hạ của Giao Hoàng.” Trong Tứ Hoàng của Yêu tộc, tính tình của Giao Hoàng là ngoan độc nhất, Hoa Liên rơi vào tay bọn họ, không cần nghĩ cũng biết sẽ có kết quả thế nào.

“Ta đi với ngươi.” Nàng thực hối hận, sao hôm đó không để Ân Mặc giết quách tên Bạch Y kia đi cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Khổng Tước cũng sợ lạnh

Lần này Không Uyên ra khỏi cửa cũng không mang theo quá nhiều thị vệ, đại khái là bởi vì bên phía Thạch Hải kia gặp chuyện không may, phần lớn người đều đã đến bên kia, cho nên ngay cả lão quân gia cũng không ở bên cạnh hẳn. Mặc dù như vậy, hẳn cũng không có bất kỳ ý tứ thu liễm nào.

Hai người cứ ngồi trên chiếc thuyền pho trương kia đi về phía Tây, dọc đường đi qua không ít địa bàn của giáo phái tu chân, rõ ràng không ít người đã nhìn ra chiếc thuyền bọn họ đang ngồi là pháp khí, hơn nữa bên trong còn có hai con yêu quái, nhưng không hề có ai chặn lại.

“Ngươi khỏe khoắn khắp nơi như thế này, không sợ bị người ta chặn đường đánh cướp à?” Hai người đứng bên trong thuyền, Hoa Liên ngẩng đầu nhìn trời đêm, bên trên thỉnh thoảng lại có một đường ngân quang xẹt qua, giống như sao băng vậy.

“Ai dám?” Không Uyên bĩu môi, đưa tay xuống chụp một cái, một con cá ngũ sắc kèm theo một bong bóng nước đã bay vào trong lòng bàn tay hắn. Hắn nghiêng đầu nhìn qua Hoa Liên, “Trừ phi là chính đạo đã thống nhất giao ước gì, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không tự mình động thủ với ta. Dĩ nhiên, nếu như người tới có cùng bối phận với ta thì khó nói lắm.”

Tiếng nói vừa dứt, quả cầu nước bắn về phía không trung, chưa kịp rơi xuống nước đã bị đóng thành một khối băng, hóa thành vụn băng. Không ai chú ý tới, cùng với lúc Không Uyên xuất thủ, trên đầu ngón tay của nàng cũng xuất hiện một đốm lửa.

“Ngọc Ân Tình?” Nhìn thấy Ngọc Ân Tình vẫn một thân áo trắng phiêu dật đột nhiên xuất hiện ở mũi thuyền, con ngươi của Hoa Liên hơi thu lại. Xem ra, nàng ta còn chưa bỏ qua cho mình.

“Còn nhớ rõ ta là tốt, lần này, ngươi không còn cơ hội nữa đâu.” Giọng nói của Ngọc Ân Tình lạnh như băng thấu vào tận xương, bởi vì Hoa Liên vẫn còn sống nên sự phụ vô cùng bất mãn với nàng, lần này tuyệt đối không thể để cho sự phụ thất vọng.

“Ngọc tiểu thư không bỏ chủ nhân là ta đây vào trong mắt quá thì phải.” Không Uyên cười như không cười nhìn Ngọc Ân Tình, trong mắt không hề che giấu sự thương thức. Mỹ nữ mà, luôn khiến người ta yêu thích, dù mọi người là đối thủ, nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng đến việc hắn ngắm mỹ nhân.

Huống chi, vị mỹ nhân này hẳn đã nghe người ta nhắc đến nhiều lần, chẳng qua là vẫn chưa có duyên gặp mặt mà thôi.

“Ngươi là ai?” Ngọc Ân Tình vô cùng không thích ánh mắt Không Uyên nhìn mình, có điều, cảm giác được tu vi của người này không phân cao thấp với

mình, nàng ta ít nhiều cũng có chút cảnh giác.

Vốn Ngọc Ân Tinh tính sẽ âm thầm giải quyết Hoa Liên, nhưng trên đường đi, nàng lại bị mấy kẻ của Luân Hồi điện quấy rối, chờ đến khi nàng thoát thân được, Hoa Liên đã ở bên cạnh Không Uyên rồi.

Nếu như lúc này không ra tay, bọn họ sẽ nhanh chóng đến địa giới của Yêu tộc, khi đó, nàng sẽ dễ vượt mắt cơ hội tốt.

“Tại hạ Không Uyên, ngưỡng mộ đại danh của Ngọc tiểu thư đã lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền~” Câu này của Không Uyên không có gì sai, chẳng qua là ánh mắt hắn nhìn Ngọc Ân Tinh thật sự quá mức trắng trợn, ngay cả Hoa Liên đứng bên cạnh cũng không nhận được mà rung mình một cái.

Không Uyên?! Ngọc Ân Tinh say mê tu luyện, thường ngày căn bản không bước chân ra khỏi Linh Lung cung, hiểu biết về Yêu tộc cũng không nhiều lắm, cho nên cũng chưa từng thấy Không Uyên bao giờ. Có điều, cái tên này nàng đã nghe người ta nhắc đến rất nhiều lần, trên thực tế, từ khi nàng bước vào Tu Chân giới, sau khi thăng một đường không chút trở ngại lên làm thủ lĩnh của đám đệ tử Linh Lung cung, cái tên Không Uyên này nàng đã nghe nhiều đến mức thuộc lòng.

Không Uyên, con trai độc nhất của một trong Tứ Hoàng của Yêu tộc, có thể nói chính là nhân vật thống lĩnh đời sau của Yêu tộc. Nhưng Ngọc Ân Tinh không sao ngờ nổi, Không Uyên lại khác xa với tưởng tượng của nàng không chỉ một vạn tám nghìn dặm như vậy.

Chỉ riêng ánh mắt bị ối khi nhìn mình của hắn thôi đã đủ để lừa gạt trong lòng nàng lan tràn.

“Bớt nói nhảm đi, giao người ra đây.” Vốn nghĩ sẽ giết luôn cả kẻ này, nhưng thân phận của hắn khiến Ngọc Ân Tinh có chút kiêng kị. Nghiễm tướng có thể hoàn thành nhiệm vụ nhẹ nhàng, lại bởi vì tên Không Uyên này chen ngang mà xảy ra biến cố.

“Việc này thì không được, Tiểu Hoa Hoa là khách quý của ta, nếu như Ngọc tiểu thư muốn mời nàng đến Linh Lung cung làm khách, e là phải đợi lần sau.” Không Uyên không tiếng động chắn trước người Hoa Liên. Hoa Liên dùng chút thủ đoạn nhỏ mà Thiên Luân hòa thượng dạy cho nàng cố ý che giấu tu vi của mình, cho nên Không Uyên vẫn không nhận ra được tu vi của Hoa Liên đã không phân cao thấp với hắn.

“Được hay không, phải xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh giữ nàng lại!” Ngọc Ân Tinh hừ lạnh, sau khi thực sự nhìn thấy Không Uyên, chút ảo tưởng với hắn cũng hoàn toàn tan thành mây khói.

“Pháp khí sao... Linh Lung cung quả nhiên là tài đại khí thô*.” Nhìn bàn tay của Ngọc Ân Tinh vừa lật lại, một đóa hoa màu lam nhạt to bằng miệng chén lơ lửng trên tay nàng, nhìn phẩm chất tuyệt đối là pháp khí hạ phẩm.

* Nhiều của nên khí phách cũng lớn

Cùng lúc đó, quanh thân nàng cũng bị sương mù nhàn nhạt bao phủ, thậm chí ngay cả mặt nước cách nàng mấy trượng cũng kết thành một tầng băng mỏng.

Ngọc Ân Tinh dù là Nguyên Anh kỳ đầu, nhưng nàng là Băng Linh thân từ đời trước, tu luyện công pháp hệ băng chính là làm ít được nhiều, hơn nữa pháp khí trong tay kia, khiến cho lực không chế của nàng ta đối với băng càng thêm được nâng cao đến cấp độ kinh khủng, ngay cả Không Uyên đối mặt với nàng ta cũng không thể không bắt đầu cẩn thận.

Hai người giương cung bạt kiếm, Hoa Liên ngoan ngoãn theo chỉ thị của Không Uyên lui qua một bên, không có một tia ý tứ muốn nhúng tay.

Sợ với hàn khí lạnh liệt của Ngọc Ân Tinh, Không Uyên chỉ khoanh tay đứng tại chỗ, có điều tay của hắn đã tản ra từng quang sáng màu xanh biếc, đó là sắc đầu tiên trong Ngũ Sắc thần quang.

Yêu tộc quen cận chiến, hơn nữa lấy tu vi của Không Uyên bây giờ, chỉ có đến gần, hắn mới có thể vận dụng Ngũ Sắc thần quang tốt hơn. Hai người mới chỉ giao thủ mấy lần, Ngọc Ân Tinh đã không để cho Không Uyên tiếp cận.

Mặc dù có Băng Linh thể nên thân thể của nàng mạnh mẽ hơn tu sĩ khác, nhưng vẫn không thể mạnh hơn Yêu tộc như Không Uyên được, hơn nữa, luồng sáng xanh biếc kia mỗi lần chạm phải nàng, đều khiến cho linh khí trong cơ thể như hụt đi mấy phần, cứ tiếp tục như vậy, nàng ta căn bản chưa cần đánh cũng đã thua.

Ngọc Ân Tinh phát tay áo lên, trước mặt liền xuất hiện một bức tường băng, đồng thời trên tường băng cũng xuất hiện vô số những mũi băng châm, chớp mắt đã vây xung quanh Không Uyên.

Nếu như những mũi băng châm này đâm vào người Không Uyên, cảnh tượng kia nhất định sẽ rất đặc sắc. Hoa Liên không nhận được mà than thầm trong lòng.

Tuy nói Không Uyên đã hết sức đánh giá cao Ngọc Ân Tinh, nhưng vẫn phát hiện ra, mình vẫn đánh giá thấp nữ nhân này. Bây giờ Ngọc Ân Tinh căn bản không để hắn lại gần, còn không ngừng sử dụng đạo thuật hệ băng để ngăn cản hắn.

Dù lần nào cũng bị lực quang trên tay hắn cắn nuốt, nhưng nàng ta dường như chẳng bị hao tổn chút linh lực nào, mà Không Uyên đã bắt đầu không trụ nổi.

Mặc dù không ai quy định Không Tước không được sợ lạnh, nhưng vẫn có vài trường hợp đặc biệt như thế. Mà hắn, vừa vặn chính là trường hợp đó.

Lục quang cắn nuốt hết những băng châm kia nhanh chóng biến đổi thành linh khí mang theo lạnh lẽo tiến vào cơ thể hắn, cứ tuần hoàn như vậy, Không Uyên đã không nhận được mà run lên.

Cứ tiếp tục thế này, hắn không phải sẽ bại bởi Ngọc Ân Tình, mà là vì đã biến thành một con khổng tước đóng băng.

Không riêng gì Hoa Liên phát hiện ra sắc mặt của Không Uyên không ổn, ngay cả Ngọc Ân Tình cũng đã phát hiện ra. Thấy sắc mặt hắn trắng bệch, quanh thân hàn khí bốc lên bốn phía, Ngọc Ân Tình nhíu mi, đạo thuật hệ băng năng ta tu luyện đương nhiên không giống tầm thường, Không Uyên muốn tự cắn nuốt mà bổ sung cho bản thân, chính là tự mình chuốc lấy khổ!

Thừa dịp Không Uyên bị băng châm vây quanh, lục quang trên pháp khí hình đóa hoa trong tay Ngọc Ân Tình chợt lóe lên, một luồng sương mù màu xanh ập thẳng về phía Không Uyên.

Cùng lúc đó, Ngọc Ân Tình cũng lách người đến trước mặt Hoa Liên. Nàng ta chẳng hề muốn giết Không Uyên, làm những chuyện này chẳng qua là để giữ chân hắn, sau đó đối phó với Hoa Liên mà thôi.

Quả nhiên, như nàng ta dự đoán, Hoa Liên đột nhiên nhìn thấy nàng ta đã sợ đến không dám động đậy.

Khóe miệng Ngọc Ân Tình ẩn chứa một nụ cười lạnh, vươn những ngón tay như ngọc ra điểm lên ngạch tâm của Hoa Liên. Đúng vào lúc này, Hoa Liên đột nhiên ngừng đầu sáng lạn cười với nàng ta một cái, trong nụ cười kia còn mang theo mấy phần mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Kẻ nào muốn lấy mạng ta, kẻ đó sẽ phải chết

Ngọc Ân Tình đột nhiên cảm thấy có gì không ổn, nhưng chưa kịp tránh ra, đã bị Hoa Liên nhanh chóng nắm lấy cổ tay, màn sương mù lạnh như băng vốn vòng quanh thân thể nàng ta lại không tài nào ngăn cản được Hoa Liên, trong nháy mắt hai người chạm vào đối phương, nét mặt không hề giống nhau.

Mặc dù nghiệt hỏa của Hoa Liên lợi hại, nhưng tu vi hiện giờ của nàng mới chỉ đến Yêu Soái kỳ đầu, có thể vận dụng rất ít nghiệt hỏa, cho nên thương tổn tạo nên cũng không quá rõ ràng, thế nên Ngọc Ân Tình vẫn còn giữ lại được cánh tay kia.

Nhưng vào lúc này, suy nghĩ của Ngọc Ân Tình lại hoàn toàn trái ngược với Hoa Liên. Hoa Liên lại có thể sử dụng Yêu pháp hệ hỏa xuyên thấu băng giáp của nàng ta nhẹ nhàng như vậy, đây quả thực là kết quả nàng ta không bao giờ ngờ tới.

Đặc biệt là khi băng giáp trên người nàng ta còn được pháp khí trong tay phụ trợ, một tiểu yêu Yêu tướng kỳ như nàng soa có thể làm được? Có điều dù Ngọc Ân Tình có giật mình vạn phần, động tác trong tay vẫn không dừng lại. Nàng không tin, Hoa Liên có thể chặn được cả pháp khí.

Đúng vào lúc hai người đang giao thủ, Không Uyên cuối cùng cũng thoát khỏi sự phong tỏa của những mũi băng châm kia, hắn vừa mới ngừng đầu đã thấy pháp khí màu lam trong tay Ngọc Ân Tình tràn ngập sương mù, ủa về phía Hoa Liên.

Màn sương màu lam kia tuyệt đối lợi hại hơn đám sương trắng Ngọc Ân Tình tung ra kia nhiều, với tu vi hiện giờ của Hoa Liên căn bản không chặn được, Không Uyên thậm chí không hề nghĩ ngợi, lục quang trong tay cách không trung bắn về phía Ngọc Ân Tình.

Ngọc Ân Tình dù sao vẫn kiêng dè Không Uyên, khóe mắt liếc thấy lục quang ập về phía mình, nàng ta đẩy phần lớn đám sương xanh trong pháp khí trên tay mình tiến lên chặn lục quang, chỉ để lại một phần nhỏ để đối phó với Hoa Liên.

Sau khi hai bên chạm nhau, không còn tiếng động nào nữa.

Lục quang của Không Uyên tan tác, sắc mặt hắn cũng biến đổi đến trắng xanh, sương lam của Ngọc Ân Tình cũng dần dần nhạt đi, nàng ta lại không chịu mấy tổn thương.

Có thể nói, trận này Ngọc Ân Tình đánh rất đẹp, đáng tiếc, nàng quá mức tự tin, đến giờ vẫn chẳng coi Hoa Liên ra gì.

Khi bàn tay của Hoa Liên xuyên thấu qua tầng sương lam kia, rồi lại xuyên thấu qua băng giáp hộ thân của nàng, Ngọc Ân Tình mới dòi mắt về phía Hoa Liên, đáng tiếc, đã không còn kịp nữa rồi.

Sai lầm lớn nhất của nàng ta, chính là đã chia sức tấn công ra làm hai nửa, đám sương lam kia có lẽ có thể chặn được Không Uyên, nhưng không thể chặn được Nghiệt hỏa trong tay Hoa Liên.

Lửa băng chạm nhau, người thắng, nhất định không phải Ngọc Ân Tình. Nếu như Nghiệt hỏa Đại Hoang dễ đối phó như vậy, thế nhân đã không tôn nó

là Thiên Hỏa.

“Ngươi...” Ngươi bị mạnh mẽ xô xuyên qua, Ngọc Ân Tình vẫn không sao tin nổi, nàng ta không thể hiểu nổi, mạng của mình tại sao có thể kết thúc ở trên tay Hoa Liên.

Hoa Liên bình tĩnh nhìn gương mặt xinh đẹp trong gang tấc kia, nhìn chăm chú vào ánh mắt đang dần tan rã của nàng ta, nói từng câu từng chữ, “Kẻ nào muốn lấy mạng ta, kẻ đó sẽ phải chết.”

Từ cái ngày nàng biến hóa thành hình người, ý niệm này chưa từng bị lay chuyển. Sau khi mất đi nhất phẩm đài sen và hai hạt sen dễ dàng tu luyện thành, Hoa Liên đã hiểu, thế gian này, từ xưa đến nay vốn không có công bằng. Nàng đã mất quá nhiều rồi, chỉ còn lại cái mạng này, không ai có thể tự tiện lấy tính mệnh của nàng hết.

“Sư phụ ta, sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Nói xong câu đó, giữa trán Ngọc Ân Tình lóe lên một tia sáng xanh, một nguyên anh to bằng bàn tay bỏ chạy về phía xa, pháp khí trong tay nàng ta cũng bay theo, bọc lấy nguyên anh kia, chỉ trong nháy mắt, nguyên anh cuời pháp khí kia đã bay xa được nghìn thước.

Hoa Liên và Ngọc Ân Tình giao thủ căn bản chỉ là chuyện trong nháy mắt, chờ đến khi Không Uyên kịp hồi hồn, tất cả đều đã thành định cục. Không Uyên giờ này cũng chẳng còn thời gian mà đi hỏi Hoa Liên rốt cuộc sao lại được như vậy, hẳn phải diệt trừ hậu họa mới được.

Giống như việc Ngọc Ân Tình không muốn tùy tiện động vào Không Uyên, hẳn cũng không tình nguyện làm gì Ngọc Ân Tình, chẳng qua là lần này, hẳn tuyệt đối không thể thả người đi được, nếu như nàng ta đi rồi, tương lai nhất định sẽ phiền to.

Nhìn pháp khí và nguyên anh kia đã bay vọt về phía xa, trong mắt Không Uyên lóe lên một tia sát cơ. Hắn bắt hai tay thành chữ thập, sau đó từ từ tách ra, giữa hai tay mơ hồ hiện lên một thứ sáng rực màu xanh biếc.

Đó là một mũi tên, một mũi tên do tứ sắc tạo thành. Tiếp đó, chỉ thấy lục quang trong tay hắn hóa thành một cây cung, Không Uyên một tay cầm cung, gài tên lên dây, không chút do dự giương cung lên bắn.

Tên ra.

Chân trời đột nhiên nổ bắn lên từng luồng ánh sáng màu lam mãnh liệt, chỉ một thoáng, hàn khí thấu xương, trong vòng trăm dặm, mặt sông đều kết thành một tầng băng dày, một lúc lâu sau tất cả mới trở lại bình thường.

Mũi tên có thể bắn nát cả pháp khí... e rằng đây chính là độc chiêu của Không Uyên rồi. Lúc mũi tên kia bắn ra, Hoa Liên thậm chí cả đường bay cũng không nhìn rõ, muốn né tránh, căn bản là không thể.

Có lẽ trong số những người đồng lứa với Không Uyên, có thể tránh được mũi tên kia, chắc không vượt quá ba người.

Sau khi bắn mũi tên kia ra, cả người Không Uyên giống như hoàn toàn mất sức, thờ hờn hờn ngã ngồi xuống boong thuyền. Chiếc cung trong tay hắn cũng biến thành luồng sáng xanh vốn có, bị hắn thu hồi vào trong lòng bàn tay.

“Tiểu Hoa Hoa, ngươi thiếu chút nữa đã hại chết ta.”

“Xin lỗi.” Nhìn ra được, để dùng một chiêu này, Yêu lục trong cơ thể Không Uyên e là đã hoàn toàn thất thoát. Chiếc cung hắn vừa mới biến hóa ra khi này hiển nhiên cũng không tương xứng với mũi tên kia, tùy tiện sử dụng rất có thể sẽ bị phản phệ. Nếu không phải là Không Uyên có căn cơ đủ sâu, e là lúc này, không phải chỉ có thất thoát hết Yêu lục toàn thân mà ngay cả huyết nhục cũng đã hao mòn.

Hoa Liên trong lòng hết sức cảm kích Không Uyên, nhưng không biết nói ra miệng thế nào. Đoán chừng, cho dù nói, với tính cách của hắn chỉ sợ cũng chẳng để ý mấy.

“Thôi, qua đây ngồi đi, xem ra chúng ta phải tâm sự từ từ một chút.” Không Uyên vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ánh mắt dính chặt vào Hoa Liên.

Hoa Liên thờ dãi, không đi qua mà chỉ ngồi xuống đối diện với hắn, “Ngươi muốn biết tu vi của ta tại sao lại đột nhiên tăng lên?”

Không Uyên gật đầu rồi rít, hẳn cảm thấy mình đã đủ yêu nghiệt rồi, giờ còn gặp phải một người còn khoa trương hơn, bọn họ mới tách ra có mấy ngày thôi mà, Hoa Liên mới từ Yêu Tướng kỳ đầu đã nhaoáng cái vọt tới Yêu Soái kỳ đầu. Nháy mắt cả một cảnh giới! Cảnh giới mà một Yêu tu bình thường có tu luyện nửa đời cũng chưa chắc đã vượt qua được.

“Hòa thượng kia giúp ta!” Hoa Liên cũng không nói ra tất cả, việc có liên quan đến Phong Biệt Tình, nàng tạm thời không muốn nói với bất cứ ai, giờ nàng còn chưa hiểu rõ hoàn toàn rốt cuộc tại sao Phong Biệt Tình lại giúp nàng, nói ra chỉ sợ sẽ khiến cho mình mắc vào phiền phức không cần thiết.

Về phần Ân Mạc, dù sao chuyện kiểu này Không Uyên đã biết rồi.

Không Uyên gật đầu một cái, “Các ngươi rất thân?” Một yêu tinh, một cao tăng địa vị cao quý ở Kim Luân tự, hai người này đặt chung một chỗ, thực sự rất kỳ quái.

“Không thân, mới gặp có vài lần.”

“Không thân mà hấn lại giúp người tăng cảnh giới? Chuyện tốt thế sao ta không gặp được chứ!!!” Không Uyên trung cái vẻ tiếc hùi hùi ra, một lát sau lại cười gian bu lại, “Nói thật đi, các người thực sự không thân sao?” Hấn nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

“Thật!”

“Không phải tên hòa thượng kia nhất kiến chung tình với người đấy chứ?”

Hoa Liên cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, vung tay đập cho Không Uyên bẹp dí trên boong thuyền, còn mình thì đứng dậy quay lại trong khoang.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thú vui kinh tởm của Không đại thiếu gia

Trừ Ngọc Ân Tĩnh ra, trên đường quay lại Đại Hoang sơn họ không hề gặp phải những kẻ không có mắt nào. Hơn nữa, giờ họ đã đến địa giới của Đại Hoang sơn, đương nhiên sẽ không có yêu quái nào muốn tìm cái chết.

Đại Hoang sơn thực ra không hấn là một ngọn núi mà là một lục địa, muốn đến đây chỉ có thể ngồi thuyền hoặc bay trên trời. Có điều nếu không có năng lực phi hành như Đại Bàng, căn bản không thể nào vượt qua vùng biển kia. Cho dù là ngồi thuyền cũng không an toàn, dù sao biển này có sự tồn tại của Yêu thú, địa bàn của Giao Hoàng chính là nằm trong vùng biển U Hải vô biên vô hạn này.

Hoa Liên nhớ hồi trước mình còn mua bản đồ, giờ nhìn lại, tấm bản đồ kia đúng là gạt người. Nếu như không có ai dẫn đường, e là nàng chẳng thể tìm nổi Đại Hoang sơn, đi lại trong vùng biển này, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể mất phương hướng, cũng may con thuyền này của Không Uyên là pháp khí, không cần điều khiển, có thể đưa họ thẳng đến Không Gia trại.

Vừa vào đến U Hải, Không Uyên đã ném ngay cho Hoa Liên một đồng bùa chú vẽ vờn xiêu xiêu vẹo vẹo, Hoa Liên cầm vật kia lên nhìn một lúc lâu, ngây ra không nhận ra nổi.

“Cái này để làm gì vậy?” Hoa Liên ngồi trong khoang thuyền, cố gắng phân tích hoa văn phía trên, cảm thấy có chút quen thuộc.

“Khụ khụ, cái đó, là bệ tức phù (*bùa nín thở) ta vẽ, người dùng rất hợp.” Nói xong, Không Uyên đỏ mặt vội vàng chui ra khỏi khoang thuyền.

Hoa Liên giờ tấm bùa chú màu vàng kia lên, mở to mắt nhìn nửa ngày trời, sau đó, Không Uyên đứng trên boong thuyền nghe thấy một tràng tiếng cười vọng ra từ bên trong. Có thể vẽ được bệ tức phù thành cái dạng này thực đúng là hiếm có khó tìm, hơn nữa, lại còn vẫn dùng được, đúng là không thể tin được.

Hoa Liên cũng biết, bọn họ đang đi qua địa bàn của Giao Hoàng, chưa biết chừng Giao Hoàng cũng biết Hoa Liên đang ở đây, nếu nửa đường chặn họ lại, nhất định cả hai sẽ rơi vào thế bị động.

Nếu Không Uyên đã quyết định đưa nàng về Không Gia trại, vậy có nghĩa là hấn muốn thuyết phục cha mình làm chỗ dựa cho Hoa Liên. Có Không Tước Hoàng ở đây, Giao Hoàng sẽ không quá đáng quá với Hoa Liên.

Vốn tưởng rằng Hoa Liên ngoan ngoãn trốn trong khoang thuyền, trên người còn mang theo bệ tức phù “đặc chế” của Không Uyên thì sẽ không có ai cản đường, kết quả, mắt thấy còn một ngày đường nữa sẽ đến Không Gia trại, người của Giao Hoàng đã chặn thuyền lại.

Chặn đường, là thủ hạ đặc lực của Giao Hoàng, Thủy Ảnh. Thủy Ảnh này xếp hàng thứ bảy trong Thiên Bảng của Yêu tộc, lợi hại hơn nhiều so với Tứ đại hộ vệ bên cạnh Hồ Hoàng.

Trên Thiên Bảng này đều là những yêu quái trong vòng hai ngàn tuổi, nghe nói kẻ đứng đầu Thiên Bảng tu vi đã đến đỉnh của Yêu Đế kỳ cuối, mà Thủy Ảnh này, tu vi cũng phải đến Yêu Đế kỳ giữa.

Không Uyên bây giờ, ngay cả rìa của Thiên Bảng cũng chưa sờ tới được, mặc dù cha hấn là Không Tước Hoàng nhưng khi đối diện với Thủy Ảnh, Không Uyên vẫn có vài phần kiêng nể.

“Không thiếu, đã lâu không gặp.” Thủy Ảnh đứng trên mặt biển, mặc sóng lớn chuyển động lên xuống. Mái tóc dài màu xanh nước biển rủ đến gót chân, trên mặt mang theo một nụ cười nhu hòa.

Trong Đại Hoang sơn chưa có kẻ nào nhìn thấy Thủy Ảnh xuất thủ, bởi vì phần lớn đều đã chết. Ngay cả kẻ chiến đấu cuồng đứng đầu Thiên Bảng kia cũng không đi tìm Thủy Ảnh khiêu chiến.

“Thủy đại ca đặc biệt đến đây, có chuyện gì quan trọng sao?” Không Uyên tươi cười nghênh đón, giọng nói cũng hết sức khách sáo.

“Giao Hoàng phái ta tới hỏi Không thiếu, đã gặp được tiểu yêu Hoa Liên kia chưa?”

Không Uyên mặt không đổi sắc, vẫn cười hi hi như trước, “Nếu có ta đã sớm đến chỗ Giao Hoàng lĩnh thưởng. Thủy đại ca, đừng nói chuyện vội, chúng ta vào trong tán gẫu đi, lâu lắm rồi ta không gặp huynh.” Nói xong, Không Uyên chực kéo Thủy Ảnh vào khoang thuyền duy nhất có thể ở trên thuyền.

Thủy Ảnh nhẹ nhàng lắc đầu, “Không thiếu đừng khách khí, nếu đã vậy thì thôi, ta còn phải quay về chờ lệnh, ngày khác Thủy Ảnh nhất định sẽ tới cửa báiphòng, đến lúc ấy tán gẫu tiếp cũng không muộn.”

“Aiz aiz, Thủy đại ca, huynh vội gì chứ, chỗ ta có một bình rượu ngon cực phẩm vừa mang từ ngoài về đây.” Không Uyên nói sao cũng không chịu thả người, kéo tay Thủy Ảnh đi vào trong.

“Được rồi được rồi, chờ mai ta sẽ đến tìm ngươi, hôm nay tâm trạng Giao Hoàng không được tốt, ta phải về trước.” Thủy Ảnh bắt đầu dī thờ dài, chút nghỉ ngơi trong lòng cũng hạ xuống.

Hắn đã dùng thần niệm dò xét trong chiếc thuyền này, không hề cảm thấy người thứ hai, hơn nữa xem thái độ của Không Uyên, chắc là thực sự chưa tìm được người.

Sau khi Thủy Ảnh chìm xuống nước không thấy bóng dáng đâu, Không Uyên huyết sáo, nụ cười trên mặt từ từ lan rộng. Tu vi của Thủy Ảnh đích thực là lợi hại, có điều đầu óc ấy mà, so với Không thiếu gia hắn còn kém một đoạn.

Bước vào trong khoang, Không Uyên đột nhiên phát hiện ra Hoa Liên vừa nãy còn ở đây mà giờ đã biến mất tăm, sắc mặt biến đổi, cho là Thủy Ảnh ra tay, vừa định lao ra ngoài tìm người, được hai bước lại quay trở lại, đứng bên cạnh cái bàn, nhìn chăm chăm chén trà hình hoa sen vừa mới mọc ra trên đó.

Hừm... mở nắp ra, trong chén trà có hoa văn uốn lượn, nhìn những hình vẽ siêu vẹo trên đó, nhất định là bùa chú mà hắn vẽ ra không thể nghi ngờ.

“Tiểu Hoa Hoa...” Không Uyên có chút không xác định dùng ngón tay búng búng chén trà, hắn vậy mà lại không nhận ra bất cứ sự khác thường nào, Hoa Liên biết cả thuật biến thân, năng đúng là càng ngày càng khiến người ta nhìn không thấu.

“Đừng có mà sờ loạn.”

Chén trà đột nhiên mở miệng nói chuyện, Không Uyên không những không bị dọa, còn cười toe toét, “Tiểu Hoa Hoa à, chúng ta thương lượng được không...”

“Ngươi muốn làm gì?” Nhìn dáng vẻ đầy bất hảo của hắn, trong giọng nói của Hoa Liên mang theo vài phần cảnh giác.

“Không làm gì cả, ngươi dạy ta thuật biến thân được không?”

“Thứ này có gì hay mà học?” Hoa Liên có chút không hiểu, chút phép thuật đơn giản như vậy, ai mà chẳng biết đúng không. Lúc trước khi mẹ nàng dạy cho nàng cũng nói như vậy.

“Làm ơn đi... ngươi không biết à...” Không Uyên bày ra vẻ như sắp học máu, “Thuật biến thân đầy đủ đã thất truyền cả ngàn năm rồi, ngươi còn nói có gì hay mà học à.”

Nàng thực sự không biết thuật biến thân này đã thất truyền, “Dạy ngươi thì cũng được, có điều, chỉ có thể dạy vài loại thôi.” Hoa Liên có chút do dự, dù sao đây cũng là do mẹ nàng truyền dạy cho, thuật biến thân đầy đủ cần phối hợp với những khẩu quyết khác nhau, muốn dạy hết cho Không Uyên thì phải xem ý tứ của mẹ nàng mới được.

Dĩ nhiên, cũng có vài khẩu quyết đơn giản, không ảnh hưởng đến toàn cục, dạy cho Không Uyên cũng không sao.

“Không thành vấn đề, chỉ cần đừng để ta biến thành thứ khác mà vẫn lòi cái đuôi ra là được!”

“...”

Thuật biến thân vốn không khó, hơn nữa Hoa Liên lại dạy những thứ đơn giản nhất cho Không Uyên, hắn chưa học bao lâu đã hiểu, kết quả trong khoang thuyền có thêm một con rắn bò loạn khắp nơi, Không Uyên nói, hắn đã sớm muốn ném thử xem rắn nó đi đường thế nào, cuối cùng hôm nay cũng được hoàn thành tâm nguyện.

Tâm nguyện của Không đại thiếu, quả nhiên khác với người thường.

“Không Uyên, chết tiệt, ngươi đang làm cái quái gì thế hả!!!” Thuyền cuối cùng cũng cập bến, một nam tử trung niên mặc cẩm phục màu xanh biếc bước vào khoang thuyền, sau khi ông ta nhìn thấy con rắn đang xoay loạn trên đất kia, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét.

Chương 49: Đánh cuộc

Không Uyên vốn đang học cách giun đi bộ trên đất, sau khi nhìn thấy nam nhân trung niên kia, kích động một cái, không cẩn thận khiến cho người mình quần vào thành một cái nút thắt.

Không Mân nhớ lại vài ngày trước, ông ta đuổi cái thằng thối tha này ra khỏi nhà, sau đó bị lão bà đuổi khắp Đại Hoang sơn, cảm thấy vô cùng ghen uất. Con trai ông ta, đường đường là con trai của Không Tước Hoàng, đức hạnh lại chỉ có từng này, ném ra ngoài ông ta cũng cảm thấy xấu hổ.

“Biến ngay lại cho ta!!!” Không Mân rốt cục nhìn không nổi, giận dữ rống một tiếng, khiến cả khoang thuyền rung chuyển.

“Cha, cha đừng đập, con biến ngay đây biến ngay đây.” Không Uyên bị cha mình hung ác đập cho một phát cuối cùng cũng gỡ được cái nút trên người, sau một trận lục quang biến lại thành hình người.

Mới vừa đứng lên, đã bị Không Tước Hoàng vỗ cho một cái vào đầu. Theo dự đoán của Hoa Liên, nếu không phải là đầu của Không Uyên cứng cáp, chắc bây giờ đã từ biệt với tứ chi rồi.

“Ngươi úp mặt vào tường sám hối mười năm cho ta!” Không Tước Hoàng dường như cảm thấy một cú còn chưa đủ, lại định vỗ cho cái nữa, kết quả bị Không Uyên tránh được, sắc mặt ông ta nhất thời lại khó coi hơn một chút.

“Cha, đừng đánh mà, có người nhìn kia kìa.” Không Uyên ôm đầu chạy trốn tứ phía, chỉ sợ chậm một chút thôi là sẽ bị đánh cho u đầy đầu. Người khác đều nói thân thể hần cường tráng rất đáng sợ. Nào có biết đó đều là do cha hần ban tặng, kẻ nào bị Yêu Hoàng đá từ nhỏ đến lớn chắc chắn đều có thể giống hần.

Không Mân trừng mắt nhìn con trai mình một cái, bấy giờ mới dời mắt qua Hoa Liên đang đứng một bên. Quan hệ của con trai và Hoa Liên, ông ta đã nghe thủ hạ nói qua một chút, lúc ấy ông ta cũng không đặt trong lòng, ai ngờ lần này con trai còn dẫn cả người về.

Thằng nhóc thối tha này không phải tự dưng lại rước phiền vào người sao!

“Bái kiến tiên bối.” Phát hiện Không Mân quay sang nhìn mình, Hoa Liên cúi đầu vắn an, nàng cũng không trông chờ rằng Không Tước Hoàng có thể giúp gì cho mình, trên thực tế, để Không Tước Hoàng trở mặt với Giao Hoàng vì mình, đó căn bản là chuyện không có khả năng. Có điều, nếu tâm trạng ông ta tốt, tỏ vẻ một chút, chắc Giao Hoàng cũng không đến nỗi không nể mặt.

“Ta nghe nói mẹ của ngươi giờ là phu nhân của Hồ Hoàng, có chuyện này không?” Không Mân cũng không khách sáo với Hoa Liên, hỏi thẳng.

“Có.”

“Ta còn nghe nói, Hồ Hoàng phái người đưa ngươi về Hồ tộc, mà hòa thượng Kim Luân tự lại giúp ngươi chặn người lại?” Không Mân nhìn chằm chằm Hoa Liên, rõ ràng không thấy ông ta làm gì, nhưng Hoa Liên lại cảm nhận được áp lực rất mãnh liệt, khiến cho nàng có cảm giác không sao thở nổi, ngay cả nhịp tim cũng bắt đầu như bị mất khống chế.

“Đúng là như vậy.” Hoa Liên cũng không giải thích gì, không kiêu không nịnh trả lời, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi.

Biết nhún nhường, cũng biết khi nào nên nói gì, Không Mân âm thầm gật đầu một cái, ấn tượng với Hoa Liên cũng tốt hơn mấy phần. Hiện giờ, số tiểu bối đứng trước mặt ông ta mà vẫn còn giữ được tinh táo, thực sự là càng ngày càng ít. Cô bé con này dù tuổi không lớn lắm, cũng là một mầm mống đáng để bồi dưỡng, hơn nữa còn là một con... hồ ly con trai hần đặc biệt dẫn về, cũng không tệ.

“Đi thôi.” Không Mân không hỏi tiếp nữa, cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ xoay người rời đi. Chờ Không Mân bước ra khỏi thuyền xong, Không Uyên đứng bên cạnh thờ phào nhẹ nhõm một tiếng. Cười hi hi bước tới bên cạnh Hoa Liên, dùng sức vỗ vai nàng, “Tiểu Hoa Hoa, đi thôi, chuyện Giao Hoàng cứ để cho ông già lo.”

Xem ra ấn tượng của ông già với Tiểu Hoa Hoa không tệ, có điều, Không Uyên cứ cảm thấy vừa nãy lúc cha bỏ đi, ánh mắt nhìn hần có chút kỳ quái, là hần nghĩ sai rồi sao?

Không Gia trại tuy nói là địa bàn của Không Tước Hoàng, có điều tộc nhân cũng lẩn lộn, đại đa số là loài chim, sau khi theo Không Mân vào Không Gia trại, Hoa Liên phát hiện, mọi người ở đây dường như rất thích bay vòng vòng trên đầu người khác, thỉnh thoảng còn lao xuống đặc biệt vắn an Không Mân đang đi đằng trước.

Mặc dù địa vị của Yêu Hoàng rất cao, có điều trong Đại Hoang sơn, tỷ lệ số người trong các tộc nhìn thấy tộc trưởng của mình vẫn rất lớn, những Yêu cầm trong Không Gia trại này không hề kính nhi viễn chi* với Không Tước Hoàng như Hoa Liên tưởng tượng, trái lại hết sức nhiệt tình.

* kính trọng nhưng xa cách

Bọn họ còn chưa đi đến giữa trại, Khổng Uyên đã ôm một đồng đồ trong ngực, đều là của những Yêu cầm dọc đường đi đưa cho Khổng Mân.

“Trước ngươi cứ ở đây đi, mặc dù chuyện này không liên quan đến ngươi lắm, nhưng nếu đã là lệnh của Giao Hoàng, chúng ta ít nhiều cũng phải bận tâm một chút, chịu thiệt một tí với ngươi mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu.” Trước khi bỏ đi, Khổng Mân chỉ nói một câu như vậy với Hoa Liên. Hoa Liên không nói gì, chỉ gật đầu. Khổng Tước Hoàng đang cam kết với nàng, Giao Hoàng kia chắc chắn sẽ không làm gì nàng, chẳng qua là, chịu chút khổ sở thì khó mà tránh được.

Đó là kết quả tốt nhất rồi, Hoa Liên vẫn cảm kích trong lòng, dù sao người ta cũng chẳng có lý do gì phải ra mặt vì một kẻ không quen biết, nếu không phải nhờ có chút quan hệ với Khổng Uyên, chắc nàng đã bị đưa qua đó, có chết thì cũng là chết vô ích.

Là khách của Khổng Uyên cho nên nàng cũng yên tâm thoải mái ở trong tiểu viện bên cạnh nơi ở độc lập của hắn. Trong Khổng Gia trại, người một nhà ở chung với nhau, diện tích không lớn, lại có nét đặc sắc riêng.

Không khí nơi đây cũng khác hẳn với Kim Luân Tự, cứ cho là vì không phải là yêu đi, cho nên ở Kim Luân tự Hoa Liên cảm thấy rất áp lực, mà ở đây nàng lại cảm thấy tâm trạng vô cùng nhẹ nhõm. Có lẽ là bởi vì những hòa thượng kia tự xưng là người tu hành, luôn nghĩ mình có thể cứu vớt chúng sinh, nên lúc nào cũng cao cao tại thượng như vậy.

Mà những yêu quái này, sống chỉ để sống mà thôi.

Hoa Liên ở Khổng Gia trại được ba ngày, Khổng Uyên lại mất tích. Hoa Liên đã quen với sự xuất quỷ nhập thần của vị này rồi, cần tu luyện thì tu luyện, cần đi ngủ thì đi ngủ.

Dù giờ nàng cũng không cần ăn cơm nữa, có điều nàng vẫn có chút không quen, hơn nữa, đồ ăn ngon ở Khổng Gia trại này thực sự là không ít, ngay cả Khổng Mân thỉnh thoảng cũng ra ngoài tìm đồ ăn, Hoa Liên đương nhiên sẽ không cự tuyệt ý tốt của những người dân ở đây.

Có không ít người tò mò với thân phận của nàng, cho nên luôn có người mượn cớ đến nhìn nàng, mỗi lần đến đều mang theo rất nhiều đồ ăn đặc sắc, mới chỉ ba ngày thôi mà nàng đã nhận được một đồng lớn, Hoa Liên thực sự cảm nhận sâu sắc được sự nhiệt tình hiếu khách của cư dân nơi đây, nếu như ánh mắt bọn họ nhìn mình không mập mờ như vậy thì tốt quá.

Trong lòng nàng cũng hiểu, những người này nhất định đã cho là mình và Khổng Uyên có gì đó mờ ám, nàng cũng lười phải giải thích, chắc có giải thích cũng chẳng ai tin.

Hôm nay, Hoa Liên mới từ nơi tu luyện Hóa nhân ở phía đông quay về, chưa đến chỗ ở của mình đã bị hai người chặn lại. Một trong số đó nàng đã nghe Khổng Uyên giới thiệu qua, là biểu muội của hắn, có điều kể từ khi thấy nàng, sắc mặt của vị biểu muội kia cũng chẳng dễ nhìn là bao, ngầm kỹ, chắc là nàng ta thâm mến biểu ca nhà mình. Không biết Khổng Uyên không hiểu thật, hay là làm bộ như không thấy đây.

Vốn chẳng có giao tình gì, Hoa Liên đương nhiên cũng chẳng tự dung mà đến gần bọn họ, mấy ngày qua cũng không có ai đến tìm nàng gây phiền phức, có điều hôm nay, xem ra nàng ta không định bỏ qua cho mình.

“Ngươi chính là Hoa Liên?” Người nói không phải Khổng Hi, mà là người đang đứng bên cạnh nàng ta. Nữ tử này ăn vận rất lộ liễu, trên người chỉ có một chiếc yếm lông màu trắng ngắn cũn, phía dưới cũng là một chiếc váy ngắn cùng màu, một thân da thịt trắng muốt như tuyết, trên vòng eo mảnh khảnh có vài đường hoa văn. Đương nhiên, nữ tử này cũng có một gương mặt xinh đẹp, chẳng qua là sát khí giữa hai hàng lông mày rất nặng, chắc do trời sinh đã có.

Trong trại có không ít người nhìn thấy bọn họ, có điều lần này lại không ai chủ động tiến lên, trái lại còn biến sắc, xoay người bỏ đi, giống như gặp phải quỷ vậy.

“Là ta.” Hoa Liên như đang suy ngẫm gì đó nhìn cô gái trước mặt, chắc nàng biết người này là ai.

“Đi theo ta.” Nàng kia lạnh mặt, nếu như cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ra, tay của nàng ta đang không kiềm được mà run rẩy.

“Ngạo Nguyệt... Ta đoán đúng không?” Hoa Liên vẫn không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ.

Đột nhiên nghe thấy Hoa Liên gọi tên mình, Ngạo Nguyệt cũng không kinh ngạc mấy, nhanh chóng hiểu ra, “Khổng Uyên đã nhắc đến ta với ngươi? Sao hả, hẳn sợ ta làm gì ngươi chắc?”

Hoa Liên cười khê, “Không, hẳn sợ ta làm gì ngươi.”

Kể từ khi biết tu vi của Hoa Liên đã đến Yêu Soái kỳ đầu, hơn nữa còn được chứng kiến thứ Nghiệt hỏa kinh khủng trên người nàng, Khổng Uyên đã nói đi nói lại với nàng, cho dù Ngạo Nguyệt có đến tìm nàng cũng tuyệt đối không được manh động.

Bạch Hồ Hoàng mặc dù có không ít con gái, nhưng yêu quý nhất chính là Ngạo Nguyệt. Bạch Hồ Hoàng lại nổi tiếng nóng tính, giết người tuyệt đối không nghĩ đến hậu quả, năm đó ngay cả trưởng lão của Hồ tộc cũng chỉ cần một cú chộp đã đập chết mất một người, cuối cùng, chuyện này cũng bị cho qua.

“Chỉ bằng ngươi?” Hoa Liên cố ý che giấu tu vi, hơn nữa tu vi của nàng cao hơn Ngạo Nguyệt, Ngạo Nguyệt đương nhiên không thể phát hiện ra. Ngạo Nguyệt thì đã nghe qua nhiều chuyện của Hoa Liên, bao gồm cả chuyện tu vi nông sâu của nàng thế nào trước khi đi với Ân Mạc.

“Ngươi đến tìm ta là vì chuyện của Bạch Y?” Hoa Liên cũng chẳng tranh cãi với nàng ta, chuyện như vậy cũng chẳng có gì mà khoe khoang, hơn nữa ở đây, nàng không thể thực sự động thủ với Ngao Nguyệt.

“Không sai, xem ra ngươi cũng biết giác ngộ.” Ngao Nguyệt thấy Hoa Liên không nhúc nhích, cũng xoay người lại, một tay chỉ vào Hoa Liên, nói, “Đánh một trận, thắng ta, chuyện này ta coi như chưa xảy ra, thua, dập đầu nhận sai.”

Quả nhiên là cách đánh cuộc của Yêu tộc, cho dù thắng hay thua cũng chẳng hại gì đến mình, nhưng Hoa Liên cũng không muốn đáp ứng, bởi vì dù thắng hay thua nàng cũng chẳng được ích lợi gì, có điều, cách tốt nhất để giải quyết mớ phiền phức này e rằng cũng chỉ có cách này, Ngao Nguyệt này cũng thực dứt khoát.

“Được, ta đồng ý với ngươi.” Hai người cũng chẳng tìm nhân chứng gì, vừa dứt lời cả hai đã xuất thủ, khiến cho Không Hi đang đứng bên cạnh giật cả mình.

Hai thân ảnh một trắng một đỏ ngời tới ta lui giữa không trung, không hề chú ý tới ở phía xa có hai người trung niên đang chú ý đến trận đánh này.

Khóe miệng Không Mân hơi nhếch lên, trên mặt mang theo vài phần đắc ý, hỏi nam tử cao to mặc một thân áo lông trắng toát bên cạnh, “Sao hả? Ánh mắt của con ta không tệ chứ?”

Bạch Hổ Hoàng Ngao Nghiệp hung tợn trừng mắt nhìn Không Mân đang đắc ý một cái, “Hừ, ngươi đừng có đắc ý vội, bát tự còn chưa có so đâu, đến lúc ấy đừng có mà một mình âm mưu!”

“Ha ha ha. Ngươi ghen tị chứ gì.”

“Có ghen tị hay không trong lòng ngươi tự biết, Hoa Liên này đúng là không tệ, không ngờ thậm chí cả Bạch Y cũng không nhìn thấu được tu vi của nàng, có điều, ngươi cảm thấy chuyện Kim Luân tự dễ dàng giải quyết như vậy sao?”

“Chuyện này, sẽ rõ ngay thôi, con rắn nước kia không phải đang chuẩn bị tra hỏi sao.” Khóe miệng Không Mân cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Gặp mặt Giao Hoàng

Từ lúc bắt đầu giao thủ với Hoa Liên, Ngao Nguyệt đã cảm thấy có gì đó không ổn, từ đầu nàng ta dùng sáu thành công lực, sau đó tăng lên đến mười thành công lực mà Hoa Liên vẫn thản nhiên chặn được.

Tính tình nàng ta vốn nóng nảy, mắt thấy không thể làm gì Hoa Liên, mình lại không cam lòng chịu thua như vậy, cắn răng, hai tay Ngao Nguyệt đột nhiên hóa thành vuốt hồ, chụp về phía Hoa Liên.

Một cú chụp này còn kèm theo tiếng hồ gầm đỉnh tai nhức óc, tiếng gầm kia nghe vào tai chỉ khiến người ta hoa mắt choáng váng. Hoa Liên vốn đang lao về phía trước không chút do dự lùi lại, hai đóa sen nàng tiện tay biến ra vậy mà lại không đỡ nổi cú chụp kia, tan tác thành hư vô dưới vuốt hồ khổng lồ.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể không ngừng tránh né, mà Ngao Nguyệt lại ép sát từng bước, có điều càng về sau, sắc mặt của Ngao Nguyệt lại càng khó coi, ánh mắt cũng dần mất đi tiêu cự, mà bộ vuốt hồ kia lại lớn thêm mấy phần.

Giờ này không giống như Ngao Nguyệt đang dùng vuốt hồ kia tấn công nàng, mà giống như nàng ta đang bị bộ vuốt hồ trong hư không kia khống chế vậy.

“Không ổn!” Mặc dù giờ Hoa Liên rất chật vật, nhưng sắc mặt của Ngao Nghiệp đứng ngoài xem lại trở nên vô cùng khó coi. Đây là chiêu thức bảo vệ tính mệnh ông ta dạy cho con gái, lấy tu vi của nó bây giờ, tự tiện sử dụng rất có thể tạo thành kết cục không thể nào挽回.

Chuyện liên quan đến tính mạng của con gái, Ngao Nghiệp cũng chẳng để ý đến quy củ không nhúng tay vào cuộc đấu của tiểu bối gì đó nữa, tay áo phất lên, Hoa Liên chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên truyền đến một luồng xung lượng không thể chống cự, đẩy nàng về phía vuốt hồ trong hư không kia.

“Đáng chết!” Một chiêu kia kinh khủng thế nào Không Mân đương nhiên biết, cũng biết móng vuốt kia không thấy máu của Hoa Liên tuyệt đối sẽ không thu lại, nếu cứ tiếp tục như vậy, Ngao Nguyệt hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng nếu Hoa Liên bị vô phạm, mạng nhỏ của nàng cũng tuyệt đối không giữ được. Dù sao cũng là bí pháp truyền thừa lại của tộc Bạch Hổ, nếu như người thi triển là Bạch Hổ Hoàng, ngay cả Không Mân cũng không dám xông lên trước.

Cân nhắc hai phía, cánh tay Không Mân động đậy, cuối cùng vẫn không ra tay ngăn cản.

Hoa Liên dù không biết là do ai làm, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, nếu như bị móng vuốt kia đánh trúng, nàng tuyệt đối sẽ không hề thoải mái chút nào. Có điều trước mắt, luồng xung lượng kia vẫn chưa hề tiêu tán.

Huyết quang bỗng dâng lên trong mắt, nhất phẩm đài sen sắc đỏ như máu xen lẫn hoa văn màu vàng trong đan điền đột nhiên xoay tròn với tốc độ cao, khiến cho cả người Hoa Liên cũng bắt đầu tỏa ra từng luồng hồng quang.

Cùng lúc đó, vuốt hồ do Ngạo Nguyệt biến ra vừa đúng lúc chụp xuống đầu Hoa Liên, trong những tia máu bắn tung tóe khắp nơi, Ngạo Nguyệt cuối cùng cũng thu hồi lại bộ vuốt hồ kia, ánh mắt cũng dần khôi phục lại bình tĩnh.

Nàng ta nhìn những vết máu tán loạn trên mặt đất, cùng với những phần tay chân còn sót lại, hơi nhú mày một chút.

Đúng vào lúc nàng ta định bỏ đi, Ngạo Nguyệt bỗng thấy ngực đau nhói, nàng ta cúi đầu, vừa hay nhìn thấy một đoạn mũi kiếm ánh lên sắc xanh.

Hoa Liên đứng sau lưng Ngạo Nguyệt, khóe miệng còn vương tơ máu, trong tay cầm một thanh kiếm, có điều sắc độ của thanh kiếm này có hơi xám ngắt, giống như đã được tẩm độc.

Một màn bất ngờ khiến cho cả Không Tước Hoàng và Bạch Hồ Hoàng đều ngăn ra tại chỗ, dù tu vi của bọn họ đã thông thiên nhưng vẫn không tài nào nhìn ra nổi Hoa Liên sao có thể chết đi sống lại được.

Rút thanh kiếm kia ra, Hoa Liên nhìn Ngạo Nguyệt đang ôm ngực quỳ trên đất, không nói một lời.

Đối với Ngạo Nguyệt mà nói, một kiếm này chẳng thấm thía gì, nhiều lắm cũng chỉ thấy đau mà thôi, chỉ cần không phá hỏng nội đan thì nàng ta sẽ không chết.

Lúc vừa rút thanh kiếm kia ra, Hoa Liên cũng cảm thấy một luồng hơi thở vô cùng kinh khủng, rất giống với Ngạo Nguyệt, nhưng mạnh hơn gấp trăm lần. Hoa Liên xoay đầu, vừa hay nhìn thấy hai người đang đứng song song ở phía xa.

Bạch Hồ Hoàng! Nếu thế, người vừa mới thuận sóng đẩy thuyền khi nãy chính là vị này. Nếu không phải do mình vận dụng hư thế, e rằng giờ nàng đã sớm mất mạng rồi. Hôm nay, coi như nàng đã được mở rộng tầm mắt.

Nụ cười nhạt mang theo vài phần giễu cợt của Hoa Liên rơi vào mắt Ngạo Nghiệp, nhất thời lại thêm mấy phần tức giận, ông ta chẳng những không thu hồi luồng áp lực kia, trái lại còn tăng thêm vài phần.

Hoa Liên cũng không cúi đầu, cố gắng chống đỡ luồng sát khí nồng đậm bao phủ toàn thân, khóe miệng lại ứa máu. Không Mân đứng một bên, cũng không lên tiếng ngăn cản. Ông ta hiểu rõ tính tình của Ngạo Nghiệp, hôm nay Hoa Liên này nếu không bị ép đến quý xuống, Ngạo Nghiệp tuyệt đối sẽ không buông tay.

Chẳng qua là không ngờ tính tình của Hoa Liên cũng cứng đầu, vẫn lẳng lặng đứng đó không chịu thỏa hiệp.

Luồng uy lực trên người càng ngày càng mãnh liệt, nàng ngay cả thở cũng đã thấy khó khăn, chỉ có điều nàng vẫn không chịu quý xuống, Ngạo Nghiệp còn chưa có tư cách ấy.

Đến khi luồng uy lực kia tăng đến độ thừa nhận cực hạn của nàng, Hoa Liên đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ bẫng, ngay sau đó liền mất đi tri giác. Mà cùng lúc ấy, trên đỉnh đầu nàng bỗng hiện lên một đóa kim liên, trong kim liên có một người nhỏ bé mặc bạch y.

Người nhỏ bé kia chỉ mới vung tay một cái, luồng uy lực kia toàn bộ đã tán ra.

Bạch Hồ Hoàng nhìn đắm đắm vào người nhỏ bé trên đầu Hoa Liên, sắc mặt biến đổi, trên người của người nhỏ bé kia Phật quang bắn ra bốn phía, ông ta đương nhiên cảm nhận được, hơn nữa, ông ta còn cảm thấy được sự uy hiếp.

Chưa đợi Ngạo Nghiệp ra tay, đã thấy người nhỏ bé kia ngồi xuống, hóa thành từng đạo phù chú, vọt vào ngạch tâm của Hoa Liên. Mà đóa huyết liên trong đan điền Hoa Liên lại một lần nữa xuất hiện những đường hoa văn màu vàng loang lổ.

“Vừa rồi là...” Ngạo Nghiệp có chút không xác định nhìn qua Không Mân.

“Phong ấn.” Ánh mắt Không Mân nhìn Hoa Liên có thêm vài phần kinh ngạc, trên người nàng thậm chí còn có cả phong ấn của Phật gia, mặc dù không nhìn ra tác dụng cụ thể của phong ấn kia, nhưng ông ta lại có thể cảm nhận được phong ấn này rất mạnh mẽ.

Người có thể khiến cho Phật gia phải dùng đến phong ấn, rốt cuộc có bí mật gì?

Người thì đã bất tỉnh rồi, nếu Ngạo Nghiệp còn ra tay tiếp thì có vẻ mất mặt quá. Trên thực tế, hành vi vừa nãy của ông ta cũng đã quá đáng lắm rồi, đường đường là Yêu Hoàng mà lại chen ép một hậu bối Yêu Soái kỳ, thậm chí còn can thiệp vào trận đấu của người ta, cũng may chuyện này chỉ có Không Mân biết, Ngạo Nghiệp cũng chẳng sợ ông ta nói ra.

Cuối cùng Ngạo Nghiệp chỉ đành ôm một bụng tức. Kéo con gái đi.

Không Mân đứng một bên nhìn Hoa Liên, cùng với chiếc đuôi không tước vì mất đi sự hỗ trợ của yêu lực mà biến lại nguyên hình trên tay nàng, thờ dãi

một tiếng.

Ông ta không ngại để cho con trai mình tự chọn bạn đời tương lai, vốn ông ta cũng coi trọng Hoa Liên, có điều, trên người Hoa Liên này có quá nhiều bí mật, thậm chí còn khiến cao tăng của Kim Luân tự hạ phong ấn trên người nàng.

Con trai mình vì nàng mà giết cả Ngọc Ân Tình, chuyện này tạm thời chỉ có mình ông ta biết, đợi đến khi chuyện truyền ra, e là sẽ vô cùng chấn động. Nữ nhân Linh Lung cung cũng không dễ chọc đến như vậy, Ngọc Ân Tình còn là đệ tử của Cung chủ Linh Lung cung hiện giờ. Cứ thế mà chết, bọn họ kiểu gì cũng phải nói cho rõ ràng.

Cổ tình, thẳng nhóc Không Uyên kia lại còn oang oang, người là do hấn giết, chà qua là vì nhìn Ngọc Ân Tình không thuận mắt. Khiến cho Không Mân giận đến mức chỉ có thể nhốt hấn lại, đến giờ vẫn chưa thả ra.

Nếu đã là phiền phức thì không nên giữ lại ở Không Gia trại thì hơn. Có điều, nếu đã đồng ý với con trai là sẽ giúp nàng ta, vậy trước tiên giúp nàng giải quyết xong chuyện của Giao Hoàng đã, nói ra đến lúc đó Hồ Hoàng cũng tới nơi, chờ đến khi nàng bị đưa về Hồ tộc thì chẳng còn gì liên quan đến ông ta nữa.

Hoa Liên cũng không ngờ, chỉ vì Không Tước Hoàng hiểu lầm quan hệ giữa nàng và Không Uyên cho nên nàng cứ thế mà bị chuyển thẳng đến chỗ của Giao Hoàng.

Khi tỉnh lại, Hoa Liên cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nơi này dường như không phải là chỗ ở của mình ở Không Gia trại. Ngẩng đầu lên nhìn, bên trên còn có cá đang bơi qua bơi lại, bốn phía một mảng xanh thăm thẳm, nơi nàng đang ở lại giống như một cái hộp trong suốt.

Đây là đáy biển! Hơn nữa, nếu như đoán không nhầm, đây chính là đáy biển U Hải. Dù không biết lúc mình ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì, nhưng rất hiển nhiên, nàng đã bị người ta tống đến chỗ của Giao Hoàng.

Nghĩ đến đây, Hoa Liên không nhịn được cười khổ, trên đời này, quả nhiên dựa vào người khác chẳng bằng dựa vào chính mình.

Ngồi dờ ra trên giường một lát, Hoa Liên liền nghe thấy tiếng rèm che bị nhấc lên, một mỹ nhân ngư để nửa thân trần quấy đuôi bơi vào, dừng cách Hoa Liên chừng mấy thước yêu kiều cười một tiếng với nàng, “Hoa Liên tiểu thư, Giao Hoàng cho mời.”

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không thoát, cái gì tới sẽ tới. Hoa Liên xuống giường, chưa đi được hai bước đã thấy chân hơi nhũn ra. Xem ra khi hư thể bị thương nặng thì bản thể của nàng cũng tổn thương không nhẹ.

Cũng may hư thể có thể tái sinh vô hạn, chỉ cần bản thể vẫn còn đó thì có thể khôi phục lại, hơn nữa, trải qua cuộc đấu này, Hoa Liên đột nhiên phát hiện ra một chuyện rất thú vị.

Lúc trước, nàng còn đang thắc mắc tại sao số lượng hư thể theo tu vi tăng lên lại càng ngày càng ít, lần này hư thể bị hủy, khi tái sinh lại trong đan điền nàng mới phát hiện ra, không phải là ít đi, mà là dung hợp lại thành một. Nói cách khác, nếu như thần niệm của Hoa Liên đủ mạnh mẽ, có thể đồng thời khống chế được chín hư thể, thì nàng hoàn toàn có thể tách những hư thể này ra. Nhưng vậy cũng có nghĩa là mỗi hư thể chỉ có một thành công lực từ bản thể của nàng.

Theo suy đoán của nàng, công lực của hư thể nhất định có thể tăng lên, việc này còn phải xem bản thể mạnh đến đâu. Theo lý thuyết, nàng có thể tiến hóa đến thập nhị phẩm đài sen, có điều lúc còn ở Đại Hoàng, nàng đã mất đi nhất phẩm đài sen, giờ chỉ còn dư lại mười một cái. Như vậy, nếu như tu luyện đến tầng cao nhất, nàng có thể huyền hóa ra chín mươi chín hư thể.

Ảo tưởng đến tương lai mình mà có đi đánh đấm, cảnh tượng chín mươi chín hư thể có thể tái sinh vô hạn cùng nhau xông lên, nàng liền không nhịn được mà kích động một trận.

Nhưng kích động thì kích động, giờ nàng vẫn còn cách cấp bậc đó quá xa, hơn nữa, muốn chờ đến ngày đó, phải sống sót được mới là đạo lý hàng đầu.

Bên trong Hải vương cung, chỉ có mình Giao Hoàng U Cơ ngồi giữa chỗ Hải Thạch Vương, những kẻ khác đều đứng, khi Hoa Liên nhìn thấy Giao Hoàng, không kìm được hơi sùng sốt.

Nàng không ngờ, Giao Hoàng lại là nữ. Mặc dù không sao nhìn rõ dung mạo chân thực của bà ta, nhưng thân thể bà ta là của nữ thì không thể sai được.

Chẳng trách lại vô lý như vậy, Hoa Liên cuối cùng cũng hiểu ra.

“Hoa Liên.” Giọng nói thanh lãnh vang vọng cả đại điện trong Hải Vương cung, đại điện có đầy người, thậm chí cả Thủy Ảnh đã chặn đường Không Uyên ngày hôm đó cũng ở đây, có điều nơi này lại yên tĩnh đến không có một tiếng động, đoán chừng bọn họ ngay cả hô hấp cũng phải dè chừng.

“Giao Hoàng có gì phân phó.” Hoa Liên đứng giữa đại điện, hít một hơi thật sâu, Tứ Hoàng Yêu tộc, chỉ thiếu mỗi Hồ Hoàng là nàng chưa gặp. Đối với một yêu quái bình thường mà nói, được gặp mặt Yêu Hoàng chính là vinh hạnh ngất trời, nhưng với nàng, đơn giản mà nói chính là tai họa.

Trừ vị Không Tước Hoàng do Không Uyên nên có hơi khách khí một chút ra, hai người còn lại chẳng phải là kẻ tốt lành gì.

Chương 51: Bị cắn ngược lại một cái

“Người quen biết với cao tăng của Kim Luân tự, chuyện này, không phải là giả chứ.” Mặc dù là câu hỏi, U Cơ đích xác lại dùng giọng khẳng định, hơn nữa trong giọng nói còn mang theo vài phần hận ý không tài nào che giấu.

“Hoa Liên đúng là có duyên gặp mặt với tăng nhân kia một lần.” Hoa Liên bất động thanh sắc, chờ Giao Hoàng gây khó dễ.

“Gặp mặt một lần? Chỉ gặp mặt một lần mà hấn lại giúp người đối phó với Bạch Y, ta thấy chuyện e là không đơn giản như vậy đâu.” Giao Hoàng cười lạnh, bà ta nhìn chăm chăm Hoa Liên một lát, giọng nói đột nhiên lớn lên, “Hoa Liên to gan, thân là Yêu tộc lại dám cấu kết với Kim Luân tự đối phó với đồng đạo Yêu tộc, người có biết tội của người không!”

Thanh âm này đột nhiên vang dội, khiến cho trái tim Hoa Liên rung lên một cái, phun ra một ngụm máu. Nàng vốn đã chịu trọng thương, lại bị thanh âm của Giao Hoàng chấn nhiếp đột ngột như vậy, không ói máu mới là lạ.

Hoa Liên che ngực ho khan hai tiếng, sau đó dùng tay áo lau vết máu trên miệng, ngẩng đầu nhìn qua Giao Hoàng, “Giao Hoàng đã nói vậy, ta cũng không còn lời nào để giải thích, có điều, người có chứng cứ không?”

“Chúng có? Lời của Bạch Y chính là chứng cứ, người còn muốn chứng cứ gì nữa?”

“A a, thì ra là thế, nếu Giao Hoàng đã định ta có tội, việc gì phải vẽ chuyện như vậy?” Trong lời nói của Hoa Liên lộ ra ý tứ châm chọc.

“Sao hả, người không phục?” Nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Hoa Liên, chân mày U Cơ nhíu lên.

“Phục chứ, đương nhiên là phục. Thì ra ở Đại Hoang sơn, giết người có thể thành kẻ bị hại, Hoa Liên đã được mở mang tầm mắt.” Lời này, nói ra mặt không đổi sắc. Bạch Y không cho là chỉ dựa vào lời của hấn là có thể gán tội cho mình chứ, vậy đừng có trách nàng cắn ngược lại một cái. Về phần thật giả ra sao, hoặc là Giao Hoàng sử dụng Suru hồn thuật với nàng, nếu không, trừ nàng và Bạch Y, không ai biết được hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

“Ý người là Bạch Y vu oan cho người?” Thân thể Giao Hoàng nghiêng về phía trước, giọng nói vẫn không nghe ra chút tình cảm dao động nào.

“Văn bói không có ý gì cả, sống hay chết, xin Giao Hoàng cho một lần thống khoái là được.”

“Người không cần kích ta, ta sẽ không giết người, ta hỏi người, tại sao người lại nói Bạch Y vu oan cho người.” Chuyện này vốn không can hệ gì đến Hoa Liên, hơn nữa, theo lý bà ta cũng không nên tìm đến tiểu bói như Hoa Liên. Nhưng trước mắt cũng chỉ có cách này.

U Cơ đã nghe qua, thân phận của hòa thượng kia vậy mà không có một ai trong Yêu tộc biết, chỉ nghe nói hấn là số ít tăng nhân trong Kim Luân tự có thể đề tót tu hành. Về phần tu vi của hấn ra sao, ngày đó cả hai chỉ đánh qua mà thôi, U Cơ không tài nào xác định được, chỉ cảm thấy thực lực không thấp.

Khó khăn lắm mới có người nói Hoa Liên quen biết gã hòa thượng kia, để báo thù cho con trai, U Cơ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Không bằng không có.”

“Hay cho câu không bằng không có, hôm nay ta vẫn muốn nghe ý tứ của người, ta nhất định phải rõ chân tướng chuyện này thế nào, người nói đi, vô luận có chứng cứ hay không cũng có thể nói.”

Hoa Liên ho khan hai tiếng, mới ngẩng đầu lên nhìn Giao Hoàng, “Đã như vậy, Hoa Liên xin nói. Ta nghe nói bên cạnh Hồ hoàng có tứ đại thị vệ, trung thành nhất mực với Hồ hoàng.”

“Không sai.”

“Ta còn nghe nói, tứ đại thị vệ này xuất thân từ bốn tộc khác nhau, Bạch Y vừa hay chính là Ngân Hồ tộc.” Những chuyện này đều do Không Uyên nói với nàng, từ lúc còn ở trên thuyền Hoa Liên đã nghĩ xem nên ứng đối thế nào, không thể để bị chèn ép mãi được. Thật may là Bạch Y lại xuất thân từ Ngân hồ tộc, việc này cũng tiện cho nàng viện cớ.

“Nói tiếp đi.”

“Ngoài mặt nhìn vào thì tứ đại thị vệ cấp bậc giống nhau, nhưng trên thực tế, địa vị của Hồng Y là cao nhất. Bởi vì tộc trưởng của Hỏa hồ tộc là người đứng đầu thập đại trưởng lão của Hồ tộc, mà địa vị của Bạch Y thấp hơn so với Hồng Y, là vì cô cô hấn là một trong số những thê tử của Hồ hoàng. Giao Hoàng còn cần ta nói tiếp sao?”

Những chuyện này ở Đại Hoang cũng chẳng phải bí mật gì, Không Uyên cũng có quan hệ tốt với đám hậu bối của Hồ tộc, dĩ nhiên là quan hệ ở đây

phức tạp vô cùng, tuy nói tứ đại thị vệ này đều thần phục Hồ hoàng, nhưng bọn họ dù sao cũng chưa đứng ở vị trí cao nhất, ai mà chẳng có tư tâm.

Giờ Hồ hoàng độc sủng Hồ Uẩn, chưa nói đến việc có sủng ái thật hay không, đối với những kẻ khác ngoài Hồ Hoàng ra đều là một loại đe dọa. Nếu như Hoa Liên đến, Hồ Uẩn nhất định sẽ khăng khăng bám lại trên đất Hồ tộc, đến khi đó, bọn họ kẻ nào có thể tranh được với Hồ Uẩn đây.

“Ừm, Bạch Y này đúng là có lý do để giết ngươi, xem ra, ta đã có chút võ đoán, đã thế, người đâu, đưa Bạch Y vào.” Khi Giao Hoàng nói những lời này, vẫn nhìn chằm chằm vào Hoa Liên, lại không hề phát hiện ra một tia khiếp đảm của nàng. Là đã sớm dự liệu được, hay là do lời nàng nói là thật ?

Bạch Y hiển nhiên cũng nghe thấy những gì Hoa Liên vừa nói, hần vừa mới bước lên đã dừng về mặt hung ác nhìn Hoa Liên, không thể ngờ nổi nàng lại dám đối trắng thay đen hoàn toàn.

“Hôm đó xảy ra chuyện gì? Chỉ có hai người các ngươi biết, cho nên, thật giả cứ đặt qua một bên trước đã. Có điều Hoa Liên, ta rất muốn hỏi ngươi một câu, tăng nhân kia tại sao lại muốn giúp ngươi?”

“Bởi vì trong tay ta có thứ hần cần.”

“A? Thứ gì vậy?”

“Một linh vật hành thổ.”

“Linh vật hành thổ? Ngươi lấy ở đâu ra, ai có thể chứng minh ngươi có vật đó?” Mặc dù những vật vô hình rất quý hiếm, có điều U Cơ dù gì cũng là Giao Hoàng, tu vi đã đến tầng cao nhất, đương nhiên sẽ chẳng lấy làm kinh ngạc vì một linh vật hành thổ, trái lại chỉ thấy kỳ quái, Hoa Liên có được vật này từ đâu.

“Là vô tình mua được ở Phường thị của La gia, nếu như Giao Hoàng không tin, có thể đến La gia hỏi thăm, ta nghĩ vị La Nguyên Khánh công tử của La gia đuổi giết ta vì tảng đá kia lâu như vậy, chắc vẫn còn nhớ.”

Lời của Hoa Liên, từ đầu đến cuối không có chỗ nào sơ hở, hơn nữa tăng nhân Phật gia hành sự quả thực khác với Yêu tộc, hòa thượng kia giúp Hoa Liên cũng không phải là chuyện không có khả năng, U Cơ cũng không cảm thấy Hoa Liên có lá gan to như vậy, dám nói láo trước mặt bà ta.

“Giao Hoàng!” Bạch Y thấy Giao Hoàng gật đầu, mặt liền biến sắc, lập tức mở miệng muốn biện giải cho mình, có điều, Giao Hoàng lại giơ tay chặn hần lại.

“Chuyên ân oán giữa hai ngươi, Hồ hoàng sẽ giải quyết, còn ngươi...” Giao Hoàng lại đưa mắt qua Hoa Liên, “Ngươi đi cùng ta đến Thạch Hải một chuyến.”

U Cơ đã sớm tính toán qua, vô luận chân tướng ra sao bà ta cũng phải đánh cược một lần. Xem xem Hoa Liên này có phải thực sự không quen biết gì với hòa thượng kia không.

Hung thủ giết con trai bà ta, tuyệt đối bà ta sẽ không dễ dàng cho qua như vậy!

Mặc dù thân thể không bị tổn hại gì, nhưng tâm trạng Hoa Liên vẫn không thoải mái như trước. Thạch Hải kia, bây giờ cực kỳ nguy hiểm, ngay cả Tứ đại Yêu Hoàng còn rời rít bỏ đi, hơn nữa, nơi đó còn có một sinh vật viễn cổ mới xuất thế, có trời mới biết đó là thứ nguy hiểm gì.

Đưa nàng đi không thành vấn đề, nhưng ngộ nhờ thực sự có thứ gì không hay ho xuất thế, ngay cả Giao Hoàng cũng không đối phó được, cái mạng nhỏ này của nàng chắc sẽ hoàn toàn phó thác ở trong đó.

Cự tuyệt đương nhiên là không thể, trước mắt chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy.

Nữ nhân phần lớn đều thuộc phái hành động, Giao Hoàng cũng vậy, bà ta thậm chí còn chưa cho Hoa Liên chút thời gian để chuẩn bị đã mang nàng rời khỏi U Hải.

Có điều, chuyện xảy ra trong đại điện ở Hải vương cung cũng nhanh chóng truyền đến tai của ba vị Tam Hoàng khác.

Đối với chuyện Hoa Liên cản ngược lại Bạch Y một ngum ở Hải Vương cung, thái độ của Hồ Hoàng vẫn rất mập mờ, ngay cả Bạch Y cô cô tự mình đến cầu kiến Hồ Hoàng cũng bị ngăn lại ngoài cửa.

Không Mân thì ngược lại, hơi có chút cảm khái, Không lão quan gia vẫn đi theo bên cạnh Không Uyên để bảo hộ hần cung kính đứng trong thư phòng.

“Chi Uu, ngươi thấy lời của Hoa Liên có mấy phần là thật?” Không Mân ngồi trên ghế thái sư, ngón tay gõ xuống mặt bàn theo tiết tấu.

“Lão nô cho là, một câu cũng không phải thật.” Không lão quan gia khẽ cười cười, Hoa Liên này không vô hại như vẻ bề ngoài, hơn nữa, chuyện này e là chỉ có thể chấm dứt tại đây, không thể không nói, một chiêu này của nàng rất đẹp.

“A? Không phải là thật, nhưng nàng nói có căn cứ, La Thiên kia cũng đã xác nhận chuyện trong tay nàng ta có linh vật hành thổ.”

“Đúng thế, có điều có một chuyện rất quan trọng, chủ nhân, hình như người đã quên.”

“Chuyện gì?” Động tác của Không Mân đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn qua quần gia.

“Ngọc Ân Tình kia, tại sao lại muốn giết Hoa Liên.” Dừng một chút, Không lão quần gia nói tiếp, “Chẳng lẽ chủ nhân không thấy kỳ lạ sao. Ngọc Ân Tình là người thừa kế đã được định sẵn của Linh Lung cung, theo lý thuyết, với địa vị của nàng ta, căn bản không có gì dính dáng đến Hoa Liên mới phải. Nhưng nàng ta lại đuổi theo Hoa Liên muốn giết nàng, lão nô cảm thấy, quan hệ của Hoa Liên này với chính đạo tuyệt đối không hề đơn giản như tưởng tượng. Hoặc là, trong tay nàng có thứ mà chính đạo cần, nhưng tuyệt đối không đơn giản chỉ là một khối linh vật hành thổ.”

Không Mân gật đầu một cái, có điều hiện giờ bên phía Thạch Hải kia quá hỗn loạn, ông ta còn chưa dư dật thời gian để chú ý đến Hoa Liên, đành để sau này mới nghiên cứu tìm hiểu bí mật trên người nàng ta vậy.

“Có điều ta cũng không ngờ tới, nàng có thể dùng cái miệng mà thuyết phục được nữ nhân U Cơ kia. Chắc chắn, đúng là có chút thủ đoạn.” Tuy khi đưa người qua, Không Mân cũng đã nói đôi câu với Giao Hoàng, nhưng ông ta cũng không nói cho chót lời, chỉ muốn U Cơ giữ lại một cái mạng cho Hoa Liên, ai ngờ, sau buổi nói chuyện này với Hoa Liên, ngay cả đầu ngón tay của nàng ta U Cơ cũng không chạm đến. “Người trông chừng thằng nhóc kia cho cẩn thận, sau này ít để nó tiếp xúc với Hoa Liên kia thì hơn.”

“Chuyện này...” Không lão quần gia mặt đầy u sầu, “Chủ nhân, thiếu gia, cậu ấy... chạy rồi.” Nói xong, lão quần gia còn móc từ trong ống tay áo ra một phong thư, phía trên có vài chữ rồng bay phượng múa to đùng: Cha, con đi Thạch Hải chơi một chuyến.

“...” Ông ta biết ngay mà, phàm là lời ông ta nói ra, thằng khốn kiếp kia căn bản không bao giờ nghe, “Bắt nó về cho ta.”

“Aiz... Dạ.” Lão quần gia thở dài, đã bao nhiêu năm rồi, đối với chuyện bắt thiếu gia về, ông ta đã rất thấm thía trong lòng.

“Chậm đã, thôi đi, để ta tự mình đi, cái thằng không biết nông sâu kia, dám chạy đến Thạch Hải, nó không muốn sống nữa rồi!” Không Mân giận đến mức râu ria dựng ngược. Thạch Hải là chốn nào cơ chứ, chút tu vi này của nó mà còn dám chạy đến đó!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thạch Hải nguy hiểm

Dám có ý đồ với Yêu Hoàng, xem ra vẫn nhiều kẻ tiếc mạng.

Đi chung cùng nhau, dọc đường đi Hoa Liên chỉ nhìn thấy toàn là xương trắng, thậm chí nàng còn thấy cả những thi thể còn chưa rửa nát, trên những thi thể đó, đủ loài độc trùng kì lạ chưa từng thấy bao giờ bò qua bỏ lại, thoạt nhìn vô cùng ghê tởm.

Mặc dù Thủy Ảnh đã nói trong Thạch Hải có không ít thú dữ, nhưng trước mắt bọn họ vẫn chưa gặp phải, đại khái là hơi thở toát ra từ người Giao Hoàng quá mức cường đại, đám thú dữ kia dù không có trí khôn gì, nhưng cũng biết ai mạnh ai yếu, không có nguyên nhân đặc biệt, tuyệt đối sẽ không chạy tới chịu chết.

Giao Hoàng cứ mang theo bọn họ đi như vậy hai ngày hai đêm, chẳng lẽ bà ta không cảm thấy mệt nên cũng cho là mọi người đều như thế? Thủy Ảnh tu vi cao, ở đây dù không thể nào hấp thụ yêu khí nhưng vẫn có thể hành động tự nhiên. Nhưng Hoa Liên trên người còn đang bị thương chưa lành, hư thể còn chưa khôi phục lại, nếu gặp chuyện gì xui xẻo ở đây, nàng đến cơ hội để chạy cũng không có.

Đúng vào lúc Hoa Liên sắp không chịu đựng nổi nữa, bọn họ cuối cùng cũng đã đến nơi.

Mặc dù bốn Yêu Hoàng đều đã rút lui khỏi Thạch Hải nhưng nơi này vẫn có không ít yêu quái canh giữ, mấy tên yêu quái kia nhìn thấy Giao Hoàng đến, hết sức cung kính nghênh đón bà ta vào.

Trong khi Giao Hoàng nghe mấy tên đại yêu đến từ các tộc hồi báo lại những chuyện lớn nhỏ đã xảy ra trong Thạch Hải dạo gần đây, Hoa Liên đã đi tìm chỗ để nghỉ ngơi.

Nàng cũng chẳng quan tâm sắp tới mình sẽ phải đối mặt với thứ gì, trước mắt, nàng chỉ muốn nghỉ ngơi cho thật tử tế, bổ sung sức lực đã bị hao hụt quá nhiều của mình, cho dù không thể hấp thụ yêu khí chữa thương cho bản thân, ít nhất cũng không đến mức ngay cả khí lực để đi bộ cũng không có.

Giao Hoàng mang theo Hoa Liên đến đây, vẫn thu hút sự chú ý của không ít người, dù sao Thạch Hải là một khu vực nguy hiểm, với loại tu vi thấp như nàng, rất có thể sẽ chết trong đó, có điều, tò mò thì tò mò, không ai dám mở miệng hỏi.

...

“Niết Thiên sư huynh, đã xảy ra chuyện gì sao?” Một hòa thượng mặc tăng bào màu xám tro chột mở mắt, nhìn về phía Ân Mạc.

Ân Mặc khẽ gạt đầu, khóe miệng nhếch lên, “Giao Hoàng tới rồi.” Còn đưa cả nàng ấy đến.

Lần này thì Ân Mặc cuối cùng cũng tin tưởng, vận may của Hoa Liên quả thực là vô cùng kém, nếu mà không kém đến thế thì chưa chắc đã bị lôi đến đây.

Có điều suy nghĩ một chút, hẳn có thể hiểu đại khái tại sao Hoa Liên lại xuất hiện ở đây. Chắc là gặp lại hẳn thêm lần nữa, nàng nhất định sẽ nổi điên. Có điều phúc đến họa theo, ai biết được, chuyện này có phải cơ duyên với nàng hay không đây.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Ân Mặc chứa đầy ý cười. Ngày nào cũng tu luyện, thực sự là vô ích với một người khỏe mạnh, so với việc ngồi niệm kinh với một đám hòa thượng ở chỗ này, hẳn thích nhìn cái mặt bánh bao kia của Hoa Liên hơn, véo lên, xúc cảm nhất định là rất tuyệt.

Hòa thượng bên cạnh Ân Mặc nghe hẳn nói vậy thì biến sắc, “Sư huynh, chúng ta có nên mời sư phụ sư bá đến trấn giữ không?” Dù sao tu vi của bọn họ còn kém Yêu Hoàng một đoạn, lần trước mặc dù đã giải vây Giao Hoàng thành công, dùng kế diệu hồ ly son gát bà ta đi, sau đó bắt con trai bà ta, nhưng lần này, đối phương hiển nhiên sẽ không dễ dàng bị mắc mưu như vậy.

“Vậy thì mời đến đây đi.” Trong mắt Ân Mặc lóe lên một tia sáng quý dị, rất nhiều vị lão đầu đã ẩn cư cũng nảy sinh hứng thú với vật còn sống từ Thái cổ trong vùng biển Thạch Hải này, rồi rít muốn xông vào tìm hiểu đến cùng.

Nhưng mà, bọn họ có thể được như ý sao?

Chờ mấy lão nhân kia đều tiến vào, đám hậu bối như bọn họ cũng nên công thành lui thân. Trước đó, hẳn phải đi gặp bạn cũ đã, nếu không, bạn cũ nhất định sẽ không vui.

Nhìn sư đệ dẫn người đi, Ân Mặc cũng đứng dậy, đá bỏ đoàn qua một bên, phui phui bụi bặm trên người, cất bước đi ra khỏi huyệt động dùng để “tị nạn”.

Thạch Hải nguy hiểm nhất là vào ban đêm, vô luận là ai, chỉ cần muốn sống, đến thời điểm này đều sẽ đào một cái hang mà núp ở bên trong. Có điều tối nay, Ân Mặc lại không có ý định nghỉ ngơi.

Một mình hắn chậm rãi bước trong Thạch Hải u ám, dưới chân đạp lên con đường đá với những hoa văn cuộn sóng, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Trên đỉnh đầu hắn, đủ loại thanh âm kỳ quái đan xen vào nhau vọng tới, buổi đêm, chính là thời gian những con độc trùng ra ngoài kiếm ăn, phần lớn thời gian, độc trùng chỉ cần phát hiện dưới đất có vật sống là sẽ đồng loạt ủa ra, nhưng rất hiển nhiên, bọn chúng dường như ngơ ngác với Ân Mặc, không có con nào để mắt đến hắn.

Đi hơn một canh giờ, xác định được vị trí đại khái của doanh địa Yêu tộc, Ân Mặc mới dừng lại. Hắn vừa dừng bước chưa bao lâu, đột nhiên có một bóng đen lướt qua sau lưng hắn, mang theo một trận âm phong.

Ân Mặc chẳng hề có chút ý định đuổi theo tìm hiểu, chỉ chấp tay sau lưng đứng đó, “Dừng đi theo ta, đi theo ta cũng vô dụng.”

Bóng đen kia dừng lại cách hắn hơn trăm thước, nhìn qua hình dáng thân thể to lớn, giống như người, nhưng lại có chỗ không giống, mùi tanh của đất trên người hắn rất nồng, đứng xa mà vẫn có thể ngửi thấy.

“Nên làm gì thì làm thế, nếu như ngươi cứ theo ta nữa, bị người ta bắt, ta cũng mặc kệ.” Thấy vật kia vẫn chưa đi, Ân Mặc lại nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Di tích Thái cổ

Kết quả, bóng đen kia chẳng những không có ý định rời đi, lại còn xích lại gần Ân Mặc. Dừng một chút, cảm thấy Ân Mặc hình như không chú ý đến mình, lại bước lên thêm hai bước nữa.

Ân Mặc bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn qua bóng đen kia, chưa mở miệng, đã thấy bóng đen kia bị dọa cho sợ đến mức lập tức lùi lại thật xa.

Chờ hắn quay đầu qua nơi khác, chưa được mấy chốc, bóng đen kia lại xích lên, hai người cứ giằng co như vậy, một lúc lâu sau, Ân Mặc cuối cùng cũng chịu thua. Cất bước đi về phía bóng đen kia, bóng đen kia không chạy trốn, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Cách bóng đen chừng mười mấy thước, Ân Mặc dừng lại, vừa đúng lúc đối diện với cặp mắt sâu thẳm lóe lên bạch quang trong đêm đen kia.

Cặp mắt kia cũng không giống người, nhưng lại khác với loài dã thú, tròng mắt của nó thậm chí còn có ba quãng sáng, là ba quãng sáng kia tỏa ra bạch quang.

Tạc Xi, dị thú Thái cổ, hình người, tay cầm mâu giáp, răng dài ba thước. Thú đứng trước mắt hắn, dù hàm răng không khoa trương như vậy nhưng cũng đã dài đến dưới cằm, đáng tiếc, trong tay nó không có mâu giáp.

Có điều, Ân Mạc trên cơ bản đã có thể xác định, nó chính là Tạc Xi không thể nghi ngờ, có ghi chép nói rằng loại dị thú này đã chết trong Đại Hoang, ai ngờ được nó còn sống đến bây giờ chứ.

Cho nên mới nói, nếu như không tận mắt thấy được, thì đừng nên tin tưởng những lời đồn đại. Giống như những thần thoại về thời thượng cổ đã được nghe qua rất nhiều kia, có ai biết, trong đó có bao nhiêu phần thật giả.

“Nếu như ngươi còn muốn sống tiếp, tìm một nơi không có ai tu luyện, đến khi nào ngươi có thể bỏ được thân túi da này đi mới thôi, ta không có hứng thú với ngươi.” Nói xong, Ân Mạc cũng chẳng quan tâm nó nghe có hiểu hay không, xoay người đi thẳng.

Mà Tạc Xi chỉ nghiêng đầu nhìn bóng lưng của hắn. Một lúc sau, khi bóng dáng Ân Mạc hoàn toàn biến mất, đám độc trùng quanh quần trên không trung đột nhiên đồng loạt vọt về phía nó. Trong chớp mắt nó đã bị bao vây hoàn toàn.

Được một lúc, lách tách một tiếng, đám độc trùng kia lại tản ra, nó lấy tay vỗ bụng, đứng đĩnh đạc bước đi. Trên đất có một tầng thi thể của độc trùng.

...

Chắc là mấy ngày vừa qua nàng đã mệt muốn chết rồi, lúc Hoa Liên tỉnh dậy đã là nửa đêm. Bên ngoài lều của nàng không có ai canh gác, cũng không có ánh sáng nào.

Cuối cùng cũng khôi phục được chút thể lực, Hoa Liên đứng dậy, vắn eo một cái, đi ra ngoài lều. Dù sao cũng không tu luyện được, nàng đi ra ngoài hít thở một chút cũng tốt.

Ngay từ lúc Hoa Liên có động tĩnh, U Cơ ngồi trong chiếc lều cách đó không xa đột nhiên ra đầu cho Thủy Ảnh bên cạnh, “Đi theo nàng ta, đừng để cho nàng ta đi xa.”

“Dạ.” Thủy Ảnh gật đầu một cái, nhanh chóng ra ngoài như một trận gió, đám đại yêu vẫn chia ra ngồi hai hàng đang thảo luận về di tích thái cổ đầu tiên là dừng lại, nhưng rồi cũng nhanh chóng tiếp tục thảo luận.

Doanh địa của Yêu tộc rất lớn, hơn nữa nơi này cũng không có những cột đá nguy hiểm kia, Hoa Liên cũng không lo lắng lúc nào cũng có thể bị đám trùng độc kia gặm cho xương cốt cũng không còn, có điều, nàng vẫn không có dũng khí đi sâu vào trong Thạch Hải giữa đêm thế này.

Thủy Ảnh nói với nàng, vào ban đêm, muốn sống thì tốt nhất đừng nên đi loạn. Hoa Liên cũng không muốn chết một cách không rõ ràng như vậy ở đây, cho nên chỉ đi loanh quanh trong doanh địa.

Nàng chưa đi được bao lâu, đã thấy Thủy Ảnh đi theo sau. Biết hắn tới để giám thị, cũng thuận tiện bảo vệ mình, Hoa Liên cũng chẳng có phản ứng gì đặc biệt, Thủy Ảnh không hay nói nhiều, hơn nữa, nàng không cho là giữa họ có tiếng nói chung gì cả.

Vốn nàng cũng chẳng phải người hay chuyện, nếu không gặp phải cái thể loại giỏi bắt chuyện như Khổng Uyên kia, Hoa Liên cũng sẽ không chủ động mở miệng.

Đi tiếp lên trước, nàng đã có thể nghe thấy tiếng những con độc trùng cọt cánh sần sật cách đó hơn trăm thước, không đợi Thủy Ảnh nhắc nhở, Hoa Liên đã dừng bước, trong lòng nghĩ, chắc cũng đến lúc về rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ dị, có người ở gần đây, cảm giác hết sức quen thuộc, hơn nữa, bóng dáng người nọ đột nhiên xuất hiện trong đầu, khiến cho trái tim Hoa Liên giật thót.

“A a, xem ra canh giữ ở đây vẫn có chút thu hoạch.” Tiếng cười khẽ chọt truyền vào trong tai, Hoa Liên giật mình một cái. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là nhìn qua Thủy Ảnh, mà Thủy Ảnh hình như cũng không nhận ra điều gì khác lạ, Hoa Liên bây giờ mới yên tâm.

“Sao ngươi lại chạy đến đây hả?” Hoa Liên cũng truyền âm lại, đại khái là do đã ở bên cạnh Ân Mạc một thời gian, cho nên lúc Hoa Liên nói chuyện với hắn đã bớt đi vài phần cẩn trọng, lại có thêm chút tùy ý.

“Ta ở đây thì có gì lạ, kỳ quái phải là ngươi làm sao lại ở đây mới đúng? Ta nhớ, lần trước lúc chia tay, ngươi nói với ta là muốn dạo chơi tứ hải cơ mà, sao hả, quyết định đi du ngoạn ở Thạch Hải một vòng trước?” Ân Mạc trêu ghẹo nói.

“...Không nói thì thôi, nói đến, còn không phải tại ngươi!” Mặc dù không nhìn thấy người kia, nhưng vừa nghe thấy giọng của hắn Hoa Liên đã có chút mất bình tĩnh. Nghĩ đến sự xui xẻo mà Ân Mạc mang đến cho nàng, Hoa Liên không nhịn được muốn đập vào mặt hắn.

“Chắc chắn, ta cũng đâu có bắt ép Giao Hoàng, bảo bà ta đưa ngươi đến đây.” Ân Mạc vẫn tiếp tục trêu chọc.

Tự biết nói không lại hắn, cứ tiếp tục thế này, mình nhất định sẽ bị hắn làm cho tức đến lộ hết cả manh mối, Hoa Liên đành phải chuyển đề tài, “Ngươi biết bà ta đang tìm ngươi mà còn chạy tới, không sợ bị tóm sao? Ta nhớ, tu vi của bà ta cao hơn ngươi nhiều.”

Mặc dù chỉ cần đủ tu vi, cách xa trăm dặm cũng có thể truyền âm, nhưng Giao Hoàng đang ở đây, dù truyền âm kiểu gì cũng rất dễ bị phát hiện. Huống chi, Hoa Liên còn có trực giác, Ân Mặc ở ngay gần đây, lá gan của hắn đúng là khá lớn.

Hắn không sợ bị phát hiện sao? Hay là Giao Hoàng căn bản không phát hiện ra được?

Mặc dù chính Ân Mặc cũng đã nói, tu vi của hắn chỉ đến Hóa Thần kỳ mà thôi, nhưng Hoa Liên vẫn cảm thấy, tên này vô cùng thần bí, giống như nàng vậy, mang theo rất nhiều bí mật. Cho dù tu vi của hắn như vậy, nhưng thực lực chân chính tuyệt đối sẽ không chỉ dừng ở Hóa Thần kỳ.

“Ồ... Ta vốn định cứu ngươi khỏi nước sôi lửa bỏng, nhưng mà, xem ra trình độ thích ứng của ngươi rất cao, nhìn qua, Giao Hoàng đối xử với ngươi cũng không tệ lắm, ta đi trước vậy, không tiễn.” Cuối cùng cũng nhìn thấy cái mặt xinh xắn của nàng giãn đến biến thành bánh bao, tiếng cười của Ân Mặc vọng đến.

“Nói gì hữu dụng ấy!” Nàng không tin Ân Mặc không có việc gì mà lại chạy tới chỉ để nói chuyện phiếm với nàng, hơn nữa, cho dù Ân Mặc có muốn đưa nàng đi, nàng cũng không đồng ý. Nàng vừa mới phui sạch “Gian tình” giữa mình với hắn xong, sao có thể cứ thế mà bỏ chạy cùng hắn được.

Cho dù có thoát khỏi Giao Hoàng, sau này, chẳng lẽ cả đời nàng cứ phải trốn chui trốn nhui sao, không thể đi cùng Ân Mặc mãi được.

“Hữu dụng à... hữu dụng thì không có.” Tiếng cười lại vọng đến lần nữa, có điều lần này thanh âm đã dần dần nhỏ đi, chắc là người đã đi xa.

“...” Hoa Liên đứng đó, tức đến giậm chân, hại nàng không đứng lại kích động cả nửa ngày, kết quả hắn ngay cả một tin hữu dụng cũng không nói.

Đùa bốn nàng xong rồi cứ thế bỏ đi? Hầu hần tâm sự, trái tim run sợ lâu như vậy, cho dù không có công lao cũng có khổ lao chứ! Đồ hòa thượng vô nhân tính!

“Ngươi làm sao vậy?” Thủy Ảnh thấy Hoa Liên giậm chân tại chỗ, rốt cục không nhịn được mở miệng.

“Không sao cả.” Hoa Liên căn bản không có ý giải thích, yêu quái mà, có ai mà không có bệnh lạ, tất cả đều có thể chấp nhận.

Quả nhiên, Thủy Ảnh cũng không hỏi tiếp nữa, Hoa Liên cũng chẳng có tâm tình đi dạo tiếp, bước nhanh về lều của mình, nằm lên giường, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Không biết có phải vì sự xuất hiện của Ân Mặc hay không, cảm xúc vốn căng thẳng của nàng cũng từ từ hạ xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoa Liên vừa rời giường đã nghe thấy một tràng tiếng ồn ở bên ngoài. Đến nàng bước ra khỏi lều mới thấy một hàng thi thể đang đặt ở giữa doanh địa.

Đều là thi thể của vài đại yêu, có điều trước mắt đều đã bị xé tan thành từng mảnh, những bộ phận trên người trên cơ bản đều là ghép lại. Mới sớm ra đã thấy một cảnh máu me như vậy, Hoa Liên không nhìn nổi nữa, vừa định xoay người đi vào trong lều, đã thấy Thủy Ảnh đi về phía nàng, “Giao Hoàng muốn gặp ngươi.”

Bất đắc dĩ, Hoa Liên chỉ có thể đi theo Thủy Ảnh gặp Giao Hoàng, gặp xong, nghe được chỉ thị của Giao Hoàng, mặt của Hoa Liên hoàn toàn trắng bệch.

Bà ta lại muốn đưa một đứa tiểu yêu vừa mới lên Yêu Soái kỳ như nàng đi thăm dò di tích Thái cổ! Bà ta sợ mình không chết đúng không? Đám đại yêu vừa nãy đều là do xông vào di tích Thái cổ nên mới biến thành cái dạng ấy, tu vi của bọn họ thấp nhất cũng là Yêu Vương, nàng chỉ tính là cọng hành.

Nhưng mà, lệnh của Giao Hoàng đã ban, Hoa Liên căn bản không có đường để cự tuyệt. Chỉ hy vọng lúc gặp nguy hiểm cần chạy trốn, bọn họ có thể thuận tiện vớt mình đi cùng, có điều, khả năng xảy ra chuyện nực cười như thế ngay cả nàng cũng không tin nổi.

Di tích Thái cổ đã trải qua bao năm sương gió gột rửa, đã sớm chìm vào trong lòng đất, cũng không biết lúc trước Ma Tu kia làm sao phát hiện ra được.

Đi theo đám Giao Hoàng đến cửa vào của di tích, nàng chỉ thấy được một hang động thẳng đứng sâu thăm thẳm, ánh sáng không sao lọt vào trong hang, đứng ở trên căn bản không thể thấy được tình hình phía dưới thế nào.

“Cửa vào chỉ có một sao?” Hoa Liên nhỏ giọng hỏi Thủy Ảnh bên cạnh.

“Nghe nói có rất nhiều cửa vào, có điều tạm thời an toàn chỉ có ba, đây là một trong số đó.” Câu trả lời của Thủy Ảnh không khiến Hoa Liên an tâm hơn được mấy phần, đi vào từ cửa an toàn còn chết một đám, có thể thấy chỗ này không an toàn đến nhường nào.

Dù gì trong động này cũng có một chiếc thang lên xuống đơn giản, Hoa Liên đi theo Giao Hoàng và Thủy Ảnh đi vào, đi cùng họ còn có hai Đại yêu, tu vi của bọn họ ít nhất cũng là Yêu Đế kỳ đầu.

Trận thế này, xem ra không tìm được kết quả sẽ không bỏ qua.

Trong động một mảng đen kịt, hơn nữa cực kỳ yên tĩnh, bước chân chạm đất cũng có thể phát ra từng trận tiếng vang. Dù trong tay Thủy Ảnh có cầm dạ

mình châu nhưng ánh sáng căn bản không thể nào xuyên qua bóng tối, chỉ có thể chiếu sáng chừng hai ba thước quanh người.

Cùng với lúc đám Hoa Liên tiến vào từ cửa bên này, ngoài một cửa vào khác cách đó ngàn dặm, có một người vận bạch y đứng đó, từng trận gió nhẹ phát qua mái tóc hần, những sợi tơ màu vàng đan vào tóc đen cùng nhau bay múa, kim quang màu vàng lấp lánh ánh lên rất thuận mắt, người này chính là Ân Mạc.

Có điều Ân Mạc chỉ nhìn chằm chằm cửa vào, không có ý đi xuống.

Đứng đó một lúc, giọng nói có chút bất đắc dĩ, ”... Sao ngươi lại đi theo nữa rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Biến dị

Phía sau tảng đá cách hần không xa, Tạc Xi rúc người núp ở đằng sau, đầu hơi ló ra nhìn Ân Mạc. Trừ hai chiếc nanh tương đối dọa người của nó ra, dáng dấp của Tạc Xi thực ra cũng không đến nỗi kinh người, chỉ có điều là làn da lại phiếm sắc xanh, không có bất cứ biểu cảm gì.

Từ khi Ân Mạc xuất hiện ở chỗ này, nó đã ngó dáo dác quanh đó, dường như muốn tiến vào cùng Ân Mạc, nhưng lại không có gan làm vậy.

“Ngươi muốn vào đứng không?” Ân Mạc lại hỏi một câu.

Một lúc lâu sau, Tạc Xi mới thò đầu ra, chần chừ gật đầu một cái với Ân Mạc.

“Hy vọng ngươi đừng hối hận.” Dù sao có thể sống đến tận bây giờ cũng không dễ dàng, đi vào, chưa chắc có thể còn sống mà đi ra. Nhưng mỗi người đều có mệnh số khác nhau, không phải chỉ bằng một câu nói của hần là có thể ngăn cản được.

Nói xong, Ân Mạc đi trước, bước vào trong hang động đen nhánh sâu thẳm, bóng trắng kia nhanh chóng biến mất trước cửa động. Tạc Xi vòng quanh bên ngoài hai vòng, sau đó cũng chui vào trong động.

...

Đi rất xa, đám người Hoa Liên vẫn ở trong sơn động thấp hẹp, không nhìn thấy bất cứ bóng dáng nào của di tích, hơn nữa, nơi này yên tĩnh đến kỳ quái, nếu như không lên mười hai phần tinh thần, rất dễ bị tâm ma nhập thể. May là dù tu vi của Hoa Liên không cao, nhưng cũng không có vấn đề gì với tâm ma, cho nên, nàng lại chính là người nhẹ nhàng nhất trong đoàn người.

Đúng vào lúc Hoa Liên đang cho là không thể tìm được di tích trong tích tắc, trước mắt nàng đột nhiên bùng sáng, cảnh tượng này... là ở Bất Chu Sơn!

Cách nàng mấy bước chính là Dưỡng Thiên trì, mà lúc này, bên bờ Dưỡng Thiên trì, một nam tử mặc áo tím đang đứng đó. Người kia cúi đầu mỉm cười, nét mặt tràn ngập sự vui mừng, nụ cười ấy khiến cho người bên cạnh nhìn vào tâm trạng cũng sẽ không kim được mà vui vẻ theo.

Trong tay nam tử là hai viên châu sắc đỏ như bảo thạch, Hoa Liên cảm thấy ngực mình nhói đau từng cơn, cho dù có chết nàng cũng sẽ không quên đó là thứ gì!

Nếu không phải do đột nhiên mất đi hai hạt sen kia, nàng sao có thể đến tận bây giờ mới biến hóa. Nếu như không phải do mất đi hai hạt sen kia, nàng sao có thể thiếu chút nữa tan thành tro bụi.

Hoa Liên đưa mắt nhìn qua ao Dưỡng Thiên, quả nhiên, khi đó, những cánh hoa trên bản thể của nàng đã dần biến thành màu đen, lửa dưới đáy ao đột nhiên xông lên bao trùm lấy cả đóa hoa.

Sau khi lấy được hai hạt sen kia, nam tử áo tím xoay người bỏ đi, không hề liếc nhìn đến đóa huyết liên trong ao đến một cái.

Hoa Liên đứng một bên, giống như người đứng xem lảng lảng nhìn tất cả, khi nam tử lướt qua nàng, không hề nhận thấy được sự tồn tại của nàng. Hoa Liên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gương mặt ấy khắc ghi sâu đậm trong đầu nàng.

“Hoa Liên, Hoa Liên tỉnh lại đi, Hoa Liên!” Trong lúc hoang mang, Hoa Liên đột nhiên cảm thấy có người đang gọi mình, nàng chợt mở mắt, vừa đứng lúc nhìn thấy Thủy Ảnh đang ghé lại gần trong gang tấc.

“A, sao vậy?”

Thấy Hoa Liên tỉnh lại, Thủy Ảnh mới thở phào một tiếng, vừa nãy bọn họ đột nhiên tiến vào thế giới nội tâm của mình, có điều bốn người bọn họ đã

nhanh chóng thoát ra trước, chỉ có Hoa Liên, toàn thân bị một tầng hồng quang bao phủ, ngay cả Giao Hoàng chạm vào nàng cũng bị bắn ngược trở lại, qua hơn một canh giờ nàng rốt cục mới có dấu hiệu tỉnh táo lại.

“Người thiếu chút nữa bị ảo giác của thế giới nội tâm cắn nuốt.” Thủy Ảnh có chút trách cứ nhìn nàng, “Cẩn thận một chút, nơi này không giống bên ngoài.”

“Ta biết rồi, cảm ơn.” Hiếm khi có người quan tâm đến mình, mặc dù hẳn chỉ theo lệnh của Giao Hoàng bảo vệ nàng.

Sau khi tỉnh táo lại, nghỉ ngơi trong chốc lát, đoàn người tiếp tục đi về phía trước, nhưng Hoa Liên lại cảm thấy Giao Hoàng thường liếc mắt nhìn qua mình, ánh mắt kia có thêm vài phân ý tứ tò mò nghiên cứu.

Sau khi đột phá tầng ảo cảnh này, đi không bao xa, bọn họ đã tiến vào một gian phòng bằng đá vô cùng rộng rãi, căn phòng đá này không biết là sau này được dựng lên hay là vốn đã có, vậy mà lại không kém mấy so với đại điện của Hải Vương cung. Bên trong phòng đá có một cánh cửa đá cao hơn mười thước, cửa đá nửa khép, có một lối vào đủ cho một người, trên hai phiến cửa đá màu đen thẫm khổng lồ không có bất cứ hoa văn nào, chỉ treo hai chiếc vòng kim loại cùng màu.

Chiếc vòng kim loại kia không biết được làm từ chất liệu gì, chỉ có điều Giao Hoàng mới nhìn thấy nó sắc mặt đã trở nên kích động, nếu không phải trước cửa đá kia còn có hai con cự thú bằng đá màu xanh chắn phía trước, đoán chừng bây giờ bà ta đã xông lên.

“Giao Hoàng, chính là chúng.” Hoa Liên và Thủy Ảnh dừng ở lối vào, không đi lên phía trước, hai đại yêu kia đi theo U Cơ, nhỏ giọng nói bên tai bà ta.

“Trần Sơn thú con rối Bảo Chất của Kim Luân tự, một đám phế vật!” Khi nhìn thấy hai con rối kia, sắc mặt U Cơ cũng trầm xuống, vốn tưởng đây là đồ trong di tích thượng cổ, không ngờ lại là đám hòa thượng Kim Luân tự kia giờ trở quý. E là bây giờ người của Ma Đạo và Chính Đạo đã vào trước từ hai cửa khác rồi.

Chỉ có Yêu tộc bọn họ, đến giờ mới tới cửa vào.

“Cái này... nhưng, tăng nhân của Kim Luân tự căn bản không có cơ hội đặt con rối ở chỗ này.” Muốn đi vào nơi này, nhất định phải đi qua doanh địa, cho dù lúc ấy Giao Hoàng không có ở đây, nhưng cũng không đến nỗi có người xông vào mà bọn họ chẳng hề cảm nhận được.

“Là hòa thượng kia!” U Cơ cắn răng ngoan độc gầm gừ, nét mặt dữ tợn khiến cho hai gã đại yêu bên cạnh đồng thời lùi về sau, chỉ sợ không cẩn thận lại bị giận chó đánh mèo.

Chỉ phát tay một cái, Giao Hoàng đã phá hủy hai con rối có thực lực ngang với tu sĩ Hóa Thân Kỳ kia, sau đó một mình bước vào trong cửa đá trước. Hoa Liên chân chữ ở bên ngoài cả nửa ngày nhưng cuối cùng vẫn không thể không vào.

Càng đến gần cánh cửa đá kia, trong lòng nàng lại càng mơ hồ cảm thấy một tia nguy hiểm. Bước vào phiến cửa đá kia, Hoa Liên hơi ngần ra một chút, bên trong lại có một cánh cửa nữa, sau khi đi qua sáu cánh cửa, nàng đã hoài nghi nơi này không phải là di tích Thái cổ thực sự. Mấy người Thái cổ đó không rành rồi như vậy chứ, làm nhiều cửa như thế để làm cái gì?

“Long Môn, nơi đây nhất định là Long Môn!” So với vẻ không chút để tâm của Hoa Liên, gương mặt của U Cơ đã trắng đến đỏ bừng, thân hình khẽ run rẩy, kích động nói.

Căn cứ vào những gì Đại Hoàng lục ghi lại, Thượng cổ, quả thực đã từng có trường hợp vào Long Môn hóa rồng, có điều, Long Môn đã sớm bị hủy diệt, không ai biết Long Môn thực sự trông như thế nào.

Khi đi qua cánh cửa thứ chín, cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao Giao Hoàng lại kích động như vậy. Bọn họ vừa mới bước vào, Giao Hoàng đột nhiên mất không chế biến trở lại bản thể, mà đỉnh đầu bà ta thậm chí còn có hai cái sừng đen nhánh đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được xé thịt mà vươn ra.

Cho dù Hoa Liên chưa từng thấy rồng có bộ dạng thế nào, nhưng nàng có thể xác định, Giao Hoàng hiện giờ tuyệt đối không phải đang hóa rồng, bà ta đang biến thành quái vật thì đúng hơn.

Hơn nữa, hơi thở hắc ám trên người bà ta vô cùng nồng đậm, không riêng gì Giao Hoàng, phải nói là trừ Hoa Liên ra, yêu khí trên người ba người kia đều đang biến hóa.

Nơi này thực quý dị. Rõ ràng không có gì cả, lại khiến cho bốn người kia bắt đầu biến dị. Hoa Liên liếc qua cánh cửa vừa mới tiến vào, thân thể khổng lồ của Giao Hoàng vừa hay đang chặn ở đó, nàng bỏ qua ý định chạy trốn từ chỗ đó.

“Grào grào grào ——” Tiếng gầm kinh tâm động phách thoát ra từ trong miệng Giao Hoàng, lúc này dường như bà ta vẫn chưa biến hóa hoàn toàn, trên đỉnh đầu là một cặp sừng trâu gấp khúc cong lên, trong miệng mọc ra một hàng nanh dài, bởi vì răng nanh đột nhiên mọc ra, miệng của bà ta giờ đã máu me đầm đìa. Những chiếc vảy đen nhánh sáng loáng vốn có trên người giờ đã rụng gần hết, giống như bị người ta nhổ hết lên, một tầng vảy nhỏ màu vàng bắt đầu phũ lên thay thế.

Con người màu vàng biến thành sắc đỏ như máu nhìn chằm chằm vào hai tên đại yêu cũng đang không ngừng kêu gào bên cạnh, không chút do dự chụp xuống, ngay trước mặt Hoa Liên, cứ thế nhai sống một tên đại yêu, những tiếng răng rắc lạo nhạo khiến người ta nghe mà thấy lông tóc dựng ngược.

Hoa Liên chỉ liếc Giao Hoàng một cái, sau đó không dám quay đầu lại, chạy như điên vào bên trong. Cho dù bên trong có nguy hiểm thế nào, nàng cũng

phải đi vào thử vận may một lần, nếu không, nhất định nàng cũng sẽ bị Giao Hoàng giam nát.

Đúng vào lúc Hoa Liên đang chạy vào bên trong, Giao Hoàng đột nhiên phát hiện ra nàng, không thèm nhìn đến gã đại yêu còn lại đã bị bà ta chụp cho gần chết, quấy đuôi đuôi theo Hoa Liên.

Không gian trong cánh cửa thứ chín rộng vô cùng, nàng đã chạy ít nhất nửa canh giờ, không biết đã vòng qua biết bao nhiêu chướng ngại vật mà vẫn không sao thoát khỏi sự truy đuổi của Giao Hoàng.

Mà sau lưng, tiếng vẫy ma sát với mặt đất đã cách mình càng ngày càng gần.

Đáng chết, khi bọn họ đi qua chín cánh cửa, yêu khí đều dâng cao lên, chỉ có nàng là yêu khí không ngừng thất thoát, hơn nữa bị Giao Hoàng đuổi theo lâu như vậy, nàng đã sớm hao hụt gần hết.

Đột nhiên chân Hoa Liên bị thứ gì đó ngáng một cái, nàng lao đảo một chút rồi ngã nhào xuống đất.

Đau đớn trong tưởng tượng không hề xuất hiện, nàng dường như đã nhào vào người một vật sống, Hoa Liên to gan sờ soạng hai cái, hình như sờ phải mặt người?

“Thí chủ, mặc dù không ai nhìn thấy, nhưng xin đừng phi lễ mặt của tiểu tăng.”

“...” Giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai, thần kinh căng thẳng của Hoa Liên cuối cùng cũng buông lỏng một chút, nàng vô lực ngồi trên người Ân Mạc, không có ý định di chuyển, “Sao ngươi lại ở...”

“Suýt...” Hoa Liên còn chưa nói hết lời, đã bị Ân Mạc che miệng lại, hai người lăn mấy vòng, cho đến khi lưng nàng chạm vào vách đá mới dừng lại, dĩ nhiên, Ân Mạc vẫn làm đệm thịt cho nàng.

“A Di Đà Phật, ta đã đặc biệt thả Trấn Sơn thú ngăn cản Yêu tộc vào trong, không ngờ bọn họ vẫn cứ tiến vào.” Ân Mạc một tay ôm Hoa Liên, dán sát vào lỗ tai nàng nói chuyện.

Khí nóng phả vào trong tai, Hoa Liên ngửa đầu đến rớt cổ.

Biết Giao Hoàng đang ở gần đó, Hoa Liên không dám lộn xộn, chỉ có thể rúc vào trong ngực Ân Mạc. Mùi tanh hôi kia càng ngày càng đậm, mà Giao Hoàng cách bọn họ cũng ngày càng gần, Ân Mạc lại cứ ghé vào bên tai nàng nói chuyện, Hoa Liên đành vùng vằng giơ tay lên, không chút khách khí che miệng hắt lại.

Khi lòng bàn tay chạm phải cánh môi mềm mại của hắn, tay Hoa Liên không kiềm được mà run lên một chút, nàng thế này có tính là đang phi lễ với hòa thượng không? Vào thời điểm kinh tâm động phách như vậy, trong đầu Hoa Liên đột nhiên thoáng qua một ý niệm kỳ quái như thế.

Giao Hoàng sau khi biến dị hình như không thể dùng thần niệm để tìm người, chỉ có thể thông qua tiếng động để phán đoán, mắt thấy Giao Hoàng chỉ còn cách hai bọn họ mấy thước nữa, đột nhiên một tràng tiếng động vọng tới, Giao Hoàng vụt quay đầu, quấy đuôi trườn về phía phát ra tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Bắt đầu hiển tế

Cho đến khi xác định Giao Hoàng đã đi xa rồi, Hoa Liên mới thở hắt ra một tiếng, “Tại sao bà ta lại biến thành như vậy?” Nghe ý tứ trong lời nói của Ân Mạc, hình như hắn đến đây để làm gì đó thì phải.

Không nghe thấy Ân Mạc trả lời, tay lại bị hắn túm chặt lấy. Nằm được một lúc, Ân Mạc mới kéo bàn tay đang đặt trên miệng mình của nàng xuống, “Lần sau lúc che miệng, đừng có che luôn cả mũi.”

Hoa Liên đầu đầy vạch đen, nàng thực sự không có ý đồ mưu sát hắn.

“Yêu khí ở đây rất nồng đậm, có cảm thấy không?” Ân Mạc hình như cũng không định đứng đây, vẫn nằm trên đất như trước, một tay ôm eo Hoa Liên, mà đương sự như Hoa Liên lại chẳng cảm thấy gì.

Hoa Liên gật đầu một cái, từ lúc tiến vào nàng đã cảm giác được, nhưng lại không thể nào hấp thụ, trái lại, yêu khí trong cơ thể còn không ngừng thất thoát.

“Nếu như đoán không nhầm, nơi này trước đây chắc là tế đàn của Yêu tộc Thái cổ.” Vào thời Thái cổ, tuổi thọ của Yêu tộc không phải là vĩnh hằng, sau

khi mỗi yêu thú rời khỏi thế gian, nếu không có ai nhật xác thì đều bị đưa đến đàn tế.

Khi đó còn chưa có thuyết Luân hồi, một kẻ có cường đại thế nào thì chết cũng vẫn là chết, khái niệm luân hồi chỉ bắt đầu xuất hiện sau thời kỳ Thái cổ.

Những yêu quái bị đưa đến đàn tế phần lớn đều chết rất bi thảm, rất ít kẻ chết vì cao tuổi, cho nên khi thả thân hồn ở đàn tế để cầu xin tổ tiên của muôn yêu phù hộ, trong tế đàn này cũng sẽ lưu lại tàn hồn của bọn chúng.

Vì không cam lòng cứ thế mà chết đi, phần lớn tàn hồn đều chất chứa yêu khí hắc ám cực kỳ cuồng bạo, lâu dần, tế đàn của Yêu tộc đã biến thành một nơi đáng sợ.

Cho nên, cứ cách trăm năm, tế đàn đều bị phá hủy, đàn tế mới sẽ được dựng lại. Không hiểu sao tế đàn ở nơi này lại vẫn được giữ gìn khá nguyên vẹn.

Hơn nữa, mấy ngày trước còn có một vật sống chạy ra từ nơi đây... Bị tên của Hậu Nghệ bắn trúng mà vẫn có thể sống sót đến bây giờ, có lẽ trong này cất chứa bí mật gì đó không muốn để người khác biết chưa biết chừng.

“Ý của ngươi là, vì bà ta hấp thụ yêu khí của chỗ này nên mới biến dị?” Trước kia Hoa Liên cũng không hiểu biết nhiều lắm về Thái cổ, sau này khi ở Kim Luân tự, Ân Mạc có cho nàng một quyển sách tên là Đại Hoang lục, trong đó có ghi chép lại rất nhiều chuyện liên quan đến Thái cổ, bao gồm cả về Vu tộc, điều này làm cho nàng ít nhiều có mấy phần kinh ngạc.

Cõi đời này, căn bản không thể tìm được bất cứ thư tịch nào liên quan đến Vu tộc nữa, nhưng quyển sách kia lại ghi chép vô cùng cặn kẽ. Đáng tiếc, bản Đại Hoang lục kia không hề ký tên, cho nên nàng cũng không biết sách này là của ai.

Ân Mạc nói đây là đồ tư nhân của hần, trên trời dưới đất chỉ có một quyển, cuối cùng bị Hoa Liên mượn mất, hần còn làm một cái giấy mượn thời hạn hơn trăm năm, có trời mới biết trăm năm sau Ân Mạc có phải đã sớm lên Tây Phương cực lạc rồi hay không, sách này nàng căn bản không có ý trả lại.

Trong Đại Hoang lục có giới thiệu về các loại tế đàn của Thái cổ, mức độ nguy hiểm của tế đàn Yêu tộc cũng gần như của tế đàn Huyết Vu. Hơn nữa, những tàn hồn vẫn còn lưu lại trong tế đàn của Yêu tộc này mới là chân chính kinh khủng...

Nghĩ đến việc ở đây có thứ gì đó, Hoa Liên không nhìn được mà rung mình một cái, chẳng trách nàng chưa vào đã cảm thấy nguy hiểm, hy vọng thứ đó qua bao nhiêu năm như vậy đã hoàn toàn chết một cách triệt để rồi thì tốt quá.

“Sao hả, còn chạy được không?” Cảm thấy thân thể Hoa Liên hơi run lên, Ân Mạc cười như không cười hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi không sợ?”

“Sợ cũng vô dụng, giờ chúng ta đã không thoát ra được nữa rồi.” Nói xong, Ân Mạc thở dài, thực là đúng dịp, mọi người không hẹn mà lại cùng chọn ngày hôm nay để tiến vào. Chẳng lẽ bọn họ không nghĩ đến, ban đầu nơi này cho dù làm cách nào cũng không xông vào được, tại sao hôm nay lại có thể dễ dàng tiến vào như thế hay sao?

“Có ý gì?”

“Số lượng tế phẩm đủ rồi.” Ân Mạc vừa dứt lời, nơi bọn họ đang ngồi đột nhiên sáng lên, ngẩng đầu nhìn, trên không trung đã có vô số những quả cầu lửa to chừng nắm đấm, dường như đang chuyển động theo một quỹ đạo nhất định, đồng thời, cả tế đàn cũng hiện ra trước mắt nàng.

Nàng và Ân Mạc vừa hay đang ngồi bên cạnh rìa của tế đàn, Giao Hoàng đã hóa thân thành quái vật đang nằm trên một tảng đá lớn màu đỏ thẫm, toàn thân trên dưới đang không ngừng giãy dụa, dường như đang bị thứ gì đó quán chặt lấy, không sao thoát ra được.

Cả đàn tế vô cùng đơn sơ, bốn phía có bốn cây cột chống đỡ, phía trước tảng đá lớn màu đỏ thậm chí ở giữa tế đàn có một chiếc bàn đá, trên mặt bàn đá trống trơn không có thứ gì cả.

Cánh cửa nàng tiến vào khi nãy giờ cũng đã khép chặt lại, hòa lẫn với vách đá đen ngòm, căn bản không tìm được dấu vết. Mà trừ Giao Hoàng đang nằm giữa tế đàn ra, đối diện bọn họ còn có thêm một nhóm người, từ ma khí tỏa ra bốn phía trên người bọn chúng có thể thấy, đó chính là Ma Tu không thể nghi ngờ.

Sau khi xung quanh sáng bừng lên, Hoa Liên mới cảm thấy cứ ngồi mãi trên người Ân Mạc như thế này cũng có chút vô nhân đạo, đành lưu luyến bò dậy từ trên cái đệm thịt.

Ma Tu đối diện hiển nhiên cũng đã nhận ra sự tồn tại của Ân Mạc, nhất thời có chút ý tứ xông lên muốn thử, từ xưa đến nay chính tà không thể đứng chung, huống chi, tu vi của đối phương cũng không chênh lệch mấy so với Ân Mạc, muốn động thủ cũng không có gì lạ.

Chẳng qua là, chưa đợi bọn chúng ra tay, giữa đàn tế đột nhiên xảy ra biến cố, trên tảng đá khổng lồ màu đỏ sậm kia vậy mà lại mọc ra ngàn mũi gai, toàn bộ ghim vào người Giao Hoàng.

Quý dị hơn là, khi mũi gai kia đâm thủng cơ thể bà ta, lại không có một chút huyết dịch nào chảy ra, trái lại, thân thể Giao Hoàng đột nhiên từ từ khô quắt, màu sắc của tảng đá lớn kia lại đỏ đến nhức mắt.

Rất khó để tưởng tượng nổi, một Giao Hoàng oai phong một cõi mấy ngàn năm ở Yêu tộc lại táng mệnh ở nơi này. Nhìn cảnh tượng này, không chỉ có sắc mặt Hoa Liên trở nên tái nhợt, đám Ma Tu bên kia cũng lộ vẻ hoảng sợ. Đứng vào lúc thân thể Giao Hoàng hoàn toàn bị hút khô, tảng đá lớn màu đỏ

như máu kia đột nhiên run lên một cái, giống như phía dưới tảng đá có thứ gì đó đang nhoi lên.

“Còn... còn sống...” Hoa Liên liếc liếc cánh môi đã khô nứt, giọng nói có mấy phần khản đặc. Vật kia, cách bao nhiêu năm như vậy mà vẫn chưa chết, mệnh đúng là đủ dài.

“Nếu như chúng ta cũng bị kéo vào, nó sẽ chui ra ngoài được.” Về mặt của Ân Mạc vẫn thong dong như trước, dường như chẳng hề lo lắng cho tình cảnh của mình. Đây chính là phong phạm của cao thủ ư? Hoa Liên liếc hắt một cái, muốn xác định xem hắt có thật là không sợ hay không.

“Chẳng lẽ không có thứ gì có thể trấn áp nó sao?” Hoa Liên lại nhìn qua chiếc bàn đá đặt phía trước tảng đá kia, phía trên phải có thứ gì đó mới đúng.

“Có.” Ân Mạc lơ đãng quét qua tế đàn, chân mày hơi nhíu. “Nhưng bây giờ không thấy.”

Nói vớ nói vẩn, không nói năng cũng biết. Hiện giờ, không thể cứ ngồi chờ chết như vậy chứ, ai biết lát nữa sẽ xảy ra tình huống nguy hiểm nào, huống chi, bây giờ ba cửa vào của tế đàn đều đã bị đóng lại, muốn ra cũng không được, đối diện còn có một đám Ma Tu đang nhìn chằm chằm nữa.

Vốn tưởng tiếp theo sẽ còn xảy ra tình huống gì đó, nhưng ngoài dự đoán của nàng, tảng đá kia không còn động đậy thêm nữa, đàn tế lại khôi phục lại sự yên lặng, đồng xương khô của Giao Hoàng trên đàn tế giống như bị phong hóa, biến thành một nhúm tro bụi màu xám, ngoài ra, không để lại bất cứ thứ gì.

Đã không còn gì nguy hiểm, đám Ma Tu đối diện lại bắt đầu rục rịch, mới đầu, bọn chúng chỉ tìm kiếm dọc theo tế đàn, trong số chúng hình như có kẻ tìm được mảnh vụn gì đó, mấy gã Ma Tu kia đều lộ ra vẻ kích động. Nhưng cũng rất nhanh, bọn chúng đã tìm qua bên này, không tìm thấy thêm được mảnh vụn nào nữa, vậy nên chuyển mục tiêu qua hai người Hoa Liên.

Cảm giác được ánh mắt không hề tốt lành gì của đám Ma Tu kia, nàng thực sự có chút dờ khóc dờ cười. Có điều ở đây tùy tiện kéo một tên ra tu vi cũng đã cao hơn nàng, Hoa Liên chỉ có thể ngoan ngoãn đứng bên cạnh Ân Mạc, làm bộ như chẳng phát hiện ra gì cả.

Rất nhanh, đám Ma Tu kia cũng chậm rãi vòng qua đây, sau khi tìm kiếm một vòng không phát hiện được gì, cuối cùng cũng có người dời mắt đến Ân Mạc. Về phần Hoa Liên, đã bị hoàn toàn ngó lơ.

“Hà hà, hòa thượng của Kim Luân tự, xem ra hôm nay vận khí của chúng ta không tệ.” Cách bọn họ chừng hơn trăm thước, một gã Ma Tu đầu tròn bóng, trên cổ đeo một chuỗi đầu lâu màu đen to chừng nắm đấm đột nhiên nở nụ cười. Hòa thượng Kim Luân tự nổi danh giàu có, ngay cả sa di bình thường trên người cũng có bảo khí phòng thân, mà xem tu vi của Ân Mạc, trên người hắt tuyệt đối sẽ có không ít đồ.

Hiếm khi gặp được cao tăng của Kim Luân tự đơn lẻ một mình, bọn chúng đều coi Ân Mạc là dê béo.

Ân Mạc quan sát trên dưới gã Ma Tu kia một lượt, khóe miệng cong lên, “Trí Luân, vốn là đại đệ tử của trụ trì Kim Luân tự, một ngàn bảy trăm năm trước phản bội tự đi theo Ma đạo, tu theo Luyện Tâm Thiện của Quý vương thiên sư truyền lại, ta nói đúng không?”

“Người...” Trí Luân bị những lời này của Ân Mạc làm cho cả kinh lùi lại nửa bước, biết được thân phận lai lịch của hắt cũng không khó, nhưng mà, ngay cả hắt tu luyện công pháp gì cũng rõ ràng một hai, người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

“Trí Luân, đã từng nghe qua Cửu Chuyển Tịnh Hồn chú của Kim Luân tự bao giờ chưa?” Nhận ra được nét mặt khác lạ của Trí Luân, mấy Ma Tu đứng xung quanh hắt đã lấy vũ khí của mình ra. Ân Mạc vẫn khoanh tay trước ngực tựa vào tường, cười như không cười nhìn bọn chúng.

“Người dám uy hiếp ta! Tường làm hòa thượng thì ta sợ chắc!” Nhận ra mình chỉ vì mấy câu nói mà đã sợ hãi trong lòng, Trí Luân có chút thẹn quá hóa giận. “Hừ, theo ta biết, Cửu Chuyển Tịnh Hồn chú này từ xưa đến nay chỉ truyền lại cho Trụ trì đương nhiệm của Kim Luân tự, tiểu tử, hôm nay ngươi đừng hòng sống mà thoát khỏi nơi này.”

Ma Tu giết người cần bản không cần lý do, chỉ cần nhìn thấy ngựa mất là giết, mà lời nói vừa rồi của Ân Mạc vừa hay đã chọc giận Trí Luân.

“Phải không, vậy giờ ta có thể nói cho ngươi biết, tin tức của ngươi đã quá hạn rồi.” Ân Mạc liếc nhìn Trí Luân một cái, sau đó hé miệng, một luồng bạch quang chói mắt đột nhiên vọt về phía Trí Luân.

Trí Luân dù sao cũng đã sống được mấy ngàn tuổi, tu vi trong đám Ma Tu cũng có thể coi là hàng đầu, dĩ nhiên không thể cứ thế mà trúng chiêu được. Hắt không hề nóng vội, hai tay bắt thành hình chữ thập, trong miệng lầm bầm, sau lưng hắt, một Thần Ma tượng có sắc mặt dữ tợn mờ hồ hiện lên, chặn lại luồng bạch quang kia của Ân Mạc.

Dù Trí Luân được Thần Ma tượng kia che chở, không bị tổn hại gì, nhưng mấy tên Ma Tu đứng cạnh hắt thì không tốt số như vậy.

Luồng bạch quang kia sau khi bị Thần Ma tượng đánh tan, lại hóa thành những kinh văn to bằng hạt gạo, vây quanh đám Ma Tu kia, mới đầu bọn chúng còn chưa có phản ứng gì, nhưng dần dần, bọn chúng phát hiện ra, ma khí trên người mình đang bị kinh văn kia dung hợp, dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bạt xuất thế

Cửu Chuyển Tinh Hồn chú dù sao cũng là bí pháp của Kim Luân tự, nếu đã là bí thuật chỉ truyền lại cho Trụ trì, ắt sẽ không giống tầm thường. Có điều, Phật gia luôn nói phổ độ chúng sinh, vô luận là ác nhân loại nào, có thể độ thì sẽ độ, mọi việc đều lưu lại một con đường sống. Cho nên Cửu Chuyển Tinh Hồn chú này không hề có lực sát thương, nhưng lại có thể mang Phật pháp dung nhập vào tà khí, tinh lọc từng chút.

Nếu như thi triển Cửu Chuyển Tinh Hồn chú ở những nơi khác, khả năng thành công giữa hai phe có cùng một cấp bậc là rất thấp, dù sao với tu vi của tu sĩ như bọn chúng, tốc độ bổ sung ma khí bị tiêu hao rất nhanh, nhưng ở nơi này, bọn chúng không thể hấp thu được bất cứ ma khí nào, khiến cho sau khi bị trúng Cửu Chuyển Tinh Hồn chú đều vô lực phản kháng.

Thực ra thì những Ma Tu này chỉ cần hơi chú ý một chút thì đã không bị trúng chiêu, hiềm nỗi vừa này Trí Luân lại nói chắc nịch. Ai ngờ, loại chú ngữ chỉ truyền lại cho trụ trì Kim Luân tự này lại còn có người thứ hai biết được.

“Ngươi, ngươi sao có thể biết?” Nhìn đồng bọn đang giãy dụa trong chú ngữ, làm sao cũng không thể thoát ra được, Trí Luân cũng chẳng hề có ý giúp một tay. Những tên kia đã bị vây lại, giờ chỉ có mình hắn có năng lực công kích, hắn cũng không chắc mình có khả năng đối phó được với Ân Mạc hay không. Dù sao Phật Tu ở bất cứ phương diện nào cũng đều khắc chế Ma Tu sát sao.

“Tại sao ta lại không thể biết chứ, chỉ có học Cửu Chuyển Tinh Hồn chú mới có tư cách lên làm Trụ trì, không phải sao?” Ân Mạc cong ngón trỏ, những kinh văn đã dần biến thành màu đen đang quấn trên người mấy tên ma tu kia bay trở lại tay hắn, quấn vòng quanh ngón trỏ.

Những Ma Tu đã bị hút cạn ma khí kia nằm thẳng cẳng ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Mặc dù là mang ma khí dung nhập vào trong kinh văn, nhưng kinh văn sau khi biến hóa rồi, không phải ai cũng có thể chạm vào, cho dù là người ra chú cũng không được, dù sao cũng là hòa thượng, bọn họ cũng có thể bị đánh ma khí, rối loạn Phật tâm. Nhưng mà, Ân Mạc lại chẳng hề có kỵ điểm này, kinh văn trong tay hắn ngày càng nhiều, từ từ quấn lại thành một quả cầu đen.

Hoa Liên nghe Ân Mạc nói vậy, trong lòng hơi có chút kinh ngạc, thì ra là hắn còn có cả tư cách để làm Trụ trì của Kim Luân tự, nhưng mà, tại sao Trụ trì Kim Luân tự hiện giờ lại biến thành Ân Thiên chứ?

Trí Luân không nói gì thêm nữa, đôi môi càng không ngừng nhấp nháy, dường như đang đọc chú ngữ gì đó. Theo tốc độ niệm chú ngày càng nhanh của hắn, Thần Ma tượng phía sau hắn cũng bắt đầu chậm rãi biến hình, Ân Mạc cũng chẳng nín thở, đứng ở một bên xem.

Loại đấu đá trình độ này Hoa Liên cũng chẳng nhúng tay vào được, chỉ có thể đứng nhìn. Đột nhiên Hoa Liên nhìn thấy một bóng người xuất hiện bên tảng đá khổng lồ màu đỏ trên tế đàn, tay của bóng đen kia hình như còn đang kéo thứ gì đó, nhìn kỹ mới phát hiện ra, đó chính là tên Đại yêu đã tiến vào cùng với nàng thiếu chút nữa bị Giao Hoàng nuốt sống kia.

Tên đại yêu kia giờ phút này đã hoàn toàn biến thành một con quái vật, mặc dù vẫn còn sống nhưng dường như đã mất đi năng lực phản kháng, sau khi bóng người kia kéo hắn đến tảng đá lớn, rất nhanh, trên tảng đá lại xuất hiện những mũi gai đá nhọn hoắt, xuyên thủng tên đại yêu kia, kết cục của hắn cũng giống hệt Giao Hoàng.

Sau đó là Thủy Ảnh...

Trơ mắt nhìn Thủy Ảnh bị kéo lên, Hoa Liên siết chặt tay, muốn ngăn cản, nhưng nàng còn chưa kịp làm gì đã bị Ân Mạc đứng bên cạnh kéo lại.

“Ngươi không cứu nổi hắn đâu.” Dường như hắn đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hoa Liên, nhàn nhạt nói.

Hoa Liên lại nhìn một cái, Thủy Ảnh đã hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác, từ từ cúi đầu. Nàng và Thủy Ảnh thực ra căn bản cũng không quen thuộc, quan hệ duy nhất giữa bọn họ, cũng chỉ vì mệnh lệnh của Giao Hoàng mà có. Nhưng Hoa Liên lại luôn ghi nhớ hắn đã từng nói với mình, người cần thận một chút.

Trên đường đi đến Thạch Hải, hắn nói như vậy. Đến Thạch Hải rồi, hắn cũng nói như vậy. Vào đến đây, hắn vẫn nói như vậy, bất kể có phải là thực sự quan tâm đến nàng hay không, nàng vẫn thấy cảm kích trong lòng. Hoặc có lẽ, thực ra nàng chỉ tham luyến chút dịu dàng vốn chẳng thuộc về mình, thực ra vĩnh viễn sẽ không quen được với cô đơn, nàng chỉ muốn có người quan tâm đến mình mà thôi.

Ân Mạc nắm lấy tay Hoa Liên không buông ra nữa, không biết có phải do sợ nàng xúc động hay không. Mà bóng người trên đàn tế sau khi đã xử lý xong Thủy Ảnh, cuối cùng cũng dời lực chú ý qua phía họ.

Bây giờ Hoa Liên mới nhìn rõ, vật kia, tựa hồ cũng chẳng phải là người, mà là dị thú Thái cổ — Tạc Xi. Cặp mắt lóe lên bạch quang kia khi nhìn thấy nàng, lộ ra sự tham lam không chút giấu diếm.

Nếu như đoán không nhầm, nó chính là vật sống thái cổ đã thoát ra từ trong này đúng không, rất hiển nhiên, nó đã nhìn thấu bản thể của Hoa Liên. Giống như Hoa Liên có thể cảm nhận được hơi thở thuộc về Thái cổ trên người nó vậy, đây là một loại bản năng.

Nàng biết nó muốn lấy thứ gì trên người nàng, nhưng, nàng cũng đã thề, không một ai có thể lấy đi bất cứ thứ gì trên người nàng nữa, trừ phi nàng chết.

Chú ngữ của Trí Luân cuối cùng cũng hoàn thành khi không có bất cứ kẻ nào quấy rối, sau khi hoàn thành, Thần Ma tượng đã hóa thành ba đầu sáu tay phía sau hắn còn chưa chờ lệnh tấn công đã bị người ta xé toạc ra từ giữa, một thiếu nữ toàn thân trần trụi bước ra từ bên trong.

Mà Trí Luân lại không hề nhận ra được điều này, hắn vừa mới giờ hai tay lên, chuẩn bị chỉ đạo Thần Ma tượng tấn công, lại chợt phát hiện ra trái tim mình đang xuất hiện ngay trước mặt.

Đang cầm lấy quả tim của hắn, là một bàn tay rất xinh đẹp, mảnh mai trắng nõn.

Trong khoảnh khắc bàn tay của thiếu nữ kia xuyên thấu qua Trí Luân, thân thể của hắn bắt đầu khô quắt, mà mấy ngàn năm tu vi hắn tu luyện, cứ thế bị thất thoát.

“Hi hi hi, chỉ còn lại hai người.” Thiếu nữ mỉm cười với Hoa Liên và Ân Mặc, nụ cười kia ngây thơ tựa như những đứa bé mới sinh.

Tay của Hoa Liên run lên một cái, cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên từ gan bàn chân. Không ngờ tới, nó không chỉ thoát ra mà có hóa thành hình dạng một thiếu nữ, thấy này coi như là thành công lớn rồi đúng không! Hai người bọn họ không phải sẽ thực sự chết ở trong này chứ?

“Nếu người đã thoát ra được rồi, không bằng để chúng ta đi, thế nào?” Nghịch nghịch quả cầu màu đen trong tay, Ân Mặc cười dài nói với thiếu nữ kia.

“Ồ... không được!” Suy nghĩ một chút, thiếu nữ kia lắc đầu lia lịa, sau đó đưa tay chỉ về phía Hoa Liên, “Người có thể đi, nàng phải ở lại, ta muốn ăn nàng.”

“Ồ... e là không được rồi.” Ân Mặc rũ mắt xuống, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Tại sao? Ăn nàng rồi nhất định ta sẽ biến thành Bạt thực sự, để ta ăn người có được không?” Thiếu nữ đáng thương nhìn về phía Hoa Liên, nhất thời nàng chỉ cảm thấy một cơn choáng váng, trong lòng giống như có ai đó đang nói chuyện với nàng, giọng nói mềm mại ấy không ngừng bảo nàng, đồng ý đi, đồng ý đi...

“Không được.” Lời này, là Ân Mặc nói, đồng thời, Ân Mặc cũng giờ hai bàn tay đang nắm lấy của bọn họ lên, môi chậm rãi dán lên mu bàn tay nàng, lưu luyến trong chốc lát, đột nhiên cắn mạnh một cái, lập tức khiến cho Hoa Liên tỉnh táo lại.

Hoa Liên nhìn xuống tay mình, hòa thượng này chắc hận nàng lắm đây, cắn chảy cả máu...

“Nếu đã vậy, ta sẽ ăn cả hai người!” Thiếu nữ kia đột nhiên nổi điên, hai mắt biến thành đỏ ngầu, hai chiếc nanh nhọn mọc ra từ khóe miệng, những đường hoa văn màu đen cứ như một vật còn sống lan ra khắp toàn thân nàng ta, trên đôi bàn tay nhỏ bé như ngọc kia, mọc ra những cái vuốt đen sì bén nhọn.

Bạt, vua của cương thi. Có thể giết rồng nuốt mây, đi lại như gió, đến nơi đâu đất ở đó sẽ khô cằn ngàn dặm. Ngay từ lúc nghe được Ân Mặc nói đây là chốn nào, Hoa Liên đã đoán được kết cục như thế này.

Trước kia, bên dưới nơi cúng tế của Yêu tộc Thái cổ, bao giờ cũng chôn một cỗ thi thể để gánh chịu những linh hồn của đại yêu không cam lòng chịu biến mất như vậy, sau đó được tộc trưởng Yêu tộc tình lọc.

Có điều, dần dà, cỗ thi thể kia vì đã đón nhận quá nhiều hồn phách, sẽ sinh ra thần trí, loại cương thi hấp thu hồn phách Yêu tộc mà huyền hóa ra này vốn đã có sức mạnh phi thường đáng sợ, bình thường, chỉ cần thứ cương thi này vừa ra đời đều sẽ bị tiêu diệt hết, nhưng ở đây vẫn còn có một con, hơn nữa, không ngờ tới là có thể sống sót qua bao nhiêu năm như vậy, sớm đã hóa thành Bạt.

Đối với Hoa Liên mà nói, thiếu nữ này đã là Bạt, nhưng nàng ta hiển nhiên chưa thỏa mãn, cái nàng ta muốn, là trở thành loại tồn tại kiểu như Nữ Bạt. Chỉ cần ăn Hoa Liên là có thể thực hiện được nguyện vọng này, cũng không uống công bao nhiêu vạn năm nàng ta bị phong ấn ở đây.

Thiếu nữ kia đang muốn lao về phía Hoa Liên, đột nhiên, Tạc Xi vẫn đứng trên tế đài lại vọt tới, ôm lấy cổ nàng ta, trong miệng phát ra những tiếng ô ô.

“Là người... Mau tránh ra, nàng là của ta!” Nhìn thấy Tạc Xi, thiếu nữ sững sốt một chút, ánh mắt hiện lên vẻ hoảng hốt trong khoảnh khắc, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại sự điên cuồng, nhaoáng cái đã đẩy bay Tạc Xi, vọt về phía Hoa Liên.

Ân Mặc nhanh chóng kéo Hoa Liên ra đằng sau, hai tay bắt thành chữ thập, vạt áo trắng trên người đột nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số những trang giấy màu trắng, vây thiếu nữ kia lại, không có áo Ân Mặc chỉ có thể ở trần, đứng đằng sau hắn, Hoa Liên kinh ngạc nhìn sáu chữ Phật ánh sắc vàng sau lưng Ân Mặc.

Lục Tự Chân Ngôn*? Trên lưng hắn thậm chí còn có cả Lục Tự Chân Ngôn! Tinh hoa của Phật đạo, tất cả đều nằm trên Lục Tự Chân Ngôn này, uy lực của nó, không thể nào hình dung ra được.

* Lục Tự Chân Ngôn, tức sáu chữ chân ngôn của đạo Phật “Om Ma Ni Padme Hung”. OM là tượng trưng cho năng lượng của vũ trụ, là sự kết hợp hài hòa của năng lượng từ bi và trí tuệ như nhau. MANI là ngọc như ý tượng trưng cho lòng từ bi không bị phá hủy. PADME là hoa sen tượng trưng cho sự thanh tịnh của bản chất tự nhiên, hay sự thanh tịnh nguyên thủy. HUNG tượng trưng cho sự viên mãn thành tựu. Như vậy “Om Ma Ni Pad Me Hung” là tượng trưng cho năng lượng vũ trụ, cùng với năng lượng không thể phá hủy bản chất thanh tịnh nguyên sơ, những phẩm chất của chính nó sự chứng ngộ viên mãn. Bất kỳ ai thực hành trì niệm câu chú này, sẽ thành tựu sự hợp nhất huyền bí của năng lượng và sự thanh tịnh.

Chẳng qua là, cho tới giờ chưa từng nghe nói, có ai sinh ra đã có Lục Tự Chân Ngôn trên người, đây là căn nguyên của Phật đạo, căn bản không ai có thể gánh được.

Hoa Liên không nhịn được nuốt nước miếng một cái, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Ân Mạc, căn bản đã quên mất mình đang bị vua cương thi coi là đồ ăn.

Vật áo kia của Ân Mạc cũng là vật phi phàm, trong khi hóa thành trang giấy vậy lấy thiếu nữ thì đồng thời trên đó cũng đột nhiên xuất hiện vô vàn các loại chú văn không ngừng biến đổi, gần như chú văn trên mỗi trang giấy đều bất đồng.

“Người đang định phi lễ với ta sao?” Sau khi vậy Bạt ở bên trong, Ân Mạc đột nhiên xoay người, vừa đứng lúc nhìn thấy Hoa Liên đang giơ tay ý đồ “phi lễ” lưng hắn.

Bị người ta bắt tại trận, mặt của Hoa Liên lập tức đỏ bừng lên, vội vàng rút tay lại, “Ta... ách...” Nàng chỉ định xác nhận xem, Lục Tự Chân Ngôn kia có phải thực sự do trời sinh đã có không thôi mà. Mặc dù chỉ nhìn bằng mắt thường thôi trong lòng nàng cũng đã có đáp án, nhưng vẫn khó mà tin được.

“Sờ loạn là phải chịu trách nhiệm đấy.” Ân Mạc cười như không cười.

“Ta mới không thèm sờ!” Hoa Liên thẹn quá hóa giận, tên hòa thượng chết tiệt này còn dám cợt nhả với nàng, lực cắn không tịnh!

“Được rồi mà, dù sao vẫn chưa có sờ, ta coi như không nhìn thấy là được.” Nói xong, Ân Mạc còn nháy mắt với nàng mấy cái, tỏ vẻ trong lòng hai ta tự hiểu.

“Nàng sẽ không thoát ra được chứ.” Một lúc lâu, mặt của Hoa Liên mới bắt đầu hạ nhiệt, rốt cục nàng không nhịn được mở miệng.

“Có thể, nếu như không giết được nàng ta trước khi nàng thoát ra, chúng ta đều phải chết.” Ân Mạc cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tên Xạ Nhật

Có thể vậy khốn Bạt đã là không tệ rồi, nếu không hẳn đã chẳng phải công hiến luôn cả y phục của mình. Dù sao, so với bọn họ, Bạt cũng là Tán tiên* ít nhất đã vượt qua bảy lần Lôi kiếp.

* “Tán” nghĩa là không có căn cơ, dùng cơ thể không có căn cơ tu luyện thành tiên thì được gọi là Tán tiên. Tán tiên cứ một ngàn năm đều phải chịu Thiên kiếp trừng phạt, chịu được chín đạo Thiên kiếp thì sẽ thành tiên thật.

Giờ trên cõi đời này, Tán tiên vượt qua năm lần Lôi kiếp đã là thứ hiếm, có thể đếm được trên đầu ngón tay, vượt qua bảy lần Lôi kiếp, vậy chẳng khác một nửa Tiên nhân là mấy.

“Người có cách giết nàng?” Ngón tay Hoa Liên búng ra một ngọn lửa nhảy vào đám kinh Phật kia, vừa đứng đốt trúng cánh tay của Bạt, kết quả, kết quả người ta một chút phản ứng cũng không có.

Quả nhiên! Tu vi giữa họ chênh lệch quá lớn, Nghiệt hỏa trong tay nàng căn bản không sinh ra bất cứ uy hiếp gì với Bạt. Hơn nữa, vào thời Thái cổ, thân thể mạnh gần bằng Vu nhất chính là cương thi, đây còn là vua cương thi, muốn dùng phi kiếm gì đó để đâm chết nàng lại càng không thiết thực.

Nếu với thực lực như của Ân Mạc mà có thể sử dụng Nghiệt hỏa thì may ra còn có một chút khả năng. Cho nên, Hoa Liên chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào hắn, dù sao hắn gì gì cũng là cao tăng, không phải sao.

“Không có.” Hắn vẫn ở trần, giờ tay nhún vai, bày ra nét mặt “không làm gì được”.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng loại thở dài. Chẳng lẽ cứ đứng chờ nàng ta thoát ra thế này, sau đó gặm mình? Nghĩ đến tình cảnh đó, Hoa Liên không nhịn được mà run run.

Trong lúc hai người đang vật óc nghĩ cách, Tạc Xi vừa bị Bạt chụp cho một cái văng ra một bên đột nhiên lao đảo đi tới. Xem ra, nhìn qua thương tích của nó không nhẹ, cũng không biết đã đụng phải chỗ nào, máu tươi chảy ròng ròng trên trán.

Tạc Xi không hề nhìn về phía bọn họ, mà đi về phía Bạt, nó đứng cách kinh văn chừng một thước, ánh mắt gần như si mê nhìn Bạt đang giãy giụa ở bên trong.

“Vũ... Quỷ Vũ...” Tạc Xi mở miệng, những câu chữ không rõ ràng bật ra từ trong miệng nó, sau khi Bạt nghe thấy vậy, không kim được ngừng giãy

giữa, quay đầu nhìn qua nó, ánh mắt khi thì tỉnh táo, khi thì hỗn loạn.

“Tiểu Sơn... ca ca?” Cuối cùng, thần chí của Bạt cũng dần dần khôi phục, hai chiếc nanh bén nhọn nơi khóe miệng cũng dần dần thu về, nàng ngẩng ra nhìn Tạc Xi, mắt bỗng ứa lệ.

Nàng nhớ hẳn, vẫn luôn nhớ. Khi còn bé, quan tư tế trong bộ lạc nói nàng là đứa con gái tai họa, mang nàng đến nơi có dị thú thường lui tới trong rừng, nói rằng, nếu như nàng sống được, sẽ không mang tai họa đến cho bộ lạc nữa.

Khi đó, trong cánh rừng lạnh lẽo chỉ có một mình nàng, trừ khóc ra nàng không biết làm gì hết.

Là hẳn đã cứu nàng khi nàng chỉ còn lại một hơi tàn, đưa nàng về sơn động, chữa khỏi vết thương của nàng. Sau đó, người của bộ lạc phát hiện ra nàng còn sống, nhưng lại ở cùng với một con quái vật, họ liền kết với mấy bộ lạc khác muốn giết hẳn.

Nàng không biết Tiểu Sơn ca ca có phải quái vật hay không, nàng chỉ biết hẳn đối xử với nàng rất tốt, sẽ mất công đi tìm mồi lửa để làm chín thức ăn cho nàng ăn, sẽ đuổi hết đám dã thú muốn ăn thịt nàng đi.

Đêm đó nàng trần trụi trong sơn động không sao ngủ được, Tiểu Sơn ca ca không biết đã rời khỏi sơn động từ lúc nào, bỏ lại tấm khiên hẳn vẫn không rời tay đặt trên người nàng.

Sau đó, hẳn không trở lại nữa.

Sau đó nữa, nàng bị đưa về bộ lạc, chết bởi hình phạt Đầu Thạch*. Trước khi chết, tư tế nói, quái vật kia giết người vô số, đã bị Hậu Nghệ đại nhân bắn chết ở Nam Khâu.

* Hình phạt chôn sống rồi lấp đá lên trên

Nàng không cam tâm, thực sự không thể cam tâm! Ngay cả chết rồi, bọn họ vẫn không được nhìn mặt nhau lần cuối, chỉ một lần thôi là đủ rồi.

Nhưng rồi, không biết bao nhiêu năm trôi qua, nàng dần dần sinh ra tri giác, dần dần có thể tiếp tục suy nghĩ, nhưng những ký ức trong quá khứ kia dường như đã phai sắc, rất lâu rồi chưa từng xuất hiện. Cho đến khi, nhìn thấy hẳn lần nữa, nàng mới nhớ lại, thì ra, tên nàng là Quỷ Vũ.

“Tiểu Sơn ca ca, người chưa chết đúng không, người còn sống, người còn sống, hu hu hu... Người còn sống...” Nàng giống như mất hết sức lực, quỳ trên mặt đất, hai tay bịt mắt, nước mắt theo kẽ tay chảy xuống.

Cuối cùng nàng cũng được nhìn thấy hẳn, lại một lần nữa, được nhìn thấy hẳn.

Tạc Xi đứng bên ngoài, trên mặt vẫn không có bất cứ biểu cảm nào, nó là thú, vốn không có cảm xúc của loài người, nhưng giờ khắc này, không thể nghĩ ngờ gì, nó đang vui vẻ.

Nó bước lên một bước, đột nhiên, những kinh văn bay lượn xung quanh Quỷ Vũ tỏa ra từng đợt bạch quang, khiến cho Tạc Xi bắn ngược trở lại. Nhìn cảnh tượng ấy, huyết sắc trong mắt Quỷ Vũ ở bên trong lan tràn, cặp vuốt vồ lấy những kinh văn kia. Cho dù tay của nàng bị Phật quang phía trên thiêu đốt đến đen sì, nhưng trước sau vẫn không chịu buông tay, trong miệng còn không ngừng gào thét, “Đề ta ra ngoài, ta muốn giết các người, giết các người, đề ta ra ngoài!”

Tạc Xi nhìn cảnh ấy, tia sáng mong mỏi trong mắt dần dần phai nhạt, rốt cuộc nàng vẫn không còn là cô bé ngây thơ khi ấy nữa. Thân thể bị những tàn hồn kia ký sinh có những ký ức không thuộc về nàng, nàng trở nên tàn bạo khát máu, cho dù còn nhớ rõ hẳn, nhưng trước sau vẫn không còn là cô bé loài người mà hẳn luôn tâm niệm niệm không quên được.

Bởi vì thực lực của Bạt cao hơn Ân Mặc, cho nên, dù nàng bị kinh văn của nàng gây thương tích, nhưng sau khi hai bên chạm vào nhau, những kinh văn kia cũng dần trở nên ô nhiễm, Phật quang phía trên ngày càng mờ đi,

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì, nàng ta cũng sẽ thoát ra.

Đúng vào lúc này, Tạc Xi lặng lẽ đi về phía này. Hoa Liên căng thẳng siết chặt tay, Ân Mặc trao cho nàng một ánh mắt an tâm, giống như trấn an nắm lấy tay nàng.

“Tên... ta... cùng... người.” Vốn thanh âm của Tạc Xi khi nói chuyện đã không rõ ràng, hơn nữa, ý tứ biểu đạt rất khó để hiểu được, Hoa Liên nghe mà chẳng hiểu ra sao, ánh mắt có chút mờ mịt nhìn Tạc Xi.

Đại khái hẳn cũng nhìn ra Hoa Liên nghe không hiểu ý hẳn, dứt khoát kéo tay nàng lên. Tay của Tạc Xi khác với tay người, phía trên chỉ có bốn ngón tay, trên mu bàn tay màu xanh nhạt có những chiếc vảy mọc lẻ tẻ, có vài nơi như đã bị tróc ra, còn lộ ra tơ máu.

Khi tay họ áp vào nhau, Bạt đang bị vây ở bên trong bóng đèn cuồng gào thét, “Người muốn làm gì, không được cho nàng, không thể cho nàng! Ta phải giết các người!” Tiếng thét tê thanh liệt phé kia khiến cho đáy lòng người ta phát lạnh.

Tạc Xi quay đầu nhìn Quỷ Vũ đã biến trở lại thành Bạt thêm lần nữa, cuối cùng lưu luyến không nỡ quay qua chỗ khác. Một tay hẳn kéo tay Hoa Liên, một tay khác dứt khoát vạch ra một dấu máu hình chữ thập trong lòng bàn tay nàng.

Sau đó cũng vạch lên tay mình một dấu vết tương tự, hai lòng bàn tay áp vào nhau, Hoa Liên chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh cực kỳ mỏng manh truyền đến từ trong lòng bàn tay đối phương, mà sắc mặt của Tạc Xi lúc này cũng đang dần trở nên xám ngoét, giống như tử thi vậy.

Cho dù không hiểu ý tứ của hắn, Hoa Liên cũng có thể cảm nhận được hành động này của hắn chẳng khác nào buông tha cho sinh mệnh, nàng muốn rút tay về, lại bị Tạc Xi túm chặt, cho đến khi luồng sức mạnh truyền đến từ đối phương trở nên yếu dần rồi mất hẳn, hắn mới buông tay ra. Sau đó lập tức vô lực trượt ngã ngồi trên đất, giống như một khúc gỗ không có sinh mệnh.

Hoa Liên cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, huyết dịch từ dấu chữ thập kia đột nhiên bùng lên, luồng sức mạnh chí cương chí dương vừa mới xông vào trong cơ thể nàng lại vọt ra lần nữa. Một mũi tên biến ra từ máu cứ thế xuất hiện trước mặt nàng.

“Hắn muốn ta dùng tên để giết nàng?” Giọng nói của Hoa Liên hơi khô khốc, nàng nhìn Tạc Xi đã nằm trên mặt đất không nhúc nhích, lại nhìn Bạt vẫn đang không ngừng kêu gào.

Ân Mặc nhìn mũi tên máu trên tay Hoa Liên, trong mắt có chút khiếp sợ. Thời Thái cổ, Thần Khí theo trời mà sinh ra, Nghê Đồng cung cũng là một trong số đó.

Thực ra thì, vốn có mười mũi tên đi cùng nhau. Sau khi Hậu Nghê bắn rơi mặt trời. Đế Tuấn vô cùng tức giận, mũi tên thứ mười đã bị ông ta đâm vào cơ thể Hậu Nghê, từ đó, trên đời này không còn ai nhắc đến Xạ Nhật tiễn nữa.

Nhưng, sau khi bắn mất trời, khi Hậu Nghê dùng mũi tên kia để bắn Tạc Xi, uy lực còn hơn cả Xạ Nhật tiễn. Cho đến hôm nay Ân Mặc mới hiểu ra, mũi tên kia từ đâu mà có.

Sau khi mũi tên kia xuất hiện trên tay Hoa Liên, trên mặt Bạt tràn ngập vẻ hoảng sợ, càng dùng sức túm lấy kính văn xung quanh, muốn xông ra,

Tên thì đã có, hơn nữa uy lực tuyệt đối không phải kinh khủng ở mức bình thường? Vừa nãy Tạc Xi muốn nàng cầm cung, nhưng nàng biết lấy cung ở đâu ra đây?

“Dùng lửa.” Ân Mặc đứng một bên nhắc nhở.

Mặc dù bởi vì không có huyết mạch của Hậu Nghê, uy lực của mũi tên này đã yếu đi rất nhiều, nhưng thứ dây cung có thể chịu được mũi tên này vẫn cực kỳ hiếm hoi, Nghiệt hỏa cũng là một trong số đó, nghe nói trước khi Nghê Đồng cung xuất thế, ngày đó bên trong lò luyện, chính là dùng Nghiệt hỏa để đốt.

“...Không đủ.” Sắc mặt Hoa Liên có chút quần bách, nói ra đích xác là rất mất mặt, Nghiệt hỏa mà nàng tu luyện ra được kia, căn bản không đủ để biến ra hẳn cả một cây cung.

Ân Mặc nhìn chằm chằm Hoa Liên một lúc lâu, cuối cùng bị nàng đánh bại, “Ngươi hóa dây đi.” Nói xong, tay hắn lóe lên kim quang, một cây cung không dây xuất hiện trong tay hắn.

Ngón tay của Hoa Liên phác ra một đường giữa không trung, một sợi dây cung màu đỏ xuất hiện trước mắt hai người.

“...Ngươi cảm thấy... ta biết bắn tên sao?” Hoa Liên nhìn cây cung hắn đưa tới, hỏi ngược lại.

Ân Mặc trầm mặc một hồi, kéo Hoa Liên đến trước người, nghiêng răng nói, “Gài tên.” Hắn cảm thấy, mình thực sự đã đánh giá nàng quá cao.

Chiếc cung này mặc dù không khác cung thật là mấy, nhưng dây cung có thể phù hợp để bắn tên Xạ Nhật thì nhất định chỉ bằng năng lực như Hoa Liên thì không thể kéo được, sau khi nắm lấy tay nàng căng dây cung ra, Ân Mặc cuối cùng cũng lĩnh ngộ, Hoa Liên trừ việc gài tên, kéo dây ra, thì chỉ được cái đẹp mắt mà thôi.

Tên nhọn nhắm vào trái tim của Bạt, nàng đã đoán được kết cục mình sắp gặp phải, dần dần yên tĩnh lại, cặp mắt đỏ như máu nhìn đăm đăm Tạc Xi đang nằm trên đất, mặt không chút biểu cảm.

Mũi tên trong tay cuối cùng cũng bắn ra, vẽ ra một luồng huyết sắc giữa không trung, cho đến khi xuyên thấu qua ngực của Bạt. Sau đó, mũi tên kia biến mất, thân thể của Bạt bắt đầu vỡ vụn từng chút.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của nàng chưa từng rời khỏi Tạc Xi, trước khi thân thể nàng hoàn toàn biến mất, Tạc Xi trên mặt đất cựa quậy, khó khăn ngẩng đầu lên nhìn nàng, khóe mắt ứa ra một giọt lệ máu.

Sau khi Bạt chết đi, chỉ để lại một viên châu to bằng ngón cái. Hoa Liên bước tới cầm lấy viên châu đó, trước mắt thoáng qua từng cảnh tượng khi Quỷ Vũ còn sống, cuối cùng, tất cả đều phai nhòa, biến mất, chỉ duy có gương mặt của Tạc Xi là không thể nào xóa sạch.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đột nhiên muốn thành hôn

Cả đời hắn chỉ động lòng với một người, thậm chí chết rồi cũng vẫn nhớ thương nàng. Cho nên, dù bị tên Xạ Nhật bắn trúng, vẫn không thể nào nhắm mắt, vì không muốn gây ra họa loạn, có người đưa hắn đến đàn tế trấn yểm.

Hắn vẫn không biết, người con gái hắn toàn tâm toàn ý muốn gặp lại ở ngay dưới tảng đá lớn kia, bên cạnh hắn vô số năm. Chờ đến một ngày, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được hơi thở của nàng, mới phát hiện ra, cảnh còn người mất. Đại Hoang đã sớm bị chôn vùi trong biển thời gian, mà hắn và nàng, cũng không thể nào quay lại trước kia được nữa.

Nếu không thể nào được cùng sống, vậy thì cùng chết đi, hắn sẽ ở bên nàng, sẽ mãi mãi ở bên nàng.

Hạt châu kia bay lên từ trong tay Hoa Liên, rơi vào bên cạnh Tạc Xi, trong thất khiếu* của Tạc Xi thoát ra một luồng khói xanh nhạt, vọt vào bên trong hạt châu.

* thất khiếu: hai mắt, hai lỗ mũi, hai lỗ tai, miệng.

Sau đó, hạt châu kia không một tiếng động nứt ra, tan thành thứ bột mà mắt thường không thể nào nhìn thấy, biến mất.

Sau khi Bạt và Tạc Xi chết đi, cả đàn tế bắt đầu kịch liệt rung chuyển, những cánh cửa đá phong bế xung quanh đều mở ra toàn bộ, Hoa Liên liếc nhìn nơi bọn họ biến mất, sau đó bị Ân Mạc kéo ra ngoài.

Tất cả những gì ở nơi đây đều không thuộc về bọn họ, bọn họ chẳng qua chỉ là người qua đường đứng xem, vĩnh viễn không thể nào hiểu rõ, người đã trải qua nó sẽ dùng tâm trạng thế nào để đối diện với tất cả những chuyện này.

Hoa Liên không biết thế nào là yêu, không hiểu tại sao rõ ràng Tạc Xi yêu nàng ấy, cuối cùng lại chọn giúp bọn họ giết Bạt.

“Sao vậy?” Không có trở ngại gì, hai người nhanh chóng nhìn thấy ánh sáng, Ân Mạc dường như cũng cảm thấy được tâm trạng của Hoa Liên có chút suy sụp, quay đầu lại nhìn nàng nhẹ giọng hỏi.

Hoa Liên ngẩng đầu nhìn về phía Ân Mạc, ánh mắt của hắn rất sáng, tựa như đang có ngàn vạn ngôi sao đang lóe lên vậy, nàng không nhìn được mà thốt lên, “Yêu là gì?”

Câu hỏi này khiến cho Ân Mạc ngừng ra một lúc lâu, sau đó lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

Hắn đã từng gặp những người yêu nhau, ví dụ như đôi vợ chồng khiến cho người ta lóa cả mắt ở nhà kia, nhưng, nhắc đến tình yêu, thì hắn vẫn chưa yêu, không thể nào hiểu nổi làm sao những người xa lạ có thể biến thành người quan trọng nhất trong cuộc đời này.

“Vậy sao...” Hoa Liên rũ mắt xuống, trong lòng có thứ cảm xúc không nói thành lời, chỉ biết là không vui. Không có sự vui mừng khi sống sót sau đại nạn, chỉ có nỗi sầu bi nhàn nhạt những chẳng thể tiêu tan.

“Người có muốn thử một lần không?”

“Vớ người?”

“Không được sao?”

“Đồ hòa thượng lục căn không tịnh!” Nàng đã sớm muốn nói như vậy, cuối cùng cũng tìm được cơ hội, tâm trạng dường như cũng thoải mái hơn không ít.

“...” Ân Mạc mặt đầy vạch đen, lẳng lặng kéo Hoa Liên tiếp tục đi lên trên.

Hiện giờ, đã không cần thiết phải ở lại Thạch Hải này nữa rồi, nhưng Hoa Liên lại không biết nên đi đâu. Giao Hoàng cứ thế mà chết, nói ra ai sẽ tin đây. Hơn nữa, những người đó nhất định sẽ muốn biết, tại sao cả Giao Hoàng cũng chết mà nàng lại vẫn còn sống.

Cho dù thực sự có giải thích cho bọn họ, e là đến lúc ấy cũng chẳng có mấy người tin tưởng, nói không chừng bọn họ còn hoài nghi mình lấy được bảo vật gì đó. Cho dù là người hay yêu, vào một số thời điểm, thực ra đều có suy nghĩ giống nhau.

“Sao lại dừng lại?” Đi được vài bước nữa, Ân Mạc đột nhiên dừng bước, sắc mặt hơi biến đổi, Hoa Liên đứng phía sau hỏi.

“Khổng Tước Hoàng, xem ra Yêu tộc Tứ Hoàng đạo này rất rảnh rồi.” Ân Mạc cũng chẳng hề lộ ra vẻ sợ hãi mấy, nhanh chóng cất bước đi lên trên. Sau khi ra khỏi cửa động, Hoa Liên vừa hay nhìn thấy Khổng Tước Hoàng Khổng Mân đang đứng bên cạnh cửa động.

Vốn nàng còn đang nghĩ xem nên làm gì, giờ thì hay rồi, hoàn toàn chưa cần nghĩ đã bị người ta chặn lại rồi.

Khổng Uyên nhìn thấy Hoa Liên, vốn đang rất vui vẻ, có điều sau khi thấy Ân Mạc xuất hiện cùng nàng thì lập tức ngậm miệng lại, sau đó, hắn lại nhìn

thấy bàn tay còn chưa tách ra của hai người, kinh ngạc há hốc mồm, thiếu chút nữa đã trật khớp cằm.

Phát hiện ánh mắt của Không Uyên vẫn nhìn chăm chăm vào tay mình, Hoa Liên cũng nhận ra hình như có điểm gì lạ, vội vàng rút tay ra, Ân Mặc chỉ cười cười không để ý.

“Không biết các hạ là vị cao tăng nào của Kim Luân tự?” Không Mân hình như cũng không có nổi kích động muốn diệt trừ Ân Mặc, giọng nói vô cùng bình thản, thái độ cũng rất khách khí.

“Bần tăng Niết Thiên.”

“Có phải là sư diệt của Kiến Tuệ đại sư?” Không Mân tỏ ra hơi kích động.

“Phải.”

Thực ra thì, Ân Mặc và chưong môn Kim Luân Tự Ân Thiên vốn có cùng một vai vế, sở dĩ Ân Thiên phải gọi hắn bằng sư bá, cũng là bởi vì Kiến Tuệ. Kiến Tuệ vốn là sư bá tổ của đám hòa thượng đứng hàng chữ Thiên bọn họ, không hiểu vì nguyên nhân gì, ông ấy lại nhìn trướng Ân Mặc, lại còn bảo Ân Mặc gọi ông ấy là sư bá.

Chuyện này khiến cho bối phận của Ân Mặc cao hơn một bậc, Ân Thiên chỉ có thể gọi Ân Mặc một tiếng sư bá, chuyện này khiến cho hắn uất ức tận mấy trăm năm liền, đến giờ vẫn còn canh cánh trong lòng.

Tuy nói Kiến Tuệ hiện giờ vẫn còn bị giam trong ngục Liệt hỏa của Kim Luân tự, nhưng tu vi của ông ta đến giờ không ai có thể đoán ra được, năm đó ông ta chính là nhân vật có đẳng cấp ngang hàng với Ma Tôn, bảy trăm năm đã qua, nói không chừng ông ta đã sớm vượt qua cảnh giới khi đó.

Không Mân kích động, cũng chẳng phải vì tu vi của Kiến Tuệ như thế, mà là từ trước đến nay, Kiến Tuệ là tu sĩ chính đạo duy nhất mà ông ta bội phục.

“Thất lễ rồi, không biết Kiến Tuệ đại sư mấy năm nay có khỏe hay không?”

“Sư bá vẫn còn đang nhập thiền.” Đối với Kiến Tuệ mà nói, có nhập thiền ở nơi nào thì cũng giống nhau, ông ta đã sớm thoát khỏi cảnh nhục thể phàm thai, những thống khổ chịu đựng trên thân thể, hoàn toàn có thể bị tiêu trừ bằng tinh thần, đây mới là cảnh giới cao nhất của Phật đạo.

Không Mân gật đầu một cái, sau đó dòm mắt về phía Hoa Liên, “Ngươi tiến vào cùng với Giao Hoàng đứng không?”

“Phải.”

“Nàng... có phải đã...” Giọng nói của Không Mân có chút do dự, bọn họ đều là Yêu Hoàng, đều có cảm ứng nhất định với nhau, trên đường đi tới nơi này, ông ta đột nhiên mất đi cảm ứng với Giao Hoàng, hơn nữa trong lòng trước sau vẫn có cảm giác bồn chồn nôn nóng, e là, nàng ta lén ít dữ nhiều.

“Dưới tế đàn có phong ấn tuyệt thế hung vật, Giao Hoàng đã bị giết.” Hoa Liên không nhắc đến chuyện Giao Hoàng biến dị, dù sao bọn họ đều biến đổi, Hoa Liên lại chẳng có tí phản ứng nào, chuyện này trừ Ân Mặc ra, đừng nói cho người khác biết thì tốt hơn. Khó mà bảo đảm rằng biết đâu có người lại hiểu biết về tế đàn của Yêu tộc, một khi phân tích ra được gì, chắc cũng chẳng hay ho.

“Tuyệt thế hung vật?” Không Mân nhướn mày, hiển nhiên có chút khó tin. Nhưng nếu nói là Hoa Liên nói láo, thì khả năng cũng không lớn. Cho dù thế nào, Giao Hoàng đích thực là đã chết, thậm chí ngay cả thần hồn cũng không thể tái sinh, dù Hoa Liên có liên kết với Ân Mặc, e cũng chẳng làm gì được bà ta mới phải.

“Bạt.” Ân Mặc chỉ nói một chữ, sắc mặt của Không Mân lập tức đại biến. Hiện nay thế gian này căn bản không hề tồn tại loại sinh vật như Bạt, dù sao cũng không kiếm đâu ra được làm hồn phách hung lệ để nuôi dưỡng một con quái vật như vậy, hơn nữa, muốn nuôi dưỡng thành công, phải có thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được, có người đã thử, nhưng không kẻ nào từng thành công.

“Vậy nó...”

“Lúc chúng ta ra ngoài, hình như nó bị thứ gì đó quán lấy.” Những lời này của Ân Mặc nghe ra thực không thể khiến người ta tin được, cố tình lại không một ai có thể phản bác.

Bởi vì, trong lúc bọn họ ra khỏi đàn tế, những cánh cửa đá kia lại hạ xuống! Một lần nữa phong ấn cả đàn tế lại. Sợ là hiện giờ, không ai có thể vào trong được.

“Đã vậy, thì cho qua đi.” Hứng thú của Không Mân với di tích Thái cổ này đã không còn, đặc biệt là sau khi nghe thấy bên trong còn có một tuyệt thế hung vật như vậy. Hơn nữa nếu là Bạt xuất hiện thì đích xác có thể giết được Giao Hoàng, trong lòng Không Mân đã tin lời bọn họ, dù sao cũng là di tích Thái cổ, nơi này có xuất hiện thứ gì thì cũng chẳng kỳ quái. Những gì Thái cổ có thể làm ra, không phải thứ bọn họ có thể hiểu được.

“Đừng rồi, Hoa Liên, lúc rời khỏi Đại Hoàng sơn, ta nghe nói Hồ Hoàng muốn thành thân với mẫu thân của ngươi, có muốn theo ta đến xem một chuyến không?” Không Mân đột nhiên nhớ ra chuyện này, mở miệng nói với Hoa Liên.

“Thành thân? Tại sao?” Hoa Liên có chút kinh ngạc, tính khí của Hồ Uẩn nàng rất hiểu, nếu như Hồ Hoàng ép bà ấy, bà ấy căn bản sẽ không chịu thỏa hiệp, nhưng nếu nói bà cam tâm tình nguyện, thì lại không giống.

Nàng đã sớm nghe Khổng Uyên nói qua quan hệ giữa Hồ Hoàng và mẫu thân nàng, đến giờ vẫn không có bất cứ tiến triển gì, sao đột nhiên lại quyết định thành thân chứ?

“Nguyên nhân cụ thể thì ta không biết, ta cũng chỉ đột nhiên nhận được tin tức thôi, ngày thành hôn được định là sau mười ngày nữa.”

“Vây...” Hoa Liên có chút do dự, nàng muốn biết mẫu thân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rồi lại lo lắng, sau khi quay về những người đó sẽ hỏi nàng về chuyện ở đây, rất dễ khiến nàng chọc phải một đồng phiền phức. Dù sao nơi đó cũng là Đại Hoàng sơn, một tiểu yêu Yêu Soái kỳ như nàng mà vào đó, nếu thực sự bị người ta để mắt tới, chết lúc nào cũng không biết.

Cho dù bây giờ máu trong cơ thể nàng có thể hóa thành mũi huyết tiền kinh khủng kia, nhưng trước khi Nghiệt hỏa trong cơ thể nàng có thể hoàn toàn hóa ra trọn một cây cung và nàng có thể kéo được dây cung thành công, vẫn nên hành động một cách khiêm tốn thì hơn.

Khổng Mân tựa hồ như nhìn thấu Hoa Liên đang phiền não vì chuyện gì, sau khi liếc nhìn Ân Mạc, ông ta mới mở miệng nói, “Chuyện này kết thúc ở đây, mọi việc cứ để ta ra mặt xử lý.

Khổng Mân đột nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy, khiến cho Hoa Liên có chút không quen.

Không phải là vì Ân Mạc đấy chứ? Hòa thượng này bây giờ lại còn chính tà đều ăn nữa sao? Nàng quay đầu nhìn về phía Ân Mạc, Ân Mạc nháy mắt với nàng mấy cái.

“Nếu đã vậy thì đa tạ.” Tiếng cảm ơn này, dù thế nào cũng không nên do Ân Mạc nói ra, kết quả hắn lại nói, quả nhiên, ánh mắt của Khổng Mân nhìn Hoa Liên cũng trở nên khác thường.

“Niết Thiên đại sư khách khí rồi, chúng ta trước cáo từ, ngày khác gặp lại, nhất định sẽ tham thảo Phật pháp cùng Niết Thiên đại sư.”

“Sẽ có cơ hội.” Ân Mạc như có như không liếc qua Khổng Uyên bên cạnh Khổng Mân, khóe miệng dật ra một nụ cười. Khổng Tước Hoàng này quả nhiên là người biết hành xử, biết nên làm gì mới tốt cho mình.

Chỉ sợ ông ta đối tốt với hắn, cũng chẳng phải là vì sư bá Kiến Tuệ, trái lại, là do có liên quan đến cậu con trai duy nhất này của ông ta thì đúng hơn. Dĩ nhiên, có một số việc, mọi người hiểu trong lòng là được rồi, không cần thiết phải nói ra.

“Tự mình cẩn thận một chút! Đừng có chạy khắp nơi rước lấy phiền phức.” Đứng trước mặt Hoa Liên, Ân Mạc cuối cùng vẫn không nhịn được, vuron tay nheo mắt nàng.

“Ta mới không rước lấy phiền phức, con lừa ngốc chết tiệt, không được nheo mắt ta!” Trong lúc nhất thời quá kích động, Hoa Liên đã quên bém mắt bên cạnh còn có hai người nữa.

“Ta không phải con lừa ngốc...” Ân Mạc tỏ ra vô cùng bất mãn với cách xưng hô này.

“Sớm muộn cũng phải!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tiến vào Hồ Khâu

Hoa Liên cũng chẳng cảm thấy hành vi của nàng và Ân Mạc có gì khác thường, trừ việc vị này hay thích nheo mắt nàng ra, không có gì đáng để người ta phải chuyện bé xé ra to hết. Nhưng mà, rất hiển nhiên, hai người còn lại thì không hề nghĩ như vậy.

Dọc đường trở về Đại Hoàng sơn, cho dù chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn nàng một cái thôi, ánh mắt của hai cha con nhà này vô cùng khác lạ. Khổng Mân thì còn bình thường, dù sao cũng phải giữ phong độ của cao nhân, Khổng Uyên căn bản chẳng quan tâm đến mấy thứ này, cứ cách mấy phút là vị huynh đệ này lại sắp lại gần Hoa Liên, vô cùng “thâm tình” nhìn nàng, “Tiểu Hoa Hoa, người nói cho ta biết đi mà...”

“Người rốt cuộc muốn biết cái gì hả?!” Hoa Liên cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nếu như không phải còn có cha Khổng Uyên ở đây, nàng nhất định sẽ đập cho hắn một phát bay thẳng xuống khỏi pháp khí phi hành, cho hắn đỡ ảnh hưởng đến cảnh vật xung quanh.

“Quan hệ của người với hòa thượng kia ấy, đúng rồi, hắn là hòa thượng thật sao?”

“...” Hoa Liên trừng mắt nhìn hắn, quay đầu không nói gì.

Đáng tiếc, chiều im lặng này căn bản không hề có tác dụng với thể loại như Khổng Uyên. Quả nhiên, Khổng Uyên không ngừng cố gắng, “Tiểu Hoa Hoa

à, chúng ta là bạn bè phải không, người không thể đối xử tàn nhẫn với ta như thế được~” Không Uyên bày ra cái vẻ nếu như người không nói, ta lập tức nhảy xuống cho người xem.

“Chúng ta không có quan hệ gì cả! Hơn nữa, hấn là hòa thượng, người hiểu chưa!”

À, Không Uyên tỏ vẻ đã hiểu gât đầu, hấn hiểu, hấn đương nhiên là hiểu chứ. Ý tứ này chẳng phải có nghĩa là, bọn họ quả nhiên là có chút quan hệ như thế, hiềm nỗi đối phương lại là hòa thượng. Thân phận gì gì đó, đầu phải là vấn đề chứ! “Ta hiểu rồi... Người yên tâm, ta sẽ ủng hộ người.” Không Uyên mặt đầy nghiêm túc vỗ vỗ vai Hoa Liên.

Hoa Liên khinh thường liếc một cái, hấn đã hiểu thật rồi sao?

Lúc quay về, bọn họ đi qua U Hải, vẫn là ngồi trên pháp khí hình chiếc thuyền khoa trương kia của Không Uyên, có điều lần này do Không Mân tự mình không chế, cho nên tốc độ nhanh hơn không chỉ gấp mười lần.

Hoa Liên phát hiện, trong U Hải không hề yên ả, suốt chặng đường đi thuyền, nàng nhìn thấy trên mặt biển nổi lên không ít thi thể của đám yêu thú trong biển, có nơi cả một vùng rộng lớn đều là sắc đỏ của máu.

“Tin Giao Hoàng bỏ mạng đã truyền về?” Tình hình thế này, rất hiển nhiên không chỉ kéo dài mới một hai ngày. Nàng còn tưởng sau khi Giao Hoàng chết rồi, ít nhất mấy tên thống lĩnh của đám yêu quái Hải tộc này sẽ điều tra nguyên nhân cái chết của bà ta, xem ra là nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

“Ừ, cha ta nói đã báo tin này về trước, nếu không đã không xuất hiện cảnh này. Trông kìa, màu sắc bên kia đẹp biết bao.” Không Uyên chỉ vào nơi xa, một vùng biển bị nhuộm đỏ, ánh mặt trời rọi xuống những gợn sóng lăn tăn, phản chiếu lại một thứ màu sắc yêu dị khiến cho người ta kinh tâm.

Hoa Liên gât đầu một cái, biết Không Mân làm vậy để dời đi lực chú ý của những người nhắm vào nàng, tạm thời, thủ hạ cũ của Giao Hoàng sẽ không đến gây phiền toái cho nàng. Về phần những người khác, trừ hai Yêu Hoàng còn lại ra, không ai có tư cách để hỏi nàng bất cứ chuyện gì.

Thời gian bọn họ trở về coi như sớm hơn dự định, cách ngày Hồ Uẩn và Hồ Hoàng thành thân còn bảy ngày nữa. Mặc dù Hoa Liên gặp Hồ Uẩn trước, nhưng nghe Không Mân nói, gần đây bên phía Hồ Khâu hoàn toàn bị phong tỏa, ngay cả người trong Hồ tộc cũng không thể tự do ra vào.

Chỉ có trước hôn lễ một ngày, Hồ Khâu mới được mở ra.

Không Uyên nói, đây là quy củ của Hồ Khâu, nhưng Hoa Liên vẫn cảm thấy bất an trong lòng.

Trong Hồ Khâu, các Hồ tộc đều đang chuẩn bị cho hôn lễ của Hồ Hoàng. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Hồ Hoàng chính thức cưới vợ, mặc dù trước kia các Hồ tộc đều dâng mỹ nhân trong tộc lên, nhưng các nàng đều không có bất cứ thân phận gì, nhiều nhất chỉ tính là thị thiếp mà thôi.

Mọi người trong Hồ tộc đều hiểu, lần này Hồ Hoàng vô cùng nghiêm túc, bất kể trong lòng bọn họ có đồng ý Hồ Uẩn lên làm đương gia chủ mẫu của Hồ tộc hay không, trước mắt cũng phải cam chịu.

Nếu không muốn chết thì cứ nhịn mà nén lời trong bụng xuống, thực sự nhịn không được thì cứ trốn trong phòng chứ có ra ngoài.

Mấy ngày trước, có vị trưởng lão bói móc thân phận của Hồ Uẩn, kết quả ngày hôm sau, vị trưởng lão kia và cả những tộc nhân có quan hệ máu mủ với ông ta đều chết sạch trong tay thích khách ngoại tộc.

Hôm đó, Hồ Hoàng tự mình ra mặt đến viếng vị trưởng lão này, còn sai người mang hung thủ xử tử ngay trước mộ của ông ta. Nhưng người thông minh đều hiểu rõ trong lòng, chuyện này căn bản là chủ ý của Hồ Hoàng, nhưng không ai tìm ra chứng cứ. Cuối cùng, ngay cả Thất trưởng lão thích tranh cãi nhất cũng không dám lên tiếng. Chỉ sợ người bị diệt tộc tiếp theo chính là mình.

Chuyện này đã định là không thể nào thay đổi, bây giờ thiệp mời của Hồ tộc đã gửi đến khắp nơi, các nhân vật có mặt mũi trong Yêu tộc e rằng đều sẽ xuất hiện trong ngày tổ chức hôn lễ.

Bất kể Hồ Uẩn từng có thân phận gì, nhưng từ nay về sau, nàng chỉ có một thân phận, đó chính là thê tử của Hồ Hoàng, thê tử duy nhất.

Sau khi Hoa Liên quay trở lại Đại Hoang sơn, vẫn ở lại Không Gia trại như trước. Bọn họ vừa mới về hôm trước, hôm sau Hồ Hoàng đã phái người mang thiệp mời đến, đặc biệt chuyển cho Hoa Liên.

Đối với vị cha kế tương lai này, trong lòng Hoa Liên vẫn có một chút xiu tò mò, không biết rốt cuộc là hạng người gì. Người đưa thiệp mời đồng thời cũng đưa cho Hoa Liên một bức họa.

Bức họa kia rất đơn giản, trên giấy chỉ có một con hồ ly bị được phác ra từ mực. Tranh này từ tay Hồ Uẩn mà ra, sau khi nhìn thấy hình vẽ trên bức họa, Hoa Liên đã hiểu ý tứ của mẫu thân.

Xem ra, vị Hồ Hoàng kia không hề biết mình không phải là con ruột của Hồ Uẩn, nếu không mẫu thân đã không bảo nàng lấy hình dáng của Hồ tộc để tham dự.

Không Uyên đã từng nói với nàng, mọi yêu tộc khi xuất hiện trong hôn lễ của Hồ Hoàng, không được sử dụng bất kỳ phép biến hóa nào, việc này thể hiện sự tôn trọng đối với Hồ Hoàng.

Nếu mẫu thân đã nói như vậy, thuật biến hình của nàng phải không để bất cứ kẻ nào nhận ra mới được.

Chuyện Hồ Hoàng đặc biệt đưa thiệp mời, bởi vì có người cố ý tung tin, trong Đại Hoang sơn đã có rất nhiều người chú ý đến Hoa Liên.

Mà những lời đồn về thân phận của Hoa Liên, cũng càng ngày càng mơ hồ. Hơn nữa giờ nàng lại đang ở Không Gia trại, còn được Không Tước Hoàng tự mình đưa về, thậm chí còn có giao tình không tệ với Không Uyên, không ít người đều cho là, thật ra Hoa Liên con gái ruột của Hồ Hoàng và Hồ Uân. Nếu không Không Tước Hoàng đã chẳng đối tốt với nàng như vậy, mà Không Uyên cũng sẽ không hao tổn tâm trí muốn lấy được trái tim của nàng như thế.

Trên thực tế, điểm cuối cùng, tuyệt đối là hiểu lầm. Tên khốn Không Uyên này ngày ngày đuôi theo nàng, căn bản là vắt hết óc muốn moi từ trong miệng nàng ra quan hệ giữa nàng và Ân Mặc, không hiểu sao là một yêu tinh, lại còn là một yêu tinh rất nổi danh, tại sao hắn lại có thể hóng hớt đến mức độ này cơ chứ!

Nghe nói Không Uyên vô cùng được đám nữ yêu ở Đại Hoang sơn hoan nghênh, thậm chí có không ít nữ yêu còn tự động hiến thân, không biết mấy nàng mà thấy bộ dạng này của Không Uyên thì có còn hứng thú với hắn như vậy nữa không.

Rốt cuộc, trong đủ loại suy đoán, lệnh cấm của Hồ tộc cuối cùng cũng được gỡ bỏ. Trước hôn lễ của Hồ Hoàng một ngày, Hoa Liên và Không Uyên theo chân Không Tước Hoàng cùng xuất hiện ở Hồ Khâu.

Đoán chừng chắc đây là lần đầu tiên khi Không Tước Hoàng xuất hiện mà sự chú ý của mọi người lại không đặt trên người ông ta. Hoa Liên đứng bên cạnh Không Uyên, thân nhiên đón nhận những ánh mắt tò mò đến từ bốn phương tám hướng.

Đủ những lời bàn tán truyền vào tai nàng, có người suy đoán về thân phận của nàng, có người thì hâm mộ nàng vận khí tốt, còn có kẻ nói mẫu thân nàng quyến rũ Hồ Hoàng. Mấy người này, chẳng lẽ họ không cảm thấy thanh âm “thì thầm” phản đối của bọn họ có hơi bị lớn sao? Hoa Liên không nhìn được mà cảm thấy có chút choáng váng, nàng quả nhiên vẫn chưa thích ứng được với chỗ đông người.

Nghe thấy Không Tước Hoàng chính là Thanh Y, nói ra thì bọn họ cũng tính là quen biết. Đối với người thiếu chút nữa giết mình, từ xưa đến nay Hoa Liên đều có ấn tượng rất sâu đậm.

Sau khi Thanh Y nhìn thấy Hoa Liên, mặc dù nét mặt không thay đổi nhưng con ngươi lại thu hẹp lại. Hắn đi về phía Không Tước Hoàng, cách bọn họ chừng hai thước thì dừng lại, cung kính cúi đầu: “Đại nhân, mời.”

“Ừm.” Không Mân gật đầu một cái, đi theo Thanh Y bước vào cung điện của Hồ Hoàng.

Tuy nói hôm nay có rất nhiều yêu tộc đến đất Hồ tộc, nhưng không phải ai cũng có tư cách tiến vào cung điện của Hồ Hoàng, những yêu quái bước vào đó đều là người đứng đầu một yêu tộc, hoặc là những nhân vật có tu vi kinh khủng.

Những yêu quái đó có kẻ là thù địch, có người lại là bạn tốt quan hệ cực thân thiết. Nhưng vô luận bọn họ có quan hệ thế nào, vào thời điểm này ở đây, tất cả ân oán đều phải gác qua một bên.

Kẻ thù trước đó một giây còn đánh đến nguoi chết ta sống trên chiến trường, sau một khắc lại chạy đến uống rượu trên cùng một bàn, điểm này, Hoa Liên có chút khó hiểu.

Lần này, Yêu tộc Tứ Hoàng chỉ còn lại có ba, mặc dù thiếu mất U Cơ, có điều vào thời điểm như thế này, chẳng ai lại nhắc đến bà ta. Sau khi Không Mân bước vào đại điện, lập tức có người nhiệt tình ra tiếp đón, Không Uyên nhỏ giọng giới thiệu cho Hoa Liên mấy người đang có mặt ở đó.

Người nào cũng là nhân vật chủ chốt của yêu tộc. Có điều, trừ Bạch Hồ Hoàng ra, vài Đại yêu còn lại nàng chưa từng nghe nhắc qua bao giờ. Tuy nhiên, trong số những Đại yêu này, có một người khiến cho Hoa Liên cảm thấy hết sức hứng thú. Thành chủ đời thứ nhất của thành Nam Khê sơn, Liệt Nam Khê.

Tính theo tuổi tác, vị thành chủ đại nhân này tuyệt đối không ít hơn năm ngàn tuổi. Trong cái đại điện này, chỗ ngồi của ông ta là vị trí đầu tiên bên trái. Rất hiển nhiên, ở đây, tư cách của ông ta chính là người cao tuổi nhất.

Không biết có phải nàng đã nhìn nhầm rồi hay không, Liệt Nam Khê lại cười với nàng. Thấy Hoa Liên trông cứ như gặp phải quỷ, Liệt Nam Khê cười híp mắt quay mặt đi, không nhìn nàng nữa.

Bởi vì ngày mai mới là hôn lễ, cho nên bây giờ chỗ này coi như là nơi tụ hội của mấy người bạn cũ. Ở đây không riêng gì các thế hệ trước, còn có cả những hậu bối đi theo họ. Đi cùng một đám Yêu Hoàng Yêu Đế già đến mức sắp đi hết cả, mấy tiểu bối như bọn họ không chán chết mới là lạ.

Ví dụ như Không Uyên, hắn giống như bị mọc rận trên người vậy, không ngồi yên được phút nào, sò chỗ này gãi chỗ kia. Không Mân đã nhận ra động tác của con trai, hung tợn trừng mắt nhìn Không Uyên một cái, hiềm nỗi người nào đó chẳng hề để ý đến ông ta, cuối cùng ông ta cũng đành bất đắc dĩ mặc cho Không Uyên tiếp tục, không thể đáp cho thằng nhóc này một phát bắn ra ngoài được.

Những người thuộc thế hệ trước này có không ít người biết Không Uyên, dù sao cũng là hy vọng tương lai của Yêu tộc, tiểu bối có khả năng trở thành Yêu Hoàng nhất, bọn họ cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt, mà những người khác thì không dám can rờ như Không Uyên, chỉ biết đứng thẳng đờ, chắc trên người cũng đã mướt mồ hôi.

Chương 60: Cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt

Thế hệ trước nói chuyện phiếm với nhau, đại khái cũng chỉ có hai hướng.

Một là nói về mình, hai là nói về hậu bối của mình. Khác với sự kế thừa thầy trò của tu sĩ nhân loại, Yêu tộc vô cùng coi trọng huyết mạch của mình. Trừ phi không có đời sau bọn họ mới chọn thu nhận đồ đệ, hơn nữa dù có nhận đồ đệ, phần lớn cũng không truyền thụ hết những gì học được cả đời.

Nếu như trong gia tộc xuất hiện một hậu bối vô cùng có tiềm lực, thế hệ trước cũng sẽ cảm thấy cực kỳ vui vẻ, hơn nữa sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng, chuyện này đại khái có liên quan đến việc Yêu tộc sinh sản rất ít.

Dù sao trong yêu tộc cũng không lưu hành chuyện thành thân. Thông thường đều là nhìn thuận mắt một cái, hợp thì ở cạnh nhau không hợp thì đi, cho nên, trên căn bản khả năng lưu lại đời sau là rất ít.

Nhưng nghe mấy người này nói chuyện một lát, Hoa Liên lại cảm thấy hình như nàng đã suy nghĩ quá đơn giản. Bọn họ nhìn qua thì đang khoe khoang về hậu bối của mình, kỳ thực là đang tìm nể còn lại cho hậu bối của mình mới đúng.

Chỉ trong chốc lát, đã có không ít lão tiền bối đề cử tiểu bối nhà mình với Bạch Hổ Hoàng. Vấn đề là, đang nói chuyện với Bạch Hổ Hoàng, mắt phải nhìn vào người ta mới đúng, tại sao cứ nhìn chằm chằm vào con gái nhà người ta là có ý gì!

Hoa Liên kéo áo Không Uyên, truyền âm nói, “Không phải Ngao Nguyệt có vị hôn phu rồi sao?” Nàng nhớ, lần trước khi Không Uyên đưa nàng về đã từng nói với nàng, Ngao Nguyệt và Bạch Y là hôn phu hôn thê.

“Đã sớm không phải, Bạch Y bây giờ không còn là hộ vệ của Hồ Hoàng nữa.” Nếu như Bạch Y vẫn còn ở bên cạnh Hồ Hoàng, với tu vi và tiềm lực của hắn, thực ra hoàn toàn có đủ tư cách đề tranh đoạt vị trí này sau khi Hồ Hoàng thoái vị, nhưng hiện giờ, vì mệnh lệnh đó của Hồ Hoàng, hắn căn bản không đáng giá một xu.

Bạch Hổ Hoàng dù có tiếc tài đến đâu cũng sẽ không đồng ý với hôn sự này.

May mà Bạch Y cũng biết tình cảnh của mình, không gây ra chuyện gì quá đáng. Nhưng không thể nghi ngờ, việc này vô cùng đã kích đến hắn.

Nghe tin tức như vậy, khóe miệng Hoa Liên xị xuống, chắc nàng lại có thêm một kẻ thù không chết không thôi nữa rồi. Nếu như Bạch Y không hận nàng, đến chính nàng cũng không tin được.

“Ta bảo này Ngao Nghiệp, người cũng phải nói một câu đi chứ, bọn ta đều đang chờ đây, nếu mà không được thì ta còn tìm cho cháu trai ta đứa cháu dâu khác xinh đẹp hơn chứ!” Đối với thái độ không cự tuyệt cũng không đồng ý của Bạch Hổ Hoàng, có người đã tỏ ra hết sức bất mãn.

“Lão bò tốt, người cuồng cái gì, thằng cháu đó của người xấu y như người, Ngao Nghiệp làm sao chịu đem cô nương như hoa như ngọc nhà hắn gả cho nhà các người, ta thấy trong lòng con hồ này nhất định đã có tính toán cả rồi.”

Một lão già gầy như một cây gậy trúc ngồi bên cạnh Bạch Hổ Hoàng mở miệng cười nhạo Tê Ngưu Vương có bộ dạng hết như cái lu đựng nước ngồi đối diện.

“Mẹ nó chứ, ông đây xấu chỗ nào, hỏi ông đây còn trẻ, bao nhiêu mỹ nữ đuổi theo muốn lấy ta, là do ông đây không thèm để mắt đến bọn họ nhá!” Tê Ngưu Vương khó chịu vỗ một cái lên bàn, vỗ xong hình như còn cảm thấy chưa hả giận, bốc đại một thứ quả trong suốt to bằng nắm tay trẻ con trên đĩa, ném về phía lão gậy trúc kia.

Lão gậy trúc kia gơ tay bắt lấy quả, đặt bên miệng cắn một cái, sau đó lại nhón lấy một cái chén rỗng trên bàn của Ngao Nghiệp quăng trở lại.

“...” Trong chốc lát, cả đại sảnh tràn ngập đủ loại hoa quả chén đĩa bay loạn xạ, Hoa Liên si ngốc nhìn cảnh tượng này, nàng, cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt.

Thì ra là, sau khi số tuổi lên đến một trình độ nhất định, mọi người đều sẽ cái lão hoàn đồng cả. Trừ nàng ra, những người khác hình như không hề có vẻ gì khác lạ, chắc là Không Uyên và đám tiểu bối kia cũng đã quen với cảnh này rồi.

“Ngao Nghiệp, hôm nay người nhất định phải cho ta một câu trả lời. Người nói đi, cháu của ta không xứng với con gái người ở điểm nào hả!”

Ngao Nghiệp thờ dãi, sớm biết vậy ông ta đã không đưa con gái đến. Đang định nhấp ngụm trà để thả giọng rồi nói, vрон tay mới phát hiện ra chén trà của mình đã mất tăm, vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện ra, cái chén Tê Ngưu Vương đối diện đang uống sao lại giống của mình thế?

“Ta thấy, con hổ già này chắc là nhầm trúng thằng nhóc nhà Hoa Không tước rồi, ta mà có con gái, đánh chết cũng phải ném lên giường của thằng nhóc Không tước kia, cho hắn phụ trách.”

... Đây là vị nào vậy? Đây chính là bậc tiền bối để cho chúng yêu nhìn lên mà học tập, ngay cả kế hoạch vô si như vậy mà cũng có thể nói ra. Hoa Liên không hề nghi ngờ tính chân thực của câu này một chút nào. Nếu vị kia thực sự mà có con gái, nhất định ông ta sẽ làm vậy.

“Ừ, thì thằng nhóc Không tước ấy cũng không tệ, nhưng mà không đẹp trai bằng cháu ta.” Người nói lại là vị Tê Nguru Vương kia.

Hoa Liên ngẩng đầu lên nhìn vị cháu trai nghe nói là rất tuấn tú kia của ông ta. Sau đó lại lặng lẽ cúi đầu xuống, nàng thực sự không nên tò mò như thế. Mắt nhắm mắt của vị tiền bối kia, đại khái là có một chút vấn đề.

“Tiểu tử Không Uyên kia không phải đã có chủ rồi sao, người không nhìn thấy Hoa Không tước đã đưa cả con dâu tương lai đến rồi à!” Rốt cục cũng có người kéo đề tài đến Hoa Liên, nàng vô cùng xác định, “con dâu tương lai” kia đích xác là nói mình.

“Ta nghe nói cô nương này là con gái của nha đầu Hồ Uẩn kia hả?” Trong số những người này, có khá nhiều người biết đến Hồ Uẩn, dù sao, nàng cũng đã từng có tư cách đứng trong đại sảnh này, chỉ tiếc, sau khi chuyện đó xảy ra, nàng lại biến mất tăm mất tích.

“Người thì biết cái gì, cô con gái kia của Hồ Uẩn không phải là con gái của Vân Khi, ta thấy chuyện này chắc chắn là thành!”

Được rồi, nghe bọn họ nói thêm mấy câu nữa, không biết nàng và Không Uyên sẽ phát triển đến thế nào đây.

Thấy Không Uyên đứng một bên cười trộm, Hoa Liên lật tay một cái, một chiếc ngâm châm xuất hiện trên ngón tay, không chút lưu tình đâm vào lòng bàn tay của Không Uyên.

Chiếc châm kia là do Ân Mặc đưa cho nàng trước khi đi, hắn đã nói với Hoa Liên, thứ này là một pháp khí, có điều, đến giờ Hoa Liên vẫn chưa nhìn ra giá trị của vật này. Nhưng mà dùng nó để đâm người khác thì rất hữu dụng, cho dù là thể loại da dày như Không Uyên cũng không đỡ nổi.

Tự dưng bị ăn đau, Không Uyên đáng thương chớp chớp mắt, mím môi nhích sang một bên, kiên quyết không chịu đứng cạnh Hoa Liên nữa.

Vào lúc đại diện đang huyền ảo âm ỉ, chủ nhân cuối cùng cũng xuất hiện. Vân Khi một thân bạch y, thần thái vẫn lười nhác thanh nhàn trước sau như một, khóe miệng treo một nụ cười. Vô luận nhìn từ góc độ nào, dường như cũng thấy ông ta đang cười.

Trong nháy mắt nhìn thấy Vân Khi, ngay cả Hoa Liên cũng không kìm được mà bị gương mặt của ông ta mê hoặc, may mà trong tay còn có ngăn châm, nàng lật tay đâm mình một cái, cuối cùng cũng cưỡng ép mình rời mắt khỏi gương mặt của ông ta.

Gương mặt kia của Vân Khi tuy đẹp, nhưng tuyệt đối không đến mức hút hồn người ta, chủ yếu là do ông ta thân là Hồ tộc, trên người trời sinh đã mang hơi thở yêu mị như vậy.

Sau khi tỉnh táo lại, nàng phát hiện ra, nàng thuộc nhóm tỉnh lại sớm nhất, triệu chứng của đám Không Uyên và La Phong đều rất nhẹ, chắc là vì cùng giới tính với Hồ Hoàng, còn Ngạo Nguyệt, nếu không phải có Bạch Hồ Hoàng cản nàng ta lại, còn vỗ sau lưng nàng ta một chưởng, sợ là bây giờ đã bỏ nhào qua rồi, ngay cả móng vuốt cũng đã mọc ra.

Biểu hiện của các tiểu bối đều lọt hết vào mắt của lớp người trước, mặc dù có trường bối nhà mình ngăn chặn không đến mức để lộ trò hề ra, nhưng kỳ thực cũng chẳng hơn kém mấy. Thực ra bọn họ đều có mấy phần ý muốn so bì, lúc này, nhìn một cái là có thể nhận ra con cái nhà ai ưu tú hơn.

Hoa Liên tỉnh lại trước tiên, khiến cho ánh nhìn của không ít người với nàng nhiều thêm mấy phần tò mò.

Sau khi Vân Khi xuất hiện, cái nhìn đầu tiên cũng không hướng về Hoa Liên, ông ta giống như từ đầu tới cuối vẫn chưa hề nhìn thấy nàng vậy, trước sau vẫn cười nói với những người bạn cũ.

Không thể không nói, Vân Khi thật sự là một kẻ khéo léo, cho dù là hai người vốn có thù oán, có thêm ông ta ở giữa, hai ba câu là đã có thể làm dịu được không khí đầy mùi thuốc súng kia, có ông ta ở đây, không khí bên trong đại điện này nhất thời lại khuấy động thêm một tầng.

Tuy nói, Hoa Liên vẫn không cảm nhận được ánh mắt của Vân Khi, nhưng trên thực tế, ngay từ đầu Vân Khi đã đặt sự chú ý trên người Hoa Liên, chỉ có điều là không ai nhận ra mà thôi.

Hôm nay, Hoa Liên mặc một thân áo mỏng màu lam, giữa trán có một vết bớt màu xanh, đó là dấu hiệu của Thanh Hồ tộc. Còn cả làn hương nhàn nhạt trên người nàng kia nữa, cách thật xa mà vẫn truyền đến mũi của Vân Khi.

Giống hệt như mùi hương trên người Hồ Uẩn, cho dù hai người không có điểm nào giống nhau, cho dù trên người Hoa Liên không có bất cứ hơi thở yêu mị nào của Hồ tộc, cho dù hắn không hề muốn thừa nhận đáp án này một chút nào, nhưng hắn không thể không chấp nhận.

Bởi vì Thanh Hồ tộc hiện giờ, chỉ còn lại có một mình Hồ Uẩn, giờ còn có thêm một Hoa Liên.

Nếu muốn thành hôn với nàng thì hắn không thể không chấp nhận con gái của nàng, coi như đây là cái giá đắt phải trả cho quyết định của mình năm xưa đi!

Thực ra thì đứng ở đây, nghe các vị tiền bối nói chuyện phiếm, Hoa Liên vẫn cảm thấy bổ ích không ít. Ở đây bọn họ đều nói chuyện rất thoải mái, rất

nhieu bí mật của Yêu tộc dễ dàng bị phun ra trong lúc say.

Đoàn chừng, mấy vị lão nhân đều có lòng bồi dưỡng đám người trẻ tuổi được mang đến đây hôm nay thành người thừa kế, nếu không đã chẳng chút kiêng dè như vậy.

Thật ra thì trừ Hồ Hoàng ra, người Hoa Liên chú ý đến nhất chính là Liệt Nam Sơn. Người này, là thành chủ đời thứ nhất của thành Nam Khê sơn, tu vi thông thiên. Hoa Liên thật sự tò mò, về ngoài của người này có mấy phần tương tự với Quân Hầu, không biết ông ta có quan hệ gì với Quân Hầu hay không? Đại khái là vì liên quan đến Tiểu Chi, Hoa Liên cũng có thêm vài phần hiếu kỳ với Quân Hầu.

Hoa Liên cũng không biết, hiện giờ, nội dung mà Liệt Nam Khê và Vân Khi đang nói chuyện chính là về nàng. Liệt Nam Khê vốn là tiền bối của Vân Khi, cho nên thái độ nói chuyện của Vân Khi với ông ta cũng vô cùng khách khí.

“Vân Khi này, cô nhóc kia là Hoa Liên đúng không?”

“Dạ.” Vân Khi cười cười.

“Đứa nhỏ này, không tệ.”

“A? Liệt lão đã gặp nàng?” Vân Khi có chút kinh ngạc, có thể khiến cho Liệt Nam Khê đánh giá như vậy, đúng là không dễ.

“Chưa gặp, nhưng nghe thằng nhóc Quân Hầu kia nói qua. Đạo trước nó có si mê một tiểu nữ yêu còn chưa trưởng thành, sau này ta mới biết, tiểu nữ yêu kia còn có huyết mạch của Ma tộc, nàng lẳng lặng rời khỏi thành không nói tiếng nào, vì chuyện này mà thằng nhóc kia đến chỗ ta giãy vò một thời gian. Mà quan hệ của tiểu nữ yêu kia với Hoa Liên cũng không tệ.” Dừng một chút, Liệt Nam Khê tiếp tục nói, “Tiểu nha đầu này rất có đầu óc, ta phải chúc mừng ngươi trước.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chính là ý này

“Đa tạ Liệt lão khen ngợi.” Vân Khi bấy giờ mới dời mắt qua nhìn Hoa Liên, có thể khiến cho Liệt Nam Khê đánh giá như vậy, xem ra đứa con gái này của Uẩn Nhi đúng là không đơn giản.

Hơn nữa, ở Đại Hoàng sơn này, trong số đám người trẻ tuổi, tu vi cao nhất chính là Không Uyên, mà tu vi của tiểu nha đầu này lại gần bằng Không Uyên. Dù sao nàng cũng khác hẳn với Không Uyên, Không Uyên nói thế nào cũng là con của Yêu Hoàng, tu luyện đều theo điển tịch cao thâm nhất của Yêu tộc, còn có Không Tước Hoàng đứng một bên chỉ điểm, mà nàng, từ trước đến giờ chỉ có một mình, tốc độ tiến bộ này, thực sự có chút kinh người.

Nghe mấy vị lão tiền bối này nói chuyện mất cả nửa ngày bọn họ mới được thả ra ngoài hít thở, sau khi đi ra lập tức cảm thấy thoải mái hơn không ít. Trong đám người trẻ tuổi đồng lứa, có không ít kẻ biết Không Uyên, cũng có vài người có quan hệ cực kỳ tốt với hắn, dù sao cũng là trụ cột tương lai của Yêu tộc, chỉ có cùng một đẳng cấp mới có thể làm bạn bè, điểm này cũng không có gì đáng để kinh ngạc.

Dù gì thì Không Uyên cũng vẫn còn nhớ mà kéo Hoa Liên theo, không để nàng đứng một mình một chỗ, mấy người đứng đó phần lớn cũng cho là quan hệ của Hoa Liên và Không Uyên giống như lời đồn bên ngoài, cho nên, ánh mắt nhìn hai người đều mang theo vài phần ám muội.

Dĩ nhiên, cũng có không ít ánh mắt thù địch, xem ra giá trị trường của Không Uyên đích xác là không tệ, Hoa Liên không nhận được nghĩ vậy. Thuận tiện quay đầu nhìn về phía luồng ánh mắt thù địch khiến nàng không thể nào ngó lơ kia, quả nhiên không ngoài dự đoán, là Ngao Nguyệt.

Lần trước Ngao Nguyệt bị nàng dùng một kiếm đâm xuyên qua tim, cũng bởi vì Hoa Liên mà giải trừ hôn ước với Bạch Y, tuy lúc ấy đã nói, thua thì sẽ không tiếp tục dây dưa chuyện này nữa, nhưng trong lòng nàng ta vẫn không sao thanh thản.

Hai người hai mắt nhìn nhau, một câu cũng không nói mà đã tóe lửa ra bốn phía, xung quanh hễ ai có mắt nhìn, đều có thể nhận ra địch ý giữa hai người.

Nam nữ ở đây rõ ràng chia ra làm hai phe, nhìn ra được, Ngao Nguyệt chính là nhân vật cấp thủ lĩnh của đám nữ yêu kia. Thấy nàng ta đi về phía Hoa Liên, đám nữ yêu kia mặt mày đều mang vẻ hả hê.

Các nàng đều biết thủ đoạn của Ngao Nguyệt, những người đứng ở đây, không mấy kẻ dám đắc tội với Ngao Nguyệt, dù sao vô luận là thực lực hay bối cảnh, bọn họ đều không thể sánh được nàng ta.

Ngao Nguyệt đi tới đứng trước mặt Hoa Liên, “Ta nghe nói, ngươi là con gái của Vân thúc thúc?” Trên mặt nàng ta hiện lên một nụ cười giễu cợt, cha nàng dù sao cũng là Bạch Hồ Hoàng, đối với chuyện của Hồ Hoàng cũng biết được nhiều hơn so với người khác, cho nên Ngao Nguyệt mới biết, Hoa

Liên căn bản chẳng có quan hệ máu mủ gì với Hồ Hoàng.

Cho dù nàng có ở lại Hồ tộc, e rằng địa vị cũng cực kỳ khó xử.

Biết Ngao Nguyệt đến là để khiêu khích, không đợi Hoa Liên mở miệng, Không Uyên đứng bên cạnh đã chen vào trước, “Ngao Nguyệt, thương thế của ngươi ổn rồi hả?” Tin Ngao Nguyệt bị thương ở Không Gia trại, chỉ có mấy người trong cuộc biết, ngay cả Không Uyên cũng chỉ là được nghe kể lại.

Càng ở cạnh Hoa Liên, Không Uyên lại càng cảm thấy người này hợp khẩu vị của hắn, không liên quan đến tình yêu nam nữ, chẳng qua là tính tình vô cùng hợp ý hắn. Hoa Liên không kèn kiệu phách lối như những nữ yêu khác, bình thường thì chậm rãi ung dung, nhưng lúc giải quyết mọi việc thì lại dứt khoát nhanh gọn, chưa bao giờ kéo dài.

Nếu như bọn họ đứng ở phe đối lập, Hoa Liên nhất định sẽ trở thành một đối thủ cực kỳ khó dây.

“Ồn chứ, ngươi muốn thử trước không?” Ngao Nguyệt cũng nhận ra ý tứ trong lời nói của Không Uyên, gương mặt xinh xắn héch lên, không chút lúng túng.

Lần trước khi tỷ thí với Hoa Liên, nàng vì vượt cấp sử dụng chiêu đó nên đã bị trọng thương, may nhờ có cha dứt cho nàng một viên đan dược Thiên cấp nên mới giúp nàng khá hơn. Đại khái vậy cũng là vì họa mà được phúc, khiến nàng đột phá lên tận Yêu Soái kỳ đầu, hiện giờ, cảnh giới của nàng và Hoa Liên đều giống nhau, nàng không tin bây giờ còn có thể bại bởi nàng ta.

Không Uyên cười cười, “Cũng không phải không được, thua thì đừng có trách ta bắt nạt ngươi.” Nói chuyện với một nam nhân từ xưa đến nay không biết thế nào là phong độ thân sĩ phải hết sức cẩn thận, Không Uyên chưa từng vì đối phương có thực lực thấp hơn mình hay vì người đó là nữ nhân mà lưu tình.

“Ta bảo này, thằng nhóc Không gia kia, ngươi càng ngày càng giỏi đấy, sao không đi tìm Hồ Khiếu mà khoa tay múa chân đi.” Ngao Nguyệt còn chưa đáp lời, giọng nói của Bạch Hồ Hoàng Ngao Nghiệp đã vọng ra từ bên trong, những tiền bối khi này còn đang nói chuyện phiếm trong đại điện cũng đã lục tục đi ra.

Hiếm khi được tụ hội, hơn nữa lễ cưới ngày mai mới bắt đầu, bọn họ phải tìm chuyện gì để làm chứ. Xem đám tiểu bối đánh nhau cũng rất có lợi cho thể xác và tinh thần.

Câu này của Ngao Nghiệp khiến cho sắc mặt Không Uyên xanh lè, lúc trước khi hắn mới đột phá đến Yêu Soái kỳ, cảm thấy mình đã có tí vô địch, bèn chạy đến địa bàn của Bạch Hồ tộc, khiêu chiến thị vệ bên người Bạch Hồ Hoàng, Hồ Khiếu.

Khi đó trên Thiên bảng của Yêu tộc, Hồ Khiếu đứng thứ ba, lúc ấy, Không Uyên cảm thấy mình đúng là bị lừa đá vào đầu rồi. Hôm đó, sau khi bị Hồ Khiếu giày xéo cả buổi, hắn bị đuổi về Không Gia trại, kể tiếp mấy năm sau, phạm là nơi nào Hồ Khiếu xuất hiện, Không Uyên tuyệt đối sẽ không bước vào.

Cái con hồ biến thái kia chẳng phải thứ hay ho gì! Tu vi mình thấp hơn hắn bao nhiêu mà hắn lại dùng đến tám phần thực lực để đối phó mình.

“Đây là...” Vân Khi đi cùng với Liệt Nam Khê và Không Mân ra ngoài, thấy Ngao Nguyệt và Hoa Liên đang giằng co trước điện, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Chuyện xảy ra ở Không Gia trại, hắn vừa mới nghe Không Mân nói qua, xem ra tiểu nha đầu Ngao Nguyệt kia vẫn chưa từ bỏ.

“Ta bảo này Không tước, bảo thằng nhóc nhà ngươi mau tránh ra đi, bọn ta đâu phải đến đây xem nó.” Có người đứng một bên bắt đầu ồn ào. Hai tiểu nha đầu có tu vi tương đương, một sắp là người nhà của Hồ Hoàng, một là người nhà của Bạch Hồ Hoàng, đánh nhau chắc sẽ vô cùng đặc sắc.

Không Uyên bị đám lão nhân ghét bỏ đến triệt để, cuối cùng cũng bị cha hắn kéo lại, mấy năm gần đây, hắn cũng khiến không ít người ghê tởm, chắc chẳng có mấy lão nhân muốn để tiểu bối nhà mình so tài với hắn.

“Tiểu Hoa Hoa, ngươi cẩn thận một chút.” Không Uyên mặt đầy lo lắng. Người ngoài đều cho là hắn lo Hoa Liên sẽ thua, trên thực tế, chỉ có hai người hiểu trong lòng, Không Uyên là sợ Hoa Liên kích động một cái lại không thu tay lại được.

Lần trước Ngọc Ân Tinh bị nàng hủy thân thể bằng cách nào, đến giờ Không Uyên còn chưa hiểu ra được đây, hắn chỉ biết thủ đoạn của Hoa Liên tuyệt đối không đơn giản như tưởng tượng. Thực lực chân chính, cũng tuyệt đối không kém hắn bao nhiêu.

Hoa Liên buồn cười nhìn Không Uyên một cái, nàng có nói sẽ động thủ với Ngao Nguyệt sao?

Người cản trở đã bị dọn dẹp sạch sẽ, Ngao Nguyệt khoanh hai tay trước ngực, cảm nhếch lên, “Đến đi, chúng ta so một trận.”

Hoa Liên nhìn nàng ta một lúc lâu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, “Ta không có nghĩa vụ phải so với ngươi.”

“Ngươi sợ?” Ngao Nguyệt giễu cợt nói.

“Cuộc mạng, ngươi có dám không?” Hoa Liên vẫn mỉm cười, chỉ bằng một câu đã chặn lời Ngao Nguyệt lại, “Ta sợ không thu tay lại được mà giết ngươi, sau đó lại bị người ra lời tay giết mất thì không hay chút nào, việc như thế, một lần là đủ rồi.” Chuyện đã đến nước này, sợ rằng nàng có muốn rời khỏi Hồ tộc cũng khó. Nếu đã vậy, có vài lời, cho dù nói ra khỏi miệng cũng chẳng ai dám làm gì, nàng không tin Bạch Hồ Hoàng lại đuổi giết nàng chỉ vì

những lời này.

“Ngươi có ý gì?!” Ngạo Nguyệt hoảng hốt, Hoa Liên rõ ràng có ẩn ý khác. Sau khi Hoa Liên nói như vậy, Vân Khi cười như không cười nhìn Bạch Hồ Hoàng một cái, ánh mắt kia khiến cho Ngạo Nghiệp không kìm được mà run lên.

“Chính là ý này.” Lời vừa dứt, bóng người trước mặt Ngạo Nguyệt đã biến mất, Hoa Liên đứng sau lưng nàng ta, trường kiếm màu xanh nhạt trong tay gác lên cổ nàng ta.

Mặc dù máu tươi mà Tạc Xi truyền cho nàng không khiến tu vi của nàng cao lên, nhưng Hoa Liên lại lấy được một thứ trân quý hơn.

Tạc Xi thời Thái cô dù sao cũng là mãnh thú đứng đầu trong thiên địa, có thể khiến Hậu Nghệ phải tự mình ra tay diệt trừ, đương nhiên thực lực cũng không hề tầm thường. Trong huyết dịch của hắn, mang theo truyền thừa của hắn.

Mà Hoa Liên thông qua sự liên hệ của huyết dịch, lấy được ba loại thuật truyền thừa của hắn. Thuần Ảnh là thuật duy nhất nàng có thể dùng hiện giờ, hai thuật còn lại, muốn hiểu rõ, đoán chừng ít nhất cũng phải sau trăm tuổi.

Ở Yêu Soái kỳ, Thuần Ảnh chẳng qua là dựa vào yếu khí bộc phát của bản thân, có thể tùy ý di chuyển trong vòng trăm thước, tốc độ cực nhanh, ngay cả Yêu vương e là cũng chẳng thể làm gì, huống chi là một kẻ vừa mới lên đến Yêu Soái kỳ đầu như Ngạo Nguyệt.

Toàn trường hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có Không Uyên không sợ chết vừa huyết sáo vừa kêu gào: Tiểu Hoa Hoa, ngươi là tuyệt nhất~~~ vừa phát tay còn vừa hôn gió với Hoa Liên.

Không Mân hít một hơi thật sâu, một cước đá bay Không Uyên ra ngoài.

“Quả nhiên không tệ.” Liệt Nam Khê gật đầu một cái, trong mắt có sự tán thưởng không chút nào che giấu.

Vân Khi nhìn Hoa Liên, không biểu lộ bất cứ biểu cảm nào đặc biệt, nhưng trong lòng vẫn có mấy phần kinh sợ. Xem ra, hình như hắn đã hơi xem thường cô con gái này của Uân Nhi rồi.

Dù sao cũng là con gái của Bạch Hồ Hoàng bị thua, hơn nữa thua có chút mất mặt, không ai dám tìm vận rủi vào lúc này, cũng không dám đề cập đến chuyện khi này. Rất nhanh, đám tiểu bối lại bắt đầu giải quyết mâu thuẫn cá nhân, trong chốc lát, trước đại điện lại náo nhiệt một mảnh.

Hoa Liên vốn chẳng quen bọn họ, dứt khoát đi tìm Không Uyên đã bị đá bay.

“Thanh Y, đi mời phu nhân.” Thấy Hoa Liên đi về phía cái hồ to kia, Vân Khi thấp giọng nói.

“Dạ.”

Đứng bên cạnh cái hồ to, nhìn “cây củ cải” xanh biếc bên trong, Hoa Liên không nhịn được mà bật cười thành tiếng, tư thế này của Không Uyên không tệ, đầu cắm xuống hồ, hai cái chân thì đá loạn ở bên ngoài.

Hoa Liên giơ tay biến ra một dải lụa trắng quấn vào chân Không Uyên, dùng sức kéo, lôi hắn từ trong hồ ra.

“Tiểu Hoa Hoa, chỉ có ngươi đối xử tốt với ta nhất.” Không Uyên đứng dậy, rũ đồng bụi đất trên đầu xuống. Cha đúng là quá đáng, không để mặt mũi lại cho hắn gì cả, sao lại có thể đập bay hắn như thế được chứ. Cho dù có đập, ít nhất cũng phải chờ hắn chuẩn bị xong đã rồi hãy ra chân.

“Hình tượng này của ngươi không tệ.” Nhìn quả đầu rối bời như tổ chim này của Không đại thiếu, Hoa Liên mở miệng ca ngợi.

“... Xong rồi, hình tượng hoàn mỹ của ta đã bị phá hủy.” Lục lợi trong ngực áo một lúc lâu, Không Uyên lại móc ra hắn một món pháp bảo có dạng chiếc gương. Ôm gương nhìn quanh một lúc lâu, vẫn không tài nào tiếp nhận được hình tượng này, mặt như đưa đám nói vậy.

Hoa Liên vỗ vỗ bờ vai của hắn, không hề ngại ngùng nói cho hắn biết, trong mắt nàng, hắn căn bản chẳng hề có cái gọi là hình tượng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Mẹ con gặp nhau

Chờ Không Uyên chỉnh trang lại xong, hai người mới chậm rãi trở lại, lúc này, đã không có mấy người chú ý đến họ. Cho dù có nhìn, ánh mắt cũng vô cùng mờ mịt, giống như sợ bị tóm được vậy.

Phải nói là, đám yêu quái cùng lửa với bọn họ căn bản không ngờ tới, thực lực của Hoa Liên lại cao hơn Ngạo Nguyệt nhiều đến vậy, gần như có thể sánh ngang hàng với Khổng Uyên.

Đối với biểu hiện của bọn họ, Hoa Liên cũng chẳng cảm thấy có điều gì không ổn, vẫn đứng bên cạnh Khổng Uyên nhìn cuộc đấu trong sân. Tuy nói trong số họ, đại đa số đều có tu vi vào khoảng Yêu Tướng kỳ sau, nhưng không thể không nói, dù sao cũng là do các đại gia tộc bồi dưỡng ra, thực lực còn mạnh hơn không ít những Yêu Soái bình thường.

Nhớ lúc trước khi nàng vẫn còn ở Yêu Tướng kỳ, thủ đoạn còn không lợi hại được như vậy. Dĩ nhiên, loại tranh tài kiểu này không cho phép dùng pháp bảo, có trời mới biết trong tay mấy người này rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối. Nếu thực sự nổi lửa lên, không biết sẽ khiến chỗ này chường khí mù mịt đến thế nào.

Nghe thế hệ trước đứng một bên phê bình, Hoa Liên cũng cảm thấy bổ ích không ít, quả nhiên, có một trường bối chỉ điểm cho tu luyện, đích xác là hơn hẳn một mình tự tìm tòi nhiều.

May mà nàng lại không cần pháp môn tu luyện gì đặc biệt, dù sao nàng cũng không giống với những Yêu Tu bình thường khác, những điển tịch mà đám Yêu Tu kia tu luyện đối với nàng mà nói chẳng phải thứ gì tốt lắm.

Thỉnh thoảng khi đụng phải Ân Mặc, nàng căn bản chẳng cần nói ra, hòa thượng kia đã cố ý hoặc vô tình chỉ điểm cho nàng, có điều cho đến giờ Hoa Liên vẫn không thấy cảm tạ hắn. Ai bảo hòa thượng kia lần nào mở miệng cũng vừa ấm vừa xoa, lúc nào cũng khiến nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại chẳng biết nên làm gì.

Đúng vào lúc đang trước đang đánh đến khí thế ngất trời, Hoa Liên đột nhiên ngửi thấy một làn hương quen thuộc, chợt quay đầu, vừa hay thấy Hồ Uẩn đang cất bước đi về phía này.

Sau khi nhìn thấy Hồ Uẩn, Hoa Liên mặt đầy vui mừng, mà Hồ Uẩn hiển nhiên cũng đã nhìn thấy nàng, bước chân ngừng lại, mỉm cười với Hoa Liên.

“Mẹ~” Hoa Liên chẳng quan tâm nơi này có bao nhiêu người đang nhìn, chạy như bay về phía Hồ Uẩn, nhào thẳng vào lòng bà.

“Lớn tướng thế này rồi còn làm nũng.” Hồ Uẩn ôm Hoa Liên, cười nói. Vừa vươn tay vuốt mái tóc tán loạn của nàng, “Dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe, mẹ, còn mẹ?”

“Con cảm thấy có ai dám bắt nạt mẹ con hả?” Hồ Uẩn nhìn dáng vẻ lo lắng của Hoa Liên, không nhịn được nhéo mặt nàng một cái.

“Cũng phải.” Dù tu vi của Hồ Uẩn không cao, hơn nữa bình thường cũng không thích kể chuyện cũ, nhưng thủ đoạn tuyệt không chỉ lợi hại bình thường, bà có thể bất tri bất giác mà đẩy kẻ thù đến rìa cái chết. Nói ra, tính tình của Hoa Liên cũng là bị ảnh hưởng từ bà ấy mà ra, chẳng qua là còn chưa ngoan tuyệt được như bà ấy mà thôi.

Trước kia khi hai mẹ con còn ở Liên Hành sơn, không biết đã có bao nhiêu yêu quái chết một cách khó hiểu dưới tay mẫu thân nàng, sợ rằng, trước khi chết bọn chúng cũng không biết ai đã hại mình.

Mặc dù Hoa Liên rất muốn biết, nguyên nhân gì khiến cho Hồ Uẩn đồng ý lấy Hồ Hoàng, có điều hiện giờ có bao nhiêu người đang nhìn thế này, lời này vẫn để sau hãy nói thì tốt hơn.

Hai người nói chuyện được một lát, Hồ Uẩn lại kéo tay Hoa Liên đi về phía Vân Khi, “Vị này là Hồ Hoàng.” Câu giới thiệu này của Hồ Uẩn, thiếu chút nữa đã dọa cho mọi người xung quanh chạy mất.

Cho dù nàng có bất mãn cũng không cần phải giới thiệu chồng tương lai cho con gái như thế chứ.

“Bái kiến Hồ Hoàng đại nhân.” Hoa Liên nghe lời, cúi đầu ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Vân Khi mặt không đổi sắc, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ, “Chúng ta đều là người một nhà, không cần xa lạ như vậy, gọi ta một tiếng Vân thúc là được rồi.”

“Vân thúc.” Hoa Liên sửa lại nói, mẫu thân nàng là người thông minh, tuyệt đối sẽ không cố ý chọc giận Hồ Hoàng. Bà ấy chỉ muốn để Vân Khi chính miệng cho Hoa Liên một địa vị mà thôi, có lời của ông ta, đừng nói là Hồ tộc, chỉ sợ là cả Yêu tộc cũng không có mấy kẻ dám tìm Hoa Liên gây chuyện.

“Lâu lắm không gặp mẹ nguoi rồi đúng không, hai người cứ hàn huyên một chút đi.”

“Đa tạ Vân thúc.” Hồ Uẩn cứ vậy mà kéo Hoa Liên đi, những người khác cũng chẳng có gì bất mãn. Mọi người phần lớn đều hiểu rõ trong lòng chuyện gì đang xảy ra, trên thực tế, bọn họ còn rất bội phục Vân Khi. Cưới một vị phu nhân như vậy, hẳn không thấy lo cho an nguy của bản thân sao, dù sao chuyện năm đó cũng âm ỉ không nhỏ, khả năng Hồ Uẩn tha thứ cho hắn là vô cùng ít ỏi.

Đừng trách bọn họ nghĩ nhiều, chỉ cần là người biết chuyện thì đều hiểu, Hồ Uẩn lấy Vân Khi, tất có nguyên nhân gì khác.

Nơi ở của Hồ Uẩn chỉ có một nha hoàn phục vụ cho bà, sau khi nha hoàn kia thấy Hồ Uẩn và Hoa Liên quay về, hành lễ với hai người rồi lui xuống trước, để lại hai người.

“Mấy ngày trước, ta nghe nói con đến thành Nam Khê son?” Hai mẹ con ngồi trong căn phòng nhỏ, ngoài cửa sổ gió mát thổi từng cơn, hương hoa nhàn nhạt thoảng thoảng bay vào.

Tất cả những gì được bài trí ở đây, ngay cả cảnh sắc bên ngoài đều là những thứ Hồ Uẩn thích nhất, xem ra, vị Hồ Hoàng này đã tốn không ít tâm tư. Ông ta, chắc cũng thật lòng thích mẫu thân đúng không, nếu không, lấy địa vị của ông ta, chẳng cần thiết phải đi lấy lòng một người phụ nữ.

Nghe Hồ Uẩn nói vậy, Hoa Liên mới thu hồi lực chú ý lại, giọng nói có chút thôn thớt, “Dạ, đáng tiếc sau đó Tiểu Chi lại đi mất.”

“Aiz, con bé kia, sớm muộn cũng sẽ phải đi. Ta nghe nói là Phong Biệt Tình của Huyết Ma điện đưa nàng đi?” Ngày đó sau khi Phong Biệt Tình rời khỏi thành Nam Khê son, bị đuổi giết vạn dặm, vậy mà vẫn còn sống để chạy về, không thể không nói là kỳ tích.

“Đúng vậy, mẹ biết đã xảy ra chuyện gì sao?” Nếu Hồ Uẩn là bạn tốt của mẫu thân Tiểu Chi, chắc cũng biết tại sao nàng lại có quan hệ đến Ma tộc mới phải.

“Phụ thân của Tiểu Chi là người của Ma tộc, chính là Điện chủ đời trước của Huyết Ma điện. Con bé Tiểu Chi kia sinh ra đã yếu ớt, cũng là do hai loại huyết mạch trong cơ thể không thể nào dung hợp. Sau đó, mẫu thân nàng dùng thọ mệnh của mình, cưỡng bách phong ấn huyết mạch của Ma tộc trong người nàng, đáng tiếc, nàng càng lớn, sức mạnh kia lại càng mạnh mẽ, bị đưa đi, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Dù sao Điện chủ Huyết Ma điện cũng là một sự tồn tại ngang hàng với Yêu Hoàng, con nối dõi của bọn họ, hai bên cha mẹ, bên nào mạnh, thì huyết mạch bên đó lại càng lợi hại.

“Vậy, giờ nàng quay về, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Đối với chuyện Tiểu Chi có huyết mạch của Ma tộc, nàng trái lại không thấy có gì kinh ngạc. Nàng chỉ đang lo, Tiểu Chi ở Ma tộc có bị bọn họ làm gì không.

Hồ Uẩn cười cười lắc đầu, “Yên tâm, cha con bé còn chưa có chết, chỉ thoát vị thôi, không ai dám làm gì nàng đâu. Hơn nữa... Tiểu Liên à, Ma tộc không đáng sợ đến thế đâu, bọn họ thực ra cũng chẳng khác Yêu tộc là mấy, chỉ có phương pháp tu luyện có hơi khác biệt thôi.” Hồ Uẩn không hề có ý thù địch với Ma tộc, định nghĩa về bọn họ cũng vô cùng lý trí.

“Dạ~” Phong Biệt Tình kia thì rất là bình thường, còn những người khác, nàng xin giữ lại ý kiến.

“Ta còn nghe nói, con dính dáng đến cả hòa thượng của Kim Luân tự, là hòa thượng đó hả?” Năm đó, khi Hoa Liên chạm phải Ân Mặc, nàng vẫn còn đang sống cùng Hồ Uẩn, Hồ Uẩn cũng đã từng nghe nàng nói qua chuyện liên quan đến Ân Mặc.

“Dạ.” Dưới ánh mắt đầy hứng thú của mẫu thân, Hoa Liên có chút lúng túng gật đầu một cái, rõ ràng đã đồng ý với mẹ, sau này nhìn thấy hòa thượng kia tuyệt đối phải quay đầu bỏ chạy. Ban đầu, nàng đích thực là rất nghe lời, nhưng mà tu vi không bằng người ta, chạy không thoát nổi hần mà.

Còn về phần sau này, được rồi, nàng thừa nhận, căn bản là tự chui đầu vào lưới. Dù sao, Ân Mặc chưa từng có ý định hại nàng, còn giúp nàng nhiều lần nữa.

Nếu không phải nhờ có Ân Mặc, e là nàng đã chết không biết bao nhiêu lần. Mặc dù hần cũng mang không ít phiền toái đến cho nàng.

“Thân phận của hần, bây giờ con đã biết chưa?” Có một dạo Hoa Liên mất tích hần một thời gian, Hồ Uẩn dùng hết toàn lực mà vẫn không tìm được nàng. Sau đó, Hoa Liên chật vật chạy về, bà mới biết, Hoa Liên suốt thời gian đó vẫn ở cạnh một hòa thượng. Lúc ấy, Hoa Liên đã kể, hòa thượng kia muốn nàng tin Phật, còn khiến cho nàng đầu óc quay mòng mòng.

Có điều, lúc đó tu vi của Hoa Liên không cao, cũng không nhìn ra được tu vi cụ thể của Ân Mặc, lúc kể lại cho Hồ Uẩn cũng rất mơ hồ. Mặc dù Hồ Uẩn cũng tò mò về hòa thượng này, nhưng không biết hần là ai.

“Hần à, cùng một vai vế với Trụ trì Kim Luân tự, pháp danh là Niết Thiên, có điều người biết hần hình như cũng không nhiều lắm.” Tên thật của Ân Mặc, hình như chẳng ai biết, Hoa Liên cũng không hiểu tại sao mình lại không muốn nói tên thật của hần cho mẫu thân.

“Đích xác là chưa từng nghe qua bao giờ.” Hồ Uẩn hơi lắc đầu, sau đó cười khẽ đứng dậy, “Tiểu Liên, cả hai quen thân lắm hả?”

“Ách... nào có, cũng chỉ mới gặp có vài lần mà thôi.” Nghe ra sự trêu chọc trong lời nói của mẫu thân, mặt Hoa Liên đỏ bừng.

“Ô? Cái ta nghe được lại không phải thế, có muốn nói với mẹ không, hòa thượng kia rốt cuộc trông như thế nào hả, có xứng với con gái xinh đẹp của mẹ không đây?”

“Mẹ! Hần là hòa thượng mà!” Hoa Liên đầu đầy vạch đen, nàng cũng đâu có nghĩ đến chuyện nhúng chàm một tên hòa thượng.

“Hòa thượng thì làm sao, nếu con thích, mẹ sẽ làm chủ, cùng lắm thì gạo nấu thành cơm, ta xem hần có dám không phụ trách không.”

”...” Được rồi, thực ra thì cách tư duy của Yêu tộc phần lớn là giống nhau, nàng nhớ, trước đó một khắc vẫn còn nghe thấy một vị cao nhân nào đó nói như vậy trên đại điện kia.

“Con và hần, tuyệt đối không có quan hệ gì cả, mẹ, mẹ đừng hỏi nữa.” Hoa Liên cuối cùng cũng không chịu nổi sự truy hỏi của Hồ Uẩn, liên tục thất bại.

“Được rồi, không hỏi thì không hỏi. Thực ra thì Không Uyên cũng không tệ lắm, miễn cưỡng thì cũng xứng với con.” Được một lát, Hồ Uẩn vẫn chưa từ

bỏ ý định mà nói tiếp.

“Hắn? A, đúng rồi...” Vừa nhắc đến Không Uyên, Hoa Liên đột nhiên nhớ đến một chuyện, “Con có dạy cho hắn một chút phép thuật biến thân cấp thấp, không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao, để con biến thành bộ dạng thế này, thiết thời cho con rồi.” Trong ánh mắt của Hồ Uẩn có chút áy náy, dù sao cũng là chuyện giữa bà và Vân Khi, hôm nay lại cuốn cả Hoa Liên vào, bà thực sự có chút không đành lòng.

Nhưng nếu như nói ra Hoa Liên và bà không có quan hệ máu mủ, e là Vân Khi sẽ không bỏ qua cho Hoa Liên, cách suy nghĩ của nam nhân kia căn bản khác hẳn người bình thường, không ai biết được sau một khắc hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Làm như vậy, ngoài vì giận hắn, còn là để tận lực bảo vệ cho Hoa Liên. Bà chỉ là một nữ tử yếu đuối, thứ duy nhất có thể dựa vào, chỉ có sự mê luyến của Vân Khi dành cho bà. Nhưng, ai biết được, thứ mê luyến này sẽ kéo dài trong bao lâu? Giữa bọn họ vẫn luôn có một mối thù không đội trời chung.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Mang người tới

Đêm nay, Hoa Liên ở tại chỗ của Hồ Uẩn, Vân Khi cũng không đến quấy rầy. Hai mẹ con nàng mấy năm trời không gặp, đương nhiên là có nhiều lời nói không hết, nhưng vô luận Hoa Liên có hỏi thế nào, Hồ Uẩn cũng không chịu nói cho nàng biết lý do bà lấy Vân Khi.

Dù sao cũng là chuyện riêng của bọn họ, cuối cùng chuyện này cũng chẳng giải quyết được gì. Nhưng Hoa Liên vẫn cứ cảm thấy, Hồ Uẩn đồng ý lấy Vân Khi dường như có liên quan đến chính mình, tuy không có căn cứ, nhưng suy nghĩ này cứ luôn ẩn hiện, nàng rõ ràng đã nắm bắt được điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không lấy được đáp án.

Ngày hôm sau chính là lễ thành hôn, trời còn mờ tối, vài tỷ nữ đã đứng chờ ngoài cửa. Hoa Liên ngồi trên giường, nhìn Hồ Uẩn khoác áo cưới lên người, màu sắc đỏ tươi kia cũng không khiến nàng cảm thấy vui mừng được bao nhiêu, cho dù chiếc áo kia mặc trên người Hồ Uẩn, rất đẹp.

Hoa Liên vẫn cho là, Hồ Uẩn thích hợp với những bộ xiêm y nhạt màu, nhưng khoác bộ áo cưới này vào, bà lại càng đẹp đến kinh tâm động phách. Vân Khi không biết đã xuất hiện ở cửa từ lúc nào, lặng lẽ đứng đó nhìn, trên mặt điểm một nụ cười nhẹ.

“Xong rồi chứ?” Một lúc lâu sau, Vân Khi mới mở miệng.

Đám tỷ nữ đang mặc đồ cho Hồ Uẩn lập tức dừng tay, tất cả đều quỳ gối trước bà, cung kính trả lời, “Bẩm Hồ Hoàng, phu nhân đã trang điểm xong rồi.”

“Uẩn nhi, chúng ta đi thôi.” Vân Khi vươn tay, nhìn về phía Hồ Uẩn đang đứng trước gương.

Một hồi lâu, Hồ Uẩn mới xoay người bước về phía ông ta, vươn tay đặt lên lòng bàn tay Vân Khi. Trước khi rời khỏi tâm cung, Hồ Uẩn quay đầu lại nhìn Hoa Liên, nở một nụ cười với nàng.

Nụ cười ấy, Hoa Liên chưa từng nhìn thấy bao giờ, nói không ra là vui vẻ, hay là bi thương, nàng chỉ cảm thấy lòng mình chua xót.

Hôn lễ của Hồ tộc vô cùng rườm rà, hành lễ một lượt là mất đến cả nửa buổi sáng. Hoa Liên đứng trong đám đông, bình tĩnh nhìn lễ cưới tiến hành.

Đột nhiên, sau lưng có người vỗ nàng một cái, Hoa Liên xoay người, vừa khéo nhìn thấy Không Uyên đang cười với nàng, “Tiểu Hoa Hoa, ta tìm ngươi bao nhiêu lâu, sao ngươi lại đứng một mình ở đây?”

“Hôn lễ của Yêu tộc đều phiền phức như vậy sao?” Hoa Liên không trả lời câu hỏi của Không Uyên, chuyển đề tài.

“Sao có thể, hồi cha ta thành thân... ách... còn chưa có ta.” Không Uyên gãi đầu.

Trong lễ cưới, nghi thức trọng nhất chính là tiếp nhận Thiên tế, mỗi Yêu tộc đều có nghi thức khác nhau, Thiên tế là một loại phương thức chúc phúc riêng của Hồ tộc. Phu thê đứng trên đài Tế Thiên cầu phúc, trời ban phúc lành, chúc phúc cho đôi tân nhân.

Dĩ nhiên, trong lòng mọi người đều rõ ràng, cái gọi là trời ban phúc lành này, thật ra đều có căn nguyên cả, mỗi phúc lành ban xuống đều là từ những lão nhân gia đã ẩn dật trong tộc. Cảnh tượng không phải chỉ hoành tráng ở mức bình thường, đương nhiên có không ít người cảm thấy hứng thú.

Không Uyên và Hoa Liên đứng song song ở một bên, ngẩng đầu nhìn đôi tân nhân đứng trên đài Tế Thiên. Lúc này, sắc trời từ từ tối dần, mây đen che khắp bầu trời, đột nhiên, một luồng tia chớp màu hoàng kim đánh xuống, nhắm thẳng vào đài Tế Thiên, bao phủ lấy đôi tân nhân.

Đám yêu quái dưới đài xem mà cả kinh trong lòng, đúng lúc này, chín con rồng lớn màu vàng óng xông ra ngoài từ trong tia chớp, bay vọt lên trời, đứng vào lúc bọn chúng sắp lao ra khỏi tầng mây, mảng mây đen kia bỗng bị xé rách, một con Cửu vĩ Hồ ly trắng như tuyết xuất hiện giữa tầng mây.

Chín con kim long quanh quần xung quanh Cửu vĩ hồ kia, sau đó vọt lên trời, chín luồng cột sáng buông xuống, vừa khéo bao xung quanh Tế Thiên đài.

“Hừ... kẻ nào?” Con Cửu vĩ hồ khổng lồ trong không trung kia vừa mở miệng, đột nhiên xoay ngoắt qua một bên, trong mắt tràn ngập cảnh giác.

Biến cố bất thành linh khiến cho mọi người đều ngưng ngẩn, không biết vị Lão tổ tông của Hồ tộc này rốt cuộc bị làm sao, sau mấy giây, trên bầu trời đột nhiên truyền một tiếng cười lạnh, “Hừ, ai à? Đến đòi mạng.” Thanh âm trên bầu trời kia đến từ một nữ tử, nghe giọng, chắc cũng không còn trẻ, hơn nữa, trong giọng nói của bà ta mang theo một luồng sát khí.

“Các hạ không sợ táng mạng ở đây?!” Trên bầu trời, vị tổ tông kia có vẻ vô cùng bất mãn với việc mình đang chủ trì lễ cưới mà bị người ta cắt ngang. Nhưng ông ta không hề manh động, đối phương có thể dùng thần thức băng qua vạn dặm tới Hồ tộc, đủ thấy tu vi bà ta cao đến đâu.

“Chỉ bằng người còn chưa lấy nổi mạng của ta. Bớt nói nhảm đi, giao hung thủ giết đồ tôn của ta ra đây!”

“Ở đây không có hung thủ nào hết, e là người đã tìm lầm chỗ rồi.”

“Ngay cả đồ tôn của ta là ai người cũng không hỏi, đã dám nói ta tìm lầm chỗ, ta thấy, người đang chột dạ chứ gì?” Đối phương vẫn nhất quyết không tha.

“Hồ tộc ta ngừng ra nước giếng không phạm nước sông với Linh Lung cung, hôm nay Băng phu nhân tới, không khỏi có chút sơ suất.” Lần này, người nói chuyện không phải là lão nhân trên không trung kia, thanh âm này vọng tới từ bốn phương tám hướng, căn bản không ai tìm ra được chủ nhân của giọng nói này là ai.

Chỉ có vài đại yêu lớn tuổi sau khi nghe được giọng nói này, sắc mặt kịch biến.

Đồn rằng tộc trưởng thứ chín của Hồ tộc đến nay vẫn còn ở lại nhân gian, giờ xem ra, tin đồn này là thật. Tuổi tác của vị kia, ít nhất cũng hơn vạn tuổi, tu vi, sợ là còn lợi hại hơn tiên nhân kia đến mấy phần.

“Lạc Lâm Cửu, người đừng có nói bóng nói gió, ta nói cho người biết, hôm nay người người muốn nộp thì nộp, không muốn nộp cũng phải nộp.” Rất hiển nhiên, đối phương biết được thân phận của người đang nói, thậm chí một câu đã gọi được tên ông ta, có điều, dù giọng nói bà ta vẫn cứng rắn như trước, lại có nhiều điểm do dự.

“Băng phu nhân, ta đã nói rồi, hung thủ không phải người trong Hồ tộc của ta, người tìm nhầm chỗ rồi. Có điều nếu Băng phu nhân đã có ý như vậy, ta cũng đành cố cho người một cơ hội để liệt tội ta vậy, ta nghe nói, lệnh đồ chính là thiên tài vạn năm mới gặp của Linh Lung cung, không biết là thật hay giả?”

“Người dám!” Giọng nói của nữ nhân kia có mấy phần hoảng sợ.

“Chẳng có gì mà không dám hết, ta hy vọng Băng phu nhân có thể bình tĩnh suy nghĩ rồi hãy kết luận.”

“Ta hỏi người, Hoa Liên có phải người của Hồ tộc người không?” Cuối cùng, đề tài cũng kéo đến Hoa Liên, thật ra thì, từ lúc người này vừa mới xuất hiện, trong lòng Hoa Liên đã mơ hồ có chút dự cảm, không ngờ tới lại thật sự có liên quan đến nàng.

Xem ra, người này chắc đến từ Linh Lung cung, mục đích đến đây, cũng liên quan đến cái chết của Ngọc Ân Tinh.

Nàng vốn không nghĩ chuyện như vậy có thể lấp liếm được bao lâu, chẳng qua là không ngờ tới người đến tìm lại có tu vi cao như vậy. Xem ra, nàng đúng là đã chọc phải phiền toái lớn rồi.

“Phải thì thế nào?”

“Chính nàng đã giết đồ tôn của ta.”

“Băng phu nhân có chứng cứ hay không?” Giọng nói kia vẫn không nhanh không chậm như cũ.

“Hừ, hôm đó đồ tôn của ta đi gặp nàng, kết quả một đi không trở lại, đây chẳng phải là chứng cứ sao?” Băng phu nhân có chút tức giận, bà ta chính là vì không tìm được chứng cứ nên mới tức giận như vậy.

Ngày đó, ngọn đèn đại diện cho số mệnh của Ngọc Ân Tinh đột nhiên tắt ngúm, bà ta lập tức tìm hiểu, nhưng không tài nào tìm được một tia hồn phách của Ngọc Ân Tinh.

Cuối cùng, lại dễ dàng tìm được tàn hồn của nàng ở gần Đại Hoang sơn, nhưng làm cách nào cũng không thể biết. Kết luận duy nhất chính là Ngọc Ân Tinh đã hồn phi phách tán.

Sau đó, Thương Tinh mới nói cho bà ta biết, nàng phái Ngọc Ân Tinh đi giết một nữ yêu tên Hoa Liên, theo điều tra, hôm đó Hoa Liên đi chung với Không Uyên, con trai của Không Tước Hoàng, tất cả chứng cứ, đều nhắm vào hai người bọn họ.

“Băng Liên Y, có phải ngươi cảm thấy Hồ tộc ta dễ bắt nạt lắm sao!” Giọng nói kia cuối cùng cũng mang theo vài phần lãnh lệ, “Ngươi nghe cho rõ đây, nếu như ngươi cứ tiếp tục nhập nhằng nữa, đừng trách ta tự mình ra tay, niệm tình ngươi tu hành không dễ, dứt ngay lập tức cho ta!”

“A!!! Lạc Lâm Cửu, ngươi không đắc ý được lâu đâu!” Chắc là thần thức của đối phương đã bị tấn công, cho nên Băng phu nhân chỉ lưu lại những lời này, sau đó không còn vang lên thanh âm nào nữa.

Thế là, Hoa Liên lại nổi danh ở Đại Hoang sơn thêm lần nữa.

Lễ cưới vẫn tiếp tục được tiến hành, Hoa Liên không chịu nổi những ánh nhìn tò mò cùng với những lời bàn tán đến từ bốn phương tám hướng nữa, tìm một chỗ không có người trốn vào.

Nàng đã nghĩ quá đơn giản, vốn tưởng là giết Ngọc Ân Tình rồi sẽ không có ai biết được, lại quên mất, cõi đời này, không phải chuyện nào cũng cần chứng cứ, dù sao muốn giết nàng cũng rất đơn giản, tựa như bóp chết một con kiến vậy.

Hôn nay, nếu không có người kia ngăn cản, e là nàng đã sớm bỏ mạng.

Tu vi của đối phương tuyệt đối là Độ Kiếp kỳ cuối, ít nhất cũng là người tu hành đã vượt qua ba đạo Thiên kiếp. Lại chỉ vì nàng mà đến, thật đúng là để mất đến nàng quá.

Nghĩ đến đây, Hoa Liên không nhịn được thở dài, thực lực ời là thực lực, chờ nàng tu luyện đến Độ Kiếp kỳ cuối, e cũng là chuyện của ngàn năm sau rồi.

“Tiểu nha đầu, ngươi mới bằng ấy tuổi mà đã bắt đầu thở dài, cẩn thận già sớm đấy.” Hoa Liên đang ngồi ở trong bụi hoa đột nhiên lại nghe thấy người ta nói sau lưng mình, tim giật thót, bị dọa cho sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy lên.

Nàng chợt quay đầu, lại không thấy người nói ở phương nào. Mà giọng nói này, lại khiến cho nàng chấn động.

“Sao hả, dám giết đồ tôn của Băng phu nhân mà lại bị giọng nói của lão già ta dọa cho hết hồn?” Thanh âm này không mang vẻ nghiêm nghị như lúc trước mà lại có thêm mấy phần ý cười.

“Văn bối không dám.” Hoa Liên vội vàng đứng dậy, mặt đầy cung kính.

“Đừng đứng nữa, ngồi đi ngồi đi, chúng ta tâm sự.”

Hoa Liên nghe lời ngồi xuống, vẫn không dám thả lỏng, “Tiền bối muốn... tâm sự cái gì?”

“Muốn... nói về thuật biến hình của ngươi trước đi, phép thuật kia là do nha đầu Hồ Uẩn dạy cho ngươi phải không?”

Trái tim Hoa Liên lại nhảy lên một cái, ông ta còn nhìn ra được mình đang sử dụng thuật biến hình?

“Đừng căng thẳng, ta không nói cho thằng ngốc Văn Khi kia biết đâu, ta chỉ có tí tò mò, sao không thể nào nhìn thấu bản thể của ngươi, xem ra, xuất thân của tiểu nha đầu ngươi có chút thú vị đây.” Lạc Lâm Cửu ý vị thâm trường nói.

“Văn bối...”

“Đừng nói, đừng nói cho ta, nói ra thì mất hay, bản thể của ngươi là gì không quan trọng, dù sao hôm nay ngươi cũng là một thành viên của Hồ tộc chúng ta.”

Lời nói của Lạc Lâm Cửu khiến cho Hoa Liên thở phào một tiếng, may mà đối phương không phải người thích dò hỏi đến cùng, nếu không, nàng thực sự không biết nên làm gì bây giờ.

“Văn bối không phải cố ý lừa gạt, mong tiền bối thứ tội.”

“Cũng không phải chuyện gì to tát, ta đến chỉ là để hỏi ngươi một tiếng, có hứng thú làm đồ đệ của ta không.”

“Dạ?” Hoa Liên bị câu này dọa cho trợn mắt há mồm, đây là tình huống gì vậy?

“Lão già ta ở nhân gian này tìm người thừa kế đã một vạn năm rồi, thật đúng là bà nó chứ, tức chết người, một vạn năm chỉ nhìn trúng có ba mầm mống, một là chính đạo, một là ma đạo, một dù là Yêu tộc nhưng lại là hàng đã có chủ, cũng may, ông trời không bạc đãi ta, đúng vào lúc ta muốn lên trời lại mang ngươi tới.” Nói xong, Lạc Lâm Cửu còn cười khà khà hai tiếng, hơi có chút đắc ý.

Chương 64: Ở lại Hồ Khâu

Nói thật, Hoa Liên có cảm giác như bị bánh thịt rớt trúng người. Nàng cũng không lo Lạc Lâm Cửu nhìn ra chân thân của bản thân, thật ra thì cho dù ông ta có nhận ra, cũng chưa chắc đã biết.

Dù sao từ Thái Cổ đến giờ, không có mấy người chú ý đến Hoa Liên. Cho nên, Lạc Lâm Cửu này tìm đến nàng, quá nửa là thực sự chẳng hề có ác ý. Hoa Liên cũng không cho rằng một tiểu yêu Yêu Soái kỳ như nàng, lại có điểm nào đáng để một vị tiền bối yêu tộc đã sống hơn vạn năm phải bày mưu tính kế.

Trong lòng nàng chỉ có một nghi vấn mà thôi, “Không biết tiền bối rốt cuộc là nhìn trúng Hoa Liên ở điểm nào?”

“Cái này...” Lạc Lâm Cửu do dự một lát, “Thực ra thì, ta cũng chỉ dựa vào cảm giác...”

Hoa Liên đã hiểu tại sao hơn một vạn năm qua, cộng thêm mình, ông ấy chỉ nhìn trúng có bốn người. Dựa vào cảm giác, phương pháp tìm đồ đệ này quả nhiên không hề tầm thường.

Dĩ nhiên, nàng cũng không cảm thấy chuyện này có gì hoang đường, trên thực tế, việc này có thể nói lên, tu vi của Lạc Lâm Cửu đã đến một cảnh giới vô cùng kinh khủng.

“Không biết tiền bối có thể dạy ta những gì?” Mặc dù rất kích động, nhưng Hoa Liên cũng chưa bị sự hưng phấn này làm cho văng đầu.

“Người không phải người trong Hồ tộc của ta, cho nên công pháp của ta cũng không thích hợp với người, vậy đi, người muốn học cái gì, ta dạy người cái đó, thế nào?”

“Đã vậy, Hoa Liên bái kiến sư phụ.” Mặc dù không nhìn thấy người thật của Lạc Lâm Cửu nhưng Hoa Liên vẫn cung kính quỳ xuống hành lễ bái lạy.

“Aiz, thật không dễ dàng, cuối cùng ta cũng thu được một đồ đệ.” Lạc Lâm Cửu không nhịn được cảm thán một câu, “Đứng lên đi đứng lên đi, thời gian này vì sư đang bế quan, vài ngày nữa ta sẽ ra ngoài, người cứ suy nghĩ kỹ xem muốn học cái gì, đến khi đó hãy nói cho vi sư biết.”

“Dạ.” Hoa Liên vừa đáp xong, thanh âm của Lạc Lâm Cửu đã biến mất.

Cứ thế mà bái sư, ngẫm nghĩ một chút, bản thân vẫn cảm thấy có chút kỳ diệu khó tả. Có điều, thông qua cuộc nói chuyện của hai người, Hoa Liên lại cảm thấy vị sư phụ này dường như rất dễ gần.

Bước đi trên con đường tu hành đã không dễ, từ trước đến nay Hoa Liên chưa bao giờ cảm thấy mình mạnh hơn người khác, có sư phụ chỉ điểm so với việc tự mình tiến lên khá hơn nhiều. Cho dù Ân Mạc có thể giúp mình, nhưng hai người bọn họ dù sao cũng đứng ở hai phe đối lập, cho dù chẳng ai ngại, nhưng cũng rất bất tiện.

Nhớ đến Ân Mạc, Hoa Liên không nhịn được lấy từ trong túi đựng đồ ra một chuỗi Phật châu màu hổ phách, lúc đi, Ân Mạc đã tặng chuỗi Phật châu này cho nàng, nói là cho nàng dùng để phòng thân. Cúi đầu nhìn chuỗi Phật châu trong tay, trong đầu không tự chủ được mà nhớ đến người kia, cứ cảm thấy có chút ý tứ nhìn vật mà nhớ người.

Chẳng lẽ là vì mấy ngày qua cứ bị mẹ ròi cả Không Uyên lái nhái mãi, cho nên nàng mới không tự chủ mà luôn nhớ đến Ân Mạc? Thân ảnh màu trắng xẹt qua trước mắt, Hoa Liên thẫn thờ dài.

Mặc dù trong lễ cưới đã xảy ra ít chuyện, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến mọi người, bên trong Hồ tộc lại càng thêm một mảnh vui mừng. Tin đồn vị tộc trưởng thứ chín vẫn còn ở lại trần thế, đây đơn giản chính là một tin vui ngất trời.

Mặc dù mỗi tộc đều có vài vị cao nhân ẩn dật, nhưng Lạc Lâm Cửu chỉ e chính là người lớn tuổi nhất trong Yêu tộc. Trước kia, tu vi của ông ta đã đến đỉnh cao nhất, có trời mới biết hiện giờ ông ta lợi hại đến đâu.

Nghi ngại một lát, Hoa Liên mới bước ra khỏi bụi cây. Đối diện, vừa hay lại có người quen đang bước tới. Hồ Yêu Nhiều, không ngờ nàng ta vẫn còn sống.

Nếu không phải Quân Hầu đột nhiên xuất hiện, sợ rằng nàng đã sớm chết trong tay Hồ Yêu Nhiều, không ngờ là sau khi bị đưa về Hồ tộc mà nàng ta vẫn còn sống có vẻ thoải mái như vậy, chuyện này khiến cho Hoa Liên có một chút khó chịu trong lòng.

Đi cùng với Hồ Yêu Nhiều, là một lão già tóc trắng râu bạc, có điều, ánh mắt của lão già kia vô cùng sắc bén, Hoa Liên chỉ mới nhìn lão ta một cái, đã có cảm giác như bị đã thú nhìn chăm chăm.

Nếu chỉ có một mình Hồ Yêu Nhiều mà nói, nàng cũng không ngại đi qua chào hỏi, trao đổi tình cảm một lát, có điều trước mắt, hiển nhiên không phải là thời cơ tốt.

Đối phương cũng không có ý định gây phiền phức với nàng, Hoa Liên cũng chẳng muốn cố ý rước phiền toái.

Hai bên chẳng ai lên tiếng, lướt qua đôi phương. Đợi đến khi Hoa Liên đã đi xa rồi, Hồ Yêu Nhiều mới có chút không cam lòng mở miệng, “Ông nội, cứ để nàng ta đi như vậy?”

Lần trước vì nàng tự tiện hành động, sau khi quay lại tộc, Hồ Yêu Nhiều ăn không ít vị đắng, nếu không phải nể mặt Thất trưởng lão, giờ nàng có còn mạng hay không cũng là vấn đề, cho nên đến giờ Hồ Yêu Nhiều vẫn cứ canh cánh trong lòng với Hoa Liên.

“Hừ, cháu yên tâm, kiểu gì cũng có người có thể dọn dẹp được nàng, trừ phi, nàng vĩnh viễn không ra khỏi Hồ Khâu.” Ở Hồ Khâu, tạm thời không có ai dám ra tay với Hoa Liên, vô luận có chứng cứ hay không, Hồ Hoàng đều sẽ không bỏ qua bất cứ khả năng nào, kết quả kia tuyệt đối không thể hình dung chỉ bằng một chữ thảm, không ai muốn đắc tội Hồ Hoàng cả.

Có điều, nếu Hoa Liên im hơi lặng tiếng chết ở bên ngoài, thì hết thấy đều không thể làm gì.

“Ông nội, nhất định không thể bỏ qua cho nàng, còn cả Hồ Uẩn kia nữa, nếu không phải vì bà ta, cô cô làm sao có thể...”

Thất trưởng lão không trả lời, trong mắt lóe lên một tia tàn khốc, con gái của mình là dạng gì, trong lòng lão ta rất rõ ràng. Mặc dù được cái mặt xinh đẹp, nhưng lại không đủ đầu óc.

Nó tưởng là Hồ Uẩn trông có vẻ dễ bắt nạt, lại không có căn cơ, nên tự tiện dẫn người đến gây sự với nàng ta. Lần đầu tiên, Hồ Uẩn nhin, đến lần thứ hai, lần thứ ba.

Thật bất hạnh, lần thứ ba, khi nàng tìm đến chỗ Hồ Uẩn gây phiền phức, đúng lúc bị Hồ Hoàng gặp phải, hơn nữa, còn để Hồ Hoàng nhìn thấy cảnh Hồ Uẩn bị ăn một cái tát.

Thất trưởng lão tự hiểu trong lòng, dù tu vi Hồ Uẩn không cao, nhưng con gái mình muốn đánh được nàng ta cũng tuyệt đối không dễ, e là, nàng ta đã sớm tung lưới để cho người khác chui vào trong.

Dưới con thịnh nộ, Hồ Hoàng tự mình động thủ giết người, cho dù Thất trưởng lão có bất mãn, cũng không dám bắt kính với Hồ Hoàng. Nếu ông ta tỏ ra một chút bất mãn, sợ rằng đến khi đó, kẻ phải chết chính là toàn bộ tộc nhân của bọn họ.

Thù này, nếu không thể bắt Hồ Hoàng và Hồ Uẩn trả, vậy thì đành để cho Hoa Liên kia gánh lấy thôi.

Sau nghi thức, chính là tiệc mừng, khách nhân đến từ các tộc lần lượt dâng quà tặng lên, đều là thiên tài địa bảo, quý hiếm khó tìm, Hoa Liên đứng một bên nhìn mà cũng có chút thêm thưởng. Đúng là nhiều tiền khí lớn, không biết Hồ Hoàng nhận được bao nhiêu bảo bối đây.

Hoa Liên biết, sau khi hôn lễ này chấm dứt, sợ rằng nàng sẽ phải ở lại Hồ tộc, cho nên quyết định đến tìm Không Uyên nói trước một tiếng, kết quả Không Uyên thì chẳng thấy, chỉ thấy lão quản gia.

Vị lão quản gia này lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, rõ ràng lúc đến không có thấy ông ta. “Hoa Liên tiểu thư.” Không lão quản gia cười tí mắt hành lễ với Hoa Liên.

“Lão quản gia khách khí rồi.” Hoa Liên nào dám nhận lễ của ông ta, nói thế nào thì nàng cũng đã từng nhờ người ta chỉ điểm, vị lão quản gia này cũng có thể coi như một nửa sư phụ của nàng.

“Hoa Liên tiểu thư đang muốn tìm thiếu gia sao?”

“Phải, hần không ở đây?”

“Aiz, thiếu gia vừa mới đi xong, cậu ấy lại bị lão gia trục xuất khỏi gia môn rồi.” Không lão quản gia vênh râu, giọng nói rất nghiêm túc, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần ý cười. Xem ra, chuyện kiểu này ông ta đã trải qua không ít.

Hoa Liên sững sờ một chút, sau đó cười khổ, Không Uyên đúng là không nhân hạ được. E là, Không Tước Hoàng cũng chỉ bởi vì Băng phu nhân đều tập trung lực chú ý lên người nàng rồi nên mới bảo Không Uyên đi.

Chuyện Không Uyên thay nàng chống lại Ngọc Ân Tình, là nàng nghe Hồ Uẩn nói lại. Dù sao Ngọc Ân Tình cũng là người thừa kế của Linh Lung cung, tin nàng ta vong mạng vừa truyền tới, mấy đại Yêu Hoàng đều đã biết.

Hoa Liên cảm thấy, quen được một người bạn như Không Uyên, nàng cũng coi như đã không uổng phí cuộc đời này.

Vô luận lúc đầu, hần vì thứ gì mà tiếp cận mình, nhưng sau đó, hần thực sự đã coi mình như bằng hữu, nếu không đã không thay mình gánh tất cả phiền phức.

Cho dù hần là con của Không Tước Hoàng, tội danh giết Ngọc Ân Tình cũng tuyệt đối không nhỏ. Thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, chuyện này sẽ nhanh chóng truyền đi, cho dù Linh Lung cung có chứng cứ hay không, đến lúc đó, Không Uyên cũng sẽ gặp phiền phức không nhỏ.

Hiện giờ, Băng phu nhân đặt lực chú ý trên người mình, lại khiến nàng thở phào nhẹ nhõm. Nàng và Không Uyên khác nhau, cho nàng chết đi nguyên một chỗ, nàng cũng vẫn ở được, nhưng con người của Không Uyên, bắt hần ở yên một chỗ trong vòng một tháng, chỉ sợ chẳng khác nào lấy mạng của hần.

Dù sao vô luận thế nào Băng phu nhân cũng không dám xông vào Đại Hoang sơn, nàng cứ sống ở đây, còn sợ bà ta nuốt mình chắc.

Ngày thứ ba sau khi lễ cưới kết thúc, tất cả khách mời đều trở về, Hồ Khâu lại khôi phục lại sự yên bình. Giờ Hồ Uẩn đã thành thân với Vân Khi, đương nhiên là phải ở cùng một chỗ với Vân Khi, cho nên Hoa Liên liền dọn đến chỗ ở cũ của Hồ Uẩn.

Có hai nha hoàn đến hầu hạ nàng, là Vân Khi phái tới, tu vi vậy mà cũng đến Yêu Vương kỳ giữa, thực đúng là khiến cho Hoa Liên có cảm giác được chiều mà lo.

Hoa Liên vốn là một người trầm tĩnh, mặc dù Lạc Lâm Cừu nói ông ấy sẽ nhanh chóng xuất quan, nhưng nàng ở trong Hồ Khâu gần một tháng vẫn không gặp được vị sư phụ này. Khiến cho Hoa Liên có cảm giác như là hôm đó đã nằm mơ gặp ảo giác.

Có điều, nàng cũng chẳng mấy vội vàng, vẫn giữ vững thói quen nghỉ ngơi thường ngày, sau khi tu luyện xong thì đi luyện chế đan dược trong phòng luyện đan được dựng riêng cho nàng bên trong viện.

Dù sao nàng cũng là kế nữ của Hồ Hoàng, lấy chút thảo dược gì đó vẫn không phải chuyện khó, mặc dù trước mắt luyện chế đan dược với Hoa Liên đã chẳng có tác dụng gì, đem ra ngoài bán cũng lãng phí thời gian, có điều, luyện đan càng nhiều, Hoa Liên lại càng cảm thấy sự khổng lồ của mình với Nghiệt hỏa càng thành thạo thêm mấy phần.

Nghiệt hỏa chính là chiêu thức để bảo vệ tính mạng của nàng, vận dụng thành thạo mới có thể gánh vác được sinh mệnh của mình, vì cái mạng nhỏ, Hoa Liên tuyệt đối không dám lười biếng.

Kết quả của việc này là trong vòng một tháng, nàng đã luyện ra hơn trăm bình đan dược Huyền cực hạ phẩm và trung phẩm, vứt đi thì tiếc, cuối cùng, nàng gọi hai nha hoàn tới, để cho các nàng xử lý.

Hai nha hoàn mà Vân Khi phái tới, một tên là Giang Lưu, một tên là Giang Tâm, tu vi của hai người dù rất cao, nhưng tính tình cũng không tệ, cô chị Giang Lưu thì hơi hấp tấp nhưng cũng nhanh nhẹn miệng, cô em Giang Tâm nhìn qua thì có vẻ nhu nhược. Hơn một tháng nay, ba người ngày ngày ở cùng nhau, quan hệ cũng không tệ.

Thấy Hoa Liên bó tay cái đã lấy ra bao nhiêu đan dược như vậy, cả hai đều ngạc nhiên, “Tiểu thư.. ô, đây là Hòa Tinh đan?” Giang Lưu mở một bình đan dược Huyền cực trung phẩm ra, đưa lên mũi ngửi một cái, trong mắt có chứa sự kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Đan độc

“Phải, có vấn đề gì sao?” Tất cả đan phương của Hoa Liên đều được chép lại từ bút ký của mẫu thân Tiểu Chi, trên đó những vấn đề cần chú ý về cách điều chế, tác dụng, thậm chí là thời gian luyện chế đan dược đều được ghi chép rõ ràng.

Vừa hay gần đây tu vi của Hoa Liên đã được nâng cao, phẩm chất của đan dược luyện chế ra cũng dần tăng lên, cho nên nàng mới có thể luyện chế ra nhiều đan dược Huyền cực Trung phẩm hơn.

Nếu như cho nàng thêm một chút thời gian nữa, đoán chừng có luyện chế đan dược Huyền cực Thượng phẩm cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần có thể luyện chế ra được đan dược Huyền cực Thượng phẩm, thì cho dù sau này Hoa Liên có một mình ra ngoài cũng tuyệt đối không lo chết đói, ở Yêu tộc, đan sư vẫn khá là nổi tiếng.

“Thuốc, thuốc này không phải xuất phát từ Ma Môn sao?” Hiểu biết của Giang Lưu tương đối nhiều, hơn nữa trước khi đến chỗ Hoa Liên cũng là tình anh trong tộc, dĩ nhiên biết rất nhiều thứ. Hòa Tinh đan mặc dù chưa thể coi là đan dược tốt nhất, nhưng đối với Hồ tộc mà nói, thứ này có tác dụng rất lớn. Đáng tiếc phương pháp chế luyện chỉ lưu truyền trong số ít Ma Tu, không truyền ra ngoài. Cho nên với chuyện Hoa Liên có thể luyện chế ra được thứ này, Giang Lưu hết sức kinh ngạc, lập tức lại cảm thấy mức độ thần bí của Hoa Liên lại tăng lên một phần.

“Vậy sao, thứ này dùng để ngưng tụ Hỏa nguyên lực đúng không, người không dùng được?” Đan phương đến từ chỗ nào, nàng chẳng hề hiểu kỳ, chỉ vì thứ này có thể ngưng tụ Hỏa nguyên lực nên nàng mới muốn luyện ra thử xem có tác dụng gì với mình hay không thôi.

Đáng tiếc, lửa được ngưng tụ phẩm chất quá thấp, căn bản không thể dung hợp với Nghiệt Hỏa.

“Dĩ nhiên có thể.” Thứ này là dùng để bảo vệ tính mệnh vào thời khắc mấu chốt, đan dược với số lượng ít lại càng trân quý, căn bản nàng không thể mua được, có điều nàng không ngờ tới Hoa Liên lại tiện tay cho mình một thứ quý giá như vậy.

“Vậy hai người các ngươi cứ giữ lấy đi.” Dù sao những thảo dược kia cũng là do hai tỷ muội này đưa tới cho nàng, đồ đưa cho họ cũng chẳng sao, huống chi, ở đất Hồ tộc này, nàng sống cũng còn chưa quen, Hồ Uẩn cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng.

Tuy nói hai tỷ muội này là do Hồ Hoàng phái tới, nhưng có một số việc, nàng vẫn cần hai người này giúp một tay. Đưa cho họ chút lợi lộc, cũng không quá đáng.

“Đa tạ tiểu thư.” Hai tỷ muội mừng rỡ nhận lấy những đan dược kia rồi lui xuống.

Hai người vừa đi khỏi, Hoa Liên còn chưa kịp nhúc nhích, đột nhiên đã bị một luồng sức mạnh cường đại lôi dậy. Chớp mắt một cái, cảnh sắc trước mắt đã thay đổi.

Đột nhiên đi tới một nơi xa lạ, trong lúc nhất thời Hoa Liên có chút không kịp thích ứng, nàng đang cố gắng hồi tưởng lại quá trình mình đến đây, đáng tiếc, không thu hoạch được gì.

Đây là một sơn động, đỉnh động được bao phủ bởi từng viên minh châu, trên vách đá xung quanh điêu khắc những bức vẽ phức tạp, cũng không biết rốt cuộc là để làm gì.

Phía sau không có đường, Hoa Liên chỉ có thể nhắm mắt bước vào bên trong, dọc đường đi có không ít khúc ngoặt, Hoa Liên chỉ đành chọn đại một đường đi thẳng về phía trước. Đi nhầm, sẽ bị quay trở lại chỗ ban đầu.

Cũng không biết đi được bao lâu, cuối cùng, nàng cũng nhìn thấy ánh sáng.

Không phải ánh mặt trời, mà là một thứ ánh sáng màu vàng nhàn nhạt. Vật thể tỏa ra ánh vàng ấy đang ở trong căn phòng đá cách Hoa Liên không xa. Khi nàng bước vào gian phòng đá, trong lòng bàn tay, một nhúm Nghiệt Hỏa lẳng lặng bùng lên. Ở một nơi xa lạ, vì cái mạng nhỏ, Hoa Liên chưa từng lơ lỏng cảnh giác.

Sau khi bước vào, mới đưa mắt nhìn vật kia lần đầu tiên đã khiến cho Hoa Liên trợn mắt há mồm.

Nàng nhìn thấy gì đây? Một bộ xương khô màu hoàng kim đang ngồi trên ghế... đọc sách?

“Đồ đệ... tốc độ của ngươi thực sự là không nhanh tí nào.”

Thanh âm này... là Lạc Lâm Cửu, vị sư phụ mình vừa mới báỉ sư đã biến mất đó.

Nhưng ông ấy, sao lại có bộ dạng thế này? Hoa Liên dù trong lòng có nghi vấn nhưng vẫn không mở miệng, dù sao, hai người bọn họ còn chưa tính là quen thuộc, mặc dù có danh phận thầy trò, nhưng chưa hề chung đụng, nàng cũng không biết tính khí của vị sư phụ này thế nào.

Bất kể ra sao, chọc giận ông ta, sẽ chẳng có lợi gì cho mình.

“Hoa Liên báỉ kiến sư phụ.” Hoa Liên thu hồi sự kinh ngạc trong lòng, cung kính quỳ trên mặt đất, dập đầu lạy Lạc Lâm Cửu ba cái. Lần này, Lạc Lâm Cửu không hề ngăn cản nàng, lẳng lặng nhận ba lạy của nàng, sau đó mới hơi ghéch cái đầu màu vàng kia lên, xuyên qua hốc mắt, có thể nhìn thấy trong khoang sọ của ông ta có một ngọn lửa màu hoàng kim đang nhảy nhót.

“Đứng lên đi, bộ dạng này, chắc làm ngươi sợ rồi hả.” Trong giọng nói của Lạc Lâm Cửu mang theo vài phần cay đắng khó mà phát hiện.

“Cũng bình thường.” Sợ thì chưa đến nỗi, chỉ là rất kinh ngạc mà thôi.

“Mấy ngày qua ngươi đã nghĩ ra muốn học gì với vị sư chưa?” Rất nhanh, Lạc Lâm Cửu đã chinh đốn lại tâm trạng, Hoa Liên cũng không nhận ra được sự thay đổi cảm xúc khi này của ông ta.

“Ách.” Thật ra thì, Hoa Liên cũng chưa nghĩ ra mình nên học cái gì, với nàng mà nói, nếu không phải cần thiết thì ngay cả tu luyện cũng chẳng hấp dẫn đến vậy. Về phần luyện đan, tạm thời coi như là có hứng thú đi. Nếu không thích, chắc nàng đã chẳng lãng phí nhiều thời gian như vậy để ngồi quất queo bên lò luyện đan.

Thứ khác thì nàng không có, chứ hẳn nại thì có thừa.

“Luyện đan... có được không ạ?”

Khi Hoa Liên hỏi ra những lời này, Lạc Lâm Cửu một lúc lâu vẫn không đáp lời, chỉ có điều là ngọn lửa ánh vàng trên đỉnh đầu kia lại đang rung động kịch liệt, giống như ông ta đang do dự giằng xé chuyện gì vậy.

Thật lâu sau, ông ta thở dài, “Luyện đan, là thứ vị sư tính thông nhất, có điều... đan mà ta luyện ra, không thể sử dụng tùy tiện. Aiz, nếu ngươi muốn học, vậy ta cứ dạy cho ngươi thôi, thất truyền cũng đáng tiếc.”

Nghe ý tứ của ông ấy, hình như có chút không tình nguyện lắm, mà hình như lại chẳng phải ý đó, Hoa Liên có chút không đoán ra nổi suy nghĩ của sư phụ.

Sau khi Hoa Liên lấy được ngọc giản mà Lạc Lâm Cửu trao cho nàng, rốt cuộc cũng hiểu ra ý tứ ông ấy.

Quả nhiên không thể sử dụng tùy tiện, trước mắt, với tu vi của Hoa Liên, chỉ có thể xem được đến đan phương luyện chế đan dược Địa cấp hạ phẩm, tổng cộng có ba trăm loại, mỗi loại đều là tinh phẩm, mỗi một loại đều có thể giết người trong vô hình.

Không sai, thứ Lạc Lâm Cửu tinh thông không phải là đan dược, mà là đan độc.

Từ xưa đan sư đã được chia làm hai phái, có điều hiện giờ, chỉ còn lại có một phái. Bọn họ vốn tên là Đan dược sư, những Đan sư sau này đều là Đan dược sư. Vốn, còn có một loại đan sư khác, gọi là Đan độc sư.

Đối với những đan sư hiện nay mà nói, luyện chế đan độc, đều là dị đoan, nhất định sẽ bị tru diệt. Mặc dù như vậy, cõi đời này vẫn luôn có những nhân vật điên cuồng, đáng tiếc, những đan phương đan độc còn sót lại trên thế gian này quá ít, có hoàn chỉnh, thì lại không có uy lực quá lớn.

Nhưng những phương pháp luyện đan độc mà Lạc Lâm Cửu đưa cho nàng lại khác hẳn, mỗi đan phương đều được ghi chú rõ, có thể dùng để đối phó với tu sĩ cấp độ nào, đan độc Địa cấp Hạ phẩm có thể khiến cho tu sĩ Xuất Khiếu kỳ vô thanh vô tức mà chết, mặc dù trong lòng vẫn còn nghi hoặc, nhưng vật này lại xuất phát từ tay của Lạc Lâm Cửu, nàng thực sự không thể không tin.

Thứ này đối với Hoa Liên quả thực là quá chấn động, nàng cũng có một chút nôn nóng muốn biết, những đan phương đan độc đã bị cấm chế phong bế kia, có phải còn vượt qua cả đan dược Thiên cực Thượng phẩm.

Đáng tiếc, sư phụ chẳng chịu nói câu nào, nàng cũng chỉ đành chào thua.

Cho nàng vật này, còn thuận tay ném cho Hoa Liên một cái lò luyện đan bằng đá to chừng bàn tay, sau đó Lạc Lâm Cửu liền đưa nàng trở lại. Chỉ nói, khi nào có chuyện, có thể dùng đá truyền âm trên lò luyện đan tìm ông ấy, đại khái là ông ấy cũng không thích gặp người khác.

Khi ra khỏi gian phòng đá, trong đầu Hoa Liên đột nhiên nhoáng qua một suy nghĩ rất kỳ quái, sư phụ không phải là bị ai nhốt vào đó đấy chứ...

Nhưng ngẫm lại, khả năng không cao, dù sao, tu vi của ông ấy trong Tu Chân giới bây giờ cũng là hàng đầu, ai có thể làm gì ông ấy được chứ.

Kể từ sau khi lấy được đan phương đan độc, phương hướng luyện đan của Hoa Liên lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ, dược thảo cần thiết cũng kỳ quái hơn rất nhiều.

Bởi vì thảo dược mà Giang Lưu đưa đến cho nàng bình thường đều phải qua sự kiểm tra của đan sư trong tộc mới được đưa tới, trong số họ có không ít đan sư lợi hại, có thể thông qua dược thảo mà phân tích ra được Hoa Liên đang luyện chế đan dược gì. Nhưng hiện giờ, họ hoàn toàn không nghĩ ra nổi, luyện đan thì luyện đan, sao nàng ta còn bắt đầu cần cả máu của yêu thú làm gì?

Thực ra thì, Hoa Liên không hề cần máu của yêu thú, trong đan phương đều có yêu cầu cụ thể, có điều, nàng sợ bị người ta phát hiện mình đang luyện chế đan độc, nên mới vẽ ra một phạm vi thật rộng để họ tìm nguyên liệu cho mình.

Kết quả, dần dần mọi người đều cho là Hoa Liên đang muốn vẽ bùa chú nên mới cần thứ này, sau đó cũng chẳng ai chú ý đến chuyện này nữa.

Tháng thứ năm Hoa Liên ở lại Hồ Khâu, Đại Hoang sơn đón trận tuyết đầu tiên, tuy nói những yêu quái ở đây đều đã tu luyện thành hình, sẽ không có chuyện ngủ đông, nhưng Hoa Liên lại phát hiện ra bọn họ hình như đều trở nên lười biếng hơn một chút.

Mỗi ngày khi nhìn hai tỷ muội Giang Lưu Giang Tâm, hai người đều như vẫn chưa tỉnh ngủ. Khác hẳn với những Thú tộc này, Hoa Liên vô cùng thích ứng với nhiệt độ bây giờ.

Kể từ khi đến Hồ Khâu, nàng gần như sống trong phòng luyện đan, hiếm khi được hôm trời đẹp, Hoa Liên không mang theo tỷ muội Giang gia, định đi dạo một mình quanh Hồ Khâu.

Nàng tin là, trong Hồ Khâu sẽ không có kẻ nào ngu xuẩn mà động đến nàng, trừ phi muốn chết.

Trong Hồ Khâu, mỗi hồ tộc đều ở một nơi khác nhau, nàng đã sớm nghe Giang Tâm nói qua, tộc Tuyết hồ tính tình hết sức ôn hòa, hơn nữa nơi Tuyết Hồ tộc tụ cư phong cảnh cũng không tệ.

Nơi Tuyết Hồ tộc tụ cư là bên bờ đầm Lạc Hà ở Hồ Khâu, lúc này tiết trời đã chuyển lạnh, nước trong đầm đã kết thành băng, Hoa Liên mặc một chiếc váy lụa xanh đơn bạc, đứng bên bờ, chẳng cảm thấy lạnh.

“Tiểu Phong, hiếm khi ngươi mới quay về một chuyến, sao nhanh như vậy đã muốn đi rồi.” Đứng vào lúc Hoa Liên định nhấc chân, chuẩn bị giẫm lên mặt băng, sau lưng đột nhiên vọng đến tiếng nói.

“Ừm, ta chỉ về thăm các ngươi một chút thôi.” Một giọng nói có chút lạnh lùng khác vang lên.

Nghe thấy cái giọng này, Hoa Liên cứng đờ hết cả người, có chút khó tin nhìn qua phía thanh âm vọng tới, trên nền tuyết, hai người đang bước về phía này. Một trước một sau, người đi trước mặt một thân trắng như tuyết, nếu như không nhìn kỹ, ngay cả mái tóc cũng màu trắng, không hề nghi ngờ chính là tộc Tuyết Hồ, người còn lại thì một thân đen kịt.

Hai người kia nhìn thấy Hoa Liên đứng bên đầm, một trong số đó có vẻ hơi phấn khích, hẳn biết Hoa Liên, giờ ở Hồ tộc có mấy ai là không biết đến Hoa Liên. Nét mặt của người còn lại thì càng thêm đáng để nghiền ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Hẹn gặp ở Yêu Long huyết

“Hoa cô nương, đã lâu không gặp. Ngươi còn nhớ ta chứ?” Nam tử áo trắng mặt đầy ý cười nói với Hoa Liên.

“Bạch Dịch công tử.” Hoa Liên đáp lại bằng một nụ cười, bào đệ của tộc trưởng tộc Tuyết Hồ, sau khi Tuyết Hồ vương đòi trước qua đòi mười mấy năm trước, con trai cả của ông ta – Bạch Kỳ lên kế vị, ở Hồ tộc, chỉ có tộc trưởng của Tuyết Hồ tộc là trẻ tuổi nhất. Mà đệ đệ của hắn, Bạch Dịch, cũng chỉ mới hơn trăm tuổi mà thôi.

Sở dĩ Hoa Liên ấn tượng với người này là vì hắn cực kỳ am hiểu về âm luật, có thể nói, đôi mắt khắp Hồ tộc, thậm chí là cả Đại Hoang sơn, chưa chắc đã tìm được người có thể địch nổi hắn.

Nói ra, thì cũng là một tài tử, rất được đám nữ tử trong Đại Hoang sơn ái mộ.

“Tiểu Phong, ta giới thiệu cho ngươi, vị này là...”

“Hoa Liên.” Chưa đợi Bạch Dịch dứt lời, nam nhân đứng bên cạnh hắn đã mở miệng gọi tên Hoa Liên, sắc mặt vẫn rất lạnh lùng.

Hoa Liên hít một hơi, ngẩng đầu lên nhìn trời, “Hôm nay trời đẹp ghê...” Nàng có thể giả bộ như không thấy người này được không, sao hắn lại chạy đến đây? Lần trước hắn một mình xông vào thành Nam Khê sơn còn chưa tính, bây giờ còn dám chạy đến Đại Hoang sơn, không phải định tự sát đấy chứ.

Phong Biệt Tinh nhìn chằm chằm Hoa Liên một lúc, khóe miệng kéo ra một đường cong, “Ta không đến tìm ngươi.”

“Đã vậy, xin cáo từ.” Hoa Liên cũng chẳng muốn biết, Phong Biệt Tinh rốt cuộc đã đến bằng cách nào, nàng không tò mò tí nào hết, chỉ cần để nàng cách xa người này ra là được.

“Ngươi không muốn biết tung tích của Tiểu Chi sao?” Từ huyết! Những lời này thành công khiến Hoa Liên dừng bước.

Xoay người, Hoa Liên ráng nặn ra một nụ cười. “Xin cứ nói.”

“... Tạm thời chưa muốn nói.”

Được lắm!

Nhìn gương mặt xinh xắn của Hoa Liên vận vạt trong nháy mắt, độ cong nơi khóe miệng của Phong Biệt Tinh càng trở nên rõ ràng, “Nàng sống rất ổn, rất lo cho ngươi, hơn nữa... không mấy vui vẻ.”

Kể từ khi Tiểu Chi bỏ đi cùng hắn bỗng trở nên tâm sự chùng chất, đối với chuyện của người khác, Phong Biệt Tinh cũng chẳng tò mò, cho tới giờ cũng chưa bao giờ đi hỏi, chẳng qua là sau khi Tiểu Chi quay về, vẫn hay ngẩn ngơ.

“Như vậy...” Hoa Liên nhún mày một cái, phải chăng nàng ấy đang nghĩ đến Quân Hào?

“Ngươi có muốn gặp nàng không?” Câu tiếp theo của Phong Biệt Tinh đã thành công hù dọa Hoa Liên.

“Ta không đến chỗ ngươi đâu.” Hoa Liên không hề suy nghĩ, trực tiếp từ chối.

“Ta cũng không định dẫn ngươi đến đó. Vài ngày nữa, ta sẽ quay lại Yêu Long huyết, ta nghĩ Hồ Hoàng chắc cũng sẽ phái người đi.”

“Nói đó...” Nghe đến địa danh đó, chân mày Hoa Liên nhăn lên, cái tên này nàng đã từng nghe thấy, còn là nghe được từ chính miệng cung chủ Linh Lung cung. Nhớ hồi nàng còn ở Kim Luân tự, hình như đã nghe thấy nàng ta muốn đến Yêu Long huyết, mà Ân Mạc hình như cũng có ý định này.

“Người của Linh Lung cung sẽ không động đến ngươi ở đó đâu.” Dường như biết Hoa Liên đang lo lắng cái gì, Phong Biệt Tinh mở miệng nói, “Dĩ nhiên, với điều kiện trước tiên là ngươi không được đi một mình.”

“Ta chỉ có thể gặp được Tiểu Chi ở chỗ đó thôi sao?” Bất kể thế nào, nàng vẫn chưa muốn mạo hiểm. Lần trước, người của Linh Lung cung dám gây sự ngay tại đại lễ tân hôn của Hồ Hoàng, có nghĩa là bọn họ cũng chẳng bỏ Hồ tộc vào trong mắt, nếu mình đi, khó mà đảm bảo được bọn họ sẽ không động thủ giết người.

“Phải, sau đợt này, nghĩa phụ sẽ thay máu cho Tiểu Chi, trong vòng mấy trăm năm nữa, e là các ngươi sẽ không có cơ hội gặp mặt.” Thân thể của Tiểu Chi vốn yếu ớt, Hoán Huyết đại pháp là công pháp của Ma tộc, không thể sử dụng cho người bình thường, một khi thành công, Tiểu Chi sẽ hoàn toàn biến thành Yêu hoặc biến thành Ma, sẽ giúp cho thân thể của nàng tốt lên. Nếu không, sợ rằng nàng sống không quá trăm năm.

“Vây cũng được.” Có trời mới biết mấy trăm năm sau sẽ như thế nào, nếu đây là cơ hội gặp mặt duy nhất, nàng nhất định phải đi gặp Tiểu Chi. Về phần Linh Lung cung, hy vọng bọn họ có thể lý trí một chút. Cùng lắm thì nàng đành mặt dày bám sát theo Hồ Hoàng thôi.

“Ta chờ ngươi ở Yêu Long huyết.”

Sau khi nói chuyện xong với Phong Biệt Tinh, nàng rời khỏi đầm Lạc Hà trước, hai người kia vẫn đang tản bộ ở bên đó, xem ra, Bạch Dịch dường như rất quen thân với Phong Biệt Tinh, trong gió mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện của hai người, còn có cả tiếng cười.

Phong Biệt Tinh còn có thể cười? Đi được rất xa rồi, Hoa Liên mới không nhận được quay đầu lại nhìn bóng lưng của hai người kia, chắc là lỗi tai mình có vấn đề rồi.

Về phần Phong Biệt Tinh đến đây bằng cách nào, rồi tại sao lại quen Bạch Dịch, nàng không có hứng thú, ai cũng có bí mật của riêng mình, nàng không nhất thiết phải biết đáp án cho bằng được.

Có điều, điểm duy nhất khiến cho nàng thấy tò mò là, trên người Phong Biệt Tinh lại có cả yêu khí, hơn nữa lại rất nồng đậm.

....

Tuy chỉ cần nói với vị cha kế kia rằng nàng muốn đến Yêu Long huyết, ông ta nhất định sẽ đồng ý, có điều, Hoa Liên cũng không thích gặp người kia lắm. Hồ Hoàng khiến cho nàng có cảm giác quá nguy hiểm, rất nhiều, rõ ràng là một gương mặt đầy ý cười, nhưng nàng lại luôn có thể cảm nhận được một luồng sát ý.

Thông qua lời của mẫu thân chắc sẽ an toàn hơn nhiều. Vừa đi về phía Thiên Vũ các, Hoa Liên vừa nghĩ. Thực ra thì nàng đã sớm cảm nhận được, ở Hồ tộc, cuộc sống của nàng cũng không phải quá an toàn, nếu không phải xảy ra chuyện phía Linh Lung cung kia, ra khỏi Đại Hoang sơn sẽ gặp nguy hiểm, nàng còn lâu mới chết đi ở đây.

Vừa mới bước vào trong vườn ở Thiên Vũ các, Hoa Liên đã nghe thấy một tràng tiếng quát tháo, chủ nhân của giọng nói kia hình như là nữ, thanh âm nàng ta nghe còn rất quen.

“Hồ Uẩn, tại sao ngươi phải đối xử với chúng ta như vậy!” Càng đến gần Thiên Vũ các, giọng nói kia lại càng bén nhọn. Hoa Liên đứng bên ngoài chưa được bao lâu, đã thấy nha hoàn hầu hạ cho Hồ Uẩn thở hổn hển chạy vào, chưa chạy được mấy bước, nhìn thấy Hoa Liên đứng bên ngoài thì vội vàng dừng lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiếng la mắng bên trong vẫn không ngớt, Hoa Liên đầy hứng thú dong tai nghe. Từ đầu tới cuối mẹ nàng không ho lấy một tiếng, chắc là đang ngồi uống trà rồi.

“Tiểu thư, là Hồ Y, bà ta lại thừa dịp Hồ Hoàng không có ở đây đến tìm phu nhân gây phiền toái.” Sắc mặt của nha hoàn có chút khó chịu, phu nhân xem ra quá hiền từ rồi, đã bị người ta chèn ép đến như vậy mà cũng không cãi cọ gì cả, Hồ Y kia cũng quá đáng quá.

“À... Không sao đâu, ngươi lui xuống trước đi.” Hoa Liên gật đầu một cái, Hồ Y, nàng nhớ, không biết cô em gái tên Hồ Vi kia của bà ta thế nào rồi.

“Vây, chỗ phu nhân...” Nha hoàn kia vẫn rất lo Hồ Uẩn sẽ bị chèn ép, nếu như Hồ Uẩn không vui, khi về Hồ Hoàng mà hạch tội xuống, chịu khổ nhất định là đám nô tài các nàng.

Nàng không sao hiểu nổi, Hồ Y lấy gan ở đâu ra mà dám tìm phu nhân gây phiền phức, không sợ Hồ Hoàng tức lên mà giết bà ta sao.

Cho dù tạm thời bà ta cũng coi như thị thiếp của Hồ Hoàng, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, kể từ khi phu nhân đến đây, Hồ Hoàng căn bản không hề chạm đến đám thị thiếp kia.

“Không sao đâu, ta đi xem mẹ thế nào.” Đẩy nha hoàn đi xong, Hoa Liên mới cất bước đi vào Thiên Vũ các. Vừa vào đại sảnh, đã thấy Hồ Y mặt đầy dữ dằn mặc một thân quần áo đỏ tươi đứng ở chính giữa, đang chỉ vào mũi mẹ nàng mà la mắng.

Còn Hồ Uẩn thì hệt như lão tăng nhập thiền vậy, ngồi trên ghế cúi đầu uống trà, giống như đang xem kịch mà nhìn Hồ Y. Đi cùng với Hồ Y, còn có cả muội muội của bà ta, Hồ Vi, xem ra, nàng ta không bị trừng phạt.

Hoa Liên đột nhiên đi vào, Hồ Vi vẫn đứng một bên hơi nheo mắt, trong mắt có sát ý không hề được che giấu. Chi tiếc, nàng ta không dám động thủ ở đây.

“Mẹ.” Hoa Liên giống như không nhìn thấy hai người kia, đi thẳng về phía Hồ Uẩn, cười cười ngồi xuống bên cạnh bà.

“Ừm, ta nghe Giang Lưu nói con đi ra ngoài tản bộ, lần sau nhớ mang theo các nàng, cẩn thận bị chó điên cắn phải.” Hồ Uẩn trong lời có ý.

“Con gái biết rồi, nhưng mẹ à, chó ở đây nhiều quá, cho dù không ra khỏi cửa cũng gặp nguy hiểm được kia kìa.” Hoa Liên tiếp lời Hồ Uẩn.

“Không sao, trên đời, có ai mà chưa từng đụng phải mấy con chó điên.” Hai mẹ con mỗi người một câu, căn bản không nhìn Hồ Y lấy một cái, lại khiến cho bà ta tức đến mức thiếu chút nữa động thủ.

Nếu không phải Hồ Vi vẫn cản lại, sợ rằng bây giờ hai bên đã đánh nhau.

Tuy nói, xét theo tu vi, hai tỷ muội các nàng đương nhiên sẽ lợi hại hơn, nhưng, Hồ Y có thể la mắng với Hồ Uẩn, Hồ Hoàng sẽ không nói gì, nhưng nếu động thủ, đến lúc đó, cho dù Hồ Y có ai đứng đằng sau cũng tuyệt đối chẳng có kết quả gì hay ho.

“Hồ Uẩn, ta cho ngươi hay, hấn giữ ngươi lại, chẳng qua là do nhất thời mới mẻ mà thôi, rất nhanh, ngươi cũng sẽ giống đám nữ nhân kia.”

“Đa tạ đã nhắc nhở, có điều, ngươi nên lo cho bản thân mình đi thì hơn.” Đặt chén trà trong tay xuống, Hồ Uẩn cười nói, không hề biến sắc vì lời nói của Hồ Y.

“Đừng quên ngươi có thân phận gì, ngươi cảm thấy hấn sẽ yên tâm mà giữ ngươi bên cạnh sao, đừng đắc ý, ngươi sẽ nhanh chóng giống ta thôi.” Nàng đã sớm thất sủng, đây chẳng phải chuyện gì khó nói, có điều nàng khác với những thị thiếp khác của hấn, cho dù là hiện giờ, cả Hồ Khâu cũng chẳng có mấy kẻ dám đắc tội nàng.

Hồ Uẩn nhìn chằm chằm Hồ Y đang đứng giữa đại sảnh một lúc lâu, mới cười khẽ đứng dậy, “Hồ Y, biết tại sao hấn lại coi trọng ta, mà không phải ngươi không?”

Hồ Y không lên tiếng, tay từ từ siết lại thành quyền. Phụ thân của các nàng đều là Hồ Vương ở Đại Hoang sơn, khi đó, lần đầu tiên bọn họ đến Đại Hoang sơn, đồng thời nhìn thấy Hồ Hoàng. Lúc ấy, bọn họ đều trẻ trung xinh đẹp giống nhau, thậm chí, nàng còn đẹp hơn cả Hồ Uẩn.

Nhưng từ đầu đến cuối, ánh mắt của Hồ Hoàng đều đặt trên người Hồ Uẩn, cho đến giờ, cũng chưa từng thay đổi.

“Bởi vì ta sẽ không ngu xuẩn đến mức bỏ ra hết thảy vì một người đàn ông, cho nên, cho dù ta có mất mát, cũng sẽ không giống ngươi. Trong sinh mệnh của ta, không phải chỉ có mỗi nam nhân.”

“Ngươi không yêu hấn, tại sao lại lấy hấn?” Hồ Y đột nhiên trở nên tỉnh táo lại, không còn kêu la nữa.

“Đây là chuyện của chúng ta, ngươi đã là kẻ ngoài cuộc rồi.” Hồ Uẩn ngược mắt, ánh mắt phẳng lặng đến như vậy.

“Hồ Uẩn, ngươi thực độc.” Nói xong câu đó, Hồ Y xoay người bỏ đi, Hồ Vi sững sốt một chút, vội vàng đi theo.

“Ngươi sai rồi, ta của ngày hôm nay, là do các ngươi ép mà ra.” Hồ Uẩn nói rất nhỏ, chỉ có Hoa Liên ngồi bên cạnh bà mới nghe thấy.

Sau khi Hồ Y rời khỏi Thiên Vũ viên, giữa cả vườn hoa rơi, một bóng hình màu trắng đột nhiên xuất hiện, ánh mắt hấn vẫn đắm đắm nhìn về Thiên Vũ các, không liếc Hồ Y đến một cái.

“Uẩn Nhi, nàng sẽ yêu ta, giống như trước kia.” Vân Khi mở lòng bàn tay, những cánh hoa tan tác giữa không trung toàn bộ rơi vào lòng bàn tay hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Yêu Long xuất thế

Hồ Uẩn chỉ nhắc đến chuyện Yêu Long huyết có một lần, Vân Khi đã đồng ý, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi qua. Lúc ra khỏi Hồ Khâu, Hồ Uẩn liên tục nhắc nhở Hoa Liên, tuyệt đối không được rời khỏi Vân Khi, bà hiểu rất rõ, lần này Hoa Liên đi ra ngoài rất nguy hiểm. Nếu không phải là vì liên quan đến Tiêu Chi, bà nhất định sẽ không đồng ý để Hoa Liên đi.

Khác với lần đến di tích Thái cổ lần trước, lần này, Hoa Liên nghe nói, trong Long huyết kia hình như có trứng của Yêu Long sắp nở. Hơn nữa trong Yêu Long huyết còn có xác của Yêu Long đã chết, cho dù không lấy được trứng rồng, chỉ cần lấy được một phần xác rồng kia thôi cũng đã là một khoản tài phú rất lớn rồi.

Đối với Yêu Tộc mà nói, một khi trứng của Yêu Long được ấp, ngàn năm sau, sẽ xuất hiện một vị Yêu Hoàng khác. Đối với Chính đạo và Ma đạo mà nói, nếu như có thể thu phục được con ấu long kia, thì đó sẽ là một nguồn sức mạnh chiến đấu vô cùng kinh khủng.

Yêu Long huyết nằm ở nơi ba thế lực giao nhau, chỗ này là một đầm nước rất lớn, bị rừng rậm mệnh mông bất tận bao phủ, bên trong khu rừng này, có không ít linh dược hiếm có sinh trưởng, đương nhiên cũng có rất nhiều sinh vật có huyết mạch Thượng cổ kinh khủng, bình thường các môn phái đều đưa đệ tử đến đây để rèn luyện.

Bởi vì Yêu Long sắp xuất thế, gần đây cả khu rừng đều tản ra uy áp của Yêu Long, căn bản không ai dám tùy ý đến gần. Ngay cả Vân Khi cũng chỉ dám đứng lại ở bên ngoài khu rừng.

“Chúng ta vào thôi.” Đại khái là vì sợ hơi thở của bản thân dễ dàng quấy nhiễu đến Yêu Long sắp ra đời, Vân Khi thu lại toàn bộ khí tức trên người, nếu như không có tu vi ngang hàng với ông ta, căn bản không thể phát hiện ra được sự hiện hữu của ông ta.

Hoa Liên đi theo ông ta vào trong rừng, dọc đường, không thấy bất cứ vật sống nào, chắc là những sinh vật ở đây cũng nhận ra được nguy hiểm nên đã trốn đi trước rồi.

Nghe nói Yêu Long huyết nằm trong khu vực đầm nước giữa rừng rậm, khi đi ngang qua đó, một con măng xà khổng lồ dài hơn trăm thước đột nhiên vọt lên từ phía dưới.

Chuyện xảy ra chưa đến một giây, Hoa Liên chỉ cảm thấy một trận gió lạnh, vừa quay lại, thị vệ đứng sau lưng đã thiếu mất một người.

Sau khi Vân Khi nhận ra tình hình đó, dừng bước lại, hai tay buông hai bên, áo bào bị gió thổi tung, “Vân Khi Đại Hoang sơn bá kiến thù vệ đầm Hắc Long.”

“Qua.” Thanh âm trầm đục vọng lên từ lòng đất, sau đó không có bất cứ động tĩnh gì nữa.

“Đi thôi.” Vân Khi chẳng màng đến người thị vệ vừa bị tha đi khi nãy, đi thẳng về phía trước. Hoa Liên giờ mới hiểu được, chẳng trách vừa nãy Vân Khi không hề ngăn cản, thì ra là cố ý.

Đầm Hắc Long này còn có cả thù vệ, không biết là ai ngụ ở đây? Có thể khiến Vân Khi phải dùng cái giọng khách khí như vậy để nói chuyện, trong lòng Hoa Liên có chút nghi vấn, có điều suy đi nghĩ lại liền vứt chuyện này qua một bên.

Mặc dù Đại Hoang sơn là nơi tụ cư của Yêu tộc, nhưng có rất nhiều những Đại Yêu có thực lực cường đại không thích ở đó, bọn họ canh giữ địa bàn của mình, cũng ít trao đổi với bên ngoài.

Sau khi thù vệ kia phát lệnh thông hành, trong đầm đột nhiên nổi lên hai mươi tám gổ hình tròn, vừa khéo nâng tất cả mọi người lên, những tấm gỗ kia nhanh chóng chuyển động trên mặt nước, linh hoạt né qua tất cả những chướng ngại vật trong đầm, thoảng cái đã đưa đoàn người đến điểm đích.

Yêu Long huyết đích thực là được dựng lên ở giữa đầm, có điều, giữa chiếc đầm này là một hòn đảo nhỏ, lúc này, trên đó đã có không ít người tụ tập. Khí tức trên người bọn họ đều được thu lại, chỉ dùng mắt nhìn thôi, Hoa Liên cũng có thể sơ sơ phân biệt được, ba đạo Chính Yêu Ma đều tụ tập đông đủ.

Lần này Yêu tộc có hai vị Yêu Hoàng tới, Bạch Hồ Hoàng Ngạo Nghiệp đã sớm chờ ở nơi này. Vân Khi sau khi lên đảo dường như không nhìn thấy ông ta, mang thù hạ đến một nơi đất trống, đứng một bên không để ý đến bất cứ kẻ nào.

Hoa Liên cũng ngoan ngoãn đứng bên cạnh Vân Khi, mặc dù người thì không nhúc nhích, nhưng ánh mắt vẫn quan sát động tĩnh ở bốn phía. Không lâu sau khi bọn họ lên đảo, trên đầm đột nhiên xuất hiện một dải băng màu trắng, một nữ tử mặc áo trắng đạp băng mà tới.

Dù chỉ có một người, cũng dẫn đến một trận ồn ào.

Sau khi nhìn thấy nàng kia, mí mắt Hoa Liên bỗng giật một cái, Thương Tình. Lần này, Linh Lung cung lại chỉ có mình nàng ta tới, nhìn qua không có gì uy hiếp đến mình, có điều, ai mà biết được có còn người đứng đằng sau hay không.

Hơn nữa, cho dù chỉ có mình Thương Tình, nàng ta mà thực sự muốn động đến mình, mình cũng chẳng có tí lực phản kháng nào.

Thương Tình dường như đã nhận ra được ánh nhìn của Hoa Liên, khẽ quay đầu liếc về phía nàng một cái, rồi lại lập tức dời mắt.

“Tình tiên từ lần này sao chỉ đi có một mình vậy?” Người đang nói nhìn qua chỉ mới hơn ba mươi tuổi, mặc đạo bào màu lam, lúc nói chuyện, mặt đầy ý cười.

“Lam sư huynh đâu cần phải biết rõ rồi còn hỏi.” Thương Tình lạnh lùng nói, không có bất cứ tình cảm nào.

“A a, có câu, cái cũ không đi, cái mới sao đến, ta thấy đây cũng là cơ hội, mệnh đồ đệ kia của ngươi quá mỏng, chết cũng tốt.” Họ Lam này nói chuyện đúng là đủ độc, Hoa Liên nghe mà cũng nhận ra được, dường như hắn cũng chẳng có hảo cảm gì với Thương Tình.

“Vậy Lam sư huynh cũng phải trông chừng đồ đệ mình cho cẩn thận, ta thấy hắn cũng không giống người có phúc duyên thâm sâu đâu.” Thương Tình dù sao cũng chẳng phải vừa, một câu đã bật trở lại.

Lúc hai người này nói chuyện, những người xung quanh căn bản không có kẻ nào dám chen vào, chỉ sợ gặp phải tai bay vạ gió, dù sao địa vị của hai vị này khác hẳn với người khác.

Sau khi dời mắt khỏi phía bên kia, Hoa Liên vẫn nhìn khắp xung quanh, muốn tìm kiếm bóng dáng của Phong Biệt Tình, đáng tiếc, đến giờ vẫn không thu hoạch được gì, hắn còn chưa tới.

Lúc này, trên gò đất màu tím thẫm giữa đảo nhỏ, giống hệt như có người đang hít thở vậy.

phập phồng lên xuống, lớp bùn đất màu tím bên trên càng ngày càng lan rộng ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều ngừng nói chuyện, về mặt những người đứng đầu các thế lực cũng trở nên căng thẳng, e là Yêu Long sẽ xuất thế sớm hơn dự đoán.

Mà lực chú ý của Hoa Liên lúc này lại không đặt trên Yêu Long huyết kia, nhất phẩm đài sen trong cơ thể nàng không hiểu tại sao lại đột nhiên nở rộ, chín đốm Nguyệt Hỏa trên đài sen bỗng nhảy lên, giống như lúc nào cũng có thể xông ra ngoài vậy.

Trên người con Yêu Long còn chưa xuất thế kia, dường như có thứ gì đó thu hút Nguyệt Hỏa. Hoa Liên đè nén sự xao động của Nguyệt Hỏa trong cơ thể, trầm nghĩ vậy.

Đột nhiên, cả hòn đảo nhỏ chột rung lên một cái, gò đất màu tím kia đột nhiên nứt ra, một vết nứt màu đen xuất hiện, từ phía Hoa Liên nhìn lại, trong vết nứt kia hình như có một tòa kiến trúc gì đó.

Đúng vào lúc mọi người đang muốn lao vào trong, bầu trời mới nãy còn trong xanh đột nhiên giăng đầy mây tím, những ánh chớp màu bạc tựa như những con Ngân Long xoay vần trong tầng mây. Hoa Liên chỉ mới ngẩng đầu nhìn một cái, sắc mặt đã hơi trắng bệch.

Xem ra, thực lực của con Yêu Long này xác thực không tầm thường, chỉ mới ra đời thôi mà trời đất đã xuất hiện dị tượng như vậy rồi, nếu nó có thể may mắn sống sót. E là thực lực của Yêu tộc tương lai sẽ mạnh hơn nhiều.

Lần trước Giao Hoàng chết một cách khó hiểu ở Thạch Hải, đối với Yêu tộc mà nói, là một cú đả kích rất lớn. Cũng may Không Tước Hoàng đã lấp liếm hết mọi chuyện, cho dù là người có ý đồ cũng không dám tra xét đến Hoa Liên.

Huống chi, với thân phận của nàng bây giờ, trong Yêu tộc cũng chẳng ai có gan mà đồng thời đắc tội cả Không Tước Hoàng và Hồ Hoàng.

Đúng vào lúc luồng lôi điện đầu tiên xẹt lên giữa không trung, trong khe nứt màu đen kia đột nhiên có một con rắn nhỏ màu tím to chừng bàn tay nhúc nhích một cái, chưa đợi người ta kịp phản ứng, tia chớp màu bạc đã đánh xuống con rắn nhỏ kia.

Một cú này đánh xuống, trái tim nhỏ của Hoa Liên lập tức run lên, cái bóng màu tím lúc nãy chắc là Yêu Long mới ra đời phải không, nó... có thể chặn được luồng lôi điện kia sao?

Không để cho Hoa Liên suy nghĩ nhiều, tia sét thứ hai đã đánh xuống. Có điều, lần này điểm rơi của lôi điện hình như có hơi lệch, bổ ngay xuống giữa đám Ma đạo kia.

Cũng may, những Ma Tu xuất hiện ở đây đều là dạng cao thủ, uy lực thứ lôi điện đột ngột đánh xuống này dù kinh khủng, nhưng vẫn có thể cản lại, có điều, bởi vì vội vàng đón lấy đạo lôi kiếp này, không ít Ma tu đều trở nên chật vật vô cùng, thậm chí còn không cẩn thận mà bị sét đánh cho đen sì.

Tiếp đó, cả hòn đảo nhỏ bỗng trở nên náo nhiệt, lôi điện từ trên trời giáng xuống khi thì đánh vào bên này, chốc lại bổ vào bên kia, dù sao những người đứng quanh xem náo nhiệt, không có kẻ nào may mắn thoát nạn.

Xem ra, bọn họ đã xem thường con Yêu Long mới ra đời kia, tốc độ của nó người bình thường không thể sánh nổi, nếu không đã chẳng tránh thoát được Thiên kiếp giáng xuống từ trên trời.

Đại khái là vì đánh hụt mấy lần, đám mây kiếp màu tím kia lại lớn hơn gấp đôi, lần này, những tia chớp giữa đám mây dày đặc hơn rất nhiều, nhìn kiểu này, hình như là định bao trùm lên cả hòn đảo nhỏ.

Không ít kẻ có tu vi không đủ đều tự giác rút lui, mà ở lại, đều là những người có tu vi cao thâm, cuối cùng, trên đảo nhỏ chỉ còn dư lại hai mươi người không hơn. Hoa Liên từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi Vân Khi, lấy tu vi của Vân Khi, bảo vệ nàng cũng không phải chuyện khó.

Rốt cuộc, luồng lôi điện cuối cùng cũng bổ xuống, cả hòn đảo nhỏ trong nháy mắt bị màu bạc bao phủ, những tiếng ầm ầm thật lớn vang lên, đảo nhỏ dưới chân bọn họ giống như dâng lên mấy phần. Mà Hoa Liên chỉ cảm thấy trước mắt xẹt qua ánh tím, vừa mới mở mắt nhìn, một con rắn bay màu tím dài bằng cánh tay đã xuất hiện trước mắt nàng, hơn nữa còn đang nhìn chằm chằm nàng không dời mắt.

Không nghi ngờ chút nào, sinh vật xuất hiện ở đây, nhất định là Yêu Long chứ không trật đi đâu được. Người nó còn có dấu vết bị sét đánh, trên thân có nhiều chỗ bị tróc vảy, nhưng nhìn qua tinh thần cũng không tệ lắm.

Khè khè~

Yêu Long thè lưỡi về phía Hoa Liên, giống hệt như rắn.

Sau Kiếp Lôi, Yêu Long huyết đột nhiên xuất hiện trên đảo nhỏ không hề dời đi lực chú ý của mọi người, trái lại con Yêu Long đang mất to trừng mắt nhỏ với nàng lại thu hút ánh mắt của mọi người hơn.

“Yêu Long!” Không biết là ai kêu lên một tiếng, đột nhiên, mọi người vừa nãy còn đang im lặng đột nhiên lại đồng loạt vọt về phía Hoa Liên.

Trong mắt Vân Khi lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, kéo Hoa Liên phóng về phía Yêu Long huyết vừa mới trời lên từ trong lòng đất. Thấy Hoa Liên chạy rồi, con Yêu Long màu tím kia vậy mà lại chạy theo, mọi người chỉ thấy ánh tím lướt qua trước mắt, bóng dáng Yêu Long lập tức biến mất.

Nhìn tất cả mọi người đều xông vào Yêu Long huyết, Thương Tinh là người đi sau cùng đột nhiên lại dừng bước, nàng ta liếc nhìn xung quanh, sau đó hóa thành một luồng bạch quang vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Bị bắt

Vừa vào Yêu Long huyết, Hoa Liên đã chẳng phân nổi đâu là đông tây nam bắc, chỉ đành mặc cho Vân Khi kéo nàng tiến về phía trước. Dọc đường đi căn bản không hề dừng lại, những thứ trân quý chất đồng trong góc ông ta không liếc lấy một cái.

Rốt cục, trong gian phòng đá khổng lồ cuối cùng, Vân Khi cũng dừng bước, Hoa Liên cuối cùng cũng đã hiểu ra mục đích của ông ta.

Trong gian phòng đá này như hai cổ hải cốt của Yêu Long ra, không có những thứ khác. Cũng chỉ có hai bộ xác Yêu Long này mới lọt vào mắt Vân Khi. Đứng vào lúc ông ta vươn tay muốn thu hồi bộ xương của Yêu Long lại, một bóng người khác cũng vọt vào, một thanh phi kiếm màu đỏ như lửa đâm thẳng về phía Vân Khi.

Có thể xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn đuổi kịp tốc độ của Vân Khi, tu vi tuyệt đối sẽ không kém hơn ông ta quá nhiều. Hoa Liên tự hiểu trong lòng, bây giờ, Vân Khi khẳng định không có thời gian để mất đến mình, nếu lát nữa người ở bên ngoài đều theo vào, e là mạng nhỏ của nàng sẽ phải để lại nơi đây.

Nhìn khắp xung quanh một vòng, Hoa Liên vui mừng phát hiện ra bên cạnh xác của một con Yêu Long có một cánh cửa nhỏ. Thừa dịp hai người đang đánh đến khí thế ngút trời, nàng cúi người di chuyển đến cánh cửa nhỏ kia, lách mình đi vào.

Nàng vừa đi được không lâu, những kẻ đuổi theo đã lác đác vọt vào gian phòng đá. Thế lực ba phương vừa thấy mặt đã đánh thành một đoàn, mà gian phòng đá này trái lại rất bền chắc, không hề bị hư hại.

Hoa Liên men theo lối đi nhỏ hẹp phía sau cánh cửa nhỏ tiến về phía trước, không biết đằng trước là nơi nào. Nàng cứ mò mẫm trong bóng tối đi về phía trước, căn bản không chú ý tới, phía sau mình cách đó không xa, một con rắn nhỏ màu tím đang uốn người lẳng lặng đi theo sau.

Hoa Liên còn tưởng là cứ đi thẳng mãi như vậy kiểu gì cũng đến một kho giấu báu vật gì đó, kết quả, nàng lại ra khỏi Yêu Long huyết. Có điều vị trí của lối ra này khá bí mật, còn không phải bí mật ở mức bình thường, lại còn thông thẳng ra bên ngoài đảo nhỏ.

Bò ra ngoài từ một hốc cây đại thụ khuất trời, Hoa Liên không dám manh động. Bởi vì phần lớn những kẻ ở đây đều có tu vi cao hơn nàng, nếu như dùng thần thức thăm dò, nhất định sẽ bị người ta nhận ra, cho nên nàng quyết định thu liễm hơi thở, chỉ dùng mắt thường quan sát tình huống bốn phía.

May mà, lối đi này tương đối dài, nàng đứng đằng sau gốc cây nhìn về phía đảo nhỏ, mơ hồ có thể nhìn thấy vài bóng người. Hoa Liên suy nghĩ một chút, quyết định nên đổi một chỗ khác an toàn hơn chờ Vân Khi đi ra, dù sao nơi này cũng là lối đi, nhớ đâu lát nữa lại có người đi từ bên trong ra.

Nhìn một vòng, nàng tìm đại một gốc cây đại thụ cạnh lá rậm rạp cách xa cửa ra bay tới, mới vừa đứng vững, trước mắt đột nhiên lại có thêm một thứ.

Hoa Liên cứng đờ cả người nhìn chằm chằm sinh vật trước mắt, hết sức kinh ngạc, nó vậy mà chưa bị người ta bắt được, lại còn đi theo sau mình.

Tuy nói nó vẫn đi theo nàng, nhưng Hoa Liên cũng không đến nỗi một bên tình nguyện cho là con Yêu Long này đã coi mình là mẫu thân của nó, ánh mắt nó nhìn nàng, giống như sói hoang thấy thịt vậy. Đoán chừng nếu không phải vì nó vừa mới sinh ra được không lâu, tu vi chưa cao, nàng đã sớm bị nuốt sống. Vốn Yêu Long đã chẳng phải sinh vật hiền lành gì, cũng không biết nàng đã chọc nó ở đâu.

Khè khè...

Bên này, Hoa Liên chỉ mới cử động một cái, con mắt của con Yêu Long kia bỗng sáng lên mấy phần, hai người cứ đứng trên cây giăng co, không ai định động thủ trước.

Mặc dù con Yêu Long trước mắt tu vi kém nàng không ít, nhưng Hoa Liên lo là, nếu mình thực sự làm gì nó, lấy tốc độ kinh khủng né được cả Thiên kiếp của nó, mình nhất định sẽ không đuổi kịp, trái lại còn có thể đánh động đến mấy tu sĩ chưa tiến vào Yêu Long huyết kia.

Những tu sĩ kia đến lúc đó sẽ mặc kệ việc Hoa Liên có tranh đoạt với bọn họ hay không, nếu đã xuất hiện ở nơi này thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần giết và bị giết.

Hoa Liên như có gì suy ngẫm nhìn chằm chằm Yêu Long một lúc, đột nhiên trái tim nhảy lên, đầu ngón tay bùng lên một ngọn lửa. Con Yêu Long kia nhìn thấy ngọn lửa, tần số vỗ cánh đột nhiên mạnh lên, không chút do dự há mồm đón lấy đầu ngón tay Hoa Liên.

Mắt thấy ngón tay sắp rơi vào trong miệng nó, ngọn lửa kia đột nhiên tự mình tách ra, rơi thẳng vào trong miệng con Yêu Long. Sau khi nuốt ngọn lửa, thân thể Yêu Long nháy mắt biến thành màu đỏ như máu, hơi thở nóng rực tỏa ra từ trong cơ thể nó.

Nó há miệng, phun ra một ngọn lửa đỏ lẫn sắc tím.

Nó không ngờ nguy hiểm thì thôi, vừa cử động đã lập tức thu hút sự chú ý của đám người đứng bên ngoài. Nhìn thấy Yêu Long, những người đó cũng hết sức kinh ngạc, rõ ràng vừa rồi nó đã vọt vào trước, sao lúc này đã thấy ở ngoài.

Có điều, rất nhanh, những người này đã kịp phản ứng, đánh về phía vị trí của Yêu Long.

Mắt thấy những người kia cách mình ngày càng gần, mà con Yêu Long đó sau khi nuốt một ngọn Nghịch Hỏa của nàng xong, trên người dường như xảy ra biến hóa gì đó, không nhúc nhích đứng giữa không trung, nàng không thể làm gì hơn ngoài việc rời khỏi chỗ ẩn nấp trên thân cây kia.

Bởi vì lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Yêu Long, cho dù có nhìn thấy Hoa Liên cũng không để ý, chỉ có một số ít người có ý đồ là để mắt đến nàng.

Vào lúc Hoa Liên đã lùi ra thật xa, nàng vừa mới dừng bước, trong lòng đột nhiên dấy lên một cảm giác vô cùng nguy hiểm, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, nàng nhanh chóng gọi hư thể ra, bản thể thì hóa thành một luồng hồng quang bắn về phía xa.

Ai ngờ, nàng chưa bay được bao xa, hư thể đang đứng đó đã bị người ta đâm xuyên qua tim, mà trước mặt nàng lại có thêm một bóng người.

“Chẳng trách nhiều lần đều để ngươi trốn thoát, ngươi thực sự lại luyện được thành phân thân.” Thương Tinh đứng đối diện Hoa Liên, nét mặt nhàn nhạt, nghe thanh âm của nàng ta, Hoa Liên chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu.

Nàng không sao ngờ nổi, Thương Tinh lại đặc biệt đứng đây để chờ nàng. Nếu tu vi chỉ cao hơn nàng một tầng, cho dù đánh không lại, nàng cũng có cơ hội chạy trốn. Nhưng đứng trước mặt Thương Tinh, Hoa Liên cảm thấy mình quá đối nhỏ bé, nàng ta muốn giết mình, căn bản là dễ như giết một con kiến vậy.

Tuy hai người đã từng gặp mặt, nhưng đây là lần đầu tiên Thương Tinh ghé mắt nhìn nàng. Cho dù không cam tâm, nhưng Hoa Liên vẫn phải thừa nhận, muốn đuổi theo tu vi của Thương Tinh, đối với nàng mà nói, khả năng quá ư mong manh.

“Là ngươi?” Việc đã đến nước này, Hoa Liên lại không thấy căng thẳng như trong tưởng tượng.

“Là ta.” Đối phương đã làm gì, cả hai đều rõ trong lòng, cho nên hai người nói chuyện với nhau, đương nhiên chẳng cần dông dài.

“Tại sao phải giết ta?”

Câu hỏi này khiến cho khóe miệng Thương Tinh cong lên, “Giết ngươi, còn cần lý do sao?” Trong giọng nói không mang theo bất cứ sắc thái biểu cảm nào, nhưng nghe vào trong tai lại mười phần miệt thị.

Có thực lực thì sẽ được kiêu ngạo. Không có lý do gì, cũng không cần lý do, chỉ cần có thực lực, muốn ai chết thì kẻ đó phải chết, đây mới thực sự là thể giới của người Tu Chân.

Hoa Liên nhìn thẳng vào cặp mắt không có chút cảm xúc nào của Thương Tinh, đột nhiên nở nụ cười, “Là vì hấn.”

Mặc dù không nhắc đến tên, nhưng Hoa Liên tin là Thương Tinh nhất định biết nàng đang nói ai. Thực ra thì nàng cũng không xác định lắm, nhưng ngày đó khi còn ở Kim Luân tự, nàng cũng đã nhận ra thái độ của Thương Tinh đối với Ân Mặc khác hẳn với người khác.

Hoặc nên nói là, chỉ có ở trước mặt Ân Mặc, Thương Tinh mới có tình cảm. Hai người các nàng vốn không có bất cứ liên quan nào, nàng ta phải Ngọc Ân Tinh đến giết nàng, nhất định phải có nguyên nhân gì đó, mà giữa bọn họ, giao điểm duy nhất chỉ có Ân Mặc.

“Thì ra cung chủ Linh Lung cung cũng biết động tình, hơn nữa, lại còn tương tư đơn phương.” Hoa Liên vừa dùng ngôn ngữ chọc giận Thương Tinh, vừa nghĩ cách đối phó trong đầu.

Giờ ánh mắt của mọi người đều bị Yêu Long thu hút, căn bản không ai chú ý tới bên này. Cho dù có người chú ý, bọn họ nhìn thấy Thương Tinh đứng đây, chỉ sợ cũng chẳng ra tay.

Nếu như có Ân Mặc ở đây... trong đầu vừa chợt lóe lên ý nghĩ này, Hoa Liên không nhịn được mà nhíu mày. Chắc là vì lần nào gặp nguy hiểm hấn cũng kịp thời xuất hiện, nàng phát hiện ra, mình dường như vô cùng lệ thuộc vào Ân Mặc, chuyện này đối với nàng mà nói chẳng phải là hiện tượng tốt.

Hoa Liên không biết là, những lời nàng thuận miệng nói ra lại động trúng vào chỗ đau của Thương Tinh. Nàng thân là cung chủ Linh Lung cung, ngàn năm qua lần đầu tiên thích một người đàn ông, hơn nữa không hề che giấu tâm ý của mình, nhưng Niết Thiên lại chưa bao giờ cho nàng bất cứ cơ hội nào.

Hơn nữa, sau khi biết tâm ý của nàng, hấn thậm chí còn không bước vào Linh Lung cung thêm nửa bước. Cho dù trước mặt mọi người hấn đối xử với nàng vô cùng dịu dàng săn sóc, nhưng Thương Tinh vẫn cảm thấy chưa đủ, cái nàng muốn không phải chỉ là thứ dịu dàng ở ngoài mặt như vậy.

Mới đầu, nàng còn chưa chú ý đến Hoa Liên, nhưng sau này, nàng dần phát hiện ra, thái độ của Niết Thiên đối với tiểu yêu này khác hẳn với người khác,

nàng ta độ kiếp, hấn lại dám bỏ hết tất cả việc đang làm, tự mình chạy tới che chắn thay nàng ta. Bất kể giữa bọn họ có quan hệ gì, nàng cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào xuất hiện giữa Niết Thiên và nàng.

“Đừng có nghĩ chộc giận ta, hôm nay, hấn sẽ không xuất hiện, không ai cứu được ngươi đâu.” Thương Tình dù sao cũng đã sống bao nhiêu năm, có thể đứng trên vị trí chương môn của Linh Lung cung, tâm trí đương nhiên không thể chỉ vì vài câu nói của Hoa Liên mà dao động.

Vừa dứt lời, nàng ta vươn tay phất về phía Hoa Liên một cái, Hoa Liên chỉ cảm thấy không gian xung quanh trong nháy mắt bị cố định, thân thể đã sớm như không thuộc về mình, đừng nói là phản kháng, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Thương Tình bước từng bước về phía Hoa Liên, cuối cùng đứng trước mặt nàng, khóa miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, “Cái miệng này của ngươi, ta rất không thích.” Nói xong, một cái tát vung lên.

Một tiếng bốp giòn vang, Hoa Liên phun ra một búng máu, gương mặt lập tức sưng phồng.

“Cặp mắt rất đẹp, đáng tiếc, ta cũng thấy ghét.” Một tay Thương Tình nâng cằm Hoa Liên lên, sau đó lại là một cái tát nữa.

Toàn thân bị khống chế, Nghiệt Hỏa trong cơ thể nàng cũng bị nén chặt, căn bản ngay cả nhúc nhích cũng không được, Hoa Liên chỉ có thể nhìn trân trân vào Thương Tình, mặc cho nàng ta vung từng cái tát về phía nàng.

Giờ phút này, Thương Tình chẳng còn là tiên tử chính đạo lạnh tựa băng sương gì nữa, chẳng khác nào một người đàn bà chanh chua. Nàng ta, không phải đã coi mình là tình địch đấy chứ? Trong đầu Hoa Liên đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ hết sức buồn cười.

“Cho dù ta có chết, hấn cũng sẽ không thích cái loại như ngươi.” Khi thốt ra những lời này, Hoa Liên đã chuẩn bị sẵn tinh thần sử dụng chiêu cuối cùng.

Hư thể đã bị tàn phá, lại sử dụng Huyết độn nữa, e là dù nàng có chạy thoát, mạng nhỏ cũng chỉ còn lại một nửa.

“Ngươi muốn chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Huyết Ma

Đúng vào lúc Thương Tình định hạ sát chiêu với Hoa Liên, một cái bóng màu tím như tia chớp bỗng xẹt qua vọt về phía Hoa Liên. Ngay cả Thương Tình cũng không kịp ứng phó.

Sau khi nàng ta nhìn rõ bóng tím kia, sắc mặt khẽ biến đổi, ý nghĩ xoay chuyển, lập tức dời lực chú ý lên người con Yêu Long vừa bay tới. Cổ tay nàng ta vừa lật một cái, Băng Hồn hoa đã được tinh luyện chọt hiện lên giữa không trung, trườn về phía Yêu Long.

Lúc này, trên người con Yêu Long kia có một tầng lửa mỏng màu tím, nếu nhìn kỹ mới phát hiện ra, dưới ngọn lửa màu tím kia, còn có một tầng lửa màu đỏ.

Yêu Long giống như phát điên vùng vẫy xung quanh Hoa Liên, đóa Băng Hồn hoa kia thậm chí còn chưa đụng phải thân thể của Yêu Long đã bắt đầu tan chảy. Thương Tình quá sợ hãi, vội vàng thu hồi Băng Hồn hoa lại.

Vào lúc con Yêu Long xông tới gần, Hoa Liên đồng thời cũng cảm giác được Nghiệt Hỏa trong người mình giống như đột nhiên sống dậy, những đốm lửa trên chín cánh hoa sen nhảy lên theo quy luật, vậy mà lại có thể dân phá bỏ áp chế của Thương Tình với nàng.

Có điều hiện giờ, Hoa Liên không dám manh động, lực chú ý của Thương Tình dù đang đặt trên người Yêu Long nhưng nếu muốn tóm được mình thì cũng dễ như trò bàn tay, hơn nữa hư thể của nàng vừa mới bị nàng ta phá hủy, muốn sống sót mà thoát khỏi tay nàng ta, rất khó.

Băng Hồn hoa không tài nào đến gần Yêu Long, khiến cho Thương Tình rất rối kinh ngạc, nàng ta thu hồi Băng Hồn hoa, lật tay ép về phía Yêu Long. Nhất thời, một luồng hơi lạnh thấu xương xuyên thấu qua thân thể Hoa Liên, làm cho Nghiệt Hỏa trong thân thể nàng lại không ngừng nhỏ lại, hơn nữa, ngọn lửa còn bắt đầu lập lờ, giống như sắp vụt tắt ngay lập tức vậy.

Đúng lúc này, sau lưng Thương Tình đột nhiên hiện lên một gương mặt quỷ đỏ như máu, cái mặt quỷ kia lẳng lẳng dán sát lại gần nàng ta, không đợi mặt quỷ kia chạm đến thân thể của Thương Tình, xung quanh thân thể nàng ta chọt dâng lên một tầng sương trắng nhạt, cản cái mặt quỷ kia lại.

“Huyết Ma?” Sau khi Thương Tình quay đầu nhìn thấy cái mặt quỷ kia, sắc mặt thoáng biến đổi một chút. Người ta đều nói Huyết ma đang bế quan, không ngờ hấn lại xuất hiện ở chỗ này.

“Hà hà, Tình tiên tử, đã lâu không gặp.” Huyết Ma không hề xuất hiện, nhưng giọng nói của hắn vẫn bao quanh Thương Tình, hơn nữa mặt quỷ huyết sắc kia ngày càng nhiều hơn.

“Đúng là đã lâu không gặp, ngươi cũng đến để thu phục Yêu Long?” Nếu là như vậy, nàng khẳng định không nói hai lời sẽ bỏ đi. Chính đạo và Yêu ma hai phe không thể đứng cùng một nơi, mặc dù nàng là Linh Lung cung chủ cao quý, nhưng tu vi của nàng so với Huyết Ma hay Hồ Hoàng thì vẫn còn kém một bậc.

Trong Linh Lung cung, thực sự cùng đẳng cấp với bọn họ, đều là Thái Thượng trưởng lão, ví dụ như thế hệ sư phụ của nàng. Cho nên, đối mặt với Huyết Ma, Thương Tình vẫn hết sức cẩn thận.

“Không không không, ta cần thứ đó làm gì, ta muốn nữ nhân bên cạnh ngươi kia, hà hà...” Nghe thấy tiếng cười bi ối kia của Huyết Ma, Hoa Liên cảm thấy da gà đã nổi lên một tầng.

“Nàng?” Thương Tình nhìn một cái, trong mắt lóe lên một tia cười lạnh, “Nếu ngươi thích, vậy thì cho ngươi, có điều con Yêu Long này...”

“Ta không có hứng thú với Yêu Long, mau, mau đưa nàng cho ta.” Giọng nói của Huyết Ma càng tỏ ra nóng vội, nụ cười trong mắt Thương Tình lại càng sâu. Đời Huyết Ma này thích nhất là máu của nữ tử, vô luận là nữ yêu hay là nữ tu sĩ, chỉ cần rơi vào trong tay hắn, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt hơn cái chết.

Nếu như đích thân giết Hoa Liên, một khi bị Niết Thiên biết, sợ là sẽ dẫn đến mâu thuẫn giữa hai người bọn họ, nàng cũng không muốn Niết Thiên có bất kỳ ấn tượng xấu nào về mình. Nếu mượn được tay Huyết Ma diệt trừ Hoa Liên, đến lúc đó thì hoàn toàn chẳng liên can gì đến nàng, rơi vào tay Huyết Ma, nàng cũng chẳng phải lo Hoa Liên sẽ chạy thoát.

Tro mắt nhìn đám mặt quỷ kia vây chặt lấy mình, Hoa Liên không có chút lực phản kháng nào bị mang đi. Cũng không biết đã qua bao lâu, chờ đến khi nàng có thể cử động, trước mắt đã là một mảng đen kịt.

Hoa Liên mở mắt nhìn quanh một chút, những mặt quỷ huyết sắc kia đã biến mất toàn bộ, có điều, nơi nàng đang ở bây giờ không phải là đầm nước, mà là một gian phòng đã được dọn dẹp rất sạch sẽ. Trong phòng không có ai, cũng không có ánh sáng, xung quanh yên tĩnh.

“Tiểu Liên, cuối cùng cô cũng tỉnh.” Hoa Liên mới vừa đứng dậy, đột nhiên cửa phòng đã được người khác mở ra từ ngoài, khuôn mặt của Tiểu Chi dần dần phóng đại trong mắt nàng.

“Tiểu Chi?” Nàng đã nghĩ đến một vạn tình huống hồng phúc mình sẽ phải đối mặt, nhưng không thể ngờ tới lại gặp Tiểu Chi ở đây.

“Cô bị thương nặng lắm, hôn mê mấy ngày liền, giờ cảm giác thế nào rồi?” Tiểu Chi bỏ chiếc hộp đang cầm trên tay xuống bàn, nắp hộp mở ra, bên trong nhất thời trở nên bùng sáng, một viên minh châu to bằng nắm tay trẻ con được đặt ở bên trong.

“Bình thường.” Hoa Liên nhìn quanh, cười khổ đáp. Hư thế bị tổn thương nặng, nếu như không có linh dược Địa cấp thượng phẩm, muốn khôi phục lại sợ rằng sẽ tốn một đoạn thời gian dài. Hơn nữa, bây giờ trong cơ thể nàng lại có thêm một luồng hơi thở vô cùng âm hàn, chắc là Thương Tình cố ý để lại trong cơ thể nàng.

Cũng vì luồng hơi thở này, khiến cho Nghiệt Hỏa trong cơ thể nàng vẫn ở thể hạ phong, hiện giờ nàng căn bản không dám vận dụng yêu khí trong cơ thể, chỉ cần một khi yêu khí bị điều động, luồng hàn khí kia cũng sẽ theo đó tiến vào kinh mạch của nàng.

Luồng hơi thở kia có lai lịch không rõ ràng, nàng cũng chưa muốn tìm cái chết.

“Đúng rồi, ta nhớ Huyết Ma kia...”

Tiểu Chi cười khê, “Huyết Ma vẫn còn đang bế quan trong Huyết Ma điện, là đại ca của ta cứu cô.”

“Đại ca? Cô đang nói đến Phong Biệt Tình?” Hoa Liên còn chưa quên lần gặp Phong Biệt Tình ở Hồ Khâu, hắn đã nói chuyện với mình. Hắn bảo sẽ gặp mặt ở Yêu Long huyết, nhưng bên ngoài Yêu Long huyết, nàng đã tìm cả một vòng mà không thấy Phong Biệt Tình đâu.

“Ừ, nếu không phải đại ca tìm thấy cô, sợ là Thương Tình kia đã sớm hạ thủ với cô rồi. Ta còn tưởng nàng ta thanh cao thế nào chứ, bây giờ nhìn lại, cũng chỉ là một kẻ ra vẻ đạo mạo, đúng là vô sỉ!” Nhắc tới Thương Tình, nét mặt của Tiểu Chi vô cùng tức giận. Nếu Hoa Liên thực sự rơi vào tay Huyết Ma, căn bản là sống không bằng chết.

So với sự tức giận của Tiểu Chi, Hoa Liên bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng tựa vào giường, ánh mắt khép hờ, “Không sao, phong thủy xoay vần, sẽ có ngày xoay đến người nàng ta.”

Bắt đầu từ cái ngày nàng ta phái Ngọc Ân Tình giết nàng, hai người bọn họ đã định là sẽ thành kẻ thù. Có lẽ giờ mình yếu ớt đến mức nàng ta không thèm ghé mắt nhìn, nhưng, Hoa Liên tin rằng một ngày nào đó nàng sẽ đứng cao hơn nàng ta.

Trước kia, Ngọc Ân Tình không phải thiếu chút nữa đã giết được nàng, rồi cuối cùng lại chết trong tay nàng sao. Chuyện như vậy, có thể xảy ra lần thứ nhất, cũng có thể phát sinh lần thứ hai.

“Đúng rồi, Phong Biệt Tình đâu rồi?” Hoa Liên có chút kỳ quái, nếu Phong Biệt Tình đang ở cùng với Tiểu Chi thì hắn chạy đi đâu rồi.

“Huỳnh ấy đang nghỉ ngơi.” Lúc nói những lời này, ánh mắt Tiểu Chi nhìn Hoa Liên có chút quái dị. Được một lát, nàng cuối cùng cũng tiến lại gần Hoa Liên, ngồi xuống bên mép giường, khẽ nghiêng người, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu Liên, cô rất quen thân với đại ca ta à?”

“Chỉ gặp qua có vài lần thôi.” Lúc nói những lời này, Hoa Liên cũng hơi do dự một chút, trong ấn tượng của nàng đúng là như vậy, nàng và Phong Biệt Tinh chẳng có điểm gì liên quan, nhưng, thái độ của hắn đối với mình có gì đó rất lạ. Vô duyên vô cớ giúp nàng, thậm chí còn cứu mạng nàng...

“Thật sao?” Trên mặt Tiểu Chi rõ ràng hiện lên vẻ không tin.

“Đương nhiên là thật, có gì không ổn sao?”

“Không có, không có gì.” Tiểu Chi lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Đương nhiên là có gì đó không ổn rồi! Nàng ở cạnh Phong Biệt Tinh cũng đã được một thời gian khá dài, chưa từng thấy hắn giúp một ai, lần này, vì cứu thoát Hoa Liên, hắn lại hút luồng hàn khí kia vào trong cơ thể mình. Tuy nói hắn không bị tổn thương, tu vi cũng cao hơn so với Hoa Liên, nhưng làm vậy với hắn mà nói cũng vô cùng nguy hiểm.

Đến giờ, hắn vẫn còn chưa tỉnh lại.

“Ta nghe hắn nói, cô định bế quan?”

“Ừ.” Khóe miệng của Tiểu Chi mấp máy, “Ta đã gặp cha ta rồi, ông ấy nói muốn thay máu cho ta, thực ra thì, ta không hề muốn thế một tí nào.” Nếu như có thể, nàng tình nguyện sống cả đời ở thành Nam Khê sơn, cho dù có thể sẽ chết rất nhanh cũng không sao.

Trước kia, bởi vì vẫn luôn kháng cự, chưa từng rời đi, nên nàng không thể nào cảm thụ được cảm giác ấy. Nhưng giờ khi thực sự đi rồi, nàng mới bắt đầu thấy nhớ người kia điên cuồng.

Trong đầu, trong tim chỉ toàn bóng hình của hắn. Nàng, dường như đã yêu một người đàn ông không thể thuộc về mình.

“Cô không muốn gặp lại hắn một lần sao?” Hoa Liên biết Tiểu Chi đang nhớ thương người nào, không nhịn được mở miệng.

“Ta không thể gặp hắn được.” Kể từ khi nàng trở lại Huyết Ma điện, thân phận của nàng đã không phải là bí mật gì, con gái của điện chủ Huyết Ma điện đời trước, giờ nàng chỉ cần bước vào thành Nam Khê sơn, e rằng sẽ bị đồng loạt tấn công.

“Nếu như cô muốn gặp hắn, có lẽ ta có thể giúp cô.”

“Thật sao?” Ánh mắt của Tiểu Chi sáng lên.

“Ừ.” Hoa Liên gật đầu.

...

Mặc dù Hoa Liên bản thân là đan sư, nhưng nàng cũng chỉ luyện chế được thuốc chữa thương Huyền cực trung phẩm. Tuy nói chỉ là đan dược cấp thấp, nhưng cũng không thể kham nổi số lượng nhiều.

Để khôi phục tổn thương nặng nề của hư thể, nàng trên căn bản coi việc nuốt đan dược chẳng khác nào ăn kẹo, tiêu hóa xong một viên lại nhét một viên vào miệng, mấy ngày liền, ăn đến mấy trăm viên dược chữa thương Huyền cực Trung phẩm, may mà cũng khiến nàng khôi phục được chừng bảy thành.

Sau khi thân thể khôi phục, Nghiệt hỏa trong cơ thể nàng cũng chậm rãi tràn trề, luồng hàn khí kia nhìn như bị áp chế ở đan điền, nhưng trước sau vẫn không thể trục xuất, dù sao đây cũng là một nhân tố không ổn định, đề ngừa vạn nhất, nàng căn bản lúc nào cũng phải chú ý đến sự biến hóa trong đan điền.

Hoa Liên cũng không biết, ngày đó sau khi nàng được Phong Biệt Tinh đưa đi, Thương Tinh đã phải chịu đòn kích không nhỏ. Có thể là vận khí nàng ta không tốt, con Yêu Long kia mặc dù chỉ vừa mới xuất thế nhưng lại vô cùng khó giải quyết, pháp quyết hệ Băng mà Thương Tinh tu luyện cũng không thể nào chế trụ nó, nàng ta chỉ biết trơ mắt nhìn Yêu Long chạy mất từ trong tay mình.

Cuối cùng, thu hoạch lớn nhất lại là Yêu tộc, bởi vì Vân Khi là người đầu tiên xông vào Yêu Long huyết, trong đó có một cái xác rỗng rọi vào tay ông ta, còn dư lại một cái bị chia đều. Về phần Yêu Long, chờ đến khi bọn họ nhớ ra, nó đã sớm không rõ tung tích.

Sau khi Hoa Liên mất tích, mặc dù hắn có phái người đi tìm, lại không có về lo lắng lắm. Đây là kết quả hắn đã sớm muốn thấy, ngày đó, mang theo Hoa Liên đến nơi đây, trong lòng hắn đã có suy nghĩ này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Trúng độc

Bởi vì Phong Biệt Tinh vẫn chưa tỉnh lại, cho nên Hoa Liên và Tiểu Chi vẫn sống trong căn phòng nhỏ. Nghe Tiểu Chi nói, nơi này bốn phía đều có cấm chế Phong Biệt Tinh bày ra, người bình thường không thể vào được. Hơn nữa, giờ bọn họ thân ở Ngao Thành, gần với Hải vực, cho nên ở đây người Tu Chân cũng không nhiều.

Trong khi rảnh rỗi, Hoa Liên thường thích đi dạo loanh quanh trên núi, sau vài ngày đi dạo, nàng phát hiện ra nơi đây hình như cũng không phải là một ngọn núi bình thường.

Trong núi, nàng có thể nhìn thấy được không ít những linh thảo chỉ có ở Tu Chân giới, kỳ quái là, trong núi này không có bất cứ linh thú nào, ngay cả chim thú bay nhảy bình thường cũng cực hiếm thấy.

Ngày hôm đó, Tiểu Chi ngồi trong phòng bói toán cho Phong Biệt Tinh, Hoa Liên chỉ nói với Tiểu Chi một tiếng rồi ra ngoài hái thuốc. Tuy Phong Biệt Tinh có thể dựa vào bản thân để chống đỡ được những hàn khí đã hút ra từ trong cơ thể nàng, nhưng cách này quá chậm, hơn nữa hàn khí ở trong người lâu ngày sẽ sinh ra ảnh hưởng với thân thể. Vừa khéo nàng có truyền âm cho sư phụ Lạc Lâm Cửu, lấy được từ chỗ ông ấy một loại đan phương đan độc, nếu như cho người bình thường ăn, kết quả duy nhất chính là lửa cháy đốt người mà chết.

Có điều Lạc Lâm Cửu từng nói với nàng, loại đan độc này vừa hay có thể chống lại hàn khí, hàn khí càng bá đạo, hiệu quả lại càng rõ rệt. Dĩ nhiên, làm vậy sẽ có nguy hiểm nhất định, có điều Hoa Liên phát hiện mấy ngày gần đây, sắc mặt Phong Biệt Tinh ngày càng khó coi, hàn khí xung quanh thân thể cũng có khuynh hướng gia tăng, bắt buộc đi nàng mới phải luyện thử đan độc này ra.

Bất quá, khi rời khỏi Hồ Khâu, thảo dược nàng mang theo trên người cũng không ít, chỉ có một vài loại thảo dược không thể giữ lâu được thì không mang theo bên người, mấy ngày trước lên núi, vừa hay nàng lại phát hiện ra trong núi có thảo dược mà nàng cần, bây giờ mới chuẩn bị ra ngoài hái thuốc.

Đi giữa rừng núi, thậm chí ngay cả tiếng côn trùng kêu vang cũng rất khó nghe thấy, sự yên tĩnh này khiến cho người ta có chút rờn rợn. Cây cối trong núi này vô cùng rậm rạp, ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy màu xanh đậm của cành lá, ánh mắt trời cũng chỉ lờ mờ lọt xuống mặt đất, tạo thành từng vệt lốm đốm nho nhỏ, rất nhiều nơi thậm chí không có lấy một tia sáng mặt trời rọi xuống. Cổ tình, nơi càng âm u, thì linh dược sinh trưởng lại càng nhiều.

Để hái thuốc, nàng đành phải đi vào chỗ cây cối rậm rạp. Hoa Liên đi rất chậm, dọc theo đường đi nhìn thấy không ít thảo dược. Chẳng qua là vẫn thiếu vị thuốc quan trọng mà nàng cần, cho nên nàng đành phải tiếp tục đi vào trong.

Không biết có phải là vì tâm lý hay không, nàng cứ cảm thấy sau lưng có người đi theo, nhưng cho dù là quay đầu lại nhìn hay dùng thần niệm để tra xét, tìm khắp nơi vẫn không thấy dấu vết tồn tại của bất luận kẻ nào. Đại khái là do khu rừng này quá tĩnh lặng, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng căng thẳng chẳng. Hoa Liên cười thầm mình nghi thần nghi quỷ.

Trong rừng này vốn không có đường, nàng muốn hái thuốc, nhất định phải tự mình mò mẫm khắp nơi, mà càng đi vào trong, cây cối lại càng rậm rạp, đến cuối cùng, nàng không thể không phát tay chặt bỏ những cành cây ngăn trở phía trước.

Hoa Liên vẫn đi về phía trước nên không phát hiện ra, nhưng nhánh cây bị nàng chặt xuống, sau khi nàng đi khỏi lại chảy ra chất lỏng có màu đỏ như huyết dịch.

Một lát sau, biến thành nám đen, sau đó phong hóa thành một nhúm bột màu đen, bị gió thổi qua biến mất tăm.

Căn cứ vào sự ước chừng của Hoa Liên, ít nhất nàng đã đi trong rừng hai canh giờ, cuối cùng, dưới một tán cây kết đầy những thứ quả màu đỏ không biết tên, nàng cũng tìm được vị thuốc mà mình cần. Nhìn thấy cây thảo dược kia nở ra những bông hoa màu trắng nho nhỏ, trên mặt nàng dâng lên một nụ cười, nhanh chóng bước về phía trước.

Đúng vào lúc này, dưới chân nàng đột nhiên truyền đến một trận lay động kịch liệt, giống như động đất vậy. Loại chấn động này chỉ kéo dài có mấy giây, sau đó ngừng lại, Hoa Liên đứng yên tại chỗ một lúc, trong mắt tuy có sự nghi ngờ, nhưng cũng nhanh chóng dời lực chú ý lên cây thảo dược kia.

Ngay khi nàng vừa cúi người xuống, vươn tay, còn chưa chạm phải thảo dược kia, những thứ quả trên cái cây bên cạnh nàng đột nhiên rơi xuống. Thứ quả màu đỏ như lửa kia trong phút chốc đã lộp bộp rơi xuống đất vỡ nát thành mấy phần.

Ban đầu, Hoa Liên cũng không để ý, nhưng những thứ quả kia vẫn rơi xuống không ngừng, chờ đến khi nàng phát hiện có gì đó không ổn, trên đất đã tràn ngập những dây mây màu đỏ. Đám dây mây kia từ từ chuyển động trên mặt đất, mới nhìn qua trông giống hệt như những mạch máu chẳng chịt. Lúc này, Hoa Liên vẫn không quên vươn tay hái cây thảo dược kia.

Nàng vừa mới cử động, đám dây mây huyết sắc kia lại có thể phóng lên từ trên mặt đất, quấn lấy nàng. Hoa Liên lật tay thu hồi thảo dược, yêu khí trong cơ thể nháy mắt bộc phát, có điều, đám dây mây kia chỉ thoáng dừng lại một chút, không hề có ý ngừng lại.

Còn Nghiệt Hỏa trong tay Hoa Liên tuy có thể đốt được dây mây này, nhưng có điều, Nghiệt Hỏa vốn đã ít, còn phải lưu lại hơn phân nửa để áp chế luồng hàn khí kia, nên bây giờ nàng chỉ có thể bắn ra một tia lửa từ ngón trỏ, chẳng khác nào cây nến. Muốn thiêu đốt một tảng dây mây này, đoán chừng phải đợi đến ngày mai. Hơn nữa, cứ tiếp tục thế này, nàng có sống được đến mai hay không cũng khó nói.

Giờ nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn trên thân những dây mây kia mọc ra từng chiếc gai nhọn, tựa như ngân châm, mạnh mẽ đâm vào da thịt của nàng, huyết dịch và yêu khí trong cơ thể cũng theo đó mà chạy ra ngoài. May thay, y phục trên người nàng cũng là cấp bậc linh khí, đám gai nhọn kia không thể đâm xuyên qua được, có điều những chỗ da lộ ở bên ngoài thì tương đối thảm.

Mới đầu, Hoa Liên còn cảm thấy kỳ quái, tại sao đám gai nhọn trên dây mây này lại né qua mặt của mình, rất nhanh nàng đã hiểu ra, thì ra màn đặc sắc vẫn còn chờ ở phía sau. Nhờ hấp thụ được huyết dịch và yêu khí của nàng, thoáng cái, trên đám dây mây kia đã mọc lên từng nụ hoa màu đỏ. Lúc này nàng mới nhìn rõ, thì ra thứ có màu đỏ trên cây kia không phải là quả, mà là nụ hoa.

Trong số này có một nụ hoa có màu sắc khác hẳn, lại còn là màu lam, hơn nữa còn đang vươn về phía mặt nàng, đột nhiên những cánh hoa khép chặt của nó bật mở, phả ra một làn khói màu lam về phía Hoa Liên. Mặc dù sớm có phòng bị, nhưng thứ khí màu lam này lại có thể trực tiếp thấm qua da. Hiện giờ Hoa Liên chỉ thấy đầu choáng váng, huyết dịch trong mạch máu giống như đang sôi trào, trong đan điền như đang có một ngọn đuốc đang thiêu đốt, khiến cho da thịt toàn thân nàng phồng lên màu hồng nhàn nhạt.

Lần này lại xui xẻo rồi! Vì luyện chế đan độc cho nên nàng cũng có chút nghiên cứu với các loại độc thảo hiếm thấy, khi nàng nhận ra được những triệu chứng này cũng đã hiểu mình bị trúng độc gì.

Loại độc này, sẽ không trí mạng ngay lập tức, nhưng đối với người Tu Chân mà nói, lại không thể nào kháng cự.

Hơn nữa, sau khi trúng độc, yêu khí toàn thân đều bị kích thích ra ngoài. Độc này chính là dược liệu chủ yếu của Vãng Sinh đơn, vào lúc liều mạng, ăn một viên Vãng Sinh đơn, có thể phát huy lực chiến đấu gấp năm lần bình thường, dĩ nhiên, thứ đan độc này cũng giống như tên, sau khi ăn xong, cửu tử nhất sinh. Dĩ nhiên, loại độc chưa được trải qua luyện chế này thì không đáng sợ đến vậy.

Có điều, đối với Hoa Liên mà nói cũng chẳng khác là mấy. Độc tức trong người lan tràn, Hoa Liên không thể khống chế thuật biến hình, vạt áo trên người từ từ biến thành hồng sa, từng tầng một phủ lên thân thể, đóa sen màu đỏ như máu bên hông nàng lại hiện lên, xuyên qua hồng sa có thể loáng thoáng nhìn thấy.

Bây giờ đừng nói là thao túng Nghiệt Hỏa, cho dù cử động một cái cũng rất khó, yêu khí trong người đánh thẳng về phía trước, ngay cả luồng hàn khí kia cũng tăng lên rất nhiều, Nghiệt Hỏa mặc dù có thể chống đỡ được thứ độc tố kia, lại bởi vì hàn khí mà bị áp chế chặt chẽ. Không biết trải qua bao lâu, bên ngoài vẫn là một mảng tăm tối, giờ đám dây mây trên người Hoa Liên đã kết thành hình cái kén, màu sắc của chúng cũng càng trở nên tươi tắn, hơn nữa, những nụ hoa trên dây mây cũng nở ra càng nhiều, không ổn, những nụ hoa màu lam kia không còn phun khí về phía nàng nữa.

Yêu khí trong cơ thể nàng đã tự lại đến điểm giới hạn, đám dây mây kia dường như đã phát hiện ra điều gì đó, cũng bắt đầu chậm rãi di chuyển, gai nhọn bên trên cũng dài ra rất nhiều. Bị hút máu trong thời gian dài như vậy, Hoa Liên cũng chỉ chờ thời khắc này.

Cánh tay phải đã bị dây mây quấn lấy miễn cưỡng ngưng tụ ra được một ngọn lửa to chừng hạt đậu, đám dây mây kia nháy mắt lui về phía sau, sau đó Hoa Liên lật tay đem cây châm Ân Mạc đưa cho nàng đâm vào lòng bàn tay. Máu đột nhiên phun ra ngoài, một mũi tên màu đỏ như máu cũng đồng thời xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Mặc dù không có cung, nhưng đám dây mây kia giống như đã gặp phải thứ gì đáng sợ, điên cuồng lùi về phía sau. Sau khi đám dây mây kia lùi ra xa chừng năm sáu thước thì ngừng lại, Hoa Liên ngã ngồi dưới tàng cây, sắc mặt tái nhợt nhìn đám dây mây tựa như một cái nhà giam, nụ cười khổ trên mặt càng đậm. Gọi được mũi tên này ra đã là cực hạn của nàng rồi, độc tố và hàn khí trong cơ thể vì cử động khi này lại càng bắt đầu tàn sát bừa bãi, giờ ngay cả khí lực để đứng lên nàng cũng không có.

Mũi tên trong tay vẫn tản ra tia máu nhàn nhạt, trong lúc nhất thời sẽ không biến mất, nhưng máu trên tay Hoa Liên không tài nào ngừng chảy. Tay nàng buông thõng trên đất, huyết dịch nhanh chóng nhuộm bùn đất xung quanh thành màu đỏ. Nếu như nói, nàng bị Thương Tình giết, có lẽ không cam lòng nhưng ít nhất cũng chết rõ ràng. Nhưng hôm nay nếu chết ở chỗ này thì thực sự là đủ oan uổng.

Ngay cả Tiên giới trông như thế nào nàng cũng chưa được thấy, ngay cả thập nhị phẩm đài sen cũng chưa tu luyện ra được, thậm chí cả kẻ thù đã hại nàng thiếu chút nữa mất đi đường sống khi trước còn chưa tìm thấy, sao nàng có thể cam tâm chết như vậy. Cánh sắc trước mắt từ từ biến mất, theo đó mà đến là bóng tối vô tận.

Hoa Liên không nhận ra được, khi mí mắt nàng khép xuống, trong rừng, truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đám dây mây tụ tập bên cạnh Hoa Liên hơi có chút xôn xao. Cho đến khi người kia xuất hiện, đám dây mây đột nhiên bỏ qua Hoa Liên, trườn về phía người nọ.

Đáng tiếc, đám dây mây kia còn chưa chạm đến vạt áo của người nọ, đã bị từng luồng kim quang làm cho bắn ngược trở lại. Phàm là chỗ dây mây nào bị dính phải kim quang, đều giống như mất đi sinh lực mềm nhũn rơi xuống trên mặt đất, dần dần càng ngày càng trở nên khô quắt.

Đám dây mây kia tựa như có suy nghĩ vậy, biết đối phương lợi hại, lại dời lực chú ý lên người Hoa Liên. Lúc này, mũi tên máu trong tay Hoa Liên đã bắt đầu trở nên ngày càng mờ hồ, đất xung quanh nàng đã bị nhuộm đỏ một mảng lớn.

“Aiz.” Người nọ thấp giọng thở dài một tiếng, trong giọng nói dường như có vài phần bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Nhân mệnh, thiên định

Mắt thấy những sợi dây mây kia sắp kéo tuột Hoa Liên qua, tay phải của người nọ giờ lên, một luồng hào quang huyết sắc rời tay bắn ra, vọt tới ngọn cây, sau đó tỏa ra một vòng ánh đỏ bao phủ lấy cả cái cây.

Tiếp đó, đám dây mây kia dường như đã mất đi không chừa, nháy mắt rũ xuống, không nhúc nhích nữa.

“Vận khí của ngươi, quả nhiên không phải kém bình thường đâu.” Người nọ đi về phía Hoa Liên, nhìn bộ dạng một thân chật vật của nàng, chân mày không kim được mà nhíu lại, cúi người ôm nàng lên, thì thảo lắm bầm

Đội cho sau khi hấn và Hoa Liên đi rồi, thứ ánh sáng màu đỏ bao trùm trên cây kia mới thu lại, biến thành một chuỗi Phật châu huyết sắc bay về phía hai người vừa đi.

Đúng vậy, người vừa đến chính là hòa thượng không có điểm nào là không bắt lương theo lời của Hoa Liên, Ân Mạc.

Khi Hoa Liên mở mắt ra, trước mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt phóng đại, nàng thậm chí còn cảm giác được cả hô hấp của đối phương. Cho dù khuôn mặt kia đẹp đến mức khiến cho một kẻ làm yêu tinh như nàng cũng tự thấy mình xấu xí, nhưng đột nhiên xuất hiện trước mặt người khác, ai cũng sẽ bị dọa.

Hon nữa... trước khi gương mặt kia rời khỏi, nàng đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó mềm mềm ướt ướt lướt qua cánh môi mình. Nhìn Ân Mạc từ từ lùi lại, tầm mắt của Hoa Liên nhìn chăm chăm vào bờ môi mỏng dính chút vệt nước kia của hắn, sau đó theo bản năng sờ lên môi mình. Cái thứ ẩm ẩm trên môi khi này, là đầu lưỡi?

Ân Mạc thấy mặt Hoa Liên lúc đỏ lúc trắng, biết ngay trong lòng nàng đang nghĩ gì, ý cười trên mặt càng sâu.

“Ngươi đang làm gì thế hả?”

“Ngươi cứ kêu khát nước.” Ân Mạc ngồi bên cạnh Hoa Liên, mặt không thay đổi nói. Hai người đang ở trong một sơn động nhỏ, từ trong này nhìn ra, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, ngoài kia vẫn một mảnh yên tĩnh, nhưng có thêm một người nữa ở bên cạnh, Hoa Liên không khỏi cảm thấy an tâm hơn.

“Ngươi có thể đổ vào!” Tuy vẻ mặt của nàng bình tĩnh, nhưng giọng nói rất có xu hướng phát điên. Nếu chỉ bón nước không thì thôi, làm sao cuối cùng hắn còn liếm một ngụm! Không để nàng phát hiện ra thì liếm thế nào cũng được, nàng cam chịu, sao còn thừa dịp nàng tỉnh lại mà làm vậy!!!

“Ngươi trông rất yếu ớt.” Ân Mạc nhíu mày, cảm thấy vô cùng thú vị với phản ứng của Hoa Liên.

“Ta sẽ không chết vì thiếu nước.” Mặc dù cứ xoắn xuýt mãi về vấn đề này thì có chút nực cười, nhưng mà, hề nghĩ đến là lại cảm thấy có gì đó không ổn, cảm giác buồn rầu trong lòng kia thật kỳ quái.

“Chuyện này không nói chắc được, trước khi chưa độ hóa được cho thí chủ, bản tăng không thể để thí chủ cứ thế mà đi gặp Phật tổ được.” Ân Mạc không hề tức giận vì thái độ của Hoa Liên, trái lại còn rất vui vẻ đầu võ mồm với nàng. Khụ, hắn thừa nhận, nhìn thấy vẻ mặt đại ra của Hoa Liên, hắn cảm thấy rất vui vẻ.

“Hừ!” Hoa Liên quay ngoắt mặt đi, đồ hòa thượng háo sắc.

“Trong mắt bản tăng, hồng nhan như bạch cốt.” Một lúc lâu sau, Ân mạc mới chậm rãi buông một câu như vậy, thiếu chút nữa kích thích Hoa Liên đến mức giận sôi lên. Hồng nhan như bạch cốt?! Hắn liếm mình một cái, sau đó nói mình chẳng khác nào mấy bộ xương khô, nếu không phải tại nàng đánh không lại hắn, nàng đã đập chết hắn ngay lập tức.

“Này thì bạch cốt!” Rốt cục Hoa Liên cũng không nhịn được nữa, tiện tay túm lấy cái áo đắp trên người ném ra ngoài. Nhưng sau khi ném ra nàng mới phát hiện có gì đó không ổn, cúi đầu xuống nhìn, lại cuống cuống kéo cái áo kia lại. Lần này nàng thực sự bị thương rất nghiêm trọng, sau khi biến trở về dáng vẻ vốn có, ngay cả vạt áo trên người cũng bắt đầu phai màu, hơn nữa, vốn vải vóc đã không được nhiều rồi vậy mà càng ngày lại càng ít đi, hiện giờ nàng đã ở trong trạng thái nửa thân trần.

Nếu không phải trên người đang phủ áo của Ân Mạc, chắc nàng đã lập tức giết người diệt khẩu rồi. Mới vừa tỉnh lại nên nàng cũng chưa nghĩ đến, trong lúc hôn mê, Ân Mạc rốt cuộc đã thấy được bao nhiêu.

“Ngươi yên tâm, trong số tất cả những bộ xương, ngươi là xinh đẹp nhất.” Nụ cười trên mặt Ân Mạc đã không thể nào che giấu, hắn tuyệt đối là đang xấu tính khiêu khích!

“Trong số tất cả đám hòa thượng, ngươi là háo sắc nhất!” Hoa Liên thét chói tai! Ưc đến mức trùm hết áo của hắn lên đầu, có điều như vậy, vừa khéo lại lộ ra đôi bàn chân xinh xắn trắng nõn của nàng.

Liếc nhìn Hoa Liên đang ngồi một bên hòn dãi, ánh mắt Ân Mạc ngậm cười, đến khi liếc thấy một vòng vết thương màu tím quanh mắt cá chân nàng, chân mày hắn khẽ nhíu lại.

Tuy hắn đã dứt cho nàng không ít Thiên lộ, khiến cho yêu khí đã bị tiêu hao quá nhiều của nàng khôi phục lại một chút, nhưng nàng mất máu quá nhiều,

lại còn trúng độc, năng lực khôi phục của thân thể dường như cũng đã kém đi. Những vết thương do dây mây để lại trên người nàng đến giờ vẫn còn chưa tan.

Ân Mặc theo bản năng vươn tay ra, muốn chạm lên miệng vết thương, có điều còn chưa đụng phải, hần lại đột nhiên dừng tay lại, do dự một chút rồi hạ tay xuống.

Thực ra thì, hần cũng không thích đụng chạm người khác, cũng không thích người khác chạm vào hần, thậm chí là đồ của hần. Nếu trước kia, có ai dám quần đồ của hần mà lẫn lộn khắp nơi, đừng nói là quần, chỉ cần đụng một cái thôi, e là vào lúc này, tay chân người nọ đã mỗi thứ một nơi.

Nhưng mà, nhìn thấy dáng vẻ kia của Hoa Liên, hần chỉ không tự chủ được mà mỉm cười.

Đối với sự thay đổi này của bản thân, trong mắt Ân Mặc có vài phần mê man.

“Ê.” Thật lâu sau, Hoa Liên mới lộ đầu ra từ trong áo hần, có điều hai tay vẫn túm chặt lấy cổ áo. Nàng cũng không phát hiện ra, cách xưng hô của mình đối với Ân Mặc dường như càng ngày càng tùy ý. Hơn nữa, thái độ đối với hần cũng thay đổi rất nhiều, có lẽ là vì quen thuộc chẳng. Mặc dù hần lúc nào cũng muốn tẩy não mình, muốn mình tin Phật, nhưng nàng chẳng còn sợ hần nữa.

“Sao?” Ân Mặc nghiêng đầu nhìn về phía Hoa Liên, vẻ mê man khi nãy trong nháy mắt đã biến mất.

“Sao ngươi lại tới chỗ này?” Tiểu Chi đã nói, trên núi này có cấm chế Phong Biệt Tinh bày ra, hơn nữa còn dùng pháp khí cực phẩm do Huyết Ma ban thưởng để đặt ra, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để người ta xông vào như vậy.

Huống chi, hần sao có thể trùng hợp mà đến đây như vậy, thậm chí còn cứu nàng một mạng

Đối với chuyện hần cứu mình, Hoa Liên đã tập mãi thành thói quen. Nàng xui xẻo cũng chẳng phải mới ngày một ngày hai, mà Ân Mặc hình như cũng đã quen với việc làm chúa cứu thế của nàng.

“Ngươi nói xem?” Ân Mặc căn bản không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lại như vậy rồi, Hoa Liên trừng mắt một cái, nàng mà biết, còn hỏi hần làm gì.

Nàng cứ tạm thời tự luyện một chút, coi như hần đặc biệt tới để cứu mình cũng được. Nghĩ đến đây, sắc mặt Hoa Liên đột nhiên thay đổi, nàng nhớ hồi còn ở Kim Luân tự, Thương Tinh cũng đã hẹn Ân Mặc ở Yêu Long huyết.

Nhưng ở Yêu Long huyết, hần không hề xuất hiện. Hôm nay, hần lại đến chỗ này với nàng, như vậy, rốt cuộc hần có biết tại sao nàng lại ở đây không?

Không hiểu tại sao, Hoa Liên chỉ muốn để cho Ân Mặc thấy được bộ mặt thật của Thương Tinh một lần.

“Ngươi... không đến Yêu Long huyết?” Nàng cẩn thận hỏi.

“Không.”

“Ngươi vào trong này để tìm ta?”

“Bằng không thì còn để làm gì.” Trả lời hết sức đương nhiên.

“Sao ngươi tìm được ta?” Đây mới là trọng điểm, hần rốt cuộc làm sao mà tìm được nàng, trên người nàng rõ ràng không có bất cứ thứ gì lưu lại thân thức của hần mà.

“Phật viết, không thể nói.” Ân Mặc vươn ngón tay ra lắc lắc, nụ cười trên mặt khiến cho Hoa Liên vô cùng muốn vươn tay ra tát cho nó rụng xuống.

Nàng thở hắt ra một hơi, thôi bỏ đi, dù sao Ân Mặc cũng sẽ chẳng làm gì nàng, còn luôn xuất hiện vào thời khắc mấu chốt, nàng cũng chẳng truy cứu hần tìm được mình bằng cách nào nữa.

Nhìn bộ dạng kia của hần, Hoa Liên cứ cảm thấy, mắt của Phật tổ nhất định là có vấn đề gì đó, một kẻ như thế làm sao lại có Phật duyên được. Hần trừ lúc giết người mới tỏa Phật quang chói chang ra, những lúc còn lại, nhìn kiểu gì cũng không thấy hần giống một hòa thượng.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì không? Trừ việc bắt ta tin Phật ra.” Hoa Liên cường điệu, hiện giờ thân thể nàng rất yếu ớt, nội tâm cũng rất yếu ớt, không chịu nổi nẩy thứ kinh Phật tẩy não của hần.

“Ngươi giết Ngọc Ân Tinh còn dám chạy lảng tránh khắp nơi bên ngoài, xem ra, gan của ngươi to ra rồi đấy.” Ân Mặc tựa vào vách đá, duỗi hai chân, cười như không cười nhìn Hoa Liên.

Hoa Liên cả kinh, không ngờ hần đặc biệt đến tìm nàng lại là vì chuyện của Ngọc Ân Tinh, hần cảm thấy nàng đã làm quá đáng sao?

Thấy Hoa Liên không nói gì, Ân Mặc tiếp tục nói, “Lần sau lúc giết người, nhớ tìm nơi nào vắng vắng.”

“Có người thấy?”

“Chết rồi.” Ân Mạc nói nhẹ tựa gió mây.

“...” Hoa Liên cầm nín, nàng không muốn biết vị nhân chứng kia rốt cuộc đã chết thế nào, chết trong tay ai một chút nào hết. “Ngươi thấy, ta không nên giết nàng ta sao?”

Hoa Liên không giải thích nguyên nhân, nàng cảm thấy, những chuyện này không quan trọng. Không hiểu tại sao, nàng chỉ muốn biết quan điểm của Ân Mạc với chuyện này.

“Trời đất tuần hoàn, nhân mệnh, không phải nằm trong tay mình.” Nói cách khác, ai chết cũng đáng đời. Tất cả cứ đổ hết lên người ông trời là được.

Đáp án này khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, “Ngươi tìm ta, chỉ để nói chuyện này?” Được một lát, nàng mới nhớ ra phải hỏi chính sự.

“Ta tìm ngươi, là sợ ngươi chết không rõ ràng ở bên ngoài. Giết người xong còn không ngoan ngoãn ở Đại Hoang sơn, chạy lung tung khắp nơi, cảm thấy mình sống lâu quá rồi hả?”

“Đó đâu phải lỗi của ta.” Hoa Liên nhỏ giọng lầu bầu. Nàng đương nhiên biết hành vi này của mình không khác gì đi chịu chết, vốn chỉ muốn đánh cược một lần, đáng tiếc, nàng đánh giá quá cao vận khí của mình, hễ cược là thua mới đúng là phong cách của nàng. “Chẳng lẽ sau này ta cứ phải sống trong Đại Hoang sơn mãi ư?”

Thật ra thì, tinh thần lại suy nghĩ một chút, Hoa Liên mới cảm thấy không bình thường. Nếu như Vân Khi thực sự muốn che chở cho nàng, có rất nhiều biện pháp, hơn nữa cho dù lúc ấy ông ta đang so đấu với người khác, nhất định vẫn có thể phát hiện ra nàng đã bỏ đi.

Từ đầu tới cuối, đều đã được tính toán xong xuôi rồi phải không... Xem ra vị cha ghê này của mình, thực sự là chưa từ bỏ ý định. Nếu biết mình còn chưa chết, không biết ông ta sẽ có vẻ mặt thế nào?

Đối với ông ta, Hoa Liên trái lại không có nhiều hận ý lắm, người không vì mình, trời tru đất diệt, Yêu quái vốn ích kỷ, ngay cả nàng cũng vậy, làm sao có thể khoan hồng độ lượng với người khác được chứ.

Ông ta làm vậy, là bởi vì ý muốn độc chiếm mẫu thân quá phá, Hoa Liên lại cảm thấy, ông ta mới là kẻ đáng thương nhất. Có lúc, nhìn ông ta ở bên cạnh mẫu thân, ngay cả Hoa Liên cũng cảm thấy thái độ của mẫu thân rất thương tổn người khác, cố tình ông ta lại vẫn chịu đựng, vẫn cười.

“Ta đưa ngươi về.”

“Không về được không?”

“Không được... tạm thời chưa được.” Thấy Hoa Liên mặt đầy vẻ không tình nguyện, giọng nói của Ân Mạc cũng mềm mỏng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Giương cung bạt kiếm

Ân Mạc nhìn thì có vẻ dễ nói chuyện, nhưng có những lúc, hắn đã kiên trì thì không ai có thể thay đổi. Mặc dù biết rõ hắn là vì muốn tốt cho mình, nhưng nàng chỉ không muốn quay lại Đại Hoang sơn. Hơn nữa, đây là một cơ hội vô cùng tốt để rời khỏi nơi đó.

Dĩ nhiên, nàng cũng hiểu, ở bên ngoài nếu muốn tránh thoát khỏi sự đuổi giết của Linh Lung cung là rất khó, trừ phi có người có thể che chở cho mình. Hơn nữa, thực lực của người kia nhất định phải mạnh hơn Yêu Hoàng mấy phần mới được.

Hoa Liên chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng thân phận của sư phụ mình đi lừa dối người khác, thứ nhất, nàng cảm thấy nói ra thân phận của sư phụ sẽ chẳng có ai tin tưởng, cho dù có tin, chỉ sợ cũng sẽ khiến nàng rước lấy vô số việc. Thứ hai, tu tiên, tu đã là một việc nghịch thiên. Nếu như còn cần phải mượn danh người khác để sống sót, đối với nàng mà nói, cũng là một loại trở ngại.

“Ta có thể tìm được ngươi, người của Linh Lung cung cũng có thể nhanh chóng tìm được ngươi.” Lời này, nghe ra thật dọa người, Hoa Liên biết, Ân Mạc đang nói sự thật. Hơn nữa, người ta đặc biệt vì cái mạng nhỏ của mình mà chạy tới, tạm thời bất kể hắn làm như vậy vì lý do gì, nàng hình như không có bất cứ lập trường nào để cự tuyệt.

“Được rồi.” Hoa Liên thở dài, xem ra, không đi được thành Nam Khê sơn rồi.

Đúng vào lúc Hoa Liên đang thỏa hiệp, ngoài động, đột nhiên truyền đến một loạt những tiếng u u, vốn bên ngoài đã yên tĩnh đến dọa người rồi, phối hợp với thanh âm rợn tóc gáy này, người bình thường tuyệt đối sẽ bị dọa cho hết hồn.

“Có người tới.” Ân Mạc nhíu mày, khu rừng này không an toàn, đặc biệt là vào buổi tối. Cho nên hắn đã đặt kết giới ngoài cửa động, có người đang tấn công kết giới của hắn, hơn nữa, sẽ nhanh chóng thành công.

Mặc dù khi bày bố kết giới này hắn cũng không dụng tâm lắm, nhưng muốn phá vỡ cũng không dễ dàng như vậy, người bên ngoài kia xem ra hình như rất nóng lòng muốn xông vào, mà Ân Mạc cũng không có ý ngăn cản.

Được một lúc lâu, phía cửa động đột nhiên “Oành” một tiếng nổ ra, vô số những mặt quỷ đỏ như máu vọt vào.

“Huyết hồn phiên?” Hoa Liên không biết lai lịch của những mặt quỷ này, nhưng tu sĩ đã lăn lộn trong Tu Chân giới hơn mấy trăm ngàn năm thì đều biết, đây là binh khí độc môn của Huyết Ma. Rất hiển nhiên, người triệu hồi Huyết Hồn phiên không phải là Huyết ma, nếu không đã không mất nhiều thời gian như vậy.

“Tiểu Liên, cô... không sao chứ...” Người xông vào trước là Tiểu Chi, phía sau nàng, Phong Biệt Tinh sắc mặt trắng bệch, cầm trong tay một cành phan huyết sắc lớn, chắc là Huyết Hồn phiên mà Ân Mạc nói.

“Sao hai người lại tới đây?” Phong Biệt Tinh đã tỉnh rồi? Hoa Liên kinh ngạc nhìn hắn, sắc mặt của hắn hình như còn khó coi hơn lúc nàng đi, hắn tỉnh lại thế nào vậy?

“Ta bói cho cô một quẻ, mai rùa cũng nứt cả ra, cho nên...” Tiểu Chi có chút lo lắng liếc nhìn Phong Biệt Tinh, lúc đó nàng sợ Hoa Liên gặp chuyện không may cho nên mới cưỡng ép đánh thức Phong Biệt Tinh dậy, ai biết hắn còn vọng động hơn cả nàng, mang theo Huyết Hồn phiên cứ thế lao ra ngoài.

Hai người bọn họ tìm kiếm cho đến tối, mãi cho đến khi này, nàng mới thông qua bói toán mà tìm được vị trí cụ thể của Hoa Liên. Cũng không biết tại sao, trước đó nàng có bói thế nào, quẻ tượng cũng không có biểu hiện gì.

“Người là ai?” Đám quỷ huyết sắc trong Huyết Hồn phiên sau khi nhìn thấy Ân Mạc, miệng phát ra những tiếng thét chói tai, hoảng sợ bay về phía cành phan, những mặt quỷ kia vậy mà lại bị làm cho sợ đến mức vụn vẹo. Sau khi Phong Biệt Tinh nhận ra điều đó, ánh mắt lạnh như băng nhìn Ân Mạc. Mặc dù hắn thoát nhìn có chút đứng không vững, nhưng khí thế trên người cũng không yếu bớt nửa phần.

“Bản tăng Niết Thiên.” Thấy sắc mặt của Phong Biệt Tinh càng thêm khó coi, hơn nữa còn có mấy phần ý tứ muốn động thủ, Ân Mạc lại lên tiếng, “Ta khuyên thí chủ tốt nhất đừng nên vọng động, coi như người có liều mạng, cũng không giết được bản tăng.” Câu này không có nửa phần khoa trương, Hoa Liên đã sớm biết rõ lai lịch của Ân Mạc, hơn nữa, công pháp của Ân Mạc sẽ khắc chế Ma công mà Phong Biệt Tinh tu luyện gặt gao, dù Phong Biệt Tinh có khỏe hắn, có thể sai khiến Huyết Hồn phiên, chỉ e cũng không thể thương tổn Ân Mạc được nửa phần.

“Đội đã, này, người bỏ vũ khí xuống trước đã.” Hoa Liên nói với Phong Biệt Tinh, nàng thực sự lo, một khi tâm trạng của Ân Mạc xấu đi, sẽ diệt Phong Biệt Tinh ngay lập tức. Dù nói thế nào, hắn cũng là ân nhân cứu mạng của nàng.

Đối với Ân Mạc, Hoa Liên không có lấy nửa phần yên tâm, hòa thượng này khác hẳn những hòa thượng khác, đối với hắn mà nói, giết người cũng đơn giản như ăn thịt vậy.

Phong Biệt Tinh lạnh lùng liếc nhìn Hoa Liên, vậy mà lại thực sự nghe lời thu Huyết Hồn phiên lại, có lẽ hắn cũng cảm thấy mình không phải đối thủ của người trước mặt.

Sau khi thu vũ khí, cả người Phong Biệt Tinh giống như không chống đỡ nổi nữa, ngã thẳng xuống đất.

May mà Tiểu Chi nhanh tay, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, mặt đầy lo lắng hỏi, “Đại ca, huynh không sao chứ?”

Phong Biệt Tinh lắc đầu, không nói gì, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Liên, “Còn người?”

“Ta không sao đâu, thật xin lỗi, để hai người phải lo lắng rồi.” Hắn đã như vậy rồi mà còn cùng Tiểu Chi ra ngoài tìm mình, nói không cảm động là gạt người, huống chi, lúc này, hắn lại hỏi mình có làm sao không trước, trong lòng Hoa Liên có một loại cảm giác không nói thành lời.

“Hai vị, mời ngồi.” Ân Mạc như có gì suy ngẫm nhìn Phong Biệt Tinh một cái, lại nhìn qua Hoa Liên, nụ cười trên khóe miệng hơi nhạt bớt. Tay hắn vung lên, trước mặt hai người xuất hiện hai tấm bồ đoàn.

Sau khi Tiểu Chi đỡ Phong Biệt Tinh ngồi xuống, Hoa Liên không nhìn được mà nhìn qua Ân Mạc. Trước đó nàng bị thương nặng thế nào, trong lòng nàng rất rõ ràng, sau khi tỉnh lại, Hoa Liên cảm thấy mình dường như đã khôi phục không ít, hơn nữa luân hân khí không tài nào trực xuất trong cơ thể kia cũng đã biến mất.

Nếu hắn có thể giúp nàng, có phải cũng có thể giúp Phong Biệt Tinh một chút đúng không?

Ân Mạc tựa hồ như nhìn thấu tâm tư của Hoa Liên, đuôi mày nhếch lên, “Hắn là Ma Tu.” Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, cứ cảm thấy, giọng nói của Ân Mạc hình như có chút lạnh, không giống bình thường cho lắm.

Ý của Ân Mạc, Hoa Liên nghe cũng hiểu. Hắn dù sao cũng là Phật Tu, công pháp hai người đối chọi lẫn nhau, cho dù chỉ ở cùng một chỗ thôi cũng đã không thoải mái, chứ đừng nói đến chuyện bảo Ân Mạc đi giúp hắn.

“Không có cách nào khác sao?” Dù sao cũng là bởi vì giúp mình, hấn mới biến thành như vậy, trong lòng Hoa Liên hết sức băn khoăn.

Ân Mặc im lặng không nói gì, dường như đang ngẫm nghĩ gì đó. Chưa đợi hấn nói chuyện, Phong Biệt Tình đã mở miệng cự tuyệt trước, “Không cần.”

Aiz... Hoa Liên không nhận được mà thờ dài, hai người này mới gặp nhau lần đầu tiên, sao lại có mùi giương cung bạt kiếm là thế nào? Không phải nàng đã từng nghe nói, có Ma Tu và Phật Tu cũng có giao tình không tệ hay sao.

“Sao hả?” Hoa Liên kéo tay áo Ân Mặc, mong chờ nhìn hấn.

Ân Mặc nhìn Hoa Liên, tay lật một cái, một viên đan dược gần như trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay hấn, “Nuốt thứ này, đến Huyết Trì trong Huyết Ma điện ngay ngốc nửa năm là sẽ ổn.” Ân Mặc hiển nhiên biết rõ lai lịch của Phong Biệt Tình, về phần tại sao lại biết, chuyện này Hoa Liên cũng không có hỏi.

Dù sao, chi cần hấn có cách khiến Phong Biệt Tình khỏe lại là tốt rồi. Nhìn Hoa Liên giao đan dược cho Tiểu Chi, Ân Mặc vụt đứng dậy nói với Hoa Liên, “Đi thôi.”

“Ngay bây giờ?” Hoa Liên sững sốt, hấn ghét Phong Biệt Tình đến thế thật sao, phải kéo nàng đi ngay lập tức mới được.

“Chờ đã.” Không đợi Ân Mặc đi được vài bước, Huyết Hồn phiến kia lại chắn ngang đường đi chặn hấn lại, “Ngươi muốn đưa nàng đi đâu?”

“Liên quan gì đến ngươi sao?” Trong ánh mắt của Ân Mặc có sự giễu cợt nhàn nhạt, ngay cả chính bản thân hấn cũng không hiểu, tại sao vừa nhìn thấy Phong Biệt Tình đã cảm thấy chán ghét như vậy.

“Này, chờ một chút thôi được không?” Nhận thấy Ân Mặc bắt đầu áp suất thấp, giọng nói của Hoa Liên mang theo mấy phần thương lượng. Nàng có chút khó hiểu, mới vừa rồi người này còn dễ nói chuyện lắm mà, sao trở mặt cứ như lật sách vậy.

Ân Mặc quay đầu lại liếc nàng một cái, không nói gì, Hoa Liên coi như hấn ngầm đồng ý. Đánh bạo kéo ống tay áo hấn, lại kéo hấn quay lại, mà Ân Mặc cũng ngầm cho phép cử chỉ của nàng.

Quay trở lại chỗ cũ, Ân Mặc nhắm mắt, khoanh chân ngồi. Hoa Liên tiến đến bên cạnh Tiểu Chi, trên mặt mang vẻ áy náy, vốn là muốn đến thành Nam Khê sơn tìm Quân Hào, kết quả Ân Mặc đột nhiên lại tới, nàng chỉ có thể đi cùng với hấn.

Nếu không, chuyện của nàng sợ rằng sẽ liên lụy đến cả Phong Biệt Tình và Tiểu Chi. Người của Linh Lung cung chỉ e sẽ không để ý đến hai người bọn họ có thân phận gì, dù sao đối với bọn họ, người của Ma Đạo, đều không đáng sống.

“Tiểu Liên, cô thực sự không sao chứ?” Tiểu Chi vẫn có chút không an tâm, thực ra thì câu này của nàng, cũng là hỏi thay Phong Biệt Tình.

Nàng không biết vị đại ca này của mình rốt cuộc tại sao lại biết Hoa Liên, nàng chỉ cảm thấy thái độ của đại ca với Hoa Liên rất không bình thường, dường như là có hơi quan tâm quá mức.

Mỗi lần nàng nhắc đến chuyện của Hoa Liên, Phong Biệt Tình hình như rất kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng còn có thể chen vào đôi câu. Vì vậy, trong lúc lơ đãng, Tiểu Chi gần như như đã mang hết ham mê rồi tạt xấu bé như hạt đậu của Hoa Liên đều nói hết cho Phong Biệt Tình.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Hoa Liên cười khỏ, đối với vận rủi của mình, nàng đã tập mãi thành quen rồi.

Ngay cả hái thuốc mà cũng thiếu chút nữa đi toi cái mạng nhỏ, nàng đúng là đủ mất mặt. Sau khi nói qua những việc đã xảy ra một lượt, Tiểu Chi cũng không nhận được mà quệt mồ hôi thay nàng.

“Ngươi muốn đi với hấn?” Bị Tiểu Chi cưỡng chế cạy miệng ra, sau khi nuốt viên đan dược kia, sắc mặt của Phong Biệt Tình dễ nhìn hơn nhiều, hấn mở mắt ra nhìn Hoa Liên, giọng lạnh tanh.

“Ừ, bên Linh Lung cung kia vẫn còn chưa từ bỏ, ta lo bọn họ sẽ tìm tới đây, giờ quay lại Đại Hoang sơn vẫn an toàn hơn.” Hoa Liên không giải thích với bọn họ, tại sao một hòa thượng chính đạo như Ân Mặc lại giúp nàng, mà đám Phong Biệt Tình dường như cũng không có ý định hỏi.

“Thực ra thì, cô có thể theo bọn ta về Huyết Ma điện, cùng lắm thì đến chỗ cha ta, người của Linh Lung cũng nhất định không dám đến đó.” Tiểu Chi len lén liếc Ân Mặc, nàng cảm thấy bộ dạng của hòa thượng chính đạo này rất không đáng tin cậy.

Hoa Liên cười lác đầu, tạm thời chưa đề cập đến chuyện nàng có được chấp nhận hay không, chỉ riêng cuộc sống ở bên đó thôi, e là nàng cũng chẳng chịu nổi. Nếu như sau lưng không có một ngọn núi vững chắc để dựa vào, một Yêu tinh ở lại địa bàn của Ma Tu, đơn giản chẳng khác nào tìm cái chết.

Quay về Đại Hoang sơn, mặc dù Vân Khi vẫn nung nấu ý đồ với nàng, nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không hạ thủ với nàng ngay ở đó, trái lại sẽ bảo vệ nàng, nàng sẽ được an toàn hơn.

“Đáng tiếc, không thể đến thành Nam Khê sơn.” Hoa Liên nhìn Tiểu Chi, khẽ thở dài. Cứ nói Tiểu Chi chính là tâm ma của Quân Hào, hấn chẳng phải cũng là tâm ma của Tiểu Chi hay sao.

Chương 73: Có người cản đường

“Không về được, thì thôi đi.” Tiểu Chi rũ mắt, che giấu sự mất mát trong đáy mắt. Thực ra thì, gặp được thì thế nào chứ, sự cách biệt giữa bọn họ quá nhiều, nàng sớm đã biết, cho nên, cho dù có động tâm mới hấn, trước sau vẫn cưỡng ép mình kháng cự.

Nếu không phải đột nhiên rời khỏi nơi đó, biết mình có lẽ sẽ không thể gặp lại hấn nữa, nàng cũng sẽ không như vậy. Thay máu, không đơn giản như những gì Phong Biệt Tình nói với Hoa Liên, hơn nữa khả năng thất bại rất lớn. Rất có thể, nhắm mắt rồi sẽ không tỉnh lại nữa.

“Nếu không, cô viết thư cho hấn đi?” Mặc dù bây giờ không thể đến thành Nam Khê sơn, nhưng nàng không đến mức sẽ chôn chân cả đời ở Đại Hoang sơn, nhất định sẽ có cơ hội đưa thư cho Quân Hầu.

Tiểu Chi do dự một chút, gật đầu, “Cũng được.”

Tiểu Chi đi vào trong góc ngồi viết thư, có điều Hoa Liên thấy hơi lạ, nàng ấy viết thư còn lúi mai rùa ra làm gì, chẳng lẽ còn định coi bói cho Quân Hầu?

Sau khi Tiểu Chi đi rồi, Hoa Liên và Phong Biệt Tình đều rơi vào im lặng. Vốn hai người đều không phải kiểu người hay chuyện, hơn nữa cũng không tính là thân quen, đương nhiên không có lời gì để nói.

Để bớt ngượng ngập, Hoa Liên đành phải khẽ giọng nói một câu, “Ngươi, vẫn nên nghỉ ngơi một lát đi.” Phong Biệt Tình nhìn nàng một cái, không có biểu cảm gì, hừ lạnh một tiếng, tựa vào trên vách đá chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhìn Phong Biệt Tình, Hoa Liên có chút bất đắc dĩ, từ khi nàng biết Phong Biệt Tình, tính tình của hấn hình như đã quái dị như vậy rồi, dạo trước gặp hấn ở Hồ tộc thấy cũng còn bình thường, sao bây giờ lại bày ra vẻ ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nàng một cái, nàng vốn định nói câu cảm ơn, giờ lại chẳng biết mở miệng thế nào.

Ở trong sơn động một đêm, sáng sớm hôm sau, Hoa Liên cầm theo thư của Tiểu Chi, cùng Ân Mạc rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng rời đi của Hoa Liên, Tiểu Chi muốn nói lại thôi.

Phong Biệt Tình xoay người nhìn về phía Tiểu Chi, nhân nhợt mở miệng hỏi, “Sao thế?”

“Đại ca, cứ vậy sao?”

Phong Biệt Tình trầm mặc một hồi, “Cứ vậy đi.” Nếu như tu vi của hấn cao hơn người kia, nhất định sẽ ngăn hấn lại, không để hấn mang Hoa Liên đi. Đáng tiếc, hấn rất rõ mình kém hơn người kia bao nhiêu.

Có thể dùng tay không phá tan cấm chế mà hấn dùng Huyết Hồn phiên để bày ra, tu vi của người này rốt cuộc là sâu bao nhiêu? Giữ Hoa Liên lại, hấn không thể bảo vệ được nàng khỏi đám người của Linh Lung cung, cho dù có đưa nàng quay về Huyết Ma điện cũng vô dụng, dù sao, hấn cũng không phải Huyết Ma.

Phong Biệt Tình nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Sau đó chậm rãi thở ra, khi mở mắt ra lần nữa, trong ánh mắt đã tản ra từng tia sáng âm lãnh.

Không sao, giờ hấn không phải là Huyết Ma, nhưng rất nhanh thôi, hấn sẽ là.

...

Tuy nói chỉ gặp được Tiểu Chi trong chốc lát rồi lại phải chia tay, nhưng biết nàng ấy vẫn ổn, Hoa Liên cũng yên tâm. Lá thư Tiểu Chi giao cho nàng được nàng cẩn thận cất trong nhẫn chứa đồ, chiếc nhẫn này là của Vân Khi tặng cho nàng. Lúc ông ta đưa cho nàng vật này, bên trong chứa không ít linh châu cùng với vài món pháp bảo thích hợp với tu vi của nàng.

Số pháp bảo này đều là linh khí thượng phẩm, Vân Khi cũng không phải người keo kiệt. Đáng tiếc, Hoa Liên từ trước đến giờ không có thói quen dùng vũ khí, vũ khí duy nhất đến giờ phút này nàng từng dùng chính là cái lông đuôi kia của Không Uyên.

Nàng cũng không biết Không Uyên đưa cho nàng thứ kia rốt cuộc là có ý gì, có điều về mặt của Không Uyên khi đó rất trịnh trọng, nên nàng đương nhiên cũng nghiêm túc mà nhận lấy lễ vật này.

Không biết Không Uyên rốt cuộc đã chạy đến chỗ nào rồi, từ sau đám cưới của Hồ Hoàng lần trước, hình như hấn vẫn chưa quay lại Đại Hoang sơn.

Vừa đi theo Ân Mạc về phía trước, Hoa Liên vừa suy nghĩ vấn đề.

“Chúng ta đang quay về Đại Hoang sơn đúng không?” Dọc theo đường đi, không hiểu vì nguyên nhân gì, Ân Mạc lại chẳng dùng đến bất cứ pháp lực nào, kiên trì dùng hai cẳng chân của bọn họ đi bộ. Có trời mới biết, như thế này mất bao nhiêu năm mới về được.

“Ngươi vội trở về làm sao?” Ân Mạc cười như không cười quay đầu lại nhìn Hoa Liên. Sau khi chia tay đám Phong Biệt Tình, Ân Mạc cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường. Nói thật, lúc hắn trầm mặt thực sự rất dọa người, ngay cả Hoa Liên cũng không dám tùy tiện nói chuyện với hắn.

Hoa Liên liếc xéo, người vội là hắn được không, giờ hắn lại không vội. Hai người đã đi bộ hai ngày trời trên đường rồi, thật không biết hắn muốn làm gì nữa.

Nàng cảm thấy, mình dường như có chút mù quáng mà lệ thuộc vào Ân Mạc, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi, cứ thế đi theo hắn hai ngày liền.

“Đi thôi, chúng ta đi uống trà.” Giữa nơi sơn dã, thỉnh thoảng cũng có một hai quán trà, cung cấp nước trà cho người đi đường. Chẳng qua là, dù cho Hoa Liên không phải người thì cũng biết, nơi này vắng vẻ đến mức chim còn chẳng muốn bay đến, làm sao lại có người đến đây mà mở quán trà.

Rất hiển nhiên, mấy người bình thường trong quán trà trước mặt kia, có điểm gì đó không bình thường.

Mà Ân Mạc dường như chẳng hề cảm thấy, cứ kéo nàng đi về phía bên kia.

“Này.” Hoa Liên vươn tay kéo cổ tay Ân Mạc, dường như nàng cũng không chú ý đến hành động của mình, Ân Mạc thì như mảy, liếc một cái, cũng không nói gì.

“Sao vậy?”

“Bọn họ có gì đó không ổn.”

“Ta biết.” Ân Mạc cười, “Nhưng mà, ngươi không cảm thấy thời gian chúng ta ở trong núi này có hơi lâu sao?”

Ân Mạc vừa nói vậy, Hoa Liên mới chú ý, hai người bọn họ đã vào núi từ sáng sớm, đến giờ đã quá Ngọ mà vẫn còn ở trong núi này, dù hai người chỉ đi bộ bình thường, nhưng tu sĩ nói sao cũng khác với loài người, rõ ràng núi này thoạt nhìn không tính là quá lớn.

“Bọn chúng giờ trò quỷ?” Hoa Liên ngẩng đầu nhìn về phía chiếc đỉnh hóng mát kia, thế này chẳng phải là biết rõ trong núi có hồ mà vẫn đâm đầu vào sao. Nàng có thể khẳng định, người có thể vây khốn được Ân Mạc ở chỗ này, tu vi cũng sẽ không hề thấp. Nàng mà đi qua, chẳng khác nào đưa đồ ăn đến.

“Đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao.” Ân Mạc dường như cũng chẳng lo đám người này sẽ làm gì hắn, lật tay cầm lấy cổ tay Hoa Liên, kéo nàng đi về phía quán trà.

Vốn nàng còn đang thấy may mắn trong lòng, xem ra, đường quay về Đại Hoang sơn cũng không bình an như nàng tưởng rồi, không biết Ân Mạc có chặn được không đây. Quan trọng nhất là, hắn giúp mình như vậy, nếu bị đám người chánh đạo biết thì có gặp phiền toái gì không.

Hai người cứ thế sóng vai bước vào quán trà, bốn góc quán trà có bốn nam tử ăn vận tước mạo khác nhau, mà ở giữa lại có một lão già có ý cười híp mắt mặc một thân áo vải thô, tay xách theo bình trà, nghênh đón hai người.

“Hai vị muốn uống trà sao?”

Hoa Liên không nói gì, Ân Mạc lại bước lên trước một bước, cười một tiếng với lão già kia, “Chúng ta...” Lời còn chưa dứt, hắn đã ấn một chương lên ngực lão già đó.

Bàn Nhược!

Thanh âm trầm đục như từ trên trời giáng xuống, quán trà nho nhỏ trong nháy mắt đã bị kim quang bao phủ, lão già bị trúng một chương kia lập tức bị văng ra, bay ngược lại mười mấy thước mới dừng lại. Sắc mặt lão già mới đầu đỏ gay, sau đó lại từ từ biến thành trắng bệch.

“Ngươi...” Lão hiển nhiên chưa từng thấy kẻ nào can rờ đến vậy, chẳng màng trình tự, cứ thế động thủ.

“Chúng ta, là đến uống trà.” Nụ cười trên mặt Ân Mạc vẫn chưa tan.

Bốn kẻ vốn đang ngồi trong quán trà thấy lão già kia trúng một chương đã vọt thẳng về phía Ân Mạc. Trong lúc bốn kẻ này động thủ, Hoa Liên phát hiện những bàn ghế trong quán lại đang từ từ chuyển động, dưới chân bọn họ hiện lên một thứ trận pháp rườm rà, trận pháp kia chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, bốn tên kia cùng với cả lão già vừa bị đánh bay khỏi quán trà cũng biến mất.

Bọn họ đã rơi vào trong trận pháp, đây có gọi là trúng kế rồi không? Hoa Liên quan sát khắp nơi, nghĩ thầm trong lòng.

“Trưởng lão, thương thế của người sao rồi?” Một trong số những gã kia có chút lo lắng hỏi.

“Không sao, tiểu tử này còn chưa làm gì được ta.” Lão già cười lạnh.

“Trường lão, chúng ta có nên động thủ không?” Năm người đứng ở một nơi cách quán trà chừng trăm thước, bọn chúng có thể thấy được Hoa Liên và Ân Mạc, nhưng hai người lại không thể thấy bọn chúng.

Lão già vừa bị Ân Mạc đánh lên lúc này, rõ ràng là kẻ có địa vị cao nhất trong đám người này. Sắc mặt lão ta cực kỳ khó coi, nhìn chăm chăm Ân Mạc đứng trong quán trà, lệ khí trong mắt chợt lóe lên.

“Chờ một chút, tiểu tử kia hơi khó đối phó, lát nữa ta sẽ giữ chân hắn, các người phải nhanh chóng giết người.”

“Dạ. Nhưng mà, trường lão, không phải Thương Tinh chương môn nói cần phải sống sao?”

“Hừ, nàng nói vậy thôi, cứ mang thi thể của nữ yêu kia về, nàng cũng sẽ chẳng bạc đãi chúng ta đâu.” Hôm đó, sau khi để Yêu Long trốn thoát, Thương Tinh lại nghe được một tin tức kinh sợ khác, Huyết Ma vẫn còn đang bế quan, chưa từng rời khỏi Huyết Ma điện.

Nói cách khác, kẻ mà nàng ta nhìn thấy không phải là Huyết Ma, mà người kia cứu Hoa Liên thoát khỏi tay nàng ta, hiển nhiên cũng sẽ không gây bất lợi cho Hoa Liên. Nàng đã bị kẻ đó lừa! Thương Tinh đã bao giờ phải chịu con tức như vậy, cho nên, bây giờ nàng ta một lòng muốn giết Hoa Liên bằng được. Hiện giờ, trên dưới Linh Lung cung đều đang tìm kiếm Hoa Liên, chương môn Thương Tinh đã nói qua, ai có thể mang Hoa Liên về, sẽ thưởng cho kẻ đó một món pháp khí hạ phẩm.

Đó chính là pháp khí, bây giờ cả Tu Chân giới này, pháp khí cũng chẳng còn mấy. Ngay cả đệ tử chân truyền của Thương Tinh hồi trước, Ngọc Ân Tinh cũng chỉ có một món pháp khí mà thôi.

Lão già này tuy không phải người trong Linh Lung cung, nhưng lại có quan hệ rất tốt với người trong Linh Lung cung, lão nghe được tin tức này, lại vừa hay dò xét được tung tích của Hoa Liên, đương nhiên sẽ không chịu buông tha cho cơ hội tốt như vậy.

Chẳng qua là, điểm thất bại duy nhất của lão chính là, lão không biết Ân Mạc, cũng không coi Ân Mạc ra gì.

Nhìn hai người vẻ mặt hoang mang bị vây khốn trong trận pháp, lão già cười âm trầm một tiếng, ra dấu cho bốn đệ tử, tự mình cũng triệu hồi phi kiếm đã tu luyện ngàn năm trong đan điền ra.

Đúng vào lúc lão không chế phi kiếm cách Ân Mạc chừng năm mươi thước, ánh mắt vẫn mê man của Ân Mạc đột nhiên nhìn về phía lão, hoàn toàn khác hẳn với vẻ mặt khi nãy. Hơn nữa, hắn dường như có thể thấy được lão vậy.

Tìm của lão giật thót, trực tiếp phóng phi kiếm về phía Ân Mạc.

Ân Mạc giương mắt nhìn phi kiếm lao về phía ngực hắn, chẳng hề né tránh, lão già vui mừng trong lòng, quả nhiên hắn không nhìn thấy. Không uổng công mình hao tổn nhiều công sức như vậy, thậm chí còn phải lấy cả pháp quyết đã khổ công tu luyện để bày ra trận pháp này.

Hồn Độn trận này muốn dùng để vây khốn tu sĩ Xuất Khiếu kỳ thì dễ như trở bàn tay, nghe đồn tu vi của Hoa Liên chẳng qua cũng mới đến Yêu Soái kỳ đầu, cũng chỉ bằng Nguyên Anh kỳ đầu của tu sĩ loài người, trợ thủ của nàng, chắc tu vi cũng chẳng cao hơn bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Hàn độc

Mắt thấy phi kiếm đã xuyên qua Ân Mạc, trên mặt lão già có thêm mấy phần tươi cười, ngay cả thần thức của lão cũng không tra được sự dao động của hồn phách, xem ra đã hồn phi phách tán rồi.

Vốn tưởng kẻ có thể nhìn thấu bọn họ, tất là một nhân vật lợi hại, không ngờ lại dễ đối phó như vậy. Mắt công bày ra trận pháp này, thực ra thì nguyên nhân chủ yếu khi bày trận này là sợ sau khi Hoa Liên chết rồi, hồn phách sẽ chạy đi mất.

Hiện giờ bối cảnh của Hoa Liên cũng không nhỏ, nếu như bị Hồ Hoàng biết được ai đã giết nàng, e là mình sẽ chẳng có quả lành mà xoi, vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ, biết rõ bất sống nàng sẽ nhận được nhiều chỗ tốt hơn, lão cũng không dám làm như vậy.

Vào lúc lão già kia đang tưởng tượng đến cảnh lấy được pháp khí, bốn đệ tử dưới tay lão đột nhiên mất tăm, lão già sùng sốt, cầm phi kiếm lao về phía quán trà.

Lão chỉ cảm thấy phía trước vặn xoắn một cái, vừa nhìn lại, Ân Mạc vừa bị lão đâm chết khi nãy đang ngồi trên ghế gỗ uống trà, Hoa Liên thì đang ngồi đối diện hắn. Mà bốn tên đệ tử đi theo lão, giờ phút này đều đã biến thành xác không đầu ngã sấp một bên.

“Người...” Mí mắt lão ta giật mạnh, không thể ngờ được lại nhìn thấy cảnh tượng thế này.

“Trận pháp không tệ, đáng tiếc, người bày trận chẳng ra gì.” Ân Mạc nhấp một ngụm trà, buông chén trà tinh xảo trong tay xuống, lão già kia định thần nhìn lại, chợt phát hiện ra, bộ trà cụ kia lại là linh khí thượng phẩm.

Mang thứ này ra để uống trà, không phải ngu ngốc thì chính là... Nghĩ đến đây, lão vội xoay người muốn bỏ trốn.

Đáng tiếc, còn chưa ra khỏi quán trà đã bị bắt lại, “Ta còn chưa nói ngươi có thể đi.” Ân Mạc nhìn lão già, trong mắt không có lấy một gợn sóng biểu cảm.

“Ngươi, ngươi là tu sĩ chính đạo, sao có thể làm bạn với yêu quái?” Lão già hoảng hốt trong lòng, tu vi của người trước mặt sợ là cao hơn lão nhiều lắm. Lão tu luyện ngàn năm, miễn cưỡng mới đạt đến Xuất Khiếu kỳ sau, mà người này lại có thể nhẹ nhàng chặn lão lại như vậy.

Nếu sớm biết bên cạnh Hoa Liên còn có một cao thủ như thế, lão sao có thể ngu xuẩn chạy đến mà tìm cái chết.

“Ngươi chết rồi, chẳng phải sẽ không còn ai biết được ta với nàng là cùng một phe sao?” Ân Mạc cười nói, còn đặc biệt nhìn Hoa Liên một cái.

Hoa Liên liếc mắt, ai là một phe với hần chứ.

“Ngươi, ngươi không thể giết ta, giết ta, sư môn của ta nhất định sẽ phái người truy đuổi.” Không ngờ rằng sống bao nhiêu năm như vậy, lại vẫn là hạng ham sống sợ chết. Cũng phải thôi, có ai mà không sợ chết chứ, đặc biệt là đám người tu đạo này.

“Ta chờ bọn họ.” Ân Mạc dường như cũng chẳng thèm để ý đến lời của lão già kia, Hoa Liên thậm chí còn không thấy hần nhích tay, đầu của lão già kia đã biến mất.

Thật là máu me bạo lực, liếc nhìn Ân Mạc áo trắng không dính một hạt bụi, lại nhìn cái xác không đầu đang túa máu trước mắt, thật khó mà tưởng tượng được là do hần ra tay.

Ân Mạc cũng chẳng truy hỏi gì người này, trong lòng bọn họ đều rõ ràng, kẻ phái người đến giết nàng rốt cuộc là ai.

Sau khi giết đám người kia, quán trà và những cái xác kia đều bị hần dùng Phật quang tịnh lọc, Hoa Liên giờ mới biết quả nhiên tu Phật có nhiều điểm lợi hơn hần, thậm chí ngay cả dịch hóa thi cũng chẳng cần dùng, đến dấu vết cũng không còn. Trông thủ pháp hần quen thuộc như vậy, chắc là đã xài vô số lần.

Không có trận pháp nơi này quá nhiều, hai người nhanh chóng ra khỏi núi, sau khi đi được vài dặm, thấy một thôn nhỏ đơn độc. Ân Mạc bác bỏ ý tưởng tiếp tục lên đường của nàng, nói cái gì mà muốn tu thân dưỡng khí một chút, cứ nhất định phải nghỉ chân trong thôn.

Bị hành động của hần làm cho chẳng hiểu ra làm sao, Hoa Liên cũng chỉ biết nghe theo hần, sau khi hai người vào trong thôn mới phát hiện, trong thôn này còn có một quán trọ nhỏ.

Ân Mạc và Hoa Liên ở ngay cạnh nhau, sau khi đóng cửa lại, Hoa Liên thoáng thờ phào một cái, bước tới giường ngồi xuống. Được một lát, nàng mở tay ra, một chiếc bình thủy ngọc xuất hiện trong tay nàng.

Hần sớm đã nhìn thấu tình trạng của nàng rồi đứng không! Mở bình thuốc, Hoa Liên dốc một viên đan dược từ bên trong ra. Thuốc trị thương Địa cấp hạ phẩm, hiệu quả cũng không tệ lắm. Có điều, chỉ dùng thuốc thôi thì không được, nàng nhất định phải dùng công pháp trị thương mới được.

Chẳng qua là, không biết vì lý do gì, gần đây mỗi lần nàng điều động yêu khí vận hành trong cơ thể, gân mạch sẽ trở nên đau đớn kịch liệt, hơn nữa yêu khí càng mạnh thì cảm giác đau đớn lại càng mãnh liệt.

Cho nên dù đã nuốt không ít dược, nàng vẫn chưa thể khôi phục lại.

Trong một gian phòng khác, Ân Mạc sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm tấm gương đặt trên bàn, gương mặt xuất hiện trong gương chính là trụ trì Kim Luân tự, Ân Thiên hòa thượng.

“Sư bá, không phải người đi ra ngoài giải sầu sao, sao đột nhiên lại nhớ đến ta vậy?” Ân Thiên hòa thượng cười hà hà.

“Chuyện ta bảo ngươi làm thế nào rồi?”

“Aiz, sư bá, người coi trọng ta quá rồi, các nàng đều là tiền bối, sao có thể nghe ta khuyên nhủ chứ.”

“Ta không bảo ngươi đi khuyên các nàng, ta bảo ngươi đi giảng kinh cho các nàng!”

“A Di Đà Phật, nam nữ thụ thụ bất thân đó, sư bá, sao người có thể đẩy ta vào hố lửa chứ?” Ân Thiên hòa thượng tựa hồ như có ý muốn chọc tức Ân Mạc, dù sao hần cũng đang ở xa, nếu có chọc tức hần mình cũng chẳng bị nguy hiểm đến tính mạng. Hiếm khi được cơ hội tốt như vậy, kiểu gì cũng phải tranh thủ một chút.

“Ngươi không đi hả?” Ân Mạc nhú mày, cười như không cười.

“Đi, dĩ nhiên là đi chứ, có điều người ta mà không chứa chấp ta thì cũng không liên quan đến ta đâu.” Giảng kinh cho mấy vị tiền bối, đối với hần mà nói

cũng không phải chuyện khó, chẳng qua là, động cơ để sư bá bảo hấn làm như vậy thì lại có chút đáng giá để suy nghĩ sâu xa.

Để bảo vệ một tiểu yêu chẳng có chút danh tiếng mà đến cả trụ trì như hấn cũng phải ra, xem ra, Hoa Liên kia chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng sư bá đây!

“Người mau giải quyết sớm đi.”

“Aiz... Sư bá, thực ra người có thể đưa nàng về chùa cũng được cơ mà, ta sẽ coi như không thấy gì hết.”

“Biến đi.” Ân Mặc trừng mắt nhìn hòa thượng Ân Thiên trong gương một cái, tức giận quăng cho hấn một cái nhìn khinh bỉ.

Bóng dáng của hòa thượng Ân Thiên dần dần nhạt đi trong gương, lưu lại một trảng tiếng cười, hiếm khi thấy vị sư bá này của mình thẹn quá hóa giận, chặc chặc, cho dù bất hấn lãng phí thời gian đi ra ngoài một chuyến cũng đáng lắm.

Sau khi cất chiếc gương đi, Ân Mặc đưa mắt nhìn bức tường trống trơn, khẽ thở dài một tiếng. Có một câu Ân Thiên nói rất đúng, nam nữ thụ thụ bất thân, biết rõ vết thương của nàng làm sao mới có thể chữa khỏi, nhưng hấn lại vẫn không ra tay.

Sớm biết như vậy, hôm đó trong sơn động, hấn nên thừa dịp Hoa Liên còn chưa tỉnh lại, trực tiếp động thủ cho xong.

Trong lòng Ân Mặc rất rõ ràng, luồng hàn khí kia là do ai để lại trong cơ thể Hoa Liên, thủ đoạn của Thương Tình, xưa nay vẫn tàn nhẫn. Nếu không, nàng ta sao có thể đứng vững trong Tu Chân giới. Hàn khí kia thực chất chính là hàn độc, giữ trong người lâu ngày sẽ làm tổn thương kinh mạch và đan điền, mặc dù hấn đã động tay ép hàn độc ra, nhưng vì Hoa Liên tỉnh lại hơi sớm cho nên vẫn chưa đánh tan hết hàn độc đã dung nhập vào cơ thể nàng.

Nếu như để tự nàng làm, nhất định sẽ chịu đau đớn. Cũng chính vì hàn độc cho nên thân thể của nàng vẫn không có chuyển biến tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đuổi theo

Đêm xuống, Ân Mặc ngồi trên chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn đường phố tĩnh lặng, trông mắt đen càng thêm đen nhánh, bên ngoài không có lấy một ánh đèn, mà ánh trăng đêm nay, dường như cũng thật âm đạm.

Bên cạnh, mơ hồ có yêu khí đang dao động, từ khi mặt trời lặn đến giờ vẫn chưa hề ngừng.

Rõ ràng nàng có thể tìm mình nhờ giúp một tay, lại gắng gượng chống đỡ lâu như vậy, ngay cả không nhìn thấy tận mắt cũng có thể tưởng tượng được nàng đang chịu bao nhiêu đau đớn, nên nói nàng ngu xuẩn, hay là cố chấp đây?

Giống hệt với suy nghĩ của Ân Mặc, tình trạng của Hoa Liên hiện giờ thực không tốt. Thứ hàn độc kia đã bám vào thân thể của nàng, muốn trục xuất hoàn toàn, sẽ phải dùng Nghiệt hỏa từng chút từng chút chạy qua khắp nơi trong cơ thể.

Lần trước khi dùng Nghiệt hỏa ép ma khí ra, Hoa Liên đã đau đến mức thiếu chút nữa hét lên, lần này, chỉ có hơn chứ không có kém. May mà, Nghiệt hỏa hữu dụng hơn nàng tưởng nhiều, chỉ cần cho nàng thời gian, thứ hàn độc này tuyệt đối sẽ không đe dọa được nàng.

Có điều, muốn sử dụng Nghiệt hỏa như vậy thì cần một nguồn yêu lực khổng lồ hỗ trợ, nàng mới chỉ kiên trì được mấy canh giờ thôi mà đã không còn sức để tiếp tục.

Cảm giác thấy kinh mạch đan điền đều trống rỗng, chẳng còn mấy yêu khí, Hoa Liên mới thu hồi lại Nghiệt hỏa vào trong đan điền, chín ngọn lửa kia đáp xuống đóa sen đỏ như máu trong đan điền, lẳng lặng bùng cháy.

Mà trong quá trình ấy, Hoa Liên phát hiện ra màu sắc của Nghiệt hỏa dường như đã đỏ hơn mấy phần, nói cách khác, uy lực đã tăng lên. Chẳng lẽ đốt thứ gì đó nhiều cũng có thể tăng độ tinh khiết của Nghiệt hỏa lên?

Hoa Liên có chút khó hiểu, hôm nào đó chắc nên thử một chút. Dĩ nhiên là, những thứ bình thường chắc không có tác dụng.

Đứng vào lúc nàng vừa xong việc, nhấc chân xuống giường, ngoài cửa sổ đột nhiên thoáng qua một luồng sáng màu bạc chói mắt, sắc mặt Hoa Liên nhất thời trở nên khó coi.

Là tu sĩ chính đạo, hơn nữa tu vi còn hết sức kinh khủng.

Thôn nhỏ này vốn cực kỳ vắng vẻ, nơi này cũng sẽ không có ai đi qua, cho nên Hoa Liên mới dám không chút kiêng kỵ mà vận dụng yêu lực, không ngờ

tới nửa đường lại đứng phải tu sĩ, e là đôi phương đã phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Quả nhiên, sau khi luồng ngân quang kia đã vọt đi xa rồi lại bắn trở lại, cuối cùng dừng trên khoảng không của thôn nhỏ.

“Yêu nghiệt, còn không mau hiện thân chịu chết.” Giọng nói này tựa như tiếng sấm liên tiếp nổ vang trên bầu trời, cổ tinh trong thôn lại không phát sinh bất cứ sự xao động nào.

Đối với tu sĩ mà nói, muốn không kinh động đến người bình thường, chẳng qua là chuyện quá đổi đơn giản.

Hoa Liên nín thở, cũng không có ý định đi ra ngoài chịu chết.

Được một lát, người nọ không nói gì nữa, một luồng kiếm quang dài trăm thước bổ xuống, trong nháy mắt đã san bằng cả thôn nhỏ. Hoa Liên đứng giữa những mảnh ngói vụn nhìn thì thể ngồn ngàng xung quanh, ánh sáng trong mắt lập lòe không rõ.

Trong đồng phế tích này, nàng không nhìn thấy bóng dáng của Ân Mặc, chỉ có mình nàng vẫn đứng. Nàng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn đạo sĩ trung niên lơ lửng giữa không trung, xung quanh thân thể đạo sĩ kia có một con rồng bạc đang vờn quanh, xem ra, chính là phi kiếm mà hần vừa mới xuất thủ vận dụng.

Trong chính đạo, có thể luyện kiếm quang thành hình rồng, chỉ có một nơi, Luân Hồi điện.

“Không biết ta đã phạm vào lỗi gì, tại sao phải chết?” Hoa Liên không có chút ý tứ động thủ, hơn nữa tu vi của mình kém đôi phương quá nhiều, cho dù nàng có động thủ cũng chẳng thể thực sự gây tổn thương cho hần.

“Sinh ra là yêu, tức đáng chết!” Người trung niên nhả từng chữ chắc nịch, người này mặt chữ quốc, mày rậm mắt to, trông cũng đầy vẻ chính khí. Điểm đáng tiếc duy nhất là, hần không phải chúa cứu thế, lại cứ thích coi mình là chúa cứu thế.

Đạo lý mới vĩ đại làm sao, Hoa Liên lắc đầu, “Ta bình sinh chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý.”

“Yêu chính là yêu, bản tính hung ác của ngươi vĩnh viễn không thể xóa đi được.”

“Đạo trưởng định giết ta?” Trên mặt Hoa Liên hiện lên một nụ cười mang theo ý tứ châm chọc.

“Kiếp sau, ngươi nên đầu thai làm người thì hơn.” Tạm được, chưa tính là ngoan tuyệt, ít nhất còn cho nàng có cơ hội chuyển thế.

“Nhưng mà đạo trưởng, ta cũng đâu muốn chết.” Nàng lắc đầu, “Cơ hội này, nên để lại cho ngươi thôi.” Dứt lời, sau lưng nam tử trung niên kia đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Vỗ vỗ bả vai nam tử kia mấy cái, đợi lúc hần xoay người, cười tí mắt nhìn hần, “Vị sư huynh này, có lẽ.”

Người nọ thấy Ân Mặc đột nhiên xuất hiện, trong lòng sửng sốt, “Ngươi là ai?” Không phải tất cả người trong Luân Hồi điện đều biết Ân Mặc, vị này mặc dù tu vi đủ cao, nhưng rất hiển nhiên là địa vị còn chưa đủ.

“Chúng ta nói chuyện một chút.”

Về mặt nghi ngờ của nam tử trung niên kia chuyển thành lạnh như băng, “Các ngươi biết nhau.”

Tu vi của Ân Mặc không phân cao thấp với hần, nếu hần đã xuất hiện ở đây, tuyệt đối sẽ cảm nhận được sự tồn tại của Hoa Liên, nói cách khác, hai người này là cùng một phe.

“Xem ra, huynh đài không muốn nói chuyện với ta rồi. Vậy đi, ta hỏi ngươi thêm câu nữa, trên đường ta có đụng phải năm người, huynh đài có biết bọn họ không?”

“Ngươi đã gặp bọn họ?” Ân Mặc thậm chí không nói cụ thể là người nào, sắc mặt của nam tử trung niên kia chợt biến đổi, hần chạy đến đây chính là để dò la tung tích của đồ đệ mình, mà ngay đó lúc đi, hần nhớ rõ đồ đệ mang theo bốn đồ tôn. Nhưng bây giờ miếng ngọc bài đại diện cho sinh mạng của đồ đệ hần đã bể nát.

Ân Mặc giữ vững nụ cười không đổi, “Đã gặp.”

“Ngươi... Là người giết bọn họ!” Trực giác của người trung niên này trái lại cũng khá chuẩn, mặc dù Ân Mặc mặt đầy vô hại, nhưng không thể nghi ngờ, hần là đối tượng khả nghi nhất.

“Thí chủ nói vậy hơi quá lời rồi, bản tăng chỉ là vì muốn độ hóa cho bọn họ mà thôi.”

Hoa Liên đứng dưới nghe vậy mà khóe mắt co rút, đã hồn phi phách tán cả rồi, còn độ hóa cơ đấy! Nếu hòa thượng nào cũng giống Ân Mặc, e là chẳng bao lâu Kim Luân tự cũng sẽ biến thành ma đạo. Hành vi của Ân Mặc còn tà tính hơn mấy phần so với Ma Tu thực sự.

Thật không biết, tính tình này của hần làm sao mà nuôi thành? Tăng nhân trong Kim Luân tự, cho dù có siêu phàm thoát tục, nhưng cũng không đến nỗi dạy dỗ đệ tử thành cái dạng này.

“Người dám giết đồ đệ của ta!” Nam tử trung niên sắc mặt xanh mét, con rồng bạc vẫn xoay tròn quanh người hắn không chút do dự chém về phía Ân Mạc.

Cao thủ so chiêu, bình thường đều là một chiêu đã định thắng bại. Lối này đều là gạt người cả! Bình thường mà nói, chỉ có khi nào thực lực nghiêng hẳn về một phía thì mới có thể xuất hiện cảnh tượng một chiêu định thắng bại.

Bây giờ, chính là như vậy.

Luồng kiếm quang kia bị cản lại, cách trái tim của Ân Mạc chỉ bằng một tấc, nhưng lại không tài nào tiến thêm một bước về phía trước. Mà trên thân thể người nọ đã bị một tầng kinh Phật quấn kín mít, kinh văn màu hoàng kim tựa như một sợi giây thừng trời chặt lấy cơ thể.

“Vốn ta định bỏ qua cho ngươi, đáng tiếc, ngươi lại dừng lại, đây là số mệnh rồi.” Ân Mạc cũng không có ý bỏ qua cho người này, Hoa Liên hoài nghi, hắn đang định giết sạch hết tu sĩ gặp phải trên đường đi.

“Niết Thiên sư huynh, việc gì phải so đo với hắn chứ.” Đứng vào lúc này, bầu trời đột nhiên đổ xuống những bông tuyết to bằng bàn tay, con lạnh đến thấu xương khiến cho sắc mặt Hoa Liên có hơi tái nhợt.

Trong sự lạnh lẽo này, ẩn chứa sát khí khôn cùng.

Tuyết trên trời rơi xuống càng lúc càng lớn, một cỗ kiệu từ chân trời chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người, bốn nữ tử áo trắng khiêng kiệu, từ từ đi tới.

Ngay cả người khiêng kiệu cũng là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ sau, vị cung chủ Linh Lung cung này, địa vị quả thực cao đến mức không thể trào tới.

“Thương Tình sư muội, đã lâu không gặp.” Sự xuất hiện đột ngột của Thương Tình cũng không khiến Ân Mạc lộ ra bất cứ vẻ kinh ngạc nào, dường như hắn đã sớm biết vậy.

“Không phải sư huynh đến bờ Nam Hải sao, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?” Thương Tình cũng không xuống kiệu, tấm màn lụa trắng trước kiệu ngăn cách nàng ta với thế giới bên ngoài, chỉ có thể nghe thấy giọng nói mang theo vài phần lãnh ý của nàng ta.

“Tạm thời đổi ý.”

“Niết Thiên sư huynh nhất định phải chờ cho nàng sao?” Một lúc lâu sau, thanh âm trong cỗ kiệu lại vọng ra. Giọng nói kia, dường như mang theo vài phần âm ức, vài phần mất mát.

“Nếu như sư muội không giết nàng mà nói.”

“Chuyện này không thể nào, nàng giết đồ nhi của ta, ta không thể để cho Ân Tình chết vô ích được.” Lúc nói những lời này, chắc nàng ta không nghĩ tới, tại sao Ngọc Ân Tình lại chết.

“Oan oan tương báo, bao giờ mới dứt.” Ân Mạc vẫn không nhanh không chậm nói, cũng không nhìn Hoa Liên, trong mắt một mảnh bình thản, không ai biết được giờ hắn đang nghĩ gì.

“Nói vậy, huynh sẽ bảo hộ nàng ta đến cùng?” Hồi lâu, vẫn không nghe thấy Ân Mạc trả lời, Thương Tình lại lên tiếng, “Sư huynh, vậy đành đắc tội rồi, các vị trưởng lão, xin hãy can sư huynh lại.”

Mới đầu, có lẽ đây chỉ là thù riêng giữa hai người, nhưng kể từ Hoa Liên giết Ngọc Ân Tình, Băng phu nhân tìm đến Hồ Khâu, chuyện, đã thành mâu thuẫn giữa Linh Lung cung và Hồ tộc.

Nếu như Hoa Liên không chết, người của Linh Lung cũng không thể bỏ qua cho người này.

Thương Tình biết nàng không phải đối thủ của Ân Mạc, cho nên nàng cũng không định tự mình động thủ. Bốn luồng hư ảnh vụt ra từ trong cỗ kiệu, đánh thẳng về phía Ân Mạc.

Tốc độ của bốn người kia cực nhanh, Ân Mạc đã rời khỏi chỗ vừa đứng mà vẫn bị họ vây lại. Hắn đứng giữa bốn người, nhận thấy trận pháp đang dâng lên dưới chân, bốn người vòng quanh Ân Mạc chậm rãi chuyển động, mỗi khi bọn họ bước một bước, trận pháp liền biến đổi một lần, Ân Mạc bị vây tại chỗ, một bước cũng không ra nổi.

Hoa Địa trận do bốn vị trưởng lão chấp pháp trong Linh Lung cung tạo ra, trước Độ Kiếp kỳ, không kẻ nào có thể thoát, cho dù là hắn, cũng không thể.

“Sư huynh, xin lỗi, ta nhất định phải giết nàng.” Lụa trắng bị gió thổi bay, Thương Tình chậm rãi bước ra từ bên trong kiệu, nàng nhìn Ân Mạc, trong mắt mang theo sự áy náy nhân nhượng.

Sau đó, nàng ta bước từng bước về phía Hoa Liên, sát khí tràn ngập trong mắt, “Khi giết Ân Tình, ngươi nên biết kết cục của chính mình.”

Lúc này, sợ hãi hình như cũng chẳng có tác dụng gì, Hoa Liên không thích làm chuyện vô nghĩa. Đứng giữa sống chết, nàng đã trải qua rất nhiều lần, trước khi tất cả chưa bại trần phẳng lặng, có ai dám nói sau một khắc mình sẽ thua chứ.

“Lúc ngươi phải nài ta đến giết ta, cũng nên biết kết cục của nàng.” Hoa Liên cười lạnh, tặng nguyên văn cả câu lại. Mạng của nàng rẻ mạt như vậy sao, tùy tiện kẻ nào cũng muốn lấy mạng nàng, vậy còn phải xem, bọn họ có tư cách này không đã.

“Trước đây ta cũng đâu có biết ngươi, tại sao phải phải nài ta đến giết ngươi như lời ngươi nói, rõ ràng là ngươi và Khổng Uyên liên thủ đối phó Ân Tĩnh.” Ân Mặc vẫn còn ở bên cạnh, nàng ta đương nhiên sẽ không thừa nhận chuyện mình đã làm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Gia sư vấn an bà

Hoa Liên cười lạnh, cũng chẳng giải thích, “Muốn giết thì cứ giết đi, đừng nói nhảm.”

“Nể mặt Niết Thiên sư huynh, ta sẽ không giết ngươi.” Trong mắt Thương Tĩnh thoáng qua một tia cười lạnh lẽo, bây giờ, chỉ giết Hoa Liên thôi không đủ để làm dịu mối hận trong lòng nàng, nàng có biện pháp tốt hơn.

Bốn người kia vẫn vây lấy Ân Mặc như trước, mà Hoa Liên thì bị Thương Tĩnh đưa đi. Toàn thân nàng bị trói chặt, nhốt trong không gian của pháp bảo, xung quanh một mảng đen kịt, hoàn toàn không có tiếng động.

Trong không gian này chẳng những không có linh khí, trái lại còn cách một lát lại hấp thụ lấy yêu khí trong cơ thể nàng, chẳng biết qua bao lâu, khi yêu khí trong cơ thể nàng đã giảm chừng bảy tám phần, nàng cuối cùng mới được thả ra ngoài.

Chật vật bị quăng xuống đất, Hoa Liên miễn cưỡng mở mắt nhìn khung cảnh xung quanh. Nàng đang nằm trong một gian phòng băng rất hẹp, không, có lẽ nên nói là phòng giam.

Bốn phía không có cửa, chỉ có một ô cửa hẹp trên đỉnh đầu, nếu muốn rời khỏi nơi này, đó là lối ra duy nhất. Xung quanh phòng giam này có khắc châm pháp giam cầm, cho dù giờ nàng có muốn bỏ đi cũng hữu tâm vô lực.

Quả nhiên, đúng là nhọc lòng. Không biết Thương Tĩnh định đối phó với nàng thế nào đây.

Nếu là nàng, nhất định sẽ trực tiếp giết chết kẻ gây uy hiếp cho mình, tuyệt đối sẽ không giữ lại. Bởi vì chỉ cần kẻ đó còn sống thì sẽ có vô số khả năng có thể phát sinh, nàng mặc dù vận khí chẳng ra gì, nhưng mạng cũng đủ cứng cáp, phải chết bao nhiêu lần như vậy mà vẫn chưa chết, nàng cũng không tin Thương Tĩnh có thể lấy mạng nàng được.

Sau khi ở trong phòng giam này mười ngày, cuối cùng cũng có người đưa nàng ra ngoài. Khi đến nơi, trên mặt Hoa Liên dâng lên một tia cười châm chọc, nàng còn tưởng là Thương Tĩnh có thể dùng thủ đoạn gì để đối phó với mình, hóa ra là định công thẩm.

Trong đại điện có rất nhiều người, hòa thượng, đạo sĩ, nam nhân, nữ nhân, đều đến từ những môn phái tu chân khác nhau, trừ Hoa Liên ra, còn có vài Ma Tu cũng bị thẩm tra, hơn nữa tu vi cũng không thấp, trông tư thế kia, ít nhất cũng đến cấp bậc Ma Vương.

Trước mặt Hoa Liên, có một Ma Tu bị áp giải lên, từ đầu tới cuối, không hề thấy hắn nói một câu, chỉ có đám người kia phán người này đắc tội, sau đó tuyên bố.

Tội danh thành lập, giam trong lò Luyện Hồn đem hồn phách luyện hóa mười năm, sửa đổi rồi mới thả ra. Người tuyên bố là một lão đạo sĩ, cầm phát trần trong tay, mặt đầy từ bi, lão đạo kia vừa nói xong, lập tức có một đám người hòa theo tán dương, nói lão chính trực công tâm, lòng dạ lương thiện.

Hoa Liên không nhìn được mà cười lạnh, lương thiện? Nếu như bọn họ mà lương thiện, cõi đời này e là chẳng còn nhân sĩ thiện lương nữa rồi. Giam trong lò Luyện Hồn luyện hóa mười năm, ngày nào cũng đau đớn đến sống không bằng chết, cho dù kẻ Ma đạo kia vận khí tốt, còn sống mà ra được, chỉ sợ cũng biến thành kẻ ngốc.

Tiếp theo, đến phiên Hoa Liên. Nàng bị hai nữ tu sĩ bên cạnh thô lỗ đẩy ra giữa đại sảnh, đón nhận những ánh nhìn soi mói của đám tu sĩ chính đạo kia.

“Nàng là...” Lão đạo vừa nãy có chút ngờ ngợ.

“Nàng chính là hung thủ giết đồ nhi của ta, kính xin Hình lão tiên bói cho Thương Tĩnh một lời phân xử.” Thương Tĩnh ngồi cách lão đạo kia chừng bốn năm chỗ đứng đây, nhìn bốn phía xung quanh một lượt mới mở miệng nói.

“À, thì ra là nàng.” Tu vi của Ngọc Ân Tĩnh dù không cao, nhưng cũng là Cung chủ Linh Lung cung đời kế tiếp được công nhận, chuyện của nàng, đương nhiên cũng được không ít người chú ý.

Cũng như vậy, vì cái chết của Ngọc Ân Tĩnh, tên tuổi của Hoa Liên cũng chậm rãi lan truyền trong chính đạo. Đối với tu sĩ chính đạo mà nói, Yêu tộc nổi

đây, tuyệt đối không phải chuyện tốt, nếu như có thể, bọn họ đương nhiên không ngại chèn ép một lần.

Nếu như Không Uyên không phải con trai của Không Tước Hoàng, e là vào giờ phút này, hắn đã sớm chết không còn lấy một mẩu vụn. Hoa Liên mặc dù trên danh nghĩa là con gái của Hồ Hoàng, nhưng dù sao cũng không phải ruột thịt, nếu như giết nàng, Hồ Hoàng sẽ không truy cứu quá nghiêm túc, vẫn có thể giữ vững sự cân bằng giữa chính đạo và Yêu tộc, quan trọng nhất là, còn có thể mượn hơi Linh Lung cung, có sao lại không làm chứ.

Suy nghĩ này chỉ xoay chuyển trong đầu lão đạo một cái, lão đã có chủ ý.

Thiên Phật đường mặc dù là một phái tự thành trong Tu Chân giới, nhưng thành viên trong này đều là đệ tử của các môn phái lớn trong Tu Chân giới hợp thành, mọi người đều đại diện cho ích lợi của mình.

Cho nên có một số việc nhất định sẽ không công bằng.

Mặc dù biết nên làm thế nào, nhưng mà phải ra vẻ một chút, dù sao cũng có nhiều người đang nhìn như vậy.

Lão đạo kia ho một tiếng, ngồi thẳng người, “Thương Tình cung chủ nói nàng giết đồ đệ của người Ngọc Ân Tình, liệu có chứng cứ gì không?”

“Mấy ngày trước khi ta tìm được nàng, là chính miệng nàng thừa nhận.”

“A, vậy tiểu yêu, ta hỏi người, người có thừa nhận là đã giết Ngọc Ân Tình không?” Lão đạo quay đầu nhìn về phía Hoa Liên, ánh mắt sắc bén, cặp mắt kia tựa như ánh kiếm, khiến cho nàng cảm thấy một luồng hơi thở vô cùng nguy hiểm.

Giống như, nếu nàng không thừa nhận, lão đạo này sẽ trực tiếp ra tay giết nàng vậy.

Hoa Liên ngẩng đầu nhìn về phía lão đạo kia, lại nhìn qua Thương Tình, khóe miệng hơi nhếch lên, “Xin hỏi đạo trưởng có thân phận gì, có tư cách gì để hỏi ta.”

“Cần rõ! Hình đạo trưởng chính là Đường chủ của Thiên Phật đường chúng ta, tiểu yêu người dám vô lễ như vậy, còn không quỳ xuống bồi tội!” Không đợi lão đạo kia mở miệng, bên cạnh lão đã có người vỗ bàn trước.

Người nọ vừa dứt lời, hai nữ tu sĩ bên cạnh Hoa Liên đã định vươn tay ấn nàng quỳ xuống. Ánh hồng lóe lên trong mắt Hoa Liên, hai nữ tu sĩ kia vừa chạm phải bả vai nàng đã hét lên một tiếng, rút tay lại.

Cho dù như vậy, tay của bọn họ cũng đã bị bóng đến biến dạng.

“To gan! Dám xuất thủ đã thương người ở ngay tại Thiên Phật đường, đạo trưởng, kính xin người không được bỏ qua một kẻ ác đồ như vậy.”

“Ừm. Tuyệt trưởng lão nói có lý.” Lão đạo kia liếc nhìn nữ tu sĩ vừa mới nói chuyện, trên mặt dâng lên một nụ cười nhạt. Ngay sau đó nghiêm nghị, “Tiểu yêu, ta trông coi Thiên Phật đường đã trăm năm, chưa có kẻ nào dám nói ta không có tư cách, ta tuy là người chính đạo, nhưng cũng hiểu đạo lý, nếu như không phải người giết người, lão đạo ta tất nhiên sẽ thay người làm chủ.”

Coi nàng là đứa bé ba tuổi chắc? Thay nàng làm chủ. Hoa Liên nhìn lão đạo kia, ý châm chọc trong mắt càng đậm. “Đạo lý của người chẳng liên quan gì đến ta, ta chỉ biết là, Thương Tình muốn lấy mạng ta, người muốn giúp nàng, chỉ thế mà thôi.”

“Tiểu yêu, lời này không thể nói lung tung.” Câu nói của Hoa Liên khiến cho sắc mặt của lão đạo xám ngoét.

“Hừ, những lời đường đường chính chính, ta đã nghe nhiều lắm rồi. Ta lại có chút tò mò, người đã lớn từng ấy tuổi rồi mà vẫn bị người ta tính kế, quả nhiên là sông uống.”

“Có ý gì?”

“Ý gì ư? Người không muốn biết, tại sao Thương Tình đã định rõ là ta giết đồ đệ của nàng, mà lại vẫn đưa ta đến đây sao?”

“Người nói đi.”

“Nàng sợ giết ta sẽ rước họa vào thân.”

“Ta cũng đang muốn biết xem, ta sợ chọc phải tai vạ gì đây?” Lão đạo còn chưa mở miệng, Thương Tình đã lạnh mặt nói.

“Thương Tình, trên đời này, không phải chỉ mình người có sư phụ.”

Lời này của Hoa Liên vừa ra khỏi miệng, lập tức rước lấy một tràng tiếng cười nhạo, ánh mắt lãnh đạm của Thương Tình quét qua Hoa Liên, “Người cảm thấy, ta sẽ sợ sư phụ người trả thù sao?”

“Người cứ thử giết ta đi, xem sư phụ ta có san bằng Linh Lung cung không.”

“Tiểu yêu, khẩu khí của người cũng không nhỏ đâu.” Thanh âm này không đến từ đại diện mà giống như từ trên trời vọng xuống, cho dù như vậy, Hoa Liên vẫn có thể nhận ra được chủ nhân của giọng nói này là ai.

Chính là cao thủ Linh Lung cung đã xông vào Hồ Khâu hôm đó, cũng là sư phụ Thương Tinh, Băng phu nhân.

“Băng phu nhân, sư phụ bảo ta vẫn an bà thay ông ấy, không biết chất độc trên người bà đã rút chưa vậy?”

“Ngươi là đồ đệ của Lạc Lâm Cửu?” Lúc này, giọng nói của Băng phu nhân cuối cùng cũng xuất hiện vẻ run rẩy, hôm đó dù bà ta không dùng bản thể, nhưng sau khi giao thủ với Lạc Lâm Cửu, chẳng biết từ lúc nào đã trúng độc. Trong khoảng thời gian này, bà ta đã nghĩ vô số biện pháp mà vẫn không tìm ra được cách trục xuất thứ độc tố kia.

Trừ Lạc Lâm Cửu ra, căn bản không có ai biết chuyện bà ta trúng độc, nếu Hoa Liên biết, vậy có nghĩa là...

“Băng phu nhân không tin, có thể đến hỏi gia sư, gia sư rất nhớ Băng phu nhân đấy.” Có vài lúc, danh tiếng của sư phụ không được hữu dụng, nhưng trước mặt một vài người, cái tên này lại rất hữu dụng.

Người thông minh, đặc biệt là người thông minh đã biết được điểm đáng sợ của Lạc Lâm Cửu, chắc sẽ không làm chuyện ngu xuẩn tự rước lấy phiền phức kiểu đó.

Hoa Liên đối với bà ta mà nói là một nhân vật chẳng đầu chẳng ngựa, đối với Băng phu nhân mà nói, nàng chỉ là một con kiến. Nhưng bây giờ thì khác. Con kiến có một sư phụ rất đáng sợ, nếu thực sự động đến nàng, với cái tính tình có thù tất báo của Lạc Lâm Cửu, cho dù có thể giữ được Linh Lung cung, nhất định cũng sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ.

“Hình đạo trưởng, lần này là Linh Lung cung chúng ta hiểu lầm nàng, thả người đi.” Giọng nói của Băng phu nhân vô cùng ngang ngược, nhưng những người đứng đó lại không có ai dám phản bác.

Rất nhiều người trong số họ thậm chí còn không hiểu tại sao, Băng phu nhân chỉ nghe Hoa Liên nói mấy câu đã thả nàng, còn công khai thừa nhận là Linh Lung cung sai.

“Băng phu nhân, chuyện này...” Lão đạo kia có chút do dự.

“Thả người!”

“Nếu Băng phu nhân đã nói là hiểu lầm, vậy thì thả nàng đi.”

“Hoa Liên, vẫn an sư phụ ngươi giúp ta.” Sau khi Băng phu nhân nói những lời này, thanh âm cũng biến mất. Hoa Liên hiểu, mình đã bị một nhân vật đứng đầu Tu Chân giới ghi nhớ, đây cũng chẳng phải hiện tượng tốt đẹp gì.

Hoa Liên cứ thế được thả, có khả năng không? Kê ngu mới tin được.

Nàng dám khẳng định, chỉ cần mình rời khỏi chỗ này, mạng sẽ chẳng còn. Nữ nhân Linh Lung cung từ xưa đến nay lòng dạ vẫn hiểm độc, có thể thấy rất rõ qua Thương Tinh. Thương Tinh vốn định quang minh chính đại mượn tay Thiên Phật đường giết mình, còn không cần phải đắc tội Niết Thiên, bây giờ đột nhiên lại trật khỏi lộ tuyến, như vậy, tiếp đó nàng ta sẽ ám sát.

Dù sao, chỉ cần nàng chết, hồn phi phách tán, ai dám nói là người của Linh Lung cung làm chứ.

Biết rõ rời khỏi nơi này sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nếu người ta đã thả mình rồi, nàng cũng không thể ở lại đây được. Hoa Liên có chút do dự, không biết tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người mặt đầy hoảng sợ cười phi kiếm xông vào đại điện, Hình đạo trưởng lạnh mặt, ngón tay điểm giữa không trung một cái, người nọ lập tức rớt từ trên phi kiếm xuống.

“Ai cho phép ngươi xông vào!” Hôm nay vốn định mua thể diện cho Linh Lung cung một lần, ai ngờ Băng phu nhân lại ăn nói chẳng khách khí như vậy, cổ tình lão còn phải cười mà hòa theo, trong lòng lão vui vẻ được mới là lạ.

“Bẩm Đường chủ, người của Yêu, Yêu, Yêu tộc đã bao vây nơi này.”

“Ngươi nói cái gì?!” Hình đạo trưởng cả kinh, lập tức đứng dậy.

“Là Hồ tộc, Hồ Hoàng tự mình dẫn người đến, nói là nếu như không thả Hoa Liên, thì hôm nay, đừng ai rời khỏi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Trở về thành Nam Khê sơn

Thanh âm của người này không nhỏ, lời hắn nói những người đứng đây đều nghe rõ ràng, Hoa Liên có chút kinh ngạc, Vân Khi lại biết nàng ở đây, còn dẫn người tới, thực sự có chút kỳ quái.

Hình lão đạo kia coi như bình tĩnh, sau khi nghe mấy lời này, ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Liên, “Người có thể đi rồi.” Xem ra lão cũng không có ý định đối mặt với Hồ Hoàng, tình nguyện coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Thế cũng bình thường, dù sao làm theo ý mình, nếu thực sự đánh nhau, ai sẽ chịu xuất đầu chứ?

Hoa Liên cười cười, nàng cũng không có ý định ở lại chỗ này. Bất kể Vân Khi có ý đồ gì, nếu ông ta đã đến đón mình, cứ đi cùng ông ta là được, đỡ mất công nàng phải nghĩ cách làm sao để tránh thoát khỏi sự ám sát của Linh Lung cung.

Thấy Hoa Liên rời đi, trong mắt Thương Tinh lóe lên vẻ ngoan lệ.

Ra khỏi Thiên Phật đường, trên khoảng đất trống bên ngoài, Vân Khi chấp tay sau lưng đứng đó, bên cạnh ông ta Hồng Y Thanh Y đều có mặt. Vân Khi nhìn Hoa Liên một lúc lâu, lại chẳng nói lời nào, xoay người bước đi.

Hoa Liên nhướn mày, xem ra khúc mắc của ông ta đối với nàng ngày càng sâu.

“Vân thúc, không biết ta có thể ở lại thành Nam Khê sơn vài ngày được không?” Trên đường đi, Hoa Liên không nhịn được mở miệng hỏi.

Trừ Đại Hoàng sơn ra, thành Nam Khê sơn coi như là nơi an toàn nhất lúc này, hiện giờ Băng phu nhân không dám động thủ với nàng, nói vậy, Thương Tinh cũng sẽ không ngu xuẩn phái người đến thành Nam Khê sơn để giết nàng.

Dù sao, đối với Đại Hoàng sơn, Hoa Liên trên cơ bản vẫn có thành kiến.

“Được.” Vân Khi không hề nghĩ ngợi đã đồng ý thỉnh cầu của nàng, sau đó đoàn người đi về hướng thành Nam Khê sơn, Hồ Hoàng đi đến đâu, chúng yêu quý lay, tất cả tu sĩ chính đạo đều rút lui ra ngoài ngàn dặm.

Hoa Liên nhìn cảnh tượng này, trong lòng âm thầm nghĩ, không biết đến lúc nào nàng mới có một phái đoàn giống như thế này đây.

Hồ Hoàng giá lâm đến thành Nam Khê sơn, cũng coi như là một chuyện lớn kinh thiên động địa, thành chủ Quân Hưu đã sớm nhận được tin chờ ở cổng thành, khi hắn nhìn thấy Hoa Liên đứng sau lưng Hồ Hoàng, đầu tiên là sững sờ, sau đó bèn hiểu ra.

“Quân Hưu bái kiến Vân thúc.” Khác với những yêu quái đang quỳ rạp trên đất kia, Quân Hưu chỉ thoáng khom lưng hành lễ. Hơn nữa, bản thân hắn vốn đã cao hơn Vân Khi một cái đầu. Cho nên tư thế hành lễ lại càng giống như từ trên cao nhìn xuống hơn, không nhận ra bất cứ sự cung kính nào.

Vân Khi cũng không so đo với hắn chuyện này, xoay người, “Đây là Hoa Liên, chắc các ngươi đã gặp nhau rồi.”

“Phải, Vân thúc có gì phân phó?”

“Nàng nói muốn ở lại đây, không có vấn đề gì chứ?”

“Dĩ nhiên là không.” Quân Hưu nhìn Hoa Liên một cái, gật đầu lên tiếng.

“Vậy thì tốt, gần đây bên ngoài không được yên ổn, ngươi chiếu cố nàng cho tốt. Thanh Y ở lại trông chừng tiểu thư.”

“Dạ.”

Vân Khi cũng không có ý định ở lại đây lâu, chỉ dặn dò Quân Hưu mấy câu, để Thanh Y lại xong xoay người đi thẳng. Hoa Liên nhìn bóng lưng của ông ta, có chút hoang mang.

Trước kia, cho dù Vân Khi có ghét nàng hơn nữa thì ít ra cũng sẽ khách sáo một chút, sao lần này gặp ông ta, lại cảm thấy hình như ông ta đã mất hết kiên nhẫn vậy nhỉ?

Nàng đương nhiên sẽ không biết, Vân Khi tức giận như vậy, là bởi vì có người chẳng coi hắn ra gì, xâm nhập Đại Hoàng sơn. Tìm Hồ Uẩn, còn nói tung tích của Hoa Liên cho Hồ Uẩn biết.

Quan hệ của hắn với Hồ Uẩn vừa mới hòa hoãn một chút, bởi vì người này nhúng tay mà lại lâm vào bế tắc lần nữa, bây giờ ngay cả mặt của thê tử mình hắn cũng không được gặp, tâm tình tốt được mới là lạ.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Không để ý đến cảm giác không thoải mái do Thanh Y đứng đằng sau mang đến, Hoa Liên cười cười chào hỏi Quân Hưu. Có lẽ là vì liên quan đến Tiểu Chi cho nên nàng cũng có mấy phần hảo cảm với Quân Hưu.

Quân Hưu hiếm khi nở nụ cười, “Không ngờ ngươi lại vẫn quay về chỗ này.” Đối với yêu quái mà nói, Đại Hoàng sơn vẫn là thánh địa mà bọn họ tha thiết ước mơ, yêu quái có thể đến được nơi đó, làm sao có thể cam tâm ra ngoài, ai ngờ Hoa Liên lại khác hẳn người khác.

“Ta vẫn cảm thấy chỗ này rất tốt. Đúng rồi, Lư Ly đường vẫn còn chứ?”

“Đĩ nhiên.” Quân Hầu gật đầu, “Ta đưa ngươi qua.”

“Làm phiền ngươi.” Hoa Liên đi theo Quân Hầu, đi về phía Lư Ly đường, trong thành chẳng thay đổi gì mấy, cảm giác quen thuộc này khiến cho Hoa Liên cảm thấy yên tâm

Lư Ly đường vẫn giữ dáng vẻ trước khi Tiểu Chi bỏ đi, ngay cả đóa sen Từ San nàng đưa cho Quân Hầu kia cũng vẫn đặt ở chỗ cũ, trong phòng không có lấy một hạt bụi nhỏ, có thể nhìn ra, nơi này thường xuyên có người tới quét dọn.

Khi Quân Hầu bước vào Lư Ly đường, thị vệ phía sau hẳn không theo vào, từng người một canh giữ ở bên ngoài. Việc này dường như đã thành một loại thói quen.

Hắn đưa lưng về phía Hoa Liên, không biết tại sao, mới chỉ nhìn bóng lưng rộng lớn của hắn thôi, Hoa Liên đã có thể cảm nhận được một thứ cảm xúc bị thương trên người hắn.

Thanh Y được Hoa Liên ra hiệu cũng rời khỏi đại đường, chỉ còn lại hai người bọn họ. Lúc này, Hoa Liên mới lấy thư của Tiểu Chi ra, “Nàng ấy bảo ta đưa cho ngươi.”

Thân thể Quân Hầu cứng đờ, khó tin mà xoa người lại, khi nhìn thấy lá thư kia, sự vui sướng trong mắt không ai có thể dùng ngôn ngữ để lột tả, Hoa Liên đưa bức thư trên tay cho hắn, rất kinh ngạc, một nam nhân giống như Quân Hầu mà cũng để lộ ra cảm xúc mừng như điên này.

Tình yêu, sẽ khiến con người ta trở nên... điên cuồng như vậy? Yêu một người không phù hợp chút nào với mình, thậm chí vì người đó mà trả giá tất cả, hành động ấy có phải có chút mù quáng hay không?

Quân Hầu tay run run xem xong bức thư, cảm xúc trên mặt không nói rõ là bị thương hay là vui vẻ, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài, “Cảm ơn.”

“Đừng khách khí, Tiểu Chi là bạn của ta.”

“Nếu như có phiền toái, đến phủ Thành chủ tìm ta.” Đây coi như cho nàng một lời hứa hẹn chẳng, bởi vì nàng là bạn của Tiểu Chi, Hoa Liên cười cười, đối với nàng mà nói đây là một tin tốt, ít nhất, nàng không cần phải lo lắng Thành chủ phu nhân đến gây phiền toái với nàng. Không biết đạo này nàng ta sống thế nào?

Vậy nên Hoa Liên cứ ở lại thành Nam Khê son như vậy, Lư Ly đường lại một lần nữa khai trương, trong thành dường như không có ai cảm thấy kỳ lạ, tất cả lại khôi phục lại sự yên bình.

Khi Hoa Liên chế thuốc, Thanh Y liền bị nàng phái đi trông cửa hàng, đại đa số thời điểm, hai người đều một đằng trước một đằng sau ngây ngốc, Hoa Liên đến giờ vẫn không thể nào buông lỏng phòng bị với Thanh Y. Dù sao thiếu chút nữa nàng đã chết trên tay hắn.

Một hôm, sau khi tu luyện, Hoa Liên ngồi trong phòng đọc sách, ngoài cửa sổ bông tuyết đang bay múa, trên mặt đất đã phủ một lớp tuyết thật dày, phía trước cửa sổ, những khóm hoa một năm bốn mùa đều nở do Tiểu Chi đặc biệt trồng đang khoe sắc, màu hồng nhàn nhạt bỗng trở nên bắt mắt giữa tuyết trắng.

Trong tay nàng mặc dù cầm sách, nhưng suy nghĩ hiển nhiên không đặt trên trang sách.

Việc tu luyện đạo này dường như xảy ra chút vấn đề, không phải là không thể nào tiến bộ, mà là tiến bộ quá nhanh, nàng vậy mà lại mơ hồ phát hiện ra, mình sắp đột phá. Nàng mới đột phá đến Yêu Soái kỳ đầu chưa bao lâu, theo như lẽ thường mà nói, muốn tu luyện đến Yêu Soái kỳ giữa, ngắn nhất cũng cần năm năm, đây cũng là với thể loại yêu nghiệt như Không Uyên.

Nghĩ đến đây, Hoa Liên không nhịn được cau mày. Tuy nói thực lực tăng lên là chuyện tốt, nhưng tăng lên quá nhanh, nàng lại lo mình căn cơ không đủ. Lúc còn ở Kim Luân tự, mặc dù một lần tăng lên nhiều như vậy, nhưng luôn có Ân Mặc ở bên cạnh, nàng cũng không lo lắng xảy ra vấn đề gì, bây giờ thì...

“Có người tìm.” Trong lúc Hoa Liên đang suy nghĩ xa xăm, giọng nói của Thanh Y vọng vào từ cửa, Hoa Liên vừa ngẩng đầu, đã thấy một sinh vật hình người xanh biếc bỏ nhào về phía mình.

“Tiểu Hoa Hoa~ ta nhớ ngươi chết đi được~”

Trừ Không Uyên ra, không có ai lại ăn mặc kỳ quái như thế, cũng không có ai sẽ gọi nàng như vậy, đương nhiên cũng sẽ không có ai... ạch, kéo theo một cái đuôi không tước đủ màu sắc? Tình huống gì thế này?

Hoa Liên nhìn chằm chằm cái đuôi ngũ sắc lèo lẹt sau mông Không Uyên, nhất thời nín bặt.

“Ngươi đừng có mà qua đây.” Hoa Liên nhanh chóng đứng dậy từ trên ghế, tránh thoát khỏi cú ôm của Không Uyên.

Không Uyên vô huyệt, trực tiếp nằm úp sấp lên cái ghế Hoa Liên vừa mới ngồi, mặt đầy đau khổ, “Ngươi vậy mà cũng ghét bỏ ta~~~~ hu hu hu~~~ ngươi không cần ta nữa~~~~”

Khỏe mắt Hoa Liên giật giật, hẳn có thể khiến người ta buồn nôn hơn nữa được không?

“Ngươi... sao lại biến mình thành thế này?” Nàng không hề hoài nghi một tí nào, Không Uyên nhất định là cứ thế mà đi thẳng tới đây, không biết người trong thành nhìn thấy hình tượng này của Không đại thiếu, có ý kiến gì không đây.

“Một lời khó mà nói hết.” Không Uyên thờ dãi, rõ ràng không muốn nói.

Hoa Liên nhìn vẻ mặt đau khổ của hắn, cũng không hỏi gặng, “Xảy ra vấn đề gì sao?”

“Khụ khụ, lúc thi triển thuật biến thân, xảy ra tí lỗi nhỏ nhỏ.” Không Uyên lúng túng nói.

Hoa Liên như ngẫm nghĩ gì đó, gật đầu, vấn đề thoát nhìn không nhỏ tí nào, hẳn vậy mà không thể nào thu hồi chân thần, theo lý thuyết lúc này hắn phải đi tìm Không Tước Hoàng mới đúng, dù sao chuyện này cũng quan hệ đến việc tu luyện của hắn, nhưng hắn đến tìm nàng, vậy thì có nghĩa là chuyện phiền phức này không thể kinh động đến vị cha già nóng tính ở nhà hắn rồi.

“Ngươi phá giới?” Tình trạng này của Không Uyên rõ ràng thuộc loại sau khi biến thân thuật thất bại thì bị phản phệ, lúc Hoa Liên dạy hắn đã nói qua, khi sử dụng thuật biến thân cần phải chú ý những điểm gì.

Nàng cảm thấy, Không Uyên hình như không giống kiểu người sẽ làm chuyện ngu xuẩn, giờ nàng mới hiểu, là nàng đã đánh giá quá cao năng lực của Không Uyên.

“Aiz...” Hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Không Uyên.

“Không phải là ngươi đi... rình trộm cô nương nhà ai đấy chứ?” Khi thi triển thuật biến thân, tâm tình nhất định không thể quá mức dao động, nếu không rất dễ khiến khí huyết nghịch lưu, tạo thành hậu quả nghiêm trọng, Hoa Liên vẫn cảm thấy loại chuyện kiểu này không có khả năng phát sinh.

“Khụ khụ, không có, không có, tuyệt đối không có, ta sao có thể làm chuyện vô nhân phẩm đó được chứ.” Không Uyên vội vàng lắc đầu.

Hắn nhất định là đã đi rình trộm rồi, trong lòng Hoa Liên nhận định.

Hoa Liên vẫn sống ở thành Nam Khê son đương nhiên không biết, sự tích vinh quang Không đại thiếu bị người ta đuổi giết ngàn dặm, thiếu chút bị nhổ sạch hết lông đuôi.

Không Uyên biến thành bộ dạng như vậy, nhất thời Hoa Liên cũng không có biện pháp gì tốt. Mặc dù nàng biết thuật biến thân, nhưng nghiên cứu cũng không quá thấu triệt, cuối cùng Hoa Liên đành phải phái Thanh Y về Đại Hoang sơn một chuyến, bảo hắn đi hỏi Hồ Uẩn xem có chú ý gì hay không.

Sau khi Thanh Y lĩnh mệnh rồi đi, nàng đã Không Uyên đến đại đường, đi bán thuốc cho nàng.

Không Uyên trái lại được cái da mặt đủ dày, ngày ngày lê cái đuôi không tước kia đi bán thuốc, cho nên mấy ngày Thanh Y bỏ đi, việc buôn bán của Lưu Ly đường vô cùng náo nhiệt, thậm chí ngay cả Quân Hầu cũng nghe tin chạy tới ngó một lần hiếm khi không tước xòe đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tin tức kinh hoàng

Thanh Y thực sự đã chuyển lời nhắn của Hoa Liên, nhưng mà người tới lại không phải Hồ Uẩn, mà là... Không Tước Hoàng.

Nhìn Không Uyên giống hệt như con gà con bị cha hắn túm cổ áo xách qua, Hoa Liên lùi lại sau co rúm lại, không phải là nàng không đủ nghĩa khí, mà là nàng hữu tâm vô lực, Không Tước Hoàng xem ra, vô cùng tức giận...

“Ngươi đã làm gì hả!”

“Cha... con sắp bị cha bóp chết rồi.”

“Ông đây sao lại sinh ra một đứa khốn kiếp như ngươi chứ!”

“Cha, con là mẹ sinh mà.”

“Ngươi, ngươi lại dám đi trêu chọc bộ tộc Phụng Hoàng! Ông đây phải chém ngươi trước!!”

“Đây là hiểu lầm...” Không biết có phải ảo giác hay không, Hoa Liên cứ cảm thấy lúc hắn nói câu này, có chút chột dạ.

“Hiểu lầm? Người biến thành hồ ly lừa ăn ở cùng tiểu cô nương nhà người ta hơn một tháng, người còn nói đây là hiểu lầm!” Không Tước Hoàng vừa gào xong, Hoa Liên đã thấy một con choáng váng.

Chẳng trách Không Uyên tình nguyện kéo cái đuôi đó cũng không chịu quay về Đại Hoang sơn, hắn giỏi thật đấy, ngay cả tộc Phụng Hoàng cũng dám đi trêu chọc, không biết hắn dò là ở đâu ra tung tích của bộ tộc Phụng Hoàng.

“Một lời khó nói hết cha ơi~”

“Khó nói hết cái rắm, hôm nay ông đây phải diệt người trước, đỡ để người khiến ta mất mặt xấu hổ!” Không Tước Hoàng hoàn toàn bùng nổ, cũng may ông ta còn chưa mất hết lý trí. Chỉ đập cho Không Uyên một cước ngã dúm dúm, sau đó dùng sức giẫm mấy cái, giẫm cho đến khi mặt đất trên đại sảnh thành hình người, ách, một hình người mang theo cái đuôi của không tước.

“Con chưa nhìn thấy gì cả mà...” Không Uyên bị giẫm trên đất rên rỉ, rốt cuộc sau hơn một tháng, hắn mới tìm được một cơ hội, kết quả, chỉ mới nhìn một cái mà thôi, còn chưa nhìn rõ, đã biến thành bộ dạng thế này, sau đó, hắn liền trải qua những ngày tháng bị đuổi giết, ài, hắn sống dễ dàng lắm sao?

“Theo ông đây về bồi tội với tiểu cô nương nhà người ta.”

Không cho Không Uyên mở miệng giải thích, giống hệt như ung già bắt gà con, Không Uyên cứ thế bị cha hắn tóm đi, Hoa Liên đứng bên cạnh cái hồ hình người to đùng, đưa mắt nhìn Không Uyên đã đi xa, lần nào, hắn cũng đến và đi như một con gió vậy....

Thanh Y đại khái là có việc phải làm, sau khi đi rồi, chưa từng quay lại, không có hắn, Hoa Liên lại thấy tự tại hơn nhiều, tâm trạng tốt thì mở cửa bán đan dược, tâm trạng không tốt thì đóng cửa ra ngoài tản bộ.

Đơn giản, nàng có một sự phụ tốt, chỉ điểm cho nàng rất nhiều trong phương diện luyện đan, bây giờ Hoa Liên đã miễn cưỡng có thể luyện chế ra được đan dược Huyền cấp thượng phẩm. Hơn nữa, vì trên tay nàng có rất nhiều đan phương hiếm thấy, cho dù thời gian mở tiệm mỗi ngày chỉ có hai ba canh giờ, cũng sẽ có không ít người đến mua thuốc.

Nếu như những ngày tháng này có thể cứ tiếp tục bình yên như vậy, với tính cách của Hoa Liên, nàng tuyệt đối sẽ không rời khỏi thành Nam Khê sơn, nhưng mà, sau hai tháng tới đây, nàng đột nhiên nghe được một tin tức khiến người ta giật mình.

Điện Huyết Ma nội loạn, hai đời Huyết Ma đấu nhau đến sống chết, một chết một trọng thương, phụ thân của Tiểu Chi bỏ mạng, hiện giờ Ma đạo đại loạn, Huyết Ma điện vẫn đứng đầu Ma đạo trước mắt tràn ngập nguy cơ. Không chỉ có chính đạo nhìn chăm chăm vào bọn họ, ngay cả Ma đạo cũng đang như hổ rình mồi nhắm vào bọn họ.

Hoa Liên nghe tin này, trong lòng đầu tiên là nghĩ đến Tiểu Chi, sau đó là Phong Biệt Tinh, Phong Biệt Tinh là nghĩa tử của Huyết Ma đời trước, trong Huyết Ma điện, vẫn có thể lực không nhỏ, nhưng hiện giờ, thể lực trong tay hắn càng lớn thì càng bất lợi với hắn.

Nếu như tu vi của hắn cao đến một trình độ nhất định có lẽ sẽ không thành vấn đề, nhưng dù sao hắn quá trẻ, một Ma Soái trong đám Ma Tu, căn bản chẳng là gì, đến lúc thực sự liều mạng. Ai quan tâm người năm nay bao nhiêu tuổi, có nhỏ hơn đôi phương mấy ngàn tuổi hay không.

Ma đạo tàn khốc hơn bất cứ nơi nào khác, muốn làm nên trò trống, trừ giết chóc ra không có bất cứ biện pháp nào khác.

Biết được tin tức này, ngay ngày hôm sau, Hoa Liên ra khỏi thành, ba ngày sau, mới chập vạt cả người quay lại thành, nàng chưa kịp nghỉ ngơi đã trực tiếp đến tìm Quân Hưu, đây không phải lần đầu tiên nàng bước vào phủ thành chủ, có điều trước mắt nàng không có tâm trạng nào để thưởng thức kiến trúc và cảnh đẹp chỗ này.

Quân Hưu ở trong phủ, ngay cả phu nhân của hắn, Cung Lăng cũng ở đây.

“Người đến tìm ta, có phải gặp phiền toái gì không?” Quân Hưu ngồi ở ghế chủ vị, Cung Lăng đứng bên cạnh hắn, ánh mắt không tự chủ mà quét qua Hoa Liên, trong mắt có sự oán hận không dễ nhận ra.

“Tiểu Chi gặp phiền phức rồi.”

Vừa nghe đến Tiểu Chi, vẻ mặt của Quân Hưu lập tức biến đổi, “Phiền phức gì?”

“Chuyện ở Huyết Ma điện, chắc người đã nghe rồi chứ?”

“Ừ.” Thân phận của Tiểu Chi, bên phía Ma đạo đã truyền ra, Quân Hưu tuy không phải người trong Ma đạo, nhưng chỉ cần hắn có ý định, muốn biết tin này cũng không khó.

“Ta đã liên lạc với Phong Biệt Tinh, hắn nói Tiểu Chi có thể bị người của Luân Hồi điện bắt đi.”

“Tin tức có chính xác không?” Quân Hưu cẩn thận hỏi, tay của hắn siết chặt mép bàn, chiếc bàn tạc từ thủy ngọc giống như bị đục mòn, bị hắn dùng tay nắm thành bết.

Hoa Liên gật đầu một cái.

“Chúng ta đi.”

“Phu quân.” Quân Hầu đứng dậy đi thẳng ra ngoài, không đợi hắn đi xa, Cung Lăng vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng gọi Quân Hầu một tiếng.

Quân Hầu chỉ dừng bước một chút, sau đó liền cất bước rời đi, không quay đầu nhìn nàng ta lấy một cái.

Hoa Liên quay đầu lại nhìn Cung Lăng, rõ ràng trên gương mặt còn mang theo nụ cười, trong mắt lại có sự thê lương không thể nói thành lời, một nữ nhân như vậy, rốt cuộc nên coi là thành công hay là thất bại?

Nàng ta dùng cái danh thành chủ phu nhân để vây khốn người đàn ông này, đáng tiếc lại không thể nào vây khốn được trái tim của hắn.

May mà, tình hình phía Huyết Ma điện dù không ổn lắm, nhưng những tai mắt ngầm bọn họ rải khắp các châu vãn ở đây, lần trước khi chia tay Phong Biệt Tinh, hắn đã nói cho Hoa Liên cách lấy được tin tức của bọn họ từ trong tay những tai mắt ngầm kia.

Đọc đường đi, Hoa Liên nhờ những tai mắt ngầm này, vất vả lắm mới tìm được tung tích của Tiểu Chi.

Qua vài ngày điều tra, Hoa Liên biết được Tiểu Chi quả nhiên đang nằm trong tay Luân Hồi điện, có điều chuyện lần này dường như không hề đơn giản như nàng tưởng, hai đời Huyết Ma đột nhiên tranh chấp, thậm chí đến nông nổi đầu nhau sống chết, trong chuyện này sao có thể không có ẩn tình.

Huống chi, hai người đó vừa mới đánh xong, người của chính đạo đã vọt tới, bắt luôn cả vị Huyết Ma điện chủ còn sống kia lại, chuyện này nếu không phải do bọn họ thiết kế mới là lạ.

Cũng không biết bọn họ định làm gì, cho dù có làm gì, chuyện này cũng không liên quan đến nàng, chỉ cần có thể cứu được Tiểu Chi ra là được rồi.

Lần này Quân Hầu đi một mình, không mang theo bất cứ thuộc hạ nào, dù sao thân phận của hắn cũng khác người thường, hắn đại diện cho một phương thế lực của Yêu tộc, nếu như hắn dẫn người gây xung đột với Luân Hồi điện, chuyện này rất có thể sẽ biến thành mâu thuẫn giữa Yêu tộc và Chính đạo.

Cho dù có một lòng muốn cứu Tiểu Chi về, hắn cũng khó mà bỏ được vị trí hiện tại, chỉ dựa vào hai người, nàng và Quân Hầu, muốn cứu người từ trong tay mười mấy tu sĩ Xuất Khiếu kỳ và hai tu sĩ Hóa Thần kỳ của Luân Hồi điện, đơn giản chính là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Tu vi của Quân Hầu cũng chỉ mới đến Yêu Đế kỳ giữa, cũng bằng với Hóa Thần kỳ của tu sĩ loài người mà thôi, cho dù hắn có mạnh hơn nữa, cũng không thể một mình đối phó được với nhiều người như vậy.

Sau khi lấy được tin tức mới nhất của Luân Hồi điện, Hoa Liên nhìn một lần mới giao cho Quân Hầu. Hai ngày nay, Quân Hầu không nói câu nào, dọc theo đường đi, chỉ cần thấy tu sĩ chính đạo, hắn đều không bỏ qua.

Hoa Liên tương đối lo lắng, còn chưa tìm được Tiểu Chi, hắn đã không duy trì nổi nữa.

Sau khi Quân Hầu nhìn xong, thuận tay phá hủy miếng ngọc giản truyền tin kia, xoay người định đi, Hoa Liên thở hắt một hơi, vươn tay kéo hắn lại, “Người định đi đâu.”

“Cứu nàng.”

Hoa Liên lại thở dài, đúng là, lộ trình của những người đó vừa đúng sẽ đi qua ngọn núi mà bọn họ đang ở, chẳng qua là, một mình hắn cứ thế mà xông ra, rốt cuộc là muốn cứu người hay muốn chịu chết. Hắn dù gì cũng là người đứng đầu một thành, sao trong thời khắc mấu chốt, đầu óc lại không hoạt động gì cả?

“Một mình ngươi không cứu được nàng.”

“Ngươi có cách?” Quân Hầu nhìn Hoa Liên một cái, cũng không ôm bất cứ hy vọng nào với nàng, Hoa Liên chẳng qua cũng chỉ mới đến Yêu Soái kỳ đầu mà thôi, nàng sao có thể có cách, là vì hắn quá lo lắng cho an nguy của Tiểu Chi, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng mà thôi.

Hoa Liên do dự một chút, mới mở miệng, “Cách thì có, chẳng qua là... ta cần ngươi cho ta vài thứ.”

“Ngươi muốn cái gì? Chỉ cần ta có.”

“Ta nghe nói trên tay ngươi có một bụi cây Nhân sinh quả.” Tin này là nàng nghe sư phụ Lạc Lâm Cửu nói qua một lần truyền âm. Lúc ấy, Lạc Lâm Cửu chỉ nói với nàng, trong tay thành chủ thành Nam Khê sơn có một gốc cây Nhân sinh quả do thành chủ đời trước truyền lại, lấy yêu khí của bản thân nuôi dưỡng cây.

Nhân sinh quả là một loại kỳ quả, không thể khiến cho người ta nâng cao tu vi, nhưng lại có thể khiến cho một người có thể nhìn thấu kiếp trước đời sau. Ăn thứ quả kia, đồng nghĩa với việc có được một nửa Tiên đạo.

Dĩ nhiên, loại quả này, ba ngàn năm mới chín, tính ra, gốc cây trong tay Quân Hầu kia cũng sắp chín.

Quân Hầu không hỏi Hoa Liên rốt cuộc làm sao biết được tin này, chỉ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng gật đầu một cái, “Ngươi có thể đảm bảo cứu được nàng ấy không?”

“Ta không thể bảo đảm tuyệt đối, chỉ có thể thử một lần, nhưng chỉ cần bọn họ chạm vào quả, tuyệt đối sẽ trúng độc.”

“Được.” Quân Hưu không hỏi tại sao, hai tay kết ấn, sau từng dấu tay lập đi lập lại, Hoa Liên đột nhiên cảm thấy được một trận dao động của không gian, trước mặt Quân Hưu đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy bảy màu, hần vươn tay vào trong, một lúc sau, lấy ra một gốc cây ăn quả thất sắc.

Cây Nhân sinh quả, thứ kỳ thụ của thiên địa như vậy chỉ cần được thấy một lần đã là cơ duyên lớn rồi, Hoa Liên nhìn chăm chăm gốc cây ăn quả kia một hồi lâu, mới gạt đầu với Quân Hưu một cái, “Bọn họ còn một khoảng thời gian nữa mới đến đây, bây giờ chúng ta bắt đầu bố trí.”

“Ngươi muốn ta làm gì.”

“Giúp ta luyện đan.”

“Luyện đan?” Quân Hưu cau mày, hần không hiểu, lúc này sao Hoa Liên còn có tâm trạng mà luyện đan,

“Đan độc.” Lấy tu vi hiện giờ của nàng, đan độc luyện chế ra không thể sinh ra bất cứ thương tổn nào với kẻ mạnh ở Xuất Khiếu kỳ, trừ phi có một Yêu Đế như Quân Hưu ở một bên giúp đỡ nàng.

“Ngươi biết luyện chế đan độc?” Quân Hưu cả kinh. Hoa Liên gạt đầu, bởi vì hần một lòng vì Tiểu Chi nên nàng mới có thể nói với Quân Hưu bí mật này, trong lòng Hoa Liên rất rõ, vô luận là tu sĩ phương nào, đối với đan độc sư đều hạ thủ không lưu tình, dù sao, trong mắt bọn họ, đan độc chính là dị đoan.

“Ngươi có thể chọn giết ta, hoặc giúp ta.”

“Nói ta biết, làm thế nào.” Quân Hưu chỉ gạt mình trong khoảnh khắc, sau đó nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, vô luận Hoa Liên có là gì cũng được, chỉ cần có thể cứu được Tiểu Chi, đối với hần mà nói, đều chẳng sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Sắp đặt

Bởi vì thời gian cấp bách, Quân Hưu tiện tay bỏ ra một sơn động trong núi đá, hai người ở bên trong luyện đan. Đại yêu có tu vi như Quân Hưu, mặc dù không tinh thông luyện đan, nhưng trình tự thì vẫn biết đôi chút.

Thứ độc đan lần này Hoa Liên muốn luyện chế là do Lạc Lâm Cửu dạy thêm cho nàng, là thứ có thể giúp nàng thoát được nguy hiểm trong thời khắc mấu chốt, cũng không hề được ghi lại trên ngọc giản.

Khi thấy Hoa Liên lấy lò luyện đan ra, trong mắt Quân Hưu lóe lên một tia kinh ngạc, với kiến thức của hần, đương nhiên có thể nhận ra được chiếc lò này không tầm thường, xung quanh đỉnh đã được trạm khắc kín mít, lưu giữ một ấn ký tinh thần vô cùng cường đại, dường như là dùng để truyền âm. Nói cách khác, người dạy Hoa Liên luyện chế đan độc, vẫn còn sống.

Sau khi đặt lò luyện đan xuống, Hoa Liên lại liên tiếp lấy một đồng dược liệu từ trong chiếc nhẫn chứa đồ ra, đều là vài thứ dược liệu hết sức tầm thường, năm tuổi cũng không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ trăm năm mà thôi. Ở Tu Chân giới, dược liệu trăm năm tuổi, thực sự không tính là cái gì. Trong những thứ dược liệu kia, có thứ hần chưa từng thấy bao giờ, thoạt nhìn cũng không giống như dược liệu, vậy có lẽ là bí truyền của Đan độc sư rồi. Quân Hưu trầm nghĩ vậy.

“Từ nay thôi.” Đẩy một đồng dược cho Quân Hưu, thuận tiện đẩy luôn cả lò luyện đan đến bên cạnh hần, “Ta nói ngươi làm.”

Quân Hưu nhìn chiếc lò luyện đan kia một lúc lâu mới cảm lên. “Dùng yêu khí trút vào trong lò luyện, sau đó lần lượt bỏ những dược liệu kia vào, cho đến khi biến thành thể khí mới thôi.” Quân Hưu nghe theo sự chỉ dẫn của Hoa Liên, nghiêm túc thi hành từng bước, sợ rằng ngay cả năm đó khi hần tu luyện cũng chưa từng dụng tâm đến như vậy. Cũng may, Hoa Liên giảng giải cực kỳ tỉ mỉ, ngay cả lúc nào cần thay đổi lượng lửa, nàng cũng sẽ kịp thời nói cho Quân Hưu.

Quân Hưu thực may là Yêu Đế, nếu đổi thành người khác, căn bản không thể nào hoàn toàn làm được theo lời của Hoa Liên, nhẹ nhàng biến đổi yêu khí xoay chuyển lớn nhỏ.

Thứ đan độc này, hai người luyện một lần là mất hơn hai canh giờ, mắt thấy thời gian không còn nhiều, mặc dù trong lòng nôn nóng nhưng Quân Hưu cũng không dám liều lĩnh. Hoa Liên ngồi đối diện Quân Hưu, vẫn nhìn chăm chăm vào lò luyện đan, rốt cục, nhìn thấy trên nắp lò tản ra một luồng khói mờ màu xanh nhạt.

“Buông tay.”

Quân Hầu lập tức buông tay, lò luyện đan trực tiếp bị Hoa Liên đón lấy. Hoa Liên cũng không vận dụng yêu khí, mà triệu hồi Nghiệt hỏa ra ngoài, sau khi Nghiệt hỏa dâng lên, khói tỏa ra trên nắp lò ngày càng nhiều. Kỳ quái ở chỗ, làn khói mù màu xanh kia không hề tản đi, mà lại tụ lại trên nắp lò, ngưng tụ thành một khối.

Hoa Liên lấy cây Nhân sinh quả ra, để cho rễ cây tiếp xúc với luồng sương xanh kia. Cây Nhân sinh quả giống như cảm nhận được nguy hiểm vậy, lá cây run rẩy kịch liệt, mà luồng sương xanh kia lại giống như một vật sống, liều mạng chui vào trong những cái rễ cây xanh mượt của cây Nhân sinh quả.

Hai bên tranh đoạt nửa ngày, cuối cùng, bởi vì Quân Hầu ra tay áp chế cây Nhân sinh quả lại, luồng sương xanh kia rốt cục cũng đắc thủ.

“Vậy là được rồi?” Nhìn cây Nhân sinh quả không hề có một chút thay đổi nào, Quân Hầu có chút do dự hỏi.

“Không sai biệt lắm, tìm một chỗ bố trí vật này đi.” Hoa Liên cẩn thận bày kết giới xung quanh cây Nhân sinh quả, hiện giờ nàng cũng không dám tùy tiện động vào vật này.

Người thường, vĩnh viễn sẽ không biết đến điểm đáng sợ của đan độc. Đây cũng là lý do tại sao khi học được cách chế đan độc xong, hơn phân nửa tu sĩ đều không thể quay đầu lại. Đây là một con đường tràn đầy cảm dỗ, có thể vượt cấp mà giết chết kẻ thù của mình, ai còn liều mạng tu luyện làm gì nữa.

Muốn để người của Luân Hồi điện lấy được vật này, cần một sự trùng hợp nhất định, dưới sự bố trí của Quân Hầu, loại trùng hợp có thể sắp xếp này nếu như không cẩn thận cân nhắc, cũng sẽ không phát hiện ra manh mối gì. Sau khi bố trí xong tất cả, hai người bèn rút lui khỏi cánh rừng mà đám người kia sẽ đi qua. Tất cả đều được tiến hành theo ý tưởng của Hoa Liên. Hai người thu liễm hơi thở lại chờ ở một đầu khác của khu rừng, sau khi lấy được cây Nhân sinh quả, bọn chúng nhất định sẽ ra ngoài từ phía này. Đến lúc này, Quân Hầu mới từ từ bình tĩnh lại. Ngẫm ra, phát hiện mình lại bị Hoa Liên dắt mũi đi từ đầu đến cuối. Chuyện này cũng không có gì to tát, mấu chốt là, dưới tình huống này mà Hoa Liên vẫn có thể tỉnh táo nghĩ ra đôi sách, không thể không khiến hắn phải nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Nếu nàng là con gái ruột của Hồ Hoàng, e phải nói là, Yêu tộc nhất định sẽ có một chỗ dành cho nàng. Đáng tiếc, hiện giờ Hoa Liên sẽ có kết cục thể nào, hắn cũng không thể kết luận được. Tâm tư của Vân Khi, từ xưa tới nay không ai có thể đoán trước được.

Hoa Liên đoán được mớ đầu, nhưng lại không đoán được kết thúc. Người của Luân Hồi điện đích xác đã tìm được cây Nhân sinh quả, nhưng trên đường, lại có những kẻ khác xông vào trong rừng.

Nơi đặt cây Nhân sinh quả đã bị Quân Hầu hạ một thứ cấm chế xảo diệu, người của Luân Hồi điện mất một chút thời gian, một nhóm người khác đã tìm đến nơi. Chờ nửa ngày mà không thấy có người đi ra, trong lòng Hoa Liên cũng có chút lo lắng, lại đợi chừng khoảng một nén nhang nữa, trong rừng rốt cuộc cũng có động tĩnh, có điều, động tĩnh lần này dường như có hơi lớn. Chỉ dùng mắt thường thôi, Hoa Liên cũng biết, bên trong có người đang đánh nhau, hơn nữa còn vô cùng kịch liệt.

“Đi thôi.” Quân Hầu kéo Hoa Liên theo cẩn thận che giấu hơi thở, đi vào trong rừng. Không lâu sau, liền nhìn thấy chiến trường.

Ngoài dự liệu của nàng, hai phe động thủ vậy mà lại đều là tu sĩ chính đạo, một bên là người của Luân Hồi điện, Tiểu Chi rõ ràng đang đứng cạnh đó. Mà bên kia, lại là người của Linh Lung cung. Mà Thương Tinh, vừa vặn cũng đứng đó.

Hoa Liên không tìm được mà trọn trùng mắt, sao cứ cảm thấy nàng ta là âm hồn không tan vậy, đi đâu cũng có thể đụng phải nàng ta, thế này cũng quá trùng hợp đấy. Dĩ nhiên, chuyện trùng hợp còn có rất nhiều, bởi vì bên cạnh Thương Tinh, còn có một hòa thượng, vô cùng không khéo là, Hoa Liên cũng đã gặp hòa thượng này rồi.

Theo bối phận mà nói, hắn coi như là sư huynh của Ân Mạc, hòa thượng này pháp danh là Diệt Thiên, trông coi hình phạt lớn nhỏ trong Kim Luân tự, vẫn không vừa mắt với Ân Mạc, từ khi Ân Mạc nhập môn đã đối đầu với hắn, đáng tiếc đến giờ vẫn chưa từng thắng nổi. Không ngờ tới, lần này hắn lại đi chung với Thương Tinh.

Được rồi, hiện giờ cũng không có việc gì của họ, tu sĩ Hóa Thần kỳ từ hai biến thành bốn, cho dù Quân Hầu có kích động hơn nữa cũng không dám nhảy ra ngoài chịu chết vào lúc này. Cây Nhân sinh quả này quả nhiên có sức hấp dẫn vô cùng lớn. Cũng không ai biết nó dùng để làm gì, cứ thế bao người đến tranh đoạt, thậm chí ngay cả đồng đạo cũng không tiếc trở mặt thành thù. Hoa Liên cũng coi như đã hoàn thành hành động vĩ đại nhất.

“Thương Tinh tiên tử cản đường chúng ta là có ý gì?” Hai trưởng lão của Luân Hồi điện mặt đầy vẻ khó coi nhìn nữ tử đối diện. Trái lại không hề mở miệng chỉ trích Diệt Thiên hòa thượng đứng bên cạnh Thương Tinh, đại khái là cảm thấy nhân phẩm của hòa thượng thì có vẻ đáng tin chăng.

“Đồ đệ lại, các ngươi có thể đi.” Lời này nói ra cần bao nhiêu phách lối có bấy nhiêu phách lối. Hai trưởng lão Luân Hồi điện kia xanh mặt liếc mắt nhìn nhau, vậy mà không hề báo trước đã ra tay động thủ. Thương Tinh đã sớm có chuẩn bị, một mình nghiêng đón hai người kia. Diệt Thiên thì chỉ đứng qua một bên, nhắm mắt đọc kinh của hắn, dường như cũng không có ý lên giúp một tay.

Thương Tinh không hổ là chương môn Linh Lung cung, mặc dù tu vi xấp xỉ hai người kia, lấy một địch hai mà vẫn không hề rơi xuống thế hạ phong, thậm chí còn mơ hồ áp chế đối phương. Theo nhịp độ gay cấn của trận đánh, hàn khí trên người Thương Tinh cũng ngày càng đậm, không riêng gì chốn chiến trường này, thậm chí khắp khu rừng cũng đều bị sương mù bao phủ. Vì lo sẽ bị phát hiện nên Hoa Liên căn bản không dám vận dụng yêu khí chống lạnh, chỉ có thể gắng chống đỡ, cũng may là hàn khí không phải nhắm vào nàng, cho nên cũng không xảy ra tình trạng trúng hàn độc như lần trước.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Thương Tinh đứng giữa không trung hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dừng lại động tác tấn công, vươn tay tháo chiếc vòng tay trên cổ tay xuống, nàng ta vút chiếc vòng kia ra giữa khoảng không, chiếc vòng kia vậy mà lại hóa thành một con rồng băng.

Băng long hấp thụ hàn khí xung quanh, dần dần trở nên to lớn, vọt về phía hai trưởng lão Luân Hồi điện phía đối diện.

“Di chuyển.” Sau khi Quân Hạo nhìn thấy con rồng băng kia, ánh mắt đột nhiên mở lớn. Mặc dù không hề lên tiếng, nhưng lại khiến Hoa Liên hiểu rõ hắn muốn nói gì.

Hai trưởng lão kia hiển nhiên chỉ nghĩ con băng long này là do Thương Tinh hóa ra để hù dọa người khác, dù sao trong môn phái của bọn họ cũng có trường hợp tu luyện kiếm thuật đến cực hạn có thể hóa thành một con rồng. Cho nên hai người không hề quá mức căng thẳng, chẳng qua là, ngay khi một trong hai người bị hàn khí mà băng long phun ra làm cho đông cứng, tất cả đều biến đổi. Con rồng băng vừa nãy còn máy móc nghe lệnh, đột nhiên giống như sống dậy, con người vốn không có chút sinh cơ đột nhiên bắt đầu chuyển động.

“Hừ hừ, Nguyên Anh của Hóa Thần kỳ, mùi vị nhất định rất được.”

“Mau giải quyết bọn hắn đi.” Thương Tinh đứng phía sau, nghe thấy Băng Long mở miệng, trên mặt hiện lên vẻ khó chịu.

“Được rồi, các người liền dâng Nguyên Anh tặng cho bản long ta đi.” Nói xong, con rồng băng kia đột nhiên biến mất giữa không trung, đến khi xuất hiện trở lại, vùng đan điền của hai trưởng lão Luân Hồi điện kia đã xuất hiện hai lỗ thủng máu.

“Xuyên qua không gian.” Đôi môi của Quân Hạo phát khô, con rồng này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Cho dù là tộc trưởng Long tộc, tu vi cũng không mạnh đến mức có thể xuyên qua không gian. Hai trưởng lão Luân Hồi điện kia cũng không tránh được một kiếp, Nguyên Anh của hai người bị Băng Long nuốt thẳng vào bụng, nó cũng nuốt luôn cả tiếng hét chói tai mà Nguyên Anh phát ra.

Băng Long liếc nhìn cây Nhân sinh quả trên mặt đất, trong mắt lóe lên một tia sáng quỷ dị, nhưng nó không nói gì, lại biến thành vòng tay, trở lại cổ tay.

Hai kẻ dẫn đầu đã chết, những đệ tử Luân Hồi điện khác đã sớm bị dọa cho sợ đến mức không còn dũng khí mà chạy, bây giờ, đứng trước mặt tu sĩ Hóa Thần kỳ, bọn họ có chạy cũng không chạy nổi.

Thương Tinh bước tới nhặt cây Nhân sinh quả lên, đi về phía hòa thượng Diệt Thiên.

“Đại sư có biết, đây là thứ cây quý gì không?” Diệt Thiên đón lấy cây Nhân sinh quả, nhìn qua nhìn lại kỹ càng, hai người cách nhau khá gần, đây là cơ hội tốt vô cùng, nhưng Hoa Liên lại tỏ ra do dự. Nếu như nàng không động thủ, một lát nữa nói không chừng Thương Tinh sẽ giết luôn những kẻ còn lại của Luân Hồi điện, mà Tiểu Chi, chỉ e cũng khó thoát khỏi cái chết. Nhưng nếu động thủ, con băng long vừa nãy, thực sự gây cho nàng chấn động quá lớn.

Hai tu sĩ Hóa Thần kỳ, cứ vậy mà chết, bọn họ căn bản không cùng một cấp bậc, cũng không biết Thương Tinh lấy được con băng long nghịch thiên như vậy từ nơi nào. Do dự một chút, Hoa Liên cắn răng, vươn bàn tay đang khẽ run rẩy ra, cầm một cái về phía cây Nhân sinh quả.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Huyền Vũ giáp

Trước khi cầm cây Nhân sinh quả lên, vì cẩn thận, Thương Tinh đã đặc biệt dùng thần thức kiểm tra bên ngoài một lượt, không phát hiện ra bất cứ cấm chế nào, hay có điểm gì không ổn.

“Gốc cây nhỏ này...” Diệt Thiên cau mày, tốc độ Phật châu chuyển động trong tay tăng nhanh, “Có vài phần giống với cây Nhân sinh quả trong lời đồn.” Hắn trả cây Nhân sinh quả lại cho Thương Tinh, cũng không lộ ra vẻ mặt quá hứng thú.

Kim Luân tự dù sao cũng là ngôi sao sáng trong giới Tu Chân, trong Tàng kinh các, có ghi chép rất nhiều những chuyện bí mật mà người ngoài không biết, mà địa vị của hòa thượng Diệt Thiên ở Kim Luân tự ngay dưới trụ trì, đương nhiên chuyện hắn biết được cũng không ít.

“Cây Nhân sinh quả? Đại sư không nhìn lầm chứ?” Thương Tinh sững sờ một chút, cái tên này nàng ta đã từng nghe qua, nhưng chưa từng gặp bao giờ.

“Chắc hẳn là không.” Diệt Thiên chậm rãi lắc đầu, trong Tàng kinh các, đích xác là có ghi chép liên quan đến cây Nhân sinh quả, bảo bối bậc này, tại sao lại xuất hiện ở đây, còn dễ dàng bị hai trưởng lão của Luân Hồi điện lấy được.

Đúng vào lúc hắn và Thương Tinh đang nghi ngờ khó hiểu, thứ quả bảy màu trên cây Nhân sinh quả kia đột nhiên giật giật, một mùi thơm ngấm vào tận ruột gan truyền đến từ đó.

“Quả này, sắp chín sao?” Lúc ngửi thấy mùi hương kia, Thương Tinh theo bản năng bẻ khúc, được một lát nàng phát hiện, bẻ khúc dường như không có mấy tác dụng.

Toàn thân mỗi lỗ chân lông dường như đều đang hút lấy mùi hương kia, mà linh khí trong cơ thể nàng ta cũng nhờ có mùi hương kia kích thích, đã bắt đầu rục rịch.

Nàng có một loại cảm giác, sắp đột phá.

Thời gian dừng lại ở Hóa Thần kỳ giữa của Thương Tinh đã rất dài, gần hơn ba trăm năm, đối với những tu sĩ khác mà nói, thời gian này vẫn là rất ngắn.

Nhưng nàng là cung chủ Linh Lung cung, dĩ nhiên khinh thường việc so sánh với người bên cạnh, nàng phải là kẻ đầu tiên độ kiếp, là người đầu tiên đột phá đến đỉnh của Hóa Thần kỳ.

Loại cảm giác này, làm cho lòng nàng tràn ngập cảm giác mừng như điên.

“Người có nắm chắc sẽ đối phó được với hòa thượng kia không?” Hoa Liên đột nhiên truyền âm với Quân Hưu, nàng phát hiện ra, đan độc mình hạ dường như không hề có bất cứ tác dụng gì với Diệt Thiên.

Quân Hưu nhíu mày, “Ta có thể cản hẳn lại, người đưa Chỉ Nhi đi.” Cao tăng Kim Luân tự, cho dù là Quân Hưu cũng không nắm chắc trăm phần trăm.

Hoa Liên cười khò một tiếng, ánh mắt bay tới nơi Tiểu Chi đang đứng. Hiện giờ đám người Luân Hồi điện đã ai lo thân người nấy, chẳng còn ai quan tâm đến Tiểu Chi, nàng ấy một mình núp trong góc, cách bọn họ một khoảng. Nhưng muốn đưa nàng ấy đi, cũng không dễ dàng như vậy.

“Buông tay.” Quả nhiên, Diệt Thiên hòa thượng không hề bị mùi hương kia ảnh hưởng, hần vron tay định đánh rớt cây Nhân sinh quả. Mặt của Thương Tinh biến sắc, cũng không buông tay, lại xuất thủ cản lại.

“Đại sư đây là có ý gì?” Nàng cho là Diệt Thiên hòa thượng muốn giành gốc bảo thụ trong tay, trong mắt sinh ra vẻ cảnh giác.

“Mau ném đi, cây kia có gì đó không ổn.” Trên người Diệt Thiên phát ra một tầng Phật quang nhàn nhạt, trên mặt mang theo vài phần lo lắng.

“Đại sư đã lo lắng nhiều quá chăng.” Thương Tinh cau mày, cũng không buông tay ngay lập tức. Cảm giác được linh khí trong cơ thể dao động từng đợt, rõ ràng điềm báo sắp đột phá, sao lại có vấn đề được. Đứng trước kỳ bảo, cho dù là cao tăng Phật môn, Thương Tinh cũng không thể tin cậy.

“Người...” Diệt Thiên còn chưa dứt lời, thân thể chợt khựng lại, chợt quay đầu nhìn về phía chỗ Quân Hưu và Hoa Liên đang ẩn thân, trong ánh mắt bắn ra hai luồng kim quang, “Ra đi!”

Hai người không cử động, trong tay Diệt Thiên hòa thượng kia đột nhiên xuất hiện một cây thiền trượng màu đen, phóng thẳng về phía bọn họ. Quân Hưu bấy giờ mới kéo Hoa Liên xuất hiện trước mặt hai người, hần giờ tay đẩy dôi cây thiền trượng kia qua một bên, Hoa Liên cũng bị hần đẩy ra đằng sau.

Vị trí của cây thiền trượng kia bị đánh tới đúng là không tệ, vừa hay trúng vào đám đệ tử của Luân Hồi điện kia. Lần này xem như đi tong năm sáu cái mạng, số còn lại cũng cả kinh chạy tán loạn hết.

Quân Hưu xuất thủ trực tiếp quần lấy Diệt Thiên hòa thượng đầu đá, mà Thương Tinh lại bay về phía đám đệ tử Luân Hồi điện đang chạy loạn kia. Hôm nay, bọn họ nhất định phải chết ở chỗ này.

Thừa dịp Thương Tinh còn chưa đến, Hoa Liên kéo Tiểu Chi bỏ chạy. Lúc Hoa Liên kéo Tiểu Chi đi, nàng khẽ giãy người một cái, có điều cũng nhanh chóng phản ứng lại, đi theo Hoa Liên ra khỏi cánh rừng.

Thương Tinh cũng không mất nhiều thời gian đã diệt khẩu xong đám đệ tử Luân Hồi điện kia, sau đó đuổi theo hướng Hoa Liên chạy trốn.

Từ lúc Hoa Liên đi ra, nàng ta đã phát hiện, sở dĩ không hề động thủ, chính là vì muốn xử lý nàng cuối cùng. Vốn tưởng rằng qua lần trước, nàng sẽ về Đại Hoang sơn ngăn ngáng mấy trăm năm, không ngờ nàng vẫn dám thò mặt ra đây.

Lần này, không ai cứu được mạng của nàng nữa! Thương Tinh không tin, vào thời điểm mấu chốt, lúc nào cũng có người chạy đến giúp nàng ta.

Hai người thoát khỏi khu rừng, bên ngoài bốn bề vẫn vắng lặng như trước, hơn nữa không có rừng cây che giấu, còn dễ dàng bị phát hiện hơn. Thực ra thì dù có rừng cây che chắn thì cũng vô dụng, dù sao tu vi của Thương Tinh cũng cao hơn các nàng quá nhiều.

Không bao lâu, Thương Tinh liền đuổi theo. Trong tay nàng ta, gốc cây Nhân sinh quả kia vẫn tán ra hào quang bảy màu.

“Người nên ở lại đây đi thì hơn!” Thương Tinh cười lạnh một tiếng, cũng không biết đã dùng thủ đoạn gì, Hoa Liên và Tiểu Chi bỗng không không chế được thăng bằng của cơ thể, rớt từ không trung xuống.

Hai người chật vật rơi xuống đất, Thương Tinh nhẹ nhàng đáp xuống phía đối diện hai người, ánh mắt nhìn Hoa Liên mang theo vài phần giễu cợt.

“Hoa Liên, người thực sự là không thông minh.” Thương Tinh lên tiếng châm chọc. Đứng trước mặt người khác, Thương Tinh tiên từ danh chấn Tu Chân giới nhất định sẽ không nói ra lời như vậy, cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt này. Có thể khiến cho Thương Tinh trở nên lỗ mãng như vậy, Hoa Liên cũng coi như đã rất thành công.

Hoa Liên kéo Tiểu Chi vừa đứng dậy ra đằng sau, đứng tại chỗ, trong mắt hoàn toàn không có chút sợ hãi nhìn Thương Tinh, khóe miệng cong lên, “Trong mắt ngươi, chắc chỉ có mình ngươi là người thông minh.”

“Nếu như ta là ngươi, ta sẽ sống ở Đại Hoang sơn vĩnh viễn không ra ngoài.”

Hoa Liên cười khẽ, “Cho nên, đời này, ngươi cũng chỉ được đến như thế mà thôi.” Trong giọng nói mang theo sự khinh thường. Nếu cả đời nàng trốn tránh, sợ rằng vĩnh viễn sẽ chẳng nên được đại sự, đợi đến lúc Độ Kiếp kỳ, e là sẽ chẳng sống qua nổi mấy lần lôi kiếp đã tan thành tro bụi.

Tu sĩ vốn đã là nghịch thiên, cuộc sống nào có dễ dàng như vậy, sau Độ Kiếp kỳ, chịu chín lần Lôi kiếp mới được thành tiên nhân, mỗi một lần đều cửu tử nhất sinh, cho dù trong tâm chỉ xuất hiện một tia khuyết điểm thôi, cũng sẽ vì thế mà bỏ mạng.

Con đường của nàng, tuyệt sẽ không bị cắt đứt bởi Thương Tinh, trở ngại chần chừ trước mặt nàng, nhất định sẽ do nàng đích thân xử lý.

“Vậy sao.” Thương Tinh không cho là đúng, chỉ nghĩ Hoa Liên đang cố gắng chống chế mà thôi, “Lời này, phải để lại cho ngươi mà đúng, ngươi cũng có thể coi là một thiên tài, đáng tiếc, cuối cùng vẫn chấm dứt trên tay ta.”

“Chúng ta có thể thử một lần.” Tiểu Chi siết chặt tay Hoa Liên, nàng có thể cảm nhận được điểm kinh khủng của người trước mặt. Nàng cũng không lo lắng mình có còn mạng hay không, chỉ sợ vì bản thân mà khiến Hoa Liên phải liên lụy.

Dù sao, nàng ấy cũng tới để cứu mình.

Cõi đời này, song thân của nàng đều đã không còn, trừ Hoa Liên ra, sẽ chẳng còn ai quan tâm đến an nguy của nàng nữa.

Thương Tinh cười lạnh, “Xem ra, ngươi rất có lòng tin với bản thân, đã vậy, ta sẽ để ngươi ném thử thủ đoạn của ta.” Tiếng nói bật ra, cả đất trời đều biến thành một vùng trắng bạc, từng mảnh tuyết giống như những lưỡi dao sắc bén lao xuống từ không trung.

Dưới chân Hoa Liên, một đóa Hồng Liên gần như trong suốt từ từ nở rộ. Sau khi đóa sen đỏ nở bung, ngay cả thế giới như được Thương Tinh dùng băng tuyết để dựng nên này cũng không còn rét lạnh như lúc trước nữa.

Lần này, vết thương trên người Hoa Liên đã khỏi hẳn, dùng Nghiệt hỏa đối kháng với băng hàn của nàng ta, tuy phải cố hết sức, nhưng cũng không hoàn toàn không có sức chống cự như lần trước.

Tuy nói là chống đỡ được hàn khí, nhưng Hoa Liên lại không tài nào ngăn cản được từng mảnh tuyết như những lưỡi đao băng kia rơi xuống từ trên trời. Cái hạn này, nàng nhất định phải gánh, chỉ có như vậy, nàng mới có cơ hội thắng được một đường sinh cơ. Giờ nàng đang đánh cược, đánh cược Thương Tinh sẽ không trực tiếp giết mình, nếu không, nàng thực sự chết chắc.

Liếc nhìn về mặt khoai trái của Thương Tinh, trong ánh mắt Hoa Liên lóe lên một tia sáng lạnh. Nàng ta muốn hành hạ mình, muốn khiến mình dù chết rồi hồn phách cũng phải đau đớn. Ý tưởng của nữ nhân này không tệ, đáng tiếc, nàng ta quá tự tin với bản thân mình, cũng quá coi thường thủ đoạn của Hoa Liên.

Kết giới mà Hoa Liên vung tay bày ra, căn bản không thể ngăn cản nổi những mảnh tuyết kia, ngay vào lúc nàng cam chịu chuẩn bị dùng thân thể chống đỡ, Tiểu Chi đứng đằng sau đột nhiên ném ra giữa không trung một vật màu đen.

Đó là... chiếc mai rùa Tiểu Chi vẫn dùng để bói toán.

Hoa Liên vẫn cho là, vật này chẳng qua chỉ là một cái mai rùa bình thường Tiểu Chi lấy được từ trên người con rùa đen nhỏ nào thôi, bởi vì trên mai rùa kia cũng không tán ra bất cứ dao động nào của linh khí.

Giờ nàng mới nhận ra, mình thực đúng là kiến thức nông cạn.

Chiếc mai rùa kia vững vàng bảo hộ hai người bên trong, mặc cho mảnh tuyết kia có lao xuống thế nào, đều không mấy may tổn hại được đến một phần của chiếc mai này, thậm chí ngay cả dấu vết cũng không để lại.

“Huyền Vũ Giáp lại nằm trong tay ngươi!” Thương Tinh nghiêng răng. Bọn họ đã tiết lộ chuyện Huyền Vũ giáp cho Huyết Ma đời này biết, vì vậy hắn mới tìm đến phụ thân Tiểu Chi, hai người sống chết một phen xong, Luân Hồi điện và Linh Lung cung muốn làm ngư ông, nhưng không tìm được Huyền Vũ giáp, ai ngờ được, Huyền Vũ giáp lại biến thành bộ dạng này rơi vào tay của một tiểu cô nương không có chút cảm giác tồn tại nào.

Tiểu Chi đứng trong phạm vi bảo vệ của Huyền Vũ giáp, cúi đầu, cắn chặt môi dưới, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước.

Nàng vẫn cho là, phụ thân của mình chưa từng yêu mẫu thân, nếu không với địa vị và thực lực của ông ấy, tại sao có thể để cho nàng và mẫu thân phải lưu lạc bên ngoài bao nhiêu năm như vậy. Nhưng nếu thực sự không có tình yêu, ông ấy sao có thể đưa chiến giáp phòng hộ Tiên khí cho mẫu thân.

Trước kia, nàng cũng không biết cái mai rùa dùng để bói toán mà mẫu thân đưa cho nàng có thể sử dụng như vậy, là trước khi qua đời, phụ thân mới nói cho nàng biết. Tiểu Chi vẫn không hiểu, tại sao, ông ấy không cần Huyền Vũ giáp, nếu ông ấy mặc nó vào, căn bản sẽ không chết.

Biến cố bất thành linh khiến cho Hoa Liên có chút kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng lộ ra nụ cười, nàng có thể khiêu khích, “Sao hả, đường đường Linh Lung cung chủ, thậm chí ngay cả một cái mai rùa nho nhỏ mà cũng không phá nổi, ta còn tưởng ngươi lợi hại thế nào chứ.”

“Nhanh nôm nhanh miệng, chỉ khiến ngươi chết nhanh hơn thôi!” Thương Tinh hừ lạnh, Huyền Vũ giáp mặc dù có lực phòng ngự cao dọa người, nhưng tu vi của đối phương quá thấp, căn bản không chống đỡ được mấy chốc.

Đạo lý này, Thương Tinh hiểu, Hoa Liên cũng chẳng phải không biết, đáng tiếc, Thương Tinh sẽ không đợi được đến một khắc kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nhìn thấu chân thân

Thương Tinh biết mình không thể phá vỡ phòng ngự của Huyền Vũ giáp, cũng không lãng phí linh lực của cơ thể mà chỉ đứng ngoài vừa điều tức vừa chờ yêu lực của các nàng cạn hết, tự động thu hồi Huyền Vũ giáp.

Bản thân tu vi của Tiểu Chi không cao, chưa được bao lâu, trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi, cánh môi run rẩy, dường như sắp không thể chống đỡ được nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ kia của Tiểu Chi, Hoa Liên có chút lo lắng liếc nhìn Thương Tinh đang đứng ngoài kia. Không ngờ tới tu vi của nàng ta thâm hậu so với tưởng tượng của mình rất nhiều, đến lúc này mà vẫn chưa phát tác. Đúng lúc ấy, thân thể Tiểu Chi kịch liệt run lên một chập, ánh sáng của chiếc mai rùa trên đỉnh đầu hai người dần dần nhạt bớt, nhanh chóng biến thành chiếc mai rùa màu đen rơi vào tay Tiểu Chi.

Thương Tinh mừng thầm trong lòng, vừa định ra tay, thân thể đột nhiên mềm nhũn, pháp bảo trong tay vậy mà lại không nghe sai sử quay lại trong cơ thể nàng.

Linh lực trong kinh mạch nàng hoàn toàn bị khống chế, điên cuồng mà lao về phía trước ở bên trong, Nguyên Anh trong đan điền lại bị một luồng sương mù màu xanh bao bọc lấy, hoàn toàn cắt đứt liên hệ giữa nàng và Nguyên Anh.

“Tại sao có thể như vậy?!” Về mặt Thương Tinh cứng đờ, chột ngắc đầu nhìn về phía Hoa Liên, “Là ngươi!”

Hoa Liên đứng cách đó không xa, cũng không hề manh động, vẫn phòng bị như trước, dù sao đối phương cũng đã đến Hóa Thần kỳ, nếu thực sự liều mạng, nàng tuyệt đối không thể an toàn thoát thân.

Dù sao độc tính của đan độc vẫn chưa hoàn toàn lan tỏa, đợi một lúc nữa thì hơn.

Nếu như nàng ta chịu tin lời Diệt Thiên hòa thượng, tuyệt đối sẽ không phải rơi vào kết cục như vậy, cũng chỉ vì nàng ta cứ cầm cây Nhân sinh quả, cho nên mới bị nghiêm trọng như thế.

“Hừ, ngươi tưởng là chút kỹ xảo nhỏ này có thể gây khó dễ cho ta sao!” Thương Tinh mặc dù kinh hãi trong lòng, nhưng nét mặt cũng không lộ ra bất cứ vẻ kinh hoàng nào, cho dù là ai cũng không nhìn ra được tình trạng của nàng ta hiện giờ ra sao.

“Có làm gì được ngươi hay không, một lát nữa ngươi sẽ biết.” Với tính cách của Thương Tinh, nàng ta sao có thể bó tay chờ chết như vậy. Đáng tiếc, nàng ta không có chút hiểu biết nào về đan độc, cũng không biết là càng muốn khống chế linh khí trong cơ thể, lại càng không áp chế được. Hơn nữa, còn có thể khiến cho đan độc lưu động nhanh hơn trong cơ thể nàng ta.

“Đây là... đan độc!” Trong Tu Chân giới, chỉ có một số ít thảo dược chứa kịch độc mới có thể đe dọa đến người Tu Chân, thứ thực sự có thể khiến bọn họ trúng độc, chỉ có đan độc mà thôi.

Có điều thứ này, Thương Tinh căn bản chưa từng gặp bao giờ, cái tên này cũng chỉ thoáng qua trong đầu nàng mà thôi.

“Nếu ngươi đã biết vậy, thì để mạng lại đây đi.” Hôm nay bố trí nàng ta, Hoa Liên đã không nghĩ đến chuyện lương thiện. Cho dù trong lòng nàng hiểu rõ, một khi động đến Thương Tinh, e là mình sẽ phải chịu sự phản pháo kinh khủng từ Linh Lung cung, nhưng nàng không có ý định thu tay lại.

Chuyện không quá ba lần, cách duy nhất để giải quyết mối thù riêng giữa hai người bọn họ chính là sống chết, nếu đã quyết định rồi, nàng sẽ không hối hận.

“Hoa Liên, ngươi dám động đến ta, ngươi cũng sẽ chẳng sống được!” Vô luận nàng có thúc đẩy linh lực trong cơ thể ra sao, thân thể vẫn không có bất kỳ dấu hiệu chuyển biến nào, trái lại hoàn toàn mất đi khống chế.

Thương Tinh chịu đựng cơn đau đớn do linh lực tán loạn trong kinh mạch tạo thành, sắc mặt dần dần tím tái. Là người thì đều sẽ sợ chết, cho dù nàng ta có là tiên tử băng thanh ngọc khiết được người người tôn sùng trên cao, cũng không muốn phải chết, đặc biệt là chết dưới tay một tiểu yêu tu vi mới chỉ đến Yêu Soái kỳ đầu.

May thay, không có linh lực khổng chế pháp bảo hộ thân, nàng ta không thể nào ngăn cản được Nghiệt hỏa của nàng.

Chẳng hiểu vì sao, Nghiệt hỏa trong tay nàng khi chạm đến Nguyên Anh của Thương Tinh, cháy càng ngày càng đậm, thậm chí ngọn lửa cũng lớn gấp đôi so với bình thường.

Hoa Liên vui mừng trong lòng, lực đạo nắm Nguyên Anh kia trên tay cũng lớn thêm mấy phần. Có Nghiệt hỏa đốt người, cho dù Thương Tinh có muốn tự bạo Nguyên Anh cũng không có sức lực. Bởi vì đau, thứ đau đớn khiến cho thần hồn cũng không thể kháng cự đó, khiến nàng ta căn bản không thể nào động đậy.

“Băng... Băng Long!!! Giết nàng cho ta!” Đúng vào lúc tất cả sắp bụi trần phẳng lặng, Nguyên Anh của Thương Tinh trong tay Hoa Liên đột nhiên thét lên chói tai.

Chiếc vòng tay trên cổ tay nhục thân của nàng ta lại tự mình ngo ngoáy, một lần nữa hóa thành băng long. Hoa Liên đã biết mức độ kinh khủng của thứ này, không nói hai lời xoay người bỏ chạy. Nàng không kéo Tiểu Chi theo cùng, trước mắt, người con rồng này muốn đuổi theo là nàng, đưa Tiểu Chi theo chỉ càng khiến nàng ấy gặp nguy hiểm.

Con rồng bạc mới thoát ra ngoài kia hình như vì nguyên nhân nào đó mà không thể biến thành bộ dạng to như lúc nãy, chỉ dài chừng hơn một thước, nhưng tốc độ của nó không hề chậm, đuổi sát theo sau Hoa Liên.

“Hoa yêu, ngươi vẫn nên thả nàng ra thì hơn!” Con rồng kia vừa đuổi theo Hoa Liên, vừa mở miệng, lời của nó khiến cho Hoa Liên kinh hãi, con băng long này còn có thể nhìn thấu chân thân của mình! Ngay cả Hồ Hoàng cũng không nhận ra, tại sao nó lại biết, rốt cuộc nó có lai lịch gì?

Vào lúc Hoa Liên đang hoảng hồn, Băng Long đã chắn trước mặt nàng, mới thoáng chốc mà con băng long này đã trở nên to lớn hơn rất nhiều, quanh người nó, tỏa ra thứ hàn khí còn mãnh liệt hơn cả Thương Tinh.

“Không muốn chết thì đừng có động đậy.” Hoa Liên lùi lại phía sau hai bước, ngọn lửa sắc đỏ như máu trong tay bùng cháy càng thêm vượng, Nguyên Anh của Thương Tinh đã sớm không chịu được loại đau đớn này, không nhịn được mà lạc giọng thét chói tai.

Con người của Băng Long đảo quanh, há mồm, một luồng hàn khí lạnh thấu không tự chủ phun ra, bị đóa sen huyết sắc như có như không dưới chân Hoa Liên cản lại. “Đừng căng thẳng, ta không có ác ý gì với ngươi, chỉ mong ngươi có thể chữa lại cho nàng một cái mạng.”

“Ngươi cảm thấy có thể sao?” Hoa Liên cười lạnh, cho dù có chết, nàng cũng phải kéo theo một cái độn lưng.

“Tinh hoa trong Nguyên Anh nàng ta đã bị ngươi rút hết, cho dù có sống lại, tu vi cũng sẽ hạ xuống rất nhiều, có thể vĩnh viễn cũng không tăng lên được, nàng đối với ngươi mà nói đã chẳng còn gì đe dọa, ngươi việc gì phải đuổi tận giết tuyệt tạo sát nghiệp chứ?” Băng Long ôn tồn thương lượng.

“Ta chỉ yên tâm với người chết.”

Băng Long lắc lắc cái đầu khổng lồ, trong giọng nói có vài phần tiếc hận, “Mặc dù ta cũng khá tò mò với ngươi, có điều, nàng đối với ta mà nói, vẫn hữu dụng nhiều hơn một chút.”

Nói xong, hai mắt đột nhiên mở trừng, ánh mắt của nó lại có thể hóa thành thực thể công kích, tấn công thẳng vào điểm yếu của nàng.

Bước chân của Hoa Liên đạp nhẹ, lập tức sử dụng Thuận Di, nhưng nàng mới rời xa được hơn trăm thước, trước mắt đã có một luồng sáng phóng tới, xuyên thẳng qua mi tâm của nàng.

Phịch một tiếng, ngay cả mắt cũng chưa nhắm, nàng gục xuống, Nghiệt hỏa trong tay nháy mắt biến mất. Nguyên Anh của Thương Tinh lập tức xông về phía Băng Long, thét to, “Đáng chết, đến giờ ngươi mới ra tay!”

Băng Long nhìn lướt qua Thương Tinh, phun một ngụm hơi lạnh về phía nàng ta, “Không sao, chút thương tổn này sẽ nhanh chóng hồi phục lại.”

Thương Tinh ngoan ngoãn để hàn khí kia bao trùm, những nơi bị ăn mòn trên người, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy dần dần khôi phục. Nàng ta hạ xuống móng vuốt của Băng Long, ngồi khoanh chân xếp bằng hấp thụ thứ hàn khí tinh khiết kia.

“Ngươi vậy mà có thể giết chết nàng ta một cách dễ dàng như vậy.” Một lúc lâu, hấp thu xong, Thương Tinh khôi phục chút sức sống, Nguyên Anh hơi lớn ngồi trên móng vuốt của Băng Long, nhìn về phía xa. Trong giọng nói có chút khó tin, lại có chút cảm khái.

Thi thể Hoa Liên vẫn nằm đó, không hề thay đổi.

Băng Long không nói gì, nhìn chằm chằm thi thể kia nửa ngày, xoay người bay vào trong rừng.

“Sao vậy?”

“Ha ha ha, lại là hóa thân.” Băng Long cười điên cuồng nói.

Cho dù nhìn thấu được chân thân của Hoa Liên, nó cũng không thể nhìn ra được đây thực ra không phải bản thể của nàng.

Từ sau khi thiếu chút nữa bị Thương Tinh giết lần trước, Hoa Liên gặp chuyện không may lúc nào cũng dùng mười hai vạn phần cẩn thận, nàng không thể

lúc nào cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, cho nên nàng nhất định phải nắm cho chắc con át chủ bài.

Mà con át chủ bài lớn nhất của nàng, không phải là tên Xạ Nhật, không phải là năng lực thuần ảnh được truyền thừa từ Tạc Xi, càng không phải là Nghiệt hỏa, mà là hư thể.

Vốn, thực lực của hư thể chênh lệch rất lớn với bản thể, nhưng khi nàng đòi yêu đan được nuôi dưỡng trong cơ thể đến hư thể, nàng phát hiện ra, hư thể vậy mà lại chẳng khác biệt gì so với bản thể của nàng. Khuyết điểm chính là, thân thể của nàng vì mất đi yêu đan, sẽ không có chút lực công kích nào.

Chỉ cần không chạm phải nàng, không ai biết được, thân thể kia là do một luồng thần niệm không chế. Nàng biết, Tiểu Chi phát hiện ra bí mật này, cho nên vừa nãy khi nàng kéo Tiểu Chi đi, nàng ấy mới kháng cự theo bản năng. Người có thể tính được thiên mệnh thường nhạy cảm đối với thể sống hơn người bình thường rất nhiều, hư thể dù sao cũng không có sinh mệnh, nhiều lắm cũng chỉ là con rối mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Nằm cũng có thể bị bắt cóc

Tại một trần nhỏ cách đó ngàn dặm, Hoa Liên mặt vàng như tờ giấy nằm trên cái giường hẹp của quán trọ, trong lòng thầm cười khổ. Lần này thiệt hại lớn rồi, dù hư thể vừa mới “chết”, nàng đã lập tức thu hồi lại nội đan của mình, nhưng đan nguyên lại bị tổn thất mất ba phần tư, khiến cho tu vi của nàng rớt thẳng xuống Yêu Tướng kỳ giữa.

Tu vi thì nàng cũng không để ý lắm, chẳng qua là tình huống kinh hiểm như thế này, nếu có thêm lần thứ hai, chắc nàng sẽ khó mà giữ lại được cái mạng nhỏ này. Đây là lần thứ bao nhiêu dùng hư thể để đổi lại mạng, nàng cũng quên mất rồi.

Cũng may hư thể của nàng lợi hại hơn so với hóa thân, hóa thân bị hủy rồi thì coi như vứt đi, mà nàng thì chỉ cần bản thể khôi phục lại tương đối thì hư thể vẫn có thể hồi phục lại như trước, nếu để người khác biết được, chắc sẽ thêm muốn chết.

Tự khích lệ mình một phen xong, Hoa Liên mới bắt đầu nhìn vào trong đan điền, thân thể trái lại không có vấn đề gì lớn, chủ yếu là nội đan, chín cánh hoa sen vốn nở rộ bên trên giờ đã cụp hết lại, ngay cả màu sắc của nội đan cũng nhạt bớt thành màu phấn hồng, mà những đường hoa văn màu hoàng kim phía trên lại càng trở nên rõ ràng.

Trước kia nàng cũng không quá mức chú ý đến những đường hoa văn màu hoàng kim này, chờ đến khi nàng đưa thần thức vào nội đan xong mới phát hiện ra, những đường hoa văn màu hoàng kim kia thực chất lại là từng đoạn kinh Phật, hơn nữa, thần thức của nàng vừa mới tiến vào, đã bị bắn ra ngoài.

Mặc dù không bị bắt cóc thương tổn nào, nhưng vẫn khiến Hoa Liên khiếp sợ vạn phần. Nội đan của mình, thậm chí ngay cả vào xem cũng không được, thể này là chuyện gì?

Phật tu mà nàng đã từng tiếp xúc, trừ Ân Mạc ra, hình như chẳng có ai quá gần gũi. Là hấn sao? Tại sao hấn lại làm vậy? Nghĩ đến Ân Mạc, trái tim Hoa Liên bỗng nặng nề. Nàng thiếu chút nữa đã quên mất, ngay từ đầu khi tiếp cận nàng, Ân Mạc đã đề lộ ý tứ của hấn, là nàng vẫn cho là bọn họ quen thuộc, thực ra thì những suy tính trong lòng hấn, có ai biết được cơ chứ.

Bất kể thứ kinh văn này đi vào bằng cách nào, có liên quan đến Ân Mạc hay không, nàng cũng không thể để mặc không quan tâm, không ai có thể động tay động chân trên người nàng hết! Không phải suy tính lâu, Hoa Liên lập tức điều động Nghiệt hỏa ra.

Mặc dù đan nguyên bị tổn thất nghiêm trọng, nhưng Nghiệt hỏa thì vẫn còn, hơn nữa hấp thụ được Nguyên Anh của Thương Tình, chín cánh hoa cụp lại, những đốm lửa trên đó hợp làm một, vậy mà cũng to gần bằng nắm đấm trẻ con.

Đầu tiên nàng phân một nhúm lửa ra, cẩn thận bọc lấy nội đan, như nàng dự đoán, một loại cảm giác đau đớn khiến cho cả người không nhận được run rẩy trong nháy mắt lan tràn khắp thân thể.

Nếu như có thể ngắt đi, có lẽ nàng sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều. Hoa Liên vừa chịu đựng đau đớn, vừa tiếp tục điều động số Nghiệt hỏa còn lại, cả đan điền trong nháy mắt giống như bị thiêu đốt, xoay vần trong Nghiệt hỏa.

Trong vòng vây của Nghiệt hỏa, những kinh văn trong nội đan dần dần bắt đầu biến mất, chỉ có một số ít bị luyện hóa, cho dù như vậy cũng đã làm mất rất nhiều thời gian của Hoa Liên. Đối với nàng mà nói, có lâu hơn nữa nàng cũng có thể chịu được, chỉ có điều loại đau đớn này khiến cho nàng cảm thấy hỗn phách cũng như bị bịt ra ngoài thân thể.

Giờ nàng có muốn dừng lại cũng không dễ dàng như vậy nữa rồi, nàng đã thử, chỉ cần dừng lại, đám kinh văn kia sẽ nhanh chóng phục hồi như cũ, cho nên chỉ có thể không ngừng dùng Nghiệt hỏa thiêu đốt, hoàn toàn đốt sạch chúng ở trong đan điền.

...

Kim Luân tự, đỉnh núi hành Hòa.

Bên bàn cờ, Ân Mạc đang định đánh xuống đột nhiên lại khựng lại, con cờ màu đen trong tay rớt xuống bàn cờ, phát ra một tiếng kêu giòn vang.

“Sur thúc, sao vậy?” Đối diện hẳn, một hòa thượng tuấn mỹ đầu tròn mặc áo cà sa có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ân Mạc không trả lời ngay, nhắm mắt lại bấm đốt ngón tay cả nửa ngày, mặt hiện lên một nụ cười khổ, “Ta có việc gấp, người chậm rãi chơi một mình đi.”

“Chờ đã sur thúc, một trăm năm ta mới khôi phục lại bản thể một lần, người phải nhìn cho kỹ chứ...” Hòa thượng tuấn mỹ vội vàng kêu lên.

“Ân Thiên, người đừng có vác cái mặt này đi dọa người khác thì hơn.” Ân Mạc bỏ lại một câu, sau đó biến mất khỏi đỉnh núi hành Hòa.

Trụ trì Kim Luân tự, Ân Thiên hòa thượng, người vẫn được tôn là nhân vật hàng đầu vừa khiêm tốn lại vừa thần bí của Tu Chân giới, vuột cái đầu tròn lóc của mình, than thở, “Sur thúc, người đang ghen tỵ với ta, nhất định là đang ghen tỵ với ta, hòa thượng ta chẳng lẽ lại không đẹp mắt sao?”

...

“Nhanh vậy mà đã phát hiện ra, người đúng là rất biết tìm phiền phức cho ta...” Thân hình đột nhiên xuất hiện cách đó hơn trăm dặm, Ân Mạc lầu bầu nói, sau đó lại biến mất.

Đau đớn đến tận cùng sẽ làm cho người ta chết lặng, Hoa Liên giờ đã hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, thần thức của nàng chỉ biết máy móc xem xét tình huống trong đan điền.

Sắc trời bên ngoài đã dần tối, trong phòng không có lấy một ánh nến nên có vẻ vô cùng tăm tối, đệm chăn phía dưới Hoa Liên đã sớm ướt đầm, nàng vẫn không nhúc nhích mà nằm đó, thân thể lại tản ra kim quang nhàn nhạt, đó là nguyên lực thuần chính của Phật gia.

Trước kia Hoa Liên chưa từng nghĩ tới, trên người mình lại có thể phát ra nguyên lực thuần chính như vậy, thứ nguyên lực này thực ra không có tính công kích gì to tát, nhưng lại đe dọa trí mạng đến Ma Tu.

Mà trong cái trần nhỏ đến không thể nhỏ hơn lại, thật tình còn lại có hai Ma Tu.

Đối diện quán trọ Hoa Liên đang ở, hai gã nam tử một cao một thấp đang hạ giọng bàn luận, “Lâu Hùng, thiếu chủ bảo chúng ta ra ngoài tìm người, người đừng có mà gây thêm phiền phức cho thiếu chủ.” Người thấp hơn trăm giọng nói.

“Thế này sao gọi là gây phiền phức được, người cũng cảm giác được nguyên lực kia thuần chính đến nhường nào đúng không, tu vi của đối phương không cao, nhất định là một văn tăng đang muốn nâng tu vi lên đến một trình tự nhất định, hai chúng ta đối phó với một mình hẳn, có gì mà sợ.” Nam tử cao hơn tròn mắt nhìn đồng bọn một cái, hình xăm hình rồng màu đen trên mặt cũng có vẻ dữ tợn hơn mấy phần.

“Nhưng mà thiếu chủ bảo chúng ta đi tìm tiểu thư cơ mà.”

“Người yên tâm, mật thám không phải đã báo lại, bằng hữu của tiểu thư cùng với cái tên Quân Hưu của Yêu tộc kia đã đi cứu rồi sao, thực lực của Quân Hưu còn mạnh hơn hai chúng ta, cứu tiểu thư thì có khó gì.”

“Nhưng mà nhờ đâu...” Người thấp do dự.

“Không có nhờ nhứt gì hết! Mau lên, đối phương bây giờ nhất định là đang tu luyện, nếu không nguyên lực dao động sẽ không rõ ràng như vậy.” Người cao không đợi người thấp mở miệng, đã hóa thành một bóng đen biến mất.

Đồng bọn của hắn thở dài, giậm chân một cái, thân thể trong nháy mắt chìm xuống đất.

“Nữ?” Giọng nói hoàn toàn xa lạ, bất ngờ đánh thức nàng, đau đớn trong nháy mắt bao bọc lấy toàn thân, lần này, nàng cuối cùng cũng hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, thật là may thật là may.

“Nàng là yêu.” Người thấp đứng bên cạnh giường Hoa Liên, cau mày nhìn chằm chằm nàng một lát, giống như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, mặt đầy kinh ngạc nói, “Nàng là bằng hữu của tiểu thư!”

“Là Hoa Liên đó?” Người cao khiếp sợ, chuyện về Hoa Liên, hẳn đã được nghe nói không ít. Bằng tu vi này mà dám chống lại Linh Lung cung, lại vẫn có thể sống sót, không thể không nói, nàng đúng là một dị số.

Chẳng phải có câu địch của địch chính là bạn sao, huống chi Hoa Liên lại là bằng hữu của tiểu thư bọn họ, đương nhiên, người cao kia cũng có vài phần tán thưởng với Hoa Liên.

“Đúng vậy... Nếu chúng ta đưa nàng về, chắc thiếu chủ sẽ rất vui.”

“Tại sao?”

Người thấp lắc đầu một cái, tỏ vẻ trẻ con không thể dạy, “Nàng trông có vẻ không ổn, ở đây cũng không an toàn, chúng ta đưa nàng đi thôi.”

“Được.” Nếu đối phương không phải Phật Tu thì đương nhiên không thành vấn đề, người cao hơn hẳn đồng ý.

Vậy nên, Hoa Liên cứ thế mà bị bắt cóc... ạch... dù đối phương vẫn rất nhẹ nhàng.

Sau đêm dài, một bóng trắng xuất hiện trong gian phòng Hoa Liên từng ở, không chút nghi ngờ, người này chính là Ân Mạc vừa vội vàng chạy tới.

Nhìn chiếc giường hẹp không có lấy một bóng người, sắc mặt Ân Mạc càng biến đổi, đi qua chiếc giường, vươn tay chạm lên đệm giường vẫn còn ẩm ướt, “Nha đầu ngốc này!” Trên mặt không rõ là biểu cảm gì. Hắn có thể tưởng tượng được, để trừ bỏ chủ ngữ hắn lưu lại trong cơ thể, nàng rốt cuộc đã chịu bao nhiêu đau đớn.

Là hắn đã sai rồi sao? Ngón tay Ân Mạc nhẹ nhàng lướt qua đệm giường, ánh mắt có chút chán nản. Hắn chẳng qua là không muốn để nàng đi nhầm đường. Cứ cho là nàng sẽ không phát hiện ra, không ngờ lại biến thành như vậy.

Nàng trời sinh đã nhạy cảm, nói vậy chắc người đầu tiên nghĩ đến sẽ là hắn, Ân Mạc thở dài thườn thượt. Hoa Liên có vận may trên người, cho dù lâm vào hiểm cảnh cũng sẽ không xảy ra việc lớn, mình hà tất phải lo lắng cho an nguy của nàng. Chẳng qua là, sau này nàng sẽ dùng ánh mắt như thế nào để nhìn hắn đây?

So với những chuyện khác, việc Ân Mạc để ý nhất là thái độ của Hoa Liên, mà điểm này, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra.

Hoa Liên cứ không cự quấy như thế mà bị người ta mang vào địa bàn của Ma Tu. Cũng may, bọn họ không định đưa nàng đến Huyết Ma điện, giờ chắc nơi đó đã loạn thành một đồng rôi.

Không biết là xảy ra biến cố gì, Nghiệt hỏa vốn bùng cháy trên đầu nhọn của cánh hoa, giờ đây lại bọc lấy cả nội đan, dường như không hề có ý tách ra.

Cho dù Hoa Liên có cưỡng ép tách ra thì ngọn lửa kia lại nhanh chóng quay về chỗ cũ, giống như là đoá sen kia vốn nên sinh trưởng trong lửa vậy.

Nội đan bị thiêu đốt cả đêm, cuối cùng cũng biến thành sắc đỏ như máu thuần túy, cánh hoa bên trên còn chưa hoàn toàn mở ra, nhưng màu sắc cũng đã khôi phục.

“Vị đại ca này...” Chờ đến khi Hoa Liên có thể cử động, nàng vừa mới mở mắt đã phát hiện, cảnh sắc trước mặt vậy mà đã thay đổi. Nàng dường như đang ở trong một đường hầm đen kịt dài dằng dặc, mà nam tử to cao kia thì đang khiêng nàng vững vàng bước đi.

“Ồ, tỉnh nhanh vậy.” Người cao dừng bước, cẩn thận đặt Hoa Liên xuống. “Cảm thấy sao rồi?”

“Bình thường...” Hoa Liên cười đến hữu khí vô lực, mặc dù thái độ của người này với nàng rất tốt, nhưng nàng vẫn phải hỏi, bọn họ đưa nàng đến đây rốt cuộc là định làm gì. “Xin hỏi, người đây là định đưa ta đi đâu?” Ít ra nàng không cảm nhận được sát cơ trên người hắn, mặc dù một thân ma khí vòng quanh của hắn đã đủ khiến cho Hoa Liên kinh hồn táng đảm.

Nàng cũng không biết mình đã hấp dẫn đến trình độ này, ngay cả Ma Tu nhìn thấy cũng không buông tha.

“Gặp thiếu chủ của bọn ta.” Phía sau người cao có tiếng nói vọng đến, Hoa Liên nhìn lướt qua bả vai hắn, thấy người vừa nói đang khiêng một cái túi khổng lồ.

Vốn hắn đã không cao, cũng chỉ bằng nam nhân bình thường, lại bị cái túi khổng lồ kia đè lên, một chút xíu cảm giác tồn tại cũng bị che mất. Dù vậy, Hoa Liên cũng không dám lộ ra vẻ mặt gì khác thường, cảm xúc của Ma Tu thay đổi tương đối cực đoan, nàng cũng không muốn rước họa vào thân, huống chi tu vi của hai Ma Tu này, cao hơn nàng không chỉ một tầng.

“Thiếu chủ?”

“Phong Biệt Tinh, nói thế chắc ngươi biết rồi chứ.”

“...” Bọn họ không phải là nên đưa Tiểu Chi về sao? Chẳng lẽ không biết báo cáo kết quả công tác thế nào, cho nên định đem nàng về để gán nợ gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đan sư chân chính

Phong Biệt Tinh bị thương rất nặng, nửa người huyết nhục mơ hồ, với bộ dạng đó mà hắn vẫn có thể đứng dậy đi lại, khiến cho Hoa Liên không thể

không bội phục mức độ cường hãn của thân thể Ma Tu.

“Sao ngươi lại đến đây?” Nhìn thấy Hoa Liên, Phong Biệt Tinh cũng rất kinh ngạc, ánh mắt của hắn quét qua hai thuộc hạ, hai người kia một quay đầu sang bên trái, một quay đầu sang bên phải.

Hoa Liên nhún vai, “Bọn họ cố ý muốn mời ta đến đây làm khách.”

Phong Biệt Tinh trầm mặc một lúc, sau đó gật đầu, “Vậy ta cũng đành bất đắc dĩ mà đồng ý.”

“...” Lần này đổi thành Hoa Liên trầm mặc.

Chỗ bọn họ đang ở, chắc là một tòa địa cung, rất rộng rãi, nhưng đường thông ra ngoài vô cùng phức tạp, lại có đầy cấm chế, phải nói là vào dễ ra khó, không có một Ma Đê dẫn đường, căn bản không thể ra nổi.

Nơi này không có trang trí dư thừa, có vẻ âm lãnh và trống trải, mười mấy Ma Tu ăn vận khác nhau tản ra khắp nơi, có người ngồi dưới đất tu luyện, có kẻ thì nằm thẳng ra đất mà ngủ khi khi.

Những người này, chắc hẳn chính là nhóm thuộc hạ cuối cùng của Phong Biệt Tinh. Chính là cái gọi là cây đổ khi chạy, mới có mấy ngày, Huyết Ma điện đã hoàn toàn thay đổi.

Hiện giờ kẻ vốn đảm nhiệm chức Phó Điện chủ, Âm Phong, đã cấu kết với người ngoài, diệt trừ toàn bộ những kẻ hai lòng với hắn, thực bất hạnh, Phong Biệt Tinh đứng mũi chịu sào.

Mặc dù người đi theo Phong Biệt Tinh không nhiều lắm, nhưng thành viên tổ chức của hắn đúng là không phải mạnh ở mức bình thường, những Ma Tu ở đây, tu vi thấp nhất cũng đã đến Ma Vương, trong đó thậm chí còn có hai Ma Đế. Hoa Liên rất kinh ngạc, không biết Phong Biệt Tinh rốt cuộc đã dựa vào cái gì mà có thể khiến cho những người kia đến thời điểm này rồi mà vẫn nghe lệnh hắn.

Trong mắt nàng, Ma Tu phải tôn sùng thực lực mới đúng, mà Phong Biệt Tinh hiện giờ chẳng qua cũng chỉ đến Ma Soái kỳ giữa. Những người này dường như cũng chẳng hiểu kỳ tại sao một yêu quái như nàng lại xuất hiện ở đây, vẫn ai làm việc nấy. Hoa Liên quét qua xung quanh một cái, dứt khoát đi về phía cái giường bằng đá khổng lồ nơi Phong Biệt Tinh đang tu dưỡng ngồi xuống, ở đây, nàng chỉ biết mỗi Phong Biệt Tinh.

“Vết thương của ngươi rất nặng.” Hoa Liên nhìn chăm chăm hắn một lúc lâu mới mở miệng. Nàng phát hiện, Phong Biệt Tinh hình như không dùng đến thuốc, có vẻ muốn dựa vào sức lực của bản thân mà tự khôi phục.

Phong Biệt Tinh vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần chột mồm, nhìn Hoa Liên một cái, khẽ hừ một tiếng.

“Không dùng thuốc?”

Phong Biệt Tinh nhắm mắt lại, im lặng hồi lâu, “Vô dụng.” Không biết lão ma đầu Âm Phong kia dùng thủ đoạn gì, vết thương trên người hắn căn bản không thể nào lành hẳn, sau khi dùng thuốc cầm máu, vết thương lại nhanh chóng rách ra.

Thuộc hạ của hắn cũng chỉ nhìn ra được là trúng độc, nhưng hoàn toàn không biết phải xử lý thế nào.

Hoa Liên do dự trong chốc lát, vươn tay quệt qua cánh tay vẫn còn chảy máu của hắn một cái, máu đỏ thẫm dính vào ngón tay. Sau khi Phong Biệt Tinh nhận ra vậy, ánh mắt có chút quái dị nhìn về phía Hoa Liên.

Hoa Liên cũng chẳng nhìn hắn mà cúi đầu nhìn chăm chăm ngón tay mình một lúc lâu, lại ngửi một cái, trên mặt hiện lên vẻ hiểu rõ. Là một loại đan độc tên là Toái Tâm hoàn, cũng chẳng phải thứ gì quý hiếm, có điều là vì người luyện chế có tu vi cao cho nên uy lực của thứ đan độc này cũng cao lên không ít, dư sức đối phó với Phong Biệt Tinh.

Nhưng đan phương của đan độc này chắc là không đầy đủ, nếu không toàn trên cao thấp của Phong Biệt Tinh bây giờ đã không ngừng chảy máu. Loại đan độc này trong ngọc giản mà sư phụ đưa cho nàng, nằm trong vật phẩm có cấp độ thấp nhất.

“Ta lại có cách để giúp ngươi đấy.” Hoa Liên trầm ngâm trong chốc lát mới mở miệng nói.

Phong Biệt Tinh nhú mày, chờ nửa câu sau của Hoa Liên.

“Nếu ta giúp được ngươi, có thể đưa ta bình an trở về thành Nam Khê sơn được không?”

Phong Biệt Tinh thâm trầm nhìn nàng một cái, trầm giọng nói: “Nếu như ngươi làm được, có thể.”

Hoa Liên gật đầu, giờ nàng chỉ có thể lựa chọn tin vào lời của Phong Biệt Tinh. Về phần luyện chế giải độc, trái lại cũng không khác luyện đan bình thường là mấy, chẳng qua là thủ pháp có chút khác biệt mà thôi, Hoa Liên cũng chẳng lo bị bọn họ nhận ra chuyện gì.

Dù sao mẫu thân của Tiểu Chi đã đi theo con đường luyện đan nhiều năm, Phong Biệt Tinh cũng biết là nàng thừa kế y bát của bà ấy.

Hoa Liên bước tới một bên, lấy chiếc lò luyện đan tinh xảo kia ra, lại thuận tay bỏ mấy cây thảo dược vào, nhìn qua tùy tiện tiện, không ai nghĩ nàng đang luyện đan. Trong Tu Chân giới hiện nay, trước khi luyện đan còn phải tắm rửa thay quần áo cũng không đủ. Sau khi đặt nắp lò lại, ấn ký hình hoa

sen lại xuất hiện trên tay nàng, ngọn lửa màu đỏ nhanh chóng bao bọc lấy lò luyện đan.

Hoa Liên không động đậy nhìn chăm chăm chiếc lò luyện đan đang xoay tròn theo một quy luật nhất định trong tay, nàng không phát hiện ra, có rất nhiều ánh mắt ở đây đều đặt trên người nàng.

Không ít người có chút xem thường, trong đó, sắc mặt khó nhìn nhất là một nữ tử mặc váy lụa đen. Nàng ta là luyện đan sư, hơn nữa còn là Luyện đan sư giỏi nhất được Huyết ma điện công nhận, chuyện ngay cả nàng ta cũng không thể làm được, bằng một tiểu yêu như Hoa Liên, làm sao có thể.

“Thiếu chủ, việc gì phải lãng phí thời gian chứ.” Nàng kia đứng ở một nơi cách chiếc giường của Phong Biệt Tinh không xa, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Hoa Liên.

“Ha ha, Thủy Tâm, có phải ngươi đang ghen tỵ vì tiểu cô nương người ta có thể chạm vào tay của thiếu chủ không hả?” Không đợi Phong Biệt Tinh mở miệng, người cao cao tên Lâu Hùng vừa đưa Hoa Liên về khi này đã trêu ghẹo.

Nữ tử tên Thủy Tâm kia hung dữ trừng mắt nhìn Lâu Hùng một cái, “Ngay cả thủ pháp luyện đan căn bản còn không biết, ta thấy nên dừng lại đi thì hơn, một khi nổ lò, chưa biết chừng lại gây thêm phiền toái.”

Chín chín tám mươi một vòng chân hỏa để hòa thuốc cuối cùng cũng kết thúc, Hoa Liên thu ngọn lửa trong tay lại, bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Tâm, “Cái gọi là thủ pháp căn bản, chẳng qua chỉ là do tu sĩ cận đại bắt chước theo cổ đại mảy mò ra mà thôi, chẳng đáng để tôn sùng.”

Lời này là do Lạc Lâm Cửu nói trong một lần dạy dỗ Hoa Liên, lúc ấy Lạc Lâm Cửu mắng nàng xa xả máu chó đầy đầu, nói nàng trẻ con không thể dạy dỗ, gỗ mục không thể chạm trổ. Dĩ nhiên, sau khi mắng xong, ông ấy vẫn nhẫn nại dạy tiếp.

Mặc dù không gặp mặt, nhưng hai người thường nói chuyện thông qua đá truyền âm, Hoa Liên từ từ cảm thấy, vị sư phụ đột nhiên rơi xuống này của mình, thực sự đối tốt với mình, thực lòng muốn dạy ra một đệ tử đủ tư cách.

“Hừ, nói vậy là ngươi có thủ pháp tốt hơn sao?” Thủy Tâm cũng coi như vẫn còn lý trí, dù sao đối phương cũng là người quen của thiếu chủ, cho dù nàng có bất mãn, ghen tỵ hơn nữa, cũng không dám quá mức can rở.

“Luyện chế đan dược khác nhau thì sẽ có thủ pháp khác nhau, ngươi là luyện đan sư mà lại không biết điều ấy sao?” Giọng nói của Hoa Liên hết sức bình thản, thậm chí không mang theo bất cứ ý tứ châm chọc nào, lại thành công khiến cho sắc mặt của Thủy Tâm lúc đỏ lúc trắng.

Tính tình của Thủy Tâm từ xưa đến nay vẫn chẳng tốt lành gì, người ở đây đều biết vậy, Lâu Hùng thấy nàng ta định đi về phía Hoa Liên, vội chặn trước mặt nàng ta, “Thủy Tâm, đừng có kích động.”

“Ngươi tránh ra, ta cũng muốn xem xem, một luyện đan sư rất hiểu biết như nàng rốt cuộc biết được bao nhiêu.” Thủy Tâm đẩy Lâu Hùng ra, khí thế hung dữ đi về phía Hoa Liên.

Trừ Lâu Hùng ra, tất cả mọi người đều đang xem náo nhiệt, ngay cả Phong Biệt Tinh cũng không mở miệng nói gì. Hoa Liên cũng chẳng sợ nàng ta sẽ làm gì, dù sao ở đây, nàng ta sẽ không ra tay với mình.

Thực ra thì Hoa Liên cũng hiểu, với tính tình của mình trước kia, tuyệt đối sẽ không mở miệng phản bác, hiềm nỗi, sau khi tới nơi này, trong đầu nàng vẫn cứ lẩn quẩn chuyện về Ân Mạc.

Nàng đột nhiên muốn gặp mặt Ân Mạc một lần, tự mình hỏi cho rõ ràng, hẳn làm vậy rất cuộc là vì cái gì. Nhưng càng nghĩ lại càng thấy bức, không chỉ có chuyện này, còn có cả quan hệ giữa hắn và Thương Tinh nữa, hai kẻ đó mập mờ ám muội, tại sao nàng phải đi gánh tội thay.

Kết quả bây giờ lửa giận của nàng đều dồn hết sang bên này, lần này Thương Tinh sống sót, tương lai, con đường của nàng sẽ càng khó đi. Đều tại tên hòa thượng háo sắc Ân Mạc kia gây ra.

Đáng tiếc, Ân Mạc không có ở đây, một bụng lửa của Hoa Liên không có chỗ phát tiết, đành phải xả lên Thủy Tâm thôi.

Hoa Liên chẳng cho Thủy Tâm cơ hội, đứng dậy từ trên bồ đoàn, chiếc lò luyện đan nho nhỏ trong tay đột nhiên phát ra tiếng ong ong rung động, trong miệng của chín con rồng trên nắp lò phun ra một ngọn lửa, một viên đan gần như trong suốt từ từ ngưng kết lại trong ngọn lửa.

Thủy Tâm có chút sững sờ, bởi vì nàng ta chưa từng nhìn thấy cách thức ngưng đan như vậy bao giờ.

Hoa Liên một tay ôm lò luyện đan đi về phía Phong Biệt Tinh, vừa nói, “Ta không biết nhiều lắm, chỉ mới vừa tập luyện đan mà thôi.” Bước đến trước mặt Phong Biệt Tinh, Hoa Liên cầm viên đan dược kia lên, đưa cho hắn, “Đồ ta đã làm xong, ăn hay không là việc của ngươi.”

Phong Biệt Tinh cầm lấy viên thuốc, bỏ thẳng vào miệng, Thủy Tâm vội vàng xông tới, “Thiếu chủ, sao người có thể ăn vào, nhờ đâu...”

Phong Biệt Tinh khoát tay không nói gì, không lâu sau, mặt hắn đột nhiên ửng mầu, vẻ mặt vừa dữ tợn vừa đau đớn kia khiến Thủy Tâm giờ phút này cũng bộc phát.

Thủy Tâm một tay siết lấy cổ Hoa Liên, “Ngươi rốt cuộc đã cho thiếu chủ ăn cái gì! Nói mau, nếu không ta giết ngươi!”

Hoa Liên bình tĩnh nhìn nàng ta, nhận ra sát ý không chút nào che giấu trong mắt nàng ta, tay phải vừa nhấc lên, ấn ký hoa sen vừa biến mất lại xuất hiện

thêm lần nữa.

Nàng vươn tay khóa lấy cổ tay Thủy Tâm, thậm chí còn chưa dùng sức, Thủy Tâm đã vội vàng buông tay. Nàng ta cúi đầu nhìn cổ tay của mình, một hình vẽ hoa sen nám đen như ẩn như hiện.

“Chẳng lẽ không ai nói cho ngươi biết, được hiệu phát huy cũng cần có thời gian sao?”

Những người xung quanh cũng có chút tò mò, không hiểu tại sao Thủy Tâm trước giờ vẫn ương bướng ngang ngạnh đột nhiên lại buông tay, chỉ có người trong cuộc mới biết, nếu như không buông tay, chỉ e cánh tay này của nàng ta cũng sẽ bị thiêu trụi một cách khó hiểu.

Lúc này, mọi người dời mắt về phía khuôn mặt của Phong Biệt Tinh, toàn thân hắn bịt kín một tầng huyết quang, những vết thương đang không ngừng rách ra kia vậy mà lại từ từ khép lại trong làn huyết quang đó, dĩ nhiên, từ sắc mặt của hắn có thể thấy, quá trình khôi phục này, tuyệt đối không hề thoải mái.

“Thực sự có thể...” Thủy Tâm khó tin mà nhìn chằm chằm Phong Biệt Tinh, sau đó chợt quay đầu, “Ngươi làm sao mà làm được?” Giọng nói của nàng ta gần như ép hỏi, dù sao thứ mà Phong Biệt Tinh trúng phải là đan độc, thứ này lại có cách để giải được, chuyện này đối với tất cả những luyện đan sư mà nói đều có sức hút trí mạng.

Hoa Liên cười lạnh, quét qua nàng ta một cái, “Tại sao ta phải nói cho ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Cần thì cho ngươi

Giọng nói của Hoa Liên cũng chẳng có chút khách khí nào, sự bá đạo của Ma Tu cuối cùng hôm nay nàng cũng được chứng kiến, cũng không biết Thủy Tâm có thể làm đến mức nào.

“Nói ra, ta có thể hộ tống ngươi bình an trở về.”

“Nói vậy, nếu ta không nói, chắc ta sẽ không thể sống mà quay về được đúng không?” Tương nàng để dọa lắm sao?

Thủy Tâm không nói gì, nhưng ý tứ đã biểu hiện rõ ràng. Hoa Liên dõi mắt nhìn đám người xung quanh, bọn họ nhất định đứng chung một chiến tuyến với Thủy Tâm.

Dù sao, nói cho cùng, ích lợi của bọn họ đều giống nhau. Giải được này đối với bọn họ mà nói cũng coi như là bảo vật vô giá, ở Tu Chân giới, bảo vật có thể khiến người ta mơ ước, rất bình thường, cũng rất công bằng.

“Ngươi có thể cho là như vậy.” Bọn họ tuy là thuộc hạ của Phong Biệt Tinh, nhưng có một số việc, nếu bọn họ cự tuyệt, Phong Biệt Tinh cũng chẳng làm gì được.

“Được thôi, ta dạy cho ngươi. Nhưng mà sau khi học xong, ngươi lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chuẩn bị cái gì?”

Hoa Liên cười lạnh, “Ngươi không nghĩ là, ta sinh ra đã biết luyện chế giải được rồi đấy chứ?”

“Ngươi có ý gì?” Nghe ra trong lời nói của Hoa Liên có ý khác, sắc mặt Thủy Tâm khẽ biến đổi. Vừa rồi nàng ta chỉ một lòng nghĩ đến đan giải độc, không xét đến điểm này. Loại đan giải độc này, một tiểu yêu như Hoa Liên sao có thể biết được, trừ phi nàng... có sư phụ.

“Sư phụ ta đã nói qua, thứ ông ấy dạy cho ta, ta có thể dạy cho bất cứ kẻ nào, có điều, nếu ông ấy không vừa mắt người kia...” Hoa Liên nhìn Thủy Tâm từ trên xuống dưới một lượt, nói tiếp, “Ngươi cứ tự cầu phúc đi, đến đây, ta dạy cho ngươi.”

Thấy Hoa Liên sáng khoái như vậy, Thủy Tâm lại thấy do dự. Nghe ý tứ của nàng, vị sư phụ này của nàng chắc có lai lịch không nhỏ, dường như chẳng hề bỏ mình vào trong mắt.

Nhưng nếu phải mở miệng hỏi sư phụ của nàng là ai, lại có vẻ giống như mình sợ nàng. Liếc nhìn đồng bọn xung quanh, Thủy Tâm cười lạnh một tiếng, đi theo Hoa Liên vào trong góc.

Sợ gì chứ, ở trong Tu Chân sư, địa vị của đan sư dù có cao, tu vi lại không đứng đầu. Dù sao đã dồn một nửa tâm lực vào việc luyện đan, nếu có chút thành tựu, trong thời gian tu luyện tất cũng sẽ giảm bớt.

Ở đây bọn họ còn có hai Ma Đế, chẳng lẽ còn sợ một đan sư hay sao.

Thấy Thủy Tâm bước lại gần, Hoa Liên lấy lò luyện đan ra, không đợi Thủy Tâm cử động gì, đột nhiên, trong lò luyện đan bỗng tản ra một luồng uy áp kinh khủng, tất cả mọi người ở đó, trừ Hoa Liên, đều bị ép cho quỳ xuống. Mà vết thương đang khép miệng trên người Phong Biệt Tinh cũng mạnh mẽ bị xé ra.

“Tiểu bối, ngươi dám uy hiếp đồ đệ của ta, lá gan không nhỏ đâu.” Thanh âm trầm ổn vọng ra từ lò luyện đan, chỉ mới nghe tiếng thôi đã khiến cho nhịp tim của Thủy Tâm khó mà ức chế. Sao có thể vậy, chỉ mới nghe thanh âm thôi, thân thể của nàng đã hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân.

Hai Ma Đế được Thủy Tâm gửi gắm hy vọng khi nãy, tình trạng bây giờ còn nghiêm trọng hơn cả nàng, cái gọi là gặp mạnh thì mạnh gặp yếu thì yếu, chính là đạo lý này đây.

Hoa Liên nhìn một vòng Ma Tu kia, âm thầm cười khổ. Sư phụ của mình, thực đúng là không phải lợi hại ở mức bình thường, chỉ mới để lại một luồng thần niệm trong lò luyện đan này thôi đã có thể hù dọa mấy người kia thành cái dạng này, ở trong Tu Chân giới, quả nhiên thực lực mới là quý cù.

“Tiền, tiền bối, vẫn bối không có ý đó.” Thanh âm của Thủy Tâm run rẩy, nàng rất sợ, nàng không hề nghi ngờ chút nào, mình có thể sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

“Hừ, tốt nhất là không có.” Nói xong, hơi thở toàn bộ biến mất, Hoa Liên thu hồi lò luyện đan, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nàng tựa vào bên tường, nhìn Thủy Tâm đang từ từ đứng dậy, trên mặt còn mang theo vài phần sợ hãi, nhàn nhạt mở miệng, “Xem ra, sư phụ ta không thích ngươi lắm.”

Lần này, chẳng ai dám mở miệng, Thủy Tâm lùi thẳng vào trong góc, cũng không nhắc đến chuyện bắt Hoa Liên giao đan phương ra nữa. Mạng còn chẳng có, còn cần đan phương để làm gì.

“Lạc Lâm Cửu?” Trong lúc địa cung đang chìm vào một khoảng im lặng, thanh âm khàn khàn của Phong Biệt Tinh đột nhiên cất lên, trong lời nói của hắn mang theo vài phần nghi vấn, rồi lại có chút khẳng định.

“Sao ngươi biết?” Hoa Liên khẳng định đáp án của hắn, cảm thấy vô cùng khó hiểu với việc Phong Biệt Tinh chỉ nghe tiếng mà đã biết ai đang nói.

Theo lý thuyết, lấy tu vi của hắn, còn chưa thể tiếp xúc được với nhân vật như Lạc Lâm Cửu mới phải. Ở Tu Chân giới, trừ phi là một kẻ mạnh tuyệt thế, những kẻ khác, e cũng chẳng có tư cách để biết tên của ông ấy.

“Lão tổ tông của Hồ tộc, sao ta lại không biết chứ.” Thanh âm của Phong Biệt Tinh mang theo vài phần âm lãnh, nhắc đến Hồ tộc, hắn dường như mang theo nỗi oán niệm mãnh liệt.

Hoa Liên bây giờ mới nhớ ra chuyện hắn có thể tiến vào Hồ Khâu, xem ra, Phong Biệt Tinh hắn có liên hệ rất sâu với Hồ Khâu. Hơn nữa, xem ra hắn với vị sư phụ này của mình, cũng có oán hận trong lòng.

“Ngươi định giết ta để xả mối hận trong lòng?” Hoa Liên hỏi.

“Ta không nhàm chán như vậy, đan phương giải độc khi nãy, ngươi muốn ra giá thế nào.” Hiệu quả của thứ giải độc này rất tốt, hiện giờ, miệng vết thương trên người hắn đã khép hết lại, nếu như không phải giữa đường chạm phải luồng uy áp kia, chắc độ phục hồi còn tốt hơn mấy phần.

“Đưa ta về là được, đan phương này nếu ngươi cần thì cho ngươi.” Hoa Liên cũng không phải người hẹp hòi, chẳng qua là, phải xem đối phương là ai. Phong Biệt Tinh đã giúp nàng, không chỉ cứu mạng nàng có một lần, nếu hắn đã mở miệng, có gì mà không thể cho.

Nghe Hoa Liên nói vậy, Phong Biệt Tinh cũng chẳng lộ ra vẻ gì khác thường. Thủy Tâm lại nhìn chăm chăm Hoa Liên một lúc lâu. Hoa Liên dùng ngọc giản chép lại đan phương xong, ném cho Phong Biệt Tinh, “Trước khi đi, chúng ta nói về chuyện của Tiểu Chi một chút.”

“Ngươi muốn hỏi gì?”

“Nàng chưa thay máu đúng không?”

“Ừ.” Phong Biệt Tinh thờ dài, chỉ thiếu chút nữa thôi. Sợ rằng cõi đời này, chẳng còn ai nguyện ý thay máu cho Tiểu Chi nữa, lấy mạng đổi mạng, trừ cha ruột của mình ra, có ai lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Vậy cứ để nàng ấy chết đi.” Hoa Liên rũ mắt xuống.

Phong Biệt Tinh gật đầu, một lúc lâu sau mới nói, “Cám ơn.”

“Chúng ta là bằng hữu, đây vốn là chuyện nên làm.” Từ nay về sau, đứa con gái Phong Chi của Huyết Ma điện chủ đời trước sẽ không còn tồn tại nữa.

Sau khi gây người hai ngày trong địa cung, thuộc hạ của Phong Biệt Tinh cuối cùng cũng tìm được cơ hội để đưa nàng đi. Hiện giờ tình hình phía Ma tộc không rõ, giờ ra ngoài, không phải là hành động sáng suốt, chẳng qua là giờ mà không đi, muốn tìm thêm cơ hội nữa sợ rằng sẽ càng khó. Cũng không phải là nàng cố ý gây khó dễ cho Phong Biệt Tinh, mà là nàng không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của Huyết Ma điện, vốn tự bản thân đã khó bảo

toàn, nếu dính vào, nằng có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ dùng.

Phong Biệt Tinh phải một Ma Đế và cái gã Lâu Hùng kia đưa nằng đi, cũng coi như đã hết sức chiều cố đến nằng. Vốn còn đang thuận lợi, mắt thấy sắp rời khỏi phạm vi thể lực của Huyết Ma điện, bọn họ đột nhiên bị người khác chặn lại.

Xem ra, đối phương sớm đã có chuẩn bị.

“Thiên Sát trưởng lão, thuộc hạ phụng mệnh điện chủ, mời ngài quay về.” Ma Tu đang nói mặc một thân áo bào màu đỏ, mặt đã bị che đi một nửa, hoàn toàn không nhìn rõ dung mạo, thanh âm lạnh lạnh, Hoa Liên thậm chí còn không tài nào phán đoán được đối phương là nam hay nữ.

Tu vi của đối phương chẳng qua cũng chỉ mới đến đỉnh của Ma Vương, không lợi hại bằng Thiên Sát đã đến Ma Đế kỳ đầu, vấn đề là, sau lưng người kia còn có bốn tu sĩ có tu vi giống hệt.

Tám kẻ nọ bao vây ba người lại, bộ pháp dưới chân cực kỳ có quy luật, chắc là đang tổ hợp thành trận pháp tấn công.

“Điện chủ? Bằng đức hạnh của Âm Phong kia cũng xứng?” Thiên Sát hoàn toàn chẳng thèm nể mặt đối phương, hừ lạnh nói.

“Điện chủ không xứng, chẳng lẽ Phong Biệt Tinh kia thì xứng sao, ta thấy, người chắc cũng chẳng phải thật lòng quy thuận hần.”

“Phải hay không, người còn chưa có tư cách để biết.” Thiên Sát đứng ở trung tâm, đôi tay cuối cùng cũng lộ ra từ trong tay áo, đó đã chẳng thể tính là tay nữa, hoàn toàn là xương trắng, không có lấy một tí da thịt.

Hoa Liên cả kinh trong lòng, rất hiển nhiên, Thiên Sát đã luyện công pháp Ma đạo gì đó nên mới biến thành bộ dạng này. Yêu Tu từ xưa đến nay luôn nhân tâm với kẻ khác, mà Ma Tu còn nhân tâm với cả chính bản thân mình hơn, công pháp mà bọn họ tu luyện, chẳng khác gì tự hủy hoại, có điều uy lực thực sự rất kinh khủng.

Không cho tám kẻ kia bất cứ cơ hội đáp trả nào, Thiên Sát trực tiếp đánh thẳng về phía người mặc áo bào đỏ vừa nói chuyện khi nãy, tay của hần vung lên, một tràng thanh âm chói tai vang lên giữa không trung, nếu như hần tu luyện thêm một thời gian nữa, sợ rằng ngay cả không gian cũng xé rách được.

Kẻ mặc áo bào đỏ kia bất ngờ không kịp đề phòng, vội vàng lùi lại phía sau, không đợi Hoa Liên kịp phản ứng, Lâu Hùng không nói hai lời đã khiêng nằng lên, phi ra ngoài. Những tên kia vốn đến để đối phó với Thiên Sát, thấy Lâu Hùng chạy cũng chẳng có ai đuổi theo, dù sao bọn họ đều không phải đối thủ của Thiên Sát, nếu một người đi, trận pháp không đầy đủ, sợ rằng sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt từng phần.

“Một mình hần sẽ không có vấn đề gì chứ?” Lâu Hùng một hơi phóng ít nhất cũng hơn ngàn dặm, chờ đến khi hần đặt Hoa Liên xuống, hai người đã ra khỏi địa bàn của Huyết Ma.

“Không thành vấn đề.” Lâu Hùng dường như hết sức có lòng tin với Thiên Sát, đã vậy, Hoa Liên cũng chẳng còn gì để nói.

“Ta chỉ có thể đưa người đến Lâm Châu, người tự mình đi về thành Nam Khê sơn được chứ?”

Dù sao bên kia cũng là địa bàn của Yêu Tu, Lâu Hùng tùy tiện xuất hiện cũng sẽ có nguy hiểm nhất định.

“Được, làm phiền người rồi.”

“Không sao không sao, hắc hắc, dù sao cũng là do ta khiêng người tới, giờ đưa người về là vừa hay, có điều người cũng lợi hại đấy, có thể giải được cả độc trên người thiếu chủ chúng ta.” Trong giọng nói của Lâu Hùng mang theo vài phần tiếc nuối, nếu có thể giữ nằng lại bên cạnh thiếu chủ thì tốt quá, mà không phải thiếu chủ thích người ta sao, sao còn muốn đưa nằng về làm gì.

“Trùng hợp thôi.” Hoa Liên cười đáp, sau đó sắc mặt thoáng lộ vẻ nghiêm túc, “Đoạn đường này chắc sẽ phải làm phiền người, người của Linh Lung cung, e sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta như vậy.”

“Không sao, chẳng phải chỉ là một Linh Lung cung thôi sao, chuyện nhỏ.” Lâu Hùng cũng chẳng để ý lắm, bởi vì tin tức mới nhất còn chưa truyền đến tai bọn họ, tạm thời, người biết chuyện Hoa Liên thiếu chút nữa phá hủy Nguyên Anh của Thương Tinh, chỉ có lẽ vài mống.

Nếu như hần mà biết được, chắc sẽ trực tiếp đào cái hố chôn Hoa Liên xuống, còn mình thì chuồn mất.

Cũng may, quãng đường này coi như yên ổn. Lâu Hùng thoạt nhìn dù có vẻ tùy tiện, hơn nữa có chút kích động, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ không có đầu óc, hơi thở trên người bọn họ đều bị thu liễm lại, thoạt nhìn chẳng khác nào người thường, người Tu Chân có tu vi chưa đạt đến Hóa Thần kỳ, sẽ khó mà phát hiện ra được.

Hoa Liên suy đoán, cho dù Thương Tinh có muốn tìm mình, chỉ e cũng sẽ không tự mình động thủ, bọn họ như vậy, coi như là an toàn.

Hai người không ngừng đi đường, mất bốn ngày trời, cuối cùng cũng gần đến Lâm Châu, quãng đường này yên ổn khiến cho dây thần kinh căng thẳng trong đầu Hoa Liên cũng dần dần lui lợng.

Lâu Hùng là một kẻ ham rượu, vừa đúng lúc bọn họ cũng sắp chia tay, Hoa Liên mới mời hần đến một tòa thành gần Lâm Châu uống rượu.

Đúng vào lúc hai người đang đi trên đường, nói chuyện phiếm, đối diện đột nhiên có một người bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Quyết định của Quân Hào

Hoa Liên cũng không hiểu, tại sao mình chỉ liếc một cái đã nhìn thấy hắn. Rõ ràng người trong thành rất đông, người mặc đồ trắng cũng rất nhiều. Nhưng cổ tinh, hắn lại lọt vào mắt nàng.

Nhìn thấy hắn rồi, xung quanh dường như chẳng còn sự tồn tại của ai khác.

Ân Mặc dừng bước cách nơi Hoa Liên đang đứng chừng mười thước, trên mặt mang theo một nụ cười nhẹ, “Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Mỗi lần bọn họ gặp nhau, Ân Mặc vẫn hay thích nói câu này.

Nhưng lần này, Hoa Liên lại cảm thấy, ý tứ có chút khác lạ, cũng có thể là do nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

“Sao ngươi lại tới đây?” Hoa Liên đương nhiên sẽ không ngây thơ cho rằng đây là trùng hợp, trên thực tế, tất cả những gì đã xảy ra giữa bọn họ căn bản không hề có sự trùng hợp nào, đều là hắn cố ý dựng lên, cho dù lần đó nàng chủ động tìm hắn, cũng giống như hắn đã sớm đợi ở đó rồi.

Trước kia, Hoa Liên chẳng qua chỉ không muốn nghĩ như vậy, nhưng bây giờ, nàng cần phải làm rõ những chuyện này.

“Ta tới thăm ngươi, không chào đón?”

“Sao có thể.” Hoa Liên cũng cười, nhưng nụ cười lại không chạm tới đáy mắt.

So với sự bình tĩnh của hai người, Lâu Hùng bên cạnh hiển nhiên đã bị kinh sợ không ít. Ma Tu sợ nhất chính là Phật Tu, mặc dù vị trước mặt này trên đầu có tóc, nhưng tu vi lại rành rành ra đó. Hóa Thần kỳ... Người này đến trước mặt hắn rồi, hắn mới phát hiện ra đối phương là Phật Tu, có thể nhìn ra, hắn muốn đối phó với mình, dễ như trở bàn tay vậy.

Nhưng hiện giờ xem ra đối phương hình như cũng không cảm thấy hứng thú với hắn. Lâu Hùng quay đầu nhìn Hoa Liên, đối với chuyện Hoa Liên quen người này, có vẻ rất kinh ngạc.

“Có gì muốn hỏi ta không?”

Đối với câu hỏi của Ân Mặc, Hoa Liên có vẻ hơi kinh ngạc, xem ra, hắn thực sự đã động tay động chân với mình. Chẳng qua là, thái độ này của hắn là có ý gì đây? Hắn... thực ra cũng chẳng cần phải giải thích gì cả. Mà nàng, cũng không mong đợi hắn sẽ cho nàng câu trả lời.

Hoa Liên im lặng, không mở miệng.

Người xung quanh đi tới đi lui, dường như chẳng ai chú ý đến hai người bọn họ, Ân Mặc nhìn Hoa Liên, cũng không nói gì, trông mặt đen sâu thẳm.

“Tại sao lại làm vậy?” Không biết bao lâu sau, Hoa Liên mới đột nhiên mở miệng.

“Từ lúc mới gặp mặt, ta đã nói muốn ngươi tin Phật.”

“Ngươi cũng biết, chuyện đó không có khả năng.”

“Ta biết, cho nên ta đã dùng cách khác.”

“Cho nên ngươi dùng cách này để khống chế ta?” Hoa Liên siết chặt nắm đấm, cơn giận bốc lên. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt mang theo vài phần kinh ngạc, lại có chút thương tâm của Ân Mặc, nàng lại cảm thấy chính mình dường như có chút xúc động.

Hoa Liên không hiểu, mình rốt cuộc là bị làm sao? Kể từ khi bước vào Tu Chân giới này, nàng đã gặp quá nhiều những chuyện bất công, cho dù có bị người ta đuổi giết, nàng cũng chưa từng kích động như vậy.

Tại sao cứ dễ dàng gặp phải Ân Mặc là nàng lại không khống chế được tâm trạng.

“Ta chưa từng nghĩ muốn khống chế ngươi.”

“Thực ra thì... ngươi đã cứu ta nhiều lần như vậy, cho dù có dâng mạng cho ngươi cũng chưa bù nổi, không phải sao.” Hoa Liên rũ mắt xuống, đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi.

“Hoa Liên!” Lần này, giọng nói của Ân Mạc mang theo sự tức giận.

Hai người lại rơi vào trầm mặc, Lâu Hùng đứng bên cạnh một lúc như vậy, cũng nghe ra được chút ít. Hắn đã nhìn ra, vị Phật Tu này hiển nhiên có quan hệ không ít với Hoa Liên, cuộc nói chuyện của hai người, nghe vào, sao lại có điểm gì đó là lạ?

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, người trước mặt này hiển nhiên là ưu tú hơn thiếu chủ, vô luận là về ngoài hay tu vi. Bất bất hơn chính là, quan hệ của hắn và Hoa Liên lại càng thêm mập mờ.

Nghĩ đến đây, Lâu Hùng không nhịn được mà thở dài. Với cái tính kia của thiếu chủ, thích người ta cũng bày mặt lạnh ra, tiểu cô nương này nhận ra được mới là lạ.

Có điều, ưu thế duy nhất của thiếu chủ, chắc là hắn chính là Ma Tu.

Quan hệ của Yêu và Ma Tu mặc dù không tính là tốt, nhưng Yêu và Ma Tu ở cạnh nhau, nếu như không đụng chạm đến một vài gia tộc thì cũng không có ai ngăn cản.

Chính đạo thì ngược lại, một khi bọn họ có liên quan gì đến Yêu hoặc Ma, vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng, huống chi cái vị trước mặt đây còn là một hòa thượng, xem ra, thiếu chủ vẫn có hy vọng. Quan sát sau nửa ngày, Lâu Hùng hạ kết luận.

“Hai vị, không bằng chúng ta đến quán rượu kia tìm một chỗ rồi ngồi xuống tán gẫu tiếp?” Cứ đứng mãi như vậy cũng không phải ý hay, Lâu Hùng do dự một lát mới mở miệng nói, vươn tay chỉ về phía một quán rượu cách đó không xa.

Ân Mạc liếc hắn một cái, không nói gì. Hoa Liên nhìn theo hướng chỉ của Lâu Hùng, đi về phía quán rượu kia. Nàng cứ cho là Ân Mạc sẽ bỏ đi, ai ngờ, hắn lại đi theo vào.

Ba người ngồi trên lầu hai, trên lầu không có mấy người, hơn nữa còn được ngăn thành gian, cũng yên tĩnh. Hoa Liên ngồi xuống vị trí sát bên cửa sổ, còn Ân Mạc thì ngồi ở phía đối diện.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, Ân Mạc nhìn nàng. Chỉ có mình Lâu Hùng gọi lên hai vò rượu lớn, ừng ực nốc vào bụng. Tiểu nhị đại khái cũng bị cái tướng uống rượu của Lâu Hùng dọa cho hết hồn, vội vàng bỏ đi.

“Ngươi... thiếu chút nữa đã giết Thương Tình?” Ngón tay Ân Mạc vô thức lướt qua miệng chén trà trước mặt, ánh mắt lại nhìn đăm đăm về phía Hoa Liên.

Hoa Liên chột quay đầu, “Không được sao.”

Thấy đáng về cả người xù gai của nàng, Ân Mạc chỉ cười khổ, “Ngươi quá mạnh động rồi.” Hắn không trả lời trực tiếp.

Hoa Liên nhìn chằm chằm Ân Mạc một lúc lâu, đột nhiên bật cười, “Ân Mạc, ngươi vốn đã biết hết tất cả, tại sao nàng nhất định phải giết ta, ngươi còn rõ hơn ta, không phải sao? Từ đầu đến cuối, đều là nàng chột đến ta.”

Lần này, Ân Mạc không tiếp lời mà chuyển đề tài, “Băng hữu của ngươi đã quay về thành Nam Khê sơn rồi, ta đưa ngươi về Đại Hoang sơn, được chứ?”

“Lần trước, ta giết Ngọc Ân Tình, có người đuổi đến tận Đại Hoang sơn đòi mạng của ta. Lần này, ta thiếu chút nữa đã giết Thương Tình, ngươi cảm thấy, về hay không có gì khác nhau sao?” Về lý, Hoa Liên rất rõ ràng, những chuyện này căn bản không hề liên quan đến Ân Mạc. Đây là thù oán giữa nàng và Linh Lung cung, nàng không nên giận chó đánh mèo.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác Ân Mạc cứ tránh né không nói về chuyện của Thương Tình, khiến cho nàng không khỏi tức giận.

“Lần này, ta đảm bảo nàng sẽ không đến tìm ngươi.” Ân Mạc cam kết với nàng.

Hoa Liên chỉ lắc đầu, “Cho dù nàng không đến tìm ta, sớm muộn cũng có ngày ta đến tìm nàng, có lẽ là ngươi cảm thấy ta không biết tự lượng sức mình...”

“Không được làm chuyện điên rồ.” Ân Mạc dường như đã nhận ra điều gì, đột nhiên cầm lấy tay Hoa Liên, về mặt âm trầm, “Chỉ cần ngươi tiến dần từng bước, sớm muộn cũng sẽ độ kiếp thành tiên, ngươi việc gì phải để ý đến nàng ta.”

Hoa Liên cười khê, từ từ rút tay mình lại, “Cõi đời này, ai dám nói mình có thể nhìn thấu được thiên đạo chứ, ngươi làm sao mà biết được, ta sẽ không chết trên tay nàng?”

“Hoa Liên, ngươi có tâm ma.”

“Ta không có, ta không thể nào có tâm ma.” Hoa Liên lắc đầu, về mặt quật cường.

Ân Mạc dường như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng hắn lại không mở miệng.

Lâu Hùng uống rượu xong, đi trước. Thực ra thì hắn cũng không có ý định đi sớm như vậy, chẳng qua là ở bên cạnh Ân Mặc, hắn vẫn cảm thấy rất không an toàn, hơn nữa khi bọn họ đi Thiên Sát vẫn còn đang gặp nguy hiểm, hắn phải quay lại xem một chút.

Hoa Liên cảm ơn Lâu Hùng xong, một mình đi về phía Lâm Châu. Ân Mặc vẫn theo phía sau nàng, nàng cảm nhận được. Hắn nói, muốn đưa nàng quay lại Đại Hoang sơn, thực ra thì về lúc này, người của Linh Lung cung tuyệt đối không thể gây thương tổn cho nàng được.

Ngay cả sư phụ của nàng cũng đã nói, sau khi Hoa Liên quay về có thể đến chỗ của ông ấy, bảo đảm không ai dám động đến nàng, nhưng Hoa Liên vẫn không muốn nghe theo lời của Ân Mặc.

Nàng vẫn luôn rất lý trí, lần này lại tùy tính, giận đối với Ân Mặc, cũng dùng mạng của mình để đánh cược.

Sau khi tiến vào Lâm Châu, Hoa Liên nhìn thấy không chỉ một hai tu sĩ chính đạo, đại đa số đều là Xuất Khiếu kỳ, bọn họ cũng không ra tay đối phó với Yêu Tu đi ngang qua, nhưng đích xác là đang tìm ai đó.

Sau khi Hoa Liên tiến vào Lâm Châu đã dùng thuật biến thân biến thành một dáng vẻ khác, hơn nữa, tu vi của nàng cũng đã rút từ Yêu Soái kỳ đầu đến Yêu Tướng kỳ giữa, những tu sĩ kia căn bản không thể nhận ra nàng.

Nàng cũng coi như bình an trở lại thành Nam Khê sơn, sau khi tiến vào sơn thành, Hoa Liên không còn cảm nhận được hơi thở của Ân Mặc nữa, trong lòng có chút mất mát nhàn nhạt.

Yêu vệ giữ thành sau khi nhìn thấy Hoa Liên thì hết sức cung kính, thống lĩnh của Yêu vệ từ bên trong bước ra nghênh đón, “Hoa Liên cô nương, thành chủ đã chờ cô nương rất nhiều ngày rồi.”

Hoa Liên cười cười với hắn, “Vây phiền ngài dẫn đường.”

“Được, mời đi bên này.” Có Yêu vệ đi trước mở đường, không ít người cũng chú ý đến Hoa Liên, có điều cũng nhanh chóng quay mặt đi, không ai muốn tham gia vào màn náo nhiệt này.

Gần đây, thành Nam Khê sơn cũng không được yên bình cho lắm, không cẩn thận một chút là sẽ không góc đầu lên được.

Khi Hoa Liên đi đến phủ Thành chủ, còn chưa nhìn thấy Quân Hưu mà đã nghe thấy thanh âm của phu nhân hắn, Cung Lăng. Giọng nói của Cung Lăng rất lớn, thậm chí có chút lạc giọng. Có thể khiến cho vị thành chủ phu nhân trầm ổn bình tĩnh kích động như vậy, xem ra, nàng ta hiển nhiên đã gặp phải đại sự gì đó.

Từ ánh mắt quái dị khi nhìn nàng của người trong thành khi này, có thể đoán ra được, chuyện lớn này, tất có liên quan đến Tiểu Chi.

Hoa Liên bước theo sau thủ vệ, vòng qua, đã thấy Quân Hưu và Cung Lăng, hơn nữa ở đó không phải chỉ có hai người họ. Quân Hưu ngồi trên ghế chủ vị, sắc mặt có vẻ rất bình tĩnh. Một lão nhân lớn tuổi ngồi bên trái hắn, sắc mặt cũng không dễ coi cho lắm. Còn Cung Lăng thì đứng giữa đại sảnh.

Bởi vì nàng ta quay lưng về phía Hoa Liên, nên nàng hoàn toàn không nhìn thấy nét mặt của Cung Lăng, có điều, miễn cưỡng cũng đoán được.

“Quân Hưu, rốt cuộc ta đã có lỗi với ngươi ở điểm nào mà ngươi lại đối xử với ta như vậy?” Lần này, Hoa Liên cuối cùng cũng nghe rõ.

“Không có.”

“Ta đã nói rồi, ta cho phép ngươi cưới nàng, ta có thể chấp nhận nàng, ngươi rốt cuộc còn không hài lòng ở điểm nào?”

Quân Hưu đã nhận ra sự có mặt của Hoa Liên, ngừng đầu nhìn nàng gật đầu một cái, “Ta không muốn để nàng ấy phải chịu uất ức.” Nếu như không phải đã trải qua cuộc sinh tử kia, hắn căn bản không thể nhận ra được, Tiểu Chi đối với hắn quan trọng đến nhường nào.

Đã phí hoài bao nhiêu năm như vậy rồi, hắn không chờ nổi nữa. Bất kể cuối cùng Tiểu Chi có đồng ý hay không, hắn cũng muốn thử một lần, coi như có lỗi với Cung Lăng.

“Không muốn để nàng ta uất ức? Ha ha ha, ngươi nói không muốn để nàng ta uất ức, cho nên, ngươi phải bỏ ta?! Ta lấy ngươi bao nhiêu năm như vậy, ta đã làm sai điều gì, năm đó là ngươi đến nhà ta cầu hôn, là ngươi muốn cưới ta!” Cung Lăng rít lên, bộ dạng kia của nàng, rất khó để khiến người ta tin, nàng chính là vị thành chủ phu nhân đoan trang ưu nhã lại biết đại thể kia.

Thực ra, Hoa Liên cũng cảm thấy nàng ta rất đáng thương. Nữ nhân này, biết hết mọi chuyện mà nàng ta vẫn nhẫn nhịn được. Cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, thì ra là nếu không có tình yêu, vô luận có trả giá đến đâu cũng vô ích. Bởi vì đối phương trừ ấy này ra, sẽ không có bất cứ tình cảm nào khác.

Rất đáng thương, không phải sao? Chuyện này có thể trách ai đây?

Chương 86: Mất tự nhiên cũng đáng yêu

“Cung Lăng, im miệng.” Rốt cục, lão nhân vẫn ngồi một bên mở miệng nói chuyện.

“Đại bá, bá có ý gì?” Cung Lăng nhìn về phía lão nhân kia, vẻ mặt khó tin. Đường như không ngờ tới, lão nhân kia lại dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với mình.

“Cung Lăng, chuyện này trong tộc đã có quyết định rồi.” Giọng nói của lão nhân lạnh lùng cứng rắn, “Những việc ngươi làm mấy năm nay đích xác là có chút quá đáng.”

“Ta quá đáng? Ta đã làm gì, ta làm những chuyện này là vì ai, ngươi lại nói ta quá đáng...”

“Hừ, tóm lại, ngươi hãy quay về tộc với ta, tộc trưởng sẽ giải thích cho ngươi.”

Cung Lăng ngậy ngẩn nhìn lão nhân kia, một lúc lâu vẫn không thốt nên lời, cuối cùng cười thầm một tiếng, “Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, ha ha ha, thì ra là ta không còn giá trị lợi dụng nữa, nên các ngươi cũng không chút do dự đập ta ra, được lắm, rất được!” Cung Lăng xoay người bước ra ngoài, thị vệ đứng một bên cũng không dám cản nàng ta lại. Khi đi ngang qua Hoa Liên, nàng ta hung tợn trừng mắt nhìn Hoa Liên một cái, trong mắt có sát ý không hề che giấu.

Nếu không phải tại nàng ta, nếu không phải tại nàng ta tìm đến Quân Hạo, chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra, nàng vẫn có thể coi như không có chuyện gì phát sinh, tiếp tục làm thành chủ phụ nhân.

Nàng vẫn luôn nhẫn nhịn, cuối cùng lại đổi lấy kết cục như vậy, ngay cả gia tộc cũng đứng về phía Quân Hạo. Hừ, là nàng vẫn xem thường bản lĩnh vị phu quân này của mình, trái tim hẳn thật ngoan độc.

Sau khi Cung Lăng đi rồi, Quân Hạo phát phát tay, lập tức có thị vệ đuổi theo. Lão nhân kia cung kính đứng dậy, làm đại lễ với Quân Hạo, “Ta thay chủ nhân cảm tạ thành chủ đại nhân trước, sau này có chuyện gì, xin ngài cứ việc phân phó.”

Quân Hạo gật đầu một cái, cũng không nói nhiều, “Khách khí.”

Lão già kia đi rồi, Hoa Liên mới bước vào, nhìn thấy nàng, thái độ của Quân Hạo rõ ràng khá hơn nhiều, “Ngươi không sao là tốt rồi.”

Khi hắn đưa Tiểu Chi về, đã nghe Tiểu Chi thuật lại chuyện lúc đó, nói thật, Quân Hạo căn bản không nghĩ đến việc Hoa Liên có thể còn sống mà quay về.

Hoa Liên cười cười, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Ta tìm ngươi là vì có chuyện muốn nói với ngươi.” Vốn, Hoa Liên cũng không định nói cho Quân Hạo. Có điều bây giờ, nếu hắn đã có thể làm được đến mức này, nói cho hắn biết trước dù sao cũng đỡ hơn là để sau này mới biết mà không kịp ứng phó.

“Chuyện gì?” Quân Hạo thấy sắc mặt của nàng không ổn, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Tiểu Chi có huyết mạch của cả yêu và ma, chuyện này chắc ngươi biết rồi chứ.”

“Không sai.”

“Vốn nàng ấy nên thay máu, có điều cha nàng ấy đã chết rồi, cho nên... cho nên, nàng có thể không còn nhiều thời gian nữa.”

“Ngươi có ý gì?” Quân Hạo vụt đứng dậy, vẻ mặt dữ tợn.

“Cho dù có người giúp nàng kéo dài tính mạng, sợ rằng nàng ấy cũng chỉ sống được trăm năm nữa thôi, nếu như ngươi muốn từ bỏ, bây giờ vẫn còn kịp.” Giờ cha mẹ Tiểu Chi đều đã mất, không còn ai cứu được nàng ấy, cho dù có không cam tâm thì vẫn phải đón nhận sự thật này.

Những chuyện này, trong lòng Tiểu Chi đều hiểu rõ.

“Chẳng trách... chẳng trách nàng chết cũng không chịu quay về với ta.” Quân Hạo ngã ngồi trở lại trên ghế, một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Liên, “Cho dù nàng ấy còn bao nhiêu thời gian, ta cũng tuyệt đối không bao giờ hối hận.”

Hoa Liên nhìn ánh mắt nghiêm túc của Quân Hạo, trầm mặc trong chốc lát rồi gật đầu một cái, “Được, ta sẽ giúp ngươi khuyên nàng.”

Cánh cửa Lưu Ly đường rộng mở, khi Hoa Liên đi tới, Tiểu Chi không biết tại sao đã đứng trước cửa, thấy nàng xong giống như gặp được cứu tinh kéo nàng lại, “Tiểu Liên, có một vị khách đến...”

“Khách nào?” Hoa Liên có chút nghi hoặc, trong thành Nam Khê sơn này, có kẻ nào mù mắt mà dám đến chọc Tiểu Chi chứ?

“Chính là... người quen của cô...” Tiểu Chi vươn tay chỉ vào trong, Hoa Liên ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia bước ra từ phòng khách.

Hắn đúng là tự tiện thật đấy, Hoa Liên nghiêng răng nghiêng lợi. Sự mất mát trong lòng sớm đã bị lửa giận thay thế, hắn cũng giận thật, ngay cả nơi Yêu tộc tụ cư cũng dám quang minh chính đại bước vào như vậy, sợ mạng mình lớn quá hay sao!

Ân Mạc tựa vào bên quầy thuốc, cười dài nhìn nàng, cũng chẳng nói câu nào.

“Ngươi đến đây làm gì?” Hoa Liên nghiêng răng, nhả ra từng chữ.

“Ta không nhà để về.” Ân Mạc nhún vai.

“Không nhà để về cái đầu ngươi ấy, ngươi đi ra ngoài cho ta!” Nhất thời mất đi lý trí, Hoa Liên cũng chẳng quan tâm vớ được cái gì, quăng luôn về phía Ân Mạc.

Tiểu Chi lần đầu tiên nhìn thấy bạn tốt mất khống chế như vậy, cũng sợ đến hết hồn. Mất thấy Hoa Liên đã xách cả cái ghế lên, vội vàng ôm lấy nàng, “Tiểu Liên, cô bình tĩnh một chút, đừng, đừng có ném ghế mà...”

“Cô buông ra, hôm nay ta phải thay trời hành đạo!” Gương mặt nhỏ nhắn của Hoa Liên tức giận đến đỏ bừng lên. Nàng giận, không phải là bởi vì hắn đi theo nàng, mà là vì hắn dám tiến vào thành Nam Khê sơn. Đây chẳng phải là đi tìm cái chết sao, cho dù tu vi hắn cao thâm, nhưng cũng vẫn hết sức nguy hiểm.

“Tiểu Chi cô nương, đừng lo lắng.” Ân Mạc vẫn rất phớt lờ, giống như cái ghế kia chẳng phải đang bị ném về phía hắn vậy, thậm chí còn rảnh rang đi trấn an Tiểu Chi.

“Ách, ta không có lo lắng.” Người nên lo lắng là ngươi mới phải... Tiểu Chi liếc Ân Mạc, vô cùng tò mò với hắn.

Tình tình của Hoa Liên từ xưa đến nay vẫn trầm ổn, nàng chưa từng thấy ai có thể khiến cho nàng ấy trở nên... có sức sống như vậy. Xem ra, Ân Mạc và Hoa Liên, dường như có giao tình rất sâu. Lần trước bọn họ gặp mặt, không nói chuyện nhiều với nhau nhưng Tiểu Chi cũng cảm nhận được thái độ của Hoa Liên với Ân Mạc khác hẳn với người khác, nhưng sao lần này, hai người họ vừa thấy mặt mà Hoa Liên đã tức thành như vậy rồi?

Vừa vàng đón được chén trà, cả cái nắp chén bay tới ngay sau đó, cuối cùng là một cái ghế. Ân Mạc đặt cái ghế qua một bên, tự mình ngồi lên, thuận tiện uống một hớp trà, thật vô cùng đắc ý.

“Ai cho người vào?” Hoa Liên nổi giận dùng dùng bước đến trước mặt Ân Mạc, nhìn bộ dạng gió nhẹ mây bay kia của hắn đã thấy không thể kiềm chế nổi tâm trạng.

Ân Mạc ngẩng đầu cười với nàng, cặp mắt cong cong, dường như rất vui vẻ, “Tiểu Liên, đừng tức giận, không ai phát hiện ra đâu.” Thanh âm của hắn rất dịu dàng, là ảo giác của nàng sao? Vẫn chìm đắm trong giọng nói của hắn, khiến cho Hoa Liên căn bản không chú ý đến, cách xưng hô của hắn với mình cũng đã thay đổi.

“Ta mới không thèm tức giận.” Hoa Liên hung tợn nhìn chằm chằm hắn.

“Ồ, thì ra là ngươi không tức giận.” Ân Mạc gật đầu, lời này thốt ra từ miệng hắn, nghe kiểu gì cũng thấy không được tự nhiên.

“Ngươi rút cuộc còn việc gì nữa, ta đã nói rồi, ta sẽ không về Đại Hoang sơn.”

Ân Mạc gật đầu, “Ta biết, ta quyết định tôn trọng ý kiến của ngươi, có điều đạo này vừa hay không có nơi nào để đi, dù gì ta cũng từng cứu mạng ngươi, ngươi chữa chấp ta cũng là chuyện đương nhiên, đúng không?” Câu này thực đúng là hiển nhiên làm sao...

Hoa Liên ghen cả nửa ngày không thốt nên lời. Hắn thực sự là ân nhân cứu mạng của nàng, nhưng mà bọn họ vừa mới cãi nhau, còn chưa làm hòa, sao hắn có thể mặt dày như vậy được chứ.

Vẫn hay có vài vị hòa thượng, trong khi tu luyện một thân kim cương bất hoại, đều luyện phần mặt trước, cho nên Ân Mạc cứ nghiêm nhiên ở lại như vậy. Mấy ngày này ở trong thành Nam Khê sơn vậy mà lại thực sự chẳng có ai tìm hắn gây phiền phức cả. Thậm chí Ân Mạc còn gặp Quân Hưu trong Lưu Ly đường hai lần, kỳ quái là, hai người này lại còn có thể cùng nhau đánh cờ nói chuyện phiếm, thiếu chút nữa hù cho Hoa Liên rút cằm.

Quân Hưu không phát hiện ra hắn là Phật Tử sao? Chuyện này hoàn toàn không có khả năng, hai người bọn họ tu vi tương đương, cho dù Ân Mạc có muốn che giấu cũng không dễ dàng như vậy, huống chi, hắn căn bản chẳng hề có ý giấu diếm. Hô lô của hai người này rút cuộc bán thuốc gì. Hoa Liên không sao biết được. Hơn nữa, nàng vẫn đang tức giận với Ân Mạc, cho nên dù hết sức tò mò, nàng cũng không mở miệng đi hỏi.

Sau khi quay về, Hoa Liên từng tìm Tiểu Chi nói chuyện cả đêm, đối với chuyện về Quân Hưu, Tiểu Chi cũng thấy ở trong mắt, có điều, nàng sớm đã có quyết định. Hoa Liên cho rằng nàng lo lắng Quân Hưu sẽ thay lòng giữa chừng, nhưng sau nàng mới biết, Tiểu Chi căn bản không nghĩ đến chuyện đó.

Nàng nói, càng yêu, lại càng không muốn làm hắn tổn thương. Giờ nàng đã hiểu rõ tình cảm mà Quân Hưu dành cho mình, cho nên nàng không muốn Quân Hưu phải chịu đựng nỗi đau khi mất nàng.

Nếu như không có bắt đầu, có lẽ, khi mất đi, sẽ không tuyệt vọng đến thế.

Lời của Tiểu Chi, Hoa Liên đã thuật lại không sót một chữ cho Quân Hầu, sau khi nghe xong, Quân Hầu lại cười, dường như đã nghĩ thông suốt vậy, không còn ép Tiểu Chi nữa, chẳng qua là thỉnh thoảng vẫn đến quán ngồi như trước kia.

Dù sao cũng là chuyện của hai người bạn họ, Hoa Liên dù có sốt ruột cũng không thể dính vào.

Trái lại, Tiểu Chi thì vô cùng tò mò với quan hệ giữa nàng và Ân Mạc, cho dù Hoa Liên có giải thích thế nào, nàng ấy cũng không chịu tin là hai người chẳng có quan hệ gì cả.

Cứ thế, Ân Mạc ở lại Lưu Ly đường, ở một lần là ở luôn nửa tháng.

Trong nửa tháng này, tu vi của Hoa Liên cuối cùng cũng khôi phục, hơn nữa còn đột phá đến Yêu Soái kỳ giữa. Đây cũng là một tin tức tốt, nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi chậm.

Dù sao, thực lực của kẻ địch quá mức cường đại, cho dù tốc độ tu luyện của nàng hiện nay đã nhanh hơn người khác rất nhiều, nàng vẫn cảm thấy chưa đủ.

Đối với sự gấp gáp của Hoa Liên, Ân Mạc đều thấy cả. Chẳng qua là, mỗi lần hắn muốn nói gì với Hoa Liên, nàng đều cố tình tránh né, dẫn đến việc hai người dù gặp mặt mỗi ngày nhưng không lần nào nói chuyện từ tẻ được.

Nàng vẫn còn đang giận hắn, trong lòng Ân Mạc rõ ràng. Hắn cố gắng giải thích, đời này lần đầu tiên hắn muốn giải thích cho người khác động cơ của mình, hiềm nỗi người ta căn bản không thèm nghe, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn lấy một cái.

Nếu là người khác... Đứng dưới tán cây, nhìn Hoa Liên đang cúi đầu suy tư gì đó bên trong khung cửa sổ, Ân Mạc bất đắc dĩ thở dài. Nàng đâu phải người khác... Không biết từ khi nào, đối với hắn mà nói, nàng, đã khác hẳn với những người khác.

Hoa Liên ngồi trước cửa sổ, cúi đầu nhìn bút ký trong tay, bên trên đều là những đan phương quý hiếm ít ỏi được ghi chép lại, bình thường, nàng sẽ rất hứng thú mà xem, nhưng hôm nay, không sao mà xem được.

Ánh mắt ngoài cửa sổ kia, ngay từ đầu nàng đã nhận ra, nhưng nàng lại không ngẩng đầu, muốn chờ hắn tự mình bỏ đi, kết quả đã qua hai canh giờ, hắn chẳng có ý bỏ đi.

Cuối cùng, vẫn là Hoa Liên không nén được cơn tức, nàng ném bản bút ký trong tay xuống, đứng dậy, quay người ra ngoài cửa sổ. Ân Mạc thấy nàng rốt cục cũng chịu nhìn mình, đầu tiên là nhủ mảy, sau đó không hề ngoài ý muốn phát hiện cửa sổ đã bị cách một tiếng khép lại.

Quả nhiên, Ân Mạc cười khỏ, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy, Hoa Liên mất tự nhiên cũng thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đốt một lần cháy sạch

Cho dù có đóng cửa sổ lại không nhìn hắn nữa, nhưng Hoa Liên vẫn cảm giác được sự tồn tại của đối phương, điều này khiến nàng càng thêm khó chịu trong lòng, cuối cùng, nàng dứt khoát đẩy cửa sổ ra, hai tay chống nạnh đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chăm Ân Mạc vẫn dõng dạc về phía này, “Nhìn cái gì mà nhìn, không cho phép nhìn!”

Ân Mạc không nói câu nào, chỉ cười với nàng, vốn đã biết hắn có vẻ ngoài đẹp mắt, cười lộ lên thế này lại càng thêm mê người một cách quá đáng, ngay cả ánh mặt trời trên đỉnh đầu dường như cũng rực rỡ thêm mấy phần.

Cũng may định lực của Hoa Liên không tệ, nhanh chóng khôi phục lại từ trong “Sắc đẹp” của hắn, chỉ dõng tầm mắt, không chịu nhìn nhau với hắn nữa, khí thế có vẻ không đủ.

Thời buổi này, ngay cả hòa thượng cũng có thể dùng mỹ nhân kế, thật không có thiên lý.

Cuộc giằng co của hai người lấy thất bại của Hoa Liên làm kết cục, vốn Ân Mạc thấy tâm trạng của nàng đã hơi ổn định, muốn giải thích một phen, ai ngờ bên ngoài đột nhiên truyền đến một tràng huyền ảo, sau đó một cơn sóng nhiệt cuộn cuộn quét qua toàn bộ Lưu Ly đường.

Dù cho Ân Mạc phản ứng nhanh, hắn cũng chỉ bảo vệ được hậu viện mà thôi, còn đằng trước... Nhìn qua, đường phố vẫn thanh thản như cũ, người đến người đi, chỉ có điều là thiếu mất một Lưu Ly đường.

Mới chớp mắt mà thôi, Lưu Ly đường cứ thế biến mất.

May mà hôm nay Tiểu Chi và Quân Hầu đi ra ngoài, vẫn chưa về. Có điều, sau khi nàng ấy về, không biết có chịu được cơn sốc lớn như vậy không đây?

Nhìn hai người đứng giữa đồng phế tích, Hoa Liên không nhịn được thở dài. Mỗi lần nhìn thấy Không Uyên, nàng luôn muốn xách cổ cho hắn một dao cho xong, lần này ý muốn ấy lại càng thêm mãnh liệt.

Hắn không có việc gì cũng chạy lăng xăng đến đây còn chưa tính, lại còn dám mang cả kẻ thù đến đây, mà kẻ ra, vị kẻ thù này của hắn trông đúng là đủ nhỏ nhắn, vóc người chỉ đứng đến ngực Không Uyên mà thôi. Nàng ta mặc một thân váy áo đỏ như lửa, phía trên có một con Phượng hoàng được thêu bằng chỉ vàng, chỉ liếc một cái thôi có thể cảm thấy, con Phượng hoàng kia dường như có thể bay ra ngoài bất cứ lúc nào.

Bộ xiêm y này, ít nhất là pháp khí cấp bậc trung phẩm. Hoa Liên trầm tư trong chốc lát, cũng đã đoán được kha khá về lai lịch của tiểu cô nương này, trừ tộc Phượng Hoàng mà Không Uyên không cần thận chọc tới ra, sợ rằng chẳng có ai giàu có như vậy.

Tiểu cô nương kia dường như cũng không ngờ mình lại phá hủy cả cái nhà của người ta, chưa đợi Không Uyên kịp phản ứng đã tự mình ngồi sụp xuống đất bắt đầu gào khóc, ai không biết còn tưởng là Không Uyên đã làm gì người ta.

“Ta bảo này... người đừng khóc nữa được không...” Không Uyên do dự một chút, chân dịch dịch về phía tiểu cô nương kia.

Tiếng khóc vẫn không dứt, còn có khuynh hướng ngày càng vang dội.

Không Uyên cam phận thở dài, dứt khoát đi tới, đứng bên cạnh tiểu cô nương, xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của nàng, “Người bị đốt là ta, người khóc cái gì chứ?”

“Hu hu hu, đều tại người.” Tiểu cô nương đập vào tay Không Uyên, nước mắt còn lách tách rơi xuống, “Hu hu hu, đều tại người bắt nạt ta, dù sao toàn là lỗi của người.”

“Được rồi, đều là lỗi của ta, đừng khóc nữa, khóc sưng cả mặt lên rồi.” Không Uyên một tay chống cằm, một tay luồn qua mái tóc dài sắc đỏ như lửa của tiểu cô nương kia.

“Đó, đó đều là lỗi của người, nếu không phải do người chọc giận ta, mặt của ta làm sao lại sưng chứ!” Nói xong tiểu cô nương còn vờn tay sờ sờ gương mặt mình, ánh mắt hơi hoang mang, hình như đâu có sưng?

Hoa Liên đang đứng bên cửa sổ xem náo nhiệt, không nhịn được mà phì cười một tiếng, tiểu nha đầu này thật là thú vị, có điều, hiếm khi thấy Không Uyên dỗi dành người khác như vậy, coi như nàng đã được mở rộng tâm mắt.

Nghe thấy tiếng cười, Không Uyên quay đầu lại nhe răng trợn mắt với Hoa Liên, bẻ tiểu nha đầu đã cuộn người lại như một quả cầu kia từ dưới đất lên, “Được rồi, đừng khóc nữa, người đốt mất nhà người ta rồi, nên nghĩ xem làm sao để khôi phục lại nguyên trạng đi chứ.”

“Hay là... ta bảo a cha mang một tòa cung điện đến đây được không?” Sau khi tiểu cô nương nhìn thấy Hoa Liên, dè dặt hỏi một câu, Hoa Liên lúc này thật không còn gì để chống đỡ.

“Không sao, xây lại là được.” Lần này đốt cũng đủ sạch sẽ, trừ bụi ra không còn sót lại cái gì, cũng may sau khi quay lại, một số đan dược quý hiếm và thảo dược đều đã được cất vào hậu viện, nếu không Tiểu Chi mà về chắc sẽ khóc thật chưa biết chừng.

Không Uyên nói, hắn đang đào hôn nên chạy ra ngoài, Tiểu Phượng Vũ nói nàng cũng đào hôn chạy ra ngoài. Hai người thuận đường? Làm sao có thể.

Đối với việc hai người cứ nhất quyết bám lại chỗ này, Hoa Liên trừ bất đắc dĩ ra thì cũng chỉ biết bất đắc dĩ, nếu để cho Không Tước Hoàng và cả tộc Phượng Hoàng biết, tân lang tân nương đào hôn chạy trốn đến chỗ nàng, không biết bọn họ có tức chết hay không đây.

Có điều, Hoa Liên cũng bày tỏ sự kính sợ với hiệu suất của hai tộc này, nàng và Không Uyên chia tay cũng chỉ mới mấy tháng mà thôi, chớp mắt một cái, hôn sự của hắn đã được định đoạt rồi. Nàng còn tưởng là Không Uyên sẽ chết cũng không khuất phục kia, kết quả cũng chỉ là đào hôn.

Hơn nữa, căn cứ vào lời kể của Không Uyên, sở dĩ đào hôn, là vì vị tiểu tân nương này ép hắn, nói không mang nàng đào hôn nàng sẽ nướng Không Tước ần ngay trong đêm tân hôn.

Tiểu Phượng Vũ tuy tu vi không cao, nhưng mà người ta là Hỏa phượng, trời sinh đã biết phun lửa, nướng chín Không Uyên thì chưa được, nhưng mà nướng tái thì cũng không tốn mấy sức lực. Cũng không biết Không Uyên đưa nàng đi là vì bất mãn với hôn sự hay còn nguyên nhân sâu xa gì khác.

Hắn không nói, Hoa Liên cũng không hỏi. Có thêm hai người, cuộc sống cũng náo nhiệt hơn không ít. Chẳng qua là, không hiểu tại sao, đại khái là trời sinh tương khắc, Không Uyên và Ân Mặc hình như có chút không hợp.

Trái lại, Tiểu Phượng Vũ hình như rất thích quanh quẩn bên cạnh Ân Mặc, việc này cũng khó trách, dù sao tộc Phượng Hoàng cũng coi như là thần thú, cho dù huyết mạch ngày càng mỏng, giờ đã trở thành Yêu thú, nhưng trong cơ thể vẫn tồn tại huyết thống từ thượng cổ, gần gũi tiên phật cũng là chuyện bình thường.

Nhìn Tiểu Phượng Vũ ngày ngày quấn lấy Ân Mặc, sắc mặt của Không Uyên càng thêm khó coi, dẫn đến việc mỗi lần hắn nhìn thấy cái mặt kia của Ân

Mạc, chỉ muốn đập cho hai phát, hiềm nổi tu vì không cao bằng người ta. Về phần Hoa Liên, nàng cả ngày tự giam mình trong phòng, trên căn bản gấp nằng một lần cũng khó.

“Này, hòa thượng kia, mau lại đây giúp một tay.” Không Uyên đứng trên cái mái nhà vừa mới lợp, nói với Ân Mạc đang đứng như cái cọc gỗ trong sân.

Cũng không biết dạo này làm sao mà Hoa Liên đóng cửa không ra ngoài, hòa thượng này lại ngày ngày nhìn chăm chăm vào cánh cửa, nếu nói hai người bọn họ không có quan hệ gì, có chết hán cũng không tin. Vấn đề là, một hòa thượng, một yêu tinh, có vấn đề gì mới là kỳ quái đúng không.

Ân Mạc quay đầu nhìn Không Uyên một cái, ánh mắt lạnh lẽo kia khiến cho Không Uyên không kim được mà run lên một chập, thiếu chút nữa rớt từ trên mái nhà xuống. Gần đây tâm trạng của Ân Mạc rất tệ, cho dù là Tiểu Phượng Vũ cũng không dám lại gần hán, Không Uyên cũng đã nhìn ra, hòa thượng này nãy hôm nay khí áp rất thấp, khiến cho hán ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Không Uyên ngồi bên trên cả nửa ngày, sau đó nhảy tới bên cạnh Ân Mạc, “Ta bảo này, người có đứng đó nhìn mỗi ngày, cánh cửa kia cũng sẽ không tự mở ra đâu.”

Ân Mạc liếc Không Uyên một cái, trầm mặc không nói gì.

“Có phải người chọc giận Tiểu Hoa Hoa rồi không?”

Nghe cách xưng hô đặc biệt này của Không Uyên dành cho Hoa Liên, khí áp xung quanh Ân Mạc lại hạ thấp thêm mấy phần.

“Ta bảo này, hòa thượng, có phải người nhìn trúng Tiểu Hoa Hoa rồi không hả?” Thấy Ân Mạc không trả lời, Không Uyên không ngừng cố gắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Nhập thế

Ân Mạc quay đầu lại mỉm cười với Không Uyên, sau đó tặng cho Không đại thiếu một quyền, chỉ thấy Không đại thiếu vể lên không trung một đường cong tuyệt đẹp, bóng dáng càng ngày càng nhỏ càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành một ngôi sao vụt lóe lên rồi biến mất.

Tiểu Phượng Vũ bị dọa cho sợ hết cả hồn, chạy vụt ra khỏi sân như một làn khói đi tìm Không Uyên đã bị đánh bay, để lại Ân Mạc vẫn đứng ngẩn người trong sân như trước.

Mặc dù đã cho Không Uyên một quyền, nhưng lời của hán, lại giống như một cái đinh ghim vào trái tim Ân Mạc. Hán thích Hoa Liên? Làm sao có thể.

...

Ân Mạc biến mất, biến mất không dấu vết.

Chờ đến khi Hoa Liên đi ra ngoài, chỉ thấy một Lưu Ly đường mới dựng được một nửa, còn cả Không Uyên với bộ mặt rõ ràng không cân xứng, cùng với Tiểu Phượng Vũ đang cố gắng chữa thương cho Không Uyên nhưng lại càng gia tăng thêm độ sung cho gương mặt của hán.

Nàng không hỏi Ân Mạc đã đi đâu, coi như đến giờ hán chưa từng xuất hiện. Không Uyên dù mặt đầy tò mò, chần chừ rồi do dự nhưng vẫn không hỏi, với tính khí kia của Hoa Liên, nếu như nàng không muốn nói, cho dù có hỏi rách lưỡi nàng cũng sẽ không nói.

Cũng may, lúc Tiểu Chi quay về, Lưu Ly đường đã được dựng lại không sai biệt lắm. Tiểu Chi không tức giận, chỉ là bị kiến trúc kim quang lấp lánh kiêu mới này làm cho hết hồn.

Tiểu Phượng Vũ kiên quyết rằng, nhà mới nhất định phải sáng lấp lánh, đây chắc là tập tính của tộc Hóa Phượng. Không Uyên nói không lại nàng, đành phải làm theo yêu cầu của nàng.

“Thế này, không quá khoa trương đấy chứ?” Nhìn pho tượng Phượng hoàng lửa đang giương cánh như chuẩn bị bay trên nóc nhà, Tiểu Chi có chút khó xử hỏi Hoa Liên. Cũng không biết pho tượng kia làm từ cái gì, từ xa nhìn lại, giống hệt như một con Hóa phượng thực sự vậy, xung quanh bao phủ một tầng ánh lửa nhưng lại không có nửa phần độ nóng.

“Tin ta đi, thế này chưa phải là quá khoa trương đâu.” Hoa Liên vỗ vỗ vai Tiểu Chi, nếu không phải do nàng hết sức can ngăn, Tiểu Phượng Vũ đã định dựng một tòa cung điện ở chỗ này rồi. Như thế này thì vẫn còn nằm trong phạm vi chấp nhận được của nàng, chứ nếu thực sự dựng một tòa cung điện lên thì đó mới gọi là đặc sắc.

Lưu Ly đường lại khôi phục vẻ hơi ồn ào như trước, vẫn có thể tính là những ngày tháng bình yên, trong điểm lại có thêm hai trợ thủ. Phần lớn thời gian

Tiểu Chi đều bị giữ lại phủ Thành chủ.

Cứ cách hai ngày, Tiểu Chi lại chạy về, sau đó lại bị Quân Hào quang minh chính đại khiêng ra khỏi Lưu Ly đường. Đối với chuyện này, Hoa Liên tỏ vẻ lực bất tòng tâm, đâu còn cách nào khác, làm ăn ở thành Nam Khê sơn này, không thể đắc tội với thành chủ được, hy sinh một Tiểu Chi mà giúp mọi người đều hạnh phúc là điều tất yếu.

Quân Hào là một nam nhân giỏi chiếm đoạt, vốn thời gian còn lại cho hắn cũng chẳng còn nhiều, quả nhiên đúng như Hoa Liên dự đoán, hắn chẳng kiềm chế được bao lâu.

Có điều, nhìn mặt mày Tiểu Chi thêm phần quyến rũ, tâm trạng cũng ngày càng tốt, Hoa Liên cũng vui thay cho nàng.

Bọn họ trời sinh là yêu quái, từ khi ra đời đã bắt đầu tu luyện, trên căn bản không có ai hiểu được, tại sao phải tu luyện, tại sao phải sống lâu như vậy. Không có mấy yêu quái hiểu được tình cảm, cho dù sau này từ từ có tình cảm, cũng sẽ dần dần bị quên lãng qua những năm tháng dai dẳng sau này.

Người phạm sinh lão bệnh tử cũng chỉ có vài chục năm, nhưng lại trải qua đủ loại tình cảm mà yêu quái không thể nào cảm nhận được, thực ra thì, bọn họ mới là những người đáng để hăm mộ nhất.

Tu luyện đến cùng là vì cái gì đây? Cho dù bản lĩnh thông thiên, đồng thọ với trời đất thì sao chứ? Nàng không hiểu, càng nghĩ càng không hiểu.

Hoa Liên cảm thấy bản thân dường như đã đụng phải cảnh lạng. Vô luận nàng có tu luyện thể nào, tu vi vẫn dừng lại ở Yêu Soái kỳ giữa, không có bất cứ tiến triển nào.

Hoặc có lẽ, tâm cảnh của nàng có vấn đề.

Ngồi trong phòng luyện đan, Hoa Liên nhìn thẳng vào chiếc lò luyện đan trong tay, bên trong tản ra một luồng hương thơm ngát thấm vào tận ruột gan, đan độc Huyền cấp thượng phẩm, giờ đối với nàng mà nói, luyện chế không có nửa phần khó khăn. Hoặc có lẽ đúng như lời sư phụ đã nói, nàng trời sinh đã hợp để đi theo con đường này, một đan sư có thể trước sau vẫn vững vàng không bị sức mạnh của đan độc mê hoặc, mới có thể tiến xa hơn.

Đột nhiên lò luyện trong tay dừng lại, ngọn lửa màu đỏ đột nhiên biến mất, nắp lò bật lên cao, một con bướm nhẹ nhàng bay ra từ trong lò luyện đan.

Hoa Liên vươn tay, con bướm kia chậm rãi đậu lên bàn tay nàng, hóa thành một viên thuốc màu đỏ. Đây là đan độc do nàng luyện chế, Túy Hồng Trần.

Không phải là loại đan độc có tính công kích gì lớn, nhiều lắm là khiến người ta nhìn thấy ảo giác mà thôi, nhìn thấy ảo giác mà mình mong muốn được thấy nhất.

Đúng vào lúc nàng đang định cất viên Túy Hồng Trần kia đi, viên thuốc màu đỏ đột nhiên biến mất trên tay nàng. Ngẩng đầu lên, đột nhiên thấy trước mặt có thêm một người.

“Sao ngươi lại ở đây?” Nhìn thấy Ân Mạc khiến nàng có chút kinh ngạc, nhịp tim không khỏi tăng lên mấy nhịp.

“Túy Hồng Trần?” Viên thuốc kia lại hóa thành bướm trong lòng bàn tay hắn, giang cánh muốn bay, nhưng không tài nào nhúc nhích.

Hoa Liên hé miệng, không phát ra thanh âm nào. Lần đầu tiên thấy hắn xuất hiện một cách chật vật như vậy, mặt đầy râu ria lởm chởm, tóc tai bù xù. Thì ra là, nam nhân có dễ nhìn đến vậy, mặt đầy râu ria cũng khó mà khiến người ta tiếp nhận.

Há mồm, viên Túy Hồng Trần kia rơi vào trong miệng hắn. Bởi vì cánh giới chênh lệch, cho nên ảo giác mà thứ đan độc này tạo ra trên người Ân Mạc cũng không quá dài, chỉ vài nhịp thở mà thôi.

Cho dù vậy, chắc cũng đủ rồi.

Nàng không biết Ân Mạc đã nhìn thấy ai, chẳng qua là trong khoảng thời gian ngắn ngủn đó, ánh mắt của hắn trở nên... rất dịu dàng. Sự dịu dàng mà nàng chưa từng thấy bao giờ.

Hoa Liên quay đầu đi, cảm giác trong miệng có chút đắng chát, chắc là do đã ở chỗ này quá lâu rồi, nàng nên ra ngoài đi dạo một chút. Nửa năm rồi, không biết bên ngoài có phải vẫn gió tanh mưa máu như trước không đây.

“Sao ngươi lại ở đây?” Thu hồi lò luyện đan xong, Hoa Liên đứng dậy hỏi.

“Ta vẫn luôn ở đây.” Ân Mạc nhìn Hoa Liên, trong cặp mắt đen như có vô số vì sao đang lóe lên.

Hoa Liên dừng lại một chút, đẩy cánh cửa đá của phòng luyện đan ra, “Vậy cứ tiếp tục ở đó đi.” Cạch một tiếng, cửa đá bị khép lại, nàng đi rồi.

“Vẫn còn tức giận?” Ân Mạc nhìn chăm chăm cánh cửa đá đang khép chặt, có chút khổ não vô đầu. Nếu như giờ phút này ở đây mà có người, sợ là sẽ chẳng ai cảm thấy đây là một vị cao tăng.

Lần này, Ân Mạc đột nhiên xuất hiện, lại đến lượt Hoa Liên mất tích.

Nàng để lại một tờ giấy, nói là muốn quay lại Đại Hoang sơn xem một chút. Nhưng nửa tháng sau, Không Uyên nhận được tin tức từ Đại Hoang sơn,

Hoa Liên không hề trở về đó.

Kết quả, người cử thế mà mất tích.

Cũng may vì chuyện Thương Tình cướp đoạt cây Nhân Sinh quả đã bị truyền ra ngoài, cho nên gần đây, Linh Lung cũng bị cả Tu Chân giới gây áp lực, nàng ta căn bản không còn lòng dạ nào để đi tìm Hoa Liên gây phiền toái. Chuyện này cũng khiến cho đám Tiểu Chi thấy hơi yên tâm, Không Uyên cũng không lo lắng quá, vận may của Hoa Liên dù hơi kém một chút, nhưng sự tự vệ của nàng thì không có vấn đề gì.

Khi Hoa Liên rời khỏi thành Nam Khê sơn, vốn định trở về Đại Hoang sơn một chuyến, nhưng được nửa đường, nàng lại nhận được tin tức về Linh Lung cung từ đám thủ hạ mật thám của Phong Biệt Tinh, nên đổi chủ ý.

Nàng quyết định nhập thế, nếu tu vi không thể nào tăng lên, trong lòng lại có chướng ngại, không bằng đến nhân gian một chuyến, có lẽ sẽ giảm bớt được tình trạng của nàng bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Lại đến Kim Luân tự

Người khác nhập thế, đều tùy tiện tìm một thành trấn nhỏ ít tu sĩ mà ngụ ẩn, qua mấy chục năm, cảm nhận được sinh tử luân hồi là xong. Hiềm nỗi Hoa Liên dù có ý tưởng này, nhưng lại luôn có người không muốn để nàng yên.

Nàng vừa mới tìm được chỗ dừng chân, đã có người tìm đến.

“Các vị đại sư đến tìm ta không phải là để nói chuyện phiếm đay chứ?” Nàng không biết mấy hòa thượng này tìm đến bằng cách nào, có điều nhìn kiểu cách này, hình như không giống đến để đánh nhau. Với tu vi này của nàng, sợ rằng chẳng cần nổi một ngón tay của đối phương.

Tăng nhân đi đầu, coi như cũng từng gặp mặt Hoa Liên một lần. Dĩ nhiên là không biết hôm đó hắn có nhìn thấy Hoa Liên hay không. Còn một hòa thượng nữa, cũng là người quen, nói ra, Hoa Liên còn thiếu hòa thượng kia một ân tình.

Một là Diệt Thiên hòa thượng đã đi cùng với Thương Tình ngày hôm đó, người còn lại là vị hòa thượng đã từng chứa chấp nàng, giúp nàng bình an vượt qua Thiên Kiếp, Phạm Thiên hòa thượng, tu vi của hai người này cũng không phân cao thấp với Ân Mặc, cho dù nàng muốn chạy, chi e cũng không có lấy một tia phần thắng.

“A Di Đà Phật, thí chủ quả nhiên hữu duyên với ngã Phật.” Câu đầu tiên Phạm Thiên hòa thượng thốt ra đã khiến cho Hoa Liên có nỗi xúc động muốn hộc máu.

“Đại sư, ngài không phải cũng muốn độ ta tin Phật đay chứ?” Đối với vị Phạm Thiên hòa thượng này, Hoa Liên vẫn rất có hảo cảm, hơn nữa ánh mắt của ông ta khi nhìn mọi người đều giống nhau, thực sự đã đạt đến cảnh giới vạn vật ngang hàng.

Tâm cảnh của lão hòa thượng này, sợ rằng cả Kim Luân tự cũng chẳng có mấy người có thể sánh bằng. Tuy nói vậy, Hoa Liên cũng không lơ lỏng quá mức, dù sao, mọi người chung quy vẫn không đi cùng một con đường.

“Lão nạp chẳng qua là theo thỉnh cầu của sư đệ, đến bảo hộ người đoạn đường này được bình an, không cần căng thẳng không cần căng thẳng, ha ha...” Phạm Thiên hòa thượng cười tít mắt nói.

Mà về mặt của hòa thượng Diệt Thiên đứng bên cạnh ông ta lại không ổn chút nào, “Lúc sư huynh tới, không phải nói như vậy.” Sư đệ trong miệng Phạm Thiên hòa thượng, trừ Ân Mặc ra, làm gì có người thứ hai.

“Aiz, sư đệ việc gì phải so đo nhiều vậy chứ, ta nghĩ chắc Phật tổ lão nhân gia người sẽ tha thứ cho lời nói dối nho nhỏ này của ta.”

“...” Hoa Liên nghe Phạm Thiên hòa thượng nói vậy mà dở khóc dở cười, ông ta thật đúng là sư huynh đệ với Ân Mặc, may mà Phật tổ lão nhân gia người đủ bận rộn, nếu không nhất định sẽ bị hai sư huynh đệ này làm cho tức đến phát bệnh tim. Phật gia Bát giới, hai người này thực đúng là phạm giới mà không ngại ngùng một chút nào.

Sắc mặt Diệt Thiên mặc dù xám xịt, nhưng cũng không nói gì. Vị sư huynh này, hắn không chọc nổi. Phạm Thiên hòa thượng tu vi không cao bằng hắn, nhưng tâm cảnh lại cao nhất trong thế hệ bọn họ. Hơn nữa, lại còn là một kẻ điên.

Năm đó, để đột phá tâm cảnh, hắn lại dẫn mấy ngàn tâm ma vào người, đứng giữa sống chết, giúp hắn đột phá được cảnh bỏ sống quên chết, được vài vị Đại tăng đã lãnh đời của Kim Luân tự cho là người có khả năng phi thăng Cực lạc nhất trong vòng ba ngàn năm tới.

Mà Ân Mạc, lại bị cho là người không có khả năng phi thăng nhất, trong cái nhìn của chúng tăng ở Kim Luân tự, tâm tình của hắn không yên, mặc dù rất có tiềm lực trong phương diện tu luyện, nhưng sớm muộn gì cũng bị hủy trong Thiên kiếp. Dĩ nhiên, có vài người lại có suy nghĩ khác hẳn.

“Như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì mà phải tìm ta đây?”

“Bởi vì cây Nhân Sinh quả.” Giọng nói của Diệt Thiên hòa thượng lạnh như muốn khiến người ta chết rét vậy.

Hoa Liên nhú mày, chẳng trách chuyện Thương Tình giết đệ tử và trưởng lão của Luân Hồi điện bị người ta lên án, hóa ra là vị Diệt Thiên hòa thượng này làm. Hôm đó hắn còn tỏ ra không có tí hứng thú nào, mà giờ, gốc cây Nhân Sinh quả kia đã lọt vào tay hắn, còn có thể cản ngược lại Thương Tình một phát, đủ ngoạn độc.

Hơn nữa xong chuyện rồi, dù Thương Tình có không phục trong lòng cũng không thể xoay chuyển. Dù sao, một Linh Lung cung cũng không thể nào đối nghịch được với Kim Luân tự.

Cho dù Kim Luân tự có lấy được thứ bảo bối như cây Nhân Sinh quả, những môn phái Đại Tu khác cũng sẽ không liên kết lại mà áp bức, chỉ riêng Luân Hồi điện thôi thì không thể làm được việc này.

“Sur đệ, ngươi phải giải thích thêm mấy câu chớ, ngươi nói có mấy chữ thế, nữ thí chủ nghe không hiểu thì làm sao.” Phạm Thiên hòa thượng thờ dãi, dùng ánh mắt trẻ con không thể dạy dỗ nhìn Diệt Thiên hòa thượng.

Hoa Liên liếc Diệt Thiên một cái, phát hiện sắc mặt của hắn lại đen thêm mấy phần.

Hoa Liên có thể khẳng định, Phạm Thiên hòa thượng này đến đây chính là để khủng bố tâm lý Diệt Thiên hòa thượng. Mặc dù nghĩ đến Ân Mạc, lòng vẫn đầy khó chịu, nhưng không thể không thừa nhận, những người hắn quen biết đều rất thú vị.

Hắn không tự mình đến, lại bảo sư huynh hắn đến, là vì cảm thấy mình vẫn còn giận hắn sao? Hoa Liên nghĩ đến đây, khóe miệng mấp máy một chút, hiện giờ nàng cũng không phân biệt nổi đó là thứ cảm giác gì, rõ ràng chưa từng nghe bất cứ lời giải thích nào của hắn, lại vẫn tin tưởng hắn sẽ không làm mình thương tổn. Nhưng nàng vẫn không muốn gặp lại Ân Mạc, tại sao lại thế?

Diệt Thiên hòa thượng hít sâu một hơi, lại lên tiếng, “Thí chủ, trụ trì của bản tự hy vọng thí chủ có thể đi một chuyến, giúp chúng ta giải độc trên cây Nhân Sinh quả kia.”

Ánh mắt của Hoa Liên chợt lóe lên, biết câu này của người ta là cho mình bậc thang để bước xuống, có đồng ý hay không cũng chẳng có nghĩa lý gì, bởi vì đối phương căn bản không định để mình đi.

Thôi, nàng cũng không có ý định bỏ đi, Kim Luân tự đối với nàng mà nói cũng chẳng phải địa ngục trần gian hay gì cả, đám hòa thượng kia, mặc dù có nhiều người không có ý tốt với nàng, nhưng cũng có mấy người quen, nàng cũng coi như an tâm. Quan trọng nhất là, biết đó là sư môn của Ân Mạc, trong lòng nàng không khỏi bình tĩnh xuống.

Vậy nên, Hoa Liên cứ thế mà đi theo một đám hòa thượng. Ngày thứ hai sau khi nàng đi, một nam tử thanh niên mặc đồ đen đến nơi nàng từng ở, tìm một vòng, lại không phát hiện ra bất cứ ai, mặt âm trầm bỏ đi.

...

Trên đường quay về Kim Luân tự, Hoa Liên không hề cảm thấy tịch mịch một chút nào, Phạm Thiên hòa thượng kia, mới đầu nhìn còn cảm thấy rất nghiêm túc, kết quả sau khi quen thuộc, nàng phát hiện ra vị cao tăng này dường như rất hay chuyện.

“Hoa thí chủ ở trong tòa thành nhỏ đó, là định nhập thế sao?” Phạm Thiên hòa thượng cười hỏi.

Hoa Liên gật đầu, nhập thế đối với tu sĩ mà nói là chuyện rất bình thường, có điều thường là tu sĩ khi gặp phải cảnh ngộ mới làm như vậy.

“Thí chủ gặp vấn đề khi tu luyện sao?” Lời của ông ta, khiến cho Hoa Liên hơi sững sốt, ý tứ của ông ta, dường như là muốn giúp nàng, làm vậy sẽ không chọc phải phiền phức sao?

Hoa Liên nghi ngờ liếc nhìn Phạm Thiên, quả nhiên, Diệt Thiên đã lên tiếng, “Sư huynh.” Trong giọng nói mang theo vài phần cảnh cáo.

“Phật viết phổ độ chúng sinh, sư đệ à, tâm cảnh như người sợ là chỉ dừng mà không tiến được.”

Diệt Thiên lại một lần nữa bị nói cho á khẩu không trả lời được, dứt khoát nghiêng đầu, không nghe hai người nói chuyện phiếm nữa.

“Cũng không phải là vấn đề gì lớn, chẳng qua là, tu vi không thể tăng lên được thôi.”

“Chỉ sợ có liên quan đến tâm cảnh, thí chủ, gần đây có xảy ra chuyện gì khiến ngươi không thể quên được chăng?”

Hoa Liên trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi gật đầu, “Coi như là có đi, có người làm một việc khiến cho ta thấy không thoải mái trong lòng.” Thực ra thì nàng cũng không muốn nói ra, chẳng qua là cứ chôn mãi trong lòng cảm thấy thật không ổn, nói ra, có người lắng nghe, trái lại làm cho nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Chuyện này cũng dễ thôi, giết người đã khiến cho tâm cảnh của người định trẻ đi là được.” Phạm Thiên hòa thượng cười híp mắt nói, Hoa Liên phát hiện mấy gã đệ tử Phật môn xung quanh đều bắt tay chữ thập bắt đầu niệm A Di Đà Phật. Mà Diệt Thiên hòa thượng đi đằng trước, thiếu chút nữa đã cắm đầu xuống đất.

Khóe miệng Hoa Liên giật giật mấy cái, “Có cách nào khác không?” Giờ nàng rất muốn biết, hòa thượng Kim Luân tự đầu tu luyện như vậy sao? Ai ngăn trở đường đi của mình thì giết người đó? Thế này thực sự còn Ma Tu hơn cả Ma Tu.

Thực ra thì, với tu vi tâm cảnh hiện nay của Phạm Thiên, cho dù có giết nhiều người hơn nữa, đối với hắn mà nói cũng chẳng tạo ra ma chướng gì. Cái gọi là chúng sinh ngang hàng của hắn, là tính luôn cả súc sinh. Nói cách khác, trong mắt hắn, người, súc vật cũng đều ngang hàng.

Kể ra, trên đời này, thực sự đáng sợ phải là Phật Tu mới đúng. Một khi Phật đạo của bọn họ thành công, sự từ bi trong lòng họ cũng đáng sợ như một lưỡi dao giết người sắc bén.

“Thí chủ có thể nói chuyện tử tế với người nọ một lần, có lẽ có thể giải được khúc mắc của người.”

“Nếu nói rồi cũng vô dụng thì sao?” Chuyện nàng khó quên nhất là, những vấn đề nàng muốn hỏi, Ân Mặc không bao giờ chịu trả lời thẳng thắn.

“Như vậy... nếu thí chủ chịu hao phí vài chục năm luyện thuật Vong tình thì cũng được.”

“Thuật Vong tình?”

Phạm Thiên mỉm cười, “Thứ thuật pháp này chính là bí thuật của Linh Lung cung, một khi tu thành, sẽ không động tình với bất cứ sự vật gì.”

“Rất thần kỳ, có điều...” Hoa Liên đột nhiên nhớ tới một chuyện, ánh mắt không khỏi có chút quái dị, “Nhưng ta thấy, Thương Tình dường như...”

“Thí chủ thật tinh mắt, Thương Tình cung chủ kia, thuật Vong tình chưa tu thành đã bị phá.”

“Phá?”

“Phật viết không thể nói, không thể nói.” Phạm Thiên mỉm cười, không chịu nói tiếp về đề tài này với Hoa Liên nữa. Nhưng Hoa Liên lại mơ hồ cảm thấy, chuyện này, sợ rằng khó mà không liên quan đến Ân Mặc.

Đã đến Kim Luân tự một lần rồi, cho nên lần thứ hai đến đây, nàng cũng không cảm thấy căng thẳng mấy.

Tiếp đón nàng, vẫn là sư đệ của Ân Mặc, Thiên Luân, Thiên Luân này lại vẫn còn nhớ Hoa Liên thiếu hắn một ván cờ còn chưa đánh, nếu không phải có Diệt Thiên mặt âm u đứng một bên, chắc Hoa Liên sớm đã bị Thiên Luân kéo đi rồi.

Vốn nàng cho là đến Kim Luân tự rồi, trụ trì Ân Thiên sẽ lập tức bảo nàng giải độc trên cây Nhân Sinh quả, kết quả nàng chẳng qua chỉ được sắp xếp chỗ ở, trụ trì Ân Thiên tạm thời chưa có ý định gặp nàng.

Chỗ ở của nàng, vẫn là ở trên đỉnh Hành Hòa. Hoa Liên có chút khó hiểu với sự sắp xếp này. Ân Mặc không có ở đây, tại sao nàng phải ở chỗ này?

...

“Sư huynh, dọc đường đã làm phiền sư huynh rồi.” Trên đại điện của Kim Luân tự, trừ Phạm Thiên hòa thượng ra thì không có ai khác, thanh âm này không biết là vọng tới từ đâu.

“Trụ trì sư đệ đặc biệt đưa người về đây, không sợ tiểu sư đệ tức giận sao?”

“Sợ, sao lại không sợ chứ, aiz, ta đây làm trụ trì dễ dàng lắm sao, muốn mời hắn về, còn phải dùng cả mỹ nhân kế.” Thanh âm kia có vài phần oán giận.

“Ràng buộc giữa cô nương này với sư đệ ngày càng sâu, vì nghĩ cho sư đệ... Aiz...” Phạm Thiên hòa thượng chưa dứt lời đã thở dài, “Thôi thôi, hòa thượng ta lại lầm mồm rồi.”

“Vi nàng, Kim Luân tự ta đã đắc tội Linh Lung cung triệt để rồi, chuyện này, vẫn là giao cho hắn tự xử lý đi.” Thanh âm của Ân Thiên vang lên.

“Vận số của Linh Lung cung kia đã hết, trong vòng trăm năm tất gặp phải nạn lớn, nếu như không vượt qua được, chắc chắn phải biến mất từ đây.” Phạm Thiên trầm mặc một hồi, đột nhiên mở miệng. Có điều lần này, khi ông ta nói chuyện, trong miệng lại nhả ra từng đám chữ vàng.

“Sư huynh có tính ra được kiếp số của Linh Lung cung từ đâu mà đến không?”

“Chưa từng tính được, đây cũng là chỗ kỳ quái, mỗi lần đến đây, Thiên cơ đều bị che kín.”

Chương 90: Ta sợ cái gì

Nàng bị giam lỏng.

Ở Kim Luân tự được gần ba tháng trời, Hoa Liên cuối cùng cũng giác ngộ ra điều này. Có điều, mùi vị bị giam lỏng này coi như không tệ, mỗi ngày đều có một hòa thượng xinh đẹp đến tán dóc với nàng, có cao tăng tu vi đến Hóa Thần kỳ luận đạo với nàng, còn có Thiên Luân chơi cờ cùng nàng. Hoa Liên cảm thấy, cuộc sống thế này thực ra cũng không tệ lắm. Có điều, nếu đầu của họ không tỏa sáng lấp lánh như vậy, chắc tâm trạng của nàng còn thoải mái hơn nhiều.

Sáng tinh mơ, Phật quang trên bầu trời Kim Luân tự tỏa ra bốn phía, Phạn âm xuyên qua năm đỉnh núi ngũ hành, khiến cho tâm trạng phiền não cũng dần dần bình ổn lại, đây là thời gian hòa thượng Kim Luân tự tụng kinh buổi sớm.

Mà Hoa Liên thì cũng vừa mới mở mắt.

Sau khi đến đây, Hoa Liên chẳng tu luyện gì nữa, dù sao có tu luyện cũng không tiến triển gì, sinh hoạt của nàng không khác người bình thường là mấy, một thì ngủ, đôi thì ăn. Vui vẻ thì ra ngoài đi dạo một chút, không vui thì đóng cửa lại không gặp ai cả.

Kỳ quái là, không hiểu tại sao, hòa thượng Kim Luân tự có gặp nàng, dù vẫn mang vẻ mặt cảnh giác nhưng không hề mở miệng nghi ngờ lai lịch của nàng, trừ cấm địa phía sau núi và đại điện lễ Phật ra, cả Kim Luân tự này, nàng muốn đi đâu cũng được.

Chỉ một Phạm Thiên hòa thượng thôi mà có ảnh hưởng lớn như vậy, để nàng có thể hoành hành ở đây không chút trở ngại? Rất hiển nhiên, nhất định là có ý tứ của một người khác nữa trong chuyện này. Người kia, đến giờ vẫn chưa tìm đến nàng, khiến cho nàng lại hoài nghi động cơ mà bọn họ đưa mình đến đây.

Nằm trong tấm chăn mềm mại, tản ra mùi đàn hương nhàn nhạt, trên mặt Hoa Liên mang theo vẻ thỏa mãn. Khép mắt nằm một lúc lâu, nàng mới vén chăn lên, dưới chăn, thân hình là lướt đầy mê hoặc chỉ bọc một tầng sa mỏng màu đỏ.

Một góc sa mỏng vén lên, mơ hồ có thể thấy được vòng eo mảnh khảnh của nàng, cùng với đóa sen huyết sắc bên hông. Lúc này, đóa sen kia đang tỏa ra từng đợt hồng quang nhàn nhạt, có điều, Hoa Liên không nhận ra.

Hoa Liên bước tới cửa, vừa định mở cửa, cánh cửa đã bị kéo ra từ bên ngoài, nàng ngẩng ra đứng ở cửa, nhìn Ân Mặc mặt cũng đang đầy kinh ngạc.

“Người... sao lại ở đây?”

“Hừ.” Hoa Liên xoay người, rầm một tiếng đóng cửa lại. Nàng mới mặc xác đây là địa bàn của ai, dù sao nàng ở rồi thì chính là của nàng.

Ân Mặc bị người ta nhốt ngoài cửa, vuốt vuốt sống mũi, lại tức giận rồi, aizz...

Có lẽ... hẳn nên thỉnh giáo Không Uyên một chút, có điều, nhớ đến mấy ý kiến bóc mẽ mà Không Uyên đã nói với hắn vài ngày qua, vẫn là thôi đi.

Lúc này, ở thành Nam Khê sơn xa xôi, Không Đại thiếu đang bị quần băng hết như xác ướp, nằm trên giường. Đáng thương cho Không đại thiếu vẫn luôn cho là hòa thượng đều lòng đầy từ bi, tiếc thay lần này hẳn lại đụng phải một hòa thượng chỉ biết từ bi với chính mình. Cho nên, nói sai lời, rơi vào kết cục như vậy, cũng khó tránh khỏi.

Liếc mắt nhìn chuỗi Phật châu đang tỏa ánh hồng trên cổ tay, Ân Mặc rút tay lại, xoay người đi về phía điện Lễ Phật.

Trên đại điện, mấy ngàn tăng nhân đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, trong miệng lầm bầm đọc. Sau gáy bọn họ tản ra từng luồng Phật quang, tăng nhân ngồi càng gần phía trước, Phật quang sau gáy lại càng rõ ràng.

Sự xuất hiện đột ngột của Ân Mặc cũng không đánh gãy tiếng tụng kinh của những người này, chỉ có Phạm Thiên đang đối mặt với chúng tăng ngồi ở ngay đầu mở mắt ra.

“A Di Đà Phật, sư đệ, người cuối cùng cũng trở lại.”

Ân Mặc quét mắt qua đám tăng nhân kia, không lên tiếng, xoay người đi ra ngoài. Phạm Thiên hòa thượng cười cười, cũng đi theo ra ngoài. Một tăng nhân áo xám bên cạnh vội vàng đứng dậy, “Sư phụ...”

Xem ra tâm trạng của sư thúc không tốt lắm, giờ mà đi ra ngoài với hắn, đơn giản chính là hành vi tự ngược đãi. Sư phụ mình, tu vi đâu địch nổi sư thúc. Mà lúc sư thúc tức giận, ngay cả Pháp Vương cũng dám một mình đi quyết đấu, dĩ nhiên, kết quả nhất định là sư thúc bị đánh cho “Mềm xương như từ”.

Dù sao, Kim Luân tự tổng cộng có ba mươi sáu vị Pháp Vương, mà đám Pháp Vương kia, thích nhất là đánh hội đồng...

“Không sao, đi tụng kinh sớm cho xong đi.” Phạm Thiên hòa thượng khoát khoát tay, vị sư đệ này của mình mặc dù ngoài mặt nhìn rất tức giận, nhưng

trong lòng, chưa chắc đã như vậy.

“Sao sư huynh lại quay về?” Hai người đứng trước đại điện, đám tăng nhân quét sân vội vàng lùi ra hơn trăm thước, hơi có ý bỏ chối chạy lấy người.

“Không phải sư đệ cũng quay về sao?” Phạm Thiên hòa thượng cười tít mắt nói, nhìn Ân Mặc từ trên xuống dưới, càng nhìn càng kinh hãi, vị sư đệ này của mình, trong lòng hiển nhiên có ma chướng, nếu không sẽ không vừa mới về đã đến tìm mình. Thường ngày hắn cũng không kích động như vậy, chẳng qua là... tại sao tu vi của hắn vẫn có dấu hiệu tiến triển?

Hình như, ngay từ đầu, sư đệ đã khác hẳn với người thường. Điểm này, Phạm Thiên hòa thượng đã sớm nhận ra. Tăng nhân của Kim Luân tự không nhất thiết phải tuân thủ Bát Giới của Phật gia, có điều, bình thường sẽ không có ai đặc biệt phá giới, bởi vì Phật Tu quan trọng nhất vẫn là tu tâm, tâm như gương sáng, nói thì dễ dàng, nhưng làm thì không dễ chút nào.

Giữ giới, chính là phương pháp tu tâm đơn giản nhất.

Lúc đầu, một đám sư huynh đệ bọn họ đều giữ giới, trừ Ân Mặc. Kể ra, trong chùa này, sợ là chẳng có mấy ai là không ghen tỵ với thiên tư của vị sư đệ này, rõ ràng không thấy hắn cố gắng bao nhiêu, tu vi lại vĩnh viễn không rút lại.

“Trụ trì đâu?”

“Trụ trì không phải đang bế quan sao?”

“Bế quan, đến đỉnh Hành hóa của ta bế quan?” Ân Mặc cười lạnh, nếu không phải Ân Thiên chạy nhanh hơn một bước, hắn đã chẳng đến tìm Phạm Thiên hòa thượng.

“Sư đệ chắc còn chưa biết, trụ trì, là đến để thảo luận Phật pháp với Hoa thí chủ.”

“Vậy sao.” Thanh âm của Ân Mặc dần dần hạ xuống, cặp mắt khép lại, khi mở ra lần nữa, trên mặt đã không lộ ra nửa phần tâm trạng.

“Sư huynh, quấy rầy rồi.” Ân Mặc chấp tay, mặt đầy ý cười, giống hệt như người vừa nói những lời sắc bén kia chẳng phải là hắn.

“E là... trụ trì sư đệ cần phải đổi nơi bế quan rồi.” Phạm Thiên lẩm bẩm, sau đó lại ha ha nở nụ cười.

Ân Mặc quay lại đỉnh Hành Hóa, hơn nữa còn xông thẳng vào phòng ngủ của Hoa Liên, mặt mỉm cười ngồi trước mặt nàng, Hoa Liên bị nụ cười của hắn làm cho rợn hết cả người, nhảy lên, vòng qua hắn đi ra ngoài.

“Thí chủ sợ?”

Lời nói của Ân Mặc thành công khiến cho Hoa Liên phải dừng bước, nàng đứng cạnh cửa, quay đầu, “Ta sợ cái gì?” Nàng không thích Ân Mặc dùng cái giọng này để nói chuyện với mình.

“Nếu không sợ, thí chủ việc gì phải né tránh.”

“Ta không muốn gặp người, không được sao.”

“Nếu không muốn thấy bản tăng, việc gì phải ở lại đây, thí chủ có rất nhiều cơ hội để lựa chọn, không phải sao.” Lời của Ân Mặc, một châm thấy máu, khiến cho sắc mặt Hoa Liên thoáng biến đổi.

Đúng, Ân Mặc nói rất đúng, nhưng cuối cùng nàng vẫn chọn ở lại đây, là... vì cái gì chứ?

“Theo như bản tăng thấy...”

“Sư thúc, Linh Lung cung chủ tới chơi, trụ trì cho mời.” Nửa câu còn lại của Ân Mặc còn chưa nói hết, thanh âm của Thiên Luân đột nhiên vọng lên từ dưới chân núi.

“Rầm.” Cửa bị đóng sầm lại, người đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Hắn phải phụ trách

Thương Tình đến Kim Luân tự vào thời điểm này, ý tứ trong chuyện này lại rất đáng để người ta nghiền ngẫm. Giờ tình trạng của Linh Lung cung vô cùng gian nan, tất cả không thoát khỏi liên quan đến Kim Luân tự.

Bất kể như thế nào, hiện tại những chuyện này chẳng mấy liên quan đến Hoa Liên. Cơ hội để đối phó với Thương Tình chỉ có một, nếu nàng ta đã thoát được, không biết lần tiếp theo sẽ mất bao lâu nữa, trước mắt, nàng vẫn nên tự tăng cường bản thân thì hơn.

Ban đầu, Hoa Liên cho là chỉ có người của Linh Lung cung đến Kim Luân tự, lúc ra khỏi đình hành Hòa, vừa đúng lúc đụng phải Thiên Luân, hắn nói với Hoa Liên, người tới không chỉ có mình Thương Tình, các đại môn phái trong Chính đạo đều phái người tới Kim Luân tự, cũng không biết đã xảy ra đại sự gì.

Lấy địa vị của Thiên Luân trong Kim Luân tự mà cũng không đủ tư cách đi vào dự thính. Về phần khi hắn truyền lời, tại sao chỉ nhắc đến Thương Tình... Việc này chắc phải đi hỏi trụ trì.

Biết là không phải đặc biệt đến tìm Ân Mặc, tâm trạng của Hoa Liên không khỏi thấy khá hơn.

Sau khi Thiên Luân đi rồi, Hoa Liên đứng dưới chân đình Hành Hòa một lát, sau đó vòng qua núi, đi về phía sau núi. Đằng sau là một ngọn núi lớn, trong núi có không ít linh thú, bình thường nàng vẫn thích đến đó.

Hoa Liên đi dọc theo đường núi gấp ghe vào bên trong, dọc đường đi có thể thấy được những đám linh dược sinh trưởng tự nhiên, không ít linh dược ngàn năm tuổi mà chẳng có ai tới hái. Như cây nhân sâm to bằng bàn tay kia đã hóa thành một cậu nhóc mập mạp, núp sau bụi cây, nhìn thấy Hoa Liên xong, hét lên chạy đi, một lát sau, lại chạy về len lén nhìn qua.

Hai bên đường nhỏ có rất nhiều linh thú đang chơi đùa, đại khái là vì nàng hay tới đây, không ít linh thú hình như cũng biết nàng, một con khi con toàn thân vàng óng thấy nàng tới, nhảy thẳng về phía nàng.

Hoa Liên vươn tay đón được con khi nhỏ kia, nó bắt đầu khoa tay múa chân trên bàn tay của Hoa Liên, chơi với con khi nhỏ này được một lát, nó mới lưu luyến mà chạy về trong tiếng gọi của cha mẹ.

Đứng giữa núi rừng, dường như rất dễ khiến cho tâm trạng bình tĩnh trở lại. Có điều nơi đây không phải là nơi ai cũng có thể tùy tiện tiến vào, điều này Hoa Liên lại không biết.

“Vị nữ thí chủ này rất lạ mặt, không biết là đến từ nơi nào?” Đột nhiên, Hoa Liên cảm thấy sau lưng có một con gió lạnh phát qua, nàng quay người lại, nhìn thấy một lão hòa thượng gầy gò đang đứng đằng sau mình.

Hòa thượng này ăn vận không giống những hòa thượng trong Kim Luân tự mà nàng thấy, điểm này khiến trong lòng Hoa Liên sinh ra mấy phần cảnh giác, từ trước đến giờ nàng chưa từng gặp bất cứ ai trong núi này cả, ông ta rốt cuộc đã xuất hiện từ khi nào?

“Ta từ xa tới, bái kiến đại sư.” Lão hòa thượng này mặc dù thoát nhìn không có địch ý với nàng, nhưng Hoa Liên cũng không dám lơ lỏng.

Lão hòa thượng kia gật đầu một cái, trong mắt đột nhiên bắn ra hai luồng kim quang, kim quang dính vào người Hoa Liên, không khiến nàng cảm thấy khó chịu mà còn mang theo một hơi thở ấm áp. Sau khi kim quang thu lại, ông ta mới khẽ thở dài một tiếng, “Sinh ra là Yêu, đáng tiếc, đáng tiếc.”

“Đại sư cảm thấy là Yêu thì đáng tiếc sao?” Sự cảnh giác trong lòng Hoa Liên càng thêm mạnh mẽ, vừa nãy chỉ mới bị hòa thượng này liếc mắt một cái, toàn thân cao thấp giống như đã bị nhìn xuyên thấu vậy.

“Làm Yêu không có gì không tốt, chẳng qua là sen vốn là thánh vật của Phật gia, nếu ngươi tu Phật, nói không chừng có thể tu thành chánh quả.” Quả nhiên, lão hòa thượng này nhìn thấy được chân thân của nàng.

Có thể liếc một cái đã nhìn thấu được chân thân của nàng, từ người trước mặt này, cũng chỉ có con băng long kia. Hoa Liên chỉ biết là tu vi của con băng long kia tuyệt đối cao hơn Hóa Thần kỳ, cho nên lão hòa thượng này sợ rằng chẳng phải là cao tăng bình thường. Nhưng, lão hòa thượng này rốt cuộc muốn làm gì đây?

“Đại sư sao có thể xác định, đường ta chọn, không bằng Phật đạo chứ?!”

Trên gương mặt lão hòa thượng kia vẫn không có biểu cảm gì như trước, nghe Hoa Liên nói vậy, ngay cả chân mày cũng không nhíu, “Đường ngươi chọn, là tà đạo, tương lai nhất định sẽ đẩy ngươi vào tử kiếp. Thí chủ, nghe lão nạp một câu, quay đầu là bờ.”

Hoa Liên cười cười, không nhìn lão tăng kia nữa, “Trong thiên địa này, ta chỉ tin vào bản thân mình.” Thanh âm của nàng không cao, nhưng vẫn vang vọng không tiêu tán, nghe nàng nói vậy, lão tăng thở dài, dần dần biến mất trước mặt Hoa Liên.

Cuộc đối thoại của hai người mặc dù chỉ là vài câu, nhưng mỗi câu mà hòa thượng kia nói đều khiến cho tâm hồn Hoa Liên chấn động, lúc hòa thượng kia nói quay đầu là bờ, khí huyết trong cơ thể nàng bỗng dâng trào, thiếu chút nữa không chế trụ được.

Nàng thậm chí còn cảm giác được, nếu lúc ấy mình không khống chế được, một thân yêu lực tu luyện được này sợ rằng sẽ như nước đổ về biển.

Tại sao phải làm như vậy, rốt cuộc ông ta đến để làm gì? Trong đầu Hoa Liên vẽ ra một dấu chấm hỏi to đùng, không tài nào nghĩ ra được.

Vạn trượng phía dưới Kim Luân tự, nơi đây nham thạch nóng chảy, bốn phía nhiệt độ cao kinh người, mà giữa luồng nham thạch nóng chảy kia có một

tắm nệm bỏ đoàn màu vàng đất cũ kỹ, một lão tăng gầy gò ngồi ngay ngắn ở phía trên.

Xung quanh thân thể ông ta có ba mươi sáu sợi xích màu đen, nhưng xiềng xích kia đều do kinh Phật hóa thành, thủ đoạn bực này, chỉ có ba mươi sáu vị Pháp vương của Kim Luân tự mới có, cho dù là tiên nhân mà bị khóa lại cũng khó có thể chạy trốn được.

Hiện giờ, trước mặt lão tăng kia có một bóng hư ảnh, hư ảnh kia hết sức cung kính với lão tăng đang ngồi trên bỏ đoàn, “Ấn Thiên bá kiến sư bá.”

Nếu Hoa Liên có mặt ở đây, tất sẽ phát hiện ra, lão hòa thượng này giống hệt với người nàng vừa mới gặp khi nãy. Ông ta chính là cao tăng Kim Luân tự đã bị giam trong Liệt Hỏa ngục hơn bảy trăm năm, Kiến Tuệ, cũng là sư phụ thực sự của Ân Mạc ở Kim Luân tự.

“Ấn Thiên à, ngươi đến tìm ta, có việc gì quan trọng sao?”

“Dạ, Chỉ tôn Ma đạo ba ngày trước đã xuất thế, giờ Tam điện Nhị môn của Ma đạo đều đã quy thuận, đệ tử lo là, hần sẽ khiến cho Tu Chân giới đại loạn.” Sắc mặt của Ấn Thiên mang theo vài phần lo lắng, Chỉ tôn Ma đạo kia năm đó đã gây nên vô số sát nghiệt, nếu không phải sau này quen sư bá thì đã không bình lặng xuống như vậy.

Đáng tiếc, vì chính tà không thể đứng cùng một chỗ, mà đám tông phái chính đạo kia lại liên thủ gây áp lực, Kim Luân tự bọn họ không thể không phong ấn Kiến Tuệ lại, cho đến tận bây giờ.

Sau khi sư bá của hần bị phong ấn, nghe nói Chỉ tôn Ma đạo kia cũng bị người ta phong ấn lại, có điều rốt cuộc là do ai ra tay thì không kẻ nào biết, không ngờ đến, hần lại xuất thế lần nữa.

“Nếu đã là thiên ý, lão nạp cũng chẳng thể làm gì được.” Kiến Tuệ lắc đầu.

“Sư bá...”

“Ý trời khó cãi, ngươi còn trẻ, sau này sẽ hiểu.”

“Dạ.” Ấn Thiên hòa thượng thở dài, hư ảnh từ từ biến mất giữa không trung.

Kiến Tuệ mở mắt ra, nhìn nham thạch đỏ như lửa nóng chảy, cảm thụ cái nóng bỏng rất khiến người ta khó có thể chịu đựng nổi, thoáng thất thần trong nháy mắt.

Chỉ tôn Ma đạo, người kia không có tên, hần thậm chí còn không biết mình đến từ đâu, chỉ vì chém giết mà sống. Hần cũng là bằng hữu tốt nhất trên cõi đời này của ông ta.

Kiến Tuệ chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày mình sẽ thành bằng hữu với một Ma Tu hai tay nhuộm máu, cũng chưa bao giờ ngờ tới, mình sẽ bắt chấp nguy hiểm, cứu hần khỏi vòng vây của chính đạo.

Nếu như không phải vậy, giờ ông ta đã không rơi vào kết cục thế này. Nhưng, ông ta chưa từng hối hận, đáng tiếc, lần này ông ta không thể gặp lại bạn cũ.

“Niết Thiên, ngươi đến rồi.” Kiến Tuệ đột nhiên mở miệng.

“Sư phụ.” Ân Mạc đột nhiên xuất hiện, bên dưới hần cũng có một tám bỏ đoàn, hai người mặt đối mặt.

“Ta đã gặp nàng, tín niệm của nàng rất kiên định.”

Ân Mạc cúi đầu nhìn chuỗi Phật châu huyết sắc trong tay, một lúc lâu mới mở miệng, “Nếu sư phụ muốn, tín niệm có kiên định hơn nữa cũng vô dụng.”

Kiến Tuệ cười lắc đầu, “Vi sư có thể, ngươi cũng có thể.” Bỏ gần cầu xa, từ xưa đến nay không phải là tác phong của đứa đồ đệ này, chuyện này rõ ràng không cần đích thân ông ta phải đi.

Ân Mạc lại trầm mặc, nếu như hần hạ quyết tâm ngay từ đầu thì đã không xảy ra những chuyện sau này. Giờ, mắt thấy con đường nàng đi ngày càng cách xa kỳ vọng của mình, hần lại không nỡ nhẫn tâm cưỡng ép nàng.

Hoặc có lẽ, là không muốn nhìn thấy ánh mắt xa cách mà lạnh lùng đó của nàng chẳng, nếu như hần làm vậy, với tính cách của Hoa Liên, sợ rằng sẽ không tha thứ cho hần nữa. Tính khí của nàng thực sự là chẳng tốt đẹp gì. Cho nên, hần bắt đầu do dự, không thể nào quyết định.

“Niết Thiên, có một số việc, cho dù ngươi có muốn thay đổi, đến cuối cùng vẫn sẽ quay về quỹ đạo vốn có, ý niệm trong lòng nữ thí chủ kia rất mãnh liệt, bằng sức của ta, đương nhiên là có thể cưỡng ép thay đổi thiên đạo, nhưng ngươi xác định nàng có thể gánh nổi sao?”

Việc tu Phật như lời Ân Mạc và Kiến Tuệ nói với Hoa Liên, không phải là cái loại chỉ tin Phật ở bề ngoài là được. Bản thân Yêu tộc vốn đã không dung được Phật đạo, cho dù đời sau được Phong thần, cũng là vài Yêu tộc có quan hệ với Phật gia, một số ít còn lại là có sức mạnh của Thiên địa tạo hóa lẫn lộn bên trong.

Nếu như cưỡng ép muốn sửa lại con đường của Hoa Liên, nàng nhất định sẽ phải chịu Thiên kiếp, nếu một lòng hướng Phật thì may ra còn có cơ may, hiềm nỗi, Hoa Liên căn bản không muốn đi theo con đường này, lúc độ Thiên Kiếp, không có lấy một phần thắng.

“Thôi đi, ta nên nghĩ cách khác thì hơn.”

“Niết Thiên, người và người nữ thí chủ kia, có gì đó sâu xa sao?”

Ân Mặc dừng một lúc, khoe miệng dật ra một nụ cười khổ, “Vốn là không có, nhưng giờ có rồi.” Vốn chỉ là để đền bù khiếm khuyết mà mình gây ra, ai ngờ lại biến thành như vậy.

Hắn động tâm rồi.

Mới đầu, Ân Mặc căn bản không dám tin, chuyện này với hắn mà nói, hắn là không có khả năng. Hắn tu Phật, hơn nữa đã sớm không thể bị bất cứ việc gì bên ngoài hấp dẫn, cho dù có phá giới cũng không thể gây nên bất cứ ảnh hưởng gì với hắn. Những việc đó đều không thể lưu lại bất cứ dấu vết nào trong lòng hắn, cố tình, Hoa Liên lại thành công để lại dấu vết trong lòng hắn.

Hoặc có lẽ, ngay từ giây phút đầu tiên ấy, sự ràng buộc giữa bọn họ đã bắt đầu.

Trong lòng bàn tay Ân Mặc, chuỗi Phật châu sắc đỏ như máu kia dần dần biến hóa, cuối cùng lại biến thành cánh hoa, nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện ra, đó là cánh hoa sen sau khi đã được thu nhỏ lại, không nhiều không ít, vừa vặn chín cánh.

“Đây là...” Nhìn chuỗi Phật châu biến hóa trong tay Ân Mặc, Kiến Tuệ biến sắc. Trong cánh hoa kia, có một luồng hơi thở vô cùng tương đồng với Hoa Liên.

“Sư phụ có từng nghe nói đến Nghiệt hóa Hồng liên chưa?” Ân Mặc thu tay lại, cánh hoa kia lại biến về dáng vẻ vốn có.

“Chưa từng.” Kiến Tuệ lắc đầu.

Đúng vậy, vốn là thứ không thuộc về cõi đời này, nếu không phải do hắn, cũng sẽ không có những chuyện xảy ra sau đó. Cho nên, hắn phải phụ trách với nàng, đúng không.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Giao dịch với Ân Thiên

Mặc dù vẫn ở trong Kim Luân tự, nhưng bởi vì gần đây người đến bãi phỏng trụ trì Ân Thiên quá nhiều, cho dù Hoa Liên có không cố ý đi tìm hiểu thì cũng biết được tin tức bên ngoài qua miệng của các tăng nhân kia.

Ma Tôn Thiên Ý mang theo các phái Ma môn lấy khí thế hoành hành san bằng tất cả các môn phái tu chân ở phía Tây Trung châu, vì tốc độ ra tay của bọn họ quá nhanh, hơn nữa không có sự phòng bị, chiến sự cơ bản đã ở tình trạng nghiêng hẳn về một bên.

Bên phía Ma Tu căn bản không hề tổn thất, phe Chính đạo thì ngược lại, thế lực ở phía Tây Trung Châu gần như đã hoàn toàn sụp đổ. Mà Yêu tộc hiếm hoi lại không vươn tay tranh giành địa bàn vào thời điểm này.

Ba vị Yêu Hoàng đều tuyên bố rõ ràng, trận chiến Chính Ma lần này, Yêu tộc kiên trì tuyệt đối trung lập. Thái độ này trái lại khiến cho hai phe còn lại đều yên tâm, nhưng vẫn có chút không cam lòng.

Dù sao, thế lực của Yêu tộc cũng không nhỏ, nếu nghiêng về một bên, trên căn bản đại cục sẽ được quyết định, cố tình, bọn họ dường như có tâm muốn làm ngư ông.

Trước việc lớn, chút tranh chấp nhỏ giữa Linh Lung cung và Luân Hồi điện nhanh chóng chẳng còn ai chú ý. Thương Tình lại trở thành vị tiên tử cao cao tại thượng, thống lĩnh vô số tu sĩ chính đạo, nắm trong tay chiến cục một bên.

Trung Châu mặc dù không thể tính là đất lành phong thủy gì cả, nhưng Đế vương của nhân gian lại ở đây, chính là nơi đắc địa. Luân Hồi điện, Quảng Hân điện, Thanh Tiêu điện, ba thế lực lớn của chính đạo, cùng với mười sáu vị trưởng lão đã đến Hóa Thần kỳ cuối mượn long khí ở Trung Châu bày trận phòng ngự, trấn giữ mặt trận chính là người mang Cửu Long thân, Tề Hàn.

Người này thì Hoa Liên vẫn còn nhớ, nàng còn nhớ rõ Tề Hàn có một muội muội tên là Tề Tông Nhi, lúc đó coi như cũng đã cứu mạng nàng. Giờ hồi tưởng lại quãng thời gian ở cạnh Tề Tông Nhi, cứ cảm thấy như đã lâu lắm rồi. Đại khái là mấy năm qua đã trải qua hơi nhiều sóng gió, rõ ràng mới chưa đầy mười năm, mà nàng lại thấy như trăm năm đã trôi qua vậy.

Hiện giờ, phía Đông Trung Châu đã bị tu sĩ chính đạo nắm trong tay, còn phía Tây toàn bộ đều là Ma Tu, hai phe thế lực mở ra một chiến trường ở đất

Trung Châu, mà thủ lĩnh các phương cũng coi như ngầm đồng ý hành vi này.

Tuy nói chiến sự bùng nổ, đối với tu sĩ có tu vi thấp mà nói, khả năng sống sót là rất khó, nhưng đây chẳng phải cũng là một cơ hội hay sao. Trong cuộc đại chiến Chính Ma lần này có vô số nhân tài mới xuất hiện quật khởi, trong đó không thiếu người trẻ tuổi có thiên phú sánh ngang Không Uyên của Yêu tộc, nghe nói, còn có cả tu sĩ trẻ tuổi mạnh hơn cả Không Uyên.

Tề Hàn cũng là một trong số đó.

Giờ tu vi của Tề Hàn đã đến Nguyên Anh kỳ cuối, với số tuổi chưa tới ba mươi của hắn hiện nay, tu vi đã đến bước này, căn bản là không thể tưởng tượng được.

Có điều chẳng còn cách nào khác, để giúp hắn gánh vác được trận pháp phòng ngự, đám tu sĩ Hóa Thần kỳ kia đã tìm kiếm long khí trong thiên địa, giúp hắn tu luyện được Cửu Long thân, Cửu Long thân kia tuy nói chỉ là một chút thành tựu nho nhỏ, nhưng đã là không gì địch nổi. Thậm chí ngay cả cung chủ Thiên Cung cũng đã từng nói, Tề Hàn chính là người đầu tiên xuất khiếu.

Hoa Liên vẫn sống ở Kim Luân tự, có điều giờ tu sĩ bên ngoài đến Kim Luân tự rất nhiều, cho nên sự xuất hiện của nàng ở đây cũng không quá bất ngờ, hơn nữa trên người nàng còn mang theo pháp bảo che giấu yêu khí của Phạm Thiên hòa thượng đưa cho, không có mấy người nhận ra được nàng là yêu quái.

Sau khi Ân Mạc về Hoa Liên mới biết, vị hòa thượng xinh đẹp chẳng có chuyện gì mà ngày nào cũng chạy đến đình Hành Hòa nói chuyện phiếm với nàng lại chính là trụ trì của Kim Luân tự, Ân Thiên.

Chuyện này vô cùng ngoài sức tưởng tượng của nàng, nàng còn tưởng Ân Thiên phải là một lão tăng mặt mũi hiền lành kia.

Sau khi Đại chiến Chính Ma bắt đầu, Ân Thiên giao cây Nhân Sinh quả cho nàng, cũng đồng ý với Hoa Liên, nếu như nàng có thể loại bỏ chất độc thì sẽ đưa nàng trở lại thành Nam Khê sơn, cũng nhận lời sẽ cho nàng ba viên Hủy Vân châu.

Hủy Vân châu là bảo bối chỉ có ở Kim Luân tự, hơn nữa chỉ có cao tăng đã vượt qua ba lần Thiên kiếp mới có thể luyện chế ra được, thậm chí trong tay trụ trì Ân Thiên hiện giờ cũng chỉ có hai viên mà thôi.

Thứ này, cũng có thể coi là một thứ vũ khí mang tính sát thương, nghe nói có thể giết chết tu sĩ Hóa Thần kỳ trong nháy mắt, nếu vào lúc không chú ý, thậm chí còn có thể khiến cho tu sĩ Độ Kiếp kỳ bị trọng thương. Dĩ nhiên, những chuyện này đều là nghe đồn, hiệu quả cụ thể như thế nào thì chẳng có mấy người biết, bởi vì cho đến giờ chưa có ai sống sót được dưới uy lực của Hủy Vân châu. Hoa Liên cũng chỉ có thể xác định một chuyện, Ma Đế đã từng chết vì Hủy Vân châu tính ra tuyệt đối cũng hơn mười người.

Đối phương dù sao cũng là nhân vật đứng đầu Tu Chân giới, không việc gì phải gạt nàng. Mặc dù nàng cảm thấy mang đồ của Quân Hầu đưa không cho Kim Luân tự thì cũng có chút băn khoăn, nhưng mà, cây Nhân Sinh quả đã rơi vào tay Kim Luân tự, e là Quân Hầu cũng chẳng có cơ hội lấy lại.

Nếu đã vậy, chẳng bằng tặng cho nàng thêm một cơ hội còn hơn. Nàng là một kẻ rất thực tế, dưới tình trạng không đủ thực lực, còn nói cái gì mà nghĩa với cha khí, đều là ngu xuẩn hết. Hơn nữa trước kia khi Quân Hầu đồng ý với kế hoạch đó của nàng, cũng đồng nghĩa với việc hắn đã chuẩn bị tâm lý buông tha cho cây Nhân Sinh quả.

Dù Hoa Liên coi như là bị bắt cóc tới đây, nhưng đãi ngộ của nàng lại theo cấp bậc khách quý, lợi ích mà nàng lấy được từ Kim Luân tự mặc dù không thể bằng gốc cây Nhân Sinh quả kia được, nhưng đối với nàng mà nói, thế là đủ rồi.

Hơn nữa cho dù là ngôi chùa đứng đầu Chính đạo, cũng chẳng ai biết luyện chế đan độc, đương nhiên không có ai biết, nhưng thứ thảo dược đã có ngàn năm tuổi chẳng đáng giá với họ trong mắt Hoa Liên lại chính là tuyệt thế trân bảo.

Chỉ tiếc tu vi hiện giờ của nàng vẫn quá thấp, đan độc luyện chế ra được cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó được với tu sĩ Xuất Khiếu kỳ giữa mà thôi, có điều đây dù sao cũng có thể coi như một thủ đoạn để bảo vệ tính mạng.

Hiện giờ thế đạo đại loạn, có thể sống sót mới là mục đích chủ yếu, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình. Yêu tộc dù đã nói sẽ trung lập, nhưng ai mà biết sẽ kéo dài được bao lâu, Hoa Liên không cảm thấy lời nói của ba vị Yêu Hoàng kia đáng tin được bao nhiêu.

Lúc trước khi hạ đan độc với cây Nhân Sinh quả, Hoa Liên cũng đã không ngừng suy tính, nàng không thể vì cứu người mà hủy mất một gốc cây quý hiếm trong thiên địa như vậy. Cũng nhờ lúc trước đắn đo suy nghĩ cho nên giờ nàng mới có thể hết sức nhẹ nhàng mà giải quyết xong đồng phiến toái trong tay.

Hoa Liên cả ngày ở trong phòng luyện đan, nhìn cây Nhân Sinh quả đang dần khôi phục lại bình thường, tâm trạng cũng từ từ khá hơn. Gốc cây này dù sao cũng là linh vật, ngày ngày ở bên cạnh nó, Hoa Liên đương nhiên cũng được không ít lợi ích.

Cho dù tâm cảnh vẫn không thể tiến lên như cũ, tu luyện đối với nàng mà nói vẫn vô dụng, nhưng cảnh giới tu vi của nàng lại mạnh mẽ tăng lên một tầng.

Sau khi nhìn vào bên trong, phát hiện trên nội đan của mình, tầng cánh sen thứ hai đã bắt đầu nở bung ra, chính bản thân nàng cũng không ngờ giao cây Nhân Sinh quả ra. Chẳng trách ngay cả Kim Luân tự cũng mơ ước thứ báu vật này, mới thế này mà tu vi cũng tăng lên được, nếu mình cứ ôm gốc cây Nhân Sinh quả này vài trăm vài nghìn năm, chưa biết chừng lúc đi ra có thể làm được cả Yêu Hoàng.

Dĩ nhiên, thứ suy nghĩ không thực tế này, nàng cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi. Thiên địa kỳ trân, người có được nó, không chỉ có tu vi cao cường, vận khí

cũng phải đủ mới được, nếu không, chẳng khác nào may áo cưới cho người khác.

Hoa Liên không cho là vận may của mình đủ tốt, cũng không nghĩ là mình có thực lực đó, có thể có được cây Nhân Sinh quả này, cho nên, vẫn nên ngoan ngoãn giao ra thì hơn, nàng tình nguyện an phận sống trong thành Nam Khê sơn luyện đan bán thuốc.

Mỗi ngày Hoa Liên tốn rất ít thời gian để quan tâm đến cây Nhân Sinh quả, phần lớn thời gian đều là dùng thảo dược ngàn năm của Kim Luân tự luyện chế các loại đan dược, đan độc.

Cũng không biết những thảo dược quý hiếm này rốt cuộc đã bị nàng chà đạp bao nhiêu, dù sao chỉ cần nàng mở miệng, linh thảo cứ vĩnh viễn cuộn cuộn không ngừng được cung cấp. Nàng không thừa nhận cũng không được, Kim Luân tự này thực đúng là tiền nhiều thế lớn.

Với điều kiện như hiện giờ mà nàng còn không thể luyện chế ra đan dược Địa cấp hạ phẩm thì có thể tìm miếng đậu hủ mà tự tử được rồi.

Lò luyện đan trong tay vừa thu lại, hai viên đan dược một đen một trắng nằm gọn trong tay nàng, tên dược là Luân Hồi, lấy từ ý sinh tử luân hồi. Hai viên đan dược này, coi như là mức độ cao nhất nàng có thể đạt tới cho đến giờ.

Một là đan dược, một là đan độc, đều là Địa cấp hạ phẩm, nhưng dược tính cũng có thể so với Địa cấp trung phẩm. Không thể không nói, Nghiệt hỏa trong tay nàng là một trợ thủ vô cùng hữu dụng.

Dĩ nhiên, để luyện chế hai viên đan dược này, nàng đã ngây ngốc trong cái phòng luyện đan nho nhỏ này ít nhất trăm ngày, thảo dược ngàn năm bị hủy trong tay nàng, đã sớm đếm không hết. Nếu không phải là chiếc lò luyện đan mà sư phụ đưa cho nàng đủ bền chắc, e là cái mạng nhỏ của nàng cũng đã đi theo rồi.

Mới đầu Thiên Luân lúc đưa thảo dược cho nàng còn mỉm cười, sau rồi mặt cũng biến thành màu đen. Có điều, việc này không thể trách nàng được, nàng kiểu gì cũng phải lấy chút lợi lộc thêm thất chứ, dù sao bản lĩnh này, trừ sư phụ của nàng ra, cũng chỉ có nàng biết.

Liếc nhìn cây Nhân Sinh quả đặt trong góc, Hoa Liên khoe miệng khẽ nhếch lên, thời gian này không dài không ngắn, giờ giao cây Nhân Sinh quả ra, cũng sẽ không khiến người ta khả nghi.

“... Cuối cùng cũng ra.” Thiên Luân canh giữ bên ngoài phòng luyện làm Môn thần cuối cùng cũng thở dài một hơi, hần cuối cùng cũng không phải nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của vị sư thúc quản lý núi Linh dược nữa rồi. Nếu Hoa Liên mà không ra, chắc vị sư thúc kia sẽ bầm vằm hần mất.

Cái giá của những thảo dược mà Hoa Liên lãng phí mấy ngày qua đủ để mua lại hai ba môn phái Tu Chân ở mức trung. Có điều, nếu vị cao tăng kia mà nhìn thấy hai viên đan dược thành phẩm trong tay Hoa Liên, chắc sẽ không tức giận đến vậy.

Dĩ nhiên, hai viên đan dược kia, trừ nàng ra sẽ không kẻ nào biết được. Nàng chỉ cần giao gốc cây Nhân Sinh quả không chút tổn hại này ra là đủ rồi.

Nhìn Hoa Liên bê cây Nhân Sinh quả ra ngoài, Thiên Luân cũng không dám chắn chừ, đưa nàng đến thẳng Lễ Phật điện nơi trụ trì dùng để tiếp đãi khách quý. Trong Lễ Phật điện, trừ Ân Thiên ra, còn có vài vị cao tăng cùng thế hệ với hần, Ân Mặc đương nhiên cũng ở trong số đó. Trước đó không biết bọn họ đang thảo luận chuyện gì, nhìn qua, không khí có gì đó là lạ.

Khi Thiên Luân đưa Hoa Liên vào, mấy người đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Hoa Liên lại bất đồng. Có điều cuối cùng, ánh mắt của họ đều tập trung vào cây Nhân Sinh quả nằm trên tay Hoa Liên.

“Thí chủ đã thanh trừ sạch sẽ độc tố trên cây Nhân Sinh quả rồi?” So với những người khác, Ân Thiên có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Hoa Liên mỉm cười gật đầu một cái, đẩy một luồng yêu lực vào cây Nhân Sinh quả, nhất thời, trong đại điện, những tia sáng bảy màu đua nhau chiếu rọi, một làn hương dần dần tỏa ra từ trong cây Nhân Sinh quả.

Mấy hòa thượng này hiểu biết hơn Thương Tĩnh rất nhiều, bọn họ đương nhiên có thể phân biệt được cây Nhân Sinh quả này có hoàn hảo không tổn hại gì hay không, nhìn về mặt của Ân Thiên, hần là rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Không thể nói lung tung

“Đây là Hủy Vân châu đã đồng ý với thí chủ.” Lâm ăn với nhà giàu đúng là thoải mái, vĩnh viễn không phải lo bọn họ khát nợ. Sau khi cất Hủy Vân châu đi, Hoa Liên không chút lưu luyến giao cây Nhân Sinh quả ra.

Thấy Hoa Liên đã giao cây Nhân Sinh quả ra, hòa thượng Diệt Thiên vẫn giữ vẻ mặt vẫn âm lãnh đột nhiên dời mắt về phía Hoa Liên, cảm nhận được

ánh mắt đó, trong lòng Hoa Liên chợt run lên, một cảm giác nguy hiểm tràn lan. Nàng đột nhiên có chút hối hận, cứ thế đã giao cây Nhân Sinh quả ra, nhưng mà, cho dù không giao ra thì bọn họ muốn đối phó với nàng chắc cũng rất dễ dàng. Có điều không biết là dịch ý của Diệt Thiên hòa thượng này đến từ đâu đây.

“Diệt Thiên sư huynh có suy nghĩ khác với những lời trụ trì vừa nói sao?” Ân Mặc hai tay khoanh trước ngực đứng cách Diệt Thiên không xa, khóe miệng dạt một tia cười, giọng nói cũng lười nhác.

“Ta đúng là có ý kiến khác, sư đệ có muốn nghe chăng?” Hòa thượng Diệt Thiên lạnh lùng nói.

“A, xin được nghe rõ.” Ân Mặc ngẩng đầu, nụ cười nhạt vẫn treo trên mặt.

“Người Ma tôn chỉ đích danh muốn, giờ đang ở trong Kim Luân tự của chúng ta, sư đệ không cảm thấy việc này quá mức trùng hợp sao?” Dứt lời, ánh mắt lạnh như băng của Diệt Thiên hòa thượng lại quét qua Hoa Liên.

Nghe hắn nói vậy, Hoa Liên kinh ngạc vô cùng, người Ma Tôn chỉ đích danh, là mình? Từ bao giờ nàng lại dính dáng đến cả Ma Tôn chứ?

“Cho nên, sư huynh định làm thế nào đây?” Ân Mặc không nhanh không chậm hỏi.

“Trước khi biết rõ quan hệ của nàng và Ma Tôn, không thể để nàng đi được.”

Thì ra là muốn đối ý, Hoa Liên cười cười, nhìn về phía Diệt Thiên hòa thượng, nàng lại cảm thấy, hòa thượng này còn muốn giết mình chấm dứt hậu họa hơn nữa kia.

“Chú ý này của Diệt Thiên sư đệ cũng không sai, vị nữ thí chủ này ở lại đây cũng an toàn hơn.” Hòa thượng Diệt Thiên vừa dứt lời, lập tức có kẻ phụ họa. Hoa Liên nhìn quanh, phát hiện trừ Ân Mặc và Phạm Thiên hòa thượng cùng với trụ trì Ân Thiên không tỏ vẻ gì ra, các cao tăng còn lại đều đồng ý với đề nghị của Diệt Thiên.

Ở đây, ý kiến của người trong cuộc như Hoa Liên, trên cơ bản là không đáng kể. Cho nên, nàng dứt khoát chẳng nói câu nào, cho dù có nói cũng đâu thay đổi được gì.

Nàng chỉ lo, một khi Yêu tộc tham chiến, nếu là về phe Chính đạo thì còn được, một khi theo phe Ma Tu, cái mạng nhỏ của nàng, chỉ e là không giữ được.

Chính vì biết Yêu tộc không thể nào vẫn không có động tĩnh gì cho nên Hoa Liên mới vội vã trở về, dù sao sống ở địa bàn của mình, sự an toàn của nàng cũng có chút bảo đảm.

“Ý trụ trì thì sao?” Ân Mặc vẫn còn đang cười, nhưng nụ cười này đã phất phơ ý, hắn ngẩng đầu lên nhìn Ân Thiên, trong mắt lóe lên một tia kim quang, nhanh đến mức khiến người ta nghĩ đó là ảo giác.

Ân Thiên nhìn nét mặt của Ân Mặc xong, sắc mặt thoáng biến đổi, có điều hắn vẫn trầm ngâm một lát mới mở miệng, “Bản tăng trước đó đã giao hẹn với Hoa thí chủ, đương nhiên không thể bội ước.”

Nếu không phải thấy sự biến hóa của Ân Mặc, chắc hắn cũng sẽ không màng tới ý nguyện của Hoa Liên, cưỡng ép giữ nàng lại. Dù sao hôm đó Ma Tôn cũng tự mình ra mặt muốn hắn giao nộp Hoa Liên, nhìn ra được, Ma Tôn này cực kỳ coi trọng Hoa Liên.

Chuyện Hoa Liên ở Kim Luân tự đã không còn là bí mật. Nếu như hắn cứ thế mà tiễn người đi, phiền toái tuyệt đối sẽ không ít. Nhưng mà...

Liếc nhìn vị sư bá kia của mình, Ân Thiên khó chịu mà thở dài một tiếng, hắn tình nguyện đối mặt với một đồng phiền toái kia còn hơn là nhìn thấy vị này nổi giận, đó tuyệt đối chẳng phải chuyện gì hay ho.

“Đã vậy thì để ta đưa vị thí chủ này về đi.” Thấy ý kiến của mình không được chấp nhận, Diệt Thiên lại chủ động yêu cầu đưa Hoa Liên về thành Nam Khê sơn.

Hoa Liên thực sự rất hoài nghi, đợi đến khi đó, sau khi nàng đến thành Nam Khê sơn rồi, có còn thờ được hay không nữa đây.

“Ý Hoa thí chủ ra sao?” Ân Thiên không trực tiếp kết luận mà hỏi lại Hoa Liên.

Hoa Liên do dự một chút, vẫn mở miệng nói, “Không phiền Diệt Thiên đại sư phải nhọc lòng, ta nghĩ vẫn nên đổi người khác thì tốt hơn.”

“Hoa thí chủ là không tin tưởng bản tăng, ngại cho là, bản tăng sẽ ám hại ngươi chắc.” Diệt Thiên lạnh lùng nói.

Hoa Liên cười cười, “Diệt Thiên đại sư nói quá lời rồi, Hoa Liên chẳng qua là không thể nào giao tính mạng của mình vào tay một người chưa từng quen biết được.” Về phần Diệt Thiên có dám giết nàng hay không, ai có thể nói chính xác được. Hòa thượng ở Kim Luân tự này, Phật đạo tu luyện vốn bất đồng, nàng nhìn kiểu gì cũng thấy, hòa thượng Diệt Thiên kia tu theo Phật đạo sát sinh. Nếu thực sự là như vậy, cho dù nàng có bao nhiêu cái mạng cũng chẳng đủ dùng.

“Đã thế, vậy để ta đưa nàng về đi.” Cuối cùng, Ân Mặc cũng lên tiếng.

“Niết Thiên sư đệ, đừng quên người còn mang trọng trách trên người.” Diệt Thiên cười lạnh nhắc nhở.

“Diệt Thiên sư huynh quan thân mình cho tốt đi thì hơn, đi nào.” Ân Mạc đại khái chẳng có hứng thú tiếp tục nói chuyện với hắn, bước tới cạnh Hoa Liên, rất tự nhiên nắm lấy tay nàng, kéo nàng đi ra ngoài.

Thấy hành vi của Ân Mạc, con tức bị đè nén của Diệt Thiên rốt cục không kìm được nữa, vào lúc Ân Mạc sắp bước ra khỏi đại điện, giọng nói của hắn vang lên, “Sư đệ tốt nhất đừng đi theo vết xe đổ của sư bá tổ, ta cũng không muốn phải đích thân đưa người vào ngục Liệt Hỏa.” Lời này, nói như thực sự suy nghĩ cho Ân Mạc vậy, bất quá nói cho cùng thì cũng vẫn là đang cảnh cáo Ân Mạc.

Bình thường, Ân Mạc cũng chỉ coi như không nghe thấy gì mà bước đi, nhưng hôm nay, hắn không đi.

Ân Mạc thả tay Hoa Liên ra, xoay người, cánh môi mỏng nhếch lên, mặt thì mỉm cười, nhưng cặp mắt kia lại hoàn toàn biến thành màu hoàng kim. Diệt Thiên nhìn thẳng vào hắn, trong lòng giật mình, chưa chờ hắn kịp phản ứng, đột nhiên thấy thân ảnh của Ân Mạc đã biến mất.

Sau một khắc, một bàn tay đã chụp lên gáy hắn, đầu ngón tay hoàn toàn bấm vào thịt, huyết dịch xen lẫn màu vàng nhạt dọc theo những ngón tay thon dài đẹp đẽ từ từ nhỏ xuống.

Diệt Thiên không phải là không muốn phản kháng, mà là hắn căn bản không sao nhúc nhích được. Rõ ràng tu vi của Ân Mạc tương đương với hắn, tại sao lại biến thành thế này, vô luận ra sao, Diệt Thiên cũng nghĩ không ra.

“Diệt Thiên, có những lời không thể nói lung tung, nếu không, rất dễ phải lấy mạng để bù vào.” Ân Mạc mỉm cười nói, năm ngón tay cũng dần dần siết chặt.

Mất thấy mặt của Diệt Thiên ngày càng đỏ nhưng không ai có thể tiến lên giúp, không phải bọn họ không muốn, mà là cũng không thể nào nhúc nhích được.

“Sư bá... cho qua đi...” Ân Thiên thờ dãi, lần đầu tiên gọi Ân Mạc là sư bá trước mặt người ngoài.

“Sư bá?” Nghe thấy cách gọi này của trụ trì, sắc mặt của mấy vị cao tăng kia nhất thời biến đổi, kinh hoàng nghi hoặc nhìn về phía Ân Mạc. Bọn họ cũng không chắc chắn, trụ trì hẳn là nhất thời nói sai.

“Diệt Thiên sư huynh, còn không mau xin lỗi nhận sai với sư bá.”

Diệt Thiên hé miệng, căn bản không thể nào nói chuyện. Giờ hắn cũng đang phát rầu trong lòng đây. Ân Mạc thực sự muốn giết hắn, Diệt Thiên rõ ràng cảm thấy sát ý trong mắt hắn, nếu như biết vài câu nói lại đẩy mình vào tình cảnh thế này, hắn tình nguyện đi tu luyện giữ khẩu thiện, tội tình gì thế này.

Để tránh cho hắn trở thành cao tăng Hóa Thân kỳ đầu tiên bị bóp chết trong Tu Chân giới, Ân Thiên bất đắc dĩ phát tay áo, đáng tiếc, luồng lực kia nửa đường đã bị Ân Mạc hóa giải. Trong lòng mọi người đều rõ ràng, Ân Thiên chẳng qua chỉ làm ra vẻ mà thôi, hắn cũng chẳng muốn Ân Mạc thực sự thả người.

Hơn nữa, một khi đã chọc giận Ân Mạc, lúc đó thực sự lại xảy ra án mạng chưa biết chừng.

“Sư bá có lời gì thì cứ nói, người có giết Diệt Thiên sư huynh cũng đâu có ích gì.” Làm trụ trì, vào thời khắc này mà hắn còn phải đi giảng hòa.

“Hoa Liên vẫn sống ở Kim Luân tự, hiểu chưa?” Ân Mạc quét qua những kẻ khác trong đại điện, con người màu hoàng kim không có lấy nửa phần tình cảm. Thứ Phật quang tịnh khiết khiến cho lòng người run sợ kia, chỉ làm cho người ta cảm thấy rét run cả người.

Sau khi mấy cao tăng kia vội vã gật đầu xong, tiếp đó, Ân Mạc mới dời mắt đến Diệt Thiên, “Ta biết, người nhất định là không hiểu, cho nên...”

“Niết Thiên, đừng tạo sát nghiệp.” Đột nhiên, một luồng hư ảnh xuất hiện trên đại điện. Nghe thấy thanh âm này, Hoa Liên theo tiếng nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy vị lão tăng đã từng gặp trong núi hôm đó.

Lão tăng nhìn thấy Hoa Liên thì gật đầu cười với nàng, sau đó quay về phía đám hòa thượng đang bất động tại chỗ kia điểm một cái, việc đầu tiên họ làm sau khi cử động được chính là quỳ xuống đất dập đầu với vị lão tăng kia, đồng thanh nói, “Bái kiến sư bá tổ.”

Ngay cả Phạm Thiên hòa thượng và Ân Thiên cũng quỳ trên mặt đất, cung kính vô cùng.

Thấy Kiến Tuệ xuất hiện, Ân Mạc cuối cùng cũng thu tay, gật đầu với lão tăng kia một cái, “Sư phụ.”

“Khụ khụ khụ, sư, sư bá, tổ.” Đây là lần đầu tiên trong vòng bảy trăm năm Diệt Thiên nhìn thấy Kiến Tuệ bị giam ở trong ngục Liệt Hỏa. Về chuyện của vị sư bá tổ này, hắn đã nghe qua rất nhiều. Có điều bảy trăm năm trước hắn cũng chỉ vừa mới đến Xuất Khiếu kỳ sau mà thôi, còn chưa đủ tư cách để gặp mặt vị lão tổ tông này, cho nên cũng chưa từng thấy chỗ lợi hại thực sự của ông ta.

Về phần sau này, sau khi Kiến Tuệ bị giam cầm, hắn cũng dần cảm thấy, vị sư bá tổ này cũng chẳng có chỗ nào đáng để khâm phục, chẳng qua là có giao hảo với một đời Ma Tôn mà thôi, hơn nữa kể ra thì đó cũng đâu phải chuyện gì vinh quang. Nếu không phải vì ông ta, Kim Luân tự cũng chẳng phải chịu bìa miệng cắn nuốt.

Cho nên Diệt Thiên cũng không quỳ sụp xuống đất như những người khác, chỉ khề gật đầu hành lễ mà thôi.

“Sư bá tổ sao lại xuất hiện ở đây, ta nhớ, trong ngục Liệt Hỏa hẳn là có phong ấn chứ.” Theo lý thuyết, Kiến Tuệ tuyệt đối không thể phân thân xuất hiện ở đây được, bởi vì trong ngục Liệt Hỏa có phong ấn rất lợi hại. Ở phương diện này Diệt Thiên vẫn rất có trách nhiệm, còn chưa quên mình là người trông coi quy định của Kim Luân tự.

Kiến Tuệ cười cười, “Mới đây vừa mới vượt qua được sáu đạo Thiên Kiếp, phong ấn kia, nên gia cố lại.” Nói cách khác, ông ta lại đột phá, hơn nữa tu vi ở trong cái chùa này cũng được tính là cao nhất, phong ấn kia với ông ta đã chẳng có bất cứ tác dụng nào.

Sự ăn ngay nói thật của ông ta khiến cho Diệt Thiên không thốt ra nổi một câu. Gia cố, lấy gì để gia cố đây, năm đó ba mươi sáu vị Pháp Vương phong ấn Kiến Tuệ lại, giờ nếu bọn họ xuất hiện trước mặt Kiến Tuệ, chắc có bị vung tay một cái phát bay đi cũng chẳng ai dám nói gì.

“Niết Thiên, lần sau không được vọng động như vậy.”

“Dạ, sư phụ.”

“Chuyện của Hoa thí chủ, chấm dứt tại đây đi, nếu đã đồng ý đưa nàng đi thì nhất định phải làm được, Niết Thiên, ngươi đưa nàng về đi. Ân Thiên, cứ theo lời sư bá của ngươi nói, đừng để tin tức Hoa thí chủ đi rồi truyền ra ngoài.”

“Dạ, sư bá tổ.” Ân Thiên vội vàng đồng ý.

“Sư bá tổ, việc này không hợp với tự quy.” Diệt Thiên lại lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Không có lần sau

Sau khi Diệt Thiên mở miệng, đại diện bỗng rơi vào bầu không khí yên lặng đến quý dị, Kiến Tuệ cười nhìn Diệt Thiên, vậy mà lại gật đầu, “Đúng thực là không phù hợp với tự quy.”

“Việc này không phải chuyện đùa, hy vọng sư bá tổ không nên tham dự vào.” Diệt Thiên thấy Kiến Tuệ nhả miệng, càng thêm được voi đòi tiền, Ân Thiên đứng một bên nghe mà chỉ biết lắc đầu.

Hắn sớm đã biết, Diệt Thiên này cố chấp, không ngờ tới hắn lại thốt ra những câu ngu xuẩn như vậy. Hắn không thực sự nghĩ rằng sư bá tổ là người có tính tình tốt đẹp gì đâu chứ.

“Aiz, già rồi, đúng là có chút xúc động, đã vậy, chuyện này ta không nhúng vào nữa.” Nói xong, đạo hư ảnh do Kiến Tuệ hóa ra từ từ tiêu tán.

Hoa Liên đứng ở cửa, các loại ý niệm không ngừng xoay chuyển trong đầu, lão hòa thượng này là sư phụ của Ân Mặc, tu vi của ông ta đôi mắt khắp Tu Chân giới cũng thuộc hàng nhân vật đứng đầu, nếu vậy, hôm đó ông ta nói với mình những lời đó rốt cuộc là có ý gì?

Hơn nữa, hôm nay ông ta lại xuất hiện, là vì chuyện gì đây?

“Diệt Thiên, từ hôm nay trở đi, ngươi đến Tháp Lâm canh giữ đi, việc trong tay ngươi giao hết cho Phạm Thiên là được.”

“Trụ trì vậy là có ý gì?” Diệt Thiên vừa nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Ân Thiên khề thờ dài một tiếng, “Nếu ngươi có ý kiến với lời của ta, ta sẽ để Pháp Vương tự mình đến thi hành.”

Tại sao? Bởi vì thời thế ở Kim Luân tự đã thay đổi rồi, Kiến Tuệ bị giam giữ bảy trăm năm đã thoát ra.

Hoa Liên cũng không để ý lắm đến kết cục của Diệt Thiên hòa thượng, cho dù có là Phật môn thì cũng có tranh chấp phe phái. Chỉ trách trước kia, vị sư tổ kia của Diệt Thiên chỉ phong ấn Kiến Tuệ lại mà không giết ông ta. Kiếp số lần này, ông ta có thể giúp Kim Luân tự cản được nạn lớn, làm trụ trì, Ân Thiên phải bày tỏ đủ thành ý.

Tin tức Ân Mặc đưa Hoa Liên đi không truyền đến tai bất cứ kẻ nào, những cao tăng có mặt ngày hôm đó đều bế quan không tiếp khách, ngay cả đình Hành Hóa cũng bị phong ấn lại sau khi Ân Mặc rời đi, tất cả mọi người đều cho là Hoa Liên vẫn còn ở lại Kim Luân tự, cho nên, mỗi ngày, người đến bái kiến Ân Thiên vì Hoa Liên rất nhiều, đáng tiếc, không ai trong bọn họ gặp được Hoa Liên.

Lúc này, trên đường núi gấp ghe, một nam một nữ một trước một sau đang bước đi. Con đường vốn đã hẹp, cố tình Ân Mặc lại còn đi rất chậm, Hoa Liên cũng chỉ đành phải chậm rãi đi theo sau hắn, nhưng trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Lấy tốc độ hiện nay của hai người, không biết năm nào tháng nào mới quay lại thành Nam Khê sơn được đây.

“Người định đi bộ trên đường mấy năm mới đưa ta về?!” Lại một canh giờ nữa trôi qua, Hoa Liên quay đầu lại, vẫn còn nhìn thấy đỉnh núi vừa mới đi qua, cuối cùng nàng dừng bước, cảm giác hỏa khí trong người như đang bốc hết ra ngoài.

Ân Mặc dừng bước, một tia cười chợt lướt qua trong mắt, sau đó xoay người, “Ta đang chờ người mở miệng hỏi ta.”

Kể từ khi rời khỏi Kim Luân tự, Hoa Liên ngay cả một câu cũng không chịu nói với hắn, thực ra thì lúc ở trong chùa nàng cũng đã cự tuyệt không nói chuyện với hắn rồi, đáng về kia, giống như trẻ con đang hờn dỗi vậy.

Vốn tưởng qua một thời gian ngắn sẽ bình thường, ai ngờ cơn tức của nàng lại lớn đến thế, bất đắc dĩ, Ân Mặc cũng chỉ có thể dùng hạ sách này.

“Ta muốn về.” Hoa Liên giống như một đứa trẻ đang tức giận, đứng đối diện Ân Mặc, cặp mắt mở to, cánh môi mím lại, đáng về kia thực đáng yêu.

“Không phải chúng ta đang đi về đây sao.” Ân Mặc cười khể, mặc dù như vậy hơi ghê tởm, nhưng mà hắn rất thích đáng về khi tức giận của Hoa Liên.

“Chúng ta có thể bay.”

Ân Mặc ngửa đầu nhìn trời, lắc đầu, “Không được, bây giờ không an toàn, một khi bị Ma Tu phát hiện, nói không chừng người còn bị ta làm cho liên lụy.” Câu này hắn nói rất đường đường chính chính, nhưng kẻ ngu cũng biết đó là gạt người.

“Sẽ không có ai phát hiện ra được.” Giờ Ma Tu đang ở kinh thành đánh đến quên trời quên đất, làm gì có ai chạy đến đây làm gì, huống chi, lấy tu vi của Ân Mặc, hắn còn sợ bị người ta chú ý đến hay sao, đích thực là hoang đường.

Hơn nữa bên ngoài thì thấy tu vi của hắn đích xác mới chỉ đến Hóa Thần kỳ mà thôi, nhưng có thể dùng một chiêu đã thiếu chút nữa bóp chết Diệt Thiên, đó là chuyện tu sĩ Hóa Thần kỳ có thể làm được ư?

Hoa Liên cũng đâu phải người mù, trong lòng nàng đã sớm hoài nghi tu vi của Ân Mặc. Hơn nữa lần trước, sau khi nàng được Hồ Hoàng cứu khỏi tay đám tu sĩ chính đạo đưa về thành Nam Khê sơn xong, mẫu thân có gửi thư cho nàng, trong thư nói, là một người bạn của nàng tìm đến Hồ tộc tìm người, bây giờ Hồ Uẩn mới biết được tình cảnh của Hoa Liên.

Nàng thì còn có bằng hữu nào nữa chứ, dám một thân một mình tiến vào Hồ tộc, còn không bị ai phát hiện ra. Nghĩ tới nghĩ lui, trừ Ân Mặc ra, nàng thế mà lại không nghĩ ra nổi người thứ hai.

Ngay cả Hồ Hoàng cũng có thể che giấu được, có trời mới biết trên người hắn còn bao nhiêu bí mật.

“Chuyện này không nói chắc chắn được, ta tu đạo không dễ, mọi việc vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.” Ân Mặc cười dài nói.

“Người định đưa ta đi bộ cả quãng đường về Lâm Châu?” Hoa Liên nghiêng răng hỏi.

“Đây là biện pháp an toàn nhất, đi mấy năm, kiểu gì chẳng đến. Người yên tâm, nếu gặp phải kẻ xấu, ta sẽ không bỏ chạy một mình.” Ân Mặc nói xong, đã thấy sắc mặt Hoa Liên từ trắng chuyển sang hồng, rồi lại biến thành xanh mét.

“Ta cho người đi luôn, người đứng lại đó cho ta, giờ ta phải thay trời hành đạo.” Hoa Liên rốt cục cũng thành công bị chọc cho giận đến mất hết lý trí lần nữa, Ân Mặc linh hoạt tránh thoát được quả cầu lửa màu đỏ mà nàng ném tới, nụ cười trên mặt càng thêm sâu.

“Đừng nóng giận, nếu không đánh không trúng đâu.” Nghiêng đầu tránh quả cầu lửa to bằng nắm đấm đang bay về phía đầu mình, Ân Mặc tốt bụng mở miệng chỉ điểm.

“Không cho tránh.”

Ân Mặc nghe lời dừng bước, mắt thấy có một luồng hỏa cầu lấy tốc độ cực nhanh đang đánh thẳng về phía mũi mình, thân hình hắn chợt chóp lên, hỏa cầu kia lại rơi vào khoảng không.

Nhìn thấy Ân Mặc đang đứng cách mình chưa đầy một thước, ánh mắt của Hoa Liên gần như đã có thể tóe ra lửa.

Ân Mặc nhún nhún vai, “Đây là né, không phải tránh, có muốn ta giải thích cho người sự khác biệt giữa hai từ đó không?”

“Ta tự về!” Đi được hai bước, Hoa Liên hung tợn quay đầu lại, “Không cho phép người đi theo!”

Bước chân Hoa Liên đạp trên những đóa sen đỏ như ẩn như hiện, bóng dáng động lòng người nhanh chóng biến mất giữa không trung, Ân Mặc đứng tại chỗ, tay bao lấy ngọn lửa nàng vừa mới ném tới.

Nếu như nhìn kỹ mới phát hiện ra, giữa ngọn lửa kia, có một tia lửa, mặc dù màu sắc tương đối đậm, nhưng nếu không nhìn kỹ tuyệt đối sẽ không phát hiện ra.

Ân Mặc phá vỡ tầng lửa bao quanh bên ngoài, chỉ để lại một nhúm tia lửa kia, nhìn tia lửa đang bùng cháy trên ngón tay mình, khoe miệng hắn nhún

lên.

Hoa Liên cũng không đi quá xa, trên thực tế, nếu nàng đi một mình, bay trên không trung thực ra cũng không được an toàn lắm. Dù sao bây giờ cũng là thời điểm nhạy cảm, quá mức lơ lửng rất dễ gây phiền phức cho bản thân.

Đĩ nhiên, sở dĩ nàng dừng lại còn có một nguyên nhân khác. Nàng tức vì bảo hấn không theo hấn liền không theo, trước kia sao không thấy hấn nghe lời như vậy chứ?!

“Khốn kiếp.” Bay được một lát, Hoa Liên dừng lại trên một đỉnh núi, tìm một tảng đá không lồ trên đỉnh núi, nhấc chân đạp ra một lỗ thủng, “Con lừa ngốc chết tiệt khốn kiếp thôi tha”, lại đạp thêm hai phát nữa.

Hoa Liên vừa mắng vừa đạp, hoàn toàn không hề chú ý đến, tên khốn trong miệng mình đang đứng ngay sau lưng nàng cách đó không xa, đầy hứng thú nhìn tảng đá lớn đã bị đạp cho thủng lỗ chỗ kia.

Thấy Hoa Liên đã phát tiết được tương đối, Ân Mạc mới chậm rãi mở miệng, “Có người gọi ta là cao tăng, có người gọi ta là đại sư, cho tới giờ chưa có ai gọi ta là con lừa ngốc cả.”

Hoa Liên chợt quay đầu lại, sau khi nhìn thấy hấn, trái lại không hề cảm thấy lúng túng một chút nào, “Giờ có rồi đấy, sắp cảm động rớt nước mắt rồi đúng không?”

“Đã lâu vậy rồi mà vẫn còn giận?” Ân Mạc cười cười đi tới, đứng bên cạnh nàng, nhẹ giọng hỏi.

“Ta không có giận.”

“Cho nên người chẳng qua chỉ là không muốn nói chuyện với ta?”

“Ai khiến người lo.” Hoa Liên xoay ngoắt người không để ý đến hấn.

“Hoa Liên...” Được một lúc lâu, thanh âm của Ân Mạc mới vang lên bên tai nàng, dường như mang theo mấy phần thờ dài. Thân thể Hoa Liên cứng đờ, có thể cảm nhận được hơi thở của hấn ngay sát bên tai, “Ta bảo đảm, tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

Ân Mạc đến giờ vẫn cho rằng, Hoa Liên tức giận là vì hấn đã để lại những phong ấn kia trong cơ thể nàng.

Bởi vì Ân Mạc đột nhiên lại gần, vành tai của nàng từ từ ửng hồng, giống như có thể ứa máu ra vậy, Ân Mạc thấy vậy, ánh mắt lấp lóe, quay đầu, dời tầm mắt.

“Nếu có lần sau...”

“Không có lần sau.”

“Hừ.” Hoa Liên hừ một tiếng, khoe miệng đã nhếch lên cong cong. Cuối cùng cũng trời quang mây tạnh, tâm trạng Ân Mạc rốt cục cũng khá hơn.

Nếu đã không còn giận dỗi mất tự nhiên, đi chậm một chút, đương nhiên cũng chẳng ai để ý. Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh, mất hơn nửa tháng mới ra khỏi địa giới của Trung Châu.

May mà trên đường không gặp phải kẻ mù dờ nào, đến giờ coi như vẫn yên bình.

“Người mua cái này làm gì?” Hai người đi đến một tòa thành nhỏ gần biên cảnh, Ân Mạc kéo Hoa Liên đến trước một hàng nặn rối bột, nhất quyết bảo ông chủ làm cho hấn hai con rối bột.

Ân Mạc nhìn hai con rối bột vừa mới được nặn xong, ngắm soi cả nửa ngày, có chút hài lòng gật đầu một cái, “Rất giống.” Hấn cầm con rối bột mặc đồ trắng đưa cho Hoa Liên.

“Ta muốn cái đó.” Hoa Liên chỉ vào con rối mặc đồ đỏ trong tay hấn.

“Cái này đẹp hơn.” Ân Mạc mặt không đỏ khí không suyễn nói.

“Đa mặt của hòa thượng đều dày như người sao?” Nhìn chăm chăm con rối bột bị nhét vào tay mình, Hoa Liên bĩu môi.

“Cái này thì ta không rõ lắm.” Ân Mạc hết sức suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng, “Ta chỉ biết là, hòa thượng trông không có đẹp mắt như ta.”

Dần dà đã quen với tính tự nhiên thường xuyên của người nào đó, Hoa Liên cũng chẳng tranh luận vấn đề vô nghĩa này với hấn nữa, nhìn quanh một vòng, cuối cùng dời mắt đến quán rượu trong góc đường kia.

Nàng có thể cảm nhận được, có một cặp mắt vẫn dõi theo mình, mà chủ nhân của ánh mắt kia, giờ phút này hấn đang ở trong quán rượu đó.

“Sao vậy?” Thấy Hoa Liên thất thần, Ân Mạc quay đầu hỏi.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Ánh mắt Ân Mạc lơ đãng quét qua quán rượu kia, sau đó cùng Hoa Liên đi về phía cổng thành.

Mãi cho đến khi bóng dáng Hoa Liên biến mất, người ngồi trên tửu lâu mới thu hồi tầm mắt, đối diện hắn, một nam tử trung niên xoa tóc trước sau vẫn giữ nụ cười trên mặt, “Chỉ cần ngươi mở miệng, ta có thể giết người kia, để ngươi đoạt lại nàng.”

Nam tử áo đen không đáp lại, chỉ cúi đầu uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Ma trong lòng nàng

“Ân Mạc.”

“Sao vậy?”

“Đây là đường về thành Nam Khê sơn?” Ngồi trên pháp khí phi hành, từng đám mây giữa không trung nhanh chóng trôi tuột về phía sau, Hoa Liên cau mày nhìn xuống, có chút nghi ngờ.

“Không phải.” Ân Mạc không chút do dự trả lời.

“Vậy, ngươi định bắt cóc ta đến chỗ nào đây?” Hoa Liên xoay người nhìn Ân Mạc đang nằm bên cạnh mình, rất muốn một cước đạp hắn xuống.

“Đại Hoang sơn.” Cảm nhận được ánh mắt hung dữ của Hoa Liên, Ân Mạc mở mắt nhìn về phía nàng, trong ánh mắt có chứa ý cười, “Sao hả, không thích?”

“Ta ghét nơi đó.” Chân mày của Hoa Liên vẫn nhíu chặt như trước, thực sự không muốn quay lại đó.

“Ừm, ta biết. Có điều trước mắt, nơi đó tương đối an toàn.” Trừ phi là cuộc chiến diệt tộc, nếu không tuyệt đối không kẻ nào dám đánh vào Đại Hoang sơn, nơi đó dù sao cũng là đại bản doanh của Yêu tộc.

Hoa Liên bĩu môi, “Chẳng thà ngươi tìm đại một cái ao ném ta vào, ta còn cảm thấy an toàn hơn.” Ân Mạc biết bản thể của nàng là gì, mặc dù hắn chưa từng nhắc đến, nhưng cả hai đều rõ ràng.

Hơn nữa, Hoa Liên hoài nghi, hắn không chỉ biết có từng ấy. Hắn nên biết một vài chuyện mà ngay cả nàng cũng không biết mới đúng. Nếu không, những việc hắn làm cho nàng có ý nghĩa gì đây?

Nàng tin, nếu Ân Mạc đã bảo đảm thì nhất định sẽ không làm việc giống như vậy thêm lần nữa. Chẳng qua là, trong lòng nàng luôn có một tia bất an, không liên quan đến người khác, vấn đề hắn là nằm trên người nàng.

“Ngươi thấy cái ao sen trong miếu Vãng Sinh kia thế nào?” Ân Mạc cười hỏi.

“Quả nhiên là người.” Miếu Vãng Sinh là nơi Phạm Thiên đã từng sống, mà Hoa Liên cũng đã vượt qua Thiên kiếp kết thành Yêu đan ở đó, đương nhiên sẽ nhớ kỹ nơi này. Lần độ kiếp đó nếu không phải nhờ có người giúp một tay, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, khi đó nàng đã đoán, có thể là Ân Mạc, nhưng sau này vẫn không tìm hắn để chứng thực.

“Ngươi luôn dùng ánh mắt dò địch thế này để nhìn ân nhân cứu mạng mình sao?” Ân Mạc giơ một tay lên che kín tầm mắt của Hoa Liên. Hoa Liên bị che mắt nên không nhìn thấy, ánh mắt của người đàn ông này giờ trở nên đen thẫm, bên trong dường như có một ngọn lửa đang nhảy nhót.

“Là ngươi nghĩ nhiều quá thôi, hơn nữa, Phật gia chẳng phải có câu, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp Phù đồ sao, ngươi nên cảm ơn ta mới đúng, ta đây là đang cho ngươi thêm cơ hội để thành Phật còn gì.” Mắt không nhìn thấy, cảm giác sẽ đặc biệt nhạy cảm, Hoa Liên dường như có thể cảm thấy, Ân Mạc tựa hồ như đã ngồi đây, hơn nữa còn cách mình rất gần, bởi vì hơi thở nóng rực của hắn, nàng cũng có thể cảm nhận được.

Hắn, muốn làm gì? Trong lòng Hoa Liên có chút thấp thỏm, rồi lại có mấy phần mong chờ, sự mong chờ mà chính bản thân nàng cũng không biết.

“Ta không muốn thành Phật.” Ân Mạc hạ giọng nói.

“Vậy ngươi muốn...” Hoa Liên còn chưa hỏi ra miệng đã bị chặn lại. Cảm giác mềm mại ướt át trên môi khiến cho thân thể nàng không khỏi run lên một cái, theo bản năng nàng lùi về phía sau, nhưng một bàn tay khác của Ân Mạc đã ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, không cho phép nàng rời đi.

Hắn hần hần... hần thế này là đang làm gì? Trong đầu như có vô số pháo hoa đang bùng nổ, vào khoảnh khắc ấy, Hoa Liên hoàn toàn không thể nào suy nghĩ, tất cả xúc cảm đều tập trung ở cánh môi.

Hắn nhẹ nhàng cắn lên bờ môi dưới mềm mại của nàng, đầu lưỡi cẩn thận lướt qua, được một lúc, giống như cảm thấy chưa thỏa mãn, lại càng thêm cắn rõ đầu lưỡi vào trong miệng Hoa Liên.

Mà giờ phút này, Hoa Liên đã sớm quên mất cả việc hít thở, huyết dịch toàn thân tựa như đang chảy ngược, rõ ràng lý trí nói với nàng, hai người bọn họ không nên như vậy, nhưng nàng lại không thể nào hạ quyết tâm giẫy khỏi tay Ân Mặc.

Nếu như người khác làm vậy với nàng, nàng sẽ làm thế nào? Nếu Khổng Uyên dám làm vậy với nàng, nàng sẽ dùng Nghiệt hỏa nướng chín hắn cắt thành miếng ném vào trong lò luyện đan mấy trăm năm...

Cho nên, trong tiềm thức của nàng, chỉ đón nhận Ân Mặc, không phải sao... Chuyện này đối với Hoa Liên mà nói, đã kích không nhỏ. Nàng cần thời gian để suy nghĩ lại những vấn đề cứ dồn dập ủa tới kia, có điều, Ân Mặc không muốn cho nàng thời gian.

Nụ hôn của hắn vừa nồng nhiệt lại bá đạo, hắn dùng môi ngậm lấy cái miệng xinh xắn của nàng, không ngừng nghỉ, cái lưỡi linh hoạt lướt qua mỗi tác ngọt ngào, sau đó gần như tham lam cuốn lấy đầu lưỡi của nàng, cưỡng ép nàng cùng hắn quay cuồng.

Làn da tiếp xúc giữa hai người giống như bùng lên một ngọn lửa nóng bỏng, nàng dần dần mê muội, quên hết tất cả những suy nghĩ trong đầu, trút trút đáp lại nụ hôn của hắn.

“Ta muốn thành ma, ma trong lòng nàng.” Bàn tay che mắt Hoa Liên buông xuống, ngón trỏ chỉ vào ngực nàng, dễ dàng cảm nhận được nhịp tim không thể nào khống chế được của nàng. Hoa Liên theo bản năng mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt màu hoàng kim kia, bên trong có thứ gì đó nàng không nhìn thấu, lại theo bản năng muốn cự tuyệt.

Hoa Liên muốn dời mắt, lại không sao làm nổi. Nàng chưa bao giờ thực sự nhìn thấu Ân Mặc, cũng chưa bao giờ thấy hắn bộc lộ rõ tâm trạng, nàng cho là, mình sẽ không có cơ hội ấy. Nhưng lần này, cảm xúc xoay vần trong mắt hắn tựa như nước lũ, trong nháy mắt đã bao phủ lấy nàng, hơn nữa lại thành công khiến cho nàng đắm chìm trong đó. Hòa thượng gian xảo này, hắn định xuống địa ngục rồi cũng kéo mình đi theo luôn sao?

“Hoa Liên, đừng tránh né, ta thích nàng, nàng cũng thích ta.” Hắn quả nhiên hiểu rõ nàng, biết giờ phút này trong lòng nàng đang nghĩ những gì.

“Vậy không công bằng.” Hoa Liên gần như nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra, tại sao ngay câu đầu tiên của hắn đã kết luận tất cả, cho dù nàng có thích hắn, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, khiến cho tất cả đều mất hết không chế.

“À à, về điểm này, ta không định công bằng.” Ân Mặc cười khê, cười đến là tà mị. Ngón trỏ của hắn nhẹ nhàng điểm lên giữa trán Hoa Liên, bộ y phục trắng huyền hóa ra kia chợt biến mất giống như ảo ảnh, thay vào đó là sa mỏng nửa trong suốt, bao bọc lấy vóc dáng xinh đẹp của nàng, quấn quanh vòng eo mảnh mai.

“Ân Mặc!” Hoa Liên nghiêng răng, né khỏi tầm mắt nóng bỏng của hắn, cảm giác gương mặt có chút nóng bừng.

“Suýt... Có người đuổi tới.” Về mặt Ân Mặc đột nhiên biến đổi, một tay ôm lấy thắt lưng của Hoa Liên, đứng dậy trên pháp khí phi hành, tốc độ của pháp khí lập tức tăng đến cực hạn.

Hoa Liên không quay đầu lại nhưng cũng cảm giác được vài luồng hơi thở hết sức kinh khủng đằng sau. Từ luồng hơi thở khiến người ta đè nén sợ hãi kia có thể phân biệt được, người đuổi theo, là Ma Tu. Hơn nữa tu vi của những người đó, nhìn qua không có kẻ nào thấp hơn Ân Mặc cả.

Ít nhất có bốn Ma Đế đang đuổi theo hai người thẳng về hướng Bắc, trên không trung, một luồng sáng màu hoàng kim xẹt qua, rất nhanh sau đó, bốn vết đen cũng đuổi theo. Hai bên trước sau vẫn duy trì khoảng cách nhất định, nhưng Ân Mặc cũng không thể ngắt đuôi bọn chúng được.

Hai bên một chạy một đuổi, nháy mắt đã qua hai ngày, không ai có ý dừng lại, nhưng bọn họ đã cách Đại Hoang sơn ngày một gần. Vốn tu vi của Ân Mặc đã không thấp, nếu dùng hết tốc độ đi về phía trước mà nói, muốn về Đại Hoang sơn thực ra cũng rất nhanh.

Mấy gã Ma Tu kia xem ra có chút nóng lòng dao động, bốn người liếc mắt nhìn nhau, hai trong số đó lấy ra hai miếng lệnh bài đen nhánh từ trong túi đựng đồ, sau khi miếng lệnh bài kia bị bóp nát, thân hình của hai người dần dần mờ mờ, nhanh chóng biến mất giữa không trung.

Ân Mặc vẫn mang theo Hoa Liên bay về phía trước đột nhiên dừng lại, pháp khí phi hành dưới chân đột nhiên tản ra từng vòng kim quang, bao bọc lấy hai người.

Hai kẻ vừa biến mất khi nãy đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, bốn kẻ này vừa hay canh giữ bốn góc. Trong tay bốn người cầm những thứ Ma khí bất đồng, dù Hoa Liên không nhận ra chúng nhưng cũng có thể cảm nhận được dao động ma lực đáng sợ trên đó.

“Tự sát hoặc bị chúng ta luyện thành con rối, ngươi có thể chọn.” Lão già chặn trước mặt hai người, ta cầm một cây trượng đầu lâu nói với Ân Mặc.

“Tạm thời bản tăng còn chưa có ý định đi gặp Phật tổ.” Ân Mặc rũ mắt, tay vừa lật lại, hai viên châu màu tím xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn không chút do dự ném về phía hai kẻ đáng sợ.

Không hề nghi ngờ, thứ hắn ném ra chính là Hủy Vân châu chỉ có ở Kim Luân tự. Lúc Hủy Vân châu nổ tung, yên lặng không một tiếng động, nhưng làn

sóng dao động đáng sợ kia lại giống như có thể xé nát không gian vậy.

Hoa Liên tận mắt thấy một tên Ma Tu trong số đó bị nổ tung đến huyết nhục văng khắp nơi, ngay cả Nguyên Anh cũng bể mất một nửa, không kim được mà lạnh toát. Gã còn lại mặc dù vẫn sống, nhưng cũng nát mất nửa người, bị thương nghiêm trọng.

Bọn họ sợ dĩ có thể chống đỡ được trước Hủy Vân Châu, có thể nói hoàn toàn là dựa vào Ma khí trên tay, dao động trên Ma khí kia, căn bản không phải là thứ một Ma Tu Ma Đế kỳ có thể có.

Thấy hai đồng bọn đã bị thương, hai kẻ chặn đường trước đưa mắt nhìn nhau, một kẻ móc từ trong túi đồ ra một cuộn giấy. Ân Mạc nhìn thấy cuộn giấy kia xong, sắc mặt đại biến, ôm Hoa Liên vội vàng lùi về phía sau, nhưng đi chưa được bao xa, cảnh sắc trước mặt hai người đã biến đổi hoàn toàn.

Trước mắt một mảng đen kịt, chỉ có ánh sao lóe lên trên đỉnh đầu.

“Đây là đâu?” Bởi vì có Ân Mạc ở bên nên Hoa Liên cũng không cảm thấy khủng hoảng mấy. Chẳng hiểu tại sao, chỉ mới nghe thấy nhịp tim của hắn thôi mà dường như nàng đã có thể bình tĩnh lại.

“Càn Khôn đồ, Càn Khôn đồ đầy đủ.” Ân Mạc cười khổ đáp. Vốn Càn Khôn đồ chỉ có một nửa bị cất giấu trong Huyết Ma điện, nửa còn lại đã sớm thất lạc, người muốn đuổi theo bọn họ lại có thể lấy được một bức Càn Khôn đồ đầy đủ ra.

Càn Khôn đồ này không tính là Ma khí lợi hại gì, cùng lắm cũng chỉ đạt tiêu chuẩn pháp khí thượng phẩm, nhưng là, nghe nói người bị giam trong này, chưa có ai có thể thành công thoát ra.

Ân Mạc thử phóng thích pháp lực của mình, không hề có trở ngại gì, nhưng hấn vung một quyền ra, lại không có một điểm chịu lực nào, giống như đánh vào bị bông vậy.

Ngon tay của Hoa Liên điểm lên không trung mấy cái, chín ngọn lửa bùng lên quanh hai người, vừa nẩy nàng đã thử, nơi này tựa hồ như vô biên vô hạn, không biết làm cách nào mới phá vỡ được.

“Chúng ta thế này, đại khái gọi là làm đồng mệnh uyên ương đi.” Đến thời điểm này mà Ân Mạc vẫn còn tâm tư cột nhà, Hoa Liên dùng sức nhéo vào hông hắn một cái, thành công khiến cho hắn hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đừng, đừng nhéo mạnh, ta vừa mới nghĩ ra cách ra ngoài, bị nàng nhéo một cái, đầu óc đã quên rồi.”

“Làm thế nào để ra ngoài?” Hoa Liên chủ động ôm lấy cánh tay Ân Mạc. Vừa nãy nàng chẳng qua chỉ buông tay ra một chút đã có cảm giác như bị hút đi, nếu như ở đây mà bị mất phương hướng, nàng sợ sẽ không tìm thấy Ân Mạc.

“Thật sự quên mất rồi, nàng có muốn nhắc nhở ta một chút không?” Ân Mạc vừa nhướn mày, cười dài nhìn về phía Hoa Liên, vẻ mặt hết sức vô lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Nàng chịu đi theo ta chứ

Sau khi giam được Ân Mạc và Hoa Liên, hai gã Ma Tu kia mang theo thi thể của đồng bọn đã bị Hủy Vân châu làm cho nổ tung rời đi, nhanh chóng biến mất.

Không ai biết được ở đây đã từng xảy ra chuyện gì.

“Đại ca, người nói xem chủ nhân muốn chúng ta bắt nữ yêu này, rốt cuộc là để làm gì?” Gã Ma Tu trông trẻ hơn trong tay cầm Càn Khôn đồ, mặc dù Càn Khôn đồ đã đóng lại, nhưng bên trên vẫn lóe lên kim quang, đó là vì người bị phong ấn ở bên trong có tu vi quá cao, pháp lực rỉ ra ngoài.

Cũng chính vì vậy nên bọn chúng mới không tài nào bỏ Càn Khôn đồ vào trong túi được.

“Không biết, có điều nghe nói, Thiếu chủ từ với nữ tử này có quan hệ không ít.”

“Thì ra là thế, kể ra, xét về mặt nào đó, Thiếu chủ quả nhiên rất giống chủ nhân.”

“Ha ha, nói chỉ được cái đúng.”

Hai người đi càng lúc càng xa, thanh âm phiêu tán, cũng chẳng còn ai nghe thấy được nữa.

Hoa Liên và Ân Mạc bị giam trong Càn Khôn đồ, mặc dù lúc mới vào không cảm thấy có gì khác lạ, nhưng ở lâu mới phát hiện, nơi này dường như có thứ gì đó đang hút lấy sức mạnh trong cơ thể bọn họ vậy, đặc biệt là khi đi lại ở đây, cảm giác đó lại càng thêm rõ ràng.

Ân Mạc tu vi cao còn chưa cảm thấy gì, nhưng Hoa Liên thì lại thấy yêu lực đang nhanh chóng xói mòn, cứ theo tốc độ này, chưa quá hai ngày, chắc nàng đã mất hết yêu lực.

Ân Mạc hiển nhiên cũng biết được điểm này, có điều, tạm thời hắn cũng chưa nghĩ ra được biện pháp tốt hơn. Muốn tìm được điểm yếu nhất của Càn Khôn đồ, nhất định phải không ngừng tìm kiếm dù chỉ một khắc, thời gian của bọn họ cũng không còn nhiều, nếu như hai kẻ kia mang Càn Khôn đồ về, chỉ e kết quả của bọn họ sẽ chẳng hề tốt đẹp.

Có điều, không gian trong Càn Khôn đồ này rất lớn, tìm suốt một đường, cũng không biết đã qua bao lâu, tốc độ của hai người ngày càng chậm mà vẫn chưa tìm được lỗ hổng nào.

Hoa Liên có chút hụt hơi tựa vào người Ân Mạc, mặc hắn ôm lấy hông nàng. Yêu khí trong cơ thể nàng ngày càng ít, đồng thời cũng cảm thấy áp lực xung quanh, mỗi khi đi một đoạn, cũng sẽ cảm thấy phi thường khó khăn.

“Thật sự có thể tìm được sao?” Đã gần hai ngày rồi, mặc dù nàng tin vào phán đoán của Ân Mạc, lại cảm thấy bản thân tựa hồ như không thể chịu đựng được lâu hơn.

“Có thể.” Ân Mạc cúi đầu hôn lên trán nàng, mấy lần vươn tay muốn độ khí cho cơ thể nàng, cuối cùng do dự một chút lại ngừng lại. Càn Khôn đồ này mặc dù thoát nhìn không thể thoát ra, nhưng pháp khí này vốn đã từng bị rách, giờ vẫn chưa thể tu bổ được, dù uy lực rất lớn nhưng bên trong nhất định sẽ có chỗ thiếu hụt, hoặc có thể nói là sơ hở.

Chỉ cần có thể tìm được điểm sơ hở đó, tập trung công kích, có năm phần khả năng thoát ra được.

Lại nói hai gã Ma Tu cầm Càn Khôn đồ kia, mắt thấy đã đến Trung Châu lại bị người ta chặn lại. Hai người nhìn người cản đường, liếc nhau một cái, trên mặt đều treo một nụ cười khổ.

“Thuộc hạ bái kiến Thiếu chủ.” Hai người nửa quỳ trên mặt đất, thái độ vô cùng cung kính.

“Bên trong Càn Khôn đồ đang phong ấn người nào?” Một nam tử trẻ tuổi mặc đồ đen thanh âm lạnh như băng.

“Đây... là phạm nhân chủ nhân muốn thuộc hạ mang về.”

“Vậy sao.” Nam tử áo đen cười lạnh, gương mặt tuấn tú kia lại nhiều thêm mấy phần dữ tợn, ngay cả cười cũng dọa người như vậy, trừ Phong Biệt Tình ra thì không có người thứ hai. “Thả người ra.”

“Thiếu chủ, chuyện này e là không được.” Gã Ma Tu trẻ hơn cầm Càn Khôn đồ, mặt đầy nghiêm túc.

Nếu như chẳng qua chỉ bắt được mình Hoa Liên thì còn dễ nói, vấn đề là, tu sĩ chính đạo bên cạnh nàng có tu vi quá kinh khủng. Rõ ràng nhìn thì thấy chỉ cùng cấp bậc với bọn họ, nhưng trên thực tế thì mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Tuy nói Càn Khôn đồ này còn có sơ hở rất lớn, nhưng nếu bọn họ mà có bị nhốt vào đây, qua một ngày, pháp lực của bản thân sẽ không thể nào ảnh hưởng đến Càn Khôn đồ nữa, nhưng sau khi người kia bị nhốt vào trong, đến giờ hắn vẫn không thể thu hồi vật này vào trong túi đựng đồ được.

Như vậy có thể thấy, tu vi của người nọ tất nhiên là không thấp. Bốn người bao vây tấn công hắn mà lại để hắn làm cho hai người trọng thương, một khi thả người ra, bằng sức của hai người bọn họ, căn bản khó mà bảo đảm an toàn.

Giống như việc tu sĩ chính đạo đều cho Ma Tu là loại tà ác vậy, Ma Tu cũng sẽ không tin tưởng tu sĩ chính đạo.

“Giao Càn Khôn đồ cho ta, hai người các ngươi có thể đi.” Phong Biệt Tình nhìn người vừa lên tiếng, trực tiếp vươn tay ra.

“Thiếu chủ, xin nghĩ lại.” Hai người phát rầu trong lòng.

“Không giao?”

Cuối cùng người nọ vẫn đành phải giao Càn Khôn đồ cho Phong Biệt Tình, biết rõ lời vị Thiếu chủ này đã nói ra, tuyệt đối sẽ không thu hồi, cho dù bọn họ có phản đối cũng vô dụng.

Về phần chuyện Phong Biệt Tình bảo bọn họ đi, bọn họ trái lại rất muốn đi, vấn đề là ai dám chứ. Vị Thiếu chủ này là đứa con nổi đời duy nhất của chủ nhân, nếu hắn mà xảy ra chuyện gì, hai người bọn họ chẳng thà chết đi cho xong.

Phong Biệt Tình cúi đầu nhìn bức Càn Khôn đồ giống như cuộn tranh trong tay, trông mắt đen thoảng qua một tia tâm trạng phức tạp. Bên trên vẫn còn dính Phật quang, còn có cả yêu khí nhàn nhạt.

Hắn đương nhiên biết, hai người kia đang lo lắng chuyện gì. Hắn không mở ra, không phải là vì lo Ân Mạc thoát ra rồi sẽ giết hắn, chẳng qua là hắn thấy trong lòng không thoải mái.

Biết rõ là, Hoa Liên căn bản đã quên mình, đối với hấn trừ cảm kích ra thì không có bất cứ cảm xúc nào khác, nhưng hấn vẫn không kim được mà mong chờ, mong chờ nàng... có lẽ vẫn còn nhớ rõ mình. Thực ra thì nàng mới chính là ân nhân cứu mạng của hấn. Nếu như không phải gặp được nàng, có lẽ hôm nay, trên cõi đời này đã không có ai là Phong Biệt Tinh.

Từ đó về sau, trong trái tim của hấn đã có thêm một người, nụ cười kia của nàng đã trở thành động lực để hấn tiếp tục sống, nhưng sau khi gặp lại, nàng đã không nhớ hấn là ai mất rồi.

“Sao vậy?” Ân Mạc lại dừng lại, Hoa Liên vẫn bị hấn ôm trong ngực miễn cưỡng mở mắt, nhỏ giọng hỏi.

“Trời buộc trở nên yếu đi rồi.” Dường như tu vi của người phong ấn Càn Khôn đồ này đã giảm xuống, cũng có thể là Càn Khôn đồ đã rơi vào trong tay người khác, không gian nơi đây trở nên hẹp lại không ít. Dĩ nhiên, trừ tu sĩ có tu vi như Ân Mạc ra, người bình thường chắc chắn không phát hiện ra nỗi sự biến hóa này.

“Muốn ta làm gì?” Hoa Liên nghiêng đầu, nhìn thấy vẻ do dự trong mắt Ân Mạc, mở miệng nói.

“Ta cần máu tươi.” Sự cường đại của tên Xạ Nhật tuyệt đối không gì sánh bằng, dùng nó để phá vỡ Càn Khôn đồ, nhất định sẽ thành công. Có điều, tình trạng của Hoa Liên giờ không ổn, nếu lại dùng máu tươi, sợ rằng sẽ không gắng gượng được bao lâu.

“Ừm.” Hoa Liên gật đầu một cái, ý bảo Ân Mạc đặt nàng xuống.

Ân Mạc nhíu mày, “Thôi đi, vẫn là...”

“Yên tâm, lấy chút máu không chết được đâu.” Tựa vào ngực Ân Mạc, Hoa Liên nâng tay trái lên rạch một đường trên cổ tay phải, huyết dịch theo cổ tay từ từ chảy xuống.

Tâm niệm của nàng vừa xoay chuyển, một mũi tên từ từ ngưng thành hình trong tay nàng, theo huyết dịch tích lại, mũi tên máu kia lại càng thêm mãnh liệt, dao động bên trên cũng ngày càng mạnh mẽ.

Ân Mạc bắt hai tay thành hình chữ thập, khi mở ra, nháy cái, một cây trường cung màu hoàng kim xuất hiện trong tay hấn. Một tay cầm cung, một tay nắm lấy tay Hoa Liên, gài tên kéo dây. Trong khoảnh khắc máu tươi bắn ra, không gian nơi bọn họ đang đứng giống như bị người ta dùng một thanh đại đao huyết sắc bổ ra, chỉ thấy một luồng tia máu vụt qua, khoảng trời sao trên đầu họ cũng dần dần biến mất.

Tên vừa rời tay, Hoa Liên đã đứng không vững, ngã nhào vào lòng ngực Ân Mạc, ngất đi.

Hai gã Ma Tu thấy Phong Biệt Tinh chỉ nhìn chăm chăm bức Càn Khôn đồ kia, dường như chưa có ý định mở ra, không khỏi muốn tiếp tục khuyên hấn, “Thiếu chủ...”

Ai ngờ, còn chưa dứt lời, bên trong Càn Khôn đồ đột nhiên bộc phát ra một luồng hơi thở kinh khủng khiến người ta sợ hãi, sắc mặt hai người kia đại biến, một người kéo Phong Biệt Tinh, một người đoạt lấy Càn Khôn đồ.

Nào ngờ, sau khi cầm lấy Càn Khôn đồ, chưa đợi người kia vận dụng phong ấn, đã thấy vô số luồng tia máu tản ra từ bên trong, “Oành” một tiếng, Càn Khôn đồ cứ thế tan tác thành từng mảnh.

Gã Ma Tu vừa mới đoạt lại Càn Khôn đồ kia dù có phản ứng nhanh cũng đã mất đi một cánh tay.

Sau tiếng nổ mạnh, Ân Mạc ôm Hoa Liên đứng tại chỗ. Hấn ngẩng đầu quét qua hai gã Ma Tu kia, cuối cùng tầm mắt rơi xuống người Phong Biệt Tinh, ánh mắt lạnh như băng.

Hai người đứng đó nhìn đối phương, không ai nói lời nào, ánh mắt đều lạnh lẽo.

Một lúc lâu sau, Ân Mạc xoay người, ôm Hoa Liên bỏ đi.

Phong Biệt Tinh nhìn bóng lưng xa dần của Ân Mạc, hai tay siết chặt.

“Thiếu chủ, chúng ta có cần phải báo cho chủ nhân không?” Vừa nãy, bọn họ đã thấy được sát khí nồng đậm trong mắt Ân Mạc, nhưng không hiểu tại sao đối phương lại không xuất thủ.

Nếu bảo Ân Mạc e ngại hai người bọn họ thì tuyệt đối không thể. Nếu không phải có Càn Khôn đồ trong tay, hai người bọn họ e rằng đã chẳng có kết cục gì tốt đẹp. Ân Mạc mặc dù có tu vi tương đương với bọn họ, nhưng thực lực thì cao hơn không chỉ một tầng.

“Không cần, chuyện Càn Khôn đồ, ta sẽ tự mình giải thích với ông ấy.” Ánh mắt thâm trầm nhìn bóng dáng ngày càng xa kia, Phong Biệt Tinh xoay người bỏ đi.

Một ngày nào đó, tu vi của hấn sẽ vượt qua Ân Mạc. Một ngày nào đó, người đứng ở bên cạnh Hoa Liên, sẽ là hấn.

...

Nàng chưa bao giờ nằm mơ, cho dù có ngủ, trong mộng cũng chỉ là một mảng đen kịt. Nhưng lần này, nàng lại mơ thấy cảnh Ân Mạc muốn giết nàng,

hắn mặt không chút biểu cảm, thanh trường đao trong tay lóe lên những ánh vàng chói mắt, không chút do dự bỏ về phía nàng.

Lúc ánh đao kia bỏ tới, Hoa Liên chợt mở choàng mắt, cả kinh ngồi bật dậy.

“Sao vậy?” Hoa Liên cảm thấy bên hông bị siết chặt, một cánh tay mạnh mẽ vòng quanh, bên cạnh truyền đến một giọng nói trầm thấp, là giọng nói của Ân Mặc.

“Đây là nơi nào?” Nàng nhớ, trước khi hôn mê, hai người bọn họ hình như vẫn còn ở bên trong Càn Khôn đồ, xem ra, chắc là thoát được rồi.

“Trần Thông Thiên.”

“Ra là vậy, đã đến trần Thông Thiên rồi sao...” Hoa Liên lẩm bẩm, trần Thông Thiên là thành trấn duy nhất nằm gần U Hải, có điều ở đây toàn là yêu quái.

Không hiểu tại sao, mắt thấy sắp đến đích, tâm trạng của nàng lại không khỏi sa sút.

“Nếu như không muốn về, ta có thể dẫn nàng quay lại Kim Luân tự.” Ân Mặc nghiêng người nằm bên cạnh nàng, đêm tối dường như không thể ngăn cản được sự nóng bỏng trong ánh mắt hắn.

“Ta thà về Đại Hoang sơn còn hơn.” Hoa Liên quay đầu, tóc dài rủ xuống, thoáng ngăn trở tầm mắt của Ân Mặc.

“Nếu như, có một nơi chỉ có riêng hai ta, nàng chịu đi theo ta chứ?” Ân Mặc vươn tay, vuốt ve gương mặt nàng, thanh âm câu hồn động phách.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Hồ tặc có biến

Hoa Liên không đáp lại Ân Mặc ngay, trầm mặc rất lâu mới nhàn nhạt mở miệng, “Trên đời này làm gì có nhiều nếu như vậy.”

Ân Mặc lẳng lặng mỉm cười, nửa ngồi dậy, hai cánh tay vòng qua hông nàng. Hoa Liên không phản kháng, mặc cho hơi thở của Ân Mặc bao bọc lấy mình,

Nàng ngồi trong ngực Ân Mặc, lưng dán lên lồng ngực của hắn. Nhịp tim của hắn trước sau vẫn trầm ổn, nghe vào khiến người ta không kìm được mà thấy an tâm. Tay của Hoa Liên bị hắn bao lấy trong lòng bàn tay.

Nếu không có sự đối lập này, nàng thậm chí còn không biết, tay của mình lại nhỏ bé đến vậy.

Một đêm này, Ân Mặc cứ ôm nàng như vậy, cũng không nói gì, giữa hai người lại có một thứ cảm xúc nhẹ nhàng đang lưu chuyển.

Ngoài cửa sổ ánh sáng dần dần xuất hiện. Ở gần U Hải rất ít khi có thể nhìn thấy mặt trời. Có điều hôm nay, thái dương hiếm hoi lại lộ mặt. Hoa Liên nhẹ nhàng rút tay khỏi tay Ân Mặc, quay đầu lại nhìn hắn, “Trời sáng rồi.”

“Không chờ nổi, muốn về rồi?” Ân Mặc ôm nàng không buông tay, giọng nói mang theo ý cười.

“Nhớ nhà, không được sao?” Hoa Liên khiêu khích cười nói.

“Được chứ, dĩ nhiên là được.” Ân Mặc thả Hoa Liên ra, nhìn nàng nhanh chóng xuống giường, cách mình thật xa, không nhìn được mà mỉm cười. Nhưng nơi này không phải quê hương của nàng, từ trước đến giờ vẫn đều không phải, hắn nhủ thầm trong lòng.

Pháp khí trên người Ân Mặc không ít, hắn hình như đã sớm chuẩn bị, đến bờ U Hải, trực tiếp lòi ra một pháp khí hình chiếc thuyền, sau khi hai người lên thuyền, con thuyền đi về hướng Đại Hoang sơn.

Bởi vì hắn đã cố ý che giấu hơi thở của mình, hơn nữa, từ sau khi Giao Hoàng chết, U Hải này hoàn toàn biến thành đất vô chủ, phân thành các thế lực lớn nhỏ, ba vị Yêu Hoàng còn lại cũng chẳng nhúng tay, khiến cho biển này giờ chẳng có trật tự, nhưng như vậy lại càng an toàn hơn, trên mặt biển cũng không có kẻ nào đến chặn đường.

Dù sao cũng là lấy tu vi Hóa Thần kỳ điều khiển thuyền di chuyển, chẳng tốn mấy thời gian, mảnh đại lục quen thuộc lại có vẻ xa lạ kia đã xuất hiện trong mắt Hoa Liên.

“Cuộc chiến Chính Ma, chắc sẽ kéo dài hơn trăm năm đúng không?” Trước khi xuống thuyền, Hoa Liên đột nhiên mở miệng nói.

Ân Mạc sững sốt một chút, sau đó cười khẽ, “Đúng vậy.”

“Vậy thì, tạm biệt.” Nói xong, đầu cũng không ngoảnh lại đã định bước xuống thuyền.

Ân Mạc kéo cổ tay nàng lại, cười nhẹ bên tai nàng, “Nàng định cứ thế mà đi sao?”

“Không thì còn thế nào?”

“Ta một đường đưa nàng về, không có công lao cũng có khổ lao chứ.”

“Ta cho là, đây là việc người phải làm.”

“Ta thì không cho là thế.”

“Cho nên người nên sửa lại quan điểm của mình đi.” Hoa Liên xoay người vỗ vỗ mặt Ân Mạc, ném cho hắn một nụ cười rạng rỡ, nhanh chóng bước đi.

Sau khi lên bờ, Hoa Liên lập tức biến hóa hơi thở trên người, lại khôi phục lại trước kia. Trên thực tế, trừ Ân Mạc ra, đến giờ chưa có mấy người thấy được đáng về thực sự của nàng.

Mà Ân Mạc, hình như rất thích nàng bảo trì đáng về kia.

Hoa Liên cố ý tản mát ra hơi thở của mình, quả nhiên, mới đi hơn trăm dặm đã có người cấp tốc bay về phía nàng, “Thanh Y bái kiến tiểu thư.” Thấy Hoa Liên xuất hiện ở đây, vẻ mặt Thanh Y cũng không mấy kinh ngạc, dường như hắn đã sớm biết vậy.

Hoa Liên theo Thanh Y quay lại Hồ Khâu, cả Hồ tộc một mảnh yên bình hài hòa, không hề bị chiến sự bên ngoài ảnh hưởng, cũng không biết Hồ Hoàng rốt cuộc là định làm gì.

Với tính tình của mấy vị Yêu Hoàng này, khả năng không tham chiến gần như là không, cũng không biết khi nào sẽ ra tay. Khi đó, sợ là Đại Hoàng sơn cũng sẽ bắt đầu náo nhiệt rồi đây.

Sau khi Hoa Liên quay về không thấy được Hồ Hoàng, cũng không gặp được mẫu thân nàng, nghe nói Hồ Hoàng đi gặp hai vị Yêu Hoàng khác, đưa cả mẫu thân nàng đi cùng.

Hoa Liên cũng không nghĩ nhiều, quay lại chỗ ở của mình. Mặc dù đã rời đi được một đoạn thời gian nhưng nơi này vẫn giống hệt như lúc nàng đi, vô cùng gọn gàng sạch sẽ, xem ra, hẳn là mỗi ngày đều có người đến đây quét dọn.

Ba ngày liền, trước sau vẫn không thấy Hồ Hoàng quay lại, cũng không có tin tức của mẫu thân, Hoa Liên càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không ổn. Mẫu thân nàng vốn có mâu thuẫn rất sâu đậm với Hồ Hoàng, với tính tình của bà, làm sao có thể theo Hồ Hoàng đi ra ngoài.

Hơn nữa, Hoa Liên mơ hồ nhận thấy, Thanh Y kia dường như vẫn đang giám thị mình. Chỉ cần nàng ra khỏi cửa, kiểu gì cũng nhìn thấy bóng dáng của Thanh Y.

“Tiểu thư định đi đâu?” Hoa Liên vừa mới ra khỏi cửa phòng, đã thấy Thanh Y xuất hiện. Ngôn ngữ của hắn mặc dù cung kính, nét mặt cũng không có điểm nào đáng để soi mói, nhưng Hoa Liên nhìn thấy hắn vẫn cảm thấy không thoải mái như trước.

“Ta muốn đến chỗ của mẫu thân nhìn một chút.”

Thanh Y ngẩng đầu nhìn Hoa Liên một cái, sau đó rũ mắt xuống, “Dạ.”

Hoa Liên đi đến chỗ ở của Hồ Uẩn, Thanh Y theo sau nàng như hình với bóng, nếu người ta muốn đi theo nàng, nàng cũng chẳng có lý do gì để cự tuyệt.

Chỗ ở của Hồ Uẩn cũng không thay đổi là mấy, bên ngoài nhìn vào thì đúng là như vậy. Hoa Liên hai tay khoanh trước ngực, đứng bên ngoài phòng ngủ của Hồ Uẩn, khóa miệng mang theo một nụ cười lạnh.

“Tiểu thư không vào xem một chút sao?” Thanh Y mở miệng hỏi.

“Không cần, đâu có gì đẹp mắt.”

“Tiểu thư còn muốn đi đâu nữa không?”

Hoa Liên nghiêng đầu nhìn Thanh Y một cái, cười như không cười, “Về thôi.”

Thanh Y gật đầu, cung kính nhường đường để Hoa Liên đi trước.

Vốn tất cả coi như yên bình, trừ những thứ mà Hoa Liên đã thấy. Có điều trên đường về, rốt cuộc nàng cũng đụng phải một người.

Nữ tử đang đi tới phía trước mặt kia Hoa Liên không hề biết, có điều trong lòng lại có một cảm giác không được thoải mái, cảm giác này rất quen thuộc.

Hai người cũng không có ý nhường đường cho đối phương, cho nên cuối cùng cũng chỉ có thể dừng lại.

Thanh Y bước lên trước giới thiệu cho Hoa Liên, “Vị này, là Ngao Vô Song, là muội muội của Bạch Hổ Hoàng.”

“Hoa Liên, người không giống với tưởng tượng của ta lắm” Ngao Vô Song đương nhiên là biết Hoa Liên, đây cũng chẳng phải chuyện lạ, dù sao Hoa Liên cũng đã khiến cho đứa con gái bảo bối kia của Bạch Hổ Hoàng chịu đả kích không nhỏ.

Hoa Liên không đáp lại, chỉ nhìn Ngao Vô Song từ trên xuống dưới. Tu vi Ngao Vô Song này cao hơn nàng rất nhiều, Yêu Vương kỳ cuối. Sát khí trên người mặc dù không bằng Bạch Hổ Hoàng, nhưng cũng có vài phần khí thế. Ánh mắt nữ nhân này nhìn nàng chứa đầy sát ý, nhìn ra được, ấn tượng của nàng ta với nàng không được tốt lắm.

“Nếu không còn chuyện gì khác, vậy ta đây cáo từ.”

“Việc gì phải vội thế, không bằng đến chỗ ta hàn huyên một chút.” Ngao Vô Song chỉ vào lầu các cách đó không xa, mỉm cười với Hoa Liên, chỉ có điều, nụ cười kia bằng hàn vô cùng.

Hoa Liên nhìn theo phương hướng nàng ta chỉ, không chút nghi ngờ, nơi nàng ta chỉ vào, chính là chỗ Hoa Liên vừa mới rời đi, tẩm cung của Hồ Uẩn. Vừa rời nàng cũng cảm giác được trong phòng có hơi thở của người khác, có điều nhất thời chưa phân biệt ra được, không ngờ tới lại là Ngao Vô Song.

“Xin lỗi, ta và Ngao tiểu thư chẳng có gì để tán gẫu cả.”

Thấy trong mắt Hoa Liên không có lấy một tia kinh ngạc, Ngao Vô Song hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về phía lầu các kia.

Cho đến khi nàng ta đi xa rồi, Hoa Liên mới quay sang Thanh Y, mặt mỉm cười, “Vị muội muội này của Bạch Hổ Hoàng, chắc là sẽ nhanh chóng gả đến đây, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chặn lại

Thanh Y đầu tiên là sững sốt, sau đó cười khò một tiếng, không ngờ hai người mới chỉ gặp mặt có một lần mà Hoa Liên này đã dám kết luận như vậy, cổ tình, suy đoán của nàng lại chính xác.

Một tháng trước, Hồ Hoàng đồng ý cưới muội muội của Bạch Hổ Hoàng làm vợ, chuyện này khiến cho cả Đại Hoang sơn hơi khiếp sợ.

Có điều sau đó, Hồ Hoàng lại rời khỏi Đại Hoang sơn, không ai biết ông ta đi đâu. Trước khi đi, ông ta đã đưa Ngao Vô Song về.

Ngao Vô Song kia là muội muội của Bạch Hổ Hoàng, sao có thể là một nữ tử bình thường, tính cách nàng ta rất giống với Bạch Hổ Hoàng. Cho nên, khi nàng ta biết Hồ Hoàng này sớm đã có thể tử, liền trực tiếp đến tìm Hồ Uẩn.

Sau xảy ra chuyện gì, chẳng ai biết, có điều sau đó Hồ Uẩn biến mất một cách khó hiểu. Mà chuyện này, không ai quan tâm. Có kẻ là vui sướng khi người gặp họa không muốn quản, có người lại hữu tâm vô lực.

Đối phương dù sao cũng là muội muội của Bạch Hổ Hoàng, hơn nữa còn là chủ mẫu Hồ tộc tương lai do Hồ Hoàng tự mình đưa về, nói vậy, chuyện nàng ta làm, cũng chính là chủ ý của Hồ Hoàng.

Khi Hồ Uẩn lên làm chủ mẫu Hồ tộc đã có không ít người phản đối, giờ bà sống chết không rõ, có vài người đương nhiên sẽ chuyển ý đồ qua Hoa Liên. Lần này nàng quay về, giống như sói vào miệng cọp, chẳng khác là bao.

Chỉ vì Thanh Y vẫn ở bên cạnh nên mới không có ai dám động đến Hoa Liên.

Dù sao, Thanh Y cũng là thị vệ của Hồ Hoàng, nếu như hắn đã bảo vệ Hoa Liên, nhất định là có ý tứ khác ở bên trong. Nhưng không biết là hắn làm vậy có liên quan gì đến Hồ Hoàng hay không.

“Tiểu thư, chuyện của chủ mẫu, trong đó nhất định là có ẩn tình, Hồ Hoàng cũng không phải là...” Thanh Y mở miệng muốn khuyên Hoa Liên, chỉ sợ nàng kích động lên, thực sự gây gỗ với Ngao Vô Song.

Hắn mới nói được một nửa, đã bị Hoa Liên giơ tay chặn lại, “Yên tâm, ta không ngu. Giờ Khổng Uyên có ở Đại Hoang sơn không?” Không thể tiếp tục ở lại Hồ tộc nữa, nếu như còn ở lại, sợ rằng Thanh Y cũng chẳng bảo vệ được nàng, về phần sự phụ... .

Nhớ tới Lạc Lâm Cửu, trong lòng Hoa Liên có chút cảm kích. Nếu như không phải có lời của ông ấy, sợ rằng Thanh Y căn bản cũng chẳng xuất hiện, mà mình, chắc sau khi bước vào Hồ tộc, mạng đã chẳng còn một nửa.

Nàng có thể cảm thấy sự cung kính của Thanh Y đối với mình, trên thực tế, sự cung kính kia cũng chẳng phải đối với nàng, mà là đối với sư phụ của nàng.

Lạc Lâm Cửu từng nói qua, tu hành chính là nghịch thiên, những việc ông ấy có thể làm, chỉ là trao cho Hoa Liên một phương thức để bảo vệ tính mạng, về phần làm sao để tiếp tục sống, đó là chuyện riêng của Hoa Liên, không liên quan đến ông ấy.

Lời này mặc dù nghe rất vô tình, nhưng cũng là thực lòng suy nghĩ cho nàng. Lúc trước nàng lấy danh nghĩa của sư phụ hù dọa Bằng phu nhân của Linh Lung cung, sau đó lại dùng thân thức của sư phụ để lại trên lò luyện đan dọa lùi đám Ma Tu, hôm nay, sư phụ tự mình mở miệng cứu nàng một mạng.

Ba lần này, mặc dù Lạc Lâm Cửu chưa từng thực sự xuất hiện, nhưng đều giữ lại cho nàng một cái mạng. Như vậy có thể thấy được, Lạc Lâm Cửu căn bản không phải thực sự lãnh khốc, chẳng qua là phương thức quan tâm của ông ấy khác với người bình thường, mà Hoa Liên cũng dần dần thực sự thừa nhận vị sư phụ này từ tận đáy lòng.

“Có.” Thanh Y nhanh chóng hiểu được ý tưởng của Hoa Liên, đối với biểu hiện của Hoa Liên, âm thầm tán thưởng.

Hắn đương nhiên biết tầm quan trọng của Hồ Uẩn với Hoa Liên, vào lúc này mà nàng vẫn có thể cố gắng giữ được sự tỉnh táo, đúng là không dễ, chỉ bằng tâm trí như vậy thôi cũng đủ để khiến người ta tán thưởng. Nếu như nàng là con gái ruột của Hồ Hoàng, ngàn năm sau, nàng rất có thể sẽ là Hồ Hoàng đòi kế tiếp, đáng tiếc....

Có điều, với khả năng bây giờ của nàng, cùng với chỗ dựa vững chắc phía sau, nói không chừng thực sự có khả năng.

“Phượng Vũ cũng ở đó sao?” Không Uyên đã rời khỏi thành Nam Khê sơn, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tiểu Phượng Vũ hẳn là đang ở bên cạnh hắn. Không Uyên nhìn qua thì lạ lùng, nhưng không phải thực sự như vậy. Chỉ sợ ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhận ra được, hắn đối với Tiểu Phượng Vũ, thực sự có chút quá tốt.

Hoa Liên đã từng cố ý vô tình dùng lời nói chỉ điểm cho Không Uyên, hắn chỉ nói là ban đầu chiếm tiện nghi của tiểu cô nương nhà người ta, trong lòng cảm thấy áy náy. Có điều, người ngoài cuộc như Hoa Liên đây thì lại không cho là như vậy.

Không Uyên cũng đâu phải hạng người lương thiện gì, loại cảm giác như kiểu áy náy này, hẳn rồi cuộc có hay không Hoa Liên vẫn còn đang hoài nghi. Nếu nói là áy náy, chẳng qua cũng chỉ là lấy cớ cho bản thân mà thôi, chờ hắn nghĩ thông rồi, quan hệ giữa hai người bọn họ, chắc cũng sẽ thay đổi.

“Có, nhưng ta nghe nói, Phượng Vũ kia hình như bị thương, sau khi quay lại Đại Hoang sơn vẫn chưa thấy tỉnh lại.”

Hoa Liên nhíu mày một cái, “Có cách nào đưa ta đến Không gia trại không?”

“Cách thì có, nhưng sẽ có nguy hiểm nhất định, ra khỏi nơi này, nhất định sẽ có người động thủ với ngươi, mà việc ta có thể giúp ngươi cũng có hạn, có điều, nếu lão tổ tông mà mở miệng thì...”

Hoa Liên cười như không cười liếc nhìn Thanh Y, “Đây là việc của ta.” Thanh Y mở miệng dò xét, chẳng phải là vì muốn biết quan hệ giữa Hoa Liên và Lạc Lâm Cửu hay sao, có điều trước mắt, Hoa Liên chẳng có tâm trạng đi tiết lộ.

“Đã vậy, tiểu thư định lúc nào đi.”

“Ngay bây giờ.”

“Được.” Thanh Y cũng không dài dòng, đưa Hoa Liên ra khỏi Hồ Khâu.

“Muốn chạy, hừ, ta muốn mạng của ngươi, ngươi chạy được sao.” Ngạo Vô Song ngồi bên trong tấm cung, cầm trong tay một tấm gương. Thân ảnh trong gương rõ ràng là Thanh Y và Hoa Liên.

Chẳng qua là người trong gương không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể chiếu ra hư ảnh mà thôi. Mắt thấy hai người rời khỏi Hồ Khâu, hàn quang lóe lên trong mắt Ngạo Vô Song, sau khi suy nghĩ một lát bèn lạnh nhạt mở miệng, “Hong Y.”

“Thỉnh phân phó.”

“Giữ Thanh Y lại.”

“Dạ.” Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh màu đỏ với cảm giác tồn tại gần bằng không kia biến mất.

Người kia, chính là Hồng Y thần bí nhất trong Tứ đại hộ vệ của Hồ Hoàng. Không ai ngờ tới, hắn lại ở bên cạnh Ngạo Vô Song.

Sau khi rời khỏi phạm vi của Hồ Khâu, Thanh Y gần như đã vận dụng tốc độ nhanh nhất, mang theo Hoa Liên bay về phía Không gia trại, trong lòng hắn rất rõ ràng, nơi nguy hiểm thực sự không phải là Hồ Khâu, dù sao ở trong Hồ Khâu, Hồ tộc không cho phép nội đấu.

Một khi rời khỏi phạm vi của Hồ Khâu, tất cả đều thay đổi.

Hoa Liên thông qua Khổng Uyên cũng biết được không ít tập tục của Đại Hoang sơn, đương nhiên cũng hiểu được tính nguy hiểm của khoảng không vô chủ này, nàng cũng không nói nhiều, mặc cho Thanh Y đưa mình chạy về phía Khổng gia trại.

Đáng tiếc, lộ trình còn chưa được một nửa, Thanh Y đột nhiên dừng bước.

“Hong Y...” Trong nháy mắt người nọ xuất hiện, Hoa Liên cảm thấy lông tơ trên người đều dựng hết cả lên. Tu vi của người này không chênh lệch quá nhiều so với Thanh Y, nhưng một thân sát khí khiến cho người ta gần như không thở nổi.

“Thanh Y, người ở lại.” Giọng nói lạnh như băng vọng ra từ miệng người nọ.

Thanh Y hiển nhiên vô cùng kiêng kỵ Hồng Y, hần do dự một chút mới mở miệng, “Hồng Y, ta không muốn động thủ với người.”

“Hừ.” Hồng Y căn bản không định nói tình nghĩa cùng tộc gì với hần, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xuất thủ. Sau khi hai người giao đấu, Hoa Liên hơi do dự một chút, sau đó không ngoảnh đầu lại mà bỏ đi.

Nàng biết đi một mình rất nguy hiểm, nhưng ở lại, sợ rằng ngay cả cơ hội cũng không có. Hồng Y hiển nhiên không phải đến để giết Thanh Y, hần chẳng qua là chỉ kẻ cản đường, nói vậy phía sau còn có người đang đợi mình.

Cũng không biết, đến cùng là kẻ nào đang chờ nàng đây. Trong mắt Hoa Liên lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, trông nàng dễ đối phó như vậy sao.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Tính kế

Dưới chân Hoa Liên, đóa sen chín cánh gần như trong suốt nâng nàng nhanh chóng bay về phía Khổng gia trại. Hoa Liên không có ý giấu đi hơi thở của mình, nơi đây dù sao cũng là Đại Hoang sơn, tám phần trở lên là có tu vi cao hơn nàng, cho dù có che dấu cũng chẳng có mấy tác dụng. Hơn nữa, không phải có người muốn cản nàng sao, nàng liền cho người đó một cơ hội, tốt nhất là người đó không phải là Ngao Vô Song.

Đáng tiếc, suy nghĩ trong lòng Hoa Liên lại không thể truyền đến trong lòng Ngao Vô Song. Khi gần đến phạm vi thể lực của Bạch Hồ tộc, Hoa Liên bị chặn lại, may thay, chỉ có mình Ngao Vô Song.

Hai người đứng giữa không trung nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Ngao Vô Song mở miệng trước, “Muốn đi tìm Khổng Uyên? Người cảm thấy hần bảo vệ được người sao?”

Nhìn nụ cười mang ý châm chọc trên mặt Ngao Vô Song, Hoa Liên khinh thường, “Chưa biết được, cũng phải thử mới rõ. Hơn nữa, nếu người cho là hần không bảo vệ được ta thì việc gì phải chặn đường?”

Quan hệ của nàng và Khổng Uyên, ở Đại Hoang sơn không có mấy người rõ ràng. Mới đầu, bọn họ đều cho là Khổng Uyên thích Hoa Liên, ai ngờ mới chưa được bao lâu hần lại dẫn theo một tiểu cô nương của tộc Phụng Hoàng về, Hoa Liên biết rõ vậy mà vẫn dính lấy Khổng Uyên, như thế chỉ khiến đối phương càng thêm gấp rút muốn thoát khỏi nàng mà thôi.

Sở dĩ Ngao Vô Song chặn Hoa Liên lại, dĩ nhiên cũng chỉ là để phòng vạn nhất, trong lòng nàng ta cũng không thừa nhận rằng Khổng Uyên sẽ đắc tội nàng ta chỉ vì Hoa Liên. Trong Bạch Hồ tộc, tất cả quan hệ thân thiết đều xen lẫn với lợi ích, cho nên nàng ta nghĩ tất cả mọi người đều như vậy, giờ thân phận của Hồ Uẩn đã không còn, Hoa Liên cũng không phải là kẻ nữ của Hồ Hoàng nữa, Khổng Uyên còn có lý do gì để giúp nàng?

“Người biết không, hôm đó, Hồ Uẩn cũng dùng ánh mắt giống người để nhìn ta, nàng ta trước sau vẫn không tin, Hồ Hoàng sẽ đồng ý cưới ta, nàng thực sự cho rằng người Hồ Hoàng yêu là nàng.” Ngao Vô Song cười lạnh nói, rất căm ghét ánh mắt tự tin kiểu đó, hận không thể phá hủy cho hả lòng.

Thực ra nàng ta chẳng cần động đến Hoa Liên đã có rất nhiều người muốn mạng của nàng, nhưng sau khi nhìn thấy Hoa Liên, nàng ta liền nghĩ ngay đến Hồ Uẩn, nữ nhân kia, cho dù bị mình đã thương thành cái dạng đó mà trước sau vẫn dùng cái loại ánh mắt đó để nhìn nàng.

Hoa Liên liếc Ngao Vô Song một cái, đột nhiên lộ ra một nụ cười, “Những chuyện người làm, Hồ Hoàng thực sự biết sao? Nếu ông ta biết, tại sao người không giết mẫu thân ta luôn đi?”

Hồ Uẩn chưa chết, đây mới là nguyên nhân khiến cho Hoa Liên vẫn giữ được bình tĩnh cho đến hôm nay. Ngao Vô Song không dám giết Hồ Uẩn, cho dù Hồ Hoàng có tò vò như vậy, nàng ta vẫn không dám thực sự giết Hồ Uẩn, nói cho cùng, còn chưa biết ranh giới cuối cùng của Hồ Hoàng là đến đâu.

Hoa Liên không thích Hồ Hoàng, nhưng việc này không có nghĩa là nàng sẽ dùng ánh mắt thành kiến mà nhìn ông ta. Nếu như Hồ Hoàng thực sự không có tình cảm với mẫu thân thì hôm đó ông ta không việc gì phải làm những chuyện kia. Dù sao với thể lực của ông ta, có muốn làm gì Hồ Uẩn cũng chẳng

ai ngăn được, cũng không ai dám ngăn.

Nhưng giờ lại xảy ra chuyện này, chung quy vẫn liên quan đến ông ta. Bất kể ông ta có nguyên nhân gì cũng không thể khiến Hoa Liên tin tưởng ông ta nữa.

“Ngươi cảm thấy, hần không biết sao?” Ánh mắt Ngao Vô Song sắc lạnh, Hoa Liên này, khôn khéo hơn nàng tưởng nhiều. Chẳng trách có thể như gió nổi nước dâng lẫn lộn ở ngoài kia, thậm chí ngay cả Thương Tinh cũng thiếu chút nữa chết trong tay nàng.

“Chuyện này, tự ngươi hiểu trong lòng.” Hoa Liên chấp tay sau lưng, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên thuốc màu đen. Vốn nghĩ sẽ không dùng đến vật này nhanh như vậy, không ngờ là nàng quá coi thường sức quyến rũ của mình, vừa mới về đã có người đuổi theo không tha.

“Nếu ta mang đầu ngươi đến cho Thương Tinh, chắc hẳn nàng sẽ rất vui vẻ.” Ngao Vô Song cười lạnh, tay phải cào lên không trung một cái, một cây trường thương đen nhánh xuất hiện trên tay nàng ta.

Cây trường thương kia vừa mới xuất hiện, Hoa Liên đã cảm nhận được một luồng hơi thở quen thuộc, di vật Thái cổ sinh vào thời đại đó, nàng vĩnh viễn cũng không quên được hơi thở ấy.

Có điều, di vật Thái cổ này trong mắt Hoa Liên không tính là thứ gì hay ho, dù sao những thứ có nguồn gốc từ thời đại đó đều là Thần khí, nhưng vật này đặt trong thời buổi bây giờ cũng coi như bảo vật kinh thế.

Ngao Vô Song mặc dù là Yêu Vương kỳ cuối, nhưng có thanh trường thương này, chắc đã tính như Yêu Đế kỳ đầu, cũng có mười phần nắm chắc sẽ thắng.

“Ngươi đúng là coi trọng ta quá.” Hoa Liên cười khế, trên tay phải ngưng tụ ra một ngọn lửa, viên thuốc màu đen kia từ từ hóa thành một luồng sương mù trong ngọn lửa, trước sau vẫn quấn trên tay nàng.

“Ta không muốn trở thành Thương Tinh thứ hai.” Ngao Vô Song hừ lạnh một tiếng, giọng thương đậm thẳng về phía Hoa Liên.

Hồng quang chợt lóe dưới chân Hoa Liên, thân ảnh của nàng biến mất trong nháy mắt, khi xuất hiện đã cách Ngao Vô Song khá gần, khoảng cách giữa hai người vậy mà chỉ còn bằng một cánh tay.

Ngao Vô Song cả kinh trong lòng, không ngờ tu vi của Hoa Liên thấp như vậy mà lại biết dùng Thuận Di. Nhưng tại sao nàng lại lao về phía mình? Ngao Vô Song còn chưa kịp phân tích ý đồ của Hoa Liên, thân thể đã theo bản năng đánh trả, một tay biến thành trảo, chụp về phía ngực Hoa Liên.

Hoa Liên căn bản không hề nghĩ đến chuyện tránh né, chênh lệch giữa nàng và Ngao Vô Song không gì bù đắp được, nàng cũng không cảm thấy mình có thể nghịch thiên, điều đó quá phi thực tế.

Trong khoảnh khắc ngực bị xuyên thấu, tay phải của Hoa Liên chụp lấy cổ tay Ngao Vô Song.

Trong nháy mắt ấy, Ngao Vô Song cũng phát hiện có gì đó không đúng, toàn thân cao thấp lóe lên một luồng sáng bạc, tay của Hoa Liên còn chưa đặt lên, cả người Ngao Vô Song đã bị bao bọc trong một bộ khôi giáp màu bạc.

“Tính kế ta? Bằng ngươi cũng xứng?” Nhìn bàn tay quanh quẩn từng luồng khí đen kia, Ngao Vô Song cười lạnh.

“Xứng hay không, thử rồi mới biết.” Hoa Liên cũng mỉm cười lại, trước ánh mắt kinh ngạc của Ngao Vô Song, luồng sương đen kia hóa thành vô số những vệt đen kịt, dao động khắp bộ khôi giáp trên người nàng ta.

Vết đen lan đến đâu, ánh sáng của khôi giáp nhất thời trở nên mờ nhạt đến đó.

Khôi giáp trên người nàng là được Bạch Hổ hoàng đời trước, cũng chính là phụ thân của nàng tự mình ban cho khi nàng trưởng thành, giờ lại bị thứ sương mù vô danh này làm cho dơ bẩn, Ngao Vô Song làm sao có thể nén được cơn tức này.

Nàng ta nổi giận gầm lên một tiếng, bắt lấy trái tim của Hoa Liên, dùng sức bóp một cái.

Những tiếng vỡ vụn vang lên đó không phải là tiếng trái tim vỡ nát, mà là tiếng da thịt trên bàn tay nàng ta bị nổ tung. Cảm thấy sự đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến, Ngao Vô Song chợt nhớ ra một chuyện.

Nàng quá mức tự tin, cho là Hoa Liên không thể gạt được mình, nhưng trên thực tế, nàng đã bị gạt. Đây căn bản không phải là bản thể của Hoa Liên.

Ngao Vô Song vội vàng muốn rút tay về, lại phát hiện ra tay mình không thể nào thoát ra. Mà những vệt đen kia cơ hồ chỉ cần vài hơi thở đã bao bọc lấy toàn thân nàng ta.

Nàng thử vận dụng yêu khí hóa giải, lại nhận ra không thể dùng sức, hiện giờ, ngay cả cơ hội thu hồi bộ giáp của nàng cũng đã mất, chỉ có thể trơ mắt nhìn bộ khôi giáp này bị hủy diệt.

“Hoa Liên, ngươi quả nhiên có bản lĩnh.” Nhìn Hoa Liên đứng cách mình không xa, trên mặt vẫn mang theo một nụ cười nhàn nhạt, Ngao Vô Song giận dữ rống lên.

“Quá khen.” Hoa Liên đùa nghịch chuỗi Phật châu trên tay, đây là thứ Ân Mạc đưa cho nàng, hần hình như rất một lòng một dạ với chuyện đưa Phật châu cho nàng. Cũng là nhờ mang theo chuỗi Phật châu này cho nên Ngao Vô Song mới không nhận ra được sự tồn tại của bản thể của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Ta thành toàn cho người

“Đừng tưởng rằng như vậy là người có thể chạy thoát, dọc đường đều có thuộc hạ của ta, ta không tin người có thể sống sót mà đến được Không Gia trại.” Nếu đã đến tình trạng này, Ngao Vô Song cũng chẳng cần phải che giấu sát ý của nàng ta với Hoa Liên.

Hoa Liên vẫn cười dài mà nhìn nàng ta, “Hy vọng là thuộc hạ của người thực sự trung thành nhất mực với người, bằng không, sợ là người sẽ phải theo ta xuống địa ngục đây.” Nói xong, hư thể nàng tản đi, hóa thành một luồng hồng quang bay vào trong cơ thể, mà tay của Ngao Vô Song đã vô lực rũ xuống.

Nghịch hóa, dù là tộc Phượng Hoàng cũng không chịu nổi, Ngao Vô Song lại dám dùng tay để bắt, tạm thời chỉ phê đi một cánh tay của nàng ta cũng coi như đã hồi cho nàng ta lắm rồi. Nếu không phải vì nàng ta có bộ khôi giáp kia, chắc cánh tay đó đã biến thành tro rồi.

Không thể không thừa nhận, sinh ra trong đại gia tộc, quả nhiên cơ hội sống sót cũng lớn hơn người khác rất nhiều, bởi vì bên trong đủ thâm hậu cho nên không ai biết được bọn họ có hậu thuẫn gì.

Nhưng trước mắt, cho dù Ngao Vô Song có hậu thuẫn gì cũng vô dụng. Nếu Hoa Liên có lòng muốn động thủ thì tuyệt đối sẽ không để cho đối phương có cơ hội mà hít thở. Bộ khôi giáp kia đích thực là cường đại, nhưng cũng là nhược điểm của nàng ta, giờ nàng ta bị vây trong bộ giáp đó, ngay cả nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể để mặc cho Hoa Liên định đoạt.

Hơn nữa, thực hy vọng bộ giáp này có thể chịu đựng được, bởi vì một khi khôi giáp vỡ vụn, người không hay ho đầu tiên nhất định sẽ là Ngao Vô Song.

Nàng đã hao tổn biết bao nhiêu thảo dược ngàn năm của Kim Luân tự như vậy, đan độc luyện chế ra sao có thể chỉ có chút tác dụng như thế. Cho dù tạm thời không thể đối phó với cao thủ cao tay hơn, đối phó với Ngao Vô Song cũng thừa sức, đủ để khiến nàng ta trải qua vài vòng sinh tử.

Trong Đại Hoang sơn, người dám động đến Bạch Hổ tộc không nhiều lắm, mà dám động đến mũi nhọn của Bạch Hổ Hoàng, cho tới giờ vẫn chưa có kẻ nào, nhưng bắt đầu từ hôm nay, người này đã xuất hiện.

Trong lúc Hoa Liên xách Ngao Vô Song đi ngang qua Đại Hoang sơn, bay về phía Không Gia trại, chuyện này đã lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi lan truyền khắp cả Đại Hoang sơn.

Ngao Vô Song nói đúng, nàng ta đích thực có rất nhiều thuộc hạ, nàng ta là người cẩn thận, sai lầm duy nhất đại khái chính là đã quá mức xem thường nàng. Trên thực tế, Ngao Vô Song đã tận lực đánh giá cao Hoa Liên nhưng vẫn bại bởi tay nàng.

Nàng ta không sao ngờ nổi, trên người Hoa Liên lại có thứ đan độc kỳ quái đó, trên thực tế, nàng đã không phân biệt nổi, đó rốt cuộc đan độc, hay là độc trùng gì đó bị bỏ vào đan độc.

Những vết đen kia vẫn không ngừng ngọ nguậy, mà nàng có thể cảm giác được, bộ chiến giáp tương liên với linh hồn mình đã có vết nứt, chúng không thể nào ngăn cản được sự ăn mòn của những vết đen kia.

Một bộ chiến giáp ít nhất là pháp khí trung phẩm, đứng trước thứ này lại không chịu nổi một cú, điều này khiến cho Ngao Vô Song càng thấy đáng ghét trong lòng, đồng thời oán hận với Hoa Liên cũng càng thêm mãnh liệt.

Dù sao trong khoảng thời gian bất thường này, tốc độ lan truyền của tin tức không phải bình thường, rất nhanh, trong Không Gia trại đã có tin tức của Hoa Liên truyền tới, Không Uyên không nói hai lời mang người ra khỏi Không Gia trại.

Sau khi Không Tước Hoàng nghe được tin đó, chỉ trầm mặc, vậy mà lại không hề phái người đi ngăn cản, chuyện này cũng khiến cho các trưởng lão khác có chút kinh ngạc, có điều bọn họ cũng không nói gì.

Bởi vì Ngao Vô Song đang nằm trong tay Hoa Liên, hơn nữa, trên thân thể nàng ta trước sau vẫn bị bao bọc bởi một tầng sương đen cho nên đám thủ hạ kia của nàng ta căn bản không dám manh động.

“Xem ra, thuộc hạ của người vẫn còn rất quan tâm đến tính mạng người.” Tốc độ phi hành của Hoa Liên hơi giảm bớt, vừa này mặc dù đã giải vây Ngao Vô Song thành công nhưng hư thể của nàng dù sao cũng bị tổn thương, bản thể mặc dù không sao nhưng yêu lực hao hụt quá nhiều, khiến nàng không thể không giảm tốc độ.

Nhưng trong mắt người khác, việc này lại trở thành Hoa Liên cố ý làm vậy, mục đích chính là để hạ nhục Bạch Hồ tộc.

Tin tức này đã truyền đến tai Bạch Hồ Hoàng Ngao Nghiệp với tốc độ nhanh nhất, sự phẫn nộ của ông ta có thể tưởng tượng ra được, nhưng lần này ông ta lại không hề có ý xuất thủ, suy nghĩ chốc lát, lại phái người triệu hồi thuộc hạ của Ngao Vô Song về.

“Hoa Liên, cho dù ngươi bắt được ta thì thế nào, ngươi cho rằng đến Không Gia trại, Không Tước Hoàng sẽ bảo vệ tính mạng cho ngươi. Hừ, ngươi cho là bắt ta thì có thể khiến ta thả Hồ Uẩn ra sao.”

“Nói vậy, ngươi không định thả mẫu thân ta ra?” Tốc độ bay của Hoa Liên lại chậm thêm mấy phần, ánh mắt nhìn về phía Ngao Vô Song có thêm vài phần lãnh ý.

“Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi, chỉ cần ta chết rồi, nàng nhất định sẽ xuất hiện.” Ngao Vô Song cười lạnh, Hoa Liên dám động đến nàng sao? Nàng không dám, cho dù có là hai vị Yêu Hoàng còn lại cũng không dám động đến nàng ta.

“Ý kiến này không tệ, ngươi nhắc ta mới nghĩ đến đây.” Hoa Liên dứt khoát dừng lại, đáp xuống đất.

Nàng có thể cảm nhận được đủ loại thần thức mạnh mẽ xung quanh đang quét về phía mình, nhưng nàng không buồn để ý, dù sao bây giờ, người thông minh sẽ không đến đây tranh lấy âu nước đục này, tuy nói chuyện hôn sự của Ngao Vô Song và Hồ Hoàng đã truyền ra khắp Đại Hoang sơn, nhưng Hồ Hoàng đến giờ vẫn chưa xuất hiện, ý tứ của ông ta chưa truyền ra, ai dám nói mẹ con Hoa Liên đã hoàn toàn thất thế, tính khí của Hồ Hoàng kia vốn đã nổi danh quái dị rồi.

Trước khi xác định được câu trả lời chắc chắn, không có mấy người dám nhúng tay vào chuyện này. Bọn họ, chẳng qua là muốn xem náo nhiệt mà thôi.

Nàng ném Ngao Vô Song xuống mặt đất, một chân giẫm lên ngực nàng ta, nhìn từ trên cao xuống. Chưa từng bị người khác đối xử như vậy bao giờ, cặp mắt của Ngao Vô Song đỏ ngầu lên, “Hoa Liên, ngươi định làm gì.”

“Không phải ngươi muốn chết sao, ta có thể thành toàn cho ngươi.”

Lúc này bộ khôi giáp kia của Ngao Vô Song đã bị ăn mòn sạch sẽ, Hoa Liên dùng sức giẫm hai phát, chúng đã bể thành từng mảnh, những vết đen kia không chút do dự vọt vào làn da của Ngao Vô Song, trên làn da của nàng ta, vì có thêm những vết đen biết ngọ nguyệt kia, nhìn qua có vẻ vô cùng quý dị.

Hoa Liên mặt mỉm cười, chỉ lấy chuỗi Phật châu mà Ân Mạc đã tặng cho nàng ra. Lúc Ân Mạc đưa Phật châu cho nàng, cũng chỉ thuận miệng nói một câu, những hạt châu ở trên này đều là Xá lợi. Những Tăng ảnh (*hình vẽ các nhà sư) trên hạt châu kia là ngưng hình mà thành, không phải là do người mài đũa ra.

Trong lòng Hoa Liên hiểu rõ, cao tăng có thể mang ảnh hình ngưng tụ lại trong Xá lợi, tu vi ít nhất cũng từ Hóa Thần kỳ trở lên, chuỗi Phật châu này nếu rơi vào Tu Chân giới, e là sẽ dấy lên một cuộc đại nạn không nhỏ.

Chẳng qua là vật này đối với Hoa Liên quả thực là không mấy hữu dụng, là Ân Mạc cứ nhất quyết đưa cho nên nàng mới miễn cưỡng nhận lấy. Giờ, cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Nàng không sợ đồ của Phật gia, không có nghĩa là tất cả yêu quái đều không sợ. Dĩ nhiên, khi tu vi tương đương, đồ của Phật Tu đối với Yêu Tu mà nói cũng chỉ là mấy thứ đáng ghét, không có tính thương tổn gì thực chất, có điều chuỗi Phật châu này, lấy tu vi hiện giờ của Ngao Vô Song, căn bản không thể nào chống đỡ.

Hoa Liên đứng bên người nàng ta, nhẹ nhàng thả chuỗi Phật châu xuống ngực nàng ta, một tiếng hét thảm thiết nhất thời vọt ra từ trong miệng Ngao Vô Song, giờ trong óc nàng ta hoàn toàn không còn ý niệm giết chết Hoa Liên nữa, bởi vì trong đầu nàng bây giờ đều tràn ngập tiếng Phật âm vang vọng, thứ Phật âm kia giống như kim châm vậy, muốn mạnh mẽ đâm thủng đầu nàng. Loại đau đớn này, cơ hồ đã xé nát linh hồn của nàng.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết của Ngao Vô Song truyền đi rất xa, mà Hoa Liên chỉ đứng bên cạnh, nhìn nàng ta, trên gương mặt trước sau vẫn mang theo một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Lưu cho người một mạng

“Đau không?” Hoa Liên nhẹ giọng hỏi, giọng nói kia giống như đang hỏi Ngao Vô Song thời tiết hôm nay thế nào vậy, gió thoảng mây bay.

Đau đớn đến cùng cực, Ngao Vô Song giống như con cá rời khỏi nước hấp hối, mắt nhìn trừng trừng, miệng há ra, không tài nào phát ra tiếng. Đám yêu

quái núp trong bóng tối xem tình hình này không nhận được mà rừng mình một cái, không ngờ Hoa Liên lại dùng cách này để đối phó với Ngao Vô Song.

Hôm hôn lễ của Hồ Hoàng, không ít người đã gặp Hoa Liên, bọn họ vẫn cho rằng Hoa Liên ít nhất cũng có thể coi là tính tình mềm dịu, ai ngờ khi ngoan độc lên lại đáng sợ như vậy.

“Hoa Liên, ngươi muốn chết rồi.” Mắt thấy ánh mắt của Ngao Vô Song dần rời rạc, mà trên da nàng ta đã bị những vết đen kia phủ đầy, nàng mới lấy lại Phật châu. Đúng lúc này, một luồng hàn quang đột nhiên úp tới sau lưng nàng. Hoa Liên vừa nhấc tay phải, thân thể Ngao Vô Song đã không còn chút lực phản kháng nào bị túm trong tay, chắn ngay trước mặt nàng.

Đao phong kia dừng lại cách Ngao Vô Song chừng mấy tấc, Ngao Nguyệt dẫn theo một đám thuộc hạ đứng cách nàng không xa, cặp mắt đỏ ngầu đang hung tợn nhìn chằm chằm Hoa Liên.

“Sao hà, bài học lần trước còn chưa đủ, hôm nay định tiếp tục?” Hoa Liên hỏi.

“Thả cô cô ta ra, ta lưu cho ngươi một mạng.”

Cúi đầu liếc nhìn Ngao Vô Song ánh mắt đã không có lấy một tia sinh khí, Hoa Liên cười nhẹ, “Nàng vừa mới nói với ta, giết nàng, mẫu thân ta sẽ xuất hiện, ngươi nói xem, ta sẽ thả nàng hay giết nàng đây?”

“Hoa Liên, tốt nhất ngươi đừng có được voi đòi tiên, động đến cô cô ta, không kẻ nào được hay ho đâu.”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ quan tâm sao? Ta chỉ biết là mẫu thân ta giờ đang ở trong tay nàng ta.”

“Cho dù ngươi có làm như vậy cũng không cứu được mẹ ngươi ra.” Ngao Nguyệt nhìn nụ cười càng thêm rực rỡ trên mặt Hoa Liên, cảm thấy một cơn lạnh dâng lên trong lòng.

Kể từ khi Hoa Liên rời khỏi Đại Hoang sơn, nàng đã bắt đầu liều mạng tu luyện, chính là để chờ một lúc nào đó rửa sạch được nỗi nhục ngày ấy, ai ngờ, khi gặp lại, nàng ta lại có thể không bị tổn thương mây may mà bắt giữ được cô cô của mình.

Giờ, hai bọn họ đã sớm không đứng cùng trên một đường thẳng, điều này khiến cho Ngao Nguyệt không sao bình tĩnh lại nổi.

“Không sao, vậy cứ giết nàng ta trước là được, dù sao cũng là một mạng đổi một mạng.” Vào lúc này, trong mắt người khác Hoa Liên đã là kẻ điên, một kẻ điên hoàn toàn không còn lý trí gì để nói.

Giết Ngao Vô Song, ai dám? Giờ phút này, tay của Hoa Liên đang bóp lấy cổ họng Ngao Vô Song, từ từ siết chặt, không ai nghi ngờ chút nào, nàng sẽ thực sự động thủ giết người.

“Giết, giết nàng, giết nàng.” Ngao Vô Song bị bóp cổ rốt cục cũng phát ra được âm thanh, Ngao Nguyệt nghe nàng ta nói vậy, đồng tử chợt sưng lại, đám thuộc hạ nàng ta mang đến lập tức vây xung quanh Hoa Liên thành từng đoàn, đám người này tu vi hầu hết đều ở Yêu Vương kỳ, cho dù thế nào Hoa Liên cũng tuyệt đối chạy không thoát.

“Ngao Nguyệt, không phải ngươi đang bế quan à, sao còn có tâm trạng ra ngoài đi dạo vậy?” Vào lúc đám người Bạch Hồ tộc kia đều đang chờ Ngao Nguyệt ra lệnh, một giọng nói quen thuộc vang lên, khiến cho thần kinh đang căng thẳng của Hoa Liên chợt thả lỏng.

“Không Uyên, đây là chuyện giữa chúng ta, tốt nhất ngươi đừng có nhúng tay vào.” Ngao Nguyệt hiển nhiên cực kỳ không muốn đụng phải Không Uyên.

“Được, ta không quan tâm, chuyện của các ngươi chẳng liên quan gì đến ta cả. Người đâu, vậy bọn chúng lại cho ta, kẻ nào dám động đây, giết ngay tại chỗ.” Không Uyên đứng trên mặt đất, cười híp mắt ra lệnh.

“Ngươi có ý gì hả?!”

“Chẳng có ý gì hết, đơn giản là ngứa mắt thôi.”

“Không Uyên, ngươi đây là muốn khai chiến với Bạch Hồ tộc sao.”

“Nếu như ngươi có thể đại diện cho lời nói của Bạch Hồ Hoàng mà nói.” Không Uyên nhìn nàng ta một cái, cười như không cười.

“Ngươi... Được lắm, hôm nay ta đi, không thành vấn đề, thả cô cô ta ra, nếu ngươi đã ở đây, chẳng ai dám động đến nàng ta đâu.” Ngao Nguyệt biết không thể cứng chọi cứng với Không Uyên được, trước mắt cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Không Uyên nhìn Hoa Liên một cái, Hoa Liên cười cười, ném thẳng Ngao Vô Song ra. Nếu bọn họ đã tự tin với bản thân như vậy thì đan độc trên người Ngao Vô Song cứ để cho bọn họ tự lo liệu đi.

Nàng cũng muốn xem xem, trong Đại Hoang sơn này, trừ sư phụ nàng ra, còn có ai có khả năng cứu được Ngao Vô Song.

Sau khi Ngao Nguyệt đưa Ngao Vô Song đi rồi, Không Uyên mới cười cười đi tới gần Hoa Liên, “Chắc, vừa mới về đã làm cho muội muội của Bạch Hồ Hoàng xem chết rồi, lá gan của ngươi đúng là càng ngày càng to đấy.”

“Nếu nàng không chọc đến ta, ta cũng sẽ không động thủ. Chuyện của mẫu thân ta, ngươi có biết gì không?” Chuyện của Hồ tộc, Không Uyên vẫn luôn chú ý thay nàng, chắc hẳn phải nghe ngóng được chuyện gì.

“Ừm, có nghe qua một chút, có điều không tính là nhiều. Lần này hành vi của Hồ Hoàng thực sự khiến người ta đoán không ra.”

“Ta chỉ muốn xác định một chút, mẫu thân ta có phải đang nằm trong tay Ngạo Vô Song không.” Hồ Hoàng rốt cuộc có ý gì, nàng không có lấy một chút hứng thú, nàng chỉ sợ Hồ Uẩn không nằm trong tay Ngạo Vô Song.

Không Uyên dùng ánh mắt quái dị nhìn Hoa Liên một cái, “Đúng là nằm trong tay nàng, ngươi đối xử với nàng ta như vậy, không sợ sau khi quay lại nàng ta sẽ ra tay với mẫu thân ngươi sao?”

“Tốt nhất là nàng ta có gan mà làm vậy.” Làm người tất sẽ sợ chết, chờ Ngạo Vô Song quay về rồi, sẽ được ném thử cái gì gọi là mùi vị còn thống khổ hơn so với cái chết.

Có Không Uyên hộ tống, còn chưa có kẻ nào ngu xuẩn đến độ đi cản đường, Hoa Liên cuối cùng cũng bình an đến Không Gia trại.

Hoa Liên cứ ở lại Không Gia trại như vậy, mỗi ngày nghe Không Uyên báo lại tin tức bên ngoài. Trong đó phần lớn đều là tin về Ngạo Vô Song.

Nghe nói, hiện giờ ngay cả Bạch Hồ Hoàng Ngạo Nghiệp cũng không có bất cứ biện pháp nào với những vết đen trên người Ngạo Vô Song. Bạch Hồ tộc đã phái người đến tìm Không Tước Hoàng, hy vọng ông ta giao Hoa Liên ra, có điều tạm thời phía Không Tước Hoàng vẫn chưa có động tĩnh gì.

Hoa Liên đứng trong tiểu viện đã từng ở trước kia, ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng khẽ điểm một nụ cười.

“Hoa Liên.”

“Bái kiến Không Tước Hoàng.” Giọng của Không Mân vừa vang lên, Hoa Liên đã lập tức xoay người hành lễ.

“Không cần đa lễ, ta tới đây là vì chuyện gì, chắc ngươi đã sớm biết.” Không Mân nhìn Hoa Liên, trong ánh mắt có một tia tán thưởng. Ông ta đã nghe không ít chuyện về Hoa Liên từ miệng Không Uyên, càng ngày ông ta càng cảm thấy, Hoa Liên này, chỉ cần có thời gian, nhất định sẽ vươn đến đỉnh cao ở Yêu tộc, cho dù sau lưng nàng không có Hồ tộc hậu thuẫn.

“Không Tước Hoàng là định đưa ta đến Bạch Hồ tộc sao?” Hoa Liên cười hỏi, sắc mặt không chút thay đổi.

“Lúc mới đầu, đúng là ta thực sự có ý này, có điều, làm vậy, chẳng nhóc Không Uyên kia sợ rằng sẽ oán ta.” Không Mân vẫn cho là, Không Uyên thực sự có tình cảm với Hoa Liên, có điều bây giờ lại nhiều thêm một Phụng Vũ, khiến cho ông ta có chút hoang mang, con trai rốt cuộc là có ý gì.

“Đa tạ ân cứu mạng của Không Tước Hoàng, Hoa Liên cũng chẳng có thứ gì tốt để tặng cho ngài, viên Phật châu này, coi như là tạ lễ.” Hoa Liên lấy từ trong túi ra một hạt châu, hạt châu kia toàn thân đen nhánh, bên trên chẳng chịt những vết khắc.

Sau khi Không Mân nhìn thấy hạt châu kia, mặt đầy khiếp sợ, hai tay run run đón lấy nó, “Thực sự... cho ta?”

“Đương nhiên rồi, một mạng đổi một mạng, như vậy rất công bằng.” Hoa Liên mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Giao dịch hay giao tình

Nếu không phải đột nhiên xảy ra những chuyện này, viên Phật châu này vốn cũng là muốn tặng cho Không Uyên. Trong lòng nàng dù không muốn đem giao tình của mình với Không Uyên biến thành một cuộc giao dịch lạnh như băng, nhưng trước mắt, chỉ có thể làm vậy.

Không Tước Hoàng không có lý do gì mà vô duyên vô cớ lại giúp nàng, Không Uyên, chẳng qua chỉ là một cái cớ mà thôi. Nếu như nàng không đưa vật này ra, trong tương lai, nàng sẽ phải trả giá nhiều hơn.

Rất hiển nhiên, viên Phật châu này giống hệt những gì lời Ân Mạc nói, vô cùng quan trọng với Không Tước Hoàng, hoặc nên nói là, vô cùng quan trọng với Không Uyên.

Trước kia Hoa Liên cũng thấy rất lạ, tại sao Không Tước Hoàng cứ nhất quyết muốn đưa Không Uyên đến chùa chiến để tìm hiểu, lúc gặp Ân Mạc cũng cung kính ba phần, rốt cuộc, cũng vẫn là vì Không Uyên.

“Hò Hoàng vài ngày nữa sẽ quay lại, ta tin chuyện của mẹ ngươi hẳn sẽ xử lý, nếu như Ngao Nghiệp không chịu thả ngươi, ta sẽ tự mình thay ngươi đòi ngươi.” Không Mân cam kết với Hoa Liên.

“Đa tạ Không Tước Hoàng.” Đôi mắt nhìn Không Mân rời đi, trong ánh mắt Hoa Liên thoáng qua một tia khổ sở.

Nàng không muốn cứ lệ thuộc mãi như vậy, hôm nay nàng có thể lấy Phật châu ra để đổi lấy sự bình an của bản thân, sau này thì sao? Tu Chân giới từ xưa tới nay chưa có ngày nào là yên bình, sớm muộn gì nàng cũng sẽ rơi vào hiểm cảnh, một khi không có ai để dựa vào, nàng có thể làm gì đây?

Ân Mặc nói thích nàng, nàng tin. Nàng cũng thích Ân Mặc, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không thể nào phủ nhận được việc đó. Cho dù không cần đề ý đến thân phận của hắn, lập trường của hắn, nhưng tình cảm giữa hai người bọn họ rốt cuộc có thể kéo dài bao lâu?

Ân Mặc giấu diếm nàng rất nhiều chuyện, nàng cũng không phải thực sự cảm thấy không hứng thú với tất cả, chẳng qua là biết rõ, có hỏi hắn cũng không trả lời mà thôi. Đối với Ân Mặc, nàng trước sau vẫn có khúc mắc, không gỡ bỏ được thì khó mà vượt qua.

Thứ cảm xúc mâu thuẫn này, từ lúc hai người chia tay đến giờ vẫn cứ quấn lấy nàng.

Hôm sau, khi Không Uyên đến gặp Hoa Liên, trên cổ tay đã đeo viên Phật châu kia. Hắn ngồi đối diện Hoa Liên, vẻ mặt có chút phức tạp.

Viết xong nét chữ cuối cùng, Hoa Liên đặt cây bút trên tay xuống, đứng trước bàn ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, “Sao không nói gì?”

“Cha ta đã đồng ý với ta, tuyệt đối sẽ không để Bạch Hồ Hoàng đưa ngươi đi.”

“Ta biết, ông ấy đã nói rồi.” Trên mặt bàn trước người Hoa Liên trải một trang giấy phiếm ánh xanh, trên giấy viết tên của Hồ Uẩn, có điều không hiểu tại sao, những chữ kia lại dần dần sinh ra vết nứt.

“Ngươi không cần phải làm vậy.”

Hai người đều là người thông minh, khi nàng giao dịch với Không Tước Hoàng thì cũng đã biết, Không Tước Hoàng muốn mình cách xa con trai ông ta ra một chút, ông ta thường thức nàng, không có nghĩa là ông ta có thể chấp nhận nàng.

Nếu như ông ta không nói gì, Không Uyên sẽ không biết, nhưng hôm nay Không Uyên lại tìm tới. Chi e cha hắn đã tỏ ý gì đó, Không Uyên cũng rất rõ ràng, hắn có thể giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Ta chỉ biết là, trên đời này chẳng ai lại vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác cả.” Hoa Liên dừng một chút lại tiếp tục nói, “Ở bên cạnh ta sẽ giúp ngươi giảm bớt được đau đớn, nhưng ta không thể vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi mãi được, nhưng hạt châu này thì có thể.”

Có lúc, Hoa Liên thấy rất ghét Ân Mặc. Bởi vì dường như cái gì hắn cũng biết vậy, lời nói của hắn rất tàn nhẫn, khiến cho chút ảo tưởng trong lòng nàng cũng vỡ nát tan tành.

Không Uyên rũ mắt, hiếm khi lại trầm mặc. Hoa Liên nói rất đúng, sở dĩ ngày đó hắn tiếp cận nàng, đích xác là vì có mục đích. Khi đó, bọn họ chẳng qua mới gặp qua có vài lần mà thôi, hắn căn bản không có lý do gì để giúp nàng. Nếu như lúc đó không phải là vì ở bên cạnh Hoa Liên có thể khiến cho mầm Phật bị gieo trong người hắn trở nên dịu xuống, hắn căn bản sẽ mặc kệ người này chết sống.

Yêu, vốn không phải là chủng tộc dư thừa tình cảm.

Chung đụng lâu ngày, hắn thiếu chút nữa đã quên, Hoa Liên là một nữ nhân thông minh, cũng là một nữ nhân không dễ dàng tin tưởng người khác. Nàng có thể giao tính mạng cho mình, nhưng sẽ không dễ dàng giao sự tín nhiệm.

Trong lòng nàng sợ rằng đã sớm hoài nghi, còn nói ra vào lúc này, là để hoàn toàn vạch rõ giới hạn, hay là vì những lý do khác?

Đến lúc Hoa Liên cho rằng Không Uyên sẽ không nói gì nữa, hắn đột nhiên lại tháo viên Phật châu kia xuống, bộp một tiếng vỗ lên trên bàn, “Lấy lại đi.”

Nhìn chằm chằm hạt châu kia một lúc lâu, Hoa Liên đột nhiên nở nụ cười, nụ cười này khác với nụ cười bình thường, mang theo chút ảm áp nhẹ nhàng, nàng cầm viên Phật châu lên tỉ mỉ nhìn một lúc lâu, cũng chẳng phát hiện ra vật này rốt cuộc có gì huyền bí.

“Ngươi xác định là không cần?”

“Không cần.” Không Uyên cắn răng, thực sự giống như đang ra quyết định trọng đại gì đó vậy.

“Vậy cũng tốt.” Hoa Liên lại cất hạt châu vào trong ngực, “Mời, không tiễn.” Nàng vươn tay chỉ ra ngoài cửa.

Không Uyên hung dữ trợn mắt nhìn nàng một cái, nén một bụng tức, xoay người bỏ đi.

Sau khi Không Uyên đi rồi, Hoa Liên ngồi một mình trên ghế, nhìn viên Phật châu kia một lúc lâu. Không Uyên vẫn luôn là người thông minh, nhưng hôm nay hắn lại ra một quyết định ngu xuẩn.

Hắn nên nghe lời phụ thân mình, vạch rõ giới hạn với nàng, sau đó cầm lấy viên Phật châu này, chữa khỏi vết thương trong người.

Khổng Mân mặc dù nói với nàng không nhiều, nhưng mỗi câu đều ẩn chứa hàm ý. Lần này, sợ rằng nàng đã đoán sai. Hồ Hoàng quay lại, chưa chắc đã bỏ qua cho mẫu thân mình, thậm chí là cả nàng nữa.

Khổng Tước Hoàng cho tới giờ chưa từng chen ép tiểu bối, đồ nàng đưa ra có giá trị thế nào, ông ta cũng sẽ hỏi đáp lại bằng cái giá ấy.

Nếu như đây chỉ là một giao dịch, tất cả đều không có gì đáng nói. Nếu như không phải, vậy thì Khổng Uyên sẽ bị liên lụy.

Trong này, có lẽ còn có những ẩn tình khác, có điều là giờ Hoa Liên chưa nghĩ ra được. Có thể phỏng đoán ra được những chuyện này cũng là nhờ Khổng Mân âm thầm nhắc nhở.

Nàng nên làm thế nào đây?

Vào đêm, Khổng Gia trại hoàn toàn yên tĩnh. Hoa Liên bước ra khỏi viện, bóng dáng dần dần hòa vào bóng đêm, nhanh chóng biến mất. Lúc xuất hiện lại, đã ở trong phòng ngủ của Khổng Uyên.

Yêu quái không cần ngủ, tất cả mọi người đều quen tu luyện vào ban đêm, Khổng Uyên thì lại không giống vậy, hẳn là điển hình của phái hương lạc, cho nên chưa bao giờ để trễ thờ gian nghỉ ngơi cả.

Có điều hôm nay, trong phòng hắn vẫn còn sáng đèn.

Hoa Liên không gõ cửa, đẩy thẳng cửa phòng của hắn ra bước vào. Khổng Uyên ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên, cũng không lên tiếng. Hoa Liên nhẹ nhàng ưu nhã bước vào, móc viên Phật châu kia từ trong ngực ra, đặt lên bàn, nhìn về phía Khổng Uyên vẫn cúi đầu im lặng, “Tặng ngươi đây.”

Sau đó xoay người bỏ đi.

Hoa Liên đi rồi, Khổng Uyên mới nhay xuống giường, cầm lấy viên Phật châu, cúi đầu nhìn một lúc lâu, khóe miệng mơ hồ rướn lên thành một đường cong, “Coi như ngươi thức thời.”

Thời buổi này, cho dù là nam yêu hay nữ yêu cũng đều cần đồ dành. Khổng đại thiếu của chúng ta lớn bằng này rồi mà vẫn chẳng có tiến bộ gì cả.

Hoa Liên ở lại Khổng Gia trại lần này một lần là ở luôn nửa tháng, trong thời gian này, Bạch Hồ Hoàng một mình xông vào Khổng Gia trại, đại chiến với Khổng Tước Hoàng, hai người ngang sức ngang tài, cuối cùng Bạch Hồ Hoàng phần nọ rồi đi.

Không ít người cảm thấy vô cùng kinh ngạc với hành vi của hai vị Yêu Hoàng, chỉ có số ít người biết tại sao.

“Ngươi rốt cuộc đã cho Ngao Vô Song uống thuốc gì mà có thể khiến Bạch Hồ Hoàng nóng ruột thành cái dạng này?” Khổng Uyên ở lì trong viện của Hoa Liên, trong tay cầm một thứ quả màu đỏ găm nhồm nhồm.

“Độc, độc mà ông ta không giải được.” Hoa Liên cười, vô cùng rục rờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Không thể dung được sao

Vào lúc quan hệ của tộc Bạch Hồ và tộc Khổng Tước ngày càng căng thẳng, Hồ Hoàng cuối cùng cũng trở lại Đại Hoang sơn. Sau khi quay về, chuyện đầu tiên ông ta làm chính là đến Bạch Hồ tộc gặp Ngao Vô Song.

Tình hình cụ thể thế nào Hoa Liên không biết, Khổng Uyên chỉ nói với nàng có vậy. Đối với việc này, Hoa Liên cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

Hôm sau, Hồ Hoàng quay lại Hồ tộc. Tất cả dường như không có bất cứ thay đổi nào, đối với tình cảnh của Ngao Vô Song, ông ta không tức giận, cũng không lo lắng, thậm chí còn không có ý định đến tìm Hoa Liên.

Qua ba ngày, vào lúc Hoa Liên đang tu luyện, đột nhiên lại biến mất ở Khổng Gia trại, khi xuất hiện lại lần nữa thì đã ở trong Bạch Hồ tộc. Trong nháy mắt có thể chuyển nàng đến đây, người thần thông đến bậc này, e là tu vi còn cao hơn Yêu Hoàng một bậc.

Hoa Liên quét mắt qua tam đại Yêu Hoàng đứng nơi cao nhất, còn có các vị trưởng lão địa vị cực cao của ba tộc, chỉ đứng tại chỗ, sắc mặt trầm tĩnh.

“Hoa Liên, ngươi có thừa nhận đã đã thương Ngao Vô Song không?!” Thanh âm của Bạch Hồ Hoàng từ trên vọng xuống, vang dội khắp cả đại điện, giống như một tiếng nổ vang lên bên tai Hoa Liên.

Thân mình Hoa Liên run lên, cố gắng đè nén cảm giác sợ hãi không thể nào kháng cự kia xuống. Cũng không phải là nàng thực sự sợ hãi, chẳng qua là đây là một thứ không thể nào chống cự, áp chế về tu vi.

Nàng mới ngẩng đầu lên nhìn Bạch Hồ Hoàng, “Ta thừa nhận.”

“Không Mân, ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, là chính nàng thừa nhận. Hôm nay, ta thăm xét nàng, ngươi không có ý kiến gì chứ.” Bạch Hồ Hoàng Ngạo Nghiệp quay đầu nhìn qua Không Tước Hoàng, ánh mắt lạnh lẽo.

Không Mân nhìn Hoa Liên một cái, hai tay đan vào nhau, mắt khép hờ tựa vào chiếc ghế tựa mềm mại thoải mái, “Tùy ý”. Thái độ kia, thực giống như hoàn toàn không e ngại chuyện sống chết của Hoa Liên vậy.

Về phần Hồ Hoàng Vân Khi, mặt vẫn ẩn cười, giống như cảm thấy vô cùng hứng thú với khung cảnh trước mặt, ông ta cũng không mở miệng.

“Được, Hoa Liên, ngươi biết tội của mình chưa?”

Khóe miệng Hoa Liên nhếch lên, cười như không cười nhìn Bạch Hồ Hoàng, cho đến khi sát ý trong mắt ông ta càng trở nên rõ ràng, Hoa Liên mới nhàn nhạt mở miệng, “Luân Hồi, lấy từ ý sinh từ luân hồi, cực âm nhập thể, có thể bảo vệ cho thần hồn bất diệt.” Nói xong câu này, khóe miệng nàng nhướn lên, “Bạch Hồ Hoàng nên cảm tạ ta, cõi đời này, có ai không muốn đồng thọ với trời kia chứ.”

“Ngươi nhắc lại lần nữa!!” Ngạo Nghiệp đứng dậy từ trên ghế, kèm theo đó là một tiếng vang vỡ vụn, chiếc ghế bên dưới ông ta đã nát thành mấy mảnh.

Nhìn Ngạo Vô Song cả ngày phải chịu đựng nỗi đau đớn sống không bằng chết kia, Ngạo Nghiệp cuối cùng cũng không thể khống chế được nổi tức giận trong lòng, nếu không phải Không Mân và Vân Khi đều đang ở đây, ông ta thậm chí không biết mình có trực tiếp ra tay giết Hoa Liên hay không.

“Xem ra Bạch Hồ Hoàng không cho là như vậy rồi, thế thì thực đáng tiếc.”

“Giao giải được ra!” Thấy Hoa Liên vẫn bình tĩnh mà chống đỡ, hàn quang trong mắt Ngạo Nghiệp càng sâu.

“Thả mẹ ta ra.” Hoa Liên ngay cả lông mày cũng không nhíu, trước kia, nàng không có tư cách ra điều kiện với Yêu Hoàng, là bởi vì nàng chưa đủ mạnh. Bây giờ, tu vi của nàng mặc dù đã cao hơn, nhưng đứng trước mặt Ngạo Nghiệp chẳng qua cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Điểm duy nhất thay đổi chính là, nàng có tư cách, đứng ở đây, ra điều kiện với họ.

“Hồ Uẩn đã quay lại Hồ tộc, không liên can gì đến Bạch Hồ tộc của ta hết.” Ngạo Nghiệp hừ lạnh.

“Vậy cũng được, nếu Bạch Hồ Hoàng đã nói vậy, Hoa Liên cũng không cưỡng cầu, hy vọng tiểu thư Ngạo Vô Song có thể tiếp tục kiên trì. Đúng rồi, phải nói thêm một câu, muốn giải thoát, có chết cũng vô dụng, trừ phi diệt cả hồn phách của nàng ta đi, nếu không, nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi sự đau đớn đó.”

Thanh âm của Hoa Liên vô cùng êm ái, nhưng lại khiến cho mọi người trên đại điện nghe mà rung mình, không chỉ bởi Hoa Liên dám mạnh miệng với Bạch Hồ Hoàng Ngạo Nghiệp, mà vì cả những lời nàng đang nói. Nếu đúng như vậy, trên người Ngạo Vô Song rốt cuộc là thứ gì đây.

“Ha ha ha, Hoa Liên, ngươi lại dám uy hiếp ta?!” Ngạo Nghiệp giận quá hóa cười, ông ta không chút do dự vung một chưởng về phía Hoa Liên.

Chưởng kia còn chưa hạ xuống, mới chỉ riêng sát khí chưởng phong mang đến thôi đã khiến cho khóe miệng Hoa Liên ứa máu, nàng không tránh, không phải là không muốn, mà là tránh không thoát. Chỉ sau khi thực sự đối mặt, nàng mới có thể dễ dàng cảm nhận được, khi đối mặt với Bạch Hồ Hoàng, mình giống như một đứa con nít vậy, không chịu nổi một cú.

Oành một chưởng rơi xuống, thân thể Hoa Liên bay ra ngoài, toàn thân nàng khắp mọi chỗ đều gãy lìa, huyết dịch đỏ thẫm tuôn ra từ trong thất khiếu, nếu không phải Bạch Hồ Hoàng nương tay, sợ rằng bây giờ nàng đã là người chết.

Hoa Liên nằm trên đại điện, không nghe thấy gì, mở mắt, trong mắt là một mảng máu đỏ. Bởi vì bị thương quá nặng, nàng không thể duy trì thuật biến thân kia nữa, hơi thở nhàn nhạt của Hồ tộc trên người dần dần tàn đi.

Vân Khi nhìn thấy sự biến hóa trên người Hoa Liên, không khỏi thần sắc đại biến, trong mắt ông ta thoáng qua vẻ kinh hãi, nhắc chân bước một bước đã xuất hiện bên cạnh Hoa Liên.

“Ngươi không phải Hồ tộc.” Đây không phải là câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Ánh mắt của Hoa Liên chậm rãi cố định trên mặt Vân Khi, sau khi thấy sắc mặt khó coi của ông ta, từ từ rũ mắt xuống.

“Nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc có quan hệ thế nào với Hồ Uẩn!” Một tay Vân Khi đặt lên lồng ngực Hoa Liên, một luồng yêu lực mỏng manh truyền vào trong cơ thể nàng, nhanh chóng bù đắp lại nội thương trong cơ thể nàng cùng với vết thương khắp toàn thân.

Một chưởng kia của Bạch Hồ Hoàng không phải để lấy mạng nàng, nhưng cũng lưu lại trong cơ thể nàng không ít vết thương ngầm, nếu không phải có Vân Khi, cho dù Hoa Liên có khỏe lại, tu vi của nàng sợ rằng vĩnh viễn sẽ không tăng lên được.

“Mẹ ta.”

“Người không phải con gái ruột của nàng.” Lúc nói những lời này, giọng nói của Vân Khi đang run rẩy, nhưng Hoa Liên không phân biệt nổi, ông ta rốt cuộc là đang vui sướng hay là thương tâm, hoặc là cả hai.

“Vậy thì sao?” Hoa Liên mở mắt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ chăm chọc, “Chúng ta có phải mẹ con hay không, đối với người mà nói có gì khác nhau sao?”

“Tại sao nàng không chịu nói cho ta biết? Chẳng lẽ Vân Khi ta lại không dung nổi người?” Vân Khi đứng dậy, lùi lại hai bước, dường như bị đá kích rất lớn.

Hoa Liên trầm mặc không đáp, nếu như sớm nói cho Vân Khi, nàng và Hồ Uẩn không phải mẹ con ruột, ông ta có thể dung hạ nàng sao? Chưa chắc, có khi, nàng đã sớm thành một nắm đất vàng. Mẫu thân nàng, lúc nào cũng là người hiểu rõ Hồ Hoàng nhất, có lẽ là bởi vì bà ấy thực sự yêu người đàn ông này chăng?

Sau khi Vân Khi lùi lại phía sau, Ngao Nghiệp lại cách không gian mà túm Hoa Liên đứng dậy, dù thân thể bị cầm giữ chặt chẽ nhưng nàng vẫn không để lộ ra bất cứ vẻ căng thẳng nào, “Ngao Nghiệp, giết ta, đời này, không kẻ nào có thể cứu được Ngao Vô Song đâu, người cứ thử xem.” Lúc này, nàng gọi thẳng tên của Bạch Hồ Hoàng, trong mắt, có vẻ điên cuồng không hề che giấu.

Tưởng nàng sợ chết sao? Từ khi nàng tu luyện đến giờ, trải qua bao nhiêu sinh tử, nếu sợ, nàng đã không sống được đến giờ, nàng chẳng qua chỉ không cam tâm mà thôi.

“Được lắm, có can đảm, dám uy hiếp ta, người quả nhiên không tồi.” Trần Ngao Nghiệp hần gân xanh, tay phải siết thật chặt, Hoa Liên cảm thấy xương cốt trên người mình dường như cùng một lúc bị bóp nát ra.

Đúng vào lúc này, một tiếng kêu tê thanh liệt phé chói tai đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ta rất xác định

Thanh âm truyền đến từ nội điện, hơn nữa, chủ nhân của nó, nàng cũng rất quen thuộc, là Ngao Vô Song.

Khỏe miệng Hoa Liên khẽ nhếch, Bạch Hồ Hoàng cho rằng mấy ngày trước đã bắt đầu rồi sao, vậy chỉ có thể nói là suy nghĩ của ông ta quá tốt đẹp, thống khổ thực sự, kể từ bây giờ mới chân chính bắt đầu.

Nếu như nàng dự đoán không sai, những vết đen kia chắc hẳn đã biến mất trên da Ngao Vô Song. Bạch Hồ Hoàng nhất định đã vận dụng yêu lực của bản thân, những tưởng trực xuất được những vết đen kia, không biết là làm vậy chỉ khiến cho quá trình khuếch tán của những độc tố kia nhanh hơn mà thôi.

Thanh âm này khiến cho động tác trên tay Ngao Nghiệp càng ngoan độc hơn, sát khí trong mắt cũng càng thêm nồng nặc, “Khiến nàng trở lại bình thường, nếu không, người tất phải chết không nghi ngờ.”

“Tất phải chết không nghi ngờ? Muốn động thủ thì nhanh lên đi.” Thái độ của Ngao Nghiệp mới thực sự khiến cho Hoa Liên không còn sợ hãi, với tính cách của ông ta, nếu thực sự muốn mạng của nàng, nhất định sẽ không do dự lâu như vậy, xem ra, địa vị của Ngao Vô Song trong lòng ông ta cũng không hề thấp.

“Ngao Nghiệp, cứ tiếp tục như vậy, chịu khổ chỉ có muội muội của người thôi, ta thấy tốt nhất người nên ngồi xuống mà bình tĩnh nói chuyện với Hoa Liên đi.” Đây mới là lúc Không Mân góp lời. Vân Khi thì vẫn ngồi một bên, trầm mặc không nói gì, dường như đang suy tư chuyện gì đó.

“Không có gì để nói hết, nàng loại bỏ những thứ trên người Vô Song đi, ta tha cho nàng một mạng.” Trong mắt Bạch Hồ Hoàng, Hoa Liên chẳng qua chỉ là một con kiến nhãi nhép, một con kiến thì không có tư cách ra điều kiện với ông ta.

“Hoa Liên là khách của ta.” Không Mân đột nhiên ngừng đầu nhìn Bạch Hồ Hoàng, trong mắt lóe lên bốn luồng ánh sáng. Tình cảnh này khiến cho mọi người trong đại điện đều vô cùng chấn động, hết sức kinh ngạc.

Không Tước Hoàng chẳng lẽ lại vì Hoa Liên mà khai chiến với Bạch Hồ Hoàng?

Ánh mắt của Ngao Nghiệp ngưng trọng, sắc mặt càng thêm vẻ âm trầm, “Người muốn che chở cho nàng?”

“Ta chẳng qua là đang nói cho người biết chuyện này mà thôi, người có thể coi như không nghe thấy gì cả mà giết nàng.” Không Mân hừ một tiếng, ông ta không nói gì, lại tưởng là ông ta không tồn tại hay sao.

Hoa Liên dù sao cũng đang ở Không Gia trại, nếu không phải Hồ Hoàng mở miệng, chỉ bằng Ngạo Nghiệp mà cũng dám đến Không Gia trại của ông ta bắt người sao. Bởi vì chuyện vừa mới xảy ra, Ngạo Nghiệp lại càng khó hiểu với thái độ hiện giờ của Hồ Hoàng, đúng là thời cơ tốt để ông ta mở miệng.

Cuối cùng Ngạo Nghiệp trừng mắt nhìn Hoa Liên một cái, khiến cho nàng mắt không chế tâm thần một lần nữa, phun ra một ngụm máu, bấy giờ mới buông tay ném Hoa Liên qua một bên.

Hoa Liên một tay che ngực đứng dậy, từ từ rũ mắt xuống, giấu đi tâm tình trong mắt.

“Hồ Uẩn, đúng là đang ở trong Bạch Hồ tộc của ta. Có điều trước đó, ta muốn xác định người có năng lực để chữa khỏi cho Vô Song không.” Dưới sức ép của Không Mân, Ngạo Nghiệp cuối cùng cũng chọn thỏa hiệp.

“Có thể.” Trong mắt Hoa Liên lóe lên một tia châm chọc, Bạch Hồ Hoàng có ý đồ gì, nàng rất rõ ràng. Nếu bất cứ kẻ nào cũng có thể nhìn thấu được thủ đoạn của nàng, nàng căn bản đã không xứng là đồ đệ của Lạc Lâm Cửu.

Đối với giao ước của hai bên, Vân Khi từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, chỉ đến lúc nhắc tới Hồ Uẩn, ngón tay ông ta mới khẽ run lên.

Ngạo Vô Song được thị vệ của Bạch Hồ tộc đưa đến đại điện, toàn thân nàng ta trên dưới đều bị bao phủ bởi một tấm lưới màu hoàng kim, mỗi khi nàng ta giãy dụa, tấm lưới kia đều lóe lên một tầng kim quang chói mắt.

“Tốt nhất là người có khả năng chữa khỏi cho nàng. Cái giá cho việc lừa gạt ta, người không kham nổi đâu.” Ngạo Nghiệp bước xuống đứng bên cạnh Ngạo Vô Song, trong ánh mắt mang theo sự cảnh cáo.

Hoa Liên chẳng ừ chẳng dạ. Tay vừa lật, lò luyện đan xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Suy nghĩ vừa xoay chuyển, Nghiệt hỏa trong nháy mắt bùng lên, bao bọc lấy lò luyện. Một lần nữa nhìn thấy ngọn lửa đỏ như máu kia, ánh mắt Bạch Hồ Hoàng sững lại, ông ta nhớ, uy lực của ngọn lửa này chẳng phải chuyện đùa, cũng không biết rốt cuộc là tu luyện thể nào mà thành.

Hoa Liên không để ý đến những ánh mắt chăm chú xung quanh, thao túng Nghiệt hỏa nung nóng xung quanh lò luyện đan, sau đó lấy ra một viên đan được màu xám tro ném vào.

Sau khi viên đan được rơi vào lò luyện, chưa đến thời gian một chung trà đã biến thành một luồng sương mù, không đợi Hoa Liên có hành động gì đã chia thành bảy hướng, vọt vào trong thất khiếu của Ngạo Vô Song.

Sau khi thứ sương xám kia vọt vào, động tác giãy dụa của Ngạo Vô Song từ từ dừng lại, nhìn sắc mặt nàng ta dường như không còn đau đớn nữa.

Thấy vậy, Hoa Liên thu hồi Nghiệt hỏa, đồng thời, chiếc lò luyện đan cũng biến mất trong tay nàng. “Sao hả?” Hoa Liên đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía Ngạo Nghiệp.

Sắc mặt Ngạo Nghiệp âm trầm gập đầu, “Người đâu, đưa Hồ Uẩn ra đây.”

Thân là Yêu Hoàng, các phương diện đều phải có hiểu biết sơ sơ, cho dù ông ta không tinh thông nhưng cũng không kém là mấy so với đan sư bình thường. Nhưng, Ngạo Nghiệp thực không nhìn ra, viên thuốc màu xám tro mà Hoa Liên lấy ra rốt cuộc là thứ gì.

Hơn nữa, thủ đoạn hóa thuốc viên thành sương mù, ông ta cũng mới gặp lần đầu.

Hồ Uẩn được người ta đưa từ hậu điện ra, bà mặc một thân váy lụa màu tím nhạt, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt, bước chân nhẹ nhàng, thong dong đi về phía Hoa Liên, từ đầu đến cuối dường như bà căn bản không nhìn thấy Vân Khi.

Mà từ khi bà xuất hiện, ánh mắt của Vân Khi chưa từng rời khỏi bà. Cái nhìn gần như tham lam đó khiến cho ánh mắt Hoa Liên chợt lóe lên.

“Mẹ.” Hoa Liên nhìn Hồ Uẩn, “Mẹ vẫn ổn chứ?”

“Bình thường, sao đột nhiên lại quay về?”

“Có người nói với con Đại Hoàng son tương đối an toàn, về rồi mới phát hiện ra, hình như không phải như vậy.” Hoa Liên cười cười.

“A, hần có vẻ rất quan tâm đến con.” Hồ Uẩn đương nhiên biết Hoa Liên đang nhắc đến ai, từ lần trước khi người nọ đến Đại Hoàng son để tìm bà, bà đã cảm thấy, quan hệ của nam nhân này với con gái mình nhất định không chỉ như những gì Hoa Liên đã nói.

Hai mẹ con này hoàn toàn không để ý đến mọi người trên đại điện, trực tiếp tán gẫu việc nhà. Đám trưởng lão kia vì có ba Yêu Hoàng đang ở đây nên dù bất mãn trong lòng cũng không dám nói gì, chỉ có mấy trưởng lão của Hồ tộc, ánh mắt nhìn về phía Hồ Uẩn có vẻ cực kỳ lãnh lẽo cùng với khinh thường.

“Mẹ sống ở đây thế nào?” Nhìn dáng dấp của Hồ Uẩn, dường như không bị hành hạ gì, tình huống này cũng nằm trong dự liệu của Hoa Liên.

“Bình thường, ở đâu cũng giống nhau.”

Hoa Liên gật đầu một cái, bấy giờ mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Không Mân, “Không Tước Hoàng đã đồng ý với ta sẽ bảo vệ mẹ ta được bình an,

không biết sau chuyện này mẹ ta có thể ở lại Khổng Gia trại được không?”

“Đĩ nhiên là có thể.” Khổng Mân mỉm cười gật đầu một cái với Hồ Uẩn.

Trước kia ông ta cũng không hiểu tại sao Vân Khi lại coi trọng một Hồ Uẩn có tu vi, địa vị chênh lệch quá nhiều với hắn như thế, giờ, cũng hiểu ra đôi chút.

Nữ nhân này, quả thực khác biệt với người thường. Tính tình của Hoa Liên, e chắc cũng bị ảnh hưởng bởi nàng ta.

“Vây xin đa tạ Khổng Tước Hoàng.” Hồ Uẩn cũng không cự tuyệt đề nghị của Hoa Liên, dù sao giống như bà đã nói, hiện giờ, có đi đâu cũng giống nhau. Chẳng qua là có chút ngắc nhiên trong lòng, Hoa Liên rút cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến cho Khổng Tước Hoàng ra tay hỗ trợ.

“Nàng xác định, muốn đến Khổng Gia trại sao?” Lúc này, Vân Khi vẫn im lặng đột nhiên mở miệng.

Sắc mặt Hồ Uẩn không chút thay đổi, cũng chẳng hề quay đầu lại, “Ta rất xác định.”

Vân Khi đứng dậy, nhìn nàng thật sâu một cái, xoay người bỏ đi, chớp mắt đã biến mất giữa thiên địa.

“Ba ngày sau, đưa Ngao Vô Song đến Khổng Gia trại, ta sẽ giải độc cho nàng.” Hoa Liên kéo tay Hồ Uẩn, nói với Ngao Nghiệp một câu, sau đó đi cùng với Khổng Mân.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Qua cầu rút ván

Khổng Tước Hoàng dẫn người đi rồi, sắc mặt của Bạch Hồ Hoàng cũng không khá hơn chút nào, đám trưởng lão còn ở lại cũng nom nớp lo sợ, chỉ sợ không cẩn thận bị giận chó đánh mèo.

Ngao Nghiệp mặt đầy vẻ âm trầm đứng trên đại điện không nói một lời, trong lòng lại thoáng qua không ít suy nghĩ. Khổng Mân từ xưa đã là một kẻ không có lợi thì sẽ không dây vào, hắn đã trợ giúp Hoa Liên như vậy, tất đã lấy được thứ gì đó khiến hắn động tâm. Ví dụ như... độc mà Ngao Vô Song trúng phải.

Dù sao ông ta cũng là Yêu Hoàng một phương, dĩ nhiên là hiểu biết cũng nhiều hơn Yêu Tu bình thường, đan độc ông ta cũng đã từng gặp, trên tay cũng có một ít nhưng chưa từng nhìn thấy thứ nào quý dị như vậy, nếu đan độc này là do Hoa Liên luyện chế ra, thì như vậy, nàng đích thực là rất có giá trị. Chẳng qua là so sánh giữa giá trị này và đại cục, vẫn có chút nhỏ bé không đáng kể.

Lần này Khổng Mân có thể giúp nàng ta, nhưng lần sau nàng ta có thể an ổn được sao?

Nghĩ đến đây, sát khí trên người Ngao Nghiệp dần dần rút đi, chân mày thoáng giãn ra, các trưởng lão trên đại điện cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. “Mai đưa Ngao Vô Song đến Khổng Gia trại.”

Hắn cũng muốn xem xem, Hoa Liên rút cuộc có bao nhiêu thủ đoạn.

Sau khi quay lại Khổng Gia trại, biết hai mẹ con nàng có chuyện cần nói, Khổng Mân và Khổng Uyên đã tránh đi trước. Hoa Liên đi bên cạnh Hồ Uẩn, từ từ bước về phía chỗ ở của mình.

Trong lòng Hoa Liên mơ hồ có một ý niệm chẳng lành, từ lúc nàng nhìn thấy Hồ Uẩn, ý niệm này vẫn chưa từng ngừng lại. Phải chăng nàng không nên trở về?

“Tiểu Liên, con không nên quay về.” Bước chân Hồ Uẩn chậm lại, trong giọng nói mơ hồ lộ ra vài phần mệt mỏi.

“Mẹ, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hoa Liên chợt dừng bước.

“Sợ rằng Yêu tộc sẽ liên thủ với Chính đạo, hai bên đã định ra một hiệp nghị, con... cũng nằm trong hiệp nghị đó.” Hồ Uẩn dừng bước, quay đầu nhìn về phía Hoa Liên, trong mắt mang theo sự áy náy nhàn nhạt.

Nếu không phải vì bà, Hoa Liên đã không bị cuốn vào những chuyện này.

Hoa Liên rũ mắt, thanh âm dần trở nên lạnh lẽo, “Là Linh Lung cung đề xuất?”

“Trừ Kim Luân tự, Nhị cung Tam điện của Chính đạo đã thay mặt toàn bộ đồng ý, Yêu tộc đang suy nghĩ chuyện này.” Tuy nói là suy nghĩ, nhưng sự thực đã bày ra trước mắt, nếu không phải như vậy, Vân Khi đã không hạ thù với bà trước.

Ngao Vô Song, chẳng qua chỉ là một kẻ chết thay mà thôi, điểm này Hồ Uẩn hiểu rõ trong lòng. Vân Khi sẽ không ra tay với bà, nhưng lại không thể không giao Hoa Liên ra, cho nên mới xảy ra chuyện bà bị Ngao Vô Song bắt này.

Khổng Tước Hoàng tại sao lại đổi ý giữa chừng, bà không biết, bà chỉ biết là, một Khổng Tước Hoàng, không thể giữ được Hoa Liên, trừ phi bên phía Chính đạo chịu nhả ra.

“Con cũng không biết là sức hút của mình lại lớn đến vậy.”

“Nghe nói là bởi vì Linh Lung cung mới được một vị tiên bối đã vượt qua sáu đạo thiên kiếp xuất chiến.”

“Cho nên con bị coi như cống phẩm, dâng cho Thương Tinh sao...” Hoa Liên lẩm bẩm tự nói, ngay sau đó nhếch lên một nụ cười lạnh, “Yêu tộc cảm thấy, đám Ma Tu kia nhất định sẽ thua ư?”

Hồ Uẩn ngẩng đầu nhìn lên khoảng không trên đỉnh đầu, khẽ thở dài, “Ai mà biết được.”

“Chuyện này... xảy ra từ bao giờ?” Hoa Liên đột nhiên hỏi.

Hồ Uẩn sững sờ một chút, “Đại khái khoảng hơn hai tháng trước.”

“Nói vậy... chắc hẳn sớm đã biết rồi...” Đã vậy, hẳn còn đưa mình quay về, hẳn làm vậy là có ý gì? Có phải hẳn đã biết được chuyện gì, cho nên mới yên tâm đưa mình về Đại Hoang sơn như vậy?

Hoa Liên không nhận được có chút ảo não, nàng dường như vĩnh viễn không đoán nổi suy nghĩ của Ân Mặc, cảm giác này, thực khiến người ta khó chịu.

“Hắn? Con nói là hòa thượng tên Niết Thiên đó?”

Thấy mẫu thân cười như không cười mà nhìn mình, Hoa Liên cảm thấy mặt hơi nóng lên, nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Tiểu Liên, con hiểu hẳn lắm sao?” Con gái có quan hệ tốt với Khổng Uyên, bà không hề lo lắng, nhưng còn Ân Mặc, khi hẳn lẳng lẳng không một tiếng động xuất hiện trước mặt mình, Hồ Uẩn bị kinh sợ không ít.

Không chỉ vì việc hẳn là một Phật Tu mà lại có thể xuất hiện ở Đại Hoang sơn này, mà còn vì, bà có thể nhìn thấy sự băng lãnh ẩn sau nụ cười của nam nhân kia.

Cảm giác đó không phải là cố ý tạo ra, mà là một thứ đã ăn sâu vào xương tủy, không thể nào xóa bỏ.

Bởi vì chưa từng gặp Hoa Liên và Ân Mặc ở bên nhau cho nên Hồ Uẩn đến giờ vẫn rất lo lắng. Bà không biết, Ân Mặc muốn lấy thứ gì trên người Hoa Liên.

Câu hỏi của Hồ Uẩn khiến cho Hoa Liên trầm mặc một lúc, nàng đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Nàng biết thân phận của Ân Mặc, một vài thứ vui đáng ghét, tính tình của hẳn, nhưng, những gì nàng biết, là thực sao? Điểm này, mới là thứ nàng không xác định.

Trong mắt nàng, Ân Mặc quá mức phi thường, không gì không làm được. Sự cường đại đó khiến cho nàng cảm thấy Ân Mặc mà nàng biết, thực ra là giả chưa biết chừng.

“Con không quá hiểu hẳn, nhưng hẳn sẽ không làm con tổn thương.” Hoa Liên nhìn về phía Hồ Uẩn, rất nghiêm túc nói với bà.

Hồ Uẩn yên lặng nhìn Hoa Liên, một lúc lâu mới gật đầu một cái, “Vậy là được rồi. Tiểu Liên, hiện giờ Đại Hoang sơn đối với con mà nói cũng không an toàn, nếu Khổng Tước Hoàng chịu giúp con, không bằng để ông ta đưa con rời khỏi chỗ này đi.” Hồ Uẩn cũng không muốn đặt hy vọng trên người Khổng Tước Hoàng, chẳng qua là, bà không có năng lực để bảo vệ Hoa Liên.

Quả nhiên, giống hệt những gì Ngao Vô Song nói, rời khỏi Vân Khi, bà chẳng là gì cả, không có bất cứ thứ gì. Nhưng dù như vậy, bà vẫn đứng về phía Hoa Liên, bà đã từng phải chịu nỗi đau mất người thân, bà không muốn chịu nỗi đau ấy lần thứ hai.

“Mẹ, chuyện này cứ để con xử lý, mẹ yên tâm đi, bọn họ không động đến con được đâu.”

Thấy Hoa Liên chắc chắn như vậy, Hồ Uẩn cũng không hỏi gắng nữa, hai mẹ con nắm tay tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Hồ Hoàng đại khái là rất lo Hoa Liên sẽ đổi ý, ngày hôm sau đã phái người đưa Ngao Vô Song đến Khổng Gia trại. Thứ thuốc lần trước Hoa Liên sử dụng cho Ngao Vô Song ở Bạch Hồ tộc vẫn chưa mất hiệu quả, thân thể nàng ta không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền.

Nhưng chỉ có mình Hoa Liên biết, ngoài mặt thoát nhìn như nàng ta vẫn đang hôn mê, thực tế, những đau đớn nàng ta phải chịu vẫn không mất đi tí nào, chẳng qua là không biểu hiện ra ngoài thân thể mà thôi. Người khiến cho nàng phải ghi hận, nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Sau khi đưa Ngao Vô Song đến hậu viện nơi nàng ở, Hoa Liên giống như quăng một đồng rác ném người vào trong góc, căn bản không hề có ý cứu

người.

Nếu không phải kiêng dè chỗ này là Khổng Gia trại, mấy tên hộ vệ của Bạch Hổ tộc kia chắc đã sớm xé xác Hoa Liên. Mỗi lần ra cửa đều thấy bọn họ đứng canh chừng ở ngoài viện, hung dữ nhìn trừng trừng nàng khắp nơi, Hoa Liên trái lại không có tí căng thẳng nào, vẫn nên làm gì thì làm việc ấy, đợi cho đến ngày thứ ba, Ngao Vô Song cuối cùng cũng có thể động đây.

Sáng sớm, Hoa Liên còn chưa ra khỏi cửa đã có thể nghe thấy tiếng chửi rủa của Ngao Vô Song, dĩ nhiên, nàng không hề ngạc nhiên tí nào khi mình trở thành đối tượng bị chửi rủa.

Cũng may thân thể Ngao Vô Song vẫn bị trói buộc như cũ, nếu không với mức độ oán hận của nàng ta với Hoa Liên, sợ rằng sẽ trực tiếp ra tay giết người chưa biết chừng.

Chờ đến khi Hoa Liên ra cửa, bên ngoài viện của nàng đã có không ít người, có một số là bị tiếng chửi rủa kia thu hút, còn một số là đặc biệt đến xem Hoa Liên làm thế nào để giải hết độc cho Ngao Vô Song.

Hoa Liên cũng không có ý định biểu diễn cho quần chúng xem, giờ tay phải siết chặt giữa không trung, cổ Ngao Vô Song giống như đã buộc một sợi dây bị nàng kéo vào trong phòng, đóng cửa lại, bên trong chỉ còn lại hai người bọn họ.

Dù sao Hoa Liên cũng là khách do Khổng Mân tự mình mời đến, đám yêu quái vậy xem mặc dù tu vi cao hơn nàng rất nhiều nhưng cũng không dám tự tiện vận dụng thần thức để dò xét những gì xảy ra trong phòng.

Có điều hai người mới đi vào chưa bao lâu, đã nghe thấy một tiếng hét thê thảm vọng ra từ bên trong, thanh âm kia quanh quẩn giữa không trung hồi lâu vẫn chưa tiêu tan, chỉ mới nghe thôi đã thấy da đầu tê dại.

Đám người ngoài cửa hai mắt nhìn nhau, nếu không có người chặn lại, mấy gã hộ vệ của Bạch Hổ tộc đã sớm vọt vào.

Lúc này, trên da của Ngao Vô Song, những vết đen kia lại nổi lên, những vết đen dày đặc từ từ chuyển động trên làn da của nàng ta, theo sự khuếch tán của viên thuốc màu trắng trong tay Hoa Liên, những vết đen kia chuyển động ngày càng nhanh, đột nhiên có một vết đen vọt ra từ làn da của Ngao Vô Song, sau đó liền biến thành một luồng khói đen tan biến.

Mỗi khi một vết đen biến mất, Ngao Vô Song đều kêu thảm thiết một lúc lâu, Hoa Liên ngồi trên ghế mỉm cười nhìn nàng ta, vẻ mặt không có lấy một tia dao động.

“Đau không?”

Ngao Vô Song khó khăn ngẩng đầu lên, cặp mắt đỏ chạch nhìn trân trân vào Hoa Liên, bởi vì cơn đau đớn trên người, môi của nàng ta đã bị cắn nát.

Hoa Liên quét mắt nhìn nàng ta một cái, nhàn nhạt nói: “Muốn giết ta? Có rất nhiều kẻ đều muốn ta chết, cho nên, ngươi còn phải xếp hàng.” Sau khi viên thuốc màu trắng trên tay hoàn toàn biến mất, Hoa Liên thu hồi lò luyện đan, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Nàng cũng không tính ở lại đây tiếp tục nghe Ngao Vô Song gào thét, với mức độ trúng độc của Ngao Vô Song, tiếng kêu thê thảm này ít nhất còn phải kéo dài một hai ngày nữa, hy vọng nàng ta có thể chịu được.

Sau khi Hoa Liên đi ra chợt phát hiện, ánh mắt của đám yêu quái đứng bên ngoài nhìn nàng đầy vẻ... sợ hãi. Nàng trông dọa người lắm sao?

“Tiểu Hoa Hoa, rốt cuộc ngươi đã làm gì trong phòng vậy, tại sao lại kêu thành cái dạng này?” Khổng Uyên vẫy vẫy tay về phía Hoa Liên, gọi nàng qua.

“Giải độc thôi, chẳng qua là quá trình, hơi khó nhìn một chút, nếu ngươi có hứng thú thì có thể vào xem.” Hoa Liên chỉ chỉ cửa phòng, nàng sợ Khổng Uyên xem xong rồi sẽ phát sinh chướng ngại về mặt tâm lý.

Khổng Uyên do dự một chút, cuối cùng nổi sợ hãi chiến thắng lòng hiếu kỳ, tiếng kêu đó quả thực có chút ghê người, cho nên, vẫn là thôi đi.

Như dự đoán của Hoa Liên, sau khi độc trong cơ thể Ngao Vô Song được trừ sạch, nàng ta không hề đi, trái lại còn có một nhóm người của Bạch Hổ tộc đến.

“Chẳng lẽ Yêu Hoàng đều rảnh rỗi như vậy sao?” Hoa Liên đang ngồi trong sân nói chuyện phiếm với Hồ Uẩn, thân ảnh của Bạch Hổ Hoàng đột nhiên xuất hiện, phía sau ông ta còn có một đám Yêu tu mà Hoa Liên không nhìn thấu tu vi đi theo. Nhìn tư thế này, không giống như đến đón người, cũng không giống như đến để cảm ơn.

Hoa Liên liếc Ngao Nghiệp một cái, hừ lạnh nói.

“Hoa Liên, ngươi chết đến nơi rồi mà còn không biết hối cải!” Ngao Nghiệp quát lên.

“Quả nhiên, qua cầu rút ván mới đúng là tính cách của Bạch Hổ Hoàng, tiểu yêu ta coi như cũng đã được mở mang tầm mắt.” Lời của Hoa Liên khiến cho sắc mặt của Ngao Nghiệp trở nên vô cùng khó coi, ông ta vươn tay tóm lấy Hoa Liên, người chưa tóm được, đã chụp phải một chiếc lò luyện đan to bằng bàn tay.

“Ngao Nghiệp, sư phụ ta muốn hàn huyên với ngươi một chút.” Hoa Liên quay đầu nhìn về phía Ngao Nghiệp, trên mặt mang theo một nụ cười rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Yêu Hoàng nhận lỗi

Những lời điên cuồng này của Hoa Liên khiến cho Ngao Nghiệp sững sốt một chút, sau đó ông ta lập tức cười lạnh, “Hoa Liên, chết đến nơi rồi còn muốn đùa giỡn lão phu.” Nói xong, tay phải từ từ siết chặt, muốn bóp nát chiếc lò luyện đan kia, nhưng dùng đến năm thành công lực mà chiếc lò luyện đan kia vẫn không mảy may hao tổn.

Bản thân thân thể của Yêu Tu vốn đã vô cùng cường hãn, tộc Bạch Hồ lại càng như vậy, một cú siết kia của Ngao Nghiệp, pháp khí bình thường chưa chắc đã chịu được.

“Tiểu tử Bạch Hồ tộc, lá gan của ngươi không nhỏ, đồ lão phu đưa cho đồ đệ mà ngươi cũng dám hủy.” Đúng vào lúc này, trong đầu Ngao Nghiệp đột nhiên xuất hiện một giọng nói.

Về mặt hấn đột nhiên phát lạnh, dùng thần thức dò xét bốn phía tỉ mỉ một lần, cuối cùng tầm mắt rơi vào chiếc lò luyện đan trong tay. Cặp mắt hấn từ từ nheo lại, dùng thần thức đẩy vào lò luyện đan, ai ngờ vừa mới xâm nhập đã bị một luồng thần niệm mạnh hơn hấn không biết bao nhiêu lần đè lại.

Ở Yêu tộc, người mạnh hơn Ngao Nghiệp đích xác là có, địa vị của Yêu Hoàng cao, đó là bởi vì những tiền bối phía trên Yêu Hoàng đều đang chuẩn bị ứng phó với chín đạo Thiên kiếp, không rảnh rang mà bận tâm đến bọn họ.

Ai mà ngờ được, đằng sau Hoa Liên lại có một nhân vật như vậy.

“Tiền bối tu vi thông thiên, vẫn bồi bồi phục.” Thần niệm bị áp chế chặt chẽ, một ý niệm cường đại đang không ngừng đánh úp vào thần niệm của hấn, nếu như tâm thần thất thủ, hấn rất có thể sẽ biến thành một phế nhân, điểm này trong lòng Ngao Nghiệp vẫn rõ ràng, cho nên không dám chậm trễ dù chỉ một chút, dùng hết toàn lực để chống đỡ lại luồng ý niệm căn bản không thể nào kháng cự kia.

Cũng may đối phương chỉ định cho hấn một bài học, ý niệm vẫn duy trì trong giới hạn của hấn, Ngao Nghiệp mặc dù cực khổ nhưng cũng không bị thương tổn quá lớn, dĩ nhiên, về mặt tinh thần thì nhất định đã bị đá kích rất nhiều.

“Hừ, Hoa Liên là đệ tử của lão phu, ai dám động đến nàng, lão phu sẽ diệt cả tộc kẻ đó!” Giọng nói mang theo vài phần khó chịu lại một lần nữa vang lên trong đầu Ngao Nghiệp.

“Dạ, vẫn bồi bồi rồi, còn chưa thỉnh giáo được tôn tính đại danh của tiền bối?” Luồng ý niệm kia rút cục cũng thôi lui, Ngao Nghiệp bấy giờ mới vươn tay lau mồ hôi. Hấn liếc nhìn Hoa Liên, sau đó dờ mắt, thật đúng là, thể sự khó lường...

“Tục danh của lão phu ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần nhớ, lão phu vẫn ở Đại Hoang sơn này trông chừng ngươi là được.”

“Dạ, lần này là lỗi của vẫn bồi, vẫn bồi sẽ lập tức giải trừ liên minh với chính đạo.” Chuyện Hoa Liên và Thương Tinh có thù oán đã chẳng phải là đề tài gì mới mẻ, trong lòng Ngao Nghiệp cũng hiểu. Đề trấn an kẻ mạnh thần bí này, hấn chỉ có thể làm vậy.

“Không cần, chuyện của Hoa Liên tự nàng sẽ giải quyết, có điều, nếu để ta biết có kẻ nào trong số các ngươi âm thầm hạ thủ với nàng...”

“Xin tiền bối yên tâm, tuyệt sẽ không xảy ra chuyện như vậy một lần nữa.” Có cam kết của đối phương, Ngao Nghiệp lại thở phào nhẹ nhõm. Sau lưng hấn không phải không có kẻ mạnh, chỉ là ngầm qua mấy vị lão nhân gia trong tộc kia, so với vị này, sợ rằng kém hơn không chỉ một bậc.

Dù sao Hoa Liên chẳng qua cũng chỉ đắc tội với mình Linh Lung cung mà thôi, cho dù không có nàng, đám chính đạo kia cũng sẽ chẳng quá mức đề ý.

Chuyện vừa mới xảy ra, trong cái nhìn của người khác, bắt quả chỉ thoáng qua mà thôi. Không ai biết Bạch Hồ Hoàng rốt cuộc là mắc bệnh gì, đột nhiên lại cung kính hai tay nâng lò luyện đan trả tận tay Hoa Liên, “Chuyện lúc trước đều là hiểu lầm, hy vọng Hoa Liên tiểu thư đừng để trong lòng.”

Bạch Hồ Hoàng Ngao Nghiệp mà lại cúi đầu nhận lỗi với người khác, chuyện này quả thực còn khiến người ta thấy khó hiểu hơn cả việc hai phe Chính Ma hòa hảo, tính khí của Bạch Hồ Hoàng có ai còn lạ gì, bắt ông ta phải cúi đầu, chẳng bằng chém ông ta một đao còn thực tế hơn.

“Bạch Hồ Hoàng khách khí rồi, nếu không có việc gì khác thì Hoa Liên không tiễn.”

“Cáo từ.” Ngao Nghiệp hiển nhiên cũng không muốn để người khác chế giễu, chỉ nói vài câu rồi bỏ đi.

Chuyện này mặc dù xảy ra ở Khổng Gia trại, hơn nữa khi đó trừ người mà Bạch Hồ Hoàng mang đến ra, Hoa Liên cũng không thấy có kẻ nào khác xuất hiện, nhưng tin Bạch Hồ Hoàng nhận lỗi với Hoa Liên rốt cuộc vẫn truyền ra ngoài.

Không thể không nói, tốc độ buôn chuyện ở Đại Hoang thực sự không phải chỉ nhanh ở mức bình thường.

Hành động của Bạch Hồ Hoàng dĩ nhiên là dẫn tới nhiều phương suy đoán, nhưng cuối cùng ông ta vẫn không ra mặt giải thích bất cứ lời nào cho hành động lần này, coi như là chấp nhận.

Chuyện lần này lại khiến cho Đại Hoang son dậy sóng không nhỏ vì Hoa Liên, thiếu chút nữa đã giết được muội muội của Bạch Hồ Hoàng, kết quả Bạch Hồ Hoàng còn tự mình đến xin lỗi, tất cả đều nói lên rằng, phía sau Hoa Liên, tất cả mọi người đều rõ ràng trong lòng.

Chẳng trách nàng dám ở bên ngoài lớn lối như vậy, ngay cả cung chủ Linh Lung cung cũng dám giết, hóa ra là có chỗ dựa. Những câu thế này, ở Không Gia trại Hoa Liên đã nghe được không ít.

Cho dù thế nào đi nữa, thái độ của Bạch Hồ Hoàng đã khiến cho toàn bộ Đại Hoang son biết, Hoa Liên, là người bọn họ không thể chọc tới. Đó cũng là một cách xin lỗi của ông ta với Hoa Liên, dĩ nhiên, nếu Bạch Hồ Hoàng và Không Tước Hoàng đã đồng thời tỏ thái độ, chuyện của Hoa Liên đã chẳng còn là vấn đề gì to tát.

Bước ngoặt đột nhiên xuất hiện cũng không giúp Hoa Liên vui vẻ được mấy, bởi vì Vân Khi đã đích thân đến Không Gia trại. Lúc ông ta đến, Không Mân đã tự mình nghênh đón, người dù còn chưa đến chỗ Hoa Liên nhưng ông ta muốn làm gì, tất cả mọi người đều rõ ràng trong lòng.

“Mẹ, mẹ định quay về với ông ta sao?” Hai mẹ con đứng trên Vọng Phong nhai sau Không Gia trại nói chuyện phiếm, ở đây hàng năm sẽ có ba tháng có hắc phong nổi lên, giờ mặc dù chưa đến ngày nhưng gió cũng đã lớn dần, Yêu Tu bình thường ở Không Gia trại sẽ không xuất hiện ở đây.

Hồ Uẩn bình tĩnh nhìn về phía xa, váy lụa mỏng trên người bị gió thổi tung, lộ ra bắp đùi thon dài trắng tấp. Bao nhiêu năm nay, Hoa Liên vẫn cảm thấy, không có ai đẹp hơn Hồ Uẩn, cũng không có ai tốt hơn Hồ Uẩn.

Nàng không muốn để Hồ Uẩn quay lại Hồ tộc, nơi đó giống như một cái nhà giam hoa lệ, cầm tù bà trong đó, vĩnh viễn không thể thoát ra.

“Phải, nếu không, ta còn có thể đi nơi nào đây?” Giọng nói của Hồ Uẩn rất bình thản, bà nghiêng đầu liếc nhìn Hoa Liên, mỉm cười với nàng, vươn tay gạt những sợi tóc mai bay loạn trên trán nàng, “Tiểu Liên, đừng lo cho mẹ, hấn sẽ không làm gì mẹ cả.”

“Nhưng mà...”

“Trước kia chín trưởng lão của Hồ tộc cấu kết vu hãm cha ta, Vân Khi biết rõ cha ta chẳng làm gì cả, lại đích thân giết ông ấy.” Hồ Uẩn dời mắt khỏi Hoa Liên, ánh mắt trở nên có chút mờ lung, “Ta không hiểu nổi, người đàn ông mà ta ngưỡng mộ, tại sao lại làm ra chuyện như vậy. Sau này, ta mới biết, đó chẳng qua chỉ là một cái đỉnh hấn gài sẵn mà thôi, hấn không thích có người chống đối, cho nên phụ thân ta, và cả chín trưởng lão kia nữa, cuối cùng đều chết hết.”

“Mẹ...” Những chuyện này, lần đầu tiên Hồ Uẩn kể với nàng, Hoa Liên không sao ngờ nổi, giữa hai người họ còn vắt ngang mối thù giết cha.

Mẹ nàng rốt cuộc đã ôm tâm trạng thế nào mà lấy người đàn ông kia?

“Tiểu Liên, Bạch Hồ Hoàng mặc dù thoát nhìn hành xử quái đản lỗ mãng, nhưng lá gan không lớn, có lời của hấn, con có thể yên tâm sống ở Không Gia trại, không ai dám chọc đến con đâu. Nhưng mẹ thì nhất định phải quay về cùng hấn.” Khác với hai Yêu Hoàng kia, Vân Khi là một kẻ điên, vì một chuyện, hấn có thể liều lĩnh không màng đến tất cả, vô luận là ai ngăn trước mặt, hấn cũng sẽ không lùi bước.

Mấy năm nay lòng vòng quanh bà đã chịu đủ rồi, nếu trốn không thoát thì không cần phải né tránh nữa. Tu vi của bà không thể tăng lên, tuổi thọ có hạn, cho dù có không buông tay thì hấn có thể kiên trì được bao lâu đây.

“Tiểu Liên, nếu như có một ngày con muốn rời khỏi đây thì... đừng quay về nữa.”

“Con...” Hoa Liên nói không nên lời, đột nhiên liếc thấy một cái bóng trắng, chẳng biết từ khi nào Vân Khi đã xuất hiện ở phía sau, cách hai người không xa, ánh mắt của ông ta vẫn đặt trên người Hồ Uẩn, Hoa Liên cũng không phân biệt nổi, những tình cảm trong mắt ông ta rốt cuộc là thứ gì.

“Uẩn Nhi, chúng ta phải về thôi.”

Khi Hồ Uẩn xoay người lại, trên gương mặt Vân Khi xuất hiện một nụ cười, ánh mắt của ông ta dường như cũng đang cười...

Cuối cùng, Hồ Uẩn vẫn cùng Vân Khi rời khỏi Không Gia trại, Hoa Liên không biết, lần chia ly này, đến bao giờ mới có thể gặp lại. Hoặc có lẽ, vĩnh viễn sẽ không thể gặp lại.

Vân Khi dùng một nhà giam hoa lệ để giam cầm Hồ Uẩn bên trong, thực ra, bị giam đầu chỉ có mình Hồ Uẩn, chẳng phải ông ta cũng vậy sao.

...

Liên minh giữa Chính đạo và Yêu tộc đã thành lập, trong Đại Hoang son, càng ngày càng có nhiều Yêu Tu rời đi, ngay cả Không Gia trại cũng có không ít người đi.

Nghe nói, Bạch Hồ Hoàng trấn giữ Trung Châu chống lại Ma Tu đã tiến thêm một bước xâm nhập. Chuyện của Hoa Liên tựa như chuồn chuồn lướt

nước, cứ thế trôi qua, ngay cả một chút gợn sóng cũng không có.

Không còn ai nhắc đến Hoa Liên nữa, ngay cả vị Ma tôn vẫn kêu gào muốn Kim Luân tự giao Hoa Liên ra cũng không nhắc đến nàng. Đường như tất cả mọi người đều đã quên bống mất cái tên này, dĩ nhiên, có người vĩnh viễn sẽ không quên được nàng, ví dụ như, Thương Tinh.

“Hoa Liên, ta quả thực đã xem thường ngươi.” Thương Tinh ngồi trên đại điện của Linh Lung cung, ngọc giản trong tay nháy mắt bị đông cứng thành băng vỡ vụn vung vãi đầy trên đất. Nàng ta không hề che giấu sát ý nồng đậm trong mắt, vốn tưởng lần này Hoa Liên trốn không thoát, ai ngờ đằng sau nàng còn có một chỗ dựa vững chắc, vững chắc đến mức ngay cả Bạch Hồ Hoàng cũng không dám đắc tội.

“Chắc, Thương Tinh, ngươi quá để ý đến nàng.” Trên cây cột chống đỡ đại điện, Băng Long chậm rãi di chuyển phía trên, lời nói mang theo vài phần cười nhạo truyền ra từ trong miệng hắn.

“Không cần ngươi quan tâm!” Nàng đương nhiên biết mình quá để ý đến Hoa Liên, lần trước căn bản chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi, tu vi của nàng ta thấp hơn mình nhiều như vậy, lần sau chỉ cần gặp mặt, nàng ắt có cơ hội khiến cho Hoa Liên chết đến không thể chết thêm được nữa. Nhưng, nàng vẫn không thể nào buông lỏng, có lẽ, Hoa Liên đã thành tâm ma của nàng. Chỉ có nhanh chóng giết nàng ta mới là biện pháp tốt nhất là giải quyết tâm ma.

“Ta lại có một cách, có thể khiến cho nàng tự chui đầu vào lưới đây.” Băng Long lại lên tiếng.

“Cách gì?” Thương Tinh nhìn về phía Băng Long. Giữa nàng và Băng Long không có giao tình, chỉ có giao dịch, hắn giúp nàng một lần, nàng phải trả lại cho hắn một lần, mỗi lần trả nợ cho hắn, nàng cũng cứu từ nhất sinh.

Nếu không phải vì Hoa Liên không chịu rời khỏi Đại Hoang sơn, nàng việc gì phải để Băng Long giúp một tay.

“Con gái của Huyết Ma điện chủ đòi trước không phải có giao tình rất tốt với tiểu Hoa yêu kia sao, nếu như ta không tính sai, tiểu cô nương kia giờ đang ở trong thành Nam Khê sơn thì phải.”

Chân mày Thương Tinh nhíu lại, giờ đã hiểu ý tứ của Băng Long. “Quả nhiên là chủ ý rất hay, lần trước có thể vì nàng mà liều mình cứu người, lần này, ta không tin là nàng không mắc câu!” Thương Tinh cười lạnh, tiếng cười quanh quẩn trong đại điện yên tĩnh lạnh như băng, trước sau vẫn không tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đẩy ngã

Sau khi Hồ Uẩn đi rồi, cảm xúc của Hoa Liên vẫn không tốt, ở trong Không Gia trại cũng chỉ có Không Uyên lúc nào rảnh rỗi thì đến tìm nàng. Có điều dạo này Không Uyên hình như muốn đi tìm Tiểu Phượng Vũ, chắc cũng sẽ phải rời đi một thời gian.

Nếu không phải Ân Mặc lại cảnh cáo nàng lần nữa, trong thời thế này, cho dù là thành Nam Khê sơn cũng không phải là chốn yên ổn thì nàng đã sớm chạy qua bên kia rồi. Cho dù Quân Hầu có ngày ngày kề cận bên Tiểu Chi thì ít ra cũng có người nói chuyện phiếm với nàng.

Trước khi đi, Không Uyên đặc biệt chạy tới tìm Hoa Liên, mặt đầy vẻ thần bí.

“Ngươi lại lấy thứ gì không để cho người khác thấy được hả?” Cái tên Không Uyên này, ngay cả kho giấu bảo vật của cha hắn cũng dám xông vào, mặc dù là trộm mấy thứ bảo bối bên trong ra cũng chỉ là để mở mang tầm mắt, nhưng mà kỹ thuật chôn đồ của hắn thực sự quá kém, mười lần thì có chín lần bị bắt. Hơn nữa lần nào cũng âm ỉ hết cả lên, Hoa Liên thực sự có chút đồng cảm với Không Tước Hoàng, sinh ra được đứa con trai như vậy, vui không được, hận cũng chẳng xong.

Sau này Không Uyên cũng thông minh hơn, chôn được thứ gì là chạy ngay đến chỗ Hoa Liên, chờ chơi đã rồi thì quăng ra ngoài, lúc nào cũng có người nhặt lại mang về.

“Lần này là đồ cát giữ cá nhân của ta, cho ngươi mượn chơi mấy ngày, chờ ta về nhớ trả lại cho ta đó.” Không Uyên có chút không nỡ lời từ trong nhãn chứa đồ ra một cái chậu.

Cái chậu này rất bình thường, chỉ là hình dáng có hơi không lồ một tí, to chừng bằng cái cối xay, không biết là mặt ai mà to như vậy, cần dùng đến loại chậu rửa mặt cỡ lớn thế này.

Không Uyên cẩn thận đặt cái chậu lên trên bàn, nhẹ nhàng vuốt ve thành chậu, ánh mắt hắn nhìn cái chậu khiến cho Hoa Liên thấy một cơn ớn lạnh.

“Đây là Cách Thế kính.”

“Cái gì?” Hoa Liên vụt một tiếng đứng dậy, Cách Thế kính không phải là đồ ở Địa Phủ sao? Làm sao lại rơi vào tay Không Uyên được, hơn nữa hình dạng lại khó coi như vậy.

“Hàng nhái.”

“Thì ra là hàng nhái.” Hoa Liên bĩu môi.

Thấy Hoa Liên xem thường, Không Uyên hừ một tiếng, “Đây không phải hàng nhái bình thường đâu nhó, thứ này chính là do ông cụ của ông cụ của ông cụ nhà ta, cũng chính là cụ cố tổ của ta làm ra sau khi vượt qua đạo thiên kiếp thứ tám đấy.”

“Được rồi, đừng có giăng về lịch sử vinh quang của nhà các ngươi nữa, nói xem vật này dùng thế nào?” Nàng cũng chỉ là mặt ngoài thì có vẻ không để ý thôi, trên thực tế thì vẫn cảm thấy rất hứng thú với vật này.

Cách Thế kính là thần khí của Địa Phủ, có thể tìm được kiếp trước kiếp này, dĩ nhiên, kiếp trước kiếp này, không phải là thứ quý hèn bình thường có thể thấy được. Dĩ nhiên, chức năng quan trọng nhất của tấm gương này là nối liền tam giới lục đạo, tựa như một cánh cửa không gian vậy.

Trên thế giới này, giữa tam giới lục đạo có rất nhiều vách tường ngăn cách cường đại, muốn trực tiếp xuyên qua là rất khó, Cách Thế kính của địa phủ có thể coi là lối đi liên thông nhanh và tiện nhất.

Cái chậu rửa mặt này, nhìn kiểu gì cũng không giống như có chức năng đó. Trên thực tế, tra được kiếp trước kiếp này cũng không có khả năng lớn, hơn nữa, cho dù có thể, yêu lực tiêu hao người bình thường khó mà chịu đựng nổi.

“Lúc ông cụ nhà ta phi thăng có nói cho ta biết, vật này có thể thấy được tất cả những chuyện đã xảy ra trong kiếp này, bao gồm cả chuyện lúc trí tuệ của chúng ta còn chưa mở mang, có điều khẳng định là ngươi không xài được rồi.”

“Nói thừa!” Hoa Liên trừng mắt khinh bỉ, nhưng mà có thể thấy được quá khứ, mặc dù chỉ có kiếp này thôi cũng đã là bảo bối khiến người ta thèm khát rồi.

“Nhưng có một chức năng khác ngươi có thể dùng được đấy, đổ đầy nước vào bên trong, sau đó ném vật bên ngoài của người ngươi muốn thấy vào trong thì lúc nào chỗ nào ngươi cũng có thể nhìn thấy đối phương được. Lát ta đi rồi, ngươi có thể thử một chút, ngàn vạn lần chớ có khách khí.” Nói xong, Không Uyên mặt đầy vẻ mập mờ nháy mắt mấy cái với Hoa Liên.

Hoa Liên muốn gặp ai, trong lòng hai người đều rõ ràng. Lời của Không Uyên khiến cho mặt nàng hơi nóng lên, có điều đối với sự trêu chọc của Không Uyên nàng cũng chỉ coi như không nghe thấy, không hề khách khí nhận lấy cái chậu rửa mặt, sau đó phát tay với hắn, “Được rồi, đồ đã mang đến rồi, ngươi mau đi đi.”

“Này, ngươi phũ phàng quá đấy.” Bị Hoa Liên đẩy thẳng đến cửa, ra khỏi phòng, Không Uyên còn chưa định từ bỏ ý đồ, “Không bằng ngươi thử trước đi.”

“Hừ, chờ ngươi đi rồi ta lập tức thử.”

“Đừng ngại mà, chúng ta đã thân như vậy rồi.”

Đáp lại Không Uyên chính là tiếng cửa bị đóng sầm một cái, được rồi, da mặt của con gái lúc nào cũng mỏng, hẳn nên thông cảm.

Sau khi Không Uyên đi rồi, Hoa Liên ngồi trên ghế, nhìn cái chậu trước mặt kia, do dự một lúc lâu, rốt cuộc vẫn không thử ngay.

Vốn định làm những việc khác để cho tâm trạng mình được bình tĩnh hơn một chút, nhưng lúc sang gian bên cạnh luyện đan, một lò đan được Huyền cấp Thượng phẩm mà cũng bị nàng luyện hỏng, nhìn vụn thuốc đầy đất, Hoa Liên đột nhiên cảm thấy vô cùng ảo não.

Chẳng phải chỉ là gặp một lần thôi sao, hẳn cũng đâu phải là người không thể gặp, mình rốt cuộc đang căng thẳng xoắn xuýt cái gì chứ.

Nhưng chờ đến khi nàng đứng trước cái chậu đã đổ đầy nước, bàn tay nắm chặt chuôi Phật châu dường như có chút mất kiểm soát mà phát run. Nhìn chăm chăm tay mình một lúc lâu, Hoa Liên lẩm bẩm, “Nhất định là ảo giác.” Nàng làm sao có thể phát run được, nhất định là hoa mắt.

Vừa nói, Hoa Liên vừa buông tay, nhìn chuôi Phật châu kia rơi vào trong nước. Trong khoảnh khắc Phật châu tiếp xúc với mặt nước, nước trong chậu đột nhiên tự động dâng lên, từ từ ngưng tụ thành một hình người ngay trước mắt nàng.

“Ân Mặc...” Khi một Ân Mặc to chừng bàn tay xuất hiện trong chậu nước, Hoa Liên còn tưởng là mình hoa mắt. Không hổ là thần khí nhái do Yêu tu tám kiếp luyện chế ra, mặc dù cấp độ không cao, nhưng hiệu quả thì thực sự không chỉ tuyệt vời ở mức bình thường.

Nàng còn tưởng nhiều lắm là có thể thấy được bóng dáng của Ân Mặc trong nước mà thôi, kết quả lại dùng nước để ngưng tụ ra hẳn một hóa thân.

Ân Mặc khoanh chân ngồi trên mặt nước, cúi đầu nhìn hóa thân của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Liên, trong mắt mang theo ý cười, “Nhớ ta rồi?”

“Còn lâu ấy!” Sau khi phản bác, nàng mới thấy phản ứng của mình hình như hơi kịch liệt, ho khan hai tiếng, ánh mắt có chút hốt hoảng, “Chỉ là muốn thử xem hiệu quả của vật này thế nào.”

“Xem ra hiệu quả không tệ, cho ra một hòa thượng anh tuấn như ta, cũng coi như là một sự kinh hi đúng không?” Ân Mạc cười nói, hần vốn định không chế phân thân này bước ra khỏi chậu nước, kết quả tay vừa mới nhắc ra ngoài đã không thể ngưng kết được nữa, xem ra phạm vi hoạt động của hần chỉ có thể ở trên mặt nước.

“Huênh hoang.” Hoa Liên hiển nhiên cũng phát hiện ra điểm này, nàng xấu xa nhìn chăm chăm Ân Mạc một lúc lâu, trên mặt hiện lên một nụ cười tà ác.

“Nàng định làm gì thế?” Nhìn ngón tay Hoa Liên càng ngày càng tới gần, Ân Mạc cảnh giác lui về phía sau.

Hoa Liên chẳng nói gì, chỉ có nụ cười trên mặt lại càng thêm tà ác, nàng vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng chọc lên ngực Ân Mạc một cái, hần lập tức bị đẩy ngã xuống đất, sau đó Hoa Liên buông ra, Ân Mạc đứng lên, rồi nàng lại lặp lại động tác đẩy ngã lúc này.

“Chơi vui lắm hả?” Cuối cùng, Ân Mạc dứt khoát nằm trên mặt nước, chẳng buồn ngồi dậy nữa, mặc cho Hoa Liên chọc chọc tay hần, túm túm tóc hần.

“Bình thường thôi.” Hoa Liên cười hệt như là một con mèo ăn vụng được cá.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đi cùng con một chuyến

Có câu một lần sống hai lần chín*, sau lần đầu tiên tìm hần, lần thứ hai lần thứ ba nàng cũng không cảm thấy ngưng ngáp gì hết, hơn nữa hứng thú của Ân Mạc cũng rất cao. Có người nói chuyện phiếm so với không vẫn tốt hơn, mặc dù trước đây Hoa Liên cũng không ham thích gì loại hoạt động vô nghĩa này.

* chín = thực còn có nghĩa là quen, cả câu này í là lâu dần cũng thành quen

Lúc này, Ân Mạc đang ngồi trên mặt nước đánh đàn cho nàng nghe, cây cổ cầm mê người trước mặt hần cũng là do nước ngưng tụ thành, tiếng đàn réo rất quanh quẩn trong phòng mãi không tiêu tán.

Ân Mạc xem ra rất rảnh rỗi, một ngày thì có đến hơn nửa thời gian là lãng phí ở đây. Lửa chiến tranh bên phía Trung Châu lan ra cực kỳ nhanh chóng, từ lúc khai chiến đến giờ ba phe Chính Yêu Ma đều tổn thất nghiêm trọng, giờ trên chiến trường, những tu sĩ bình thường đã sớm rút lui, còn lại phần lớn đều là tu sĩ từ Độ Kiếp trở xuống Nguyên Anh trở lên. Theo lý mà nói, thân là cao tăng của Kim Luân tự, hần nên đi trừ ma vệ đạo mới đúng, có điều Ân Mạc hiển nhiên không hề ý thức được điều này.

“Bây giờ ngươi đang ở đâu?” Rốt cục, nàng vẫn không không chế được lòng hiếu kỳ của mình mà hỏi Ân Mạc một câu.

“Trung Châu.” Ân Mạc chẳng chút bận tâm ngược mắt lên, động tác trên tay vẫn không dừng lại, những âm sắc tuyệt vời tràn ra từ trong tay.

“Ngươi không tham chiến sao?”

“Ta là Thống soái, không cần ra chiến trường.”

“Hà?” Lời của Ân Mạc khiến cho Hoa Liên sững sờ một lúc lâu? Hần là Thống soái? Người bên Chính đạo vậy mà lại tin cái tên hòa thượng giết người như ngọc này, không sợ hần hại chết đám tu sĩ kia sao.

Mấy ngày trước, quyền Thống soái vẫn còn nằm trong tay Thương Tình của Linh Lung cung, có điều hiện giờ Kim Luân tự đã gia nhập chiến trường, hơn nữa, Kiến Tuệ hòa thượng rốt cục cũng được thả ra. Băng Long và Kiến Tuệ hòa thượng mặc dù đều là Độ Kiếp kỳ, nhưng thực lực của Kiến Tuệ hòa thượng hiển nhiên là hơn Băng Long một bậc, tuy nói ông ta đã từng có quan hệ rất tốt với Ma tôn, nhưng vào thời điểm này, không ai dám nhắc đến chuyện đó.

Năm đó người ta thực lực còn chưa đủ, có lẽ Nhị cung Tam điện vẫn còn có thể liên kết gây áp lực với Kim Luân tự được, hiện giờ, ai có thể áp chế Kiến Tuệ hòa thượng được đây. Có điều vị trí thống lĩnh này đương nhiên không thể để cho Kiến Tuệ hòa thượng ngồi, Ân Mạc là đệ tử duy nhất của ông ta, tu vi lại cao, hơn nữa bên Linh Lung cung cũng đồng ý, đương nhiên là được lời lên vị trí thống lĩnh rồi.

Động tác trên tay Ân Mạc rốt cục cũng dừng lại, ngón tay ấn lên dây đàn, đột nhiên ngừng đầu mỉm cười với Hoa Liên, “Nói ra thì, Thống soái bên phía Ma đạo, nàng cũng quen đấy.”

“Phong Biệt Tình?” Ma Tu nàng quen cũng chỉ có mình Phong Biệt Tình, có điều, Phong Biệt Tình rốt cuộc lên làm Thống soái Ma đạo thế nào? Tu vi và bối cảnh của Ân Mạc đều cực kỳ kinh người, cho dù hần có làm trụ trì của Kim Luân tự Hoa Liên cũng không thấy lạ. Nhưng còn Phong Biệt Tình...

Nghe Hoa Liên nhắc đến cái tên này, trong mắt Ân Mạc lóe lên một tia lãnh ý không dễ phát giác, ngay sau đó đã dùng nụ cười để che giấu, “Bằng tuổi hần mà làm được như vậy, đích thực là đủ khiến cho người ta phải nhìn với cặp mắt khác.”

Cho dù hần có là con trai ruột của Ma Tôn, ở Ma đạo, nếu không có sức mạnh chân chính thì cũng khó mà ngồi yên trên vị trí kia được. Dù Ân Mạc không có ấn tượng tốt đẹp gì với hần nhưng việc này cũng không cản trở hần thưởng thức Phong Biệt Tinh.

“Ồ, nói vậy hai người các ngươi coi như là đối thủ rồi, ai thua ai thắng?” Hoa Liên đầy hứng trí hỏi.

“Ta mà thua sao?” Giọng điệu kia khiến cho người ta vô cùng muốn vung một cái tát đập chết hần, Hoa Liên đoán chắc cái người này căn bản không biết khiêm tốn là thứ gì.

“Chờ ngươi thua thì đừng có mà khóc nhè.” Hoa Liên không nhịn được bĩu môi, chính là không thể nhìn hần đắc ý như thế được.

“Ồ... Nếu mà ta thua, ta phải đến Khổng Gia trại tìm nàng an ủi ta.” Ân Mạc cười khể, sóng mắt lưu chuyển, mỉa mai vô cùng, khiến cho trái tim Hoa Liên nhảy thót lên. Hòa thượng đáng chết, còn dám quyến rũ nàng, thực là xin lỗi Phật tổ lão nhân gia người.

Hần quả nhiên biết nàng đang ở đâu, xem ra, những chuyện xảy ra sau khi nàng quay lại Đại Hoang sơn hần đều rõ ràng một hai đúng không. Hoa Liên cũng không biết mình nên dùng tâm trạng thế nào để đối mặt với Ân Mạc, nàng ghét bị người ta nắm trong lòng bàn tay, nhưng người kia lại là Ân Mạc, nàng vậy mà lại chẳng hề cảm thấy không thể tiếp nhận, là thói quen, hay là bởi vì đối tượng là hần?

“Hoa Liên, ta vào được chứ?” Ngoài cửa đột nhiên vọng đến giọng nói của Khổng Mân, Ân Mạc nhú mày một cái, tay áo vung lên, thân ảnh của hần lập tức biến mất trên mặt nước.

Nhìn mặt nước phẳng lặng, Hoa Liên đứng dậy mở cửa cho Khổng Mân.

Ngoài cửa, sắc mặt của Khổng Mân có chút âm trầm, thấy Hoa Liên xong nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu mới mở miệng, “Bên phía thành Nam Khê sơn truyền đến tin tức, bằng hữu của ngươi, Phong Chi đã mất tích, chắc là bị người ta bắt đi.”

“Bắt đi?” Hoa Liên sững sốt, “Quân Hào đâu?” Tiểu Chi vẫn luôn ở bên cạnh Quân Hào, nàng ấy sao có thể mất tích. Hơn nữa, thành Nam Khê sơn kia, Quân Hào dặm chân một cái chính là động đất, Tiểu Chi là nghịch lân* của Quân Hào, ai dám động thủ với nàng ấy chứ?

* nghịch lân: tương truyền dưới cổ mỗi con rồng lớn đều có một miếng vảy trắng to bằng bàn tay có hình vành trăng, một khi chạm đến chỗ này, tính khí của con rồng sẽ bạo phát như núi lửa phun trào ~> nghịch lân có thể hiểu là điểm mấu chốt quan trọng không thể chạm tới của một người

“Quân Hào thân bị thương nặng, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.” Nói đến đây, Khổng Mân cũng không nhịn được mà thờ dài, Quân Hào so với những kẻ có cùng đẳng cấp, thực lực tuyệt đối là số một số hai, có thể khiến cho hần bị trọng thương ngay trong phủ thành chủ, còn mang Phong Chi đi, lại không khiến cho bất cứ kẻ nào chú ý, tu vi của đối phương, còn cao hơn ông ta.

Vốn chuyện này ông ta hần là không nên nói cho Hoa Liên biết, nhưng đối phương lại để lại một thứ ở thành Nam Khê sơn.

Nhìn thấy đóa hoa như được tạc từ băng trong tay Khổng Mân, tay của Hoa Liên khẽ run lên, dưới tay áo, chậm rãi siết chặt thành nắm đấm. Thương Tinh, à không dám xông vào Đại Hoang sơn, lại sai người bắt Tiểu Chi đi, quả nhiên thật là có thủ đoạn.

Có điều, cho dù nàng có biết rõ trong lòng cũng không thể tìm Thương Tinh đòi người, bởi vì à căn bản sẽ không thừa nhận.

“Cám ơn.” Hoa Liên nhận lấy đóa Băng Hồn hoa kia, ngọn lửa diễm lệ như máu trên tay nháy mắt đã bao bọc lấy đóa hoa kia, rất nhanh, Băng Hồn hoa đã biến mất từ trong lòng bàn tay nàng.

Con người của Khổng Mân thu hẹp, ông ta càng thêm tò mò với ngọn lửa Hoa Liên không chế. Chắc là vị tiên bối thần thông kia đã dạy cho nàng, loại lửa này, ông ta còn chưa thấy bất cứ kẻ nào từng dùng qua.

“Hoa Liên, chuyện này không ai có thể giúp được ngươi.” Khổng Mân sống bao nhiêu năm như vậy, sớm đã tu thành tinh, đương nhiên biết rõ chuyện này là do ai làm.

Chẳng qua là, bọn họ không nắm được bất cứ nhược điểm nào của đối phương, hơn nữa hiện giờ Chính đạo và Yêu tộc đang kết liên minh, chỉ riêng điểm này thôi bọn họ đã không thể vì một mình Hoa Liên mà trở mặt với Chính đạo rồi.

“Ta biết.” Hoa Liên không mặn không nhạt đáp lại, chuyện này vì nàng mà bắt đầu, chính nàng sẽ tự xử lý. Bất Tiểu Chi dễ uy hiếp nàng, không thể không nói, Thương Tinh đã thành công, vô cùng thành công.

“Ngươi... phải tỉnh táo.” Nói cho cùng thì Phong Chi chỉ có một nửa huyết dịch của Yêu tộc, trong mắt họ, không có bất cứ giá trị gì. Nhưng nàng là bằng hữu của Hoa Liên, Hoa Liên thấy nàng có giá trị, vậy là đủ rồi.

“Yên tâm, ta sẽ.” Hoa Liên ngẩng đầu nhìn Khổng Mân cười cười, không có gì bất thường.

Khổng Mân gật đầu một cái, bấy giờ mới xoay người bỏ đi. Ông ta nghĩ, với trí thông minh của Hoa Liên, tuyệt đối sẽ không làm chuyện bất lợi cho bản thân. Trước mắt, đối địch với Thương Tinh cũng không phải là lựa chọn thông minh.

Sau khi Khổng Mân đi rồi, Hoa Liên ngồi một mình trong phòng thật lâu, cuối cùng mới lấy lò luyện đan ra.

Đây là lần đầu tiên Hoa Liên chủ động đề cập muốn gặp Lạc Lâm Cửu. Nàng mới nói với lò luyện đan chưa được bao lâu đã cảm thấy hoa mắt, chờ đến khi nàng đứng vững được thì đã một lần nữa đến son động mà Lạc Lâm Cửu đang ở.

Lạc Lâm Cửu không hề thay đổi, thậm chí ngay cả động tác cũng giống như lần đầu tiên hai người gặp mặt. Ông ấy chỉ có một bộ xương, Hoa Liên không tài nào nhìn ra được biểu cảm của ông ấy, trong lòng nàng cũng có chút lo sợ bất an, nhưng hiện giờ, người có thể giúp được nàng, chỉ có Lạc Lâm Cửu.

“Sao lại mang về mặt này?” Lạc Lâm Cửu ngẩng đầu lên, lửa linh hồn trong khoang sọ tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

“Sư phụ, con... muốn rời khỏi Đại Hoang sơn.” Hoa Liên cắn răng, giọng nói có chút run rẩy.

“Con đã quyết định rồi?” Lạc Lâm Cửu thở dài một tiếng, đồ đệ này của mình, vẫn luôn lý trí, cũng là một người rất có chính kiến, cho nên có một số việc, nếu nàng đã quyết định rồi thì không ai có thể khiến nàng thay đổi. Mà ông cũng không muốn thay đổi chính kiến của Hoa Liên, tu hành, rốt cuộc là tu những gì, mỗi lời nói cử động của nàng, mỗi quyết định mà nàng định ra, đều là một loại tu hành, đạo của mình, người khác vĩnh viễn không thể nhúng tay.

Hơn nữa, thử ông tán thưởng, chẳng phải là tính cách này của Hoa Liên hay sao. Tinh táo, thông minh, hiểu lý lẽ, nhưng thỉnh thoảng cũng xúc động, chưa từng hồ thẹn với lòng mình, nhân tài như vậy mới xứng làm đồ đệ của ông.

“Con nghĩ kỹ rồi.” Hoa Liên cắn cắn môi dưới, nàng rũ mắt xuống, không dám nhìn đến Lạc Lâm Cửu.

“Cũng được, vì sư liền đi cùng con một chuyến vậy.”

“Nhưng mà...”

“Vi sư không thể rời khỏi chỗ này, chỉ có thể chuyển lửa linh hồn bám vào lò luyện đan, có điều đối phó với vài tu sĩ, chỉ thế thôi là đủ rồi.” Lời của Lạc Lâm Cửu khiến cho trái tim Hoa Liên hơi rục rịch, ông ấy gọi những người đó là tu sĩ.

Nói cách khác, trong mắt ông ấy, những người đó đều giống nhau, vô luận là vượt qua mấy đạo Thiên kiếp. Vậy thì vị sư phụ này của mình rốt cuộc là đến từ nơi nào? Tất cả mọi người đều nói ông ấy đã phi thăng, trên thực tế, ông ấy lại lấy hình thái này để ở lại nhân gian, đã có chuyện gì xảy ra trong quá khứ ư?

Những câu hỏi này vẫn quanh quẩn mãi không tan biến trong đầu Hoa Liên, có điều nếu sư phụ không chịu nói, đương nhiên có nghĩa là chưa phải lúc nàng cần biết.

“Cám ơn sư phụ.” Hoa Liên cũng chẳng kiểu cách khách sáo với ông ấy, nàng đến cũng chỉ vì mong sư phụ giúp một tay, chẳng qua là không ngờ tới, ông ấy lại đi cùng mình.

Lạc Lâm Cửu không nói gì, ngọn lửa linh hồn lặng lẽ bùng cháy trong đầu ông đột nhiên bốc lên kịch liệt, sau đó chợt vọt ra ngoài từ trong hộp sọ.

Hoa Liên đứng lúc lấy lò luyện đan ra, cuối cùng, lửa linh hồn của Lạc Lâm Cửu tiến vào trong lò luyện đan, một luồng hơi thở mỏng manh mà Hoa Liên chưa bao giờ cảm nhận được từ từ bao bọc lấy lò luyện đan.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng thực sự cảm nhận được hơi thở trên người sư phụ mình, khác với yếu khí, mỏng manh nhưng tràn trề, đầy áp chính khí. Quan trọng nhất là, hơi thở kia, khiến cho Nghiệt hỏa bên trong đan điền của nàng bùng rục rịch.

Nếu không phải Hoa Liên mạnh mẽ áp chế, sợ rằng lúc này Nghiệt hỏa đã từ trong đan điền vọt ra chạy thẳng đến lò luyện đan. Nghiệt hỏa, không gì không đốt, nhưng diệt thần hồn, quả nhiên là thật.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Kẻ thù gặp mặt

Khi Hoa Liên rời khỏi Đại Hoang sơn không hề có kẻ nào biết, lúc Khổng Mân phát hiện ra cũng đã là hai ngày sau đó, có điều ông ta cũng không nói chuyện này cho bất cứ kẻ nào.

Mục đích của Hoa Liên là thành Nam Khê sơn, nàng tin, chỉ cần vào thành, Thương Tình nhất định sẽ biết tin tức của nàng. Nàng sẽ ở thành Nam Khê

son chờ Thương Tinh tự mình đến đây.

Giống như Đại Hoang sơn, Yêu tu trong thành Nam Khê sơn cũng ít hơn rất nhiều, không ít cửa tiệm đã đóng chặt cửa lớn, điều này cũng liên quan không ít đến chuyện Quân Hầu bị thương.

Phủ thành chủ hiện giờ bất cứ kẻ nào cũng không được vào, Hoa Liên đứng bên ngoài nửa ngày, cuối cùng đành quay lại Lư Ly đường.

Trong Lư Ly đường, trên quầy còn có bình thuốc lấy ra chưa kịp cất đi, trên đất còn có một cái mai rùa đầy vết nứt, đó là Huyền Vũ giáp của Tiểu Chi.

Hoa Liên nhặt chiếc mai rùa lên, ngón tay vô thức vuốt ve vết nứt bên trên, khó mà ức chế được nỗi kinh ngạc trong lòng. Tiểu Chi không chống đỡ được Huyền Vũ giáp là một chuyện, có thể đánh vỡ Huyền Vũ giáp lại là một chuyện khác.

Cửa lớn của Lư Ly đường vẫn khép chặt như trước, Hoa Liên ở trong hậu viện, cơ bản không ra khỏi nhà, không phải đang tu luyện, chỉ ngồi luyện đan. Dù vậy, tin năng đã quay lại vẫn được truyền ra ngoài như ý muốn.

“Nàng vậy mà lại đi ra thật, ta không biết nên nói nàng là ngây thơ hay là ngu xuẩn đây.” Thương Tinh đem ngọc giản đang cầm trên tay ném cho Băng Long đã hóa thành hình người đang đứng một bên, cười lạnh nói.

Băng Long đùa nghịch miếng ngọc giản truyền tin kia, ánh mắt hơi nheo lại, trên mặt mang theo một nụ cười có vài phần thâm sâu, “Đúng là một tin tức tốt.”

Bên trong đại bản doanh của Chính đạo ở Trung Châu, Ân Mạc vốn đang ngồi trong phủ thống soái cùng các tu sĩ chính đạo thảo luận sách lược đối địch không hiểu tại sao đột nhiên lại bỏ dở hội nghị, khiến cho đám tu sĩ thân thông của mấy môn phái kia đều có mấy phần nghi hoặc trong lòng.

“Có chuyện gì?” Ân Mạc bước ra khỏi phòng nghị sự, trong tay xuất hiện một khối ngọc giản truyền âm lóe lên ánh vàng.

“Sư bá, hồng nhan tri kỷ của người bây giờ đang một mình ở trong thành Nam Khê sơn kia kìa, người có biết không vậy?” Giọng nói truyền đến từ đầu bên kia ngọc giản chính là của trụ trì Kim Luân tự Ân Thiên, cuộc chiến lần này Ân Thiên cũng không tham gia, hắn vẫn giữ vững phong cách thần bí mà khiêm tốn. Hơn nữa, Kim Luân tự có Kiến Tuệ và Ân Mạc giữ thể diện là đủ rồi.

Nghe tin này, sắc mặt của Ân Mạc chợt trầm xuống. Chuyện Thương Tinh làm, hắn biết, nhưng là không ngờ tới Hoa Liên lại một mình bỏ đi đến thành Nam Khê sơn, vào lúc này, hắn không rảnh rỗi để bận tâm quá nhiều, hơn nữa thân phận người bạn kia của Hoa Liên quá mức nhạy cảm, muốn thả nàng ta ra, không phải việc Ân Mạc có thể chủ trương.

“Ân Thiên, đưa nàng về Kim Luân tự, nhất định không được để nàng và Thương Tinh gặp nhau.”

“Được thôi.” Sau khi Ân Thiên đáp lời, ánh vàng trên ngọc giản dần nhạt đi, mãi cho đến khi biến mất.

Bên ngoài thành Nam Khê sơn, một hòa thượng trẻ tuổi mặc áo cà sa mặt mỉm cười chặn bước Thương Tinh lại, “A Di Đà Phật, lại gặp Thương Tinh tiên từ ở đây, thật là đúng dịp.”

“Ân Thiên trụ trì không phải đang bế quan tu luyện ư, sao lại tới đất của Yêu tộc này?” Thương Tinh dừng bước, sắc mặt vẫn lạnh như băng, không có lấy nửa phần biểu cảm.

“Trong thành này có một người hữu duyên với bản tăng.”

“Vậy sao, thật là khéo, ở đây cũng có một kẻ hữu duyên với ta.” Ánh mắt Thương Tinh lóe lên, trong lòng rõ ràng người hữu duyên mà Ân Thiên nói là ai.

Niết Thiên, vì nàng mà ngay cả Ân Thiên người cũng mời ra ngoài, đối với người nàng ta quan trọng đến vậy sao? Người tương chỉ một Ân Thiên thôi đã đủ để ngăn cản ta sao? Thương Tinh quay đầu nhìn thành Nam Khê sơn gần trong gang tấc, cố đè nén nỗi chua xót trong lòng kìa xuống.

Nàng không phải là người cảm lên được không bỏ xuống được, chẳng qua là bây giờ đã không còn là vấn đề buông hay không buông nữa, từ khi Hoa Liên trở thành tâm ma của nàng, hai người bọn họ đã ở thế không chết không ngừng.

“Ồ, bản tăng lại cảm thấy rất hứng thú với cái người hữu duyên với Thương Tinh tiên từ đấy.” Ân Thiên không hề biến sắc, vẫn là khuôn mặt tươi cười nghênh đón người khác.

“Trụ trì Ân Thiên có thể cùng ta đi gặp nàng.” Thương Tinh nhấp máy môi, “Ân Thiên trụ trì lần này là đi một mình chứ?”

“Đúng là như vậy.”

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Lấy được đáp án của Ân Thiên, Thương Tinh đột nhiên quay đầu nhìn hắn cười một tiếng.

Phản ứng của Thương Tinh khiến cho Ân Thiên sửng sốt một chút, có điều rất nhanh hắn đã hiểu ra. Cảm giác được hơi thở rét lạnh sau lưng, Ân Thiên khẽ thở dài, hắn biết mà, việc xấu sư bá giao cho hắn nào có dễ hoàn thành như vậy.

Không ngờ tới, tu sĩ sáu kiếp trong lời đồn của Linh Lung cung lại ở ngay bên cạnh Thương Tinh.

“Ta không muốn đối địch với Kim Luân tự, vì một nữ yêu nhỏ bé, Ân Thiên trụ trì thấy có đáng không?” Thương Tình vuốt vuốt mái tóc dài buông trước ngực, ngược mắt nói với Ân Thiên.

“Phật gia chỉ nói duyên phận.”

“Đã vậy thì xin đắc tội.” Thương Tình ra hiệu, Ân Thiên ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có, hóa thân đã bị một quyền đánh tan.

Phân thân của hắn chỉ có tám phần tu vi của bản thể, cho dù có đấu với Thương Tình cũng không thể thua, ai ngờ Thương Tình còn có một trợ thủ đã vượt qua sáu đạo Thiên kiếp, quay về nói vậy chắc sư bá cũng không trách mình đâu.

Trước khi ý thức tiêu tán, Ân Thiên không nhận được thờ dài.

“Trụ trì Kim Luân tự này không đơn giản.” Cần đến một kích toàn lực của Băng Long mới có thể khiến cho phân thân hắn bể nát, hơn nữa, căn cứ vào quan sát của Băng Long, phân thân kia nếu không phải tiêu diệt hết trong nháy mắt thì bất cứ kẻ nào cũng không thể làm gì được hắn. Tu sĩ có thể làm được như vậy, đôi mắt khắp Tu Chân giới, chắc chỉ có mình Ân Thiên.

Chẳng trách hắn có thể lên làm trụ trì Kim Luân tự, tư chất kia quả thực phi thường.

“Cũng may hắn chỉ cho phân thân đến trước.” Thương Tình liếc nhìn nơi Ân Thiên vừa mới biến mất, thấp giọng nói. Nếu Ân Thiên mà tự mình đến thật, năng thực sự không dám động đến hắn.

“Đi thôi.” Băng Long cười cười, đi trước cất bước về phía thành Nam Khê sơn.

Thương Tình không có lấy nửa phần do dự đi theo sau hắn, nàng đã chờ cơ hội này quá lâu rồi, hôm nay, Hoa Liên tuyệt đối sẽ không có bất cứ cơ hội nào, cho dù nàng có trợ thủ cũng khó mà thoát khỏi cái chết.

“Đến rồi.” Hoa Liên vốn đang ngồi tu luyện, trong chiếc lò luyện đan bên cạnh đột nhiên vọng ra thanh âm của Lạc Lâm Cửu.

Hoa Liên mở mắt, ánh hồng trong mắt chợt lóe rồi biến mất, nàng cất lò luyện đan đi, đứng dậy xuống giường.

Khi Thương Tình và Băng Long vừa bước vào Lưu Ly đường đã cảm nhận được hơi thở của Hoa Liên, từ đại sảnh vào tới hậu viện, hai người không hề ngoài ý muốn nhìn thấy Hoa Liên đang đứng giữa sân.

Tuy nói kẻ thù gặp mặt vô cùng đỏ mắt, có điều hai người dù sao cũng có sức kiềm chế không tệ, hơn nữa bọn họ đều không biết đối phương có bao nhiêu trợ giúp cho nên không ai động thủ trước.

Băng Long thì trái lại, không hiểu tại sao, trên mặt hắn vẫn mang theo một nụ cười quý dị, nụ cười kia, khiến cho trong lòng Hoa Liên mơ hồ dâng lên một cảm giác bất an.

“Lạc Lâm Cửu, không ngờ ngươi lại ra khỏi Đại Hoang sơn thật.” Lời của Băng Long khiến cho Thương Tình và Hoa Liên đều sửng sốt. Thương Tình lập tức hiểu ra, chẳng trách Băng Long lại nhiệt tình với chuyện này như vậy, thì ra là vì Lạc Lâm Cửu kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Liên thủ

“Thì ra là ngươi, ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta!” Thanh âm của Lạc Lâm Cửu vọng ra từ lò luyện đan, mang theo vài phần khinh thường và tức giận không thể đè nén.

Hoa Liên lần đầu tiên nghe thấy Lạc Lâm Cửu nói chuyện mà mang theo tình cảm cá nhân mãnh liệt như vậy, xem ra giữa tên Băng Long này với sư phụ hắn là có thù oán.

“Việc gì phải tức giận như vậy chứ, ta đã nói rồi, ngươi đã không còn cơ hội, chẳng bằng giao thứ đó cho ta, dù sao để bên cạnh ngươi cũng lãng phí.” Ánh mắt của Băng Long vẫn dính chặt vào ngọn lửa linh hồn của Lạc Lâm Cửu trong lò luyện đan, không biết đang suy nghĩ những gì.

“Cho dù ta có bị phá hủy cũng sẽ không đưa cho ngươi, ngươi từ bỏ đi.”

“Vậy thì thực đáng tiếc.” Băng Long cười khê, “Nếu ngươi không đến thành Nam Khê sơn, có lẽ ta thực sự không thể làm gì được ngươi, đây là ngươi tự mình chui đầu vào lưới.”

Những lời Băng Long nói mang theo chút quý dị, trong lòng Hoa Liên run lên, cứ cảm thấy có vấn đề ở đâu đó. Vào lúc nàng còn đang suy tư, một luồng hơi thở không phân cao thấp với Băng Long nháy mắt đã bao phủ cả Lưu Ly đường.

Sau khi Băng Long nhận thấy luồng hơi thở kia, chẳng những không hề căng thẳng mà ý cười trong mắt lại càng đậm hơn, “Lạc Lâm Cửu, một mình ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng nếu là hai chúng ta thì sao.”

Hắn vừa nói xong, Hoa Liên rốt cục cũng thấy trợ thủ mà Băng Long nói. Có điều, nàng không sao ngờ nổi, người đó nàng đã từng gặp rồi. Liệt Nam Khê, thành chủ đời thứ nhất của thành Nam Khê sơn, có thể xác định, quan hệ của ông ta với Quân Hầu không hề ít. Không ngờ tới trợ thủ của Băng Long lại là ông ta.

“Liệt Nam Khê bá kiến tiền bối.” Liệt Nam Khê đứng cách Băng Long mấy bước, ánh mắt đã đặt trên ngọn lửa linh hồn vẫn đang nhảy nhót trong lò luyện đan.

Ngôn ngữ của ông ta mặc dù cung kính, nhưng trong mắt lại có sự tham lam không hề che giấu. Lần trước ở Hồ Khâu, khi Lạc Lâm Cửu chỉ bằng một câu nói đã đánh lui Băng phu nhân, ông ta đã sinh ra hứng thú mãnh liệt đối với người này. Bởi vì, ông ta cảm thấy một sức mạnh linh hồn cường đại khiến cho người ta dấy lên ham muốn chiếm hữu.

Chỉ tiếc, ông ta không phải người của Đại Hoang sơn, tin tức tra được về Lạc Lâm Cửu cũng có hạn, nếu như Băng Long không tới tìm ông ta, không nói những lời đó, hiện giờ ông ta đã không xuất hiện ở chỗ này.

Người không vì mình, trời tru đất diệt, ở Tu Chân giới, vô luận đối phương có mạnh đến đâu, chỉ cần trên người hắn có mang vật quý thì nhất định sẽ có người dám hạ thủ với hắn. Liệt Nam Khê cũng không biết mình làm vậy có ngu xuẩn hay không, ông ta chỉ biết nếu như không lấy được thứ mình muốn, nhất định ông ta sẽ hối hận.

“Không tệ, Băng Long, ngươi thông minh hơn ta tưởng đấy.”

“Đa tạ khen ngợi, nếu là trước kia, cho dù có thêm hai người nữa e rằng cũng không địch lại nổi một chiêu của ngươi, có điều xưa đâu bằng nay, nếu ngươi giờ tay chịu trời, lát nữa khi động thủ, ta sẽ để Liệt đạo hữu cho ngươi được thoải mái một chút.”

“Ta lại muốn xem xem, hai người các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!” Thanh âm vừa dứt, lửa linh hồn của Lạc Lâm Cửu bỗng bốc lên trong lò luyện đan, dần dần, ngọn lửa linh hồn kia biến thành một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu tím sẫm thêu rồng vàng ngũ trảo. Đây mới chính là hình dáng thực sự của Lạc Lâm Cửu, vẻ mặt ông rất nghiêm túc, giữa trán có một vết thương rất sâu, chạy dài đến đuôi mắt, khiến cho ông ấy nhìn qua có thêm vài phần dữ tợn.

Trước khi Lạc Lâm Cửu động thủ đã bắn một luồng lửa linh hồn của ông về phía Hoa Liên, bao bọc Hoa Liên ở bên trong, sau đó bóng dáng của ba người đồng thời biến mất tại chỗ.

Nơi này, chỉ còn dư lại Hoa Liên và Thương Tinh, có điều Thương Tinh hiển nhiên không thể nào phá vỡ được kết giới lấy lửa linh hồn bày ra của Lạc Lâm Cửu.

“Hoa Liên, ngươi không muốn biết, người bạn tốt kia của ngươi bây giờ thế nào sao?” Thương Tinh nhìn Hoa Liên nhắm mắt im lặng bên trong kết giới, trên mặt thoáng qua một tia cười ác ý.

Hoa Liên không nhúc nhích, dường như hoàn toàn không quan tâm đến chuyện của Tiểu Chi.

“Tuổi thọ nàng ta không nhiều, thân thể cũng rất yếu ớt, thực ra cho dù ta không ra tay thì nàng cũng chẳng sống được mấy ngày. Ta làm vậy, cũng chỉ là để giúp nàng ta thôi.”

Nói xong, trong tay Thương Tinh bỗng có thêm một tấm gương cao bằng một người, dựng trước mặt Hoa Liên. Trên mặt gương, dần dần hiện lên bóng dáng Tiểu Chi, cả người nàng đầy máu bị giam trong thủy lao âm u, trên gương mặt đã bị mái tóc rối che khuất một nửa, mơ hồ có thể thấy được một hình xăm màu đen.

Tù ấn ở Tu Chân giới là một dấu hiệu cực kỳ nhục nhã. Nhìn thấy hình xăm như mắt kia, Hoa Liên căn bản không thể nào khống chế được tâm trạng của mình, Nghiệt hòa cảm nhận được tâm trạng của nàng, vậy mà lại tự động vọt ra ngoài, vòng quanh cánh tay lan ra khắp toàn thân, ngọn lửa kia không có lấy một tia nhiệt độ, lại tản ra một cảm giác nguy hiểm đến cùng cực.

Lại là ngọn lửa này. Đã từng thua thiệt một lần vì thứ này, Thương Tinh đương nhiên không dám khinh thường, có điều hiện giờ, nàng ta cho rằng chỉ bằng ngọn lửa này là có thể đối phó với nàng được hay sao.

“Ngươi có thể giết nàng thử xem.” Hai tay Hoa Liên nắm thành quyền, giọng nói lạnh lẽo.

Thương Tinh đương nhiên không cho rằng chỉ bằng một màn này Hoa Liên sẽ nóng đầu lên lao ra liều mạng với nàng ta, có điều không sao, nàng ta đã chuẩn bị rất đầy đủ, cho dù hiện giờ không làm gì được Hoa Liên, nàng ta cũng sẽ không để cho Hoa Liên được yên ổn.

“Ta nghe nói, nàng có huyết thống nửa yêu nửa ma, ngươi nói xem, nếu ta giao nàng ra, nàng sẽ có kết quả thế nào đây?” Một Phong Chi không đáng để nàng ta động thủ, việc nàng ta làm, chẳng qua là để đạt được lợi ích lớn nhất mà thôi, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là diệt trừ Hoa Liên trước.

“Ta bảo đảm, ngươi có thể chết trước nàng.”

“Vậy sao, ngươi làm thế nào giết ta được đây? Ngay cả Liệt Nam Khê cũng đã đứng bên phía chúng ta, ngươi cảm thấy ngươi còn có cơ hội sao? Đúng rồi, vẫn còn Niết Thiên có thể giúp ngươi, có điều hiện giờ, hẳn không có thời gian mà đề ý đến ngươi, ngươi vẫn nên hết hy vọng đi. Chờ đám Băng Long giết được Lạc Lâm Cửu, ta sẽ chăm sóc ngươi thật từ tế.”

Màu sắc của ngọn lửa trên người Hoa Liên càng ngày càng tươi, mới đầu còn là màu hồng, một lúc sau, cả người nàng giống như bị bao phủ dưới một bộ khôi giáp đỏ như máu.

Bên ngoài Nghiệt hỏa, kết giới mà Lạc Lâm Cửu bày ra vậy mà lại trở nên dao động, luồng lửa linh hồn ít ỏi kia dường như cảm nhận được một hơi thở nào đó khiến cho nó hoảng sợ, đang kịch liệt vùng vẫy.

Những chuyện này, chỉ có Hoa Liên ở bên trong kết giới mới cảm nhận được, nếu kết giới bị phá vỡ, khả năng sống sót của nàng không được một phần. Nàng muốn áp chế Nghiệt hỏa, hiềm nỗi con tức giận trong lòng kia không tài nào đè nén nổi, Nghiệt hỏa vậy mà không tài nào thu hồi lại được, Hoa Liên lần đầu tiên biết được, cảm xúc tiêu cực của nàng lại có thể khiến cho Nghiệt hỏa mất khống chế.

Cũng không bao lâu, luồng lửa linh hồn kia cuối cùng cũng tránh thoát, nhưng nó chưa kịp chạy trốn đã bị một ngọn lửa khác cuốn lấy. Sau khi nuốt lấy luồng lửa linh hồn không bằng một phần vạn mà Lạc Lâm Cửu tách ra kia, Hoa Liên có thể cảm nhận rõ ràng, trong đan điền của mình, Nghiệt hỏa bao xung quanh Nhất phẩm đài sen kia tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Nếu nàng muốn, nàng thậm chí có thể nâng tu vi vọt tới Yêu Soái kỳ sau. Chẳng qua là, cho dù như vậy, e là cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Hôm nay tha cho ngươi

Kết giới đột nhiên biến mất đầu tiên là khiến cho Thương Tinh sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh, trên mặt nàng ta hiện lên vẻ vui mừng. Nàng ta cho rằng vì đám Băng Long đã bắt giữ được Lạc Lâm Cửu nên mới khiến cho kết giới biến mất, ai mà ngờ được tất cả những chuyện này đều là do Nghiệt hỏa trên người Hoa Liên.

Cái gọi là phúc họa cùng tới, đại khái chính là chỉ tình huống trước mặt.

Dễ dàng có được cơ hội này, Thương Tinh lần này một câu nói thừa cũng không nói, bàn tay phát lên, không chút do dự đẩy về phía Hoa Liên. Bàn tay không lồ do những bông tuyết tạo thành kia dường như che lấp cả bầu trời, tro mắt nhìn bàn tay kia đè xuống, cho dù nàng có dùng Thuần Di thể nào cũng không thể thoát khỏi phạm vi của bàn tay này.

“Chút thủ đoạn nhỏ này của ngươi, cất đi là vừa.” Giọng nói lạnh lẽo của Thương Tinh giống như vọng từ trên trời xuống, dù quanh người Hoa Liên có Nghiệt hỏa bao bọc, nhưng Nghiệt hỏa không có nhiệt độ, không thể khiến cho thân thể cứng đờ của nàng khôi phục. Hơn nữa bàn tay kia quá lớn, Nghiệt hỏa trong cơ thể nàng chỉ có thể hòa tan một phần có hạn, không mất bao lâu, Nghiệt hỏa đã bị mạnh mẽ áp chế về cơ thể Hoa Liên.

Hoa Liên cắn răng, lòng bàn tay lật lại, xuất hiện hai hạt châu, đó là món lợi mà nàng đã nhận được từ Án Thiên khi rời khỏi Kim Luân tự —— Hủy Vân châu.

Vật này rốt cuộc có tác dụng gì với Thương Tinh hay không, trong lòng nàng cũng không chắc chắn, nhưng hiện giờ chỉ có thể đánh cược một phen. Hoa Liên không chút do dự đẩy Nghiệt hỏa xen lẫn yêu khí vào trong Hủy Vân châu, trong nháy mắt, một luồng hơi thở nguy hiểm tản ra từ lòng bàn tay nàng.

Nàng không hề chần chừ ném Hủy Vân châu về phía Thương Tinh, Thương Tinh dù chưa thấy Hủy Vân châu bao giờ nhưng cũng có thể cảm nhận được, hạt châu này, đủ để đe dọa đến nàng ta.

Bất đắc dĩ, nàng ta chỉ có thể cắt đứt pháp thuật của mình nửa chừng, tránh né Hủy Vân châu.

Tu vi của Hoa Liên dù sao cũng chưa đủ, nếu không sao có thể để cho nàng ta tránh thoát. Mặc dù không bị thương tổn nhiều nhưng Thương Tinh cũng bị làm cho một thân chật vật.

Vốn nàng ta đã hận không thể băm vằm Hoa Liên, lại thêm lần này, lửa giận trong lòng Thương Tinh căn bản không thể áp chế, sát ý trong mắt càng thêm đậm, giọng nói cũng trở nên bén nhọn hơn, “Ta không tin hôm nay không giết được ngươi!”

Thân thể Thương Tinh đột nhiên lơ lửng giữa không trung, xung quanh người hình thành từng luồng gió rét, trong gió rét còn kèm theo những lưỡi dao băng.

Một luồng, hai luồng, ba luồng...

Dần dần, vô số lưỡi dao băng tạo thành cột lốc xuất hiện quanh người Thương Tình, sau đó thổi quét về phía Hoa Liên.

Chín mươi chín cột lốc, vây kín lấy Hoa Liên. Cho dù nàng có dùng Thuần Di đi về hướng nào cũng không thể tránh được.

“Chín chín hợp một.” Thanh âm lạnh lẽo của Thương Tình giống như lời phán xét vang dội khắp thiên địa, “Diệt hồn!”

Mắt thấy những cột gió lốc kia đang nhanh chóng tụ về phía mình, biết rõ không thể chống đỡ được, nàng chỉ có thể đánh cược một lần.

Hoa Liên nâng cánh tay phải vừa mới bị những lưỡi dao băng chém cho đầy thương tích lên, huyết dịch theo vết thương chảy ra, từ từ tạo thành một mũi tên trong lòng bàn tay nàng.

Mỗi lần tu vi tăng lên, nàng đều có thể cảm nhận được, sức mạnh của huyết tiễn mà mình biến ra tựa hồ như cũng tăng lên theo, giống như đang giải trừ phong ấn vậy.

Mũi tên mạnh thì tốt rồi, chỉ có điều không có một chiếc cung tương xứng thì có mạnh đến mấy cũng vô dụng.

Mắt thấy khoảng cách của những cột lốc kia cách mình ngày càng gần, trước sau chưa đầy trăm thước, hơn nữa giữa các cột lốc đã hoàn toàn không còn khoảng cách, chúng đã hợp thành một, chặn tất cả đường lui của Hoa Liên.

Hoa Liên giơ một tay lên, Nghiệt hóa vọt ra từ cánh tay trái, dưới sự khống chế từ suy nghĩ của nàng, ngọn lửa ngưng tụ hóa thành một chiếc cung. Trong lòng nàng vui mừng, lập tức cái tên, ai ngờ dây cung vừa mới chạm phải huyết tiễn đã đứt phụt.

Trong khoảnh khắc dây cung đứt lìa, tốc độ của những cột lốc kia không ngừng tăng lên gấp trăm lần, những lưỡi dao băng bên trong cột lốc giống như có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng vậy, đồng thời bay vút về phía nàng.

Hoa Liên cũng không hoảng sợ như những gì Thương Tình tưởng tượng, về mặt trái lại bình tĩnh đến mức khiến người ta thấy quái dị. Chẳng biết từ khi nào, trong lòng bàn tay nàng đã có thêm một viên đá quý màu đỏ, những vết lõm đốm màu bạc bao bọc lấy viên đá ở giữa, giống như một lớp vỏ ngoài.

Nếu như có người dùng thần thức tham nhập vào bên trong, sẽ phát hiện, những vết lõm đốm màu bạc như đang phát sáng kia đang chuyển động theo một quỹ đạo nhất định.

Quỹ đạo kia, vào thời điểm sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, được gọi là Thiên đạo.

Thiên đạo luân hồi, không ngừng không nghỉ. Sinh ra trong thời đại ấy, chỉ cần thần trí được mở mang đều sẽ được Thiên đạo che chở. Đây cũng là lý do tại sao thời đại ấy có rất nhiều kẻ mang nhục thể lại có thể trở thành Thánh nhân.

Bởi vì bọn họ ít nhiều đều chứa một phần Thiên đạo, cho dù không có thì bản thân cũng từng lĩnh ngộ qua.

Hoa Liên đương nhiên cũng có, Thiên đạo của nàng, toàn bộ biểu lộ trên hạt sen trong người. Vốn là năm hạt sen, giờ chỉ còn lại ba hạt, nếu không phải do Thiên đạo thiếu hụt, nàng chắc gì đã rơi vào kết cục thể này.

Kết quả của việc vận dụng hạt sen, Hoa Liên rất rõ ràng. Có thể ngủ say bất tỉnh từ nay về sau, hoặc bắt đầu lại từ đầu tất cả, giống như năm đó....

Nàng nhất định phải rơi vào kết cục như vậy ư? Nàng không cam tâm.

Vào lúc Hoa Liên đang siết chặt tay phải, muốn bóp nát hạt sen kia, bên hông đột nhiên có thêm một bàn tay.

“Ân Mặc...” Giọng nói của nàng mang theo vài phần run rẩy, có chút khó tin. Không phải hắn đang ở Trung Châu sao?

Ân Mặc ôm nàng, không nói một câu nào, những sợi tóc tán loạn trên trán che khuất ánh mắt của hắn, không ai nhìn ra được nét mặt của hắn giờ phút này. Được hắn che chở trong ngực, đòn công kích của Thương Tình không thể mây may đã thương đến Hoa Liên một chút.

Khi đòn tấn công qua đi, vốn tưởng Hoa Liên đã sớm thi cốt không còn, nhưng nàng vậy mà lại không chút tổn thương nào, hơn nữa, còn xuất hiện cùng với Ân Mặc.

“Niết Thiên,” đây là lần đầu tiên Thương Tình dùng biểu cảm lạnh như băng như vậy để nhìn Ân Mặc, “Tại sao phải cứu nàng?”

“Chỉ cần có ta, nàng sẽ không thể chết.” Ân Mặc buông Hoa Liên ra, về mặt lạnh nhạt.

Đây là lần đầu tiên ba người thực sự đứng cùng một nơi, sự tranh đấu giữa hai nữ nhân các nàng, ngay từ đầu đã là vì Ân Mặc, chẳng qua là cho đến giờ bọn họ vẫn ngậm miệng không nhắc đến.

“Ngươi nhớ năm đó đã đáp ứng gì với ta chứ?” Thương Tình nghiêng rãnh, hỏi từng chữ một. Nếu như không phải có lòng kiêu ngạo của nàng chống đỡ, Thương Tình thực sự sợ mình sẽ bật khóc. Tại sao, tại sao vào lúc này, ra tay cứu nàng ta lại là Niết Thiên. Là ai cũng được, tại sao lại cứ phải là hắn?

“Nhớ.” Ân Mạc nhìn nàng ta, gật đầu một cái.

“Giờ ta muốn ngươi thực hiện cam kết, thù oán giữa hai chúng ta, ngươi không được phép nhúng tay vào.”

Câu này đổi lấy sự im lặng của Ân Mạc.

“Hừ, ngươi yên tâm, ta sẽ không chèn ép nàng, lấy thời gian Chính Ma giao chiến làm kỳ hạn, ngày cuộc đại chiến kết thúc, chính là ngày ta tìm nàng giải quyết sinh tử.”

“... Được.” Ân Mạc gật đầu.

Thương Tình bước từng bước về phía Hoa Liên, khi gần đến cạnh Hoa Liên, nàng ta đột nhiên vron tay, vung một cái tát về phía Hoa Liên, một tiếng chất vang giòn đánh vào mặt Hoa Liên, không đau đớn, nhưng lại khiến người ta nhục nhã, “Nể mặt Niết Thiên, hôm nay tha cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Mười năm quá ngắn

Sau khi Thương Tình đi rồi, giữa hai người vẫn trầm lặng một lúc lâu. Hoa Liên cảm thấy, từ đầu tới cuối mình đã làm sai một việc. Nếu đã biết sớm muộn cũng sẽ có kết cục như vậy, tội gì phải bắt đầu cơ chứ?

Ân Mạc không thể nào bước vào cuộc sống của nàng, thế giới của nàng, cũng giống như nàng không thể nào dung nhập vào cuộc sống của Ân Mạc vậy. Bọn họ vẫn luôn khác biệt, thứ duy nhất gắn kết hai người cũng chỉ có tình cảm mơ hồ của Ân Mạc với nàng, có lẽ cũng có thể là của nàng, nhưng điều đó quan trọng sao?

Chuyện này, nàng không có tư cách chỉ trích bất cứ ai, bởi vì Ân Mạc không tất yếu nhất định phải giúp nàng, vô luận chuyện này có vì ai mà thành, từ đầu đến cuối, vẫn là thù oán giữa nàng và Thương Tình.

Thời gian quen biết giữa Thương Tình và Ân Mạc rất dài, có lẽ lúc bọn họ quen biết, nàng còn chẳng biết đang ở chỗ nào. Giữa hai người bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì, Hoa Liên không có hứng thú, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng sẽ không canh cánh trong lòng chuyện đó. Hoặc có lẽ, nàng đã thực sự thích Ân Mạc, cho nên mới có những tâm trạng này.

Nàng không cần nhiều, chỉ là một lời giải thích mà thôi, nhưng Ân Mạc lại không thể cho nàng.

“Tiểu Liên...” Khi tất cả những tình cảm trong mắt Hoa Liên đều trở nên bình lặng, lần đầu tiên Ân Mạc cảm thấy như sắp mất nàng, điều này khiến cho hắn không thể không hoảng hốt.

“Ngươi có gì muốn nói với ta không?” Hoa Liên ngẩng đầu nhìn hắn, cười hỏi.

Ân Mạc đổi mắt về phía nàng, trong đôi mắt u ám kia có quá nhiều tâm tình, nhưng cuối cùng, hắn vẫn một câu cũng không nói ra miệng.

Hoa Liên đè nén nỗi thất vọng trong lòng, cuối cùng quay đầu, giã khỏi tầm mắt nối liền của hai người, “Ta muốn yên tĩnh một mình.”

Ân Mạc do dự một chút, gật đầu, bước ra khỏi Lưu Ly đường. Hắn vừa mới đi, lửa linh hồn của Lạc Lâm Cửu đột nhiên xuất hiện giữa không trung, không đợi nàng mở miệng đã bốc lên cuộn cuộn, Hoa Liên liền biến mất ngay tại chỗ.

Không lâu sau khi bọn họ đi, Băng Long và Liệt Nam Khê cùng đuổi tới đây, hai người tìm cả nửa ngày cũng không thấy được hơi thở của Lạc Lâm Cửu, tức đến hồng người phá tan cả Lưu Ly đường.

Chân trước vừa ra khỏi Lưu Ly đường, chân sau nơi này đã bị phá hủy, Ân Mạc bất ngờ không kịp đề phòng xoay người, vừa đúng lúc nhìn thấy Liệt Nam Khê và Băng Long bước từ bên trong ra.

Hai người kia hiển nhiên cũng nhìn thấy Ân Mạc, có điều cũng không tiến lên hỏi thăm, quay đầu bỏ đi thẳng. Ân Mạc dù chưa đủ để gây uy hiếp nhưng sự phụ của hắn cũng là một kẻ không dễ chọc, không ai lại vô duyên vô cớ mà đi chọc đến Kiến Tụ cá.

Hoa Liên mất tích, lần này, ngay cả Ân Mạc cũng không thể tìm được nàng. Những nơi nàng từng đi qua, Ân Mạc đều đã tìm đến, nhưng vẫn không thấy được bóng dáng của nàng.

Cũng mất tích theo nàng, còn có cả Lạc Lâm Cửu. Bởi vì Liệt Nam Khê đã tìm thấy Khô lâu kim thân (*bộ xương khô bằng vàng) của Lạc Lâm Cửu ở Đại Hoang sơn, mà lửa linh hồn của ông lại không hề trở về vị trí cũ.

Khô lâu kim thân xuất hiện, khiến cho Yêu tộc nào động không nhỏ, Liệt Nam Khê cuối cùng cũng không được làm chủ nhân của Khô lâu kim thân, bộ xương kia lại bị một vị lão tổ tông của tộc Không Tước cướp được.

Cuộc đại chiến Chính Ma vẫn kéo dài như trước, tình hình chiến đấu ngày càng kịch liệt, thế lực ba phương cũng nhanh chóng thay đổi trong cuộc chiến này. Trong cuộc đại chiến Chính Ma này, có rất nhiều lớp người trẻ tuổi quật khởi.

Trong đó, lấy Tề Hàn của Luân Hồi điện, Không Uyên con trai Không Tước Hoàng và Phong Biệt Tinh con trai của Ma Tôn đứng đầu.

Gần như đã chẳng ai còn nhớ đến Hoa Liên đã từng giết Ngọc Ân Tinh, cũng thiếu chút nữa giết luôn cả Thương Tinh đó. Nàng giống như một đóa phù dung, sớm nở tối tàn, đột nhiên xuất hiện, rồi lại nhanh chóng biến mất. Trong Tu Chân giới, những người giống như nàng cũng không hiếm.

Trừ một số người ra, có rất ít kẻ còn nhớ đến cái tên Hoa Liên này, dù sao, bất tri bất giác đã qua mười năm, đủ để bọn họ quên lãng một người. Mười năm đối với tu sĩ mà nói, chẳng qua chỉ bằng một cái chớp mắt, cuộc chiến này vẫn không có ý dừng lại.

Ma đạo lấy thực lực của bản thân mà đối đầu với hai đạo Chính Yêu, vậy mà có thể duy trì đến tận hôm nay, không thể không thừa nhận là vị Ma Tôn kia rất lợi hại. Ông ta mượn cơ hội này tập hợp các thế lực đang phân tán của Ma đạo lại, không kẻ nào dám không theo.

Trong khoảng thời gian mười năm này, Hoa Liên hiểu rất rõ về vị Ma Tôn kia, bởi vì không ai ngờ nổi, hiện giờ nàng lại đang sống trong đại bản doanh của Ma Tu.

Ngày đó, Lạc Lâm Cửu bị hai kẻ Băng Long và Liệt Nam Khê dùng kế làm cho trọng thương, đến cuối cùng, ông ấy chỉ theo bản năng mà đưa Hoa Liên ra khỏi thành Nam Khê sơn, về phần rốt cuộc đưa đi đâu, chính bản thân ông cũng không biết.

Kết quả, nàng vậy mà lại vô cùng trùng hợp tiến vào địa bàn của Ma Tu, lại vừa hay bị Phong Biệt Tinh nhặt về.

Vậy nên, nàng cứ thế ở lại địa bàn của Phong Biệt Tinh. Hoa Liên không biết Phong Biệt Tinh đã nói gì với vị Ma Tôn phụ thân hắn, ông ta lại không hề phản đối nàng ở lại, thậm chí còn truyền dạy phương pháp tu luyện cho nàng.

Hoa Liên cũng không hề quên giao ước bằng miệng giữa Ân Mạc và Thương Tinh, mặc dù không phải do nàng chính miệng đáp ứng, nhưng nàng sẽ tuân thủ. Trên người Hoa Liên, thứ có thể dùng để đối phó với Thương Tinh thì chỉ có tên Xạ Nhật. Nhưng muốn huyền hóa ra một cây cung xứng với tên Xạ Nhật đâu có dễ như vậy. Nếu tu luyện đúng theo từng bước một, trong vòng trăm năm tuyệt đối không thể thành.

Cho nên, nàng biết rõ công pháp mà Ma tôn dạy nàng có nguy hiểm nhất định, nhưng nàng vẫn học. Mười năm trước Lạc Lâm Cửu đã chìm vào giấc ngủ say, lửa linh hồn vẫn bám trong lò luyện đan, không có lấy một tia dao động. Dù Hoa Liên có lo lắng cho ông nhưng vẫn không dám đề cho Ma tôn biết đến sự hiện hữu của ông.

Thời gian mười năm, Hoa Liên vốn từ Yêu Soái kỳ sau đã vọt tới Yêu Vương kỳ sau. Cho dù có là tuyệt thế thiên tài cũng chưa thấy ai có thể trong vòng mười năm mà thăng liên tiếp ba cảnh giới. Có hôm trong lúc tán gẫu với nàng, Ma tôn đã chính miệng cam kết, nếu Hoa Liên chịu nhập Ma đạo bái ông ta làm thầy, ông ta sẽ tự mình giúp Hoa Liên hủy diệt Linh Lung cung, nhưng Hoa Liên uyển chuyển cự tuyệt.

Mối thù của nàng, nàng chỉ muốn tự mình đi báo.

Nửa đêm, trong U Lan điện một mảnh yên lặng. Cánh cửa sắt đen thẫm của đại điện bị người ta dùng tay đẩy ra, sau một tiếng ken két, một bóng người cao to theo ánh trăng lách người bước vào trong điện.

Mới vừa bước vào đại điện, mùi máu tươi gay mũi đã ủa ra từ bên trong. Trong điện U Lan có một cái ao máu, bên trong chứa huyết dịch của vô số những Ma Tu cường đại từ xưa đến nay, nhưng có rất ít người có tư cách tiến vào nơi này.

Giờ phút này, bên trên Huyết trì, một đóa sen máu đỏ tươi đang nở rộ rực rỡ, một nữ tử khoác chiếc áo bằng lụa đen mỏng manh đang nhắm mắt khoanh chân ngồi bên trên.

Theo sự biến hóa của thủ ấn giữa hai tay nữ tử, Huyết trì cũng dần dần từ phẳng lặng mà trở nên sôi trào. Từng luồng sương mù màu đen bay vọt lên trong huyết dịch sôi sục, dung nhập vào đóa sen huyết sắc kia.

Đột nhiên, nữ tử ngồi trên đóa sen chợt mở mắt, một ánh lửa thoáng qua, dưới đóa hồng liên kia liệt hỏa bùng bốc lên, đồng thời bao bọc lấy nàng.

Sau khi ngọn lửa thiêu hủy hết những đường hoa văn màu đen trên đóa sen thì từ từ lui dần.

“Hoa Liên...”

“Đột nhiên tới tìm ta, có chuyện gì vậy?” Nữ tử áo đen trên đài sen đứng dậy, trên trán còn rịn một tầng mồ hôi. Nàng, chính là Hoa Liên, giờ nếu nàng xuất hiện trở lại, sợ rằng sẽ khiến rất nhiều người kinh ngạc.

“Bên phía Trung Châu truyền tin đến.” Phong Biệt Tinh tựa vào cánh cửa, không hề bước vào phạm vi của Huyết trì.

Hắn không phải là Huyết Tu trong Ma đạo, Huyết trì này khiến cho hắn cảm thấy không được thoải mái.

Hoa Liên ngẩng đầu, chờ Phong Biệt Tinh nói tiếp.

“Tiểu Chi chết rồi.”

Kể từ mười năm trước khi Tiểu Chi bị bắt đi ở thành Nam Khê sơn, chưa từng được thả ra. Mới đầu, Hoa Liên còn cho rằng là bởi vì mình, mãi cho đến khi Liệt Nam Khê xuất hiện lần đó, nàng mới hiểu được, đó là một cuộc giao dịch giữa Chính đạo và Yêu tộc.

Hoặc có thể nói là giao dịch giữa Liệt Nam Khê và Băng Long.

Liệt Nam Khê sao có thể dễ dàng cho phép Quân Hầu lãng phí thời gian trên người một nữ nhân nửa yêu nửa ma lại không có bất cứ giá trị lợi dụng nào, huông chi, tuổi thọ của nàng chẳng còn mấy.

Lại thêm thân phận của Tiểu Chi, cùng với quan hệ của nàng và Hoa Liên, khiến cho vận mệnh của nàng ấy cứ như vậy mà bị định đoạt.

Sau khi Hoa Liên mất tích, Thương Tinh thấy không thể dùng Tiểu Chi để uy hiếp Hoa Liên được nữa liền nhốt nàng ấy trong Linh Lung cung, cũng không có kẻ nào phản đối.

Ai mà ngờ được, lần từ biệt vội vã trước kia của hai người, cũng là lần từ biệt mãi mãi.

Hoa Liên cúi đầu, trầm mặc không nói gì. Tiểu Chi là người bạn đầu tiên của nàng khi nàng đến với cõi đời này. Lúc nàng mắc vào phiền phức đã chạy đến tìm Tiểu Chi, sau đó được nàng ấy giữ lại Lưu Ly đường.

Không biết từ bao giờ, Lưu Ly đường đã trở thành nhà của nàng, mỗi lần, theo bản năng nàng đều muốn quay lại nơi đó. Bởi vì ở đó có người mỉm cười với nàng, có người nói chuyện với nàng, có người sẽ vào lúc nàng đi ra ngoài tản bộ, cầm mai rùa mà nghiêm túc nói với nàng, hôm nay phía Nam đại hung, phải đi về phía Bắc. Người đó chính là bằng hữu của nàng.

Nàng tu đạo, rốt cuộc là vì cái gì đây? Trơ mắt nhìn Tiểu Chi chết lại chỉ có thể bất lực. Nàng cuối cùng cũng chỉ là chút bụi bặm trong Thiên đạo Luân hồi, không ảnh hưởng được đến bất cứ thứ gì.

Thực sự, rất không cam lòng.

“Quân Hầu đâu?” Để khiến cho Quân Hầu hết hy vọng, Liệt Nam Khê thậm chí đã tự hao tổn tu vi của mình, khóa chặt tất cả mọi trí nhớ về Tiểu Chi, nếu tu vi của Quân Hầu không vượt qua ông ta, hắc vĩnh viễn sẽ không biết đến sự tồn tại của Tiểu Chi.

Ông ta cho rằng, cho dù có một ngày Quân Hầu biết được, cũng đã là mấy ngàn năm sau, thời gian là công cụ tốt nhất để quên lãng, khi đó, có lẽ hắc cũng chẳng còn thương tâm nữa.

“Không biết, hắc mất tích rồi.”

“Vậy sao...” Cố tình lại mất tích vào lúc này, hắc thực sự, không còn nhớ gì cả sao?

“Nàng định làm thế nào đây?” Phong Biệt Tinh nhìn Hoa Liên, không hề che giấu cảm xúc trong mắt. Hắc thích Hoa Liên, năm đầu tiên Hoa Liên sống ở đây, Phong Biệt Tinh đã nói ra rồi.

Thậm chí Ma tôn cũng từng ám chỉ với nàng, nếu nàng lấy Phong Biệt Tinh, tương lai, Ma đạo chính là thiên hạ của Phong Biệt Tinh và nàng. Hoa Liên không cự tuyệt, chỉ cho Phong Biệt Tinh một câu trả lời im lặng.

Phong Biệt Tinh là người thông minh, cho nên từ đó về sau không hề nhắc đến chuyện này nữa. Trong một lần hắc say rượu, Hoa Liên mới biết được những sâu xa giữa bọn họ từ miệng hắc.

Nàng đã từng cứu Phong Biệt Tinh một mạng, khi ấy, hắc mới bước vào tu hành, huyết thống nửa yêu nửa ma trong cơ thể khiến cho hắc chịu rất nhiều đau đớn, lúc bị người ta đuổi giết thiếu chút nữa chết ở Liên Hành sơn, hắc đã gặp được Hoa Liên.

Chẳng qua là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt là vào mùa đông, lúc đó, đúng là lúc hắc Yêu hóa, cho nên, Hoa Liên chỉ nhìn thấy một con hồ ly.

Nếu như bọn họ gặp hình dáng thực của nhau, kết quả liệu có như thế này không? Nàng không biết, bởi vì những chuyện đã xảy ra rồi, vĩnh viễn sẽ không thể bắt đầu lại từ đầu.

Thời gian thực ra không phải là một công cụ tốt để lãng quên, cũng có lẽ là do thời gian quá ngắn. Mười năm, nàng chẳng những không hề quên Ân Mạc, trái lại, bóng dáng của hắc lại càng in sâu hơn trong lòng nàng, phảng phất như đã dung hợp cùng với huyết mạch. Chỉ cần nàng nhắm mắt lại là đã có thể phác ra dung mạo của hắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Bạn cũ gặp lại

Nàng thua trong tay một người đàn ông, mười năm vẫn không thể thoát ra. Hoặc có lẽ, qua vài năm nữa nàng sẽ quên mất Ân Mặc. Dù sao, những chuyện thực sự đáng để ghi nhớ giữa bọn họ cũng chẳng có bao nhiêu.

Nếu Thương Tinh chết rồi, không còn ai gây bất lợi cho nàng, bọn họ không cần phải gặp lại nữa, nàng sẽ quên mất Ân Mặc chẳng? Vấn đề này Hoa Liên đã tự hỏi mình rất nhiều lần, nhưng vẫn không có đáp án.

“Đã rục rịch lâu như vậy, sắp khai chiến rồi đúng không?” Thanh tĩnh lại từ trong suy nghĩ của mình, Hoa Liên ngẩng đầu nhìn về phía Phong Biệt Tinh. Trong U Lan điện gần như không có ánh sáng, nhưng đôi mắt của nàng lại tỏa ra hồng quang nhàn nhạt, có thể nhìn rõ ràng tất cả mọi thứ ở đây.

Ánh mắt của Phong Biệt Tinh vẫn dừng lại trên người nàng, rất nghiêm túc, nhìn nàng tựa như đang nhìn cả thế giới. Mười năm, cho đến giờ vẫn chưa từng thay đổi. Nhưng mà, nàng không thể nào đáp lại.

“Sắp rồi, lần này phụ thân cũng sẽ tham chiến, nàng muốn đến xem không?” Vài năm gần đây, Phong Biệt Tinh không chỉ có tu vi tăng lên. Hắn làm thống lĩnh một lần là làm luôn mười năm, trong đám Ma Tu có người không nhận ra Ma tôn, nhưng không có ai là không nhận ra hắn.

Nếu tu vi của hắn tiếp tục tăng lên, Ma đạo tương lai nhất định sẽ là thiên hạ của hắn. Người này, thích hợp đứng trên vạn người. Ở cạnh Phong Biệt Tinh càng lâu, Hoa Liên lại càng thương thức hắn. Hai người bọn họ trên bản chất là cùng một kiểu người, lý trí.

Hoặc có lẽ chính là vì quá mức lý trí, quá mức lãnh đạm, nên mới không thể nào đến với nhau chẳng.

“Đi, không sai biệt lắm cũng đã đến lúc phải xử lý một chuyện riêng rồi.” Nàng không muốn đợi, không muốn cứ tiếp tục như vậy. Cái chết của Tiểu Chi khiến cho nàng không thể nào tiếp tục bình tĩnh chờ đợi như vậy nữa.

Giờ phút này, không khí ở Trung Châu phi thường căng thẳng. Hai phe giao chiến hơn mười năm, lần này, Kiến Tuệ hòa thượng rốt cục muốn giao thủ với Ma tôn. Ba bên Chính Yêu Ma gần như đã dốc toàn bộ lực lượng, tất cả đều tập trung về phía Trung Châu.

Đối với nữ tử đột nhiên xuất hiện bên cạnh thống lĩnh, bên phía Ma đạo dù có người cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Ngẩn người giữa đại quân Ma tu mấy ngày, chính mắt thấy sự tàn khốc của chiến tranh, trong lòng Hoa Liên đã sớm không còn gọn sóng. Thiên đạo luân hồi, sống chết do trời, ngay cả Ma tôn cũng đã nói như vậy.

Chết rồi thực sự sẽ chết vô ích sao? Nàng không tin trời, nàng chỉ tin mình. Cho nên, mạng của nàng, phải do tự bản thân mình khống chế.

Khi Hoa Liên ngồi trong đại trưởng ngân người, trên bầu trời đột nhiên vọng đến tiếng sấm ầm ầm, nghe kỹ mới thấy, thì ra là có người đang nói chuyện.

Thanh âm vừa bật ra, tu vi không đến Xuất Khiếu kỳ, chẳng phân biệt địch hay ta đều bị chấn động đến ngất đi.

Nếu không phải nàng đang ở trong căn lều đặc biệt này, chỉ sợ ngay cả Hoa Liên cũng khó mà chống đỡ.

Phong Biệt Tinh chợt đứng dậy, sắc mặt trầm xuống, “Kiến Tuệ tới rồi.”

Hoa Liên gật đầu một cái, theo Phong Biệt Tinh bước ra ngoài. Những tu sĩ tu vi chưa đủ kia giờ phút này đều đã bị mang ra khỏi chiến trường, trừ Kiến Tuệ ra, e rằng có rất ít người vào thời điểm này mà còn có thể suy nghĩ cho những tu sĩ kia.

Phong Biệt Tinh cùng Hoa Liên đứng sau lưng Ma tôn cách đó không xa, cũng như vậy, Kiến Tuệ và Ân Mặc đứng ở phía đối diện.

Ngoài chiến trường rộng lớn đến thế, chỉ còn lại các tu sĩ có tu vi hàng đầu đang đứng đó, sự xuất hiện của Hoa Liên và Phong Biệt Tinh khiến cho không ít người chú ý đến họ.

Phong Biệt Tinh thì bọn họ đã rất quen thuộc, nhưng còn Hoa Liên, thực sự khiến cho không ít người lấy làm kinh hãi.

Trong đó, người kinh ngạc nhất chính là Thương Tinh. Ước định mười năm trước kia nàng ta cũng không hẳn nhất định muốn tuân thủ, hôm đó sở dĩ nói như vậy, chẳng qua cũng là cho có lệ với Ân Mặc mà thôi, ai ngờ, từ sau hôm đó, chưa từng thấy Hoa Liên xuất hiện, ngay cả Đại Hoang sơn cũng không ai biết được tung tích của nàng.

Nàng ta không sao ngờ tới, khi gặp lại Hoa Liên, nàng lại đang đứng bên phía Ma Tu, hơn nữa xem ra, quan hệ với Ma tôn không hề ít.

Gần như ngay từ lúc hai người xuất hiện trên chiến trường, ánh mắt của Hoa Liên và Ân Mặc đã chạm nhau. Không phải là cố ý tìm kiếm, mà giống như theo bản năng đã biết hắn đang ở nơi nào vậy.

Nàng vậy mà lại có thể nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt Ân Mặc, chẳng lẽ nàng xuất hiện ở chỗ này khiến hắn kinh ngạc như vậy sao? Có phải hẳn cho là, mình trốn đi rồi thì sẽ không xuất hiện lại nữa. Thực ra có nghĩ vậy cũng chẳng sao, dù sao chênh lệch giữa nàng và Thương Tinh quá lớn. Trong lòng

Hoa Liên có chút chua xót, rốt cục vẫn phải dòi tầm mắt, không nhìn hấn nữa.

“Kiến Tuệ, chúng ta cũng đã phải gần ngàn năm rồi chưa gặp nhau đúng không, ngươi vẫn khỏe chứ?” Ma tôn chấp tay đứng giữa chiến trường, xung quanh đầy những vết máu loang lổ, những phần chân tay cụt ngắn còn sót lại cùng với mảnh vụn của đủ loại pháp bảo.

Đế đô của nhân gian, giờ đã hoàn toàn hoang vu.

“Vẫn ổn vẫn ổn, ở trong ngục Liệt Hỏa hơn bảy trăm năm giúp tu vi ta tăng lên không ít, còn ngươi?” Kiến Tuệ vậy khô gầy như trước, mặc một chiếc tăng bào không vừa người lắm, hàng mi trắng thật dài rũ xuống đuôi mày, lúc cười lên ánh mắt cũng cong cong theo.

“Ta cũng không tệ, đây là con trai ta, không tồi đúng không.” Hai người không giống kẻ địch, mà giống như là bạn cũ gặp lại. Trên thực tế, hai người bọn họ vốn là bằng hữu, có điều lập trường khác biệt, cuối cùng phải đứng ở phe đối lập mà thôi.

Kiến Tuệ gật đầu một cái, dường như có chút cảm khái, “Có người nói nghiệp.” Có thể khiến cho Kiến Tuệ thốt ra đánh giá như vậy, Phong Biệt Tình cũng đủ khiến cho kẻ khác phải nhìn với con mắt khác.

“Tiểu tử đứng đằng sau ngươi kia, là đồ đệ của ngươi?” Ngay từ đầu, Ma tôn đã chú ý đến Ân Mạc, Ân Mạc khiến cho ông ta có một cảm giác rất khó chịu. Đó là cảm giác khi nhìn thấy thiên địch, nhưng, tu vi của đối phương lại kém mình không chỉ một tầng, chuyện này khiến cho Ma tôn có chút khó mà chấp nhận được.

“Đồ đệ kém cỏi, không đáng nhắc tới.” Kiến Tuệ cười cười đáp, đánh giá của ông ta khiến cho không ít kẻ trong đám Ma Tu đỏ mặt lạnh. Bọn họ đều đã ăn không ít thua thiệt trên tay Ân Mạc, như Ân Mạc mà còn không đáng để nhắc tới, bọn họ thật không biết cái dạng gì mới có thể cầm lên mặt bàn đây.

“Ha ha, hòa thượng, chớ đắc ý, tương lai con ta sẽ không kém đồ đệ của ngươi đâu.”

“A, ta chờ ngày đó đấy.” Kiến Tuệ rũ tay xuống, Phật quang sau gáy hiện lên từng vòng, cuối cùng hóa thành bảy màu, thứ Phật quang bảy màu kia gần như đã bao phủ lấy tất cả mọi người.

Thấy tình hình này, Phong Biệt Tình vội vàng kéo Hoa Liên lui về phía sau, Ân Mạc vẫn không nhúc nhích, tầm mắt hấn dò từ trên người Ma tôn sang Phong Biệt Tình, ánh mắt phức tạp.

“Sao vậy?” Kiến Tuệ dù không quay đầu lại cũng biết Ân Mạc chưa bỏ đi.

“Con nên đi rồi.” Ân Mạc giống như lâm bảm tự nói, lại giống như có ý nói cho Kiến Tuệ nghe thấy.

“Hử?”

Kiến Tuệ mới thất thần một chút, vô số những dấu tay máu đã ập về phía ông ta, trong đó cũng có không ít huyết chương ẩn vô tình hoặc cố ý lao về phía Ân Mạc.

Kiến Tuệ cũng không để ý đến tình trạng của bên phía Ân Mạc, giống như hoàn toàn không quan tâm vậy, chờ những dấu tay máu bên phía ông ta bị Phật quang hòa tan xong, ông ta dùng khoeo mắt liếc về phía Ân Mạc, hấn đã rời khỏi vòng chiến tự bao giờ.

Vừa rời Ân Mạc làm thế nào để tránh thoát khỏi những huyết chương ẩn kia, ngay cả Ma tôn cũng không rõ, chẳng qua là ông ta chỉ muốn thử thăm dò một chút xem tình địch này của con trai mình nặng nhẹ ra sao, kết quả lại có chút bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Ta sẽ thắng

Rất nhanh, ánh mắt của hai người không còn dừng lại trên người Ân Mạc nữa, trực tiếp giao thủ. Những nhân vật cấp bậc như Kiến Tuệ và Ma tôn, thời điểm chiến đấu sẽ ảnh hưởng đến rất rộng.

Cũng may xung quanh đều là các cao thủ hàng đầu của Tu Chân giới, nhiều người liên thủ bày kết giới như vậy cũng có thể bảo đảm an toàn cho tu sĩ xung quanh.

Trong chiến trường, hiếm có người nhìn rõ được động tác của hai người, đập vào mắt chỉ toàn là những vết sáng màu hoàng kim và màu đỏ, công kích lẫn nhau trên không trung, không ai nhường ai.

Nếu là ngày thường, cho dù không thấy rõ, Hoa Liên cũng sẽ sinh hứng thú với những cuộc chiến đặng cấp như thế này, nhưng còn lúc này...

Mặc dù ánh mắt không đặt trên người Ân Mặc, nàng vẫn có thể cảm nhận được, nơi chiến trường đối diện, hấn đang nhìn nàng.

“Hoa Liên.” Thấy dáng vẻ không yên lòng của Hoa Liên, Phong Biệt Tình gọi nàng một tiếng.

Hoa Liên chỉ ngẩng đầu nhìn hấn một cái, cười cười với hấn, lại cúi đầu. Nhìn thấy vẻ mặt của nàng, Phong Biệt Tình chột tràm mặc, trong lòng dâng lên một tia khổ sở, mình trước sau vẫn không thể nào thay thế được vị trí của Ân Mặc trong lòng nàng hay sao...

Cuộc chiến Ma tôn và Kiến Tuệ kéo dài một ngày một đêm vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Lúc mới bắt đầu, hai người còn kiềm giữ lại, đến lúc sau đại khái cũng bốc hỏa lên, những kết giới kia căn bản đã không còn tác dụng.

Có điều dễ phòng ngừa sức phá hoại quá lớn, hai người hết sức tự giác rời khỏi chiến trường. Đợi đến khi hai người đứng đầu đi rồi, những người khác đương nhiên cũng không rảnh rỗi, cuộc đại chiến cuối cùng này, cứ thế được mở màn.

Trên chiến trường một mảnh hỗn loạn, Hoa Liên vẫn được Phong Biệt Tình che chở bên người, trên căn bản không có bất cứ kẻ nào có thể đến gần. Nơi này dù sao cũng không phải là chiến trường của nhân gian, thủ đoạn bất giác phải bắt vua nhất định là không thể dùng được, cho nên ở bên cạnh Phong Biệt Tình, trên cơ bản vẫn rất an toàn.

Dĩ nhiên, chuyện sẽ không thuận lợi bằng một nửa những gì Hoa Liên tưởng tượng, bởi vì Băng Long cuối cùng cũng gia nhập cuộc chiến, hơn nữa, mục tiêu của hấn chính là nàng.

Không có Kiến Tuệ và Ma tôn, Băng Long suốt một đường này căn bản không có ai có thể ngăn cản. Thực ra thì cuộc chiến này, nếu Kiến Tuệ và Băng Long liên thủ, Ma tôn nhất định sẽ không chống đỡ được đến giờ chứ đừng nhắc đến chuyện đại quân Ma đạo có thể chiếm ưu thế. Chẳng qua là, vô luận Linh Lung cung có âm chi thể nào, Kiến Tuệ vẫn không chịu liên thủ với Băng Long, điều này khiến cho Băng Long trước sau vẫn khúc mắc trong lòng. Hấn vốn định chờ hai người kia lưỡng bại câu thương, mình đi chiếm lợi, ai ngờ lại thấy Hoa Liên ở chỗ này.

Lần trước, hấn và Liệt Nam Khê đuổi giết Lạc Lâm Cửu thất bại, lửa linh hồn của Lạc Lâm Cửu đã mang theo Hoa Liên cùng nhau mất tích, tìm được nàng cũng đồng nghĩa với việc tìm được ngọn lửa linh hồn không lồ vô tận kia.

Lạc Lâm Cửu có phải thiên tài tuyệt thế hay không, có thể trong mấy ngàn năm ngấn gối, tu luyện linh hồn của mình thành hòa hồn, thực lực hiển nhiên quá rõ ràng. Nếu không phải xảy ra những chuyện kia, hấn làm sao có thể để mặc mình lần lượt.

Chỉ cần lấy được lửa linh hồn của hấn, ba đạo thiên kiếp còn lại đối với Băng Long mà nói căn bản chẳng còn gì khó khăn. Thành tiên, cũng chẳng phải chuyện xa vời.

Băng Long suốt chặng đường thế không thể chặn, những Ma đế hộ vệ bên cạnh Phong Biệt Tình căn bản không có cơ hội xuất thủ đã bị cố định.

Cho dù là lúc đối mặt với Băng Long, Phong Biệt Tình vẫn không lộ ra bất cứ vẻ khiếp sợ nào, hấn chắn trước người Hoa Liên, nhìn thẳng vào Băng Long, “Các hạ tốt nhất nên rời khỏi nơi này.”

“Tiểu bối, ngươi yên tâm, ta không tìm ngươi gây chuyện, giao nàng ra đây, ta lập tức đi.”

Bên cạnh Phong Biệt Tình đương nhiên sẽ không chỉ có vài thủ vệ Ma đế, chẳng qua là, người Ma tôn phái đến bảo vệ hấn tu vi không bằng Băng Long, đánh nhau căn bản không thể lấy được lợi thế gì, hơn nữa, người Băng Long nhắm vào không phải hấn, người bảo vệ hấn căn bản sẽ không động thủ. Băng Long vì biết điểm này nên mới xuất hiện ở đây.

Về phần Yêu tộc, Hoa Liên căn bản chẳng thể trông cậy được vào. Kể từ khi nàng rời khỏi Đại Hoang sơn, xuất hiện ở bên phía Ma Tu này đã nói lên, quan hệ giữa nàng và Yêu tộc đã hoàn toàn cắt đứt.

“Ngươi...” Phong Biệt Tình còn chưa nói dứt lời đã bị Hoa Liên gờ tay chặn lại.

Hoa Liên tiến lên phía trước hai bước, đứng trước mặt Băng Long, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, “Ta biết ngươi muốn gì, chẳng qua là thứ ngươi muốn, giờ không có ở trên người ta, cõi đời này cũng chỉ có mình ta biết ông ấy ở đâu.”

Băng Long là người thông minh, Hoa Liên đã nói đến vậy, hấn đương nhiên hiểu được ý tứ trong đó. “Ngươi muốn gì?” Băng Long nhíu mày.

“Ta và Thương Tình trước đây đã có giao ước, không bằng chúng ta đánh cược một lần.”

“Ngươi muốn đánh cược thế nào?”

“Nếu ta thắng nàng, giao mạng của nàng cho ta, ngươi không được phép có ý đồ với sư phụ ta nữa. Nếu ta thua, mạng của ta, mạng của sư phụ ta sẽ giao cho ngươi.” Giọng nói của Hoa Liên trước sau vẫn gió thoảng mây bay, tựa hồ như căn bản không phải đang nói về mạng của mình mà là thời tiết vậy.

Lần đầu tiên Băng Long ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Hoa Liên một cái, trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu một cái, “Được, ta sẽ đồng ý với ngươi.”

Vài năm nay, bởi vì Thương Tình, hấn đối với tính tình của Hoa Liên cũng có vài phần quen thuộc, nếu nàng đã lên tiếng, tất nhiên là đã nắm chắc, có

điều không biết nàng rút cuộc có con bài chưa lật nào mà dám tin chắc là mình có thể thắng Thương Tình.

“Lấy nguyên thân bản mạng xin thề, nếu Hoa Liên ta bại bởi Thương Tình, sẽ giao hỏa hồn của gia sư Lạc Lâm Cửu cho Băng Long, cam nguyện chịu khổ trăm kiếp!”

“Lấy nguyên thân bản mạng xin thề...”

Sau khi Hoa Liên và Băng Long hạ lời thề, trên trời buông xuống hai luồng kim ánh, xông thẳng vào giữa trán hai người. Có Thiên đạo ước thúc, cho dù Băng Long có muốn đổi ý cũng tuyệt đối không có khả năng.

“Ba ngày sau, ta chờ ngươi ở đây.” Băng Long nói xong, không buồn quay đầu lại mà xoay người bỏ đi.

Hoa Liên nhìn bóng lưng của Băng Long, trên mặt trước sau vẫn không để lộ ra bất cứ tâm trạng nào.

“Hoa Liên.”

“Ta sẽ thắng.” Hoa Liên quay đầu nhìn về phía Phong Biệt Tình mỉm cười, “Ta nhất định sẽ thắng.”

Phong Biệt Tình nhìn nàng, hồi lâu, trên mặt lộ ra một nụ cười, “Ta tin nàng.”

Mặc dù Băng Long không còn tham gia vào chiến trường nữa nhưng hai phe vẫn không phân thắng bại như trước, chỉ có thể tiếp tục đánh cho đến khi người đứng đầu hai bên xuất hiện mới ngưng.

Phong Biệt Tình phải chỉ huy đại cục, Hoa Liên quay về đại bản doanh trước, một mình ngồi trong quân trường của thống lĩnh, trên mặt có vẻ mệt mỏi hiếm thấy.

Không ai biết, mười năm qua rút cuộc nàng đã trải qua những ngày tháng ra sao, không ai biết, nàng rút cuộc làm thế nào để dùng thời gian mười năm ngắn ngủn, tu luyện đến Yêu Vương kỳ sau. Không ai biết, để không cho Ma khí xâm nhập vào đài sen của mình, nàng phải dùng Nghiệt hỏa để thiêu đốt chính mình trong đau đớn.

Tất cả, chỉ là vì ba ngày sau.

Thực ra thì suy nghĩ một chút, thực sự không đáng. Nhưng, đời này, luôn có những tín niệm mà mình không thể nào buông tha. Tiểu Chi chết rồi, bất kể đến cùng là có phải bị nàng liên lụy hay không, mối thù này, không thể không báo. Rút cuộc là vì Tiểu Chi, hay là vì chính mình, thậm chí bản thân Hoa Liên cũng không thể phân biệt rõ ràng, nàng chẳng qua chỉ đang đi theo đạo của mình mà thôi.

“Ân Mặc, nếu như là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?” Hoa Liên lẩm bẩm tự nói.

“Đừng đi.” Khi giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, Hoa Liên thiếu chút nữa cho rằng mình đã nghe lầm. Hắn tới, chỉ để nói những lời này?

Hoa Liên không quay đầu lại, cũng không muốn biết, hắn xuất hiện ở đây bằng cách nào, bởi vì những lời hắn nói đã khiến nàng không còn bất cứ mong chờ gì.

Hắn bảo nàng đừng đi, hắn lại bảo nàng đừng đi! Móng tay bén nhọn găm vào thịt, dường như không còn bất cứ tri giác nào, Hoa Liên rũ mắt xuống, nỗi đau sắc bén trong lòng khiến cho nàng không sao thốt nên thành lời.

“Nếu ta nhất định phải đi thì sao?”

“... Hoa Liên, nàng nhập ma rồi.” Hồi lâu, Ân Mặc mới mở miệng. Trong thanh âm của hắn có sự thương tâm không tài nào che giấu.

Kết quả vốn không nên như vậy, nếu như tất cả đều giống hắn dự đoán. Chẳng qua là, khi hết thấy những buồn vui hờn giận của hắn đều thay đổi vì nàng, tất cả đã định sẵn sẽ lệch khỏi quỹ đạo.

Nàng không muốn đi theo con đường hắn đã dọn sẵn, nàng không muốn bị người khác thao túng. Minh buông tay, cuối cùng lại đẩy nàng đi theo con đường này.

“Ta thế nào, có can hệ gì đến ngươi sao?”

“Đừng đi, được không?” Ân Mặc không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ ôm lấy nàng từ phía sau. Hơi thở thuộc về hắn bao bọc lấy Hoa Liên, rõ ràng đã lâu rồi không gặp, nhưng nàng vẫn không thể nào quên tất cả những gì liên quan đến hắn, ngay cả hơi thở của hắn... cũng không thể nào quên.

Nếu như Ân Mặc trước sau vẫn không thay đổi, giữa bọn họ, có phải đã không xuất hiện nhiều vấn đề như vậy đúng không. Nếu vậy, hắn cũng sẽ không do dự với nàng, mà nàng cũng sẽ không trước sau vẫn ôm nỗi mong chờ.

Rõ ràng đã tự nhủ với lòng mình vô số lần, trên người nam nhân này có quá nhiều bí mật, có những câu chuyện mà mình không hề biết, cho dù thân thể có gần gũi đến đâu, trái tim trước sau vẫn có khoảng cách, mà nàng lại không thể chịu nổi thứ khoảng cách này.

Cuối cùng, Hoa Liên vẫn lắc đầu một cái, nhẹ nhàng đưa tay đẩy ra, “Nếu ta thắng, nói cho ta biết ngươi là ai, được chứ?”

”... Được.”

Ngay cả bản thân Hoa Liên cũng không biết, tại sao mình cứ nhất định phải cố chấp như vậy, sau khi biết được thân phận của Ân Mặc, nàng rốt cuộc nên lựa chọn thế nào. Nàng chỉ biết là, ba ngày sau, tất cả sẽ hoàn toàn thay đổi.

Ân Mặc có thể ngăn cản nàng, nhưng hắn không làm. Giống như có một số việc, biết rõ kết quả không như mình muốn nhưng vẫn cứ làm.

Ba ngày, cuộc đại chiến Chính Ma này đã gần đến hồi kết. Ma tôn và Kiến Tuệ hòa thượng đều bị trọng thương, cũng coi như là đánh ngang tay. Chỉ là sau khi hai người rời đi rốt cuộc đã đến nơi nào, thương thế của bọn họ rốt cuộc làm sao mà có, không có bất cứ ai biết.

Điều này khiến cho đám người vẫn rục rịch kia trở nên an phận lại, không ai dám thăm dò giới hạn cuối cùng của hai vị này, cho nên cuộc chiến này không có lấy một lời tranh cãi mà kết thúc, về phần ai thua ai thắng, đã không còn ý nghĩa nữa rồi.

Vài năm nay, Chính Ma Yêu ba đạo tiến hành một cuộc thanh tẩy triệt để, Ma tôn mạnh mẽ trở lại, Ma đạo vùng dậy đã là chuyện bất cứ kẻ nào cũng không thể ngăn cản, như vậy là đủ rồi.

Không biết là ai có ý tuyên truyền, trận chiến của Hoa Liên và Thương Tình lại gây nên chấn động không nhỏ. Thân phận của Thương Tình đương nhiên là không kẻ nào không biết, tu vi của Hoa Liên mặc dù không bằng nàng ta, nhưng từ khi xuất đạo đến giờ đã mang theo sắc thái truyền kỳ, ngăn ngừa vài chục năm, tu vi có thể lên đến bậc này, rất xứng với bốn chữ kinh thể hải tặc.

Hoa Liên đã từng khiến Thương Tình trọng thương, chuyện này, khiến cho bọn họ không thể không đoán mò về thực lực của Hoa Liên một lần nữa. Cũng vì vậy, cho nên cuộc đánh cược trên cơ bản chỉ liếc một cái đã có thể nhìn ra thắng bại này lại dẫn đến vô số tranh luận, khiến cho vô số người tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Tổ Long ẩn

Giữa chiến trường, Hoa Liên mặc một chiếc áo đỏ, dưới chân nàng hư ảnh của một đóa sen mở ra khép lại, nơi đầu nhọn của cánh hoa, Nghiệt hỏa bùng lên lập lòe. Đối diện nàng, Thương Tình chậm rãi bước ra, mỗi khi bước một bước, dưới chân lại tràn ra một mảng băng. Trên mặt băng, từng đóa Băng Hồn hoa to bằng miệng chén đua nhau nở rộ.

Sau khi Thương Tình đứng lại, băng dưới chân nàng ta giống như được ra lệnh, điên cuồng lan ra khắp chiến trường, rất nhanh, trừ khoảng đất có đóa sen dưới chân Hoa Liên ra, tất cả mọi nơi đều tràn ngập Băng Hồn hoa.

Nhìn thấy cảnh này, Ma tôn đứng một bên xem chiến không nhịn được mà nhíu mày, “Thương Tình này, không tệ.”

Có thể khiến cho ông ta phải thốt ra như vậy, không chỉ là vấn đề không tệ nữa. Phong Biệt Tình vẫn đứng bên cạnh Ma tôn hừ lạnh một tiếng, mặt vẫn không chút thay đổi.

“Tiểu tử, ngươi yên tâm, là của ngươi thì không ai cướp đi được.” Ma tôn lại liếc qua Phong Biệt Tình, trong lời có ý.

Trên chiến trường, hai người bốn mắt nhìn nhau, Hoa Liên lạnh nhạt mở miệng, “Tiểu Chi là do ngươi giết.”

Thương Tình cũng chẳng phủ nhận, ánh mắt nhìn Hoa Liên mang theo vài phần mỉa mai, “Sao hả, muốn báo thù cho nàng ta? Chi bằng ngươi?” Giọng nói của Thương Tình trước sau vẫn lạnh như băng, còn mang theo mùi vị cao ngạo.

“Một mình ta là đủ rồi.” Lúc nói chuyện, một ngọn lửa đỏ như máu bốc lên từ lòng bàn tay nàng, từ từ bao quanh cánh tay trái của nàng. Ngọn lửa ngay cả Yêu Hoàng cũng phải kiêng kỵ kia, đối với nàng lại không có nửa phần đe dọa.

Ngọn lửa theo ý niệm của Hoa Liên hóa thành một cây cung, mà trên một bàn tay khác của nàng lại đang cầm một mũi tên do Nghiệt hỏa hóa thành. Nàng tu luyện mười năm, trong mười năm này, chủ yếu nhất chính là tu luyện Nghiệt hỏa. Giờ nàng đã tu luyện ra nhị phẩm đài sen, Nghiệt hỏa trong cơ thể càng tăng gấp bội lần, hiện nay, đóa hồng liên trong cơ thể cùng Nghiệt hỏa mới coi như đã thoả dung hợp với nhau.

Mũi tên do Nghiệt hỏa ngưng tụ thành, mặc dù uy lực không cao nhưng vừa hay lại có thể khắc chế Thương Tình. Hoa Liên không lãng phí chút thời gian nào, trực tiếp gài tên bắn cung.

Sau khi thấy động tác của Hoa Liên, Thương Tình hừ lạnh một tiếng, hai tay kết ấn, bởi vì tốc độ trên tay cực nhanh, nếu chỉ dùng mắt thường mà xem thì chỉ có thể nhìn thấy toàn hư ảnh giữa đôi bàn tay nàng ta.

Sau khi ấn ký kết thành, hai tay nàng ta nhấc lên, một khối Băng ấn có phạm vi trăm trượng cứ thế ngưng kết giữa không trung, bỏ xuống người Hoa Liên.

“Có thể biến hóa thuật pháp hệ Băng đến mức này, ngàn năm sau, Thương Tình chắc sẽ là người đầu tiên thành tiên trong thế hệ này.” Câu này của Kiến Tuệ là nói với Ân Mạc đang đứng một bên. Kỳ quái là, Thương Tình và Ân Mạc vốn là cùng một thế hệ, mà câu nói này của Kiến Tuệ hòa thượng lại mơ hồ gọt Ân Mạc ra.

Ân Mạc chấp tay đứng bên cạnh Kiến Tuệ, mái tóc đen bị gió thổi tung, trên ngón tay hắt quẩn một sợi tơ vàng, chính là sợi tơ dùng để buộc tóc.

Từ đầu đến cuối hần không hề mở miệng, thoát nhìn cũng không giống như có ý giúp đỡ.

“Ta còn tưởng sư bá tổ sẽ coi trọng Hoa Liên hơn kia đấy.” Ân Thiên hòa thượng, trụ trì Kim Luân tự đứng bên kia Kiến Tuệ cười híp mắt nói.

Vốn trước hần cũng không cần đến, trận cuối cùng này là Kiến Tuệ xuất chiến, hần là trụ trì dù sao cũng nên tới, cho nên Ân Thiên hòa thượng liền cho phân thân tới trước, ai ngờ chưa quay về chùa đã gặp được một trận này.

“Hoa Liên này... đáng tiếc.” Kiến Tuệ lắc đầu.

“Không có gì đáng tiếc hết.” Ân Mạc đột nhiên tiếp lời, khiến cho hai người đứng bên cạnh sững sốt một lúc, hần hình trong lòng có ý... Hai vị này đều biết, Ân Mạc đề ý đến chuyện của Hoa Liên thế nào, hôm nay cứ vậy mà đề cho nàng và Thương Tình quyết đấu sinh tử, hình như có chút không ổn cho lắm.

“Hay!” Đúng vào lúc Ân Thiên đang định nói gì đó, bên phía Yêu tộc không biết là ai bỗng hô lên một tiếng, Ân Thiên quay đầu, vừa hay nhìn thấy khối băng ấn kia của Thương Tình chạm phải mũi tên của Hoa Liên.

Tình huống trong dự kiến không hề phát sinh, khối băng ấn kia lại bị mũi tên bắn thủng, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy từ từ tan chảy. Ân Thiên căn bản không tài nào tưởng tượng nổi, một mũi tên do Yêu Vương bắn ra lại có thể hóa giải đòn tấn công của tu sĩ Hóa Thần kỳ. Loại tỷ thí cách biệt một tầng cấp bậc thế này mà lại xuất hiện tình huống như vậy, cho dù Hoa Liên có thắng Thương Tình hay không, mạng của nàng, nhất định có thể giữ lại.

Chỉ bằng một chiêu này thôi, Hoa Liên đã là một món hàng đáng để tranh giành.

Kiến Tuệ âm thầm gật đầu, thầm nghĩ nếu mình cũng tu luyện thuật pháp hệ hỏa, chưa biết chừng ông ta đã ra tay đoạt lấy Hoa Liên rồi. Mũi tên mà Hoa Liên dùng lửa huyền hóa ra kia, uy lực của nó đơn giản đã khiến cho người ta rợn cả người! Tu vi của nàng mới chỉ đến Yêu Vương kỳ sau mà thôi, nếu tăng lên một tầng nữa, có phải ngay cả đám lão quái Độ Kiếp kỳ cũng phải kiêng kỵ không?

Dĩ nhiên, sở dĩ lại xuất hiện tình huống như vậy cũng chỉ là vì Hoa Liên vừa hay đụng phải Thương Tình mà thôi, tu vi của Thương Tình đủ cao, thuật pháp hệ băng vô cùng lợi hại, đáng tiếc ở chỗ nàng ta lại đụng phải Hoa Liên có thể không chế Nghiệt hỏa.

Nghiệt hỏa là gì, đó là thứ lửa đã nổi danh lưng lấy từ tận viễn cổ Đại Hoang, không kẻ nào dám chạm vào. Mặc kệ ngươi là Thánh nhân hay là Đại Vu, muốn chết thì cứ nhảy vào Nghiệt hỏa, bảo đảm xong hết, cái gì mà chuyển thế hồi sinh, đó chỉ là người ngốc nói mơ mà thôi.

Thương Tình vốn định dùng một chiêu quyết thắng, không ngờ mình lại khởi đầu bất lợi, ngay chiêu đầu tiên đã bị Hoa Liên khắc chế sít sao, lửa trong lòng nàng ta cũng dần dần bốc lên.

Nếu là ngày thường, Thương Tình nhất định sẽ không như vậy, nhưng trước mặt là Hoa Liên, người đã khiến cho nàng ta phải uất nghẹn hơn mười năm. Rõ ràng tu vi hai người chênh lệch không lỗ lại nhiều lần để nàng trốn thoát, Thương Tình sao có thể không bốc hỏa.

“Ta xem ngươi còn trò gì nữa!” Lần này, Thương Tình vận dụng thuật pháp, còn lấy ra một khối bảo thạch hình thoi màu lam. Lúc nhìn thấy khối bảo thạch kia, ngay cả sắc mặt của Kiến Tuệ và Ma tôn cũng biến đổi.

Vật báu trấn cung của Linh Lung cung, tiên khí hạ phẩm, Cực Băng Ngọc, cho dù là công kích hay phòng ngự cũng đều vô cùng đáng sợ. Bọn họ không sao ngờ nổi, để đối phó với một Hoa Liên nhỏ bé, Thương Tình lại dùng đến cả tiên khí.

“Thương Tình, đồ tiện nhân nhà ngươi có thể vô si hơn nữa được không hả?” Bên phía Yêu tộc lại vọng đến một tiếng gào rú, có điều người kia còn chưa dứt lời, hình như đã bị ai đó che miệng lại, chỉ còn tiếng ô ô.

Ân Thiên và Kiến Tuệ nhìn qua bên kia, thấy Không Tước Hoàng mặt đầy áy náy gật đầu với họ một cái, khuỷu tay còn đang kẹp chặt con trai ông ta.

“Vậy mà lại có thể khiến cho Linh Lung cung chủ dùng đến tiên khí, xem ra mặt mũi của ta thực đúng là không nhỏ.” Hoa Liên cười lạnh, ngón tay điểm giữa hư không một cái, trên đầu ngón tay xuất hiện một tia máu, nàng liền theo tia máu kia vẽ ra trên không trung một nửa ấn ký.

Nàng vươn tay siết chặt, thu ấn ký vào trong lòng bàn tay, trong lúc huyết quang lóe lên, một mũi tên máu xuất hiện giữa hư không. Theo tu vi tăng lên, đối với huyết tiễn trong cơ thể, Hoa Liên đương nhiên cũng hiểu biết hơn chút ít. Dùng máu của nàng đúng là có thể ngưng tụ thành huyết tiễn, nhưng thân thể của nàng không thể chịu đựng được quá lâu. Có điều nếu dùng ấn ký này gọi huyết tiễn ra thì lại có thể tùy ý khống chế, mặc dù với tu vi của nàng hiện giờ chỉ có thể bắn ra ba mũi tên nhưng sẽ không tạo thành phản phệ với cơ thể như trước kia.

Bất quá bây giờ nàng cũng chỉ có thể vẽ ra một nửa ấn ký, nửa còn lại không sao lĩnh ngộ được.

“Đó là thứ gì?” Mọi người đứng đây mặc dù vô cùng muốn nhìn cho rõ ấn ký mà Hoa Liên vẽ ra, nhưng lại phát hiện, ánh mắt vừa rời khỏi ấn ký kia sẽ hoàn toàn quên lãng, cho dù là ai cũng không nhớ nổi ấn ký vừa nhìn thấy rốt cuộc có hình dạng thế nào.

Chỉ có Ân Mặc là khoe miệng hơi nhếch lên, “VẬY mà đã lĩnh ngộ được Tổ Long ấn rồi...”

“Cái gì?” Kiến Tuệ liếc nhìn Ân Mặc, cảm thấy hình như hấn bình tĩnh quá mức.

“Không có gì.” Ân Mặc lắc đầu, vẫn nhìn về phía Hoa Liên.

Thương Tinh dường như cũng cảm thấy mũi tên mà Hoa Liên vừa gọi ra mạnh hơn mũi tên vừa nãy không chỉ một chút, nàng ta không nhịn được mà thắm mắt trong lòng Hoa Liên gặp may, lại học được những chiêu thức có uy lực cường đại như vậy.

Tuy nói như vậy, nhưng Thương Tinh vẫn không thừa nhận mũi tên trong tay Hoa Liên thực sự có thể phá vỡ tiên khí của nàng ta. Trong miệng Thương Tinh không ngừng tuôn ra chú ngữ, Cực Băng Ngọc trong tay nàng tản mát ra từng luồng lam quang nhu hòa, lam quang tràn đến đâu, tất cả mọi thứ đều hóa thành bông tuyết.

Mắt thấy ánh sáng xanh kia sắp bao phủ Hoa Liên, nơi đáy đài sen dưới chân Hoa Liên đột nhiên bốc lên Nghiệt hỏa, vậy mà lại mạnh mẽ cản lam quang lại.

Chẳng qua là uy lực của Nghiệt hỏa dù sao so ra cũng vẫn kém tiên khí, nơi đáy đài sen đã có một chút bông tuyết ngưng kết, có điều tốc độ ngưng kết cực kỳ chậm.

Hoa Liên cài tên, nhưng không thả tay ra luôn, sau khi yêu khí toàn thân đều tụ lại nơi lòng bàn tay nàng, mũi tên máu đầu tiên rút cục cũng được bắn ra.

Tên bắn ra, tạo thành một vệt máu, bắn thẳng về phía ngực Thương Tinh. Ánh sáng xanh kia vậy mà lại không cản nổi mũi tên đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số người, lam quang vỡ vụn từng tầng một, cho đến tầng cuối cùng.

Không để cho Thương Tinh kịp xả hơi, mũi tên thứ hai đã bắn ra ngoài theo.

Tro mắt nhìn mũi tên kia bắn về phía ngực mình, rõ ràng nhìn thấy rõ quỹ đạo, rõ ràng chỉ cần lách mình qua là có thể tránh được, nhưng nàng ta lại không tài nào nhúc nhích nổi.

Trên mũi tên kia, có một luồng uy áp kinh khủng mà nàng ta chưa bao giờ nếm thử, hơi thở uy áp cười đại từ hồng hoang thái cổ tản mát ra khiến cho nàng ta không thể ngọ nguậy dù chỉ một chút.

Thấy tình hình này, Băng Long nheo mắt lại, rút cục vẫn phải ra tay.

Khi hấn tiến vào phạm vi uy áp, cũng rất sững sờ, nhưng để bảo vệ tính mạng của Thương Tinh, hấn hiển nhiên không thể cố kỵ quá nhiều, lời thề có thể phá, Thương Tinh thì không thể chết được.

Một tay Băng long chặn trước mũi huyết tiễn kia, mũi tên máu xuyên thủng qua lòng bàn tay hấn, không tiến thêm tấc nào nữa.

Vốn Hoa Liên cũng chẳng trông chờ vào lời thề giữa hai người, không ngờ Băng Long lại ra tay vào đúng lúc này. Mắt thấy Thương Tinh sắp chết dưới mũi tên của mình, giờ lại bị kẻ khác cản lại, lửa giận trong lòng nàng hoàn toàn không thể ức chế, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng âm ầm, giống như có thứ gì đó đang vỡ ra.

“Dám cứu nàng, hai người các ngươi cùng đi chết đi!” Hai tròng mắt của Hoa Liên chẳng biết từ lúc nào đã biến thành màu đen tuyền, hoàn toàn không có lấy một tia sáng, con ngươi hóa thành hình thoi, chẳng khác nào loài dã thú.

“Bị nhập?” Ma tôn nhú mày một cái, mặc dù ông ta không nhìn ra sự biến hóa lúc này của Hoa Liên nhưng lại có thể cảm nhận được hơi thở hoàn toàn khác biệt trên người nàng.

Cho dù là ông ta, cũng cảm thấy giờ phút này Hoa Liên vô cùng nguy hiểm.

Không riêng gì con ngươi, trên người nàng cũng tràn ra vô số những hoa văn màu đen, ngay cả đài sen dưới chân cũng bị những hoa văn màu đen từ từ xâm chiếm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Nàng chính là chúng sinh

“Quả nhiên là nhập ma.” Kiến Tuệ hòa thượng tiếc hận lắc đầu, lúc ông ta tỷ đấu với Ma tôn, đã từng nhắc qua muốn Ma tôn bỏ qua cho Hoa Liên. Ai ngờ Ma tôn lại nói Hoa Liên tự nguyện sa vào Ma đạo, trước mắt xem ra, chưa hẳn là giả.

“Chẳng lẽ là nhập ma?” Thấy hơi thở trên người Hoa Liên càng trở nên mãnh liệt hơn, Ma tôn mới mơ hồ có thể cảm nhận được, đó đích xác là Ma khí thuần khiết.

Hoa Liên vẫn tu luyện dưới sự quan sát của ông ta, tuyệt đối không thể bị kẻ khác đoạt thân hay nhập thân. Hơn nữa bộ công pháp ông ta đưa ra khi tu luyện kia cũng sẽ khiến cho Hoa Liên vô tình mà nhập ma, nàng có thể kiên trì mười năm trời đã là không dễ dàng rồi.

Có điều, trạng thái nhập Ma này của Hoa Liên, thực sự khiến cho Ma tôn sợ hết hồn.

“Đề thăng Thương Tình mà chấp nhận sa vào Ma đạo, chấp niệm của Hoa Liên này thực quá mạnh!” Khổng Tước Hoàng cũng không nhận được mà thở dài, nếu ngày đó ông ta giữ Hoa Liên lại, chắc trong vòng trăm năm tới, Yêu tộc sẽ xuất hiện một nhân vật tuyệt đại xinh đẹp. Đáng tiếc, thực sự là rất đáng tiếc, sớm biết có ngày hôm nay, khi xưa thà đắc tội với Linh Lung cung cũng không thể để cho nàng đi, giờ thì hời cho Ma tôn rồi.

Hoa Liên dĩ nhiên là không biết các vị lão Đại các phe đang suy nghĩ gì trong lòng, nàng chỉ muốn không chế được thân thể mình, nhưng luồng sức mạnh khổng lồ không biết vọt từ nơi nào tới khiến cho nàng không tài nào chống cự. Luồng sức mạnh kia dường như thực sự không muốn tôn thương nàng, cũng không có ý định chiếm lấy thân thể nàng. Hoa Liên thậm chí còn có cảm giác, sức mạnh này, vốn chính là của mình, có điều nàng chưa bao giờ cảm nhận được mà thôi.

Rốt cuộc mình sao lại có được sức mạnh này? Trong đầu Hoa Liên một mảnh hỗn loạn, trong đồng hồ hỗn loạn đó, bóng dáng màu trắng kia lại càng thêm rõ ràng, bóng dáng ấy như đã khắc sâu trong tâm trí nàng, từ thuở viễn cổ đã tồn tại.

Là Ân Mạc, nhất định là Ân Mạc không thể nghi ngờ. Cho dù người kia không hề xoay người, Hoa Liên vẫn có thể xác định. Nhưng bóng dáng của hắn tại sao lại ở trong đầu nàng, hẳn rốt cuộc là ai? Hẳn tiếp cận nàng, là có mục đích gì?

Vốn cho rằng lai lịch của Ân Mạc không nhỏ, giờ nhìn lại, thế này đâu phải chỉ là không nhỏ. Nàng sinh ra từ Hồng Hoang, ý thức khi đó cũng đã hình thành, bóng dáng kia, đương nhiên là đã tồn tại từ khi nàng còn chưa khai khiếu, nói cách khác, trước đó, bọn họ cũng đã gặp nhau rồi.

Trong lòng Hoa Liên rất rối loạn, nhưng lại không nghĩ sẽ lấy được bất cứ đáp án nào từ miệng Ân Mạc. Nàng sợ, không phải sợ Ân Mạc sẽ làm gì mình, mà là sợ hết thấy đều là giả.

Phật tổ phổ độ cho chúng sinh, lại vĩnh viễn sẽ không chỉ từ bi với riêng một người, nàng không tin mình sẽ khác biệt.

Người ngoài đương nhiên không thể nào biết được suy nghĩ của Hoa Liên lúc này, nhưng trong mắt bọn họ, Hoa Liên đích thị là nhập ma không thể nghi ngờ, hơn nữa còn có khuynh hướng không chế được ma tính.

Nếu là ở chỗ khác, sợ rằng Chính đạo đã đồng loạt xông lên, bóp chết mầm non Ma đạo tương lai này. Nhưng giờ có Ma tôn ở đây, cả đám Ma tu cũng đang nhìn chằm chằm, cho dù Băng Long có ra tay cũng không ai dám giúp hắn.

Giúp hắn đối phó với Hoa Liên chính là đi tìm cái chết, đám người này tu luyện cả ngàn năm, sớm đã thành tinh, ai mà không nhìn ra được ý tứ của Ma tôn thì kẻ đó chính là đồ ngu.

Dĩ nhiên, thực ra bọn họ cũng không biết, cho dù là Ma tôn thì cũng có lúc tính sai, bởi vì ông ta cũng chỉ là một Ma tôn của nhân gian mà thôi.

Mũi tên thứ ba của Hoa Liên cuối cùng cũng xuất hiện, chẳng qua là lần này, mũi tên kia khác hẳn với lần trước. Một nửa Tổ Long ẩn trong lòng bàn tay Hoa Liên chẳng biết từ lúc nào đã hoàn hảo vô khuyết, thoạt nhìn giống như một con rồng đen đang quẫy động trong lòng bàn tay nàng.

Mũi tên thứ ba, chính là bắn ra từ trong miệng con hắc long đó.

Băng Long thân đang nằm dưới sự uy áp, giờ cũng hiểu ra, hóa ra Lạc Lâm Cừu không phải là hậu đại duy nhất của Hoa Liên, đằng sau nàng, nhất định còn có sự tồn tại của một kẻ còn đáng sợ hơn, hẳn tự cho là thông minh mà nghĩ rằng, Hoa Liên làm được thế này, là do một người thần bí khác dạy cho.

Trong khoảnh khắc tên cái lên đây, đài sen dưới chân nàng từ đó như máu đã hoàn toàn biến thành màu đen tuyền, ngay cả ấn ký hoa sen mơ hồ nhìn thấy được bên hông cũng từ từ biến sắc.

Đây vẫn chỉ là sự khởi đầu, ngay sau lưng Hoa Liên, khi con cự long màu đen kia chậm rãi ngưng tụ, trên chiến trường không có lấy một tiếng vang.

Đó là thứ gì vậy?

Không ai biết thứ như rồng mà chẳng phải rồng kia là gì, hơn nữa, bọn họ cũng chẳng muốn tìm hiểu cận kề. Mũi tên thứ ba bắn ra, cả Băng Long lẫn Thương Tình đều bị bắn xuyên tim.

Băng Long vượt qua sáu đạo Thiên kiếp, đứng trước mũi tên đó lại chỉ như một tờ giấy, không có chút sức cản nào, nếu mũi tên kia mà bắn về phía mình

thì sao?

Đủ mọi loại người đang âm thầm xem náo nhiều đều lẳng lặng suy nghĩ trong lòng, cuối cùng cho ra cùng một kết luận, mọi người cùng nhau thấy rùng cả mình.

Băng Long mặc dù bị trúng một mũi tên nhưng hấn vẫn chưa tắt thở ngay, trái lại còn bị chọc giận, hóa thẳng thành long thân, giữa ngực với bụng còn có một lỗ thủng to bằng miệng chén đang không ngừng tủa máu. Băng Long mang theo lửa giận vọt về phía Hoa Liên, trước đó, Hoa Liên chạm tay có thể bông, nhưng bây giờ, nàng chính là một củ khoai phòng tay, không ai dám muốn nàng.

Suy nghĩ trong đầu mọi người đều giống nhau, nàng chết là tốt nhất, nếu không chết, về sau cách nàng càng xa càng tốt.

“Cha.” Phong Biệt Tinh kéo tay áo Ma tôn, bình sinh lần đầu tiên thốt lên tiếng này.

Ma tôn quay đầu lại nhìn hấn một cái, thấy được sự cầu xin trong mắt con trai mình, một lúc lâu ông ta mới hạ quyết tâm giặt tay áo lại, “Chúng ta đi.”

Đáp án này khiến cho hai tròng mắt Phong Biệt Tinh nhất thời biến thành đỏ rực, Hoa Liên chỉ có thể bắn được ba mũi tên, đó đã là cực hạn của nàng rồi. Giờ Băng Long không chết, người chết nhất định sẽ là nàng. Biết rõ mình có xông ra cũng không thay đổi được cục diện nhưng Phong Biệt Tinh vẫn không muốn buông lời.

Ma tôn sớm đã biết tông suy nghĩ của hấn, không đợi Phong Biệt Tinh động đậy, tay áo đã phát lên, trực tiếp cưỡng ép mang người rời đi.

Trên chiến trường, những kẻ không muốn dây vào phiền phức đều đã tránh đi, ngay cả Kiến Tuệ cũng có tâm tư ấy, nhưng Ân Mạc vẫn không nhúc nhích mà đứng nhìn.

Bên phía Yêu tộc chỉ còn sót lại cha con Không Uyên, và cả Hồ Hoàng Vân Khi. Không Mân không phải là không muốn đi, mà là con trai ông ta không chịu đi. Dĩ nhiên, thực ra ông ta có thể học theo Ma tôn, mang người đi thẳng, nhưng con trai ông ta hiển nhiên là khó trị hơn Phong Biệt Tinh. Không Uyên nói, cha dám dẫn con đi, con sẽ không nhận người như cha làm cha nữa.

Được lắm, vì một người bạn, ngay cả cha cũng không cần. Không Mân ghen nửa ngum tức thiếu chút nữa mới không bị ức chết, nhưng nghĩ đến tính tình của con trai, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Dù gì Không Uyên cũng không vọng động, hấn tự biết cha mình có xông lên cũng chỉ vô ích, mình mà lên thì chắc chắn là tự nộp mạng, dứt khoát đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ông đây là tiểu nhân, người cứ chờ ta mấy ngàn năm, ta không tin người có thể phù hộ cho Linh Lung cung đòi đòi kiếp kiếp đều bình an. Đánh không lại người cũng chẳng cần vội, ta muốn đồ tử đồ tôn người trả giá đắt cho chuyện ngày hôm nay.

Lời này Không Uyên không nói ra miệng, lại vĩnh viễn khắc sâu trong lòng, dĩ nhiên, không ai ngờ rằng, cũng chỉ bởi ngày hôm nay mà ngàn năm sau, một kiếp nạn lớn của Chính đạo cứ vậy mà bị ấn định.

Không Uyên cuối cùng vẫn bị cha hấn mang đi, ở đây, trừ người của Linh Lung cung và Kim Luân tự ra, cũng chỉ còn lại Hồ Hoàng Vân Khi.

Đúng vào lúc tất cả mọi người cho là Hoa Liên sẽ chết chắc, vật giống như rồng mà không phải rồng đằng sau nàng đột nhiên xông về phía Băng Long, nhị long tranh đấu, kết quả lại đơn giản đến bất ngờ.

Băng Long bị nuốt sống.

Đúng như vậy, nuốt từng miếng từng miếng một, ngay cả mẫu xương cũng không còn.

Sau khi con hắc long kia xông ra ngoài, nàng đã khôi phục lại sự khổng chế với thân thể, Hoa Liên không để ý đến Băng Long mà bay thẳng đến chỗ Thương Tình, Thương Tình cũng chưa chết, cũng không biết uy lực của mũi tên thứ ba kia rốt cuộc như thế nào, dù sao sức xuyên thấu đúng là mạnh nhất.

Nàng bước tới trước mặt Thương Tình, cúi người xuống, nhìn Thương Tình đang nằm trên mặt đất không nhúc nhích, chỉ mở tròng mắt mà hô hấp. Sau đó lấy từ trong túi đựng đồ ra một viên đan dược màu đỏ.

“Ta học luyện đan độc hơn mười năm, đây là thứ đỉnh cao nhất mà ta làm ra được, rất vinh hạnh, thứ này sẽ cho ngươi ăn.” Nói xong, cảm thấy giải thích còn chưa đủ, tiếp tục nói, “Yên tâm, con người ta không ham thú giết người diệt hồn, cho nên ta sẽ không hủy thân hồn của ngươi. Ta muốn ngươi đòi đòi kiếp kiếp đều bị Nhân quả Luân hồi đan của ta quấn lấy, biết nhân quả mà ta hạ là gì không?”

Thương Tình nhìn chằm chằm nàng, dường như không thể ngờ.

“Ngươi hại chết Tiểu Chi, khiến cho nàng và Quân Hầu sinh tử cách biệt, ta sẽ để cho ngươi vĩnh viễn bị người mình yêu đích thân giết chết!” Hoa Liên nói xong, viên đan dược kia trực tiếp hóa thành sương đỏ, bao bọc lấy Thương Tình, chẳng mấy chốc đã dung nhập vào trong thân hồn của nàng ta. Nụ cười trên gương mặt Hoa Liên giống như một đạo bùa đòi mạng, trở nên cực kỳ dữ tợn trong mắt Thương Tình, “Kiếp này coi như hết, ta đích thân tiễn ngươi đi.”

Nói xong, nàng chụp xuống một chương. Linh Lung cung Thương Tình tiên tử đã từng huy hoàng vô hạn là vậy, cứ thế chết đi.

Khi hồn phách của Thương Tinh rời khỏi thân thể, mầng đồ kia, thực giống như máu, lại không thể gột sạch.

“Tiên hồn...” Sau khi Kiến Tuệ nhìn thấy hồn phách kia, cả người chợt run lên một cái. Chỉ có tiên nhân hạ thể lịch kiếp mới có tiên hồn, Thương Tinh kia...

“Sau khi rơi vào Nhân quả Luân hồi, cho dù là tiên hồn cũng sẽ bị phế bỏ.” Trong mắt Ân Mạc lóe lên một tia khác lạ.

“Nhân quả Luân hồi, chẳng lẽ là cây Nhân sinh quả?” Kiến Tuệ chợt giật thót, vật kia là do Hoa Liên hai tay dâng lên, đương nhiên là ông ta cũng biết.

“Còn thứ gì khác có công hiệu đó nữa hay sao.” Ân Mạc than nhẹ, hẳn cho là cùng lắm Hoa Liên cũng chỉ hủy diệt thân hồn của Thương Tinh mà thôi, ai ngờ nàng lại dùng cách ác hơn.

Giờ thì hay rồi, còn chưa lên trên đã có một đồng người nhớ kỹ nàng.

Báo thù xong, con hắc long kia vẫn bay vòng vòng trên đầu nàng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lao xuống không chế thân thể nàng, Hoa Liên đứng dậy, nhìn về phía Ân Mạc.

“Phật gia nói phổ độ chúng sinh, vậy ta tính là cái gì?”

“Ồ trong mắt ta, nàng chính là chúng sinh.” Ân Mạc nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, nghiêm túc nói.

“Người lại gạt ta!”

“Ta đã cho nàng lựa chọn tốt nhất, nàng không đồng ý.” Ân Mạc mặt đầy vẻ vô tội.

“Ta sẽ báo thù!” Hoa Liên nghiêng răng,

“Được rồi, ngủ một giấc, tỉnh lại tùy nàng báo thù.” Ân Mạc cười khẽ, trong mắt có sự dịu dàng không thể nào che giấu. Hắn bước lên trước một bước, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Hoa Liên.

Hoa Liên thực sự như lời hắn nói, hai mắt nhắm lại, bất tỉnh nhân sự.

Ân Mạc giờ tay lên, sợi tơ vàng vẫn quấn trên tay hóa thành một thanh đại đao, không chút do dự chém về phía Hoa Liên. Trên gương mặt hắn, từ đầu đến cuối vẫn mang theo một nụ cười, “Ta chờ nàng đến tìm ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Nấu mình trong Cách Thế kính

Biến cố bất thành linh khiến cho tất cả mọi người đứng đây đều sửng sốt, rất nhanh, bọn họ liền phát hiện ra, một đao kia của Ân Mạc hạ xuống, dù chém trúng Hoa Liên nhưng không hề để lại bất cứ vết thương nào trên người nàng, chỉ khiến toàn thân nàng không có lấy một tia yêu khí. Cũng, không có lấy một tia hơi thở sinh mệnh.

Mà con hắc long vẫn quanh quẩn trên đầu Hoa Liên, sau một đao kia cũng từ từ phai nhạt. Còn những hoa văn màu đen trên người Hoa Liên cũng dần dần tiêu tán.

“Grào!” Trước khi tiêu tán, con hắc long kia ngửa mặt lên trời gầm rống, cả thiên địa thoáng bị chấn động.

Ân Mạc một tay ôm Hoa Liên, không nhìn con hắc long kia lấy một cái, cho đến khi nó biến mất.

Kiến Tuệ hòa thượng không mở miệng, ông ta nhận ra, khí thế cả người đồ đệ mình dường như đã thay đổi, không thể nói rõ là thay đổi ở đâu, chỉ khiến cho ông ta không dám mở miệng, thậm chí không dám nhìn thẳng.

Ân Mạc một tay vung đao, chém về phía mặt đất, trầm giọng nói, “Mở!”

Oành một tiếng, mặt đất bị chém ra một vết nứt, ngọn lửa màu đen từ phía dưới bốc lên, giống như thực sự muốn cắn nuốt lấy Hoa Liên và Ân Mạc.

“Ra ngoài.” Khi nói chuyện, ngọn lửa màu đen kia đã quấn lên thân thể Ân Mạc, có điều trên người hắn bỗng tỏa ra sáu luồng kim quang, ngọn lửa kia sau khi dính phải kim quang, nháy mắt đã bị dập tắt, ngay cả ngọn lửa đang không ngừng bốc lên từ lòng đất dường như cũng bị kim quang áp chế,

không dám cử động nữa.

“Ngươi không thể dùng thủ đoạn nhẹ nhàng hơn một chút để mở cổng lớn Địa Phủ ra được hay sao?” Một giọng nói vọng ra từ trong lòng đất, nhưng không có bóng người nào xuất hiện.

“Đừng nói nhảm, Cách Thế kính đưa ta dùng.” Ân Mạc chẳng nhần nại gì hết, lạnh lùng nói.

“... Ngươi không thể dùng từ nào thay thế được sao? Như thế ta dù sao cũng thấy cam tâm tình nguyện hơn một chút.” Một hồi lâu, người trong lòng đất kia lại ai oán nói.

Ân Mạc không lên tiếng, chân mày nhíu lại. Đây là vẻ mặt Hoa Liên chưa từng thấy bao giờ, ở trước mặt Hoa Liên, hẳn lúc nào cũng mang vẻ không chút bận tâm, còn bây giờ, hẳn đang lo lắng.

“Được rồi, cái mặt đen của ngươi hù chết cả đám Quỷ soa của ta rồi, dù gì cũng là Phật, không ôn hòa được một chút sao.” Giọng nói đông dài bất tuyệt từ dưới lòng đất kia vẫn không có ý dừng lại, “Còn cả tiên hồn vừa mới xuống khi nãy nữa, là con gái của Thủy Đức Tinh Quân kia đúng không, ngay cả tiên hồn mà cũng dám hủy, ngươi ở nhân gian chắc là biết chứ?”

“Im miệng.” Ân Mạc cắn răng phun ra hai chữ.

Quả nhiên, phía dưới im bất.

Nơi lòng đất sâu không thấy đáy đột nhiên xuất hiện một chiếc cầu bảy màu, vừa hay bắc đến dưới chân Ân Mạc, hắn ôm Hoa Liên bước từng bước đi xuống, không hề quay đầu lại.

Cho đến khi bóng dáng của Ân Mạc biến mất, khe nứt trên mặt đất rốt cục cũng biến mất.

Trừ sự biến mất của Ân Mạc và Hoa Liên, tất cả đều giống như chưa từng xảy ra. Đáp án này, chỉ ghi tạc trong lòng rất ít người, cõi đời này, không còn Ân Mạc và Hoa Liên nữa.

...

Khi Hoa Liên khôi phục lại ý thức, bên tai có tiếng chim hót, có tiếng nước chảy, khi hít thở, dường như còn có mùi hương hoa. Mở mắt ra, trên đầu là bầu trời xanh thăm thẳm, phía dưới là thảm cỏ xanh biếc.

Bên cạnh, muôn đóa hoa đủ màu sắc đang nở rộ, những Hoa linh to bằng ngón cái đang khiêu vũ ở phía trên. Giống như tiên cảnh vậy.

Nàng chống người, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trước khi hôn mê, đứng rồi, là Ân Mạc chém nàng một đao. Mặc dù khi đó nàng không thể nào nhúc nhích, cũng vẫn có thể cảm nhận được.

Nàng cho là một đao kia sẽ lấy mạng mình, trên thực tế, một đao kia hạ xuống, dường như là đã chém đứt thứ gì bên trong thân thể nàng vậy, khiến cho nàng cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Bất kể ra sao, nàng không định tha thứ cho tên khốn kia.

“Ngươi cuối cùng cũng tỉnh.” Sau khi thanh âm này vang lên, không gian bên cạnh Hoa Liên dâng lên một tia gọn sóng, sau đó một hòa thượng đầu trọc xuất hiện trước mắt nàng.

Hòa thượng kia khoác cà sa màu đen, lông mày trắng phau, cười lên có hai má lúm đồng tiền, thoạt nhìn tuổi tác cũng không lớn, cũng không biết rốt cuộc đã sống bao nhiêu năm rồi.

“Ngươi là...”

“Thế nhân quen gọi ta là Địa Tạng Vương.” Hòa thượng tiếp tục cười.

Mắt của Hoa Liên mở to hết cỡ, Địa Tạng Vương? Nàng không nghe nhầm đấy chứ?

“Ngươi không nghe nhầm đâu, nơi này là Địa Phủ, ta là Địa Tạng Vương.”

“...” Hoa Liên im lặng, nghiêng đầu nhìn quanh bốn phía, sau đó nhìn về phía vị nhân huynh vừa tự xưng là Địa Tạng Vương kia, “Nơi này, không giống Địa Phủ.”

“Đĩ nhiên, bởi vì ngươi đang ở Tiên giới trong Cách Thế kính, nơi này có tiên linh khí nồng đậm nhất, ngươi không thấy mình còn chưa độ kiếp mà đã có tiên lực rồi sao.”

Cảm nhận tiên khí nồng đậm bên trong, cũng nhìn thấy nội đan đã mở ra năm tầng cánh hoa bên trong đan điền, nàng một câu cũng không thốt ra nổi. Nàng tưởng là mình chỉ mê man một lát mà thôi, kết quả sau khi tỉnh lại, tu vi vậy mà vọt đến tận Độ Kiếp kỳ đầu.

Hơn nữa, một thân yêu khí hoàn toàn hóa thành tiên khí.

“Ân Mặc đâu?” Hoa Liên đột nhiên xoay người, hung dữ nhìn chằm chằm Địa Tạng Vương.

“Àch...” Địa Tạng Vương cười khan hai tiếng, “Lúc hán đi có nói với ta, nếu muốn tìm hán thì phải thành tiên trước.”

“Hán là tiên?” Ngay cả Địa Tạng Vương cũng đã thấy rồi, mình còn đang ở trong Cách Thế kính của Địa Phủ, cho dù đầu óc Hoa Liên có vô dụng nữa thì cũng biết, tất cả những chuyện này có liên quan đến người nào đó.

Thân phận của hán, thật đúng là kinh người đến kỳ lạ. Nhưng chuyện này cũng không cản trở ý định tìm tên khốn kiếp kia tính sổ của nàng. Hán lại gạt nàng, còn chém nàng một đao, không cần biết là có ý tốt hay không, dù sao không chém hán một trăm tám mươi đao, tâm trạng của nàng sẽ không thoải mái được.

“Không phải.” Địa Tạng Vương lắc đầu.

“Phật?” Hoa Liên cất cao giọng.

Thấy Địa Tạng Vương gật đầu, nàng hừ một tiếng, “Ánh mắt của Phật tổ thật chẳng ra sao.”

“... Thực ra thì ta cũng cảm thấy như vậy.” Địa Tạng Vương liếc nhìn xung quanh, sau đó cẩn trọng gật đầu phụ họa.

Nếu như nói người có địa vị cao nhất ở Địa Phủ chính là Diêm La, thì người được tôn kính nhất, nhất định là Địa Tạng Vương. Nghe đồn Địa Tạng Vương đầy lòng từ bi, phát chí nguyện to lớn, cam tâm vĩnh viễn ở lại Âm phủ độ hóa cho ác quỷ.

Vị trước mặt này, cùng với hình tượng Địa Tạng Vương trong cảm nhận của nàng cách xa một vạn tám nghìn dặm.

Bất kể nói thế nào, theo như lời hán nói, trước khi mình vượt qua chín đạo Thiên kiếp thì phải đi theo hán lẫn lộn.

Mặc dù biết chuyện này là do Ân Mặc sắp đặt, nhưng nàng cũng không cự tuyệt, đầu tiên, Địa Tạng Vương nói cho nàng biết, thân thể của nàng đã trải qua sự tẩy rửa của tiên linh khí, vẫn chưa hoàn toàn ngưng tụ, quay về nhân gian đương nhiên là không thể thích ứng được. Quan trọng nhất chính là, nàng căn bản không tìm được đường quay về nhân gian.

Cho nên, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ở đây tu luyện, cho đến khi thăng tiên mới thôi.

Cách Thế kính dù sao cũng là thân khí, ở đây cho dù không cần cố ý tu luyện, tu vi của nàng vẫn cứ tăng lên, có điều bởi vì còn chưa vượt qua đạo Thiên kiếp thứ nhất cho nên dù tu vi có tăng cao hơn nữa, nàng vẫn cứ là Độ Kiếp kỳ đầu.

Yêu khí trong cơ thể biến thành tiên khí không có gì là không tốt, điều duy nhất khiến cho Hoa Liên thất vọng là nàng không thể nào sử dụng huyết tiên được nữa. Nàng không cảm nhận được hơi thở của tên Xạ Nhật trong cơ thể, ba mũi tên bắn ra ở nhân gian kia, e là đã thất truyền.

Hoa Liên mặc dù thất vọng nhưng cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Vốn là thứ nên biến mất thì không nên giữ lại. Viễn cổ đã là quá khứ, vĩnh viễn đều không thể quay lại.

Tu luyện nhiều quá, thỉnh thoảng Hoa Liên cũng ra khỏi Cách Thế kính. Bên ngoài Cách Thế kính không có trời xanh cỏ biếc, giữa thiên địa chỉ có một mảnh xám ngoét, điện Diêm La âm u, đủ loại quỷ hồn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng la mắng tràn ngập trong tai.

Đây chính là Âm phủ, nghe nói là nơi bẩn thỉu nhất trong Tam giới.

Thỉnh thoảng, nàng sẽ ngồi dưới cầu Nại Hà, nhìn con sông Quên bên dưới, ngẩng đầu nhìn những quỷ hồn sau khi uống canh Mạnh Bà, đôi mắt mất đi thần thái nhảy vào trong Luân Hồi.

Thực ra thì người chết rồi cũng rất đơn giản, bình sinh không làm gì gian trá phạm pháp, đời tiếp theo cho dù không thể đại phú đại quý cũng sẽ được bình an.

Nàng không có hứng thú với sinh tử Luân Hồi, từ khi đến Địa Phủ, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến một chuyện. Có điều, không biết mình đã ngủ bao lâu, không biết người muốn tìm có thể tìm được hay không đây.

Mỗi ngày nàng đều ngồi dưới cầu Nại Hà một lúc, đám quỷ soa đều biết nàng, gặp mặt thì thoảng cũng tán gẫu với nàng đôi câu, không gì khác ngoài chuyện hôm nay gặp được ác quỷ nào, rồi mấy ác quỷ kia bị Địa Tạng Vương cảm hóa ra sao.

Thực ra thì có lần Hoa Liên hoài nghi, mấy ác quỷ kia là bởi vì không chịu nổi cái tính dài dòng lan man của Địa Tạng Vương nên mới hỏi cái để làm lại từ đầu. Nàng đã tận mắt nhìn thấy một ác quỷ nghe vị Địa Tạng Vương kia thao thao bất tuyệt hơn mười ngày, ngay cả hồn thể cũng thiếu chút nữa tan tác. Như vậy có thể thấy được, Phật mà quá đông dài, thực ra cũng có thể lấy mạng của quỷ.

Có lẽ, Địa Tạng Vương này sở dĩ lại sống ở Địa Phủ, chưa biết chừng còn có nguyên nhân khác. Phật tổ lão nhân gia người cho dù tính tình có tốt hơn nữa chắc cũng không chịu được có người cứ lải nhải bên tai mãi không ngừng như vậy, nói là hán tự nguyện đến Địa Phủ, không chừng thực ra là bị lưu đây thì đúng hơn.

Đĩ nhiên, biết được tính khí của Địa Tạng Vương, nếu không phải chuyện cần thiết, Hoa Liên tuyệt đối sẽ không đi cắt ngang sự nghiệp cảm hóa ác quỷ

cao thượng của hắn, đó cũng là suy nghĩ cho bản thân.

“Hắc đại ca, Bạch đại ca, hai người các huynh đây là...” Hôm nay, Hoa Liên vừa mới ra khỏi Cách Thế kính đã nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường dùng một sợi xích sắt thô bằng cổ tay khóa một con quỷ lại.

Có điều con quỷ kia khác với những con quỷ mà nàng thường thấy rất nhiều, dĩ nhiên, chỉ nhìn độ lớn của cái xích thôi đã đủ biết, con quỷ này, tất nhiên vô cùng lợi hại. Sống ở Địa Phủ lâu như vậy rồi, Hoa Liên cũng đã biết không ít quỷ hồn lợi hại. Nghe nói những con quỷ thực sự lợi hại, bình thường đều ở trong địa ngục tầng thứ mười tám, chờ được Địa Tạng Vương cảm hóa.

Không hiểu sao, nàng thậm chí còn chưa thấy mặt của con quỷ kia mà đã cảm thấy có vài phần quen thuộc, cho nên nàng mới dừng lại. Có điều con quỷ kia dường như đã mất đi ý thức, chỉ mặc cho Hắc Bạch Vô Thường kéo đi, trên cơ bản không hề nhúc nhích.

“Người anh em này bỏ ra khỏi Luân Hồi kính không dưới mười lần, chúng ta đang dẫn hắn đi gặp Diêm Vương.” Hắc Bạch Vô Thường có chút bất đắc dĩ nói.

“Tiến vào Luân Hồi kính rồi còn có thể bỏ ra ngoài?” Hoa Liên kinh ngạc.

“Dĩ nhiên không thể, có điều, chấp niệm trong lòng hắn quá sâu, không chịu rời khỏi Địa Phủ, Luân Hồi kính cũng không chịu đưa hắn đi luân hồi.” Hắc Vô Thường thở dài, lại nhìn quỷ hồn không nhúc nhích kia, trong mắt lại có vài phần đồng tình.

“Phải đó, quan trọng nhất là, lúc còn sống tu vi của hắn không thấp, lại không biết bằng cách nào đã dung nhập được pháp lực trong cơ thể vào linh hồn, nếu không chỉ tiến vào Luân Hồi kính nhiều lần như vậy thôi cũng đã đủ khiến hắn hồn phi phách tán mấy lần rồi.” Bạch Vô Thường nói tiếp.

Hoa Liên gật đầu một cái, trong lòng sinh ra mấy phần kính nể với quỷ hồn này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Độ kiếp

Hắc Bạch Vô Thường kéo quỷ hồn kia từ từ đi xa, Hoa Liên đột nhiên xoay người, gọi hai người bọn họ lại, “Hai vị đại ca, quỷ kia kiếp trước tên gì vậy?”

Bạch Vô Thường dừng bước, xoay người nói với nàng, “Kiếp trước hắn là một Yêu Tu, tên Quân Hào, Tiểu Hoa, người biết hắn à?”

Hoa Liên ngây ngẩn gật đầu một cái, ánh mắt dời qua quỷ hồn đã mất đi ý thức kia. Quân Hào... Lúc ấy, khi nàng nghe tin Tiểu Chi đã chết, Quân Hào cũng mất tích theo. Có điều, nàng không sao ngờ đến Quân Hào lại ở Địa Phủ.

Sống chết cùng theo, là thế này sao?

Hoa Liên không biết cảm giác trong lòng là gì, hoặc có lẽ là có chút khó tin chẳng. Lại có người vì một thứ tình yêu mơ hồ như vậy mà ngay cả mạng cũng chẳng cần, hết lần này đến lần khác bỏ ra khỏi Luân Hồi kính, chấp nhận liều mạng với nguy cơ hồn phi phách tán, chỉ để tìm được người kia sao?

Hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy Quân Hào, Hoa Liên cũng không thừa nhận hắn là thực lòng. Giờ đây cảnh còn người mất, hắn lại trước sau chưa từng thay đổi, nam nhân như vậy, một khi đã trả giá, nghĩa là sẽ dốc hết tất cả đúng không.

“Hai vị đại ca, ta có thể đến điện Diêm La với hai huynh được không?” Hoa Liên do dự một chút, vẫn mở miệng hỏi.

Nàng không phải quỷ, theo lý thuyết thì không thể tiến vào điện Diêm La, có điều nàng là khách của Địa Tạng Vương, ở Địa Phủ, cho dù là Diêm La Vương cũng phải nể mặt Địa Tạng Vương.

Hắc Bạch Vô Thường liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu, “Đi thôi.”

Dứt lời, hai người tiếp tục kéo Quân Hào đi về phía trước, Hoa Liên đi theo sau, ánh mắt vẫn dừng trên người Quân Hào. Cho dù không tìm được Tiểu Chi, nàng cũng không thể để cho Quân Hào tự hủy hoại bản thân như vậy.

Không tìm được có nghĩa là vẫn còn hy vọng, nếu Quân Hào không còn nữa, ngay cả hy vọng cũng sẽ không có. Hành vi của hắn mặc dù trong cái nhìn của Hoa Liên là có tình có lý, nhưng Địa Phủ chắc sẽ không nói chuyện nhân tình.

Diêm La Vương đầu phải là người dễ nói chuyện, bằng không trong Địa Phủ có nhiều quỷ hồn chết oan như vậy, nếu tất cả mọi người đều ra khỏi Luân Hồi kính nhiều loạn luân hồi mà Diêm La Vương đều bỏ qua cho, vậy thì nơi này đã sớm rối loạn.

Nàng không chắc Diêm La Vương sẽ nể mặt mình, nhưng vẫn phải thử một lần.

Điện Diêm La giống hệt những gì Hoa Liên tưởng tượng, âm u lạnh lẽo, Diêm La Vương đang ngồi ngay ngắn ở nơi cao nhất, nàng ngẩng đầu nhưng vẫn không thể nhìn rõ được tướng mạo của hắn.

Diêm La Vương không hề tỏ ra kinh ngạc trước sự xuất hiện của nàng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không buồn dời đi.

“Bệ hạ, hẳn chính là quý hôn đã vài lần nhiễu loạn luân hồi. Kính xin bệ hạ định đoạt.” Bạch Vô Thường đi lên trước nửa bước, cung kính nói.

“Gọi hắn tỉnh lại.” Giọng nói uy nghiêm dần vang lên.

Hắc Vô Thường vỗ vào người Quân Hầu một cái, giống như có thứ gì đó đi vào, trong chốc lát, hắn đã tỉnh lại, có điều ánh mắt sớm đã mất đi sự sắc bén khi xưa.

“Ngươi mấy lần phá hỏng trật tự của luân hồi, cho dù có để ngươi hôn phi phách tán cũng đã là xử nhẹ.” Giọng nói không chút tình cảm của Diêm La Vương truyền đến.

Quân Hầu trước sau vẫn mặt không thay đổi, hoặc có lẽ, hắn đã sớm dự liệu được kết quả của mình, mà hắn không có điểm nào để phản bác.

“Có điều niệm tình... lần này cho qua đi, tu vi của ngươi không tệ, tạm thời giữ chức Quý soa đi.” Diêm La Vương nói rất mơ hồ, rốt cuộc là nể mặt ai, không ai rõ cả, có điều cũng chẳng ai đi truy cứu.

Quân Hầu hiển nhiên không ngờ tới lại có cơ hội quay đầu, có thể tiếp tục sống ở địa phủ, đối với hắn mà nói cũng coi như một chuyện tốt, cho dù vẫn chưa tìm được Tiểu Chi nhưng cũng có thể coi là có cơ hội để mong chờ.

Tất cả mọi người đi rồi, Hoa Liên lại bị giữ lại, còn là do chính miệng Diêm La Vương giữ lại. Trong lòng Hoa Liên cười khổ mấy tiếng, thầm nhủ mặt mũi Ân Mặc quả nhiên rất rộng, ngay cả Diêm La Vương cũng có thể chiếu cố tới.

“Cô nương tên là Hoa Liên phải không?” Lúc Diêm La Vương nói chuyện với Hoa Liên, giọng nói cũng tính là ôn hòa, giống như sợ dọa đến nàng vậy.

Người ta dù sao cũng là lão Đại của Địa Phủ, Hoa Liên đương nhiên phải nể mặt, huống chi tiếp đó nàng còn có việc phải cầu Diêm La Vương. “Đúng vậy, bái kiến Diêm Vương bệ hạ.”

“Đừng khách khí, ta với Sát Sinh Phật cũng rất thân, rất thân, ha ha.” Diêm Vương cười khan hai tiếng.

Sát Sinh Phật... hắn là chỉ Ân Mặc, danh hiệu máu me đầm đìa như vậy, trái lại rất hợp với hắn. Hoa Liên cong cong khóe miệng, cũng không giải thích quan hệ giữa hai người.

“Diêm Vương bệ hạ, ta muốn nhờ ngài tìm một nữ quý, không biết ngài có tiện không?”

“Trước nói qua tên của nàng kiếp trước, ta tra cho cô nương.” Diêm Vương cũng không nói nhảm với Hoa Liên.

“Phong Chi, đời trước là Yêu Tu.”

Hoa Liên nói xong, điện Diêm La chợt rơi vào một khoảng yên lặng, qua một lúc lâu, thanh âm của Diêm Vương lại vang lên lần nữa, “Tra được rồi, giờ nàng đang thụ hình trong địa ngục Đào Sơn.”

“Có thể nói cho ta biết nguyên nhân được không? Ta nhớ khi nàng còn sống chưa từng làm chuyện gì đại ác cả.” Hoa Liên nhẹ giọng hỏi thăm. Mặc dù trong mười tám tầng địa ngục, Đào Sơn địa ngục đứng đầu trước, bị bắt giữ vào trong đó không tính là kẻ đại ác gì, nhưng sau khi vào đó, những khổ sở phải nhận, quỷ binh thường khó mà chịu đựng được.

Tiểu Chi, không nên tiến vào đó mới phải.

“Thay cha chịu tội.” Diêm Vương chỉ nói bốn chữ, Hoa Liên cũng đã hiểu ra. Địa Phủ chú ý nhân quả luân hồi, phụ thân của Tiểu Chi khi còn sống một lòng cứu nàng, mặc dù không thành công nhưng cũng có suy nghĩ đó, Tiểu Chi thay ông ta chịu tội cũng không quá đáng.

Chỉ tiếc cho Quân Hầu, tìm kiếm Tiểu Chi lâu như vậy mà đến giờ vẫn chưa gặp được nàng.

“Không biết phải làm sao mới có thể để nàng ra khỏi đó?” Trước khi tới, nàng nhiều lần cũng chỉ muốn hỏi tung tích của Tiểu Chi mà thôi, nhưng trước mặt, nàng lại cảm thấy cho dù muốn Diêm Vương thả người cũng không phải là không thể.

Phía trên lại không có tiếng động gì, Hoa Liên lẳng lặng đứng một bên chờ, “Thả nàng cũng không phải là không được...” Diêm Vương kéo dài giọng, trong bóng tối, Hoa Liên căn bản không nhìn thấy nụ cười có phần hơi may mắn của hắn.

Mới vừa rồi còn đang nghĩ xem làm sao để hoàn thành yêu cầu của vị kia, không ngờ tới cơ hội lại đến như vậy. Có câu mời Phật dễ tiền Phật khó mà, hẳn đúng là đã lãnh giáo rồi. Giúp đỡ lại còn không thể quang minh chính đại mà giúp, có ai ghen ức như hắn không cơ chứ?

“Nếu có gì cần Hoa Liên làm, xin ngài cứ phân phó.”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, trên người ngươi có một linh hồn rất cường đại, đúng không?”

“Đó là gia sư.” Đối với việc Diêm Vương đột nhiên nhắc tới chuyện này, Hoa Liên căng thẳng trong lòng, có điều ngay sau đó liền thả lỏng. Đối phương là Diêm La Vương, không phải là Bằng Long. Cho dù linh hồn của sư phụ nàng có cường đại đến đâu, chỉ sợ Diêm La Vương cũng chẳng bỏ vào trong mắt, hẳn nhắc tới chuyện này, tất có ý tứ khác.

“Phải, muốn ta thả Phong Chỉ cũng không khó, để hồn hóa của sư phụ ngươi lại là được.”

“Chuyện này...” Hoa Liên do dự, “Ngài có thể nói cho ta biết, cần hồn hóa của gia sư để làm gì không?”

“Công pháp sư phụ ngươi tu luyện chính là xuất pháp từ Địa Phủ, nói ra, hẳn và ta cũng có vài phần sâu xa, trước kia hẳn phạm vào Thiên luật, bị trục xuất khỏi Tiên giới, ta vốn muốn đưa hẳn về Địa Phủ, ai ngờ hẳn lại chạy về nhân gian. Trước mắt hẳn chỉ còn lại hồn hóa, nếu tự mình khôi phục, sợ rằng ít nhất cũng mất vạn năm, ở lại chỗ ta, đối với hẳn cũng có chỗ tốt.” Những lời Diêm Vương nói khiến cho những nghi ngờ trong lòng Hoa Liên thoáng sáng tỏ, chẳng trách nghe đồn sư phụ mình đã phi thăng, lại vẫn ở lại nhân gian, thì ra là sau đó lại hạ giới.

Có điều lời của Diêm Vương nàng cũng không tin hoàn toàn, những chuyện đúng dịp trên đời đều bị nàng dụng phải. Diêm Vương có ý lấy lòng, cộng thêm một loạt những chuyện đã xảy ra, Hoa Liên đương nhiên là có cảm giác.

Rốt cuộc có nên buông tay hay không đây? Chấp nhận sự sắp xếp của hẳn, hay là làm trái lại hẳn?

Nói không có cảm giác thì không thể nào. Có người vì ngươi mà an bài hết thảy, thậm chí ngay cả người mà ngươi quan tâm cũng đã sắp đặt xong xuôi, Hoa Liên cũng không biết nên cảm tạ hẳn, hay là trách hẳn xen vào chuyện của người khác đây.

Bất kể ra sao, cảm giác này cũng không tệ lắm. Nàng vốn ghét nhất kiểu đó, lâu lâu quen dần, lại thành tự nhiên. Nam nhân này coi như chuẩn bị cứ thế mà lấp liếm với nàng, nhưng hiện giờ nàng dù có tức giận nhưng có tìm khắp nơi cũng không thấy đầu sỏ.

Kể ra thì, Ân Mặc trái lại thực sự là hiểu rõ tính tình của nàng đến từng li, khiến cho nàng thấy có chút cảm động, lại có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Cuối cùng, Hoa Liên vẫn giao hồn hóa của Lạc Lâm Cửu lại cho Diêm Vương. Diêm Vương đã bảo đảm với nàng, chưa đến ngàn năm, hồn hóa của Lạc Lâm Cửu có thể khôi phục lại như lúc đầu, cho dù không về Tiên giới được thì cũng có thể làm một chức quan ở Địa Phủ.

Hoa Liên cảm ơn Diêm Vương xong liền đi trước, nàng cũng không hỏi đến chuyện Tiểu Chi và Quân Hầu nữa, đã nói vậy rồi chắc Diêm Vương cũng sẽ an bài hết tất cả.

Vừa mới bước ra khỏi điện Diêm La chưa được mấy bước, trên đỉnh đầu nàng đột nhiên có vài đám mây bay đến, tiếng sấm ầm ầm vang lên trên không trung.

Hoa Liên sững sốt một chút, dừng bước lại ngẩng đầu nhìn trời, nếu nàng không tính sai, sấm sét kia là vì nàng mà đến? Không để nàng có thời gian suy nghĩ, cột sét màu tím bổ về phía nàng, lôi điện to bằng thùng nước đánh lên người, cho dù không bị đánh chết thì cảm giác tuyệt đối cũng chẳng hay ho gì.

Cũng may Hoa Liên không phải là nàng khi trước nữa, độ Thiên kiếp với nàng mà nói, khó khăn không tính là quá lớn.

Chỉ thấy thân hình Hoa Liên bỗng chớp lên, sáu người giống nàng y như đúc đồng thời xuất hiện, cột sét đang bổ xuống kia khựng lại, hoàn toàn mất đi mục tiêu.

Sáu Hoa Liên, hơi thở trên người giống nhau như đúc, rốt cuộc ai mới là thật đây? Cũng may, tám lần Thiên kiếp của Độ kiếp kỳ trước đều do trời đất tự sinh ra, không có ai thao túng, bọn chúng mặc dù có thể cảm nhận được có gì đó không ổn nhưng cũng sẽ không nghiêm túc suy nghĩ đến nguyên nhân, chỉ tùy tiện tìm một người mà đánh vào.

Cứ thế, chín đạo lôi điện bổ xuống, bản thể của Hoa Liên bình yên vô sự, năm hư thể kia thì có hai cái bị đánh cho có chút tan rã.

Bên trong điện Diêm La âm u, Diêm Vương chấp tay đứng trên vương tọa, ánh mắt dõi về phía hư không, “Cách độ kiếp này hay thật, cũng không biết là mấy phân thân kia của nàng làm sao mà tu luyện được, ngay cả ta cũng không phân biệt được thật giả.”

“Bệ hạ, giúp nàng thế có được không? Còn cả hồn thể của con gái Thủy Đức Tinh Quân kia nữa, hình như cũng bị nàng phế bỏ, nếu như bên trên truy cứu...” Một giọng nói khác vang lên, mang theo vài phần do dự.

“Truy cứu? Có liên quan gì đến ta, muốn truy cứu cũng là truy cứu Sát Sinh Phật, có bản lĩnh bọn họ đi mà tìm Phật tổ ấy.” Trong giọng nói của Diêm Vương mang theo vài phần hờ hững. Thần tiên đánh nhau chẳng can hệ một xu đến hẳn, hẳn chỉ là chân chạy việc, ai cho lợi lộc thì giúp người đó, chỉ thế mà thôi. Huống chi Sát Sinh Phật là người kẻ nào cũng chọc được sao, người được hẳn để ý, cho dù có đâm cho con gái Ngọc đế hai dao, người ta cũng có cách để lấp liếm chuyện đó.

Cho dù có người đến tìm thì sao chứ, đây là Địa Phủ, là địa bàn của hẳn, ai dám đến tìm hẳn gây phiền toái, hẳn sẽ cho kẻ đó có đi mà không có về, dù sao thằng chân đất không sợ kẻ mang giày.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Già báo thù

Văn Phán sâu sắc đồng ý mà gật đầu, chuyện bề trên, một phán quan nho nhỏ như hắn khó mà hiểu rõ được. Nhưng có một điều hắn vô cùng rõ ràng, vị Sát Sinh Phật kia chẳng phải là kẻ dễ chọc, nếu không Diêm Vương gia nhà mình đã chẳng nể mặt hắn như thế.

Cho đến khi Hoa Liên đi rồi, Diêm Vương mới mở miệng, “Mấy ngày trước Mạnh Bà không phải bảo nhân thủ không đủ dùng sao, đưa Phong Chi qua đó.”

“Dạ.” Quý soa không phải dễ làm như vậy, ít nhất phải tích đức ba đời mới có được cơ hội đó, nhưng Diêm Vương gia đã tự mình lên tiếng, ai dám không đồng ý.

Biết Tiểu Chi và Quân Hầu đều ở lại Địa Phủ, tâm sự của Hoa Liên coi như đã thoả lòng. Nàng cũng chỉ có thể làm được đến vậy, về phần tương lai của hai người bọn họ sẽ ra sao, nàng cũng không thể nào biết trước được.

Những chuyện vương bận đã giải quyết xong, phần lớn thời gian Hoa Liên đều ở trong Cách Thế kính, nàng vẫn rất mong mỏi với Tiên giới, hơn nữa Địa Phủ thực sự là nơi chẳng có gì đáng giá để nàng lưu luyến cả cho nên lúc tu luyện cũng phi thường dụng tâm. Sau lần đầu tiên độ kiếp, Thiên kiếp tiếp theo cũng lần lượt kéo đến.

Độ khó của Thiên kiếp không thấy gia tăng, dĩ nhiên, chuyện này là vì tiên khí trong cơ thể của nàng ngày càng nhiều nên cảm thấy việc độ kiếp càng thêm nhẹ nhõm. Chưa thành tiên mà tiên thể đã hình thành, chuyện này với tu sĩ bình thường mà nói là không có khả năng. Trong tam giới lục đạo cũng chỉ có con của Tiên đế mới được hưởng thụ loại đãi ngộ như kiểu Hoa Liên, dù sao thân khí rất quý hiếm, cơ hội tu luyện trong đó quá mức mong manh. Cho dù có cũng sẽ không đến lượt một tu sĩ chưa độ kiếp thành công sử dụng.

Ở trong Cách Thế kính, nàng cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, hôm nay, Hoa Liên đang khoan chân ngồi bên trong tu luyện, đột nhiên có một luồng thần niệm mạnh mẽ bá đạo quét ngang qua, trong chớp mắt, luồng thần niệm kia chạm phải Hoa Liên thì bị cản lại.

Hoa Liên có chút sợ hãi mở mắt, nếu không phải tốc độ của Địa Tạng Vương nhanh chóng, luồng thần niệm kia dù không lấy được mạng nàng thì ít nhất cũng khiến cho một thân tu vi của nàng bị hủy.

“Thủy Đức Tinh Quân từ xa tới Địa Phủ, không phải là muốn động thủ với hòa thượng ta đấy chứ?” Giọng nói hòa nhã của Địa Tạng Vương vang lên từ bên trong Cách Thế kính.

Một lão già mặc đạo bào màu thủy lam mặt đầy tức giận đứng trước Cách Thế kính, trong tay lão còn cầm một cây đèn đã mất bắc. Đó là cây đèn con gái lão đã thác hồn trước khi xuống hạ giới, ai ngờ, lão vừa mới bế quan ra ngoài đã phát hiện ra đèn hồn tắt ngúm, bắc đèn vậy mà đã biến mất.

Đưa con gái ngoan của mình, chẳng qua là mới hạ giới để lịch kiếp thôi, lại biến thành cách biệt mãi mãi, điều này khiến lão không sao nuốt nổi cơn giận này. Lão hao tốn ngàn năm đạo hạnh, lén thấy được một tia tiên cơ trên đài Trảm Tiên, lập tức tìm đến kẻ đầu sỏ khiến cho con gái mình phải luân lạc phạm trần.

Chẳng qua là Thủy Đức Tinh Quân không sao hiểu nổi, một nữ yêu nhỏ bé làm sao lại có quan hệ với Địa Tạng Vương, kỳ quái hơn là, Địa Tạng Vương còn cho nàng ta tu luyện trong Cách Thế kính.

“Thủy Đức bái kiến Địa Tạng Vương Bồ Tát, kính xin Bồ Tát làm chủ, bắt lấy kẻ đầu sỏ hãm hại nữ nhi của ta.” Nghe thấy thanh âm của Địa Tạng Vương, sát khí trên người Thủy Đức Tinh Quân có hơi thu lại, lão cũng không có gan mà cứng đối cứng với Địa Tạng Vương, dù sao nơi này cũng là Địa Phủ, lão tự tiện xuống đây đã là không đúng rồi, nếu chọc giận địa đầu xà* ở chỗ này, tuyệt đối sẽ chẳng có gì tốt.

* chỉ người cầm đầu một phương

“A, không biết tội nhân kia họ tên ra sao, nhà ở phương nào, đã chết hay chưa?”

“Người kia tên Hoa Liên, là một yêu tinh, theo ta biết, nàng còn chưa chết.”

“A a, Thủy Đức Tinh Quân, có phải ngươi thấy ta dễ trêu chọc lắm không, người chưa chết mà lại đến đòi ta, nếu hôm nay không nói rõ ràng, ta sẽ tìm Tiên Đế xuống phân xử cho công bằng.” Giọng nói của Địa Tạng Vương mặc dù vẫn không nhanh không chậm nhưng một chút cũng không nhún nhường.

“Bồ Tát nghĩ nhiều quá, Thủy Đức đương nhiên không dám đùa cợt Bồ Tát, có điều đá Thiên Diễn đã nói, kẻ đầu sỏ kia đang ở bên trong Cách Thế kính.” Đá Thiên Diễn là một tảng đá trên đài Trảm Tiên, mỗi khi có tiên nhân phạm giới bị chém, thường có chút máu nhiễm một tia nhân quả dính vào. Cũng không biết qua bao nhiêu năm, dù sao chuyện nó có thể suy diễn Thiên cơ là thật, chẳng qua là lúc suy diễn cần tiêu hao không ít đạo hạnh, hơn

nữa căn cứ vào việc căn đoán lớn hay nhỏ mà đạo hạnh tiêu hao cũng khác biệt.

Thủy Đức Tinh Quân không phải Tiên Đế, Tiên Đế có thể tự mình suy diễn Thiên cơ, lão chỉ có thể hao tổn đạo hạnh của mình. Ngàn năm đạo hạnh này đối với lão không tính là gì, ít nhất là kém hơn mạng của con gái lão.

“Vậy sao, nếu Thủy Đức Tinh Quân đã khẳng khái nói người nọ đang ở trong Cách Thế kính, hòa thượng ta cũng không còn gì để nói, tự ngơ vào mà tìm.” Nói xong, Địa Tạng Vương dứt khoát không nói thêm lời nào nữa.

Sau đó Thủy Đức Tinh Quân hoàn toàn suy sụp, Cách Thế kính là chốn người bình thường có thể vào được sao, cho dù lão có thể vào, lão còn nghi ngờ không biết mình có ra được hay không.

Lão cảm thấy mình đúng là xui xẻo cùng cực, Hoa Liên kia không hiểu sao lại có được sự che chở của Địa Tạng Vương, giờ lại đang ẩn thân trong Cách Thế kính, lão đến đòi người chính là đắc tội với Địa Tạng Vương, bằng sự hiểu biết của lão với tính tình của Địa Tạng Vương, chỉ cần lão đi vào, khẳng định là không ra được. Nếu lão đi vào mà có bị nhốt trong đó chừng ngàn vạn năm, e là cũng chẳng có ai phát hiện ra.

Vào hay không vào, đây hoàn toàn đã chẳng phải là vấn đề nữa. Nhưng Thủy Đức Tinh Quân vẫn còn băn khoăn, chẳng lẽ con gái mình lại chịu tội oan như vậy? Mắt thấy chỉ cần đợi thêm mấy ngàn năm nữa là con gái có thể quay lại Tiên giới, giờ thì chẳng còn hy vọng gì nữa.

Đứng bên ngoài suy nghĩ đến to cả đầu, cuối cùng lão vẫn không dám mạo hiểm, do dự một chút, quay người bỏ đi.

Hoa Liên mặc dù đang ở trong Cách Thế kính nhưng chỉ cần nàng muốn nhìn, tình huống bên ngoài cũng không thể giấu được nàng. Nàng nghe được đoạn đối thoại của Thủy Đức Tinh Quân và Địa Tạng Vương, cũng nhìn thấy được ánh mắt ngoan độc trước khi bỏ đi của Thủy Đức Tinh Quân, mặc dù đôi phương không nhìn thấy nàng nhưng vẫn khiến cho trái tim nàng run lên.

Còn chưa độ kiếp thành tiên mà đã chọc phải phiền phức rồi, cũng không phải là nàng sợ phiền toái, chỉ cảm thấy mình có chút xui xẻo mà thôi. Kết thù ở nhân gian, lên đến Tiên giới vẫn còn chưa tính toán xong, nói cho cùng thì nàng mới là người vô tội nhất.

Địa Tạng Vương dường như cũng chẳng cảm thấy có chuyện gì to tát, không hề nói gì với nàng. Hoa Liên cả ngày trừ tu luyện ra cũng chỉ có tu luyện, rất nhanh đã vượt qua tám lần Thiên kiếp, chờ sau khi bình an vượt qua lần Thiên kiếp cuối cùng, nàng có thể rời khỏi Địa Phủ, thực sự thành tiên.

Không hiểu tại sao, Hoa Liên cứ cảm thấy lần Thiên kiếp cuối cùng sẽ không đơn giản như bình thường, nàng hơi có chút căng thẳng nhưng cũng chẳng nghĩ ra cách gì hay.

Trên tay nàng cũng chẳng có pháp khí gì có thể chống đỡ được Thiên kiếp, trừ phi Địa Tạng Vương đưa Cách Thế kính cho nàng dùng, mà nói đi cũng phải nói lại, nếu nàng có thể không chế được Cách Thế kính thì còn đi độ Thiên kiếp làm quái gì nữa. Hơn nữa Địa Tạng Vương người ta lại chẳng phải độ kiếp mới thành Phật, cho dù nàng muốn tìm một tiên bối có kinh nghiệm chỉ điểm cho một chút cũng tìm không ra.

Lần này, Địa Tạng Vương chắc cũng cảm nhận được chuyện gì đó, hẳn đưa cho Hoa Liên một tấm gương, nói rằng nó có thể giúp nàng. Hoa Liên cầm lấy tấm gương, phát hiện ra trong gương có bóng dáng của một nam tử, thoạt nhìn có mấy phần quen mắt, lại không nhớ ra được rốt cuộc là đã gặp hắn ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Độ Thiên kiếp

Lần Thiên kiếp thứ chín tới sau ba trăm hai mươi bảy năm Hoa Liên tiến vào Cách Thế kính, bên ngoài Cách Thế kính mây sét xoay vần, ngay cả điện Diêm La cũng bị đánh trúng một góc, số quỷ hồn bị chưa vào Luân Hồi đã bị đánh cho hồn phi phách tán lại càng nhiều.

Hoa Liên vẫn ngồi yên bên trong Cách Thế kính, toàn thân cao thấp được bao bọc bởi một ngọn lửa đỏ tươi, sáu tầng cánh hoa sen xung quanh thân thể lúc ẩn lúc hiện.

Địa Tạng Vương đứng cách Hoa Liên không xa, ánh mắt nhìn nàng có vài phần phức tạp, trong tay hắn, chuỗi Phật châu màu xám thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng thét chói tai, đó đều là do những ác quỷ chưa được độ hóa biến ảo mà thành.

Vài năm nay, Địa Tạng Vương luôn quan sát Hoa Liên nhưng vẫn không có mấy đầu mối. Hắn thậm chí đã dùng Cách Thế kính để tra xét quá khứ của Hoa Liên, kết quả chỉ nhìn thấy một mảnh hỗn độn.

Bản thể là sen, chưa độ kiếp thành tiên đã có thể huyền hóa ra lục phẩm đài sen, hơn nữa đây mới chỉ là bắt đầu, kết quả quan sát như vậy quả thực khiến cho người ta kinh hãi.

Từ sau viễn cổ, đã không còn thập nhị phẩm đài sen xuất thế nữa, thứ kỳ vật của trời đất ấy cũng chỉ có thuở sơ khai khi còn hỗn độn mới sinh ra được. Không biết Hoa Liên có đạt được tầm cao đó không, nếu có thể, tương lai nàng tất sẽ khiến cho Phật gia phải tranh đấu một phen.

Sát Sinh Phật có thể là có chủ ý này, Địa Tạng Vương đã từng có lần nghĩ vậy, rồi lại cảm thấy có gì không ổn. Nếu muốn bồi dưỡng thập nhị phẩm đài sen, hẳn chỉ cần xóa thẳng thần thức của Hoa Liên đi, lấy tu vi của bản thân nuôi dưỡng, trên dưới một vạn năm kiểu gì cũng thành công, còn không có bất cứ nguy hiểm nào.

Nay khi kiếp vận tới, Địa Tạng Vương lại một lần nữa rơi vào hoang mang. Hẳn thành Phật từ rất xưa, đã thấy qua vô số Thiên kiếp, thứ lỗi điện tràn ngập cả Địa Phủ trước mắt, chắc chắn không phải do Thiên Lôi Điện Mẫu tạo ra, bọn họ còn chưa có gan mà đến đây gây chuyện.

Nên nhớ Diêm La Vương mặc dù địa vị không cao, nhưng lại chẳng có mấy ai dám đắc tội hắn. Ai mà không có lúc phải luân hồi hạ giới, nếu đắc tội địa đầu xà như hắn, tương lai sao dám chắc hắn không bắt người chịu chút khổ sở trong luân hồi, nhốt người ở mười tám tầng địa ngục gây chút khó khăn, cho dù có chặt đứt tiền cốt của người, người cũng không có nơi nào để kể khổ.

Cho nên Thiên kiếp trước mắt thực có chút kỳ lạ khó hiểu, hẳn chưa từng thấy Thiên kiếp nào tự sinh ra mà kinh khủng như vậy, dường như muốn hủy diệt tất cả, cho dù Thiên kiếp này không phải nhằm vào bản thân, hẳn vẫn cảm thấy một tia uy hiếp.

Thiên kiếp có thể khiến hắn cảm thấy đe dọa, lấy tài nghệ bây giờ của Hoa Liên, căn bản không thể đỡ nổi, cho dù có dùng tám gương hắn đưa cho khi này, nhiều lắm cũng chỉ có thể chặn được hai lần.

Hoa Liên đương nhiên cũng biết, lần này khả năng sống sót của nàng căn bản là bằng không. Nếu là người trong gương tự mình tới, có lẽ còn có một đường sinh cơ, chỉ có tám gương kia căn bản không thể nào cứu được tính mạng của nàng.

Trông cậy vào Địa Tạng Vương là không thiết thực, cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó. Nàng mặc dù tự nhận vận khí không tốt nhưng cuối cùng vẫn còn sống sót đấy thôi, nếu có thể sống được, có nghĩa là vận khí của nàng thực ra cũng không tệ lắm.

Rất cực, Hoa Liên cũng đứng dậy, Nghiệt hỏa trên người dần dần biến mất, hai tròng mắt của nàng lại chớp lên từng luồng hồng quang.

Chưa bước xong một bước, dưới chân đã mọc lên một đóa hồng liên, nhắc chân, đóa sen đỏ kia liền biến mất. Trước khi rời khỏi Cách Thế kính, Hoa Liên quay người hành lễ với Địa Tạng Vương một cái, “Đa tạ ngài mấy ngày nay đã chiếu cố.”

Địa Tạng Vương gật đầu một cái, do dự một chút mới mở miệng, “Người... cẩn thận, không được thì cứ đi vào.”

Hoa Liên cười cười không nói gì thêm, trong lòng bọn họ đều rõ ràng, nếu ra ngoài sẽ không thể nào quay lại được nữa.

Trong khoảnh khắc Hoa Liên bước ra khỏi Cách Thế kính, lỗi điện tràn ngập trong Địa Phủ vậy mà đột nhiên lại ngừng lại, một mảnh kiếp vận đỏ cách như máu lấy tốc độ cực nhanh tụ lại trên đỉnh đầu Hoa Liên, ngẩng đầu lên nhìn, giống như một vùng biển máu.

Chưa đến một khắc đồng hồ, giữa tầng mây kiếp chợt phát ra những tiếng vang trầm đục, vô số lưới điện đen nhánh đan xen trên không trung, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bao trùm lên cả vùng đất rộng lớn.

Trong Diêm La điện, Diêm Vương cười khò, miệng vẫn còn đang không ngừng lẩm bẩm, “Lần này hỏ to rồi, hỏ to rồi.”

Vốn tưởng chỉ giúp Sát Sinh Phật chiếu cố một người mà thôi, cùng lắm là để cho Thiên Lôi Địa Mẫu đến Địa Phủ thả hai đám mây ra, ai mà ngờ được kết quả lại như vậy, cho dù có hai Thiên Lôi Địa Mẫu đến đây cũng không tạo ra được hiệu quả thế này. Ngay cả điện Diêm La của hắn cũng đánh hồng được, hẳn đang tính xem có nên xuống mười tám tầng địa ngục đề tội nạn không đây.

“Tiểu Liên, nàng có thành công được không?” Tiểu Chi nhìn bầu trời lẩm bẩm nói, ở Địa Phủ, người lo lắng nhất cho an nguy của Hoa Liên e là chỉ có Tiểu Chi. Sau khi được làm Quỷ soa, luồng âm khí màu xám tro trên người cũng đã chậm rãi chuyển thành sức mạnh hương hỏa, chờ một thời gian nữa tu luyện cũng không phải là không thể.

“Lai lịch của nàng không giống người thường, tất yếu phải trải qua bước này.” Quân Hầu ôm lấy bà vai Tiểu Chi, nhàn nhạt nói. Hắn vẫn ở bên Tiểu Chi, cùng đám Quỷ soa kia đứng trong điện Luân Hồi, ánh mắt vẫn không dứt khỏi tầng mây kinh khủng kia.

Trước kia khi có thứ kỳ trân trong thiên địa xuất thế cũng sẽ dẫn Thiên kiếp đến, càng hiếm càng quý thì Thiên kiếp dẫn tới lại càng lợi hại. Tiểu Chi từng nói qua, bản thể của nàng ấy là hoa sen. Quân Hầu không hề nghi ngờ, nếu Hoa Liên chết ở đây mà bản thể chưa bị hủy, sẽ có vô số kẻ đến tranh đoạt bản thể của nàng, bản thân nàng chính là một thứ báu vật rồi. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng phải chết mới được.

Luồng lỗi điện đầu tiên rốt cực cũng bỏ xuống, khi chạm đất, cả vùng đất đều bị chấn động, cột sét màu đen tựa như một con rồng lớn nháy mắt đã nuốt trọn Hoa Liên.

Tiếp đó, một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc xuất hiện, trên cột sét màu đen lại tràn ra từng đóa sen đỏ tươi to bằng miệng chén, càng ngày càng nhiều, từ dưới lan lên trên, giống như đang cần nướ.

“Đó là cái gì?” Thiên Lôi Điện Mẫu vẫn đứng trên trời xem kịch vui đột nhiên đồng thời biến sắc. Hai người họ đã đến từ sớm, chẳng qua là chưa kịp ra tay, bên trên đã truyền lời xuống báo họ không cần động thủ, bọn họ cũng vui vẻ đứng xem náo nhiệt, ai ngờ lại thấy được một màn kinh khủng như vậy.

Lại có thứ lửa có thể cắn nuốt được cả sấm sét, còn là lỗi điện cường đại như vậy, mặc dù bọn họ có thể xác định đối phương không thể cắn nuốt được

cả cột sét nhưng có thể làm được như nàng cũng đã đủ kinh thế hãi tục lắm rồi.

Nếu nàng mà thành tiên, sức chiến đấu ít nhất cũng bằng với cấp bậc Đại La Kim Tiên, lửa kia quả thực có điểm kinh khủng.

Cột sét bị nuốt mất một nửa, Hoa Liên lại không thể không dừng lại, nếu cứ tiếp tục, Nghiệt hỏa sẽ sinh ra phản phệ. Trước đây, Nghiệt hỏa quá ít cho nên nàng không cảm nhận được, giờ, theo sự tăng tiến của tu vi, Hoa Liên đã có thể nhận thấy Nghiệt hỏa mà mình dung nạp được cũng có hạn, ít nhất là giờ phút này không thể nâng cao hơn được nữa.

May là cho dù vậy, Nghiệt hỏa cũng đã đủ để nàng ngang bằng với đối thủ. Đáng tiếc, thứ nàng đang đối mặt là Thiên kiếp, đạo Thiên kiếp thứ nhất chẳng qua mới chỉ là nhẹ nhàng nhất, tiếp đó mới thực sự là cửa ải gian nan.

Khi Hoa Liên miễn cưỡng đón lấy đạo Thiên kiếp thứ ba, tiên lực trong cơ thể gần như khô cạn, thao túng Nghiệt hỏa chống đỡ lại lôi điện lôi kiếp, thực sự là tiêu hao quá nhiều.

Khi đạo Thiên kiếp thứ tư đánh xuống, nàng không có nửa phần do dự, trực tiếp ném tấm gương mà Địa Tạng Vương đã đưa cho nàng ra ngoài. Tấm gương bay lơ lửng giữa không trung, xung quanh chợt dâng lên một tầng sương tím, một bóng người từ từ hiện lên.

“Từ Vi Tiên đế!” Diêm La Vương mất bình tĩnh đứng dậy, mắt cũng không buồn chớp, nhìn chăm chăm vào bóng tím kia, một lúc lâu mới thở dài, “Là một luồng thần niệm, chắc là do Địa Tạng Vương đưa cho Hoa Liên. Đáng tiếc quá, nếu có thêm một tấm gương nữa thì tốt, nếu không nàng khó mà chống đỡ được đến cuối.”

Phán quan đứng một bên, khòe mắt giật giật, lại còn thêm một tấm nữa chứ, thần niệm của Tiên đế có phải là cái trắng đầu, nói cho là cho sao, có thể khiến Địa Tạng Vương phải đưa thứ kia ra, vậy phải trả giá bao nhiêu chứ.

Bóng tím kia vẫn quay lưng về phía Hoa Liên, phẩy tay đã cản được đạo lôi kiếp thứ tư, sau một đạo lôi kiếp, màn sương tím trên mặt gương có chút nhạt bớt, nhưng vẫn rất ổn định.

Hoa Liên đứng nguyên tại chỗ không động đậy, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bóng người kia, thực sự rất quen, rốt cuộc đã gặp ở đâu đây? Trong lúc nàng còn đang ngẩn ra, đạo Thiên kiếp thứ năm đã bị chặn lại, lúc này trên mặt gương đã xuất hiện vết nứt, có thể chống được đạo Thiên kiếp thứ sáu, sợ rằng đã là cực hạn.

Đến giờ phút này, Hoa Liên lại không cảm thấy sợ nữa, đại khái là đã trải qua cảnh này quá nhiều rồi, nàng trái lại lại trở nên bình tĩnh. Quả nhiên, khi đạo Thiên kiếp thứ sáu bổ xuống, tấm gương cùng đạo Thiên kiếp kia cùng nhau nổ tan tành giữa không trung.

Hoa Liên lúc này đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, lớp áo lụa mỏng màu đỏ của nàng dưới con mắt kinh ngạc của mọi người biến thành cánh hoa sen, từng tầng từng tầng cánh hoa mở ra, tầng trên cùng bên trên huỳnh quang màu đỏ như máu lóe lên. Thân ảnh Hoa Liên ngày càng mờ nhạt, cho đến khi biến mất hẳn.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi nàng có thể biến thành người nàng biến trở lại bản thể, bản thể chân chính. Luồng hơi thở thuộc về Hồng Hoang không hề kiềm giữ một chút nào bộc phát ra, khiến cho mọi người thấy rét lạnh trong lòng.

“Nàng vậy mà lại đến từ Hồng Hoang, thực khiến cho người ta giật mình mà.” Địa Tạng Vương thở dài, chỉ e suy đoán của hắn là thật rồi, Hoa Liên nói không chừng chính là đoá sen thập nhị phẩm thứ ba của Hồng Hoang.

Có thể sống được đến tận bây giờ, còn không bị ai phát hiện ra, thực khiến cho người ta kinh ngạc.

Đáng tiếc, bí mật này được bảo quản quá tốt, nếu Hoa Liên vượt qua được Thiên kiếp, còn muốn động đến nàng chỉ sợ sẽ khó vô cùng, dù sao thời thế đã khác, hai giới Tiên Phật chế ước lẫn nhau, tự tiện ra tay, rất có thể khiến cho quan hệ giữa hai bên lại rơi xuống đáy cốc lần nữa.

Thành tiên là cách tốt nhất để bảo vệ Hoa Liên, nhưng, nàng có thể thành công không?

Trước khi đạo Thiên kiếp thứ bảy ập xuống, trên mặt đất chỉ còn lại một đoá sen đỏ như máu, sáu tầng cánh hoa khẽ run rẩy dưới lôi điện, ngọn lửa đỏ thẩm bùng lên từ phía dưới đài sen, cả đoá sen giống như vốn đã sinh trưởng trong ngọn lửa kia vậy.

“Nghiệt hỏa Hồng liên!” Địa Tạng Vương đột nhiên nhớ ra rất nhiều năm trước, khi hắn mới đến Địa Phủ, Sát Sinh Phật đã từng nhắc đến cái tên này.

Hắn còn nhớ rõ, Sát Sinh Phật từng nói, chuỗi Phật châu trong tay hắn là đến từ Nghiệt hỏa Hồng liên. Khi ấy hắn không để ý, bởi vì trên đời này không có loài sen nào như vậy, thì ra là có, chẳng qua là hắn không biết mà thôi.

Đạo Thiên kiếp thứ bảy và thứ tám vẫn không đánh tan bản thể của Hoa Liên được, có điều nàng đã sức cùng lực kiệt, trong lòng nàng rất rõ ràng, đạo Thiên kiếp cuối cùng, nàng không thể chặn được.

Đạo Thiên kiếp thứ chín sau khi rục rịch một hồi lâu cuối cùng cũng bổ xuống, Hoa Liên thở dài, đã chuẩn bị tốt để hồn phi phách tán...

Chương 121: Hòa nhau?

Đạo lôi kiếp thứ chín phạm vi vô cùng lớn, bao trùm lên cả phạm vi mà đám mây kiếp bao phủ, Hoa Liên vẫn ở trạng thái bản thể, dù cho lúc này đám mây kiếp trên bầu trời kia đủ để lấy mạng nàng, nàng vẫn không cảm thấy sợ hãi, đầu óc lại càng thêm tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Trong đầu, vô số năm tháng mình từng trải qua trong quá khứ lần lượt quay về, giống như nàng vẫn còn đang ở Dưỡng Thiên trì. Chớp mắt một cái, tất cả đều biến mất, khoảnh khắc nơi nàng đang ngồi sớm đã bị mây sét nuốt trọn.

Cứ thế mà kết thúc...

Hoa Liên nhắm mắt lại, khẽ thở dài trong lòng.

Sáu tầng cánh hoa không thể chống lại Thiên kiếp đáng sợ kia, đau đớn truyền đến từ bản thể khiến cho nàng suýt nữa mất đi thần trí, không biết thứ đau nhức này đến bao giờ mới kết thúc đây.

Đúng vào lúc tầng cánh hoa cuối cùng sắp bị lôi kiếp đánh thủng, khoảng không trên Địa Phủ đột nhiên xuất hiện một con lốc xoáy huyết sắc, con lốc xoáy kia ngày càng lớn, lại còn lao về phía mây kiếp.

“A Di Đà Phật, hòa thượng ta nhất định là hoa mắt rồi.” Địa Tạng Vương dùng sức dụi dụi mắt, khó tin mà nhìn lên không trung.

Hắn nhìn thấy cái gì? Tầng mây kiếp bị lốc xoáy kia nuốt chửng? Đó là nuốt chửng đúng không?

Quả nhiên sống càng lâu càng gặp lắm chuyện lạ lùng.

Lốc xoáy nuốt trọn đám mây kiếp xong thì lơ lửng trên đỉnh đầu Hoa Liên không nhúc nhích, Hoa Liên thần thờ nhìn lên trên, mặc dù nàng không thấy được gì nhưng lại có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia.

Rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa lạ.

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, cuối cùng cũng có một thứ vọt ra từ trong lốc xoáy. Đó là một đài sen, một đài sen sắc đỏ như máu, phía trên tỏa ra sát khí nồng đậm, giống như một chiếc ô, che chở đài sen ở bên trong.

Đài sen kia cuối cùng lại đáp xuống trên bản thể của Hoa Liên, sau đó nhanh chóng dung nhập vào cơ thể nàng.

Trong đầu, dung mạo của hòa thượng đã từng lấy mất nhất phẩm đài sen của nàng ở ao Dưỡng Thiên dần trở nên rõ ràng.

Thù mới hận cũ cộng lại, nàng thật sự nên vọt vào trong lốc xoáy kia, lôi cái tên ở bên trong ra đốt cháy một trăm lần. Sau khi khôi phục hình người, Hoa Liên đứng dưới lốc xoáy, một tay chỉ lên trời, “Người xuống đây cho ta!!!” Cũng không biết là nàng đang nói với ai.

Trong lốc xoáy không có lấy một tiếng động, cũng không có dấu hiệu biến mất.

“Không xuống đúng không, vậy sau này ngươi cũng đừng xuất hiện nữa.” Đợi một lúc, khoe miệng Hoa Liên nhếch lên một tia cười lạnh, xoay người bỏ đi.

Đài sen đã dựng dục từ rất xưa nay đã trở về bản thể, giờ nàng còn chưa gặp được Tiên nhân chỉ dẫn, tu vi đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Cho dù có ở Tiên giới cũng có thể tiếp tục thoải mái mà sống.

Bước được một bước, Hoa Liên dừng lại. Không ai đụng tới nàng, nhưng hắn đang đứng phía sau nàng. Mặc dù không có hơi thở, không có gì cả, nhưng nàng vẫn biết.

Hoa Liên cảm thấy, mình nhập ma, lại còn vì một tên khốn kiếp nữa.

“Ngươi là ai?”

“Ân Mặc.”

“Ta là ai?”

“Người con gái ta thích.”

“Vô si.” Hoa Liên xoay người lại, một tay vung tới, thanh âm chất chứa vang dội, cho dù không nghe được tiếng động, chỉ nhìn nửa gương mặt tuấn tú đã

đồ lụng lên của Ân Mạc thôi cũng có thể cảm nhận được sức mạnh của cái tát kia.

“Đừng nóng giận, đánh thêm cái nữa đi này.” Ân Mạc hoàn toàn không thay đổi, nhưng trên người lại có thêm một luồng sát khí, cũng chẳng phải cố ý nhắm vào ai, chỉ khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm mà thôi, Hoa Liên thì trái lại, không hề cảm thấy bất cứ sự khó chịu nào.

Đại khái là do trên người nàng cũng có luồng hơi thở tương tự. Đài sen kia của nàng đã ở bên Ân Mạc quá lâu, lâu đến mức đã nhiễm toàn bộ hơi thở của hắn, giống như, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu hắn đều ở bên cạnh nàng vậy.

Hoa Liên lạnh lùng nhìn gương mặt chứa nét cười của hắn, không chút chần chừ lại cho hắn thêm một cái tát nữa. Giờ hai bên đều đỏ, rất được.

“Hay là thêm một đao nữa?” Ân Mạc phục vụ tận tình đưa cho Hoa Liên một thanh đại đao, cho dù biết con tức trong lòng nàng không dễ tiêu tan như vậy, ít nhất cũng phải cho nàng xả một chút, nếu không sợ là sau này ngay gặp mặt nàng cũng không cho gặp.

Rút đao ra, bỏ về phía Ân Mạc.

Cuộc đối thoại của hai người không ai nghe được, nhưng động tác thì mấy người đang xem náo nhiệt không hề bỏ sót một chi tiết nào.

Bên trong Cách Thế kính, Địa Tạng Vương cũng hít một hơi lạnh, chuỗi Phật châu trong tay thiếu chút nữa run rẩy mà đánh rơi mất. Trong điện Diêm La, Diêm Vương gia nuốt nước miếng ực một cái, cảm thán tự tận đáy lòng, mình đứng là già rồi, không thể chịu nổi nỗi kinh sợ không lồ như vậy. Từ xưa đến nay chỉ thấy vị Phật gia kia chém người, nào thấy có kẻ nào dám động đến một cọng lông tơ của hắn chứ đừng nói đến chuyện dùng đao chém.

Đao phong hạ xuống đỉnh đầu Ân Mạc, gần như đã dán sát lên da đầu hắn, nhưng chỉ là gần như. Nàng không chém xuống, biết rõ dù có chém hắn cũng chẳng chết được, nhưng nàng lại không xuống tay.

Hoa Liên đột nhiên cảm thấy có chút chán ghét, không biết là chán ghét bản thân hay là chán ghét Ân Mạc nữa.

“Quên đi.” Ném thanh đao trong tay xuống, Hoa Liên ngược mắt nhìn Ân Mạc, “Chúng ta hòa nhau.”

“Tiên nhân dẫn đường tới rồi.” Ân Mạc ngẩng đầu, bầu trời Địa Phủ lần đầu tiên xuất hiện ánh sáng mờ ảo, giữa những hào quang bảy màu, một vị tiên nhân đứng đó. Trong tay tiên nhân kia cầm một miếng ngọc điệp, một miếng ngọc điệp nhìn qua rất bình thường, chỉ có điều sức mạnh hỗn độn bên trên lại khiến cho người ta run rẩy.

“Yêu Tu Hoa Liên, lịch vạn kiếp thành tiên, nay phải tiên nhân dẫn đường trở về tầng trời thứ chín mươi chín.”

Tiên nhân dẫn đường kia ném miếng ngọc điệp trên tay ra, dính vào đỉnh đầu Hoa Liên, trên ngọc điệp tản ra từng luồng kim quang nhu hòa, bao phủ lấy toàn thân Hoa Liên.

Xương cốt màu hoàng kim.

Thì ra, tiên cốt đều có màu hoàng kim. Thì ra, sự phụ vịn giúp nàng, ngay đến tiên cốt cũng bỏ qua. Nàng nhìn về phía điện Diêm La, trong lòng có một nỗi cay đắng nhàn nhạt.

Thay tiên cốt rồi, nàng chính là tiên nhân. Hy vọng xa vời một thời bỗng nhiên trở thành sự thực, lại chẳng cảm thấy có mấy hưng phấn. Vốn chẳng có gì đáng để vui vẻ, nàng chẳng qua là đi theo sự sắp xếp, trải qua một quá trình, cho dù quá trình đó có khúc khuỷu thế nào, kết quả trước sau vẫn không đổi.

“Hoa Liên, theo ta về tiên giới linh mệnh đi.” Sau khi đổi tiên cốt, ngọc điệp lại bay về tay tiên nhân dẫn đường, hắn mỉm cười với Hoa Liên.

Hoa Liên gật đầu một cái, biến mất theo luồng sáng mờ ảo kia trong Địa Phủ.

Tất cả lại trở lại yên bình, trừ Sát Sinh Phật vẫn còn đứng ở đó, trên mặt còn treo một nụ cười quỷ dị ra, không có chỗ nào không bình thường.

Hòa nhau? Ân Mạc nhếch khóe miệng nghĩ đến câu nói trước khi đi của Hoa Liên, nàng cho rằng vậy là xong, nhưng hắn còn chưa đồng ý đâu, bọn họ vừa mới bắt đầu, sao có thể hòa nhau như vậy được.

...

Hoa Liên còn đang trên đường đi đến Tiên giới, không hề biết rằng, vì nàng, năm vị Tiên đế của Tiên giới đều bị chấn động. Đầu tiên là Thiên kiếp kinh khủng kia, sau đó lại là Thất phẩm đài sen, cuối cùng ngay cả Sát Sinh Phật cũng xuất hiện.

Nếu thế này mà còn không được chú ý, e là Tiên giới cũng chỉ dừng lại ở đó.

“Từ Vi Tiên Đế, nàng độ kiếp may mà có người giúp một tay, không bằng để nàng ở lại chỗ người đi.” Năm người ngồi năm hướng khác nhau, một nữ tử mặc áo trắng nhàn nhạt mở miệng.

Trên mặt Từ Vi mang theo một nụ cười nhẹ, không đồng ý, cũng chẳng từ chối.

“Không bằng để lại cho ta đi, chỗ ta vừa hay đang thiếu người để quản lý Câu Trần cung.” Câu Trần Tiên Đế hai chân bắt chéo cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Bách Hoa Viên

“Câu Trần Đế sợ là ý chẳng tại lời, tiên nữ ở Câu Trần cung hình như đâu có ít.” Nữ tử mặc áo trắng cười lắc đầu một cái, Hoa Liên dù sao cũng tương đối đặc biệt, người được Sát Sinh Phật đặc biệt chiêu cố, nàng sao có thể giao cho Câu Trần Đế được, nếu không tương lai chắc chắn sẽ gặp phiền phức.

“Chắc, thật đáng tiếc, mấy ngàn năm mới có một mỹ nhân lên đây, lại chẳng có phần của ta, ta thấy cũng đừng nên giao cho Tử Vi, đơn giản là lãng phí.” Câu Trần bĩu môi.

“Thù hạ ta đang thiếu người, muội muội Hậu Thổ, không bằng giao nàng cho ta, thế nào?” Đối diện nữ tử áo trắng, Thanh Lam Tiên Đế cong khóe miệng, ngược mắt nhìn Hậu Thổ.

“Thanh Lam Tiên Đế định cho nàng đi giữ Thiên Môn hay là Thiên Lao?” Hậu Thổ mỉm cười, trong giọng nói có vài phản nhạo báng. Thanh Lam Tiên Đế phụ trách bảo vệ Tiên giới, thù hạ rất ít nữ tiên. Nàng ta muốn có Hoa Liên, đương nhiên là không đơn giản như vậy, mình đã được người ta nhờ vả, không thể làm hỏng việc được.

“Giữ Thanh Lam cung của ta cũng đâu có tệ.” Nhận thấy sự cự tuyệt trong giọng nói của Hậu Thổ, sắc mặt Thanh Lam mặc dù không biến đổi nhưng giọng nói đã bớt đi mấy phần nhiệt độ.

“Đưa đến chỗ ta đi.” Chân Vũ Đại Đế vẫn trầm mặc đột nhiên đứng dậy, ném lại một câu như vậy rồi bỏ đi luôn, không để cho bọn họ có bất cứ cơ hội phản bác nào.

“Thế này...” Bóng dáng Chân Vũ Đại Đế đột nhiên biến mất, Hậu Thổ cũng chỉ biết cười khổ, sớm biết hắn sẽ mở miệng, chẳng thà giao thẳng cho Thanh Lam còn hơn.

...

“Tiểu tiên chỉ đưa ngài đến đây thôi, Chân Vũ Đại Đế đang chờ ngài ở điện Chân Vũ phía trước, ngài cứ đi thẳng là tới.” Tiên nhân dẫn đường đưa thẳng Hoa Liên đến điện Chân Vũ thuộc tầng trời thứ hai mươi bảy xong liền đi trước, để lại một mình nàng.

Tầng trời thứ hai mươi bảy là nơi ở của Chân Vũ Đại Đế, theo lời tiên nhân dẫn đường nói, nơi này thường ngày không có tiên nhân nào hay lui tới, vị Tiên Đế này nổi tiếng lạnh lùng, cơ bản không thích tiếp xúc với người khác.

Men theo con đường nhỏ lát bằng đá mã não đi thẳng về phía trước, chẳng bao lâu đã nhìn thấy điện Chân Vũ kia, cung điện vuông vức ngay ngắn, nhìn qua lại càng lạnh lẽo, xung quanh cung điện không có cảnh trí nào, chỉ có một mảnh hỗn độn.

Hoa Liên thoáng thu liễm lại tâm tư đi vào điện Chân Vũ, một nam tử cao lớn khôi ngô quay lưng về phía nàng đứng giữa đại điện. Dù nàng không nhìn thấy dung mạo của người này nhưng vẫn có thể kết luận, hắn đương nhiên chính là người có thực lực mạnh nhất trong Tiên giới, Chân Vũ Đại Đế, không thể nghi ngờ.

Chân Vũ Đại Đế xoay người, Hoa Liên nhất thời dừng bước, bị sát khí lạnh căm trong mắt hắn làm cho chấn động.

“Hoa Liên bái kiến Chân Vũ Đại Đế.” Hoa Liên do dự một chút, cúi người hành lễ.

“Theo lý, ngươi không có tư cách thành tiên.” Chân Vũ Đại Đế nhìn lướt qua Hoa Liên, lạnh nhạt mở miệng.

Hoa Liên im lặng không nói, chờ câu kế tiếp của hắn.

“Đã có người đưa ngươi lên, lại không phạm đến Thiên luật, ta cho phép ngươi sống ở Tiên giới. Có điều, tốt nhất ngươi đừng có gây ra phiền phức gì, nếu không, ta sẽ rút tiên cốt của ngươi, khiến ngươi trọn đời không thể thành tiên, hiểu chưa?”

“Đa tạ Chân Vũ Đại Đế nhắc nhở, Hoa Liên ghi tạc trong lòng.” Hoa Liên rũ mắt xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt. Chân Vũ Đại Đế đương nhiên sẽ không nhắm vào nàng, nàng còn chưa có sức quyến rũ lớn đến vậy, cho nên, vị Đại Đế này hẳn là nhắm vào Ân Mạc.

Rời khỏi điện Chân Vũ, Hoa Liên tới tầng trời thứ mười ba, bắt đầu từ hôm nay, nàng coi như đã là chủ nhân của tầng trời thứ mười ba này.

Mặc dù Chân Vũ Đại Đế có chương mắt nàng, nhưng tu vi của nàng thực sự cao hơn một bậc so với tiên nhân vừa thăng thiên bình thường, đương nhiên

là không thể dễ dàng đi làm mấy chuyện giữ cửa quét sân được. Có điều Hoa Liên vẫn rất kinh ngạc, hẳn vậy mà lại dễ dàng đến trông coi cả Bách Hoa Viên.

Tuy nói đứng đầu Bách Hoa cũng không phải chức tước quan trọng gì, nhưng cũng là trông coi tầng trời thứ mười ba, địa vị gần sát Tiên Đế, hẳn mà lại tốt với mình như vậy sao?

Trong Bách Hoa Viên có hoa có cỏ, chẳng qua là Hoa linh trên các đóa hoa gần như không có linh khí gì đáng nói. Mới đầu, lòng nàng còn cảm thấy kỳ quái, không kim được mà đi sâu vào bên trong, sau đó phát hiện ra một chuyện rất thú vị.

Giữa tầng trời thứ mười ba này có một hồ nước, gần như chiếm đến một phần tư không gian nơi đây, trong hồ chỉ có một đóa sen còn đang ấp nụ, sức sống cực kỳ ngoan cường.

Bởi vì cùng tộc, Hoa Liên liếc cái là thấy, đóa sen kia không có rễ, sen không có rễ chẳng khác nào tiên nhân không có tiên cốt, căn bản không thể sống sót. Nó có thể sống được tới giờ, hoàn toàn là do hoa cỏ nơi đây cung cấp cho sức sống, cho nên Hoa linh trong Bách Hoa Viên này mới bị thất thoát linh lực.

Hoa Liên vừa mới đến gần hồ nước đã cảm thấy tiên khí trên người mình giống như bị người ta dùng sức lôi ra ngoài, thậm chí, ngay cả luồng linh khí tinh khiết nhất trên tâm mạch của nàng cũng không bỏ qua.

Cũng may tu vi của nàng cao hơn đám Hoa linh kia rất nhiều, đóa sen kia mới không làm gì được nàng, nếu không, kết cục của nàng rất có thể cũng sẽ giống như hoa cỏ trong Bách Hoa Viên này, trở thành chất dinh dưỡng.

Hoa Liên đứng một lúc lâu bên hồ, cuối cùng mới xoay người đi về phía nơi ở của mình.

Sau khi nàng đi rồi, một thân ảnh màu tím xuất hiện bên cạnh hồ, người nọ nhìn mãi đóa sen trong hồ, rất lâu vẫn không bỏ đi.

Hoa Liên cứ thế ở lại tầng trời thứ mười ba, nàng không có ý định thay đổi vận mệnh của những Hoa linh kia, hơn nữa nàng cũng không có khả năng đó. Kể từ khi nàng biết được vị nam tử áo tím ngày ngày ghé qua đây là ai, cho dù có suy nghĩ đó thì cũng bị chặn đứt.

Trừ tu luyện ra, bình thường Hoa Liên ngoài việc trồng hoa trồng cỏ ra thì cũng chẳng có chuyện gì để làm. Nàng lại rất thích ứng với cuộc sống như vậy, có điều thi thoảng cũng cảm thấy cô quạnh.

“Hoa Liên, người có ở bên trong không?” Ngoài điện Bách Hoa, một nữ tử xinh đẹp vận một thân cung trang, trong tay ôm một bọc đồ đứng đó.

“Ta đây.” Cửa điện được đẩy ra từ bên trong, Hoa Liên lười nhác bước ra, người đến chỗ nàng ít đến hữu hạn, tạm thời chỉ có mỗi mình Trần Yên mà thôi. Nàng là nữ tiên dưới quyền Tử Vi Tiên Đế, cho đến giờ, giống hệt Hoa Liên trong Bách Hoa Viên đều do Tử Vi Tiên Đế sai người mang tới.

Nhìn thấy Hoa Liên, trong mắt Trần Yên lóe lên một tia đồng tình. Đầu vừa mới thăng tiên chưa lâu, Hoa Liên lại có thể thoải mái như vậy, điều này khiến cho không ít người bất mãn trong lòng. Có điều e ngại đây là địa bàn của Chân Vũ Đại Đế nên không ai dám đến tìm Hoa Liên gây phiền phức mà thôi.

Mới đầu, Trần Yên cũng ghen tị với Hoa Liên, có điều sau khi quen biết nàng được một thời gian, chút ghen tị trong lòng nàng cũng dần dần phai nhạt. Những người kia mà biết Bách Hoa Viên là nơi thế nào, chắc cũng không ghen tị với nàng ấy nữa, Trần Yên liếc nhìn Hoa Liên, không kim được mà nghĩ vậy trong lòng.

Đưa cái bọc trong tay cho Hoa Liên xong, Trần Yên do dự một chút, vẫn kéo tay Hoa Liên lại.

“Sao vậy?” Hoa Liên nhíu mày.

“Người, nếu không được thì bỏ túi hạt giống này lại đi, không giống nhau đâu.” Nàng chỉ có thể nói vậy thôi, coi như là trả lại ân tình Hoa Liên đã giúp nàng trồng những thứ linh thảo kia. Đất đai ở đây khác với nơi khác, nghe nói vườn Bàn Đào của Tây Vương Mẫu và Bách Hoa Viên đều đến từ một nơi, cho nên, linh thảo mọc ở đây đương nhiên tốt hơn nơi khác không biết bao nhiêu lần, Hoa Liên đã giúp nàng, đương nhiên nàng không thể trơ mắt nhìn Hoa Liên chịu chết.

Hoa Liên cúi đầu nhìn cái bọc đen trong tay, nhếch miệng, “Cảm ơn.”

Mặc dù nàng không biết bên trong cái bọc này đến tột cùng là thứ gì, nhưng xem thái độ của Trần Yên đại khái cũng có thể đoán ra manh mối. Những hạt giống mà Tử Vi Tiên Đế đưa tới, cần phải dùng rất nhiều linh lực mới nuôi sống được, để nuôi dưỡng được đám hoa cỏ, Hoa Liên đã tổn hao không ít linh lực.

Nếu không phải bản thể của nàng đã hoàn chỉnh, tổng số tiên khí mà bảy hư thể hấp thu gấp bảy lần người khác, thậm chí còn hơn nhiều, e là vào lúc này, kết cục của nàng cũng sẽ giống những tiên nhân đã từng trông coi Bách Hoa Viên kia.

Quả nhiên, ở Tiên giới, mạng người là thứ rẻ mạt nhất. Mới đầu nàng đã thực sự đánh giá thấp mức độ ghét bỏ của Chân Vũ Đại Đế với nàng, nếu cứ tiếp tục, sợ rằng chẳng cần nàng phạm phải lỗi gì cũng đã rời khỏi Tiên giới rồi.

Đưa mắt nhìn Trần Yên rời đi xong, nụ cười nơi khóe miệng Hoa Liên dần trở nên lạnh lẽo. Nàng vẫn không muốn làm vậy, thực đáng tiếc, ai bảo hai vị Tiên Đế kia ép nàng chứ.

Hoa Liên gieo những hạt giống mà Tử Vi Tiên Đế giao cho nàng xuống xong thì bệnh nặng một trận, trong thời gian này, không ai đưa hạt giống đến nữa, thậm chí còn có người đến thăm nàng, mặc dù người kia chẳng qua là bị Chân Vũ Đại Đế phái tới đây xác nhận xem nàng đã chết hay chưa.

Hoa Liên nằm trên võng, nhắm mắt nhìn các loài hoa đủ mọi màu sắc trải khắp núi đồi, miệng ngâm nga một khúc ca, rất chi là thích chí.

“Người nhìn không giống người sắp chết lắm.” Một giọng nói vọng vào tai Hoa Liên, nàng ngồi bật dậy từ trên võng, quay đầu, vừa lúc đối diện với một đôi mắt tím.

“Các hạ là?” Nữ tử trước mặt tu vi không kém nàng là bao, hơi thở trên người lại như có như không, cho nên nàng ta mới có thể không chút động tĩnh tiến vào Bách Hoa Viên mà không bị nàng phát hiện.

“Có người mời ta đến cứu người, có điều ta thấy, thân thể của người rất khỏe mạnh, hình như không cần cứu mạng.” Nữ tử giống như giễu cợt nói.

“Nếu ta thực sự xảy ra chuyện, chỉ sợ người cũng chẳng cứu nổi.” Có lẽ đã nín nhịn quá lâu, Hoa Liên bật thảng lại một câu.

“Người dám hoài nghi y thuật của ta.” Trong mắt nữ tử lóe lên một ánh sáng nguy hiểm, thực sự giống như bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ với Hoa Liên.

“Người trước kia chắc cũng đã tới Bách Hoa Viên cứu người rồi đúng không, có thể nói ta hay, trong vòng một ngàn năm nay, bảy vị tiên nhân từng được người cứu chữa giờ đang ở nơi nào không?”

Hoa Liên nói xong, lại có chút hối hận, chuyện này không liên quan đến người này, nàng như vậy coi như là giận chó đánh mèo. Nhưng nàng không thể không tức giận, nàng thậm chí còn hoài nghi, chỉ cần thêm một thời gian nữa thôi, không biết nàng có kích động mà đi hành thích Tử Vi Tiên Đế và Chân Vũ Đại Đế không nữa.

“Bọn họ đều hồn phi phách tán rồi, tu vi quá thấp, chẳng trách ai được.” Lúc nàng kia nhắc tới những người đó, không có chút đồng cảm nào, chỉ có lạnh lùng.

“Vậy thì mời về cho, dù sao sớm muộn gì ta cũng hồn phi phách tán, cần gì phải lãng phí thời gian quý giá của người.”

“Người sẽ không như vậy, người là người thông minh.” Trong câu nói của nàng kia có thâm ý khác.

“Đa tạ khen ngợi, thứ cho không tiện xa được.” Hoa Liên bước xuống võng, quay người trở về, nàng không muốn nói tiếp nữa.

“Chuyện ngu xuẩn nhất mà Tử Vi Tiên Đế đã làm chính là đắc tội người, hơn nữa còn để người ghi hận trong lòng.” Những lời này thành công khiến Hoa Liên phải dừng bước. “Nếu ta không đoán sai, người sẽ trở thành đóa sen thập nhị phẩm thứ ba trong Tam giới này đúng không?”

Hoa Liên xoay người, nhìn nữ cười bên khóe miệng của nàng kia, chậm rãi mở miệng, “Ta tên Hoa Liên, còn người?”

“Ta tên là Anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Lãng Tiêu Yên

Anh biết rất nhiều thứ, mặc dù Hoa Liên cũng chẳng hiểu, nàng ta nói với mình những chuyện bí mật của Tiên giới kia đến cùng là có ý gì, có điều, nàng vẫn không đuổi vị khách duy nhất này ra khỏi cửa.

Có người ở cùng, ít nhất cũng không nhàm chán như trước. Dù biết rõ Anh là người rất nguy hiểm, một người không cần thận, sẽ khiến cho nàng vạn kiếp bất phục.

Chuyện Anh ở lại Bách Hoa Viên khó mà giấu nổi người khác, nhưng chưa từng có kẻ nào đến can thiệp, nàng ta ở lại cũng rất yên tâm thoải mái.

Hôm nay, Hoa Liên vừa mới bước ra từ Bách Hoa Viên đã thấy một đồng tiên nhân tụ tập ở chỗ mình, vây lấy Anh ở giữa. Người cầm đầu mặc một thân chiến giáp màu bạc, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo.

Trả thù?

Hoa Liên đứng đàng xa bất động, cũng không có ý bước lên.

“Anh đại nhân, ngài ở đây khiến cho chúng ta rất khó xử.”

“Ồ, thì ra giờ người mới biết ta đang gây khó dễ cho các người à.” Anh lười biếng ngồi trên chiếc võng dành riêng cho Hoa Liên, bàn chân nho nhỏ còn đung đưa đung đưa.

“Anh đại nhân, xin ngài hãy chú ý đến thân phận của mình.”

“Ta đương nhiên là chú ý, ta vẫn luôn rất chú ý đến thân phận của mình.” Anh cười khê, khóe mắt quét qua Hoa Liên, cũng không có phản ứng gì.

“Xin ngài theo bọn ta về.” Giọng nói của người nọ vừa lạnh lùng vừa cao ngạo.

Xem ra, địa vị của họ chắc là thấp hơn Anh, có điều giọng điệu khi nói chuyện lại khiến cho người ta vô cùng khó hiểu. Đoán chừng thân phận của Anh ở Tiên giới có vài phần đặc biệt.

“Ta không thích bị nhốt trong lồng, cũng không thích bị người ta tròng xích vào cổ, người nói nên làm sao bây giờ?”

“Chỉ cần ngài không chạy loạn, đương nhiên sẽ không có ai đối xử với ngài như vậy.”

“Vậy sao... sao ta không tin được chút nào nhỉ.” Anh đứng dậy từ trên võng, đóa hoa to bằng miệng chén trong tay bị nàng ta vò nát ném xuống đất. “Hoa ở đây nhìn không tệ đúng không, mấy ngàn năm rồi, cuối cùng mới có người có thể nuôi sống hoa ở chỗ này, thực là không dễ dàng.”

Không hiểu tại sao Anh đột nhiên lại chuyển đề tài. Hoa Liên đứng nghe cách đó không xa, trên mặt mang theo một nụ cười. Nàng ta có tâm lợi dụng mình, hay là muốn kết thành đồng minh với mình đây?

“Anh đại nhân có gì xin nói thẳng.”

“Người nói xem, ta mà phá hủy đóa sen kia, Từ Vi có đi liều mạng với Thanh Lam không?”

Anh vừa dứt lời, sắc mặt của đám tiên nhân vây quanh nàng ta chợt biến đổi, bọn họ đã sống ở tiên giới đủ lâu, lâu đến mức biết được rất nhiều bí mật. Ai cũng biết, Từ Vi Tiên Đế bình thường coi như hiền hòa, có điều hễ chuyện liên quan đến đóa sen kia thì tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Chọc giận Từ Vi Tiên Đế, tuyệt không phải là một hành động sáng suốt.

Người khác có lẽ không dám dùng đóa sen kia uy hiếp Từ Vi Tiên Đế, nhưng người trước mặt này, nàng ta dám, thậm chí cho dù có động vào, cũng tuyệt đối chẳng có ai dám làm gì nàng, hoặc nói đúng hơn là không thể làm gì nàng.

“Đại nhân, nếu ngài làm vậy, tiên nhân trông giữ Bách Hoa Viên này sẽ phải đền mạng vì hành vi của ngài, thậm chí là cả thần hồn.” Người cầm đầu coi như cũng phản ứng nhanh nhẹn, hẳn đã biết Anh một thời gian dài, đương nhiên hiểu rõ cá tính của nàng.

Nàng rất ghét người trên Tiên giới, chưa bao giờ gần gũi với bọn họ, thậm chí ngay cả chạm vào cũng không cho phép, nàng ở lại chỗ của Hoa Liên, đương nhiên tình cảm với Hoa Liên rất không bình thường.

Nhược điểm của nàng rất dễ nắm bắt, cũng vì thế nên bọn họ mới có thể giữ nàng lại Tiên giới từng ấy năm.

“Vậy sao, vậy thì thực đáng tiếc, nếu người cứ nhất định muốn làm vậy, ta cũng chẳng thể ngăn cản người. Đó, nàng đứng kia kia, mau rút tiên cốt của nàng ra, phá hủy thần hồn của nàng ta đi, ta đứng đây xem.” Thái độ của Anh không hề có chút căng thẳng, thậm chí còn chỉ Hoa Liên cho bọn họ, vẻ mặt không thể chờ đợi.

Nghe Anh nói vậy, Hoa Liên chỉ mỉm cười, cũng chẳng tức giận. Ánh mắt đối diện với tầm mắt của người nọ, nhìn ra được, hẳn xác thực đã động sát tâm với nàng, muốn thử xem nếu giết mình, Anh sẽ thực sự không mây may động lòng hay không sao?

Nàng không nhịn được có chút buồn cười, xem ra thân phận của Anh đích xác là có chút thú vị.

“Nếu Anh đại nhân đã nói vậy, thuộc hạ xin đắc tội.” Nói xong, người nọ phát phát tay, những tiên nhân vốn vây xung quanh Anh đều chuyển qua Hoa Liên.

Bị nhiều người đả đả sát khí nhìn như vậy, nếu thực sự là tiên nhân vừa mới lên Tiên giới, e là ngay cả sát ý tỏa ra trên người bọn họ cũng không chịu nổi, có điều với Hoa Liên mà nói, cái gọi là sát ý kia của bọn họ còn chưa đủ nhìn.

“Mấy vị đại nhân, không biết Hoa Liên đã làm sai chuyện gì?” Hoa Liên cười dài hỏi, không có lấy một tia khói lửa.

Mặc dù Hoa Liên rất muốn phân rõ phải trái với bọn họ, hiềm nỗi mấy người này hình như cũng không định phân rõ phải trái, nhìn những binh khí mà họ rút ra, Hoa Liên không nhịn được mà thờ dài, mình vô tội dữ dội.

Mất thấy những tiên nhân kia sẽ động thủ với mình, trong đầu Hoa Liên thoáng qua một suy nghĩ, nàng không chèn ép người khác, không có nghĩa là nàng dễ bị chèn ép. Thời điểm nàng thăng tiên, chuyện tu vi của nàng cao hơn tiên nhân bình thường không có mấy người biết, cho dù biết cũng không tuyên truyền bốn phía, đám tiên nhân này chưa chắc đã là đối thủ của nàng.

Có điều, động vào đám người này đồng nghĩa với việc đắc tội Thanh Lam Tiên Đế, vừa mới tới không lâu đã đắc tội một vị Tiên Đế, đây quả thực là một hành động không thông minh.

Hoa Liên không động đây, mặc cho mấy luồng ngân quang kia bỏ vào người mình, một ánh lửa vụt thoáng qua, tất cả ngân quang đều biến mất, Hoa Liên dường như chẳng có chuyện gì vẫn cười dài nhìn bọn họ.

“Mấy vị đại nhân, nếu không có chuyện gì khác thì xin mời rời khỏi đây, hoa ở đây rất dễ hỏng, nếu mà chết mất vài cây, Chân Vũ Đại Đế trách tội xuống, không biết ai sẽ gánh trách nhiệm đây?”

Người nọ hiển nhiên không ngờ Hoa Liên lại có thể ngăn cản được sự tấn công của mấy tên thuộc hạ, lại nghe nàng mở miệng uy hiếp như vậy mới biết, mình đã xem thường người trước mặt.

Có điều, bảo bọn họ cứ thế mà đi, hiển nhiên là không thể, mọi người thuộc quyền các vị Tiên Đế khác nhau, không ai có thể nhường ai. Hơn nữa với tính khí của Thanh Lam Tiên Đế kia, nếu bọn họ mà về thẳng, e cũng chẳng có kết quả gì tốt đẹp.

Người nọ suy tư trong chốc lát, mới nhìn về phía Hoa Liên, “Chân Vũ Đại Đế sẽ làm thế nào ta không biết, cũng không quan tâm, ta chỉ biết là, người giữ Anh đại nhân lại, Thanh Lam Tiên Đế nhất định sẽ mất hứng, hy vọng người có thể chuẩn bị mà đối mặt với ngài.”

“Vậy xin đa tạ đại nhân đã nhắc nhở, Hoa Liên ghi tạc trong lòng, mời.” Vốn tưởng nói như vậy, Hoa Liên kiểu gì cũng sẽ mở miệng khuyên nhủ Anh, ai ngờ nàng lại hoàn toàn không hợp tác.

Người nọ trợn mắt nhìn Hoa Liên một cái, “Hy vọng người thực sự chuẩn bị sẵn sàng, Anh đại nhân, cáo từ.”

Thấy hẳn cuối cùng cũng dẫn người đi, Hoa Liên cười cười, xong, lần này đã triệt để đắc tội với Thanh Lam Tiên Đế rồi, nàng còn chưa vững chân ở Tiên giới mà đã đắc tội với hai trong số năm vị Tiên Đế, đây thực sự là một tin rất hay ho.

Không biết hai vị Hậu Thổ Tiên Đế và Câu Trần Đế còn lại có phải cũng có đức hạnh thế này không, nếu mà giống nhau, nàng cảm thấy mình có thể chuẩn bị mà bị trục xuất ra khỏi Tiên giới được rồi.

“Người đắc tội với Thanh Lam rồi, nàng ta nổi tiếng nhỏ mọn đấy.” Giọng điệu vô can của Anh khiến cho nàng cười trên mặt Hoa Liên trong nháy mắt vụn vụn.

“Người cho là ta vì cái gì mà phải đắc tội với nàng ta?!”

“Đừng tức giận như vậy mà, nàng ta vốn đã không có ấn tượng tốt với người rồi. Có điều người yên tâm, nàng ta sẽ không quang minh chính đại đối phó với người đâu, tên Chân Vũ kia mặc dù rất đáng ghét nhưng vô cùng bao che khuyết điểm” Anh đi qua, vỗ vỗ vai Hoa Liên.

“Ta thà để nàng quang minh chính đại đối phó với ta còn hơn.” Nàng chẳng hề bị trò chơi chữ của Anh làm cho lẫn lộn, một Tiên Đế nếu muốn đâm sau lưng nàng một cái, tuyệt đối đủ để khiến nàng ăn đủ.

“Người sẽ sợ nàng ta sao?” Anh cười như không cười nhìn Hoa Liên, trong lời nói có thâm ý khác.

Hoa Liên nhìn nàng ta, “Ta đương nhiên là sợ nàng, nàng là Tiên Đế cao cao tại thượng kia mà.”

“Nghe nói vài ngày nữa Phật giới sẽ phái người đến dự Lễ Tiêu Yên của Tam giới.” Anh cười cười, chuyển đề tài.

Hoa Liên tim giật thót, Ân Mặc nhất định sẽ tới đây đúng không. Giữa bọn họ, còn có rất nhiều vấn đề chưa được giải quyết.

“Có phải nghĩ đến chuyện gì không hả?” Anh nhìn chằm chằm vào mặt Hoa Liên.

“Ta còn chưa đủ tư cách tham dự Lễ Tiêu Yên kia, ai tới dự cũng chẳng liên quan gì đến ta.” Hoa Liên không để ý đến Anh nữa, đi thẳng vào trong phòng.

“Cái đó thì chưa chắc...” Anh quỷ dị cười một tiếng, không quán lấy Hoa Liên nói chuyện nữa, tự mình chạy vào trong bụi hoa giầy xéo đám hoa cỏ kia.

...

Đứng ở tầng trời thứ sáu mươi tư, nhìn từng đoàn tiên nhân kim quang lấp lánh đi đi lại lại, Hoa Liên không nhìn được mà thờ dài. Nàng đã đoán trúng kết quả, lại không đoán đúng quá trình.

Nàng đích xác là không có tư cách tham dự Lễ Tiêu Yên đó, nhưng lại không thể không tắt bật lo liệu cho buổi yến hội chấn động tam giới này, ai bảo nàng chỉ là một tiên nhân bình thường nhỏ bé chứ.

Dù mọi người đều biết Bách Hoa Viên tồn tại là vì chuyện gì, nhưng nàng dùng sao cũng là người trồng hoa, cung cấp hoa cỏ cho yến hội cũng là một trong những công việc của nàng.

Bởi vì trong Bách Hoa Viên chỉ có một mình nàng, chuyện đi tới đi lui vận chuyển hoa cỏ cũng chỉ có mình nàng tự làm. Về phần Anh, nàng ta không chà

đạp giày xéo đám hoa cỏ kia nàng đã cảm tạ trời đất lắm rồi.

Mặc dù Lăng Tiêu Yến còn chưa bắt đầu nhưng đã có không ít người lục tục tới, nghe nói ngay cả mấy vị Thánh nhân của Tam giới hàng năm vẫn ẩn cư cũng đến không ít.

Còn ba ngày nữa là đến Lăng Tiêu Yến, công việc của nàng cũng đã hoàn thành tương đối, cuối cùng cũng không phải lãng phí thời gian ở chỗ này nữa. Hoa Liên thở phào nhẹ nhõm, thổi một ngụm tiên khí vào một mảng cỏ Lưu Ly Diễm vừa mới trồng, đám cỏ tiên kia lập tức mọc lên vun vút.

Xa xa nhìn lại, tựa như một biển lửa, rất gây chú ý.

Thứ này là đặc biệt chuẩn bị cho những vị tiên nhân trời sinh thích lửa kia, để trồng được cỏ Lưu Ly Diễm, nàng đã hao tổn không ít thời gian, cũng may là đã thành công.

Chân Vũ Đại Đế đứng là đã coi nàng là vạn năng, cách Lăng Tiêu Yến trước nửa năm đã ném cho nàng ít nhất ngàn hạt giống hoa cỏ, loại nào loại nấy đều dễ hỏng. Nửa năm qua, nàng trên căn bản không có bất cứ thời gian nào để nghỉ ngơi, nếu không phải có Anh ở một bên thỉnh thoảng giúp một tay, sợ rằng đã mắc thêm cái tội thất trách rồi.

Hoa Liên đứng dậy, vừa mới định rời khỏi chỗ này, ai ngờ bỗng có một luồng lam quang lấy tốc độ cực nhanh vọt về phía nàng. Nàng còn chưa kịp phản ứng lại, những tiếng ầm ầm đã vang lên, thậm chí nàng vừa mới trồng xong đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi lam quang biến mất, một nam tử tuấn tú mặt đầy lúng túng bước ra, trong tay hắn còn cầm một thanh tiên kiếm hình rồng màu xanh thẫm.

Xung quanh tiên kiếm, điện quang màu lam lóe lên. Hoa Liên đại khái cũng rõ ràng, cỏ Lưu Ly Diễm của mình bị hủy diệt thế nào.

Tiên kiếm bên trong có Long hồn, ở Tiên giới cũng rất hiếm gặp, có thể cảm một thứ bảo bối như vậy, thân phận nhất định không bình thường. Cho dù thế nào, ba ngày này, nàng đừng nghĩ đến chuyện thành thoi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đông Lâm tiên quân

Hoa Liên bình tĩnh bước đến trước thảm cỏ Lưu Ly Diễm đã bị hủy diệt, vận dụng tiên thuật khôi phục nguyên trạng cho mảnh đất đã đen sì kia, sau đó lặng lẽ xoay người, định quay lại Bách Hoa Viên trồng lại một mảnh cỏ Lưu Ly Diễm khác.

Chưa đợi nàng bỏ đi, nam tử kia đột nhiên nhoáng cái túm lấy cổ tay nàng. Hoa Liên quay người, thấy hắn mang vẻ áy náy, “Vô cùng xin lỗi, phá hỏng mất tiên thảo của ngươi, không biết có việc gì ta có thể giúp đỡ ngươi được chăng?”

“Không phải phiền toái như vậy.” Cúi đầu liếc nhìn cổ tay bị hắn nắm, người nọ vội vàng buông tay, nét mặt có chút lúng túng.

Cho đến khi bóng dáng Hoa Liên biến mất hoàn toàn, nam tử kia mới thu hồi tầm mắt, quay đầu quét một vòng, tất cả tiên nhân đều cúi đầu, run rẩy căng thẳng chờ hắn mở miệng.

“Nữ tiên khi nãy...”

“Đông Lâm Tiên quân, nàng là do Chân Vũ Đại Đế phái tới, nghe nói là nữ tiên quản lý Bách Hoa Viên.” Không đợi nam tử nói hết lời, lập tức đã có người đáp lại.

“A, người của Chân Vũ à.” Đông Lâm Tiên quân hiểu ra gật đầu, mặt chứa ý cười rời đi.

Đuổi nhanh đuổi chậm, Hoa Liên cuối cùng cũng hoàn thành tất cả công việc trồng hoa trồng cỏ đã được giao trước khi Lăng Tiêu Yến bắt đầu một ngày.

Vừa mới xong việc, vốn định quay về nghỉ ngơi từ từ, ai ngờ còn chưa ra khỏi tầng trời thứ sáu mươi tư đã có người chặn đường nàng. Người cản đường là một nữ tiên, mặc váy lụa màu xanh nhạt, cầm trên tay một chiếc quạt tròn cùng màu.

Chỉ mới nhìn một đám tiên nhân đằng sau nàng ta thôi Hoa Liên đã biết, nhất định chẳng phải nhân vật dễ chọc gì.

“Ngươi chính là Hoa Liên?” Trên gương mặt của nữ tử mang theo vài phần ý cười, nhìn qua rất ôn hòa.

“Đúng vậy.”

“Ta nghe nói, Anh đại nhân giờ đang ở Bách Hoa Viên, nàng khỏe chứ?”

“Nàng rất ổn.” Ăn của nàng ở cửa nàng, không vui thì chà đạp hoa của nàng, vui thì nhất quyết bắt nàng kể chuyện, không ổn mới là lạ.

May mà Anh không hề ở không, thường đột nhiên đưa cho Hoa Liên một đồng hạt giống linh dược không rõ lai lịch. Những thứ linh dược kia, cho dù là ở Tiên giới cũng vô cùng hiếm thấy, dù không dễ trồng nhưng vô cùng trân quý.

Bởi vì bản thân Hoa Liên gần với thực vật cho nên lúc trồng hoa, tỷ số sống sót so với tiên nhân bình thường cũng cao hơn, có không ít hạt giống được nàng nuôi sống.

“Không biết có thể dẫn ta đi gặp Anh đại nhân được chăng?”

“Giờ có chút bất tiện.” Một ngày trước Anh có ra ngoài một lần, sau khi về, thần thái có chút uể oải. Từ hôm đó cho đến khi nàng đến chỗ này, Anh vẫn chưa hề tỉnh lại.

Hoa Liên muốn xem cho nàng ta một chút, nhưng trên người nàng không có lấy một vết thương, tiên khí trong cơ thể lưu chuyển bình thường, cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Đã vậy, xin cáo từ.” Nữ tiên kia yêu kiều cúi đầu với Hoa Liên, dẫn theo đám người sau lưng đi về phía trước.

Hoa Liên quay người nhìn nàng ta, chân mày nhíu chặt. Cứ cảm thấy, nàng ta hơi vậy còn có thâm ý khác, nhưng lại không chạm được tới manh mối.

Lúc nàng quay về, Anh vẫn vui trên giường ngủ li bì. Sau khi dạo một vòng quanh Bách Hoa Viên, Hoa Liên tìm một góc, an tâm ngồi xuống tu luyện.

Dưới tình huống nàng không hề hay biết, Lăng Tiêu Yến rốt cục cũng cử hành.

Hoa Liên vẫn ở trong Bách Hoa Viên trồng hoa trồng cỏ, chuyện bên ngoài dường như hoàn toàn không liên quan đến nàng.

Nàng không gây chuyện, không có nghĩa là chuyện sẽ không tìm đến nàng. Vào ngày thứ năm Anh vẫn ngủ say, mấy trăm tiên binh đã bao vây Bách Hoa Viên từng tầng. Lần này người dẫn binh đến vẫn là kẻ lần trước, bên cạnh hắn là nữ tiên mà Hoa Liên đã gặp ở tầng trời thứ sáu mươi tư hôm đó. Hắn nhìn thấy Hoa Liên, không nói hai lời, trực tiếp phát tay, lập tức có người đi lên bảo gấn gông xiềng vào tay chân Hoa Liên.

“Không biết tiểu tiên đã phạm phải lỗi gì?” Hoa Liên không phản kháng, chỉ nhìn người nọ.

“Muru hại thần thú của Tiên giới.” Nữ tử áo lục cười đáp.

“Có chứng cứ gì không?”

“Anh đại nhân bị thương nặng, người không báo lên trên, lại để mặc cho thương thế của nàng tăng thêm, như vậy, chưa đủ để tính là muru hại hay sao?”

Một câu của nữ tử áo lục kia, nháo cái đã đẩy Hoa Liên vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Không phải là nói không ra đạo lý, mà bọn họ căn bản không định phân rõ phải trái với Hoa Liên. Nàng chỉ là một tiểu tiên trông coi Bách Hoa Viên, muốn đối phó với nàng thì quá dễ dàng, tùy tiện tìm cớ nào cũng được.

Xem ra, vị Thanh Lam Tiên Đế kia thực sự hẹp hòi như lời Anh đã nói.

Hoa Liên bị giải ra khỏi Bách Hoa Viên, nghe ý của nữ tiên áo lục kia, hình như là định để cho Thanh Lam Tiên Đế tự mình xử lý nàng.

Nàng đã chuẩn bị tinh thần bị người ta rút tiên cốt, ai ngờ nửa đường lại nhảy ra một Trình Giáo Kim. Nhìn nụ cười ngai ngùng của nam tử đang chặn trước mấy trăm tiên binh kia, Hoa Liên có chút kinh ngạc.

Là người đã phá hủy một mảnh cỏ Lưu Ly Diễm của nàng hôm đó, hắn chặn ở đây là định làm gì?

“Chúng ta phụng mệnh Thanh Lam Tiên đế bắt giữ tội tiên, vị đại nhân này, xin hãy tránh ra.” Trong giọng nói của nữ tử áo lục mang theo ý cảnh cáo, trong Tiên giới, lệnh của Tiên giới không ai dám cãi.

Nhưng nam tử đối diện dường như chẳng đặt trong lòng, hắn cười cười với Hoa Liên: “Có cần ta giúp một tay không?”

Hoa Liên thoáng suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi, “Có thể bảo bọn họ thả ta ra được không?”

“Các người muốn chết hay muốn sống?” Đông Lâm quét mắt nhìn chúng tiên, nhẹ giọng hỏi.

“Khẩu khí của các hạ quá lớn rồi.”

“Vậy là muốn chết.” Đông Lâm duỗi tay phải, một thanh trường kiếm màu lam ánh lên điện quang xuất hiện trong tay hắn. Vào lúc Hoa Liên còn chưa kịp phản ứng, kiếm đã bổ xuống từ trên trời, không có lấy một tia công kích thừa thãi, dưới kiếm, ít nhất hơn ba mươi tiên binh đã bỏ mạng.

Nữ tử áo lục kia và đám tiên binh còn lại bị dọa cho không dám thốt lên dù chỉ thêm một câu, dám động thù giết người trong thời gian diễn ra Lăng Tiêu Yến, hơn nữa còn ngoan độc như vậy, thân phận của người này, tất không tầm thường.

Đông Lâm bước đến trước mặt Hoa Liên, ngón tay gõ lên gông xiềng một cái, gông xiềng nặng trĩu kia liền rớt xuống, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Đa tạ đã giúp đỡ.”

Hoa Liên còn chưa nói hết mấy câu khách sáo đã bị Đông Lâm nắm cổ tay đi về phía trước. Trước khi đi, hắn xoay người cười với nữ tử áo lục kia, “Quay về nói cho Thanh Lam, người đã bị Đông Lâm đưa đi rồi, không muốn chết thì biết điều một chút.”

“Hắn, hắn đây là đang uy hiếp Tiên đế sao?” Tiên binh bên cạnh nữ tử áo lục bị câu này làm cho giận đến cả người phát run, nhưng lại không có dũng khí xông lên.

“Đông Lâm, hắn chính là Đông Lâm Tiên quân.” Nữ tử áo xanh hiển nhiên đã từng nghe qua cái tên này, thân thể của nàng cũng đang run rẩy, khác ở chỗ, nàng bị cái tên này làm cho sợ hãi.

Đông Lâm kéo Hoa Liên đi thẳng một đường, trước kia khi lên đường Thăng Tiên, đều là Hoa Liên phải nhường đường cho người khác, nhưng giờ, Đông Lâm vừa mới xuất hiện, tất cả mọi người đều dạt sang hai bên, cho đến khi bọn họ đi qua rồi mới dám đi tiếp.

Xem ra lai lịch của vị này không nhỏ, không biết là họa hay phúc đây. Hoa Liên không kìm được mà nghĩ thầm trong lòng.

“Hoa Liên, ta vì giúp ngươi mà đắc tội cả Thanh Lam Tiên Đế đấy.”

“Đông Lâm Tiên quân có gì cứ nói thẳng.” Nghe người khác cung kính gọi hắn Tiên quân, Hoa Liên cũng biết điều.

“Đi dự Lăng Tiêu Yến lần này với ta, sau khi kết thúc thì đi theo ta.”

“Nếu ngài có thể thuyết phục Chân Vũ Đại Đế, Hoa Liên không có ý kiến.”

“Cứ quyết định vậy nhé, đi thôi, chúng ta dạo qua Lăng Tiêu Yến một chút.” Trong mắt Đông Lâm lóe lên một tia quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Quang minh chính đại giết hắn

Tin Hoa Liên được đưa đi nhanh chóng truyền đến tai Chân Vũ Đại Đế, hắn chỉ phái người đến gặp Đông Lâm Tiên quân một lần, không biết Đông Lâm Tiên quân nói gì với người kia, kết quả lệnh của Chân Vũ Đại Đế đã ban tới.

Nàng cứ thế thành người của phủ Đông Lâm, không biết là may hay rủi.

Nhưng có một chuyện nàng có thể xác định, vị Đông Lâm Tiên quân này, mặc dù mang tiếng là Tiên quân, địa vị thấp hơn Tiên Đế, nhưng ở Tiên giới hắn khá là phách lối. Ít nhất, mấy vị Tiên Đế kia đều nể mặt hắn.

Ở cạnh Đông Lâm một thời gian, Hoa Liên phát hiện ra con người hắn thực ra rất dễ gần, mặc dù tính tình âm u bất định nhưng đối xử với thuộc hạ cũng coi như ôn hòa.

Lăng Tiêu Yến, Hoa Liên đứng bên cạnh Đông Lâm, nhìn đủ loại Tiên nhân tới tới lui lui, cảm thấy hoa cả mắt. Vị trí ở Lăng Tiêu Yến đều theo địa vị mà sắp. Năm vị Tiên Đế, mười hai vị Tiên quân của Tiên giới ngồi ở phía bên phải, Bồ Tát La Hán của Phật giới ngồi phía bên trái, cũng tính là phân chia rõ ràng.

Mặc dù Lăng Tiêu Yến đã bắt đầu từ mấy ngày trước, có điều còn một số người chưa đến, giờ các vị trí ở Lăng Tiêu Yến mới coi như hoàn toàn kín chỗ. Mới nhìn, cũng có đến mấy ngàn vị Tiên Phật có mặt.

Hoa Liên mặc dù đi theo Đông Lâm Tiên quân nhưng cũng không có tư cách ngồi xuống, có điều Đông Lâm lại nhất quyết muốn kéo nàng ngồi bên cạnh hắn, không dung còn nhét ly rượu vào trong tay nàng.

Rượu quỳnh tương đặc biệt chuẩn bị cho Lăng Tiêu Yến, uống một ngụm có thể tăng mấy ngàn năm tu hành, cũng không biết Đông Lâm Tiên quân nghĩ thế nào mà cả bình rượu nhỏ kia, hắn rót thẳng cho Hoa Liên nửa bình.

Chỗ ngồi của hai người vốn dễ thấy, hơn nữa bản thân Đông Lâm đã là người dễ gây chú ý, ngay cả vài vị Tiên Đế cũng ghé mắt lại đây.

“Tiểu nữ tiên kia có lai lịch gì?” Câu Trần Đế một tay chống cằm, nghiêng đầu hỏi Từ Vi Tiên Đế bên cạnh.

Từ Vi Tiên Đế thấy Hoa Liên ngồi đó, chân mày nhíu lại, hẳn mặc dù không nói chuyện nhiều với Hoa Liên nhưng cũng biết nàng. Hiếm khi có người có thể chăm nom được cho hoa cỏ trong Bách Hoa Viên, hẳn dĩ nhiên cũng từng chú ý đến nàng, “Nàng chính là Hoa Liên.”

“A, là nàng à, đúng rồi, không phải nàng bị Chân Vũ đòi đi rồi sao, tại sao lại ở chỗ của Đông Lâm?”

“Đông Lâm tìm ta đòi người.” Chân Vũ Đại Đế nhìn lướt qua Hoa Liên, giọng nói vẫn lạnh tanh như trước.

“Ta bảo này Chân Vũ, lúc ta tìm người đòi người, sao người không thoải mái được như thế hử?” Câu Trần Đế bĩu môi.

“Hử.” Đáp lại hắn là một tiếng hừ lạnh.

Phát hiện mấy luồng ánh mắt khiến cho lưng nàng toát mồ hôi lạnh cuối cùng cũng dời đi, Hoa Liên mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nàng có tài đức gì mà khiến cho mấy vị đại nhân vật như vậy coi trọng.

“Hoa Liên, ăn đào đi, đây chính là bàn đào Tây Vương Mẫu đưa tới, mùi vị cũng không tệ, mau nếm thử đi.” Nói xong, Đông Lâm Tiên quân liền lấy một quả đào dí lên miệng Hoa Liên.

Hoa Liên đầu đầy vạch đen, “Tiên quân, có thể đừng bắt ta ăn được không?”

Đến giờ nàng vẫn không hiểu nổi, Lăng Tiêu Yến này rốt cuộc tổ chức để làm gì vậy, chẳng lẽ là chuyên để cho bọn họ ăn uống gì đó?

“Không ăn thì lãng phí lắm, một vạn năm mới mọc được một quả đấy.” Đông Lâm không hề bị hành vi cự tuyệt của Hoa Liên lay động, vẫn bám riết không tha đi đồ ăn lên miệng nàng.

Cũng may hắn vẫn còn biết tiết chế, biết giới hạn tu vi của Hoa Liên ở điểm nào, không bắt nàng ăn những thứ khoa trương hơn, nếu không nàng khẳng định không nhịn nổi cho đến khi buổi tiệc kết thúc.

Lúc Hoa Liên đang vui đầu găm đào, buổi yến tiệc vẫn ồn ào đột nhiên trở nên yên tĩnh. Kim quang lóe lên phía chân trời, hai nữ tử đạp mây thất sắc xuất hiện trong tầm mắt của chúng tiên.

“Các nàng là...” Hai nữ tử này mặc dù dung mạo thượng thừa, nhưng cái khiến người ta chú ý chính là khí thế của hai người. Giống hệt với ba vị Tiên Đế ngồi cách đó không xa.

Khiến Hoa Liên chú ý nhất là nữ tử mặc áo trắng, nhìn nàng, cứ khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, làm cho nàng không kìm được mà muốn lại gần.

“Hậu Thổ và Thanh Lam, đoán xem ai là Hậu Thổ?” Đông Lâm buông chén rượu ngọc sắc trên tay xuống, nhẹ giọng nói bên tai Hoa Liên.

“Vị mặc áo trắng kia chắc là Hậu Thổ Tiên Đế đúng không?”

Đông Lâm khẽ nhếch khóe miệng, chỉ vào Thanh Lam đứng bên cạnh Hậu Thổ nói, “Kia chính là kẻ thù của người.” Giọng của Đông Lâm không lớn, nhưng cũng không nhỏ, đủ để truyền đến tai Thanh Lam vừa mới đi tới.

Quả nhiên, ánh mắt của Thanh Lam Tiên Đế lập tức quét qua. Hoa Liên nhất thời cảm thấy một cảm giác nguy hiểm đến cực độ, khiến cho lông tơ trên người nàng dựng hết cả lên.

“... Tiên quân quá lời rồi, Hoa Liên sao dám kết thù với Thanh Lam Tiên Đế.” Hoa Liên cười khổ, sớm muộn cũng có một ngày bị Đông Lâm đùa cho chết.

Cũng may trước mặt nhiều người, Thanh Lam Tiên Đế dù mắt hứnng trong lòng nhưng cũng không ho he gì, huống chi, thân phận của Hoa Liên cũng chưa đủ để nàng ta phải lãng phí thời gian.

“Giờ cần đến đều đã đến rồi, lát nữa thú vị lắm đấy.” Đông Lâm phảng phất như chẳng hề nhìn thấy Thanh Lam, lại tiếp tục nói chuyện với Hoa Liên.

“Còn tiết mục gì sao?”

“Trò hay mới bắt đầu thôi, lần này ba vị lão nhân ở trên bỏ ra ba bộ thần khí, đồ thì ít mà người muốn lại nhiều, người nói xem nên chia thế nào?” Đông Lâm cười như không cười nhìn Hoa Liên.

Hoa Liên như có gì ngẫm nghĩ gật gật đầu, người ở trên theo lời Đông Lâm nói, đương nhiên không phải là Tiên Đế, mà là ba vị môn đồ được vị Thánh nhân khai thiên lập địa thu nhận. Hiện giờ bọn họ cũng đã thành nhân vật trong truyền thuyết rồi, trừ Tiên Đế ra thì ít có ai được gặp bọn họ, đồ mà bọn họ bỏ ra, khẳng định không thể tầm thường.

Phật giới và Tiên giới xưa nay giao hảo, nếu vì ba bộ thần khí mà trở mặt, điều này hiển nhiên là không có khả năng, cho nên, buổi tiệc này, thực ra chính là để chia chác thần khí.

“Biện pháp tốt nhất chính là đánh một trận.”

“Thông minh.” Đông Lâm cười tít mắt vỗ vai Hoa Liên, “Biết bên kia phái người nào xuất chiến không?”

“Hoa Liên không biết.”

“A a, không biết cũng không sao, bọn họ chẳng phải đã tới rồi sao.”

Đông Lâm Tiên quân vừa dứt lời, ngoài kia kim quang bỗng lóe lên đầy trời, trong tiếng Phạm âm, vô vàn những đóa sen rơi xuống từ trên không trung, từng đợt hương thơm truyền vào hơi thở của Hoa Liên.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, nhìn đoàn người bước ra từ trong kim quang.

Sau khi những người kia xuất hiện, mấy vị Tiên Đế đều đồng loạt đứng dậy, đi xuống nghênh đón. Chờ bọn họ khách sáo xong, Thanh Lam Tiên Đế đột nhiên mở miệng, “Sát Sinh Phật, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Giọng nói quen thuộc, dung mạo quen thuộc. Theo nàng từ tận Đại Hoang, cho tới tận bây giờ. Đây tính là nghiệt hay là duyên?

Hoa Liên hoảng hốt suy nghĩ, ánh mắt sụp xuống.

“Nghe nói Sát Sinh Phật và Thanh Lam Tiên Đế từng có một đoạn tình...” Đông Lâm nhỏ giọng nói bên tai Hoa Liên, mặt chứa ý cười.

“Vậy sao.”

“Ngươi không thấy hai người đó đứng cùng một chỗ trông rất xứng đôi sao?”

“Thì ra Tiên quân còn kiêm cả chức Nguyệt lão nữa.” Hoa Liên ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ta chẳng qua là cảm thấy đặc biệt hứng thú với chuyện của Sát Sinh Phật thôi, ngươi không cảm thấy hắn làm hòa thượng rất đáng tiếc sao?”

“Vậy Tiên quân nghĩ hắn nên làm gì mới phải?”

“Ma, hắn phải thành Ma, ta mới có thể quang minh chính đại giết hắn, ngươi nói có đúng không?” Đông Lâm gạt mấy sợi tóc bên vành tai Hoa Liên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Thu hồi lại lời nói của người đi

“Nếu Tiên quân thua thì sao?” Hoa Liên rút lọn tóc trong tay hắn lại, nhàn nhạt nói.

“Ta đương nhiên sẽ thắng, ngươi không tin ta sao?” Đông Lâm Tiên quân nghiêng người nhìn thẳng vào gương mặt bên của Hoa Liên, giống như có thể nhìn ra một đóa hoa từ trên mặt nàng vậy.

“Hoa Liên đương nhiên là tin Tiên quân.” Hoa Liên nói rất chi là nghiêm túc, nghe không ra chút lấy lệ nào. Đông Lâm Tiên quân nhìn Hoa Liên, từ từ nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, cho đến khi hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

So với sự điên cuồng của Đông Lâm, Hoa Liên giống như chẳng hề có cảm giác, lẳng lặng ngồi ở vị trí của mình, trước sau vẫn lãnh đạm mà đối diện.

“Khụ khụ, Đông Lâm” Từ Vi Tiên Đế thực sự là không nhìn nổi nữa, đành phải nhỏ giọng nhắc nhở hắn một tiếng. Đông Lâm này, cả Tiên giới không có mấy người dám đắc tội với hắn. Có điều trong trường hợp thế này, hắn cũng nên tiết chế một chút mới đúng.

Tiếng cười của Đông Lâm yếu dần, đứng dậy từ trên chỗ ngồi, đi thẳng về phía đoàn người kia.

Thấy Đông Lâm tiến lại, Từ Vi Tiên Đế thoáng nhíu mày, nhưng không mở miệng can lại.

Đông Lâm bước đến trước mặt Ân Mạc thì dừng lại, giọng nói đầy khiêu khích, “Sát Sinh Phật, đến đây không sợ không về được à?”

Ân Mạc nhìn Đông Lâm, nụ cười dần tràn ra khắp gương mặt, “Đông Lâm Tiên quân mấy năm nay chắc sống không tệ đúng không, nghe nói ngươi xâm nhập Ma giới, bị người ta đánh ra ngoài, vết thương trên người đã lành hẳn chưa?”

Thực ra thì, hắc dâm xông vào Ma giới cũng có thể coi là khó lường rồi, chỉ riêng vùng biển hỗn độn nằm ở ranh giới Tiên Ma thôi, người bình thường đi qua khó mà không gặp trở ngại, hắc dâm đi một lượt ở bên trong, lại còn sống sót mà thoát khỏi sự đuổi giết của mấy tên Tôn giả Ma giới đã đủ kinh thế hãi tục rồi.

Nhưng hắc dâm sao cũng là Đông Lâm chứ không phải tiên nhân bình thường. Chuyện này đối với hắc dâm mà nói, hoàn toàn là một sự sỉ nhục. Giờ bị Ân Mạc lôi ra nói trước mặt bao người như vậy, dù không ai dám cười nhưng cũng như một cái gai cắm vào lòng hắc dâm, càng thêm khó chịu.

“Đa tạ đã quan tâm, không chết được. Huống chi, còn có người sẽ chăm sóc cho ta.” Nói xong, Đông Lâm Tiên quân quay đầu lại, “Hoa Liên, đến đây gặp Sát Sinh Phật.”

Từ cuộc trò chuyện vừa nãy của hai người, Hoa Liên đã hiểu tại sao Đông Lâm lại nhắm vào mình. Số tiên nhân có thù oán với Ân Mạc ở Tiên giới xem ra không ít. Có điều người muốn lợi dụng năng lực để đối phó với Ân Mạc thì không nhiều lắm, có lẽ, vị Đông Lâm Tiên quân này chính là một trong số đó.

Trước mắt, khi hắc dâm chưa xác định được mình đến cùng có vị trí thế nào trong lòng Ân Mạc, chắc sẽ không dễ dàng động thủ.

Hoa Liên không chút do dự, nghe lời bước tới, duyên dáng cúi người với bọn họ, không hề mở miệng.

“Sát Sinh Phật thấy thị thiếp ta vừa mới thu nạp thế nào?”

“Thị thiếp?” Ân Mạc nhíu mày, cười như không cười nhìn về phía Hoa Liên.

“Thì ra là Đông Lâm vừa gặp đã yêu Hoa Liên, ta còn đang thắc mắc hắc dâm sao lại dám đi tìm Chân Vũ Đại Đế để đòi người đây.” Thanh Lam Tiên Đế cười cười chen vào một câu.

“Ta nhớ tiểu tử Đông Lâm này đã thu gần mấy trăm thị thiếp thì phải? Lần nào cũng là vừa gặp đã yêu sao?” Thanh Lam Tiên Đế vừa dứt lời, Câu Trần Đế đã lập tức mở miệng, trên mặt điểm một nụ cười nhạt như có như không, giống như chỉ sợ chưa đủ loạn vậy.

Hoa Liên là do Ân Mạc tự mình đưa lên, hành vi này của Đông Lâm rõ ràng là đang gây sự với Ân Mạc, không biết hắc dâm sẽ làm thế nào, tất cả bọn họ đều đang đợi phản ứng của Ân Mạc.

Nhưng Ân Mạc lại chẳng hề kích động như họ tưởng, hắc dâm chỉ neho mắt cười, nhìn Hoa Liên, trừ hắc dâm ra, cả Tiên giới, không một ai hiểu rõ nữ nhân này.

Từ khi Thiên Địa này sinh ra trong Hỗn độn, hắc dâm đã ở bên cạnh nàng. Có điều khi đó, nàng không biết hắc dâm. Nhưng hắc dâm biết nàng, vẫn dõi theo nàng, nhìn thấy hết thấy những gì nàng đã từng làm.

Tính khí của nữ nhân này chẳng tốt đẹp được như những gì thấy được ở bên ngoài.

Chộc giận nàng, muốn lấy được sự tha thứ của nàng là một chuyện vô cùng khó khăn, tạm thời, hắc dâm vẫn còn đang rối rắm.

Nụ cười trên mặt Hoa Liên trước sau vẫn không biến mất, cho dù sau khi Đông Lâm thốt ra câu nói kia, nàng cũng chẳng có quá nhiều cảm xúc dao động. Chẳng qua là sâu trong trong mắt, có một luồng ánh sáng màu đỏ thẩm xẹt qua.

Đông Lâm kéo Hoa Liên qua, “Ta nghe nói Hoa Liên quen Sát Sinh Phật, ta thu nạp nàng vào Đông Lâm phủ, ngươi không có ý kiến gì chứ?”

“Chỉ cần nàng không có ý kiến.” Ân Mạc cười khẽ.

Đồng thời ngay lúc này, tất cả tiên nhân xung quanh đều cảm nhận được một luồng sát khí khiến da đầu người ta tê rần. Loại sát khí kinh khủng đó, trừ Sát Sinh Phật ra, không ai có thể phát ra.

Nhưng mà, lại không phải là hắc dâm.

Hoa Liên gạt tay của Đông Lâm trên vai mình xuống, đứng cách hắc dâm nửa bước mà nhìn hắc dâm, con ngươi màu đen đã hóa thành màu đỏ thẫm, yêu dị mê hoặc đến vậy.

“Đông Lâm Tiên quân.”

“Hoa Liên có ý kiến?”

“Xin thu hồi lại lời nói của ngươi đi.”

Giọng nói kia khiến cho Đông Lâm biến sắc, “Hoa Liên, ngươi biết mình đang nói chuyện với ai chứ?”

“Nếu Đông Lâm Tiên quân cảm thấy giọng điệu của ta không ổn, vậy Hoa Liên có thể đổi cách khác.” Dứt lời, Hoa Liên ngẩng đầu nhìn về phía Ân Mạc, “Nếu ta không cẩn thận thất thủ, có chọc phải phiền phức nào lớn không?”

“Không đâu.”

“Vây thì tốt.”

Cuộc đối thoại chỉ có vài chữ mà thôi, lại khiến cho tất cả mọi người đều rõ ràng, quan hệ của Hoa Liên và Sát Sinh Phật không chỉ là vấn đề không bình thường nữa. Trước không nói đến chuyện những lời mà Hoa Liên nói có thực hiện được hay không, chỉ bằng câu không đầu kia của Sát Sinh Phật thôi đã đủ khiến người ta phải nghĩ xa xôi.

Thực lực của bản thân Đông Lâm cũng không phải là quá mạnh, ít nhất hẳn không phải là đối thủ của Ân Mạc. Nhưng mấy năm nay, Đông Lâm đi khắp nơi khiêu khích Ân Mạc, hẳn đều nhượng bộ mà chẳng thực sự động thủ với Đông Lâm. Thực ra, người bình thường khi bị Đông Lâm khiêu khích, đại đa số cũng đều chủ động nhượng bộ, bởi vì hậu đài của Đông Lâm đủ cứng cáp.

Nhưng lần này, hẳn đã thể hiện rõ ràng, nếu Hoa Liên thực sự động đến Đông Lâm, hẳn có thể bảo vệ được Hoa Liên từ tay người kia. Đây tuyệt đối không phải là một lời cam kết đơn giản, chỉ có những người ở cấp bậc như bọn họ mới hiểu vị kia rốt cuộc có sức mạnh thế nào. Cho dù đích thân Phật Tổ tới, chỉ e cũng chẳng phải là đối thủ của hẳn.

“Hoa Liên, người...” Đông Lâm còn chưa dứt lời, đã thấy Hoa Liên quay mặt về phía hẳn.

“Tiên quân rất ghét lửa đúng không?” Ngày đó, Đông Lâm căn bản là cố ý phá hoại những cây cỏ Lưu Ly Diễm kia, hẳn đương đương là Tiên quân, sao có thể mất không chế lúc phi hành, đột nhiên lại cười kiểm vọt vào trong bụi linh thảo kia được.

Dĩ nhiên, Hoa Liên đã quan sát qua, vị Tiên quân này hẳn dụng phải tiên nhân tu luyện tiên pháp hệ lửa là sẽ đi chậm lại, để bọn họ đi trước. Với tính tình của Đông Lâm, hành động như vậy, chắc không chỉ đơn giản là ghét.

“Hoa Liên, người đang uy hiếp ta? Người cảm thấy đã tìm được nhược điểm của ta rồi?” Đông Lâm cười lạnh. Ở đây, không chỉ có một người cười nhạo Hoa Liên không biết tự lượng sức mình.

Đông Lâm Tiên quân đúng là kị lửa, có điều, lửa bình thường, căn bản không thể gây thương tổn cho hẳn.

“Nếu Đông Lâm Tiên quân thực sự nghĩ như vậy, tạm thời cứ coi là vậy đi.” Hoa Liên cười cười, cánh môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, đột nhiên bật ra một chữ, “Đốt.”

Vừa dứt lời, một ngọn lửa đỏ rực như máu trong nháy mắt đã bao bọc lấy Đông Lâm, đồng thời một tiếng kêu thảm thiết cũng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Giới thiệu cho Phật tổ

Đau, đau đớn không phải là đau đớn trên thân thể, mà là xâm nhập vào linh hồn. Đông Lâm không thể ức chế mà gào thét thành tiếng, thanh âm thảm thiết kia khiến cho sắc mặt của đám tiên nhân vừa mới cười nhạo Hoa Liên không biết tự lượng sức mình kia đột biến.

Không ai ngờ tới, một kẻ thoát nhìn tầm thường như Hoa Liên lại có khả năng như vậy.

Đông Lâm kị lửa từ xưa đến nay đều không phải bí mật, nhưng tuy biết rõ nhược điểm của hẳn, lại chẳng có mấy người có thể đối phó được với hẳn. Cũng là vì biết được nhược điểm đó, cho nên Đông Lâm cũng khó công trong phương diện này. Cho dù Hỏa Đức Tinh Quân nắm lửa nhân gian trong tay có đến đây cũng chẳng làm gì được hẳn, nhưng Hoa Liên thì lại làm được.

Lửa kia không có một chút nhiệt độ, bao phủ trên người Đông Lâm, nhan sắc trong suốt tựa như đá quý. Chói mắt, tươi đẹp, lại cực kỳ nguy hiểm.

“Cô nương này ở đâu ra vậy? Ta thích.” Bên cạnh Ân Mạc, một hòa thượng mặt đầy lông lá hai tay bắt chữ thập, con ngươi màu hoàng kim đảo quanh, rõ ràng vô cùng hứng thú với Hoa Liên.

Hoa Liên mỉm cười, nhìn Đông Lâm đang gãy gục trong Nghiệt hỏa, giọng nói vẫn êm ái như cũ, “Đông Lâm Tiên quân có tính thu hồi lại những lời vừa này không đây?”

Người đã sắp bị nàng ta giết chết, nàng ta lại còn vẫn xoắn xuýt mãi câu nói kia. Nữ nhân này rốt cuộc là nhỏ mọn đến mức nào chứ, không ít người nghĩ trong lòng như vậy.

“Hoa, Hoa Liên, ta sẽ không bỏ qua cho người.” Đông Lâm dù sao cũng là Đông Lâm, nếu dễ dàng khuất phục như vậy thì đã không giống với tính cách của hẳn.

Huống chi, người ta có tư cách để phách lối, mà Hoa Liên thì không có gì cả. Hôm nay có thể đối phó được với hẳn, về sau thì sao?

Sau khi kinh ngạc lúc mới đầu, đám tiên nhân đang xem náo nhiệt đều tỏ vẻ tiếc hận thay Hoa Liên. Cho dù Sát Sinh Phật có lên tiếng, cũng chưa chắc đã có thể bảo vệ được nàng.

“Xem ra, Đông Lâm Tiên quân không tính nhận sai.” Hoa Liên nheo mắt, ngọn lửa chọt bùng lên, thanh âm của Đông Lâm không còn phát ra được nữa, chẳng qua là gương mặt kia đã vặn vẹo đến biến dạng.

“Hoa Liên, đủ rồi!” Người nói là Chân Vũ Đại Đế, hắt lạnh lòng quét qua Hoa Liên một cái, “Đừng quên ngươi vẫn còn là người của Tiên giới.”

“Không biết có phải ta đã phạm vào Thiên luật rồi chăng?” Hoa Liên ngược mắt nhìn về phía Chân Vũ Đại Đế.”

“... Không.” Ở Tiên giới, không hề có cái gọi là dĩ hạ phạm thượng, chỉ có kẻ mạnh áp chế kẻ yếu. Chỉ cần không giết đối phương, làm gì cũng được.

“Vậy thì mong Chân Vũ Đại Đế chỉ điểm bên mê cho, ta đã làm sai ở chỗ nào?” Có vài người, không cho họ chút sắc mặt mà nhìn, bọn họ lại tưởng người dễ bắt nạt.

Nếu Chân Vũ Đại Đế chẳng qua chỉ châm chích hơi nặng lời khi nói chuyện, Hoa Liên đương nhiên sẽ không như vậy. Vấn đề là, hấn căn bản là muốn lấy mạng nàng.

Hắn không biết những hạt giống mà Từ Vi Tiên Đế mang đến sẽ hấp thụ linh khí trong cơ thể hay sao, hấn không biết là Anh có ý ở lại chỗ nàng hay sao, hấn không biết là Thanh Lam Tiên Đế sẽ đối phó với nàng hay sao?

Hắn biết hết, nhưng hấn có ý dụng túng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa biết khi nào nàng sẽ hồn phi phách tán ở một xó xỉnh nào đó.

“Hoa Liên, làm vậy không có lợi cho ngươi đâu.” Sự chống đối của Hoa Liên khiến cho sắc mặt của Chân Vũ Đại Đế thoáng biến đổi, tuy là chưa đến nồng nổi thẹn quá hóa giận.

“Có lợi hay không tự ta biết là được, không nhọc Chân Vũ Đại Đế phải thuyết giáo.” Nói xong, Hoa Liên nhìn qua phía Đông Lâm, “Xem ra chút thủ đoạn này không đủ để khiến ngươi nói xin lỗi cho hành động của mình.”

Tiếp đó, trong lòng bàn tay Hoa Liên xuất hiện một viên thuốc màu đen, thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nàng ném viên thuốc kia vào trong ngọn lửa.

Đông Lâm đang vùng vẫy hết sức chống cự lại Nghiệt hỏa đột nhiên lại cứng người lại, hai mắt trợn trừng, sắc mặt trắng bệch nhìn Hoa Liên, “Ta xin lỗi, ta thu hồi lại câu vừa rồi.”

“Xác định?” Lại một viên đan dược màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

“Xác định.” Đông Lâm là người thông minh, từ xưa tới nay vẫn biết lùi biết tiến. Hắn đã chọc vào rất nhiều người ở Tiên giới, đến giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cũng bởi vì hấn biết người nào có thể chọc, người nào không thể dây vào.

Hoa Liên vẫn chưa đến cấp độ không thể chọc vào ấy, nhưng, tình hình trước mắt bất lợi với hấn, hấn tình nguyện vứt bỏ thể diện cũng phải bảo toàn được bản thân.

“Vậy chuyện này cho qua đi, không biết Chân Vũ Đại Đế có gì chỉ giáo nữa không?” Hoa Liên điểm về phía Đông Lâm một cái, ngọn lửa trên người hấn trong nháy mắt biến mất mất dạng, có điều ký hiệu vặn vẹo màu đen trên trán hấn lại vẫn còn y nguyên.

Chân Vũ Đại Đế hé mắt, một lúc lâu mới nhả ra hai chữ, “Được lắm.”

Một Lăng Tiêu Yên yên lành, trọng đầu hi* của Phật giới vừa mới tới đã náo loạn ra một màn như vậy. Chưa đợi đánh nhau với Phật giới đã tự mình nội chiến trước, Chân Vũ Đại Đế bèn trút hết tất cả sai lầm lên người Hoa Liên.

* Loại kịch có điệu bộ và giọng hát nặng

“Đan độc không thể giải, xin Đông Lâm Tiên quân hãy tự mình nghĩ cách.” Trước khi rời khỏi Lăng Tiêu Yên, Hoa Liên cười cười nhìn về phía Đông Lâm, có điều nụ cười kia trong cái nhìn của người khác thì lại cực kỳ âm hiểm.

“Ta bảo này, Sát Sinh Phật, ngươi quen nữ tiên đó à?”

“Sao hả?” Liếc nhìn con khỉ bên cạnh, Ân Mạc cười hỏi. Hôm nay hành vi của Hoa Liên mặc dù hơi quá, có điều trong mắt con khỉ này, chắc đã được coi là khiêm tốn lắm rồi.

“Hà hà, ta thấy tiểu cô nương kia tính tình không tệ, ngươi nói coi, nếu ta giới thiệu nàng cho Phật Tổ thì thế nào?”

“...” Mấy vị La Hán Bồ Tát đi cùng mặt đầy vặn vẹo cùng rối rít quay đầu lại, Phật bình thường mà lại nói những lời như vậy sao? Giới thiệu cho Phật Tổ, hấn sợ Phật giới chưa đủ loạn chắc.

“Ý tưởng không tồi, khó khăn quá lớn.” Ân Mạc vỗ vỗ vai hấn.

“Người thù rồi?”

“Không chỉ một lần.” Ân Mạc mỉm cười.

“Chắc chắn, thực đáng tiếc, ta thấy nàng rất có tiềm lực.” Cũng không biết tiềm lực mà vị Đẩu Chiến Thắng Phật này nhắc tới rốt cuộc là chỉ phương diện nào, tiềm lực đại náo Thiên cung lần thứ hai?

Hoa Liên cứ thế mà đi, cũng chẳng ai dám cản lại. Đông Lâm mất thể diện như vậy, đương nhiên cũng chẳng còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở lại, hơn nữa còn bị hạ rửa, hẳn đã sớm đi tìm người giúp đỡ.

Người sáng suốt đều hiểu, lần này Đông Lâm chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Người xem trò vui cũng không ít, ví dụ như Thanh Lam Tiên đế, ví dụ như Chân Vũ Đại Đế và chúng tiên.

Cũng có không ít người muốn xem Ân Mạc có tỏ thái độ gì không, hiềm nỗi đến giờ Ân Mạc vẫn chẳng có chút phản ứng gì.

Ân Mạc mặc dù được phong là Sát Sinh Phật nhưng quan hệ gần gũi với người ở Phật giới thì chẳng được mấy, trừ Đẩu Chiến Thắng Phật có cùng một tính chất với hắn ra, số còn lại nhìn thấy bọn họ chỉ kém nước không đi đường vòng. Cho nên, dù trong lòng vẫn còn nghi vấn nhưng vẫn không dám tùy tiện hỏi.

“Sát Sinh Phật, quan hệ của ngươi và nữ tiên đó rốt cuộc là thế nào?” Con khi đại biểu cho toàn bộ các vị Tiên Phật có mặt ở đây hỏi ra vấn đề đang được tò mò nhất.

Ân Mạc cười như không cười nhìn hắn một cái, “Không có quan hệ gì đặc biệt.”

Gạt quý à! Chúng Tiên Phật nhất trí phi nhỏ.

“Ta bảo này, chúng ta đều là Phật cả, ngươi không thể phạm phải sai lầm mang tính nguyên tắc thế được.”

“Yên tâm, Phật Tổ sẽ không biết đâu.”

Cuộc đối thoại của hai người, lại một lần nữa khiến cho chúng Phật cả người rút gân.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Say rượu

Mẫu nhạc đệm nho nhỏ ở Lăng Tiêu Yển nhanh chóng bị đại đa số tiên nhân quên lãng, trong Tiên giới, cách một khoảng thời gian vẫn thường có vài nhân vật không tuân theo quy củ. Nhưng rất nhanh, những người đó đều sẽ biến mất. Trong mắt bọn họ, Hoa Liên cũng như vậy.

Nếu đã hoàn toàn đắc tội Chân Vũ Đại Đế, nàng cũng chẳng phải lo lắng gì nữa, dù sao sớm muộn hắn cũng sẽ đối phó với nàng, cứ nghênh đón là được. Lâm Tiên Đế bao nhiêu năm như vậy, đã quen không có kẻ nào dám làm trái lại ý tứ của hắn, sao có thể cho phép một kẻ như Hoa Liên tồn tại.

Sau khi quay về từ Lăng Tiêu Yển, Hoa Liên liền ở trong Bách Hoa Viên không ra ngoài nữa. Anh bị đưa đi, chưa từng xuất hiện lại, nàng lại khôi phục cuộc sống một thân một mình như xưa.

Còn hai ngày nữa Lăng Tiêu Yển sẽ kết thúc, Hoa Liên ngồi trong hoa đình ở bên ngoài phòng, nhìn cánh hoa rơi đầy đất và từng mảng bóng hoa kia mà ngẩn người. Nàng là người tùy tính, quen với kiểu suy nghĩ thuyên đến đâu cầu tự nhiên thắng. Có điều ở Tiên giới, mỗi một bước đi về phía trước dường như đều mang đến cho nàng rất nhiều nguy hiểm.

Cũng bởi vì, quan hệ của nàng và Ân Mạc.

Thực ra thì, giữa bọn họ cũng chưa xảy ra chuyện gì cả, hoặc nên nói là chưa kịp xảy ra.

Sự kiên nhẫn của nàng, đứng trước mặt Ân Mạc, không có tí sức thuyết phục nào. Người kia luôn có thể sử dụng đủ loại phương thức khiến cho nàng phải thỏa hiệp, trên thực tế, sâu tận đáy lòng, từ lâu nàng đã thừa nhận sự tồn tại của Ân Mạc.

Hắn đã làm rất nhiều vì nàng, cũng đã làm chuyện nàng không tài nào tha thứ, những chuyện này không thể nào cùng nhau xóa sạch được, càng tích lại, bọn họ lại càng thêm dây dưa. Giờ nàng đã không còn ngây thơ mà cho rằng không thấy mặt thì tất cả cũng sẽ không tiếp tục nữa, ít nhất là hắn sẽ không buông tay.

Đúng vào lúc Hoa Liên đang ngẩn ngơ, cảm chế bên ngoài Bách Hoa Viên đột nhiên bị người ta động đến. Cảm chế kia vốn chỉ có tác dụng báo động, đối với tiên nhân có tu vi cao một chút, căn bản không thể có bất cứ tác dụng chống đỡ nào.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía bên kia, cảm chế tiêu tán, một người đàn ông lão đảo bước vào, “Hoa Liên...” Người kia nhìn nàng khoát khoát tay, nhếch miệng cười ngây ngô.

“...”

Thấy Hoa Liên không có phản ứng gì, nam nhân không cười nữa, cau mày, ánh mắt mê man nhìn chăm chăm vào nàng, “Nàng không thích ta nữa rồi.” Nhìn coi, giọng điệu âm ỉc cỡ nào...

Khóe mắt Hoa Liên giật giật, nàng nói thích hán bao giờ chứ?

“Ân Mặc.” Giọng điệu gần như nghiêng răng nghiêng lợi, đáng tiếc đối phương không hề ý thức được, lại còn tự “đọc bầu tâm sự” với nàng. Giọng điệu kia thực sự đầy nhịp nhàng, vốn là chưa hề có gì xảy ra, mới bị hán nói như vậy, người khác mà nghe thấy nói không chừng lại thực sự tin là đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Hoa Liên cuối cùng cũng đi tới, Ân Mặc cười cười, hai tay giơ lên, trực tiếp ôm chặt lấy người vào trong ngực mình. Sau khi ôm nàng xong, còn ghé cổ cọ cọ trên mặt nàng, “Bảo bối ơi~~~~”

Câu bảo bối này phun ra mà khiến toàn thân Hoa Liên nổi hết cả da gà không thể nào không chế, hôm nay hán bị cái gì kích thích vậy?

Vào lúc Ân Mặc đang ôm lấy nàng chết cũng không buông, thân thể Hoa Liên đột nhiên cứng đờ, trong Bách Hoa Viên không biết từ lúc nào đã đầy một đồng người, mấy vị đầu trục thì đầy hăng hái nhìn chăm chăm bọn họ, còn mấy vị có tóc thì sắc mặt có khó coi hơn một chút.

“Bảo bối, hôn một cái nào ~”

Không ai nhìn thấy thì thôi, trước mặt có một đồng người như vậy, là ý gì?

Người thì đầy không ra, chỉ có thể che cái miệng không ngoan ngoãn kia lại, Hoa Liên nhìn một đồng người trước mặt cười cười, “Nếu mọi người không ngại thì mời vào nghỉ tạm.”

Nàng vừa nói xong, đám người kia đồng loạt lắc đầu, đùa gì thế, Sát Sinh Phật ở đây sống chết không đi, kẻ mù mắt nào dám ở lại đây nghỉ chân.

Mấy vị Tiên Phật này chưa bao giờ thấy Ân Mặc có bộ dạng như vậy, nên lúc này ngay cả mắt cũng không buồn chớp lấy một cái mà nhìn mãnh liệt.

“Được rồi được rồi, đừng nhìn nữa, cẩn thận lúc hán tỉnh dậy sẽ đi tìm các ngươi nói chuyện phiếm đấy.” Đằng sau đám người kia, có người quát lên một tiếng, mấy vị đầu trục kia không chút do dự xoay người đi ra ngoài.

Vị Phật có bộ dạng kỳ lạ đang nói kia Hoa Liên cũng có chút ấn tượng, Đấu Chiến Thắng Phật này, nghe nói địa vị ở Phật giới rất siêu phàm, thực lực cũng cực kỳ kinh khủng, căn bản không ai dám đắc tội hán, mà quan hệ của hán với Ân Mặc hán là khá tốt.

Con khi bước lên trước hai bước, nhưng vẫn giữ vững khoảng cách an toàn với Ân Mặc, hán cười cười với Hoa Liên, “Sát Sinh Phật uống hơi nhiều, mới ra khỏi Lăng Tiêu Yên đã chạy về bên này.”

“Uống nhiều?” Trên người Ân Mặc chỉ có mùi rượu thoang thoảng, bây giờ hơi thở đều đặn, tựa như đang ngủ thiếp đi vậy, không động đậy cũng không nói năng gì.

“Ách, hán uống hết nửa ao Quỳnh tương ngọc dịch.” Con khi cười khan hai tiếng, mỗi vị khách nhân ở Lăng Tiêu Yên cũng chỉ uống có một vò quỳnh tương ngọc dịch nhỏ mà thôi, hai kẻ bọn họ lại tìm thẳng đến Tuyền Tiên, uống hết ngọc dịch của người ta.

Thế này thực là phá hoại, Tuyền Tiên bây giờ chắc đang đứng trong ao rượu mà khóc đây. Hai vị này tỷ thí ở Lăng Tiêu Yên, một thứ nhất, một thứ hai, kẻ chịu thiệt như hán cũng chẳng có ai ra mặt thay.

Lúc con khi kia còn trẻ, đến tiên đan còn coi là hồ lô để ăn, uống tiên nhường xong đương nhiên cũng chẳng có mấy cảm giác, Ân Mặc thì trái lại, rõ ràng không giống với bình thường.

Cái chính là chẳng ai ngờ tới, hán uống nhiều xong lại chạy đến chỗ của Hoa Liên, lại còn ôm rịt người ta không buông. Đám tiên nhân ban đầu nghĩ là Sát Sinh Phật có chút quen thân với Hoa Liên, giờ đều thay đổi suy nghĩ, đây mà là có chút quen sao? Người quen bình thường mà lại có thể chạy đến đòi ôm đòi hôn sao?

Hoa Liên hiểu ra, gật gật đầu, thoát nhìn đúng là giống như uống quá chén, có điều rốt cuộc là thực hay giả cũng chỉ có Ân Mặc tự biết.

“Cái đó, hắc hắc, có thể để Sát Sinh Phật nghỉ lại ở chỗ ngươi một bận được chứ?”

Thấy Hoa Liên không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm hán, con khi lúng túng gãi gãi đầu, “Hay là để ta đưa hán về vậy?” Nói thì nói vậy, nhưng chẳng có chút ý tứ động đây nào.

“Không cần, làm phiền Đầu Chiến Thắng Phật rồi.”

“Không phiền không phiền, ta ở ngay Thiên ngoại Thiên, có chuyện gì ngại cứ đến tìm ta là được, ta đoán Sát Sinh Phật chắc cũng phải mấy ngày nữa mới tỉnh.”

Hoa Liên gật đầu một cái, lại quét mắt nhìn qua chư vị tiên nhân vẫn không định rời đi như cũ. Con khi nhìn thấy động tác của Hoa Liên, trừng mắt một cái, “Nhìn cái gì hả, chưa thấy hòa thượng bao giờ à, mau đi đi mau đi đi.” Con khi phẩy phẩy tay, giống như xua gà xua vịt vậy, đuổi hết đám người đang xem náo nhiệt đi.

Người đã đi hết cả rồi, nơi này chỉ còn lại Hoa Liên và Ân Mạc, nụ cười trên mặt nàng vụt tắt, dùng sức đẩy cái gã đang dính trên người mình ra, phịch một tiếng, người trực tiếp đổ kênh ra đất, không nhúc nhích một tí nào.

Sau khi tu bổ xong cấm chế, Hoa Liên dạo quanh hoa viên một vòng mới quay vào trong nhà. Quả nhiên không ngoài dự đoán, có người đã tu hú sắp tổ.

Trong phòng tản ra mùi hương rượu trái cây, đó là rượu nàng ủ hồi trước, vẫn chôn dưới tán cây Mộc linh trước nhà, thế mà hần cũng đào ra được.

“Về rồi à.” Cảm ly của nàng, ngồi ở vị trí quen thuộc của nàng, mỉm cười với nàng, lúc này nào có chút đáng vẻ nào của say rượu.

Ồ lờ đờ! Hoa Liên nghiêng răng, hần không thể lập tức đập hần ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tơ hồng

“Giận rồi?” Thấy gương mặt xinh xắn của nàng đã nhen đến đỏ bừng, điệu bộ bất cứ lúc nào cũng muốn lao tới quyết đấu sinh tử với mình một trận, nụ cười trong mắt Ân Mạc lại càng thêm sâu.

“Ngươi muốn làm gì?” Hoa Liên tức giận hỏi, dù sao hần đã tới chắc chắn là không có chuyện gì tốt.

“Ta lo cho nàng, nên tới thăm một chút.” Ân Mạc đặt ly rượu trên tay xuống, ánh mắt không chút tránh né, nhìn chăm chăm vào nàng. Hoa Liên lại bị hần nhìn cho có chút lúng túng, quay đầu đi.

“Chỗ này rất tốt.”

“Đúng là không tồi, cũng hợp với nàng.”

“Cho nên...”

“Ừm?” Ân Mạc cất cao giọng.

“Ngươi có thể đi được rồi.”

Ân Mạc vẫn ngồi yên bất động, chỉ cười cười không đáp. Hoa Liên bị kích thích không nhẹ, nhưng cũng không gây ra hành động quá khích nào. Nếu hần cứ ở đó không đi thì cứ coi như hần không tồn tại là được.

Nghĩ thì hay vậy, hiềm nỗi một người to lù lù như thế, muốn coi như không nhìn thấy hần, thực sự là độ khó hơi cao. Ân Mạc vốn là kiểu dù không động dậy gì, chỉ lẳng lặng đứng trong góc thôi cũng sẽ thu hút ánh mắt của người khác, huống chi hần còn có ý lượn qua lượn lại trước mặt người.

Phật đều dễ làm như vậy sao? Phật tổ lại không giao nhiệm vụ gì ư? Hoa Liên vô cùng muốn biết, tại sao hần ở chỗ nàng ngây ngốc lâu như vậy mà Phật giới chẳng có ai đến thúc giục. Cho dù thế nào, ngày tháng vẫn tiếp tục trôi qua.

Mặc dù không có ai đưa hạt giống hoa đến đây nữa nhưng Hoa Liên vẫn dốc lòng chăm sóc hoa cỏ mình đã trồng, trăm hoa trong Bách Hoa Viên dưới sự chăm sóc của nàng đã trở nên có sức sống.

Chỉ có đoá sen trong hồ nước giữa hoa viên vẫn mang vẻ nửa sống nửa chết, Hoa Liên cũng lười phải đi xem.

Thấy Hoa Liên bận rộn trong Bách Hoa viên, Ân Mạc ngồi dưới tán hoa nhìn theo, mãi cho đến khi bóng dáng của nàng biến mất sau bụi hoa mới từ từ thu hồi tầm mắt. Ánh mắt như có như không quét qua cửa vào Bách Hoa Viên, dặt theo một tia cười lạnh lẽo.

Trong khoảng thời gian này, Từ Vi Tiên Đế đã đến đây mấy lần, nhưng phát hiện hần ở trong này xong thì không bước vào. Hần cũng không nói chuyện

này cho Hoa Liên, ngấm chắc trong lòng nàng cũng biết rõ.

Lúc Hoa Liên độ kiếp đã nợ Từ Vi Tiên Đế một nhân tình, nói cho cùng thì chính là nhân quả. Hắn cho rằng bắt Hoa Liên làm những việc này là đương nhiên, có điều, Từ Vi rút cuộc vẫn tính sai một chuyện, sau này sẽ có lúc hắn phải hối hận.

Hoa Liên lại là người chịu để mình thua thiệt sao?

Dạo một vòng mới ra khỏi bụi hoa, trên người Hoa Liên còn có mùi phấn hoa không phải của nàng, Ân Mạc nhích lại gần mấy bước, ngửi thấy mùi hương kia thì nhú mày.

Về mặt mang theo chút soi mói kia của hắn không giấu nổi Hoa Liên, nàng tròn mắt nhìn hắn một cái, ném cho hắn một miếng ngọc phù, “Dựa theo những gì viết bên trên đi tưới nước, đừng có nhầm”

Ân Mạc lẳng lặng đón lấy ngọc phù, nhìn nàng vừa đi về vừa cúi đầu ngửi mùi vị trên người, chân mày rít cục cũng giãn ra.

Tin Sát Sinh Phật ở lại Bách Hoa Viên không đi không hiểu sao lại nhanh chóng truyền xa, vốn chuyện tiên nhân nào đó muốn thỉnh Bồ Tát làm khách ở Tiên giới cũng không có gì lạ, cho dù ở mấy năm liền cũng không có gì đáng ngại. Nhưng Ân Mạc dù sao cũng hơi nổi danh một chút, Hoa Liên thỉnh thoảng rời khỏi Bách Hoa Viên, dọc đường đi, tiên nhân đụng phải nàng vậy mà lại đi đường vòng hết.

Ngay cả nói chuyện với nàng cũng phải cách một khoảng xa, giống như sợ nàng sẽ làm gì vậy.

Nàng đại khái đã hiểu tại sao Ân Mạc cứ kéo dài đến giờ vẫn không chịu đi, xem ra chỗ dựa phía sau của Đông Lâm Tiên quân mà nàng đã đắc tội không chỉ lợi hại bình thường, ít nhất là phải cao hơn Tiên Đế.

Trong Tiên giới, cao hơn Tiên đế thì chỉ có mấy vị Thánh nhân kia. Vị nào Hoa Liên cũng không thể đắc tội được, có thể nàng dám khiêu khích với Tiên đế, nhưng tuyệt đối không dám trừng mắt với Thánh nhân.

Ân Mạc làm vậy, thực sự sẽ không có vấn đề gì chứ? Hoa Liên có chút bận lòng nhưng lại không hỏi ra miệng.

Cho dù đã đến Tiên giới, biết một số chuyện về Ân Mạc, nàng vẫn cảm thấy nam nhân này khó bề phân biệt, giống như những gì mà mọi người biết cũng chỉ là một chút, còn sự thực thì hắn vẫn cất giấu.

Có điều hiện giờ, nàng sẽ không đi hỏi thân phận của Ân Mạc. Lúc trước muốn biết là vì nàng vẫn không hiểu tại sao nam nhân này lại bỗng dưng tìm đến nàng, thậm chí còn đối tốt với nàng như vậy.

Khi độ kiếp ở Địa Phủ, đài sen đã mất của nàng quay về nguyên vị, nàng mới cẩn thận suy nghĩ từ đầu đến cuối. Dĩ nhiên, nàng sẽ không thực sự cho rằng Ân Mạc chỉ đang bồi thường cho nàng.

Hắn là Phật, không có nghĩa là hắn thực sự có tâm địa Bồ Tát, nếu đồ đã lấy đi rồi thì việc gì phải trả lại cho nàng, chỉ khiến cho thù oán giữa hai người chất chứa sâu hơn mà thôi.

Có lúc, nàng rất thông hận mình lại suy nghĩ chuyện này rành mạch như vậy, cứ cảm giác như mình đang tìm đủ loại lý do cho hắn, sau đó mượn cơ hội để tha thứ cho hắn vậy.

Càng nghĩ vậy, trong lòng lại càng không thoải mái, nàng trầm mặt đi đến tầng trời thứ mười chín. Mấy ngày trước Nguyệt Lão sai người đến tìm nàng xin mấy bụi cỏ Nhân Duyên để kết dây tơ hồng, nàng nhìn cái mặt của Ân Mạc đã thấy vừa phiền vừa tức, kết quả là mượn cơ này để ra ngoài.

Nguyệt Lão là một ông cụ hiền từ, bên cạnh đi theo một tiểu đồng, nghe nói nàng muốn tới nên đã sớm chờ ở đó, mặt cười tùm tùm.

“Bái kiến Nguyệt Lão.”

“Tiên tử khách khí rồi, xin mời xin mời.” Nguyệt Lão vội vàng mời Hoa Liên vào.

Cỏ Nhân Duyên là thứ rất dễ trồng, Hoa Liên cũng không keo kiệt, một lần tặng luôn cho ông ta một mảng cỏ Nhân Duyên, đủ để ông ta dùng mười mấy năm liền.

Trong cái nhìn của bọn họ, hoa cỏ ở Tiên giới tương đối dễ hồng, bình thường rất khó nuôi sống, đó chẳng qua là do người trồng không đúng mà thôi. Đặt ở chỗ Hoa Liên, hoa cỏ có trân quý hơn nữa cũng mọc thành từng mảng.

Được hắn một mảng cỏ Nhân Duyên, Nguyệt Lão cười đến nở hoa, đặc biệt lấy một bụi cỏ Nhân Duyên kết thành tơ hồng, nhất quyết muốn tặng cho Hoa Liên.

Thực ra thì tơ hồng đối với tiên nhân mà nói thì chẳng có gì hữu dụng, có điều là đồ trong tay Nguyệt Lão không phải ai cũng có được. Có tơ hồng, ít nhất là có thể làm loạn nhân duyên ở hạ giới dưới sự cho phép của Nguyệt Lão, thần tiên trên trời, có mấy ai không có người có quan hệ tốt ở bên dưới.

Hoa Liên nhận lấy tơ hồng, mỉm cười rồi đi.

Tiền Hoa Liên đi rồi, Nguyệt Lão vẫn còn có chút tiếc nuối, liên tục nói cô nương này không tệ, khác hẳn với lời đồn bên ngoài, ít nhất cũng biết kính

trọng người già.

Thấy Hoa Liên đi một vòng rồi trở lại, trong tay có thêm một sợi tơ hồng, Tiên giới này trừ Nguyệt Lão ra, khẳng định chẳng có ai lại mang thứ này đi tặng. Ân Mặc nhìn chăm chăm sợi tơ hồng kia một lúc lâu, cười đến là quý dị.

“Nhìn gì hả, chưa thấy tơ hồng bao giờ à.” Bị ánh mắt sáng quắc kia nhìn chăm chăm đến mất tự nhiên, Hoa Liên không nhịn được mở miệng.

“Đúng là chưa từng thấy.” Ân Mặc bước tới rút sợi tơ hồng trong tay nàng ra, độ bền chắc cực tốt, nhiệt độ trên da thịt truyền tới nàng, lại không hề chạm phải tay của nàng. Tạm thời, phản ứng của Hoa Liên với sự đụng chạm của hắn vẫn hơi lớn, cho nên chỉ có thể như vậy.

Đêm xuống, Hoa Liên hiếm khi không tu luyện, sớm lên giường đi ngủ. Đến nửa đêm, trên ngón út đột nhiên truyền đến cảm giác ngứa ngứa, nàng ngo ngoáy ngón tay, không để ý đến, lại trở mình tiếp tục ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại đã phát hiện trên ngón út có thêm một vết hồng hồng. Nàng nhìn chăm chăm ngón út một hồi lâu, lại nhìn Ân Mặc mặt đầy vẻ thần thanh khí爽 quang minh chính đại bước vào phòng của mình, vớ lấy cái gối ngọc trên giường quăng ngay qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Thần khí Lương Nghi đồ

Tơ hồng mặc dù không có tác dụng với nàng, nhưng một khi buộc lên trên tay sẽ để lại dấu vết. Muốn bỏ dấu vết đi thì chỉ có người buộc lên mới gỡ được. Thương lượng với Ân Mặc ư? Nếu hắn mà đồng ý thì mới đầu đã chẳng làm vậy.

Ân Mặc đón lấy cái gối ngọc đang bay về phía đầu mình, “Giận rồi?” Diễn hình biết rồi còn hỏi.

Hoa Liên ngồi trên giường trừng hắn, ảo não tại sao mình lại đụng phải một kẻ có da mặt dày như vậy.

Ân Mặc cũng không quan tâm sắc mặt Hoa Liên khó coi thế nào, lại còn tự bước tới, thậm chí còn ngồi lên mép giường, chìa tay phải mình ra cho Hoa Liên nhìn, trên ngón út của hắn cũng có một vết màu hồng.

“Nàng có một, ta cũng có một, cho nên... chúng ta hòa nhau?” Ân Mặc giờ giọng thương lượng.

Từ khi chào đời đến nay, nàng chưa từng thấy tuyệt vọng như thế bao giờ. Minh rớt cuộc đã làm chuyện táng tận lương tâm gì mà lại có thể dẫn cái loại mặt dày này về nhà chứ?

“Ngươi đi chết đi!” Loáng cái lật chiếc chăn gấm dệt bằng tơ của tấm ngọc lên, Hoa Liên siết lấy cổ Ân Mặc đẩy ngã hắn trên giường, nhảy qua ngồi trên người hắn, từ trên nhìn xuống, “Gỡ ra cho ta, nếu không...”

“Nếu không sẽ cùng ta đồng quy vu tận?”

Hoa Liên có thể khẳng định, nàng thấy được sự mong chờ trong mắt Ân Mặc.

“Ngươi nằm mơ đi.” Nàng sẽ bị tên khốn này làm cho tức chết mất, tại sao trước kia lại không phát hiện ra hắn còn có tiềm chất làm vô lại như vậy chứ? Mấy trò ép mua ép bán, hắn làm đến là muốn sao được vậy, một chút áy náy cũng không có.

“Đừng giận mà, chúng ta cũng lâu rồi không gặp, nàng không thấy nhớ ta sao?” Mấy ngày nay Hoa Liên vẫn tránh hắn, hai người ngay cả cơ hội để nói chuyện từ tế cũng không có, giờ rớt cuộc cũng tìm được cơ hội, hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Một chút cũng không.” Động tác dưới tay của Hoa Liên không nhẹ chút nào, hiềm nỗi căn bản là không bóp nổi, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua, đặt tay lên bả vai hắn thở gấp.

“Ta nhớ nàng, làm sao bây giờ?” Ân Mặc ngoan ngoãn nằm dưới Hoa Liên, vô cùng vô tội chớp chớp mắt.

“Ai khiến ngươi suy nghĩ linh tinh.” Hoa Liên dùng sức véo lên mặt hắn một cái.

Ân Mặc bắt lấy tay nàng, đặt bên miệng cắn một cái, đau đến mức Hoa Liên phải nhủ mày, vội vàng rút tay mình lại, “Ngươi còn muốn cắn đứt chắc?”

“Nào có, chỉ muốn ném thử chút vị thịt thôi.” Hắn không để cho Hoa Liên rút tay ra, “Nàng biết mà, thời buổi này làm Phật không có dễ.”

“Ngươi còn biết mình là Phật sao, lục căn không tịnh.”

“À... Hòa thượng xuất gia giữa chừng, lục căn không tịnh cũng là chuyện có thể hiểu được.” Nói xong, hai tay Ân Mặc đột nhiên nắm lấy thất lưng Hoa Liên, chợt quay người lại, đè nàng xuống phía dưới, đột nhiên mỉm cười, đuôi mắt nhếch lên, khiến nụ cười của hắn có thêm vài phần mỉa mai.

“Giữa chừng?” Hoa Liên sững sốt một chút, nắm được điểm kỳ quái trong lời nói của hắn, đang định hỏi tới đã bị hắn chặn miệng lại.

Đây không phải lần đầu tiên Ân Mặc hôn nàng, nhưng so với trước đây, dường như đã bớt đi rất nhiều sự kiêng dè, động tác trên tay cũng trở nên càn rỡ.

Mới đầu, Ân Mặc còn có thể thỏa mãn với chuyện môi lưỡi quấn quýt, được một lúc thì nụ hôn nóng bỏng dần hạ xuống, bàn tay cũng bắt đầu không yên ổn, dịch xuống kéo vạt áo của Hoa Liên. Kết quả, hắn phát hiện ra mình thực bị kích.

Tiền bình thường đều mặc Tiên y, theo lý thuyết thì có thể cởi ra, hiềm nỗi y phục của Hoa Liên là nàng huyền hóa ra mà thành, nàng không đồng ý, ai cũng đừng mơ kéo ra được một mẫu, không chỉ có kéo không ra, dưới sự cố ý của nàng lại còn nóng đến mức khiến người ta không thể đụng vào nổi.

Đây chính là nhìn được mà không sờ được. Ân Mặc có chút bốc hỏa, hơi ngồi dậy, nhìn chăm chăm lớp lụa đỏ gần như trong suốt trên người Hoa Liên, dưới lớp lụa đỏ kia còn có thể mơ hồ nhìn thấy được làn da trắng nõn của nàng, mà đóa sen sắc đỏ như máu bên hông nàng lại càng thêm yêu dị, khiến cho người ta gần như không thể dời mắt.

“Sao không cởi?” Hoa Liên nằm trên giường khẽ thở, cánh môi bị hắn hôn có chút sưng đỏ, chỉ có ánh mắt là mang chút khiêu khích ác ý.

“Hay là ta gỡ tơ hồng ra giúp nàng nhé?”

Ân Mặc đột nhiên lại chủ động nhắc đến chuyện này, Hoa Liên cười lạnh, “Để cho công bằng, ta cũng phải cởi y phục?” Dù hắn chưa nói dứt lời, Hoa Liên cũng đã biết tông ý đồ của hắn, găm ra tiếng, “Có biến ngay ra xa cho ta không thì bảo.” Một cước đạp lên ngực hắn, lực đạo không hề giữ lại một chút nào.

“Hoa Liên, người đang... không... ạch... làm phiền, làm phiền rồi.” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một chân của Anh vừa mới thò vào, vừa hay nhìn thấy Hoa Liên đang đạp Ân Mặc, có chút lúng túng rút chân lại.

Mặc dù Anh đã lui ra ngoài nhưng động tác vừa rồi nàng cũng đã nhìn thấy rõ ràng một hai, hơn nữa hai người còn đang ở trên giường, hơn nữa Ân Mặc còn quần áo xộc xệch. Nàng mới không tin y phục của Ân Mặc là do hắn tự biến thành bộ dạng như vậy.

Trùng mắt người đàn ông đang ung dung ngồi bên cạnh, Hoa Liên quay đầu qua chỗ khác nhìn về phía Anh, “Người đã khỏe chưa?”

“Không có chuyện gì to tát, bệnh cũ tái phát thôi, về nghỉ mấy ngày là ổn rồi.” Anh tùy ý đáp, thấy nàng ta không muốn nói, Hoa Liên cũng không hỏi tiếp nữa.

Bởi vì có thêm một người nữa nên Ân Mặc trở nên trầm mặc không ít, khôi phục lại phong cách quen thuộc của hắn, chỉ mỉm cười không nói câu nào, nếu mà không quen, chắc cũng bị bộ dạng này của hắn gạt.

Hoa Liên nói mấy câu với Anh, đề tài bắt đầu nhắc đến Lăng Tiêu Yên lần này, “Nghe nói bên trên đưa xuống ba bộ thần khí, Sát Sinh Phật chắc cũng lấy được một bộ chứ?”

Nghe Anh nói vậy, Hoa Liên cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, bởi vì ấn tượng của nàng với Ân Mặc từ trước tới nay chính là kiểu không gì không làm được, hắn rốt cuộc lợi hại đến đâu, giờ phút này Hoa Liên cũng chưa thể hiểu rõ.

Có điều thấy đám Tiên Đế kia kiêng kỵ hắn như vậy cũng có thể luận ra được đôi chút.

“Ừ.” Ân Mặc nghiêng đầu nhìn Hoa Liên, phát hiện nàng đang nhìn mình chăm chăm, chân mày nhếch lên, “Muốn xem?” Câu này rõ ràng là nói cho nàng nghe, giọng điệu giống như đang trêu ghẹo một đứa trẻ con vậy.

“Một chút cũng không.” Hoa Liên cũng giận dỗi theo.

Ân Mặc cười cười, tay mở ra, một hình vẽ Lưỡng Nghi to bằng bàn tay xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, Lưỡng Nghi đồ kia đang chậm rãi chuyển động, thoạt nhìn không có gì đặc biệt.

“Lưỡng Nghi đồ?” Anh có chút ngạc nhiên liếc nhìn Ân Mặc, người đứng tên đầu tiên ở Lăng Tiêu Yên có thể được ưu tiên lựa chọn, Ân Mặc lại chọn Lưỡng Nghi đồ có lực công kích thấp nhất, khiến cho nàng thấy vô cùng kinh ngạc.

Nên nhớ là thần khí là thứ vô cùng hiếm thấy, chắc chỉ có vài vị Thánh nhân ẩn dật có truyền thừa từ Thượng cổ mới có, cho dù có là Tiên Đế cũng không phải là ai cũng có.

Hiếm hoi mới có cơ hội, có ai lại không chọn thứ tốt nhất, lại đi chọn thứ yếu nhất.

“Thứ này có vẻ hợp với ta.” Ân Mặc thu hồi Lưỡng Nghi đồ trong tay, giải thích.

Nghe hắn nói vậy, Anh cũng không phản bác. Mỗi người có nhu cầu khác nhau, câu này của Ân Mặc cũng không có vấn đề gì.

Đại khái là vì cảm thấy ở đây có chút mất tự nhiên, Anh ngồi được một lúc đã bỏ đi. Sau khi nàng ta đi rồi, Ân Mặc đưa Lưỡng Nghi đồ cho Hoa Liên, “Giữ lại phòng thân.”

Hoa Liên cũng không dỗi dãi với hắn, nhận luôn. Nàng đã đắc tội mấy vị Tiên Đế, giờ cự tuyệt chính là bỏ luôn cái mạng nhỏ này. Nếu hắn vẫn ở lại Bách Hoa Viên thì nàng cũng chẳng cần vật này, đáng tiếc không thể, giờ chắc là hắn phải đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Lợi lộc

Ân Mặc lẳng lặng đi không một tiếng động, đột nhiên nhận ra trong Bách Hoa Viên không còn hơi thở của hắn, Hoa Liên biết, hắn đã đi rồi. Trái tim có chút mất mát, nhưng rất nhanh, cảm xúc đó lại bị nàng dồn nén lại.

Hắn đi rồi, có nghĩa là những ngày tiếp theo sẽ không thể yên bình, thay vì nghĩ đến hắn, không bằng suy nghĩ xem nên giải quyết đồng phiến toái nói đuôi nhau mà đến kia thế nào.

Ân Mặc có mặt đến mấy thì đó cũng là thanh danh của hắn. Có lẽ bề ngoài thì những người đó không dám động đến nàng, nhưng ngầm ngầm thì ai có thể nói trước được.

Muốn thực sự trấn trụ bọn họ, không ra tay ngoan độc, sợ là sẽ không được việc. Về phần Lưỡng Nghi đồ kia, cứ để làm sát chiêu phòng bị vào thời khắc cuối cùng cũng không tệ. Thứ kia đối với nàng mà nói có thể hỗ trợ nàng không ít, đối với người khác lại là một thứ phiến toái, đồ tuy tốt nhưng không kẻ nào lại ngu xuẩn đến mức đi cướp đoạt, bởi vì dù có cướp về tay cũng không dám dùng.

Quả nhiên, Ân Mặc mới đi chưa đầy một ngày, Chân Vũ Đại Đế đã phái người đến tìm nàng.

Hoa Liên đi theo người nọ, lần thứ hai đến điện Chân Vũ, giờ trong điện không chỉ có mình Chân Vũ Đại Đế, Từ Vi Tiên Đế cũng đang ở đây.

“Bái kiến hai vị Tiên Đế.” Mặc dù chẳng có chút hảo cảm nào với hai Tiên Đế này nhưng những lễ tiết cần thiết nàng vẫn không thiếu, mượn cơ bằng mấy chuyện vụn vặt như thế này là không cần thiết.

“Hoa Liên, Bách Hoa Viên được người chăm chút không tệ.”

Chân Vũ Đại Đế vừa mở miệng đã khen ngợi, khiến cho Hoa Liên rùng mình, về mặt lại càng chuyên chú hơn, “Tiên Đế đại nhân quá khen, đây là chuyện thuộc bổn phận của Hoa Liên.”

“Ừm, có điều tình trạng của đoá U Đằng liên hoa kia hình như không được khả quan, chẳng lẽ người không phát hiện ra sao?”

Kịch hay quả nhiên đã đến, Hoa Liên thầm hừ một tiếng trong lòng.

“Khỏi bẩm Tiên Đế đại nhân, xung quanh đoá sen kia đều là cấm chế, căn bản không thể nào đến gần, hơn nữa theo sự quan sát của ta, hình như nó không có gì biến đổi, nếu thực sự có, vậy xin thứ cho mất mũi Hoa Liên kèm nhèm.”

“Điều này cũng không thể trách người, có điều sau này người chủ yếu chăm sóc đến đoá sen kia, nếu có thể khiến nó nở, ta sẽ phong cho người làm Bách Hoa Tiên tử.”

Mỗi như này không hề nhỏ, địa vị Tiên tử do Tiên Đế đích thân sắc phong chỉ thấp hơn Tiên quân có một cấp, mặc dù không có thực quyền những cũng có địa vị cao hơn so với tiên nhân bình thường.

Tiên nhân bình thường chỉ có thể làm việc vặt thay người khác, còn nếu có phong hào, muốn làm gì, thường sẽ không có ai quản.

“Được, Hoa Liên lĩnh mệnh.” Chỉ mới đến gần đã muốn hút sạch linh khí trên tâm mạch của nàng, nếu mà dốc lòng chăm chút, chẳng phải nàng sẽ nhanh chóng thành phân bón?

Mới đầu, nàng cho là đoá sen kia có vấn đề. Sau đó Ân Mặc nhìn qua xong thì nói với nàng, là xung quanh hồ nước có trận pháp, một trận pháp chuyên dùng để thu nạp tiên linh khí xung quanh, tốc độ mặc dù không nhanh nhưng vẫn tồn tại.

Ngày đó sở dĩ Hoa Liên lại cảm nhận rõ ràng được như vậy, hoàn toàn là bởi vì nàng cũng là hoa sen, mà linh khí của nàng đối với đoá sen vô căn trong hồ kia có thể nói là đại bổ.

Hoa Liên thậm chí còn hoài nghi, nếu không phải nhờ có quan hệ với Ân Mạc, mình chắc đã sớm bị đưa đi làm phân bón từ lâu.

“Hoa Liên, làm phiền người.” Thấy Chân Vũ Đại Đế không nói gì nữa, Từ Vi Tiên Đế nhẹ nhàng mỉm cười với nàng. “Đóa sen kia với ta mà nói rất quan trọng, nếu cần thứ gì, người có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.”

“Từ Vi Tiên Đế khách khí rồi.” Xem ý tứ này là muốn nàng tự động hiến thân sao. Hoa Liên cũng chẳng cự tuyệt, trái lại mỉm cười đáp ứng.

Chờ đến khi Hoa Liên đi rồi, Chân Vũ Đại Đế mới lạnh lùng hừ một tiếng, “Từ Vi, người khách khí với nàng ta quá rồi. Một phong hào Bách Hoa Tiên tử đã đủ rồi, việc gì phải về với thêm chuyện.”

“Nếu tiên linh khí của nàng thực sự hữu dụng, đó chính là đã giúp ta một đại ân, ta cũng không thể để nàng phải tốn công vô ích.” Từ Vi Tiên Đế cười lắc đầu.

“Người xác định nàng ta sẽ giúp sao, ta thấy nàng cũng chẳng nghiêm túc lắm, hơn nữa, quan hệ của nàng ta và Sát Sinh Phật kia thực sự quá mức mập mờ.” Chuyện Ân Mạc say rượu ngày hôm đó hẳn có nghe nói, còn cả cử chỉ thân mật của hai người nữa, điều này khiến cho Chân Vũ Đại Đế có vài phần bất mãn với Hoa Liên. Nếu không phải vì Từ Vi cần dùng đến nàng, hẳn đã không để mặc cho Hoa Liên cư sự càn rỡ như vậy với hắn ở Lăng Tiêu Yên.

“Khi nàng độ kiếp, ta cũng coi như đã gián tiếp giúp nàng, đó là nhân quả, nếu nàng muốn đột phá khỏi cảnh giới hiện giờ thì phải chặt đứt được nhân quả này.” Từ Vi cười khê, vẻ mặt vô cùng tự tin.

“Hừ, ta nghe nói là Địa Tạng Vương đưa tấm gương kia của người cho nàng phải không, không biết là Sát Sinh Phật có ý đồ gì đây? Lần này ba bộ thần khí bị bọn họ lấy mất hai, thực đáng tiếc.”

“Có lẽ là vì nhầm trúng tiềm lực của Hoa Liên, cũng có thể là nguyên nhân khác, tiến thêm bước nữa dù hắn có muốn cũng không thể. Phật tổ cho phép hắn phạm sát giới đã là giới hạn cuối cùng rồi, nếu còn phạm phải sắc giới nữa, đến lúc đó không dễ gì mà thu dọn hậu quả, hắn cũng là người thông minh. Về phần thần khí, có cơ hội lần này, còn sợ không có lần sau hay sao.” Giọng nói của Từ Vi Tiên Đế lãnh đạm, dường như không hề e ngại chuyện này.

“Ý người là?” Chân Vũ Đại Đế cau mày, Từ Vi đây là ngoài lời có lời.

“Sư tôn đã truyền lời cho ta, năm mươi năm sau chính là thời điểm kết giới Tiên Ma mở ra, công đức tích lũy đến một mức độ nhất định sẽ đạt được một cơ hội Thánh nhân quán đĩnh, nếu đột phá được, cho dù là thần khí thì có là gì.”

“Chớp mắt đã vạn năm, thoáng cái mà kết giới đã mở ra rồi, cũng không biết Ma Đế ở Ma giới còn lại mấy tên.” Chân Vũ Đại Đế có chút cảm thán.

Những Tiên Đế như bọn họ đã sống từ viễn cổ đến tận bây giờ, cho dù là danh xưng thì trên căn bản cũng chẳng có mấy thay đổi. Nhưng Ma giới thì khác, nơi đó Ma lợi hại cũng nhiều, có điều mỗi lần kết giới mở ra, nhìn thấy toàn là những gương mặt mới. Nếu Ma giới cũng đoàn kết được như Tiên giới thì chắc đã không có tình trạng như bây giờ.

“Đúng rồi, còn có chuyện của Đông Lâm nữa, bên chỗ Trần Nguyên Đại Tiên, Đấu Chiến Thắng Phật cũng đã đến chào hỏi rồi, ông ta sẽ không nhúng tay vào. Có điều người vẫn nên đề ý một chút, đừng để cho Đông Lâm gây chuyện quá đáng.” Trước khi đi, Từ Vi quay đầu lại dặn dò.

“Yên tâm, tiểu tử Đông Lâm kia đã từng ném mùi khở sở của Thiên luật, không dám làm chuyện ngu xuẩn đâu.” Chân Vũ Đại Đế chẳng hề để ý nói.

Từ Vi Tiên Đế bấy giờ mới bỏ đi, hắn cũng chẳng quan tâm đến tính mạng của Hoa Liên, có điều nàng vẫn còn hữu dụng.

Sau khi quay về Bách Hoa Viên, Hoa Liên đi đến bên cạnh bờ hồ đứng nửa ngày trời, quả nhiên, mới đến gần đã cảm thấy lực hút kia đang mạnh mẽ hấp thụ lấy tiên linh khí của nàng.

Trong mắt Hoa Liên lóe lên hồng quang, ánh mắt nhìn chăm chăm đóa sen kia cực kỳ lạnh lẽo. Nàng âm thầm tự nói với mình, giờ còn chưa phải lúc, phải tiếp tục nhẫn.

Không chống cự lại lực hút kia nữa, rất nhanh, trừ linh khí bị áp chế trên trái tim ra, tiên linh khí trong cơ thể nàng đã điên cuồng đổ vào trận pháp trong hồ.

Hấp thụ linh khí của nàng, dù không nhiều lắm nhưng có thể cảm nhận được sức sống của đóa sen kia tăng lên không ít. Cứ theo đà này, đóa sen kia mọc rễ cũng không phải không có khả năng.

Làm xong tất cả, Hoa Liên quay người rời khỏi ao.

Nàng đi chưa được bao lâu, Từ Vi Tiên Đế cũng xuất hiện ở đó. Hắn nhìn về phía Hoa Liên rồi đi một lúc lâu, khóe miệng thoáng nhếch lên. Chỉ ít Hoa Liên này cũng là một kẻ thông minh, không uống công hấn mắc nợ Trần Nguyên Đại tiên một nhân tình.

Chương 132: Đại lễ tế Thiên Địa

Bởi vì sự cố gắng “Trà giá” của Hoa Liên, Tử Vi Tiên Đế cũng không bạc đãi nàng. Cách một khoảng thời gian đều có người đặc biệt đưa tiên thạch đến cho nàng tu luyện.

Tiên thạch cũng giống như linh thạch ở nhân gian, bên trong ẩn chứa một lượng lớn tiên linh khí thuần khiết, trước khi lấy được phong hào, tiên nhân không thể lấy tiên thạch được, đây cũng là lý do tại sao tiên nhân có hậu đãi luôn lợi hại hơn tiên nhân không có một chút.

Sau khi lấy được tiên thạch, tu vi của Hoa Liên đương nhiên là tăng trưởng rất nhanh. Ở Tiên giới, cấp bậc tu vi phân chia cũng không nghiêm cẩn đến vậy, tiên nhân bình thường, tiên nhân được phong hào, Tiên quân, Tiên Đế, Thánh nhân, mỗi danh hiệu đại biểu cho một cấp bậc.

Nếu thực sự bàn về thực lực, Hoa Liên có thể đối phó được Đông Lâm, dù là ý vào uy lực của Nghiệt hỏa nhưng cũng có thể coi gần như là Tiên quân, nhưng nàng không có phong hào, địa vị vẫn giống với những tiên nhân bình thường. Ở Tiên giới, muốn từ một tiên nhân bình thường trở thành tiên nhân được phong hào cũng gian nan như người bình thường độ Thiên kiếp vậy. Đây cũng là lý do tại sao Tiên giới có nhiều tiên nhân bình thường như thế, còn tiên nhân được phong hào thì có giới hạn, vẫn không có mấy tiên nhân được phong hiệu như vậy.

Dù sao, những ví dụ đặc thù như nàng quá ít ỏi. Không có tiên thạch, cho dù có cố gắng tu luyện hơn nữa thì cũng phải mấy vạn năm mới có cơ hội đột phá.

Tử Vi thân là Tiên Đế, tiên thạch trong tay đương nhiên là đủ nhiều, hẳn thấy Hoa Liên nghe lời, hơn nữa Hoa Liên đích xác là hữu dụng cho đóa sen vô căn kia, cho nên hẳn đương nhiên sẽ không keo kiệt.

Còn Hoa Liên thì đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho một cơ hội tốt đến vậy, giờ nâng cao thực lực để tự vệ mới là quan trọng nhất.

Nắm trong tay viên tiên thạch đã mất đi độ sáng bỏ qua một bên, Hoa Liên đứng dậy, phui phui những mảnh vụn của tiên thạch trên người. Tốc độ tiên nhân hấp thụ tiên thạch rất chậm, bình thường mất trăm ngày cũng chưa dung hòa hết một viên, nhưng Hoa Liên căn bản không cần phải hấp thụ, nàng trực tiếp dùng lửa đốt.

Nghiệt hỏa được xưng là không gì không đốt được, đốt tiên linh khí trong tiên thạch bên trong ra ngoài vẫn rất dễ dàng. Cho nên trong vòng một năm, những tiên thạch mà Tử Vi Tiên Đế đưa tới, không có ngoại lệ, toàn bộ đều bị nàng hấp thụ hết.

Mà Hoa Liên hiện giờ cũng đã có thể coi là tiên nhân mang cấp Quân rồi. Tầng thứ tám của đóa sen trong cơ thể nàng đã hoàn toàn nở bung. Từ sau Đại Hoang, có thể tu đến thất phẩm đã là cực hạn, nàng lại đang lằng lằng mà đột phá cực hạn này.

Một năm nay, Tử Vi Tiên Đế đến Bách Hoa Viên rất nhiều lần, vậy mà lại không hề nhận ra được sự biến hóa tu vi của Hoa Liên. Mặc dù nàng có ý dùng Nghiệt hỏa để ngăn cản quan sát, lại không ngờ rằng Nghiệt hỏa lại thực sự dùng được.

“Hoa Liên, ngươi có ở đây không?” Ngoài cửa, thanh âm của Tử Vi Tiên Đế vọng vào.

Hoa Liên phát tay áo, thu dọn những viên tiên thạch đã dùng qua trên giường lại, sau đó bước nhanh ra ngoài mở cửa phòng. Tử Vi Tiên Đế đứng ngoài cửa cách đó không xa, trên mặt mang theo một nụ cười mềm mại dịu dàng.

Hiện giờ, người thường xuyên quang lâm đến Bách Hoa Viên nhất trừ Anh ra thì chính là hắn. Mới đầu hai người cũng không có gì để nói, sau cũng dần trở nên quen thuộc.

Tính tình của Tử Vi Tiên Đế nhìn qua cũng chậm rãi ôn tồn, cho dù tiên nhân thuộc hạ có làm gì sai cũng không trách phạt nặng, coi như là một người hiền lành.

Có điều Tiên Đế đã sống từ Thái cổ đến tận bây giờ, có mấy ai lại là nhân vật đơn giản, bình thường khi tiếp xúc với hắn, Hoa Liên lại càng thêm cẩn trọng. Cũng may bình thường đều là hắn nói, còn Hoa Liên chỉ đứng nghe.

Tử Vi Tiên Đế kế thừa một trong số ba vị Tam Thanh*, có lai lịch lớn đến dọa người, hiểu biết đương nhiên không ít. Chỉ cần là đề tài Hoa Liên có thể nghĩ ra, đến chỗ hắn, trên căn bản đều có thể được giải đáp thấu triệt, vậy cũng giúp nàng biết được không ít bí mật trong Tam giới.

* Tam Thanh là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo ở Trung Quốc, bao gồm Ngọc Thanh – Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh – Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh – Đạo Đức Thiên Tôn cũng chính là Thái Thượng Lão Quân

“Lần này Tiên Đế đến đây là có việc gì quan trọng sao?” Thấy hắn một thân chính trang, Hoa Liên có hơi kinh ngạc.

“Lễ tế Thiên Địa, Trần Nguyên Đại Tiên muốn ta đến xem lễ.”

Nghe thấy tên của vị Thánh nhân nọ, trái tim Hoa Liên thót lên một cái. Đừng có để ý hai chữ Đại Tiên đằng sau danh hiệu của ông ta, ông ta chính là

một vị Thánh nhân. Địa vị chỉ dưới Tam Thanh, là nhân vật chỉ cần dậm chân một cái cũng đủ khiến cho trời đất chấn động.

Mà Đông Lâm, lại chính là đồ tôn của vị Đại tiên này.

Trong khoảng thời gian này nàng chưa từng bước chân ra ngoài, cũng không gặp phải Đông Lâm, đoán chừng là hắn vẫn còn đang tẩy trừ đan độc trong cơ thể. Vật kia là do Hoa Liên luyện chế ra theo phối phương đan độc được ghi lại trên ngọc giản của sư phụ, những phương thuốc đằng sau cái nào cái nấy đều vô cùng âm độc, chỉ có ở Tiên giới mới có thể tìm đủ nguyên liệu.

Vừa hay Hoa Liên lại là người trông coi Bách Hoa Viên, nơi này linh thảo không thiếu, nàng lại mới trồng thêm không ít linh thảo, kết quả là Đông Lâm tương đối xui xẻo. Cho dù có ở Tiên giới thì đan độc vẫn cực kỳ đáng sợ, dĩ nhiên, muốn chết người thì chưa đến nỗi, nhưng chịu chút cay đắng thì khó mà tránh khỏi.

Thấy sắc mặt Hoa Liên có chút biến hóa, Từ Vi Tiên Đế cười cười, “Yên tâm, Trần Nguyên Đại Tiên sẽ không so đo đâu, ta thấy đạo gần đây ngươi cũng rảnh rồi, có hứng thú đi xem cùng ta không?”

Hoa Liên sững sốt một chút, ngay sau đó lập tức gạt đầu. Nói là Đại lễ tế Thiên Địa, thực ra thì chính là một cuộc tạo hóa mà thiên địa đưa tới, tiên nhân ít nhiều cũng có thể lĩnh ngộ ra ngộ tính của bản thân ra sao. Nghe nói thậm chí có tiên nhân bình thường, lĩnh ngộ xong đã trực tiếp thăng lên hàng Tiên quân, dĩ nhiên, chuyện này cũng hi hữu vô cùng.

Đoán chừng là Từ Vi Tiên Đế thấy nàng đạo này càng thêm “chăm chỉ”, định bồi bổ lại cho nàng, đúng là bị Anh nói trúng rồi.

Sở dĩ gần đây nàng thường đến hồ sen cũng là bởi vì Anh đã từng úp mở đề cập với nàng, Hoa Liên là người thông minh, đương nhiên sẽ không bỏ qua cho một cơ hội tốt như vậy.

Bất kể có ngộ ra được gì hay không, nàng cũng cần một lý do, hợp lý hóa tu vi của bản thân, cũng khiến cho những kẻ có ý đồ với nàng biết khiêm nhường hơn một chút.

Bọn họ không trực tiếp đến Ngũ Trang Quan của Trần Nguyên Đại Tiên mà hội họp cùng mấy vị Tiên Đế khác cùng nhau đồng hành. Mỗi vị Tiên Đế đều dẫn theo một người đi theo, thấy tiên nhân đi theo sau Từ Vi Tiên Đế là Hoa Liên, mấy vị Tiên Đế kia, mỗi người lại có một vẻ mặt khác nhau.

“Từ Vi, ngươi không có thuộc hạ à? Đại lễ tế Thiên Địa ba ngàn năm mới có một lần, ngươi lại muốn lãng phí như vậy sao.” Thanh Lam Tiên Đế không hề che giấu sự chán ghét của nàng ta đối với Hoa Liên, trước sự đối địch của nàng ta, Hoa Liên lại rất lãnh đạm. Lần trước ở Lăng Tiêu Yên, ý tứ của Đông Lâm là do nàng ta đang ghen tỵ, có điều Hoa Liên lại nghĩ không hẳn chỉ vì nguyên nhân này, đối phương dù sao cũng là Tiên Đế, không đến nỗi ngay cả cảm xúc của mình cũng không khống chế nổi.

“Ta lại thấy rất coi trọng Hoa... à... Hoa Liên, tên Hoa Liên phải không?” Câu Trần Đế nhìn qua mang theo vài phần lười nhác đột nhiên lại chen miệng vào, phá tan không khí ngột ngạt nơi đây.

“Hoa Liên bái kiến Câu Trần Đế.” Đây cũng là một vị Thái tử gia, bên trên có Thánh nhân để dựa vào, thời Đại Hoang hắn rất nổi tiếng. Hơn nữa hắn và một vị Đại Yêu của Yêu tộc Thiên đình Thượng cổ, được xưng là Bạch Trạch không gì không biết có quan hệ cực tốt, là một nhân vật rất khôn khéo miễn tiện.

Thanh Lam hiển nhiên là có chút kiêng kỵ Câu Trần, thấy hắn lên tiếng, chỉ lạnh lùng quét qua Hoa Liên một cái, không nói gì nữa.

Nàng còn tưởng là người đã đến đủ rồi thì có thể đi, ai ngờ phủ đệ của Thánh nhân này không dễ đến như vậy, còn phải tính khí ba lượt, không kém tám rưỡi trai giới là bao.

Cuối cùng cũng giây vò xong, năm vị Tiên Đế mới mang theo năm tiên nhân bình thường bọn họ bước vào trận truyền tống của Tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Ta là Phạt

Phàm là người đã trở thành Thánh nhân, đều có thể mở ra không gian của riêng mình, quán Ngũ Trang được dựng trong một không gian được mở ra tại Tam giới. Theo như lời Từ Vi Tiên Đế nói, nơi này là vị trí gần với Thiên Địa nhất, câu này khiến cho Hoa Liên ít nhiều có chút khó hiểu.

Ngũ Trang Quan rất lớn, nàng dùng thần thức để thăm dò, vậy mà lại hoàn toàn không chạm đến điểm cuối. Bản lĩnh của Thánh nhân quả nhiên không phải thứ tiên nhân bình thường có thể lý giải được.

Tiên giới cử tới tham gia đại lễ tế Thiên Địa ngoài năm vị Tiên Đế ra còn có mấy vị Đại La Kim Tiên, địa vị của Đại La Kim Tiên ở Tiên giới cũng ngang

hàng với Tiên Đế, nhưng bọn họ bình thường không quản lý đến bất cứ sự vụ nào của Tiên giới, coi như là ẩn sĩ tại Tiên giới, toàn bộ đều ngụ trong Thiên Ngoại Thiên.

Khách được mời từ bọn họ ra, Hoa Liên còn gặp một người quen nữa. Trần Nguyên Đại Tiên tự mình đến nghênh đón bọn họ, đằng sau ông ta là một hòa thượng, cầm trong tay một quả đào đã bị găm mất một nửa, thấy mấy người bọn họ thì chỉ liếc mắt một cái.

Quan hệ của Đầu Chiến Thắng Phật và Trần Nguyên Đại Tiên rất tốt, đây cũng là chuyện không ít người biết, hẳn ở đây dù có khiến cho sắc mặt của vài vị Tiên Đế không được dễ nhìn cho lắm nhưng cũng chẳng ai dám nói gì.

Sau khi mấy vị Tiên Đế và Đại La Kim Tiên được đón đi, Hoa Liên và bốn tiên nhân bình thường khác được đạo đồng ở quán Ngũ Trang tách ra mời vào những đình viện khác nhau.

Thứ duy nhất khiến cho nàng có cảm giác khác biệt ở nơi đây, đại khái chính là tiên linh khí. Tiên linh khí ở nơi này có cảm giác được lưu lại từ Thái cổ, thuần khiết nồng đậm hơn, lại càng cuồng bạo hơn, tiên nhân bình thường nếu tu luyện ở đây, rất dễ sinh ra tâm ma.

Hoa Liên thì chẳng quan tâm chuyện này, dù sao nàng cũng từ Thái cổ mà ra, rất dễ dàng thích ứng với không khí nơi này. Khi nàng tu luyện, tám hư thể biến ảo mà ra, bên dưới mỗi hư thể đều có một đài sen, đồng thời tu luyện, tốc độ hấp thụ linh khí cũng nhanh không ít.

“Hừ, có người đang thu nạp linh khí?” Trần Nguyên Đại Tiên đang nói chuyện với những tiên nhân khác trong đại điện cảm nhận được sự biến hóa của linh khí trong Ngũ Trang Quan, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Có thể lên làm được tiên nhân, đều không phải kẻ ngốc, bọn họ đương nhiên có thể phân biệt được linh khí loại nào là không thể hấp thụ, đã có người dám làm vậy, tất có nguyên nhân.

“Ừm, là Hoa Liên.” Con khi ngồi bên trái Trần Nguyên Đại Tiên, vừa gặm đào vừa mơ hồ nói.

Trần Nguyên Đại Tiên gật đầu, ông ta cũng đã nghe qua cái tên này, hơn nữa còn không chỉ một lần. Mặc dù chuyện của Đông Lâm ông ta cũng không tính ra mặt nhưng nàng ta có thể mời được cả Đầu Chiến Thắng Phật đến biện hộ cho, thực sự khiến cho ông ta lấy làm kinh hãi.

Con khi này nhìn qua thì quan hệ với ai cũng không tệ, nhưng có thể xin hắn giúp một tay, không phải khó bình thường.

“À, vừa nãy nữ tiên đi sau Từ Vi Tiên Đế chính là Hoa Liên phải không?”

Từ Vi Tiên Đế gật đầu, “Đúng vậy.”

“Có biết nàng sinh ra từ khi nào chăng?” Sự tò mò của Trần Nguyên Đại Tiên với Hoa Liên khiến cho mấy vị Tiên Đế có chút kinh ngạc.

“Cái này... không biết.” Từ Vi cũng từng tính qua, có điều không tính được bất cứ thứ gì, hắn vẫn cho là Sát Sinh Phật thay Hoa Liên che giấu thiên cơ. Vì không muốn đắc tội triệt để với Sát Sinh Phật, hắn cũng chưa từng tính lại.

Trần Nguyên Đại Tiên gật đầu một cái, không hỏi tiếp nữa.

Khi đạo đồng mời nàng đến tham gia đại lễ tế Thiên Địa, Hoa Liên đang dẫn tiên linh khí vừa mới hấp thụ được qua hư thể dời đến bản thể. Tốc độ tu luyện ở chỗ này nhanh hơn ở Tiên giới không biết bao nhiêu lần, quả nhiên vẫn là thời Thái cổ thích hợp với nàng hơn.

Đáng tiếc, linh khí thiên địa như vậy trừ một số tiểu Thiên địa của số ít Thánh nhân mới có ra, bên ngoài đã không còn tồn tại nữa.

Sau khi thu hồi hư thể vào đan điền, Hoa Liên đứng dậy đi theo đạo đồng ra ngoài.

Nơi hiến tế nằm ở ngoài quán Ngũ Trang, mới vừa bước khỏi cửa lớn của Ngũ Trang Quan, những cảnh sắc nhìn thấy từ bên trong đã biến mất hoàn toàn, bên ngoài chỉ có một mảng hỗn độn, trong hỗn độn có một bàn đá, bên trên bày một tám bài vị. Trước bài vị có những cống phẩm khác nhau, một trong số đó là thứ quả có hình dạng tựa như đứa trẻ sơ sinh, hẳn là quả Nhân Sâm của Ngũ Trang Quan, một thứ quả khác thì có màu hoàng kim, Hoa Liên không biết là gì.

Trên bài vị kia chỉ có hai chữ, một Thiên một Địa, là văn tự từ Thái cổ. Hoa Liên chỉ mới liếc mắt nhìn qua mà linh hồn giống như đã bị trấn áp vậy, khiến nàng sợ đến mức vội vàng cúi đầu.

Bài vị kia tuyệt đối không phải thứ bình thường, rất có thể là từ trong hỗn độn diễn sinh ra.

Các tiên nhân được mời đến xem lễ tự mình đứng một bên, Hoa Liên vốn muốn đi qua đứng cùng với đám tiên nhân bình thường kia, kết quả Đầu Chiến Thắng Phật đứng một bên đột nhiên lại kéo nàng đến bên cạnh mình.

So với những tiên nhân kia, Hoa Liên lại rất có hảo cảm với vị Đầu Chiến Thắng Phật này, nghe nói lát nữa khi lễ tế bắt đầu, thần hồn sẽ không bị khống chế, ở bên cạnh hắn hẳn nhiên sẽ an toàn hơn.

Hành động của con khi chỉ hấp dẫn ánh mắt của vài người, ngay sau đó bọn họ lại nhìn về phía đài tế, không chú ý đến hai người nữa.

Trần Nguyên Đại Tiên bước từng bước một đến đài tế, mỗi khi bước lên một bước, trong mảng hỗn độn kia sẽ sinh ra một luồng chấn động.

“Tế trời ——” Thanh âm này không phải do Trần Nguyên Đại Tiên hay bất cứ ai khác trong số những người ở đây phát ra, tựa như sinh ra từ trong hỗn độn kia vậy.

Hai chữ này vừa thốt ra, Trần Nguyên Đại Tiên lập tức phủ phục xuống đất, thực hiện đại lễ ba lạy chín vái ngũ thể đầu địa. Đằng sau, những người đang đứng xem lễ vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ.

Không phải là bọn họ không muốn lạy, mà là không có tư cách. Trần Nguyên Đại Tiên có đại Tào hóa, thuở sơ khai trời đất, ngọc điệp sinh ra tạo hóa được Thánh nhân Hồng Quân nắm giữ. Số sinh ra thiên địa được Trần Nguyên Đại Tiên nắm giữ, cũng chỉ mình ông ta có tư cách tế bái Thiên Địa.

“Tế đất ——” Trần Nguyên Đại Tiên lại thi hành một lần đại lễ.

“Mở —— Thiên —— Địa” Ba chữ cuối cùng vang dội trong không gian, Hoa Liên không còn tâm tư để nhìn những thứ khác nữa, trong mắt nàng, thần thức của nàng chỉ còn mảnh hỗn độn kia.

Chẳng biết từ khi nào, Nghiệt hỏa đã bùng lên trong hai mắt của nàng. Một búa uy lực mạnh mẽ kia, Bàn Cổ hóa thiên địa, Vu tộc vui sướng, Yêu tộc nắm giữ Thiên Đình trong tay, Nữ Oa tạo ra loài người. . .

Nàng thấy được, toàn bộ cảnh tượng khi trời đất mở mang. Cảnh tượng cuối cùng dừng lại khi thánh nhân các tộc tụ tập ở Bát Chu Sơn hiển tế, đây là lần tế tổ đầu tiên, những thánh nhân này gần như đều nhờ thấu hiểu được pháp tắc của hỗn độn mà sinh ra, bọn họ mới là những người có tư cách tế tổ.

Lần tế tổ đầu tiên, những hiện tượng kỳ dị xảy ra khắp trời đất, khiến cho người ta không kịp nhìn. Cả thiên địa, dường như đều bị dị tượng bao phủ. Nhưng thứ mà Hoa Liên chú ý, lại là bóng dáng xuất hiện giữa hư không sau dị tượng.

Lúc ấy, dường như không có bất cứ ai nhận ra được sự xuất hiện của bóng người kia, cũng chỉ trong chớp mắt, thân ảnh kia đã tiêu thất mất dạng.

Tiếp đó, ở trong Bát Chu Sơn, nàng lại nhìn thấy bóng dáng kia lần nữa. Lúc này, người nọ đứng bên ao Dưỡng Thiên, nàng có thể thấy rõ, hai đóa sen cộng sinh màu vàng và màu đen trong Dưỡng Thiên trì.

Nơi đó, không có Nghiệt hỏa, cũng không có nàng.

“Người là Ma?” Cuối cùng cũng có người phát hiện ra sự tồn tại của người nọ, thanh âm vọng ra từ phía chân trời, cũng rành mạch vọng vào tai Hoa Liên. Chỉ riêng thanh âm thôi dường như cũng đã ẩn chứa pháp tắc hỗn độn vô tận.

“Ta là Phật.” Người nọ xoay người, cảnh tượng trước mắt nàng hoàn toàn biến mất. Khoảnh khắc cuối cùng, chỉ có thể cảm nhận được ma khí ngát trời, khiến cho người ta run sợ từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Ngài có đổi không?

Hoa Liên chợt tỉnh táo lại, tất cả trước mặt không thay đổi, chỉ có Trần Nguyên Đại Tiên là đã đứng dậy. Bên người nàng, Đấu Chiến Thắng Phật nhắm nghiền hai mắt, dường như đang ngộ ra điều gì, nhìn lại những người khác, dường như cũng như thế, tựa như chỉ có mình nàng là tỉnh lại trước.

Đại khái là ngộ tính của nàng chưa đủ, không thể đạt được cảnh giới của lĩnh ngộ chẳng. Hoa Liên tự nhủ vậy, đến được đây có ai là không phải là người có thiên tư ngang dọc Tam giới, mình nói không chừng cũng chỉ là đáy chót.

“Hoa Liên đạo hữu, có hứng thú hàn huyên với lão đạo một chút không?” Vào lúc Hoa Liên đang ngẩn ngơ, đột nhiên thấy Trần Nguyên Đại Tiên cười cười đi tới.

Tiếng “đạo hữu” này của ông ta khiến cho Hoa Liên run lên, “Đại Tiên muốn hàn huyên gì vậy?”

“Chúng ta quay về rồi nói chuyện.” Trần Nguyên Đại Tiên không hỏi ý tứ của Hoa Liên, đi thẳng về.

Hai người một trước một sau đi vào Ngũ Trang Quan, tất cả đều khôi phục lại bình thường, hỗn độn bên ngoài dường như căn bản không tồn tại.

“Khi lão đạo mới biết đến Thiên Địa, Vu tộc đang hưng thịnh, Thánh nhân phải nhường nhịn ba phần. Khi đó Bát Chu Sơn còn nguyên vẹn, ngày tế tổ lão đạo còn chưa thành Thánh, không có tư cách tham gia, chỉ nghe nói hôm đó có mây vạn dị tượng bỗng nhiên xuất hiện, thực sự đáng tiếc.” Trần Nguyên Đại Tiên mặt đầy cảm khái, lại tự nói, căn bản không hề nhìn đến Hoa Liên đang khoanh chân ngồi đối diện ông ta.

Hoa Liên cũng không nói gì, bưng chén trà nhẹ nhấp. Một cảm giác khoan khoái thông thấu dần dần lan khắp toàn thân, một ngụm trà này, so với bàn đào năm ngàn năm kia cũng không kém là bao.

“Ta còn nghe nói, trước ngày hôm đó, trong Dưỡng Thiên Trì có hai đoá liên hoa, sau đó trong ao đột nhiên lại sinh ra một ngọn lửa vô danh, dựng dục ra một đoá Hồng Liên.” Khí thế trên người Trần Nguyên Đại Tiên không hề sinh ra biến hóa, chỉ có hai mắt là sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Hoa Liên.

Hoa Liên rũ mắt xuống, Trần Nguyên Đại Tiên không biết vừa rồi đã nhìn thấy gì mà lại biết được thân phận của nàng. Vậy cũng không có gì, điều khiến cho Hoa Liên thấy kỳ quái là, tại sao ông ta không nhận ra Nghiệt hỏa?

Trên cuốn Đại Hoang lục mà Ân Mạc đưa cho nàng có ghi chép về Nghiệt hỏa, theo lý, Trần Nguyên Đại Tiên là Thánh nhân, nên biết mới đúng. Nhưng sự thực thì không phải vậy, hôm đó khi nàng dùng Nghiệt hỏa đối phó với Đông Lâm, trong đám tiên nhân vậy mà lại chẳng có ai nhận ra Nghiệt hỏa, thế này không khỏi quá mức kỳ quái. Tại sao chỉ có nàng và Ân Mạc biết?

Còn nữa, ông ta vừa mới nói, Nghiệt hỏa và bản thân nàng đều là đột nhiên xuất hiện sau lễ tế tổ, có liên quan gì đến kẻ cả người đầy ma khí kia không?

“Lai lịch của đoá Hồng liên kia cực kỳ quái dị, thực là diêm xấu, từng có Đại Vu muốn phá hủy đoá sen này, cuối cùng lại bị ngọn lửa trong ao kia đốt sạch thân hồn. Sau đó, Vu tộc bị diệt hết, Bất Chu Sơn sụp đổ, có một tiểu tử vì cứu người nên đã xông vào Bất Chu Sơn, lại lấy đi mất hai viên hạt sen của đoá Hồng Liên kia.” Trần Nguyên Đại Tiên nói đến đây, rốt cuộc cũng ngừng lại, ông ta nâng chén trà lên, nhìn lá trà có màu tựa như phi thủy bên trong chén, khe khẽ thở dài, “Đây chính là nhân quả, nếu như ta mong đạo hữu buông tha cho đoạn nhân quả này, ngươi có thể đồng ý không?”

Hoa Liên im lặng một lúc lâu, rốt cục cũng ngừng đầu mỉm cười với hắn, “Thứ cho Hoa Liên ngu độn, lời Đại Tiên nói, ta không hiểu.”

“Nếu ta dùng hai quả Nhân sâm đổi lấy hai viên hạt sen kia, đạo hữu nghĩ thế nào?”

Hoa Liên nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống, “Nếu ta móc lấy tim của Đại Tiên, dùng một quả bàn đào vạn năm mới chín để đổi lại, ngài có đổi không?”

Trần Nguyên Đại Tiên không nói gì.

Quả Nhân sâm đương nhiên đủ trân quý, thứ thần quả hấp thu khí hỗn độn mà sinh trưởng, thậm chí còn có thể dùng để hiến tế Thiên Địa. Nhưng lại không thể đổi lấy hai viên hạt sen kia, bởi vì giá trị chênh lệch quá lớn.

“Ta khuyên Đại Tiên không nên ôm lấy bồn nước đục này, tu thành Thánh cũng không dễ dàng.” Mất hai viên hạt sen kia, nàng thiếu chút nữa bỏ mạng. Đến giờ nàng vẫn không hiểu tại sao mình vẫn sống sót được, muốn nàng buông tay, căn bản là không thể.

Nàng một lòng thành tiên, chính là để tìm được kẻ kia. Nợ của nàng, nàng phải khiến cho đối phương hoàn trả lại gấp trăm lần.

“Aiz... Năm đó hắn cũng là vì cứu người, ai ngờ được...”

“Đúng vậy, hắn không ngờ tới đoá sen kia lại không chết, thực đáng tiếc phải không?” Hoa Liên châm chọc.

Sở dĩ nàng lại dám can rờ như vậy trước mặt Trần Nguyên Đại Tiên, cũng là bởi vì đoạn Nhân quả này ông ta không dám làm loạn, muốn tích được công đức, lại không dám động thủ với nàng, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy.

“Từ Thái cổ đến giờ, kiên trì sống sót, cho dù tư chất có kém hơn nữa cũng có thể làm Đại La Kim Tiên đúng không, ngươi nói xem?”

“Đúng là như vậy.” Trần Nguyên Đại Tiên không thể không gật đầu, không chỉ là tu vi và địa vị, còn có cuộc sống yên bình trên dưới một vạn năm ở Tiên giới kia nữa.

“Vậy Hoa Liên không quá rầy rầy nữa.” Hoa Liên đứng dậy, ra khỏi nội thất. Thời gian trăm vạn năm, cho dù nàng không thể thành Thánh thì cũng tuyệt đối không rơi vào kết cục như thế này.

Trần Nguyên Đại Tiên nhìn bóng lưng nàng bỏ đi, mấy lần muốn mở miệng giữ lại, cuối cùng vẫn thờ dài, bỏ qua. Nhân Quả này dính dấp quá nhiều, nếu ông ta muốn làm loạn, sợ rằng sẽ thực sự giống như lời Hoa Liên nói. Nếu ông ta chỉ là tiên nhân, có lẽ còn có thể nhúng tay, nhưng đã thành Thánh rồi thì không thể mó vào sự vụ của Tam giới.

Sau khi Hoa Liên rời đi được một lúc, cửa nội thất bị người ta kéo ra thô bạo, Đẩu Chiến Thắng Phật thò đầu vào, phát hiện ra bên trong chỉ có mình ông ta, cười hi hi xông vào.

“Lão già, mặt ngươi đưa đám thế làm gì?”

“Sao Đại Thánh lại vui vẻ như vậy?”

“Ha lão già, đừng có quanh co với ta, ngươi nói gì với Hoa Liên hả, sắc mặt nàng không dễ nhìn tí nào.”

“Đại Thánh cho rằng ta còn có thể nói gì với nàng kia chứ?”

Đẩu Chiến Thắng Phật giơ một ngón tay đầy lông ra, lắc lắc trước mặt Trần Nguyên Đại Tiên, “Lão già, ngươi đừng có mà bắt nạt Hoa Liên, nếu không

nhất định Sát Sinh Phật sẽ tìm ta gây phiền phức, người biết tên Sát Sinh Phật đó lợi hại đến đâu không?”

“Không biết.” Cái tên này ông ta cũng không lấy làm xa lạ, mấy vị bạn cũ của ông ta cũng thường nhắc đến Sát Sinh Phật. Ông ta cũng chỉ biết, vị Phật này trời sinh thích giết chóc, sau khi kết giới Tiên Ma mở ra lần trước đã lấy được không ít công đức. Vô luận là Tiên giới hay Phật giới, hẳn đều là một đối tượng không dễ chọc. Một vị Phật có thể khiến cho Thánh nhân phải kiêng kỵ, ở Phật giới thực sự không nhiều lắm.

“Ta nghe Nhiên Đăng Cổ Phật nói, hẳn còn từng khiêu chiến cả Phật tổ, người nói coi, tại sao Phật tổ không chụp cho hẳn một bàn tay nhốt vào trong núi năm trăm năm kia chứ?” Vị này hiển nhiên vẫn còn vô cùng bất bình với những gì mình đã gặp phải.

Trần Nguyên Đại Tiên nhú mày, “Đại Thánh có biết vị Sát Sinh Phật kia thành Phật lúc nào không?”

“Lúc phong Phật vị không phải người cũng ở đó sao, sao còn hỏi ta?”

Cũng là bởi vì ông ta ở đó nên mới cảm thấy kỳ quái. Mỗi lần phong Phật vị ông ta đều được mời, nhưng chưa từng thấy vị Phật kia được phong bao giờ, hẳn xuất hiện vào lúc nào, chuyện này đã thành một câu hỏi không lời giải.

Hoa Liên quay lại viện của mình tiếp tục tu luyện, lần này cũng không giấu diếm tu vi của mình nữa.

Chờ đến khi nàng nhìn thấy Từ Vi Tiên Đế ở Ngũ Trang Quan, hẳn cười cười đi về phía Hoa Liên, “Xem ra người đã có điều linh ngộ.” Hẳn cũng không cảm thấy việc tu vi của Hoa Liên tăng lên có gì kỳ quái, có điều Hoa Liên tiến bộ cực nhanh, khiến cho hẳn cảm thấy có chút kinh ngạc,

“Đa tạ Tiên Đế đã cho Hoa Liên cơ hội.”

“Người nên được vậy, đi thôi, đi chào từ biệt Trần Nguyên Đại Tiên.”

Trần Nguyên Đại Tiên thấy hai người đồng thời xuất hiện, chỉ khẽ mở mắt, “Từ Vi Tiên Đế, không tiễn.”

Cho đến khi hai người đi xa rồi, ông ta mới lẩm bẩm tự nói, “Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Giám thị

Thực lực của Hoa Liên dù sao cũng đã vượt qua tiên nhân bình thường rất nhiều, cộng thêm chuyện dọa sen vô căn kia giờ đã từ từ mọc rễ, dưới sự trợ giúp đưa đẩy của Từ Vi Tiên Đế, danh hiệu Bách Hoa Tiên tử nhanh chóng rơi lên đầu nàng.

Từ một tiên nhân bình thường biến thành tiên nhân được phong hào, khó khăn ít hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng. Trong mắt những tiên nhân khác, nàng có chút quá may mắn, nhưng cũng chỉ có mình nàng hiểu, đến tốt cùng mình đã phải trả giá bao nhiêu, bên cạnh có bao nhiêu vòng xoáy nguy hiểm đang chờ đợi.

Sau khi nhận được phong hào, Hoa Liên vẫn sống ở Bách Hoa Viên như trước, chỉ có điều bây giờ nàng có thêm chút quyền lợi. Tiên giới không chỉ có riêng nơi đây là Bách Hoa Viên, mỗi Bách Hoa Viên đều có một vị Hoa tiên, mà nàng hiện nay chính là người đứng đầu đám Hoa tiên đó.

Phong hào Bách Hoa Tiên tử này đã phải gần năm ngàn năm chưa có ai kế thừa, số Hoa tiên có hứng thú với phong hào này đương nhiên là không ít, nàng đột nhiên lại nhảy ra giữa chừng, hiển nhiên sẽ khiến cho không ít Hoa tiên bất mãn với nàng.

Lần đầu tiên triệu tập Hoa tiên, một trăm lẻ tám vị, chỉ có ba mươi bảy người đến.

Tình hình này cũng nằm trong dự liệu của Hoa Liên, dù sao tư lịch của nàng cũng chưa đủ, đám Hoa tiên kia có không ít người đã ở Tiên giới gần vạn năm, nghe theo lệnh của nàng mới là lạ.

Nàng cũng không muốn dựa vào đám Hoa tiên này làm gì, nếu các nàng không muốn tới thì quên đi. Nàng đã đủ bận rộn rồi, không việc gì phải đi quản người khác hết.

Những Hoa tiên có mặt, phần lớn đều là những người không có chỗ dựa ở Tiên giới, thực lực cũng không quá mạnh mẽ. Muốn lấy được phong hào chỉ e sẽ mất rất nhiều thời gian. Cũng chẳng phải là vì các nàng cảm thấy Hoa Liên có tư cách để làm chỗ dựa cho mình, chỉ đơn thuần là nghe lệnh mà thôi.

Sau khi chào hỏi quen biết với những Hoa tiên kia một lượt, hàn huyên hơn nửa ngày, các nàng mới từng người một cáo từ, Hoa Liên vẫn mặt mang nụ cười tiễn khách đi. Nàng còn chưa quay về, vừa hay đã đụng phải Anh đang một đường đánh thẳng về phía trước, sắc mặt không được tốt cho lắm, trên cổ còn thấp thoáng một vết tím bầm, giống như dấu vết bị dây xích siết ra.

“Ngươi làm sao mà lại khiến mình chật vật như thế này?”

Anh dường như không muốn nói nhiều, lắc đầu, “Ta đi vào nghỉ ngơi một chút.” Dừng một lúc, lại nói, “Nếu có người đến, ngươi cứ mặc kệ, đứng xem là được.”

Thái độ ngang nhiên thẳng thừng này của Anh khiến cho Hoa Liên có chút dờ khóc dờ cười, nàng còn chưa kịp đáp lại, Anh đã vào trong Bách Hoa Viên, thuận tiện chiếm luôn phòng của nàng, lại còn bày kết giới xung quanh nữa.

Ngày đầu tiên Bách Hoa Tiên tử nàng đây nhậm chức, bên ngoài Bách Hoa viên đã bị tiên binh tiên tướng phái tới vây kín mít. Thanh Lam Tiên Đế mặc dù không tự mình tới nhưng lại phái một vị Tử Thần Tiên Quân tới.

Nàng nhớ lần trước ở Lăng Tiêu Yến, hẳn đi theo Thanh Lam Tiên Đế, chắc hẳn là một nhân vật tâm phúc. Vị Tiên Quân này cũng không trực tiếp dẫn người xông vào, chỉ khoát tay, bảo thuộc hạ đứng một bên, còn mình thì đi tới.

“Bách Hoa Tiên tử, tại hạ phùng mệnh đưa Anh đại nhân về, xin thông cảm.” Hẳn là tâm phúc của Thanh Lam Tiên Đế, hiểu biết với Hoa Liên nhiều hơn so với tiên nhân khác không ít. Mặc dù biết Thanh Lam Tiên Đế không có ấn tượng gì tốt với nàng nhưng giờ hẳn mà gây phiền toái cho nàng ta, chính là vả vào mặt Tử Vi Tiên Đế và Chân Vũ Đại Đế, chuyện đó hẳn khó mà gánh vác nổi. Cho nên thái độ của hắn khá lễ ôn hòa, thậm chí trong lời nói cũng mang theo mùi vị thương lượng.

“Xin ngài cứ tự nhiên.” Cho dù Anh không nói, nàng cũng sẽ không ngăn cản những người này. Nàng biết phân lượng của mình, còn chưa đến cảnh giới lấy một địch trăm. Cho nên, vẫn nên ngoan ngoãn một chút thì tốt hơn.

Lấy được sự đồng ý của Hoa Liên, Tử Thần ra hiệu bằng mắt cho thuộc hạ, lập tức có người xông vào. Thấy vài tiên binh vòng qua chỗ ở của nàng đi vào trong vườn, nàng cũng chỉ neho mắt, không tỏ vẻ gì đặc biệt.

“Tử Thần Tiên Quân, chẳng hay Anh rốt cuộc đã phạm phải lỗi gì mà cần đao to búa lớn như vậy?” Hoa Liên đến giờ vẫn không hiểu rõ thân phận của Anh, cứ cảm thấy nàng ta sống cũng không tốt hơn mình là bao.

Nhưng người này gọi Anh là đại nhân, nhưng lại không có lấy một chút khách khí với nàng.

“Không phải chuyện gì lớn.” Tử Thần hàm hồ đáp.

Hoa Liên cũng biết chừng mực, đối phương không nói, nàng cũng chẳng hỏi nữa. Ngẩng đầu nhìn căn phòng của mình, bên ngoài có một đồng tiên binh vây quanh, cố gắng phá vỡ kết giới kia, có điều nhìn qua dường như chẳng có hiệu quả gì.

Đám tiên binh kia thấy không có cách nào, quay qua tìm Tử Thần. Tử Thần đi qua thử một chút. Kết quả ngược đời, bọn họ đây là đang chuẩn bị không đưa được Anh về thì không bỏ qua, bao vây hết cả trong ngoài Bách Hoa viên.

Mới đầu còn có chút ý tứ bắt người, bây giờ thì rõ ràng là cố ý.

Không đợi Hoa Liên mở miệng, Tử Thần kia đã giải thích với nàng trước, nói đây là lệnh của Thanh Lam Tiên Đế, không đưa được Anh đại nhân về, bọn họ cũng không cần phải về nữa. Cho nên bắt đắc dĩ chỉ có thể giằng co như vậy.

Hoa Liên trừ gật đầu ra thì còn biết nói gì đây, nhưng nàng thực có chút thảm hại, bản thân ngay cả chỗ nghỉ ngơi cũng bị chiếm mất.

“Bách Hoa Tiên tử, nếu không ngại, ta có thể an bài cho ngươi một nơi, Bách Hoa Viên này ta thay tiên tử để ý, bảo đảm sẽ không hủy một cọng tiên thảo nào của ngươi.” Tử Thần thấy Hoa Liên cứ nhìn đầm đẫm vào chỗ ở của mình mà ngăn người, lập tức mở miệng bô sung.

“Không cần, ta ở đây là được.” Hoa Liên cự tuyệt đề nghị của Tử Thần, tự mình đi sâu vào trong Bách Hoa Viên.

Thấy bóng lưng nàng xa dần, trong mắt Tử Thần Tiên Quân thoáng qua một tia sáng. “Vừa rồi các ngươi vào xem đã thấy những gì?”

“Đại nhân, đóa sen không rẽ kia hình như đã sống lại thật.” Một gã tiên binh ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói.

“Các ngươi phải chú ý Hoa Liên, xem mỗi ngày nàng ta làm cái gì, quay về nói cho ta biết, một chuyện cũng không được bỏ sót.”

“Dạ, đại nhân. Vậy bên phía Anh đại nhân thì làm sao bây giờ?” Tiên binh kia khi nhắc tới cái tên này có chút khiếp đảm, một khi chuyện này bị vạch trần, Thanh Lam Tiên Đế cũng không gánh nổi.

“Vậy nàng ta ở đây, đừng để nàng ta đi ra ngoài.”

Đối với sự viếng thăm của đám người Tử Thần, Hoa Liên ít nhiều cũng cảm nhận được có gì đó không ổn, nàng đã thử liên lạc với Tử Vi Tiên Đế, nhưng đối phương không có bất kỳ phản ứng nào, chắc là không có ở Tiên giới.

Cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra nổi rốt cuộc vì Thanh Lam Tiên Đế kia muốn làm gì, nàng chỉ có thể chờ ở đây.

Bách Hoa Viên bị người ta bao vây một lần là đến hơn mười ngày liền, bên Chân Vũ Đại Đế không có bất kỳ phản ứng nào, Tử Vi Tiên Đế cũng không

tới nữa, nàng thì thỉnh thoảng vẫn đến hồ nước, truyền chút linh khí, nhưng không nhỏ máu vào nữa.

Dù sao tu vi của nàng và những tiên binh kia chênh lệch cũng không ít, bọn họ giám thị nàng, Hoa Liên đã sớm biết. E là Thanh Lam Tiên Đế hiện giờ cũng không biết thực lực chân chính của nàng đã có thể sánh với Tiên Quân, nếu không đã không phải mấy tên ngu xuẩn này tới để giám thị nàng.

Nửa tháng sau, Hoa Liên mới biết, Tử Vi Tiên Đế được mời đến chỗ của Quan Âm Bồ Tát, trong thời gian ngắn sẽ không về được. Chẳng trách đám người này dám đánh thẳng vào Bách Hoa Viên. Bề ngoài thì nàng là do Chân Vũ Đại Đế quản lý, nhưng trên thực tế, ai cũng biết là nàng làm việc cho Tử Vi Tiên Đế.

Nhưng bọn họ rốt cuộc muốn biết điều gì từ bản thân mình, Hoa Liên còn chưa xác định lắm.

Trong Thanh Lam Điện, Thanh Lam Tiên Đế nghe Tử Thần hồi báo lại hoạt động một ngày của Hoa Liên, càng nghe sắc mặt càng âm trầm.

“Nàng không làm gì khác nữa?”

“Không hề.” Tử Thần Tiên Quân lắc đầu.

“Nàng không làm gì với đóa sen vô căn kia cả?”

Tử Thần Tiên Quân lắc đầu, cuộc sống của Hoa Liên này so với hòa thượng còn khắc khổ hơn, khiến cho đám giám thị như bọn họ đều có chút không đỡ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Cản đường

Thanh Lam Tiên Đế trầm ngâm trong chốc lát, đưa cho Tử Thần một chiếc bình nhỏ nửa trong suốt, bên trong chứa một chất lỏng màu tím, mở bình ra, một hương thơm lạ lùng xộc vào mũi.

“Biết phải làm gì rồi chứ?”

“Dạ.” Tử Thần đón lấy chiếc bình, cung kính lui ra.

“Muốn nàng sống lại? Tử Vi, ngươi cứ ở đó mà mơ đi.” Trong nháy mắt, sắc mặt của Thanh Lam Tiên Đế trở nên dữ tợn.

Tháng thứ ba Bách Hoa Viên bị vây, Hoa Liên đột nhiên phát hiện ra rễ của đóa sen vô căn trong hồ bắt đầu bị tróc ra, sức sống nhanh chóng bị xói mòn, giống như sắp khô héo đến nơi.

Đóa sen này sinh trưởng trong Bách Hoa Viên trăm vạn năm vẫn chưa xảy ra vấn đề gì, cố tình đến khi Tử Vi Tiên Đế đi vắng, Thanh Lam Tiên Đế phái người tới lại xảy ra tình huống như vậy. Biết rõ trong này có gì đó không ổn nhưng nàng lại không có chứng cứ.

Nàng là Bách Hoa Tiên tử, một khi đóa sen kia có vấn đề, nhất định nàng phải phụ trách. Nếu thực sự khô héo, với mức độ coi trọng của Tử Vi Tiên Đế với đóa sen kia, nàng sẽ không có kết cục gì tốt đẹp.

Quan trọng nhất là, đóa sen này không thể chết.

Hoa Liên đứng bên cạnh hồ, tay phải điểm lên giữa trán, sau đó vươn ngón tay búng ra phía hồ. Một giọt máu đỏ tươi rơi vào trong hồ, không hề bị cấm chế ngăn cản, nhanh chóng dung nhập vào nước hồ.

“Bách Hoa Tiên tử, ngươi đang làm gì vậy?” Tử Thần chẳng biết đã xuất hiện đằng sau Hoa Liên từ lúc nào, nhàn nhạt hỏi.

Hoa Liên xoay người, cười dài nhìn về phía hắn, “Việc của Bách Hoa Viên này, Tử Thần Tiên quân cũng có hứng thú muốn biết sao?”

“Bách Hoa Tiên tử suy nghĩ nhiều rồi, ta cũng chỉ tò mò thôi.”

“Ta cũng rất tò mò, tại sao Tử Thần Tiên quân mới đến mà hoa chỗ ta lại bắt đầu khô héo được nhỉ?” Liếc Tử Thần một cái, Hoa Liên cất bước rời đi.

Chờ nàng đi rồi, Tử Thần nhìn chằm chằm đóa sen kia một lúc lâu, không thấy có gì thay đổi, không kìm được nhíu mày một cái.

Sau ba ngày, đóa sen vô căn kia lại mọc rễ, thực sự khiến cho Tử Thần giật mình không ít. Hắn báo cáo chuyện này cho Thanh Lam Tiên Đế, bao gồm

cả chuyện Hoa Liên đã từng nhỏ máu vào, đối với chuyện này Thanh Lam Tiên Đế cũng không kinh ngạc lắm, chỉ phân phó hần dẫn người rút lui khỏi Bách Hoa Viên.

Người của Thanh Lam Tiên Đế vừa đi, Anh rút cục cũng ra khỏi kết giới, trừ sắc mặt có hơi khó coi ra, những chỗ khác coi như bình thường.

“Bọn họ không làm gì sao?” Anh đại khái là rất hiểu những kẻ kia, vừa ra ngoài câu đầu tiên đã hỏi như vậy.

Hoa Liên cười cười, “Đóa sen kia đột nhiên khô héo, có điều sau đó đã ươm rồi.”

Anh nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu. “Ngươi phiền phức to rồi.” Nàng đương nhiên biết, đóa sen kia khôi phục lại có liên quan đến Hoa Liên. Hoa Liên lại không hiểu những chuyện dính dấp ở đây, không phải tất cả mọi người đều muốn đóa sen kia khôi phục lại như cũ.

Dù nàng ít nhiều cũng biết được suy nghĩ của Hoa Liên, nhưng người khác thì không.

“Đừng là không nhỏ.” Lúc đó nàng cũng chẳng còn cách nào khác, đóa sen kia héo rũ quá nhanh chóng, nếu như nàng không ra tay, căn bản sẽ không chống đỡ nổi. Chuyện nàng làm, sợ rằng Tử Thần đã thấy hết, điều này thể hiện cái gì đây?

“Ta muốn đến núi Vĩnh Sinh, có hứng thú đi cùng ta một chuyến không?” Anh cúi đầu suy tư một lúc, đột nhiên hỏi.

Núi Vĩnh Sinh là nơi thế nào Hoa Liên cũng không biết, nhưng Anh đột nhiên lại nhắc đến vào thời điểm này, nhất định là có ý tứ của nàng ấy, Hoa Liên gật đầu đồng ý.

Hoa Liên không biết là, nàng vừa mới rời khỏi Bách Hoa Viên với Anh, Thanh Lam Tiên Đế đã dẫn người đến chỗ nàng.

“Các nàng đi đâu?”

“Trưởng lĩnh thủ vệ Thiên môn nói, hình như Anh đại nhân đưa nàng ta đến núi Vĩnh Sinh.” Tử Thần cẩn trọng trả lời.

Thanh Lam Tiên Đế hé mắt, “Nói tin tức của nàng ta cho Đông Lâm.”

“Tiên Đế, như vậy... sẽ không xảy ra vấn đề chứ?” Ai cũng biết tính khí của Đông Lâm Tiên quân hư hỏng cỡ nào, hơn nữa có thù phải báo, lần trước Hoa Liên đắc tội hần, lại chẳng bị trừng phạt gì, Đông Lâm vẫn ghen một bụng tức trong lòng. Hần không dám động vào Hoa Liên ở Tiên giới, nhưng ra khỏi địa giới này, hần sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Một Đông Lâm có lẽ cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là phía sau hần còn có mấy kẻ lợi hại hơn.

“Cho dù có vấn đề thì có can hệ gì đến chúng ta.” Thanh Lam Tiên Đế hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

...

Núi Vĩnh Sinh cách Tiên giới cũng không gần, cho dù cưỡi mây phi hành cũng phải mất hơn nửa ngày mới tới. Xem thần thái của Anh, chuyện này hình như còn phiền phức hơn nàng tưởng nhiều. Hoa Liên đã vận dụng tốc độ nhanh nhất mà vẫn có chút không theo kịp Anh.

Hai người một trước một sau bay về phía núi Vĩnh Sinh, cũng không mất bao lâu, chân trời đột nhiên xuất hiện một luồng sáng bảy màu, luồng sáng kia trực tiếp dừng lại trước mặt hai người.

Từ trong luồng sáng có bốn người bước ra, cầm đầu chính là Đông Lâm Tiên quân đã ném không ít thua thiệt trong tay Hoa Liên.

“Anh đại nhân vội vàng như vậy, định đi đâu thế?” Lúc Đông Lâm cười rộ lên, vẫn khiến người ta cảm thấy rất ngại ngùng như trước, có điều khi nhìn về phía Hoa Liên, sự ngoan độc trong mắt đã phá hỏng toàn bộ hình tượng của hần.

Anh khẽ nghiêng người chắn trước người Hoa Liên, “Đông Lâm, ngươi đến đây làm gì?”

“Ta nghĩ Anh đại nhân nên biết là, ở Tiên giới này, không có một kẻ nào động đến ta rồi lại vẫn bình yên vô sự cả.” Lời này của Đông Lâm cực kỳ phách lối, vậy mà Anh lại không hề phản bác, tựa hồ như về lý là phải như thế vậy.

Sớm nghe nói Đông Lâm và Trần Nguyên Đại Tiên có chút quan hệ, trước mắt xem ra hình như không chỉ có thế.

“Ngươi muốn thế nào?”

“Để ả ta lại, hoặc là cả hai người các ngươi cùng ở lại.”

“Động đến nàng không có lợi cho ngươi.” Ánh mắt của Anh quét qua ba người phía sau Đông Lâm, ba người kia, xem vẻ bề ngoài bắt quả cũng chỉ hơn hai mươi, một thân phục sức cực kỳ hoa lệ, trong số đó có một gã nam tử tóc đỏ, trên tay cầm một viên hạt châu sáng bóng, bên trong dường như có một con kim long đang chuyển động.

“Có lợi hay không, tự ta biết là được, ngươi yên tâm, bên phía Tử Vi sẽ có người đến nói chuyện, giao ả cho ta, ngươi có thể đi.” Đông Lâm không nhịn được phát phát tay.

“Đồng Lâm, ngươi...”

“Anh đại nhân, tốt nhất ngươi nên nhớ kỹ thân phận của mình, ta gọi ngươi một tiếng Anh đại nhân là nể mặt mấy vị kia, đừng có tưởng ngươi là gì đó thật. Bây giờ, rút cho ta!” Thái độ của Đồng Lâm lại càng thêm phách lối, Hoa Liên vừa định tiến lên đã bị Anh giữ chặt.

“Đồng Lâm, ngươi thật thiếu lễ phép với Anh đại nhân.” Gã nam tử đang chơi đùa viên hạt châu kia cười cười mở miệng, sau đó ngước mắt, “Anh đại nhân, ngươi nên đi trước đi, ta bảo đảm, Đồng Lâm sẽ không làm gì quá đáng.”

Sau khi nam tử kia mở miệng, tay của Anh chợt run lên một cái, giọng nói hơi khàn đặc, “Thái tử nhất định phải làm vậy sao?” Vị Thái tử gia này mặc dù có quan hệ không tệ với Đồng Lâm nhưng tuyệt đối không lỗ mắng giống như hắn, làm vậy, nhất định còn có nguyên nhân khác.

“Con gái của Thủy Đức chỉ còn dư lại tàn hồn, ở kiếp thứ hai luân hồi đã trở thành súc sinh, chuyện này ngươi có biết không?” Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Liên.

Hoa Liên mất đối mắt với nam tử kia, lập tức hiểu ra người hắn nhắc đến là ai. Bị nàng khiến cho chỉ còn dư lại tàn hồn, trừ Thương Tình ra không có kẻ thứ hai, không ngờ tới nhanh vậy mà đã có kẻ đến báo thù.

“Biết.”

“Được lắm, nha đầu kia, cũng có thể coi là được ta nhìn từ lúc bé cho đến khi lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Núi Vĩnh Sinh

Có thể khiến cho Anh phải biến sắc, xem ra lai lịch của người này không nhỏ. Hoa Liên lòng sinh cảnh giác, âm thầm dung nhập Lưỡng Nghi đồ vào lòng bàn tay.

“Mặc dù nàng chưa tính là người của Long Cung ta, nhưng có thể coi là lớn lên ở Long Cung, cách làm của cô nương, có chút quá đáng.” Nam tử tóc đỏ rũ mắt xuống lãnh đạm nói.

“Cho nên ngươi muốn ta trả giá thế nào đây?”

“Ta nghe nói bản thể của ngươi là sen, để hai viên hạt sen lại, ta coi như ngươi đã đền tội diệt hồn phách của nàng ấy.”

Hoa Liên nghe vậy, bèn cười nói, “Ta cho ngươi thêm một đài sen nữa, thế nào?” Chỉ nói đền tội, lại không nói sẽ để nàng đi. Cho dù nàng nghe lời, giao hạt sen của mình ra cũng chẳng có kết quả gì hay. Ai nói lời của tiên nhân đáng tin, vào lúc cần thiết, bọn họ còn vô sỉ hơn.

“Như vậy quá tốt, đã nói ra rồi, cô nương đừng có hối hận đấy.” Nam tử tóc đỏ nghe ra sự châm chọc trong lời nói của nàng, ánh mắt lại càng thêm lạnh lẽo.

Nếu đã rõ ràng không muốn để nàng đi, Hoa Liên cũng lười phải dây dưa với hắn, Nghiệt hỏa yên lặng không một tiếng động bùng lên từ dưới chân nàng, lan tràn ra bốn phía. Đồng Lâm thấy vậy, vội vàng lùi về phía sau, chắc là vẫn còn sợ hãi chuyện lần trước.

“Thái tử, cẩn thận một chút, lửa này rất quái dị.”

Nam tử tóc đỏ vẫn không nhúc nhích, hắn cũng không thừa nhận Hoa Liên có năng lực để gây tổn thương cho mình. Trên thực tế, chưa thực sự chạm vào Nghiệt hỏa thì không ai biết được ngọn lửa không có nhiệt độ này lợi hại thế nào.

“Long Vương Thái tử, đây không phải là bờ Tứ hải.” Anh vẫn kéo Hoa Liên, không cho nàng động thủ.

“Đây cũng không phải là núi Vĩnh Sinh, Anh đại nhân, ngươi nên rõ ràng, cho dù có đưa nàng ta đến đó cũng vô dụng.” Nam tử tóc đỏ tung viên hạt châu trong tay lên xuống.

“Có vô dụng hay không không liên quan đến ngươi, ta là người tiến cử nàng, trước khi tư cách của nàng chưa được núi Vĩnh Sinh xác nhận, ngươi mà động đến nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“Ngươi đem vị trí đó cho nàng...” Mí mắt nam tử tóc đỏ giật một cái, vì vị trí này, trên dưới Tiên giới đã đấu tranh không ngừng, vậy mà nàng ta lại đem cho một Hoa tiên nhỏ bé.

Vô luận có nhìn thế nào, trên người nàng ta cũng không có huyết mạch của tiên thú hay linh thú, cho dù có Anh ở đây, căn cứ vào quy củ của núi Vĩnh Sinh, Hoa Liên tuyệt đối không thể lấy được sự chấp thuận. Anh rốt cuộc có ý gì? Hắn có thể không cần để ý đến Anh, nhưng lại không thể không để ý đến núi Vĩnh Sinh.

“Nếu như bốn vị không có việc gì thì xin tránh ra, hoặc các người cũng có thể cần ta, nếu làm chậm trễ chính sự, ta sẽ báo cáo chi tiết lên trên.”

Nam tử tóc đỏ trầm ngâm trong chốc lát, lùi lại nửa bước, ánh mắt âm trầm nhìn hai người, “Anh đại nhân, ta sẽ ở dưới chân núi chờ các người xuống.”

Hiển nhiên, người nọ chính là kẻ đứng đầu trong bốn người kia, mặc dù Đông Lâm mặt đầy không cam tâm nhưng vẫn nghe lời chừa ra một lối đi.

Hoa Liên thu hồi Nghiệt hóa trước sự ra hiệu của Anh, không phải bất đắc dĩ thì nàng cũng không muốn đầu đá người chết ta sống với bọn họ. Dù sao nàng chỉ có một mình, vô luận đánh kiểu gì cũng là mình thua thiệt.

Có điều không biết núi Vĩnh Sinh rốt cuộc là nơi như thế nào mà chỉ bằng câu nói đầu tiên của Anh đã khiến cho người kia kiêng kị như vậy.

Dù đối phương đã cam kết trước khi nàng rời khỏi núi Vĩnh Sinh sẽ tuyệt đối không động thủ, Hoa Liên vẫn không thu hồi Lưỡng Nghi đồ, gần như là đi thẳng một đường đến núi Vĩnh Sinh trong sự bao vây của bốn kẻ kia.

Núi Vĩnh Sinh là một ngọn núi cao không thấy đỉnh lơ lửng giữa không trung, chỉ mới đến gần, nàng đã cảm thấy được vài luồng hơi thở cực kỳ cường đại, có cái giận dữ, có cái tràn ngập sát khí, cũng có cái lại hết sức bình thản.

Vài luồng hơi thở kia gần như ngang ngửa với Trần Nguyên Đại Tiên nói cách khác, ở đây, có ít nhất vài người có tu vi đạt đến tiêu chuẩn Thánh nhân.

Bốn kẻ kia đến chân núi Vĩnh Sinh thì dừng bước, đứng từ xa nhìn bọn họ, chỉ có Anh tiếp tục dẫn nàng đi lên.

Sau khi đến đây, thần sắc của Anh cực kỳ nghiêm túc, thậm chí còn mang theo vài phần thành kính. Sau khi lên núi, nàng ngạc nhiên phát hiện ra, dưới chân mình căn bản không có đá mà là một mảng hỗn độn, xung quanh cũng không có bất cứ cảnh sắc nào, tất cả đều là một mảnh xám xịt.

Đi theo Anh không bao lâu, phía trước xuất hiện hai hàng tượng thú, những pho tượng này đều có thần vận khác nhau, mới nhìn thậm chí còn khiến người ta tưởng là thật.

“Đây là Thú Lâm, phạm là linh thú có được sự thừa nhận của núi Vĩnh Sinh thì đều có một pho tượng ở đây.” Thấy bước chân của Hoa Liên chậm lại, Anh giải thích cho nàng.

“Người cũng vậy?” Hoa Liên dừng lại trước một pho tượng thú, con thú kia có gương mặt của người, thân ngựa, trên người có từng vệt vân màu đỏ, có hai cánh, nhìn qua như đang lơ lửng nằm ở đây.

Anh cũng dừng lại trước pho tượng thú kia, vuốt mũi nở nụ cười, “Dáng vẻ rất lâu trước kia rồi, thiếu chút nữa đã quên mất.”

“Sinh ra là Thần thú, hẳn là một chuyện rất hạnh phúc.” Đến nơi này, nàng đột nhiên lại nhớ tới Tạc Xi đã gặp ở nhân gian, nếu nó nghe lời Ân Mạc, tu luyện ở nhân gian, có phải một ngày nào đó nó cũng có thể xuất hiện ở nơi này?

“Là may mắn, cũng coi như là bất hạnh...” Anh quay đầu nhìn về phía xa xăm, giọng nói có chút lạc lõng, “Đã định trước, trên người bọn họ vĩnh viễn đều có một chuỗi gông xiềng.”

“Nơi này... còn có cả Hung thú?” Nhìn mấy pho tượng trong trí nhớ, Hoa Liên kêu lên.

“Đĩ nhiên, có điều là còn sót lại không nhiều lắm, hơn nữa đa số huyết mạch đã không thuần khiết. Rất kinh ngạc vì ở đây Thần thú và Hung thú có thể cùng tồn tại đúng không?” Anh cười nói.

Hoa Liên gật đầu, giống như Chính Ma từ xưa đến nay không đội trời chung. Thần thú và Hung thú chắc cũng giống như vậy.

“Chúng đều là thú, không có thù hận gì với nhau... Cái gọi là thù hận, đều là áp đặt lên người chúng ta mà thôi, thú và người không hề giống nhau.” Nàng nhìn Hoa Liên, dường như có gì đó hoài niệm, “Đi thôi, đi gặp bốn vị Đại nhân với ta.”

Dọc theo đường đi, trừ Thú Lâm vừa nảy ra, Hoa Liên không hề gặp được những thứ khác, trước mắt vẫn chỉ có một mảng hỗn độn như trước. Anh trước sau vẫn dẫn nàng đi lên, nhưng đi mãi mà vẫn không thấy điểm cuối.

Thấy trên trán Anh ướt sũng mồ hôi, sắc mặt cũng càng thêm khó coi trong lòng Hoa Liên dường như đã hiểu ra mấy phần.

“Anh, thôi đi.”

“Yên tâm, nhất định có thể đến được.” Anh không quay đầu lại, vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Vất vả lắm mới gặp được, nàng tuyệt đối không thể cứ thế mà buông tha.

“Tạc Xi đã không còn nữa, ta chẳng qua chỉ được truyền thừa lại một phần huyết mạch của hắn mà thôi.” Ngay từ đầu, Anh đã cố ý tiếp cận nàng, Hoa Liên không cho là mình có chỗ nào đáng để chú ý.

Cho đến khi nàng ấy đưa nàng đến đến đây, trong lòng nàng mới có chút thấu hiểu, Anh cảm nhận được huyết mạch được truyền thừa của nàng đúng không. Hoặc có lẽ, vào thời đó, nàng ấy quen biết Tạc Xi.

Anh cuối cùng cũng ngừng lại, nàng quay đầu. “Chậm quá rồi đúng không?” Nếu như ngay từ đầu, nàng chịu giúp hắn, có lẽ trong Thú Lâm sẽ có một bức tượng của hắn.

Có điều lúc này, Vạn Thú điện trước sau vẫn không xuất hiện, có nghĩa là Hoa Liên không thể được chấp nhận. Hắn thực sự đã biến mất trên cõi đời này, trong Tam giới, không còn Tạc Xi nữa.

“Có lẽ đối với hắn mà nói, đó là kết cục tốt nhất.” Không biết Anh và Tạc Xi rốt cuộc có quan hệ thế nào, nhưng ít nhất là chính Tạc Xi đã chủ động lựa chọn con đường kia.

“Đại khái là ta quá cố chấp.” Anh ngửa đầu nhìn lên trên, trên mặt mang theo một tia khổ sở.

“Chúng ta xuống núi đi.” Nếu đã nhất định không thể đến được điểm cuối, bọn họ cũng chỉ có thể đi xuống. Mặc dù dưới kia, bốn kẻ đó còn đang chờ nàng tự chui đầu vào lưới.

Anh nhú mày, “Không bằng ta cống người đi, bọn họ sẽ không đuổi kịp.” Dù gì nàng cũng có thêm một đôi cánh, thoát khỏi mấy Tiên quân cũng không khó, “Chỉ có điều, gã Long Vương Thái tử kia không dễ đối phó. Hắn đã để mắt đến ngươi, nhất định sẽ có hành động.”

“Địa vị của người đó cao hơn cả Đông Lâm?” Tử hải Long Vương nàng cũng từng nghe qua, cũng không biết vị Thái tử này là con nhà ai.

“Cao hơn Đông Lâm, hắn mặc dù được gọi là Thái tử, trên thực tế cũng không phải con của Long Vương, sự tồn tại của hắn còn xuất hiện sớm hơn cả Tử hải Long Vương, ngay cả ta cũng không biết rốt cuộc hắn có lai lịch thế nào, nghe nói vị Đấu Chiến Thắng Phật ở Phật giới kia đã so tài với hắn, hai người không phân cao thấp.”

Khỏe mặt Hoa Liên co giật nghiêm trọng, vậy gã kia thực sự không phải nhân vật bình thường rồi. May mà vừa rồi không động thủ thật, nếu không kết quả của mình tuyệt đối không có gì hay ho.

Tiên giới này quả nhiên không thể dễ dàng đắc tội với người khác mà, tùy tiện bốc ra một vị cũng có lai lịch to đùng.

“Ngươi công ta đi đi thôi.” Trước mắt cứng đối cứng với vị Long Vương Thái tử kia hiển nhiên không phải lựa chọn sáng suốt, vẫn là quay về trước rồi nói sau. Chỉ hy vọng mình có thể bình an trở về.

“Thực ra thì nếu ngươi có thể tìm Sát Sinh Phật đến, vấn đề sẽ không quá nghiêm trọng.”

Thì ra là trong mắt Anh, Ân Mạc cũng vạn năng chán, lời của Anh khiến cho Hoa Liên không nhịn được mà lắc đầu.

Thấy Hoa Liên lắc đầu, Anh nói tiếp, “Thực ra, lai lịch của vị Sát Sinh Phật kia còn thần bí hơn vị Long Vương Thái tử này nhiều, ta nghe bốn vị Đại nhân nói, trên người hắn có mùi của Thú Thần. Mấy năm ở Tiên giới, trừ ngươi ra, thực sự ta chưa từng thấy hắn có quan hệ thân mật như vậy với người khác bao giờ.”

“Thú Thần là gì?” Thần thú thì thôi, nhưng danh hiệu Thú Thần này cũng hơi bị khoa trương quá chăng.

“Ta cũng không biết, có lẽ ngươi có thể đi hỏi hắn xem.” Có vài chuyện, nàng tuy là Thần thú nhưng không đủ tư cách để biết. Bí mật của Tam giới quá nhiều, bọn họ rốt cuộc tại sao lại sinh ra, đó vẫn là bí ẩn.

“Hỏi cũng vô ích.” Ân Mạc không muốn nói, đừng ai mơ lấy được đáp án. Hơn nữa những thứ này, dính dấp càng ngày càng sâu, Hoa Liên mơ hồ cảm thấy, mình mà chen vào, nhất định sẽ lấy được một đáp án khiến nàng không thể nào chấp nhận được, thay vì đến lúc ấy tràn ngập rồi rầm trong lòng, chẳng thà đừng biết gì hết ngay từ đầu.

“Nếu nàng muốn biết, chúng ta có thể lên tâm sự một chút.” Thanh âm kia từ xa vọng lại, cuối cùng lại vang lên ngay sát bên tai nàng.

Hoa Liên vừa quay người lại, cảnh sắc xung quanh đột nhiên biến đổi, không còn là một mảnh hỗn độn nữa, trước mắt là núi đá thoai thoải, giữa núi rừng, các loài dị thú hoặc đang dạo bước, hoặc đang đánh thành từng cặp, trên gốc cây ngô đồng cao nhất kia thậm chí còn có một con Phượng Hoàng đang tung cánh rực rỡ.

Thác nước đổ xuống từ trên cao, đánh vào những mỏm đá trôi lên, bắn ra vô số bọt nước, bọt nước trong suốt xẹt qua không trung, mỗi cái lại mang theo một cầu vồng nhỏ nhỏ.

Nơi đây mới thực sự là núi Vinh Sinh.

Mà cuối con đường nàng đang đi, có một tòa cung điện, nơi cửa cung điện đang để ngỏ, mơ hồ có thể thấy được bốn người. Có điều, lực chú ý của Hoa Liên không hề đặt trên bốn người kia, mà là ở phía sau nàng.

“Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Nhớ nàng thôi.” Đôi phương mỉm cười, cánh môi tuyệt đẹp phác ra một độ cong dễ nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Huyết mạch tách rời

Rõ ràng mới chia tay không lâu, nhưng lần gặp lại này lại cảm thấy rất vui mừng. Mỗi lần hắn xuất hiện đều đúng lúc như vậy. Hoa Liên đã dần quen với sự xuất quỷ nhập thần của hắn, đồng thời cũng quen với sự rung động mà ba chữ kia mang lại cho mình trong lúc lơ đãng.

Quả nhiên, sự nhần nại của nàng đứng trước Ân Mạc, lúc nào cũng yếu ớt không chịu nổi.

Anh đứng bên cạnh hai người có thể nghe rõ ràng những lời Ân Mạc nói, hơi lúng túng quay đầu, làm bộ như không nghe thấy gì. Nàng biết quan hệ của Sát Sinh Phật và Hoa Liên không cạn, không ngờ lại đến mức độ này.

Quan hệ giữa hai người này, chỉ sợ đã không thể dùng hai chữ quen thuộc để giải thích nữa.

Có điều thời gian xuất hiện của hắn ít nhất cũng kịp thời, nếu không một khi hai người bọn họ xuống núi, bị Long Vương Thái tử đuổi theo, kết cục của Hoa Liên tuyệt đối sẽ không được tốt.

“Bốn vị đây là Trần thú của Tam giới, biết bọn họ là ai chứ?” Ân Mạc dẫn Hoa Liên đi về phía bốn người đang đứng trước cung điện, bốn người kia đều mỉm cười, xem ra quan hệ với hắn cũng không tệ.

“Bái kiến bốn vị Đại nhân.” Có thể được gọi là Trần thú, trừ Tứ tượng ra tuyệt đối chẳng thể là ai khác. So với hình dạng con người, nàng lại càng mong được nhìn thấy bản thể của bọn họ hơn.

“Hoa Liên cô nương khách khí rồi, mời vào.”

Sau khi tiến vào Vạn Thú điện, Huyền Vũ có vẻ mặt hàm hậu mở miệng đầu tiên, “Nghe Sát Sinh Phật nói, Hoa Liên cô nương đã thừa kế huyết mạch của Tạc Xi, không biết có thể cho chúng ta được thấy qua một chút được không?”

“Kỹ năng huyết mạch ta chỉ biết có Thuận Ảnh.” Vừa dứt lời, nàng vốn đang đứng ở bên cạnh Ân Mạc loáng cái đã xuất hiện giữa đại điện, chợt lóe lên, sau đó lại quay về chỗ cũ.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt gật đầu.

Thuận Ảnh và Thuận Di rất giống nhau, nhưng tu vi đạt tới một trình độ nhất định sẽ có thể phát hiện ra, sau khi thi triển Thuận Ảnh thì không thể nào dùng thần thức để bắt lấy quỹ đạo chuyển động. Nếu khoảng cách Thuận Ảnh dài thì rất ít người có thể phát hiện ra tung tích của nàng. Đây là một trong số những kỹ năng của Tạc Xi, bọn họ đương nhiên là biết.

“Lấy tu vi hiện giờ của cô nương, hẳn đã có thể mở ra được kỹ năng huyết mạch thứ hai...” Huyền Vũ nói được một nửa thì có chút do dự liếc nhìn Ân Mạc.

Ân Mạc vẫn mỉm cười, “Lúc trước tu vi của Hoa Liên quá thấp nên mới để cho kỹ năng huyết mạch của Tạc Xi được triển khai, hiện giờ, huyết mạch kia đối với nàng đã không có tác dụng gì.”

Huyết mạch cũng phân ra cấp bậc cao thấp, huyết mạch cấp thấp thì không thể dung nhập vào huyết mạch cấp cao, lại càng không thể mở ra kỹ năng huyết mạch. Hoa Liên chưa hề nghĩ đến, nàng không thể nào mở ra huyết mạch của Tạc Xi lại là vì nguyên nhân này.

Nàng đến giờ vẫn không cho là huyết mạch của mình trân quý đến đâu. Nhưng Ân Mạc nói vậy, rõ ràng là có ý gì đó. Nam nhân này còn hiểu bản thân nàng hơn chính nàng, cảm giác này thực đúng là quái dị.

“Thì ra là vậy.” Huyền Vũ có chút kinh ngạc liếc nhìn Hoa Liên, ngay cả hắn cũng không nhìn ra Hoa Liên rốt cuộc có gì khác lạ, nếu không phải là Ân Mạc, với thứ huyết mạch của Hung thú mạnh mẽ trong cơ thể Hoa Liên, căn bản không thể khiến cho bọn họ phải xuất hiện. Vốn chỉ muốn ứng phó với Ân Mạc một chút, giờ mới phát hiện ra chuyện hình như không đơn giản như những gì bọn họ tưởng.

“Hoa Liên cô nương có thể nói cho chúng ta biết, huyết mạch Tạc Xi của cô nương là được thừa kế từ đâu không?” Thấy Huyền Vũ trầm mặc, Thanh Long đứng bên cạnh mở miệng.

“Là Tạc Xi tự mình truyền thừa.”

“Là như vậy ư.” Thần thái của Thanh Long thoáng biến đổi trong nháy mắt, rất nhiều truyền thừa chỉ cần một giọt máu là đủ, nhưng Hoa Liên vừa nói là Tạc Xi tự mình truyền thừa, đương nhiên là truyền thừa tất cả huyết mạch.

Mà đến giờ nàng cũng mới mở ra kỹ năng huyết mạch cấp thấp nhất, như vậy có thể thấy được, bản thân huyết mạch của Hoa Liên đáng sợ đến thế nào. Ngay cả máu của Hung thú cũng không thể dung hợp.

“Cô nương, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, nếu huyết mạch của Tạc Xi vô dụng với cô nương, chẳng hay có thể để nó lại ở núi Vĩnh Sinh được không, chờ người thừa kế huyết mạch xuất hiện, chúng ta nguyện ý dùng một cái giá ngang bằng để trao đổi.” Thái độ của Thanh Long cực kỳ khách khí, đại khái là sợ chọc giận đến Ân Mạc.

Điều kiện này cũng không tính là quá đáng, thứ nhất, huyết mạch của Tạc Xi đối với Hoa Liên cơ bản chẳng khác nào gân gà, cũng không thể gọi ra kỹ năng huyết mạch khác nữa. Thứ hai, sau khi tu vi được nâng cao, nàng phát hiện ra thứ huyết mạch này có chút mâu thuẫn với huyết mạch của nàng. Nếu thực sự có thể tách ra, đối với nàng cũng có chỗ tốt, chứ chưa nhắc đến chuyện Thanh Long còn đề cập được trao đổi ngang bằng.

Hoa Liên liếc nhìn Ân Mạc, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, có điều, nụ cười của hắn hơi bị cao thâm khó lường quá, không biết rốt cuộc là có ý gì.

Nàng hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý với đề nghị của Thanh Long.

Việc tách rời huyết mạch cũng không đơn giản như nàng tưởng, đại khái là bởi vì Hoa Liên được nhận đầy đủ huyết mạch truyền thừa cho nên có khó khăn hơn.

Hoa Liên ngồi ở ao Dục Hóa trong hậu điện của Vạn Thú điện, Tứ Tượng chia ra ngồi bốn phía xung quanh nàng. Bốn người họ cẩn thận từng chút đẩy linh lực của bản thân vào trong cơ thể Hoa Liên, kích thích huyết mạch của Tạc Xi bên trong cơ thể nàng.

Ân Mạc đứng bên cạnh ao, đầy hứng thú nhìn động tác của bốn người.

Vốn chuyện này nên để hắn làm, có điều một người vẫn có chút khó khăn, nếu bốn người họ đã đồng ý tự mình động thủ, sao lại không vui lòng thuận theo được chứ.

Hoa Liên có thể cảm nhận được rõ ràng, giống như có thứ gì đó đang tách rời khỏi cơ thể nàng, khiến nàng cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Cùng lúc đó, đỉnh đầu nàng dần dần ngưng tụ ra một thân ảnh huyết sắc mờ mờ.

Vào lúc huyết ảnh kia hoàn toàn tách biệt với Hoa Liên, trên núi Vĩnh Sinh đột nhiên xuất hiện một mảnh mây sét, giống như muốn bổ tung cả ngọn núi ra vậy.

Nơi này đến cùng vẫn không phải là Đại Hoang, thế gian này hiện giờ tuyệt không thể dễ dàng dung thứ cho sự tồn tại của Hung thú, mới vừa xuất thế đã bị trời phạt.

Bốn người mặt đầy kích động phong ấn huyết ảnh kia lại, cuối cùng biến thành một pho tượng đá giống Tạc Xi như đúc to bằng bàn tay. Có điều sấm sét bên ngoài vẫn không ngớt, Bạch Hổ hừ lạnh một tiếng, xòe bàn tay, buông pho tượng đá kia ra.

Pho tượng tự mình bay ra ngoài, tiếng sấm bên ngoài lại càng to hơn, sau khi mấy tia sét đánh xuống lại yên bình trở lại. Hoa Liên đi theo Tứ Tượng ra ngoài, phát hiện pho tượng vừa nãy đang lơ lửng giữa không trung, trên núi Vĩnh Sinh vẫn bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây kiếp, hoàn toàn không có dấu hiệu tan đi.

Tiến giới chính là như vậy, không muốn tiếp nhận thì sẽ hủy diệt hoàn toàn. Mới đầu, nàng cũng như vậy, có điều là bên người nàng từ đầu đến cuối vẫn luôn có Ân Mạc, trời phạt cũng không thực sự phạt được đến nàng.

“Hừ, chỉ là Thiên kiếp mà cũng dám ngông cuồng ở núi Vĩnh Sinh của ta.” Bạch Hổ vốn chủ sát, tính khí chẳng tốt lành gì, chưa đợi đám lôi điện trên trời giáng xuống, hắn đã trực tiếp nghênh đón, tung một trào về phía bầu trời.

Hoa Liên tròn mắt há mồm mà nhìn mấy đám mây kiếp kia phiêu tán mất dạng, bầu trời trong nháy mắt khôi phục lại một màu xanh thăm thẳm.

“Còn có thể như vậy?”

“Chỉ cần pho tượng kia không rời khỏi núi Vĩnh Sinh thì tuyệt đối sẽ không dẫn Thiên kiếp tới, một khi ra khỏi, cũng khó mà nói.” Thiên kiếp e ngại Tứ Tượng nên mới rút đi, một khi không có bọn họ che chở, pho tượng kia sợ là sẽ bị đánh cho một mẩu vụn cũng không còn.

“Hoa Liên cô nương, không bằng ta đưa cho cô nương một bộ thần khí, coi như cái giá để trao đổi lấy huyết mạch này, thế nào?” Thanh Long còn chưa quên việc này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Một vị trí

Đối với chúng tiên mà nói, thần khí là thứ bảo bối muốn đến gần mà không được, dù sao khắp Tiên giới, cũng chỉ có vài món mà thôi, muốn lấy được một bộ khó như lên trời.

Hoa Liên dù sao cũng không phải những tiên nhân kia, chắc Thanh Long cũng chẳng ngờ tới, Ân Mạc lại đưa thần khí lấy được từ Lăng Tiêu Yến cho nàng. Thay vì nói là đưa, chẳng thà nói là sớm đã chọn cho nàng thì đúng hơn.

Hoa Liên không đáp lại mà liếc qua nhìn Ân mạc. Giờ nàng nói chuyện không tiện, dù sao không phải là nhân vật cùng một cấp bậc, cho dù là mặc cả, nàng cũng không thể quá mức can rờ, nhưng Ân Mạc thì khác, ít nhất trong cái nhìn của Hoa Liên, mấy người này vẫn rất nể mặt Ân Mạc.

“Thanh Long, ngươi biết Tạc Xi chết thế nào không?”

”... Chết bởi tên Xạ Nhật?” Thanh Long do dự một chút rồi mở miệng nói, hắn cũng chỉ nghe nói, dù sao vào cái thời đại mà lớp lớp Thánh nhân xuất hiện đó, hắn chẳng qua cũng chỉ là một Trần thú nhỏ nhỏ của Tam giới mà thôi.

“Đã vậy thì ngươi cũng nên biết, mũi tên Xạ Nhật cuối cùng sau khi bắn chết nó đã biến mất, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?”

Thanh Long cười khỏ, “Ta hiểu rồi, ngươi muốn gì?” Hắn đã sớm nhận ra huyết mạch của Tạc Xi có chút kỳ quái, vốn tưởng là Ân Mạc không biết, định lấp liếm qua, kết quả hắn đã sớm biết rồi.

Càng vậy lại càng khiến cho hắn cảm thấy kỳ quái, uy lực của tên Xạ Nhật, bọn họ biết rõ trong lòng, giá trị của huyết mạch hiện giờ tuyệt đối không thấp hơn bọn họ, Sát Sinh Phật vậy mà lại cam tâm để bọn họ lấy huyết mạch này đi.

“Ta muốn một chiếc ghế ở trong Vạn Thú điện.”

“Vậy thì không thể, chuyện này không phải chỉ bốn người chúng ta quyết định là được.” Thanh Long cau mày, muốn lấy được sự chấp thuận của núi Vĩnh Sinh không phải là chuyện đơn giản như vậy, mọi loài thú có chỗ ngồi trong Vạn Thú điện, thực lực ít nhất cũng phải là Tiên quân, hơn nữa gần như là đều sống sót từ tận Thái cổ.

Muốn lấy được một chiếc ghế ở trong điện Vạn Thú, nhất định phải có được sự đồng ý của một nửa số thú mới được, quan trọng nhất là, Hoa Liên không có huyết mạch của thú.

Cái gọi là không cùng dòng tộc ắt sinh khác lòng, mãi mãi là một phép tắc không thể thay đổi, dù là thú thì cũng vẫn được áp dụng.

Đại khái là cảm thấy giọng điệu cự tuyệt của mình quá mức cứng rắn, Thanh Long lại mềm giọng lại, “Sát Sinh Phật, ngươi cũng biết quy củ của núi Vĩnh Sinh này, điều kiện này của ngươi chẳng phải là đang làm khó ta sao, không bằng ngươi nói cái khác, ta nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành.”

“Cũng được thôi, Long Vương Thái tử hiện giờ đang ở dưới chân núi Vĩnh Sinh, nếu ngươi không đồng ý kê thêm một cái ghế, vậy thì giết hắn đi.” Ân Mạc bày ra vẻ dễ thương lượng, cười đến là ôn hòa.

Thanh Long cười khỏ, hắn không muốn đắc tội vị Sát Sinh Phật, cũng không muốn đắc tội vị Long Vương Thái tử kia. Sát Sinh Phật khác với Long Vương Thái tử, lai lịch của hắn thần bí, thực lực thế nào cũng không ai biết, cho nên Thanh Long không dám thử. Nhưng lai lịch của vị Long Vương Thái tử kia, bọn họ đều biết, hắn tuyệt đối không thể dây vào.

“Được rồi, nếu Sát Sinh Phật không vội, ta sẽ sớm cho ngươi một câu trả lời chắc chắn.”

“Vậy thì làm phiền Thanh Long Đại nhân rồi.” Làm khó Thanh Long xong, tâm trạng của Ân Mạc dường như không tệ, kéo Hoa Liên đi về phía bên kia núi Vĩnh Sinh.

Đôi mắt nhìn hai người đi rồi, Chu Tước vẫn im lặng đột nhiên lại mở miệng, “Ta đồng ý.”

Không ngờ tới một Chu Tước luôn luôn tuân thủ quy tắc của núi Vĩnh Sinh này nhất là không chút do dự mà đồng ý, điều này khiến cho Thanh Long có chút giật mình. Thực ra thì điều kiện của Ân Mạc cũng không khó để chấp thuận đến vậy, chỉ cần trong bốn người bọn họ có hai người đồng ý là được. Nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên, dù là bọn họ thì cũng phải suy nghĩ hai ba lượt.

“Hai vị có ý kiến gì khác không?” Thanh Long hỏi lại những người khác.

Huyền Vũ do dự một chút, liếc nhìn Bạch Hổ nói, “Huyết mạch của Tạc Xi mặc dù quan trọng, nhưng vì thế mà đắc tội với Long Vương Thái tử cũng có chút bất lợi.”

“Hừ, nếu ngươi sớm đã nghĩ như vậy thì ngay từ đầu đừng có thu nhận huyết mạch của Tạc Xi, ngươi cho là bây giờ còn có đường lui sao?” Bạch Hổ cười lạnh nói.

“Cho dù chúng ta có cự tuyệt, hắn cũng chẳng dám làm gì chúng ta.”

“Không dám? Ta thấy chẳng có gì là hấn không dám hết. Từ Vi Tiên để khiến cho Hoa Liên kia hao tổn tiên khí của bản thân để nuôi dưỡng đoá sen vô căn kia, liền bị gọi đến chỗ Quan Âm tu thân dưỡng tính, đến giờ vẫn chưa về được, người cho là vì có gì. Người không biết Sát Sinh Phật đạo gần đây vẫn ở chỗ Quan Âm so tài với hấn sao?” Thực lực của Từ Vi mạnh mẽ, người trong Tiên giới đều biết, nhưng so với Ân Mạc, hiển nhiên là yếu hơn mấy phần, nói là so tài, chẳng bằng nói là đi chịu đòn thì đúng hơn. Hơn nữa, hấn không nắm được một chút nhược điểm nào, tài nghệ của mình không bằng người ta, hấn còn có thể trách ai được đây.

Cái gọi là không sợ chân tiểu nhân chỉ sợ nguy quân tử chính là đây, vị Sát Sinh Phật này bình thường tính tình cực từ tế, chưa bao giờ tỏ vẻ tức giận, nhưng nếu thực sự rơi vào tay hấn, hấn sẽ chinh người cho đến chết, hơn nữa, chắc chắn sẽ không nhân từ nương tay.

“Một khi có tiền lệ, ta lo...” Huyền Vũ vẫn không cam tâm.

“Tiền lệ, tiền lệ cái gì, Sát Sinh Phật làm chứng, Hoa Liên kia vốn là thú, ai dám nói nàng không phải.” Bạch Hổ khoát tay, “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.”

Trong lúc bốn vị này đang thảo luận chuyện Hoa Liên đi hay ở núi Vĩnh Sinh, Hoa Liên lại đang cố gắng tránh thoát khỏi Ân Mạc đang dính chặt sau lưng nàng, hiềm nỗi, lực bất tòng tâm.

“Người yên ổn một chút cho ta!” Tránh không thoát, Hoa Liên không thể làm gì khác hơn là lùi lại phía sau một bước, hung hăng dẫm lên chân hấn.

“A... Ta làm gì chứ?” Trừ ôm nàng đến chết cũng không buông, hấn thực sự là không làm chuyện gì quá đáng cả. Dù gì Ân Mạc cũng biết nơi này là núi Vĩnh Sinh, ý thức về địa bàn của hấn tương đối mãnh liệt, cho dù thực sự muốn làm gì cũng nhất quyết không thể làm ở địa bàn của người khác.

“Bỏ tay ra.”

“Không được, bỏ tay ra nàng lại chạy mất.” Đối phó với Hoa Liên, giờ trên căn bản hấn đã tìm tòi ra chút bí quyết, kiểu tình cảm như gần như xa với nàng hiển nhiên không thể áp dụng, trong lòng nàng nếu có nghi vấn gì, từ trước đến giờ đều tự mình suy đoán, người ta ngay cả hỏi cũng không buồn hỏi, kết quả chính là mâu thuẫn giữa hai người ngày càng sâu.

Cho nên bây giờ Ân Mạc đã thông minh hơn, hấn đổi sang chiêu thuốc cao da chó, trước mắt xem ra hiệu quả vẫn rất rõ rệt, chỉ ít là không khí giữa hai người cũng không tệ, ít nhất là nàng chịu nói chuyện, cho dù là mắng hấn cũng coi là nói chuyện không phải sao.

“Ân Mạc, người vô lại!”

“Ngoan, chúng ta quen biết lâu như vậy, sao giờ nàng mới phát hiện ra.” Ở cạnh Hoa Liên lâu, bản tính của hấn căn bản đã bị đào bới ra sạch sẽ. Loại bản chất này, chắc là di truyền từ mẹ ruột hấn...

“Người đàn ông hoàng một chút cho ta.” Bóp một tiếng chụp rót cánh tay đang choàng qua hông nàng, đột nhiên nàng có chút hoài niệm năm đó. Khi lần đầu tiên nhìn thấy Ân Mạc, nàng thực sự cho rằng mình đã gặp tiên nhân, nụ cười ôn hòa nhưng lại xa cách đó, trông mắt đen sâu thẳm phảng phất như nhìn thấu cả thế gian. Lúc bọn họ còn chưa quen thân, trước mặt nàng Ân Mạc ít nhiều gì cũng tính là bình thường, sau này, là nàng xui xẻo.

Nàng thừa nhận, ánh mắt của mình đúng là không ra cái thể thống gì. Hoặc nên nói là, người này trời sinh đã có tính lừa gạt, ít nhất, nàng bị lừa cho thương tích đầy mình.

Ân Mạc không buông tay, chỉ nghiêng đầu cọ cọ bên mặt nàng, mái tóc dài như suối rủ trên bờ vai, “Thích Tiên giới không?”

“Bình thường.” Câu này thì là thật, nàng thích cuộc sống không bị ai quấy rầy, đối với nàng mà nói, ở đâu cũng giống nhau. Mới đầu, chẳng qua là nàng không cam lòng, muốn chứng minh giá trị tồn tại của mình, cho nên mới một lòng muốn tu luyện thành tiên.

Sau này, khi nàng trở thành tiên nhân rồi mới phát hiện ra, thực ra tất cả đều giống nhau. Còn chẳng bằng ở lại nhân gian, ít nhất ở đó còn có bạn bè của nàng, không biết có còn cơ hội để gặp Khổng Uyển hay không, còn cả mẹ nàng nữa...

“Có muốn đến chỗ ta không?” Hoa Liên cũng chẳng phải loại người quen bị bắt nạt, từ trước Ân Mạc đã biết điều này, ở nhân gian, rất nhiều chuyện rõ ràng hấn có thể xử lý, nhưng hấn lại không làm vậy. Thứ nhất là vì nàng không thích, thứ hai là vì hấn cảm thấy không nghiêm trọng đến vậy.

Nhưng bây giờ, có lẽ là vị trí hấn dành cho nàng đã khác, hấn không thích nhìn thấy Hoa Liên chịu bất cứ oan ức nào. Cổ tình, hấn lại không phải là người của Tiên giới, chỉ có thể gây ảnh hưởng cho một số người bên cạnh để bảo vệ nàng.

“Không... đoá sen vô căn kia, ta còn chưa nuôi sống được.” Nếu nàng đã hạ quyết tâm thì chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha. Trốn tránh, từ xưa đến nay vẫn không phải là tác phong của nàng.

“Vậy cũng được...” Nếu nàng đã quyết định rồi, Ân Mạc cũng không nói thêm gì nữa. Hấn quay đầu lại nhìn về phía Vạn Thú điện, mở miệng nói, “Ta nghĩ chắc họ cũng đã thương lượng xong rồi, chúng ta đi qua xem một chút đi.” Kết quả hấn chẳng cần phải phí tâm suy nghĩ, bốn người kia mặc dù sống có hơi lâu một chút nhưng đầu óc vẫn còn dùng được, biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm. Đáp ứng điều kiện của hấn với bọn họ không có hại, nếu không đáp ứng, kết quả bọn họ khó mà tưởng tượng được.

Hoa Liên một tay ngoắc lấy cánh tay Ân Mạc, hơi nghiêng người, “Chậm đã.”

“Sao?”

“Long Vương Thái tử kia có lai lịch thế nào?” Người kia hết sức nguy hiểm, nếu như có thể, nàng cũng không muốn tiếp xúc với người như vậy.

“Hắn.. coi như là con của Tổ Long.”

“Đó là cái gì?” Nàng đến giờ còn chưa từng nghe qua cái từ Tổ Long này, có điều nếu đã dùng đến chữ Tổ, lai lịch hẳn là không nhỏ.

“Chính là một loài lạ thôi.” Ân Mạc cười có chút ác ý. Người khác có thể sẽ kiêng dè thân phận đó, nhưng hắn, thực sự là chẳng chút quan tâm.

“Này!” Hoa Liên tỏ ra vô cùng bất mãn với câu trả lời của hắn, giải thích cái kiểu gì thế.

“Yên tâm, gan của hắn quá nhỏ, không dám đụng đến người của núi Vinh Sinh đâu, không cần phải để ý đến hắn.”

“Ân Mạc.” Hoa Liên nghiêng răng xoay người lại, trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Ngươi biết rõ, hắn là đến trả thù, còn là trả thù cho Thương Tinh, đừng có giả ngu với ta.” Thấy ngón tay trắng nõn của Hoa Liên sắp chọc lên đầu mình, Ân Mạc dĩ nhiên không dám giả bộ nữa.

“Ta thế, ta với Thương Tinh không có quan hệ gì cả.”

“Ta mặc kệ ngươi có hay không!” Hoa Liên trừng mắt, rõ ràng không tin hắn, không có gì mà lúc nàng bị Thương Tinh đuổi giết suốt một đường lại không thấy hắn chụp một cái đập chết nữ nhân kia đi. Dĩ nhiên, điều này cũng liên quan đến tính tình của nàng, không phải là Ân Mạc chưa nghĩ đến chuyện nhúng tay, có điều khi đó nàng không cảm kích mà thôi. Lúc này, Hoa Liên lại cố ý quên mất đoạn này.

“Dù gì ta cũng là hòa thượng, vẫn còn rất trong sạch.” Ân Mạc rất vô tội nói.

“...” Hoa Liên hoàn toàn bất lực, da mặt của hắn sao có thể dày đến thế, lời như vậy sao hắn có thể thốt ra khỏi miệng được chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Đánh không trả đòn

“Thương Tinh đã sớm biết thân phận của ngươi?” Ngoài miệng thì nói không quan tâm, trên thực tế, trong lòng nàng vẫn không sao thoải mái nổi, cho nên dứt khoát hỏi thẳng hắn cho xong.

“Trí nhớ của nàng ta về Tiên giới không nhiều lắm, lúc còn ở Tiên giới nàng ta cũng không biết ta.”

“Ngươi chiếu cố nàng ta có thừa, hơn nữa...” Hoa Liên ngừng một chút, liếc hắn rồi nói tiếp, “Ta còn nghe nói ngươi còn ở lại Linh Lung cung hắn một năm” Trí nhớ của phụ nữ thực ra rất kinh người, khi tâm trạng của các nàng không tốt thì ngươi sẽ biết, những chuyện cực kỳ lâu trước đó các nàng cũng có thể nhớ rõ ràng một hai, giờ Ân Mạc cuối cùng cũng có cơ hội được chứng kiến.

“Ta có việc muốn nàng giúp một tay mà thôi.” Ân Mạc vuốt mũi cười khổ.

Hoa Liên nhú mày, Ân Mạc mà còn cần người khác giúp một tay, nàng có chút không thể nào tin được. Nàng nhìn chăm chăm Ân Mạc một lúc lâu, “Có liên quan tới ta?”

Nếu không biết sức ảnh hưởng của Ân Mạc ở Tiên Phật giới, Hoa Liên thực sự sẽ cho là hắn hạ giới đại khái là do phạm sai lầm gì đó, hoặc là giống như vị Phật khác, nhập thế để trải nghiệm. Nhưng còn hắn, hiển nhiên sẽ không làm như vậy. Hắn hạ giới rốt cuộc là vì cái gì, sau một khoảng thời gian dài dây dưa giữa hai bọn họ, đối với nàng mà nói, đã rất rõ ràng.

Những rắc rối giữa hai bọn họ không đơn giản như những gì nàng vẫn nghĩ, ngay từ đầu hắn đã nhắm về phía nàng mà tới.

“Nàng còn phải sống ở Tiên giới, cho nên không thể nói được.” Ngón trỏ của Ân Mạc nhẹ nhàng đặt lên môi dưới của nàng, mỉm cười với nàng, ánh mắt sáng tựa sao trời.

Được rồi, nếu hắn đã nói vậy, Hoa Liên cũng không cưỡng cầu nữa, hắn không nói luôn có lý do của mình, “Ngươi nói trí nhớ của nàng ta về Tiên giới không nhiều lắm, vậy Băng Long kia là thế nào?”

“Một thuộc hạ của Long Vương Thái tử, đặc biệt xuống để chăm sóc cho nàng ta, chuyện ở Tiên giới đều do hắn nói ra, Tiên nhân đã hạ giới thì không

được phép nhớ lại kiếp trước.”

“Người biết sự phụ ta bị dày xuống hạ giới như thế nào không?” Nếu Băng Long đã nhận ra sự phụ của mình, hơn nữa vẫn có ý đồ với ông ấy, chỉ có thể nói có lẽ ở Tiên giới bọn họ đã kết thù.

Ân Mặc lắc đầu, đối với chuyện của những người khác, hắn hoàn toàn không đặt trong lòng.

“Long Vương Thái tử kia và Thương Tình là quan hệ gì?”

“Coi như là... thanh mai trúc mã.” Ân Mặc suy nghĩ một chút, giải thích như vậy. Có điều, Thương Tình với hắn ta cũng không quan trọng đến thế, nhưng dù sao cũng là lớn lên cùng nhau, hắn ta ít nhiều cũng coi Thương Tình là vật sở hữu của mình.

Cũng chính bởi vì hắn nên Thương Tình mới có tính cách cao ngạo lại kiêu căng như vậy, cho dù có đến nhân gian thì cũng không thay đổi được là bao. Chỉ là không có mấy người có thể nhìn thấu tầng mặt nạ lạnh như băng kia của nàng ta mà thôi.

Cho dù không thích, nhưng vật sở hữu của mình bị hủy, vị Long Vương Thái tử kia đương nhiên không thể từ bỏ ý đồ. Hắn cũng không cần phải tự mình đến gặp Hoa Liên, làm vậy, chẳng qua là muốn thử thăm dò Ân Mặc mà thôi.

Đáng tiếc giữa đường lại đụng phải Anh, bởi vì kiêng kỵ núi Vĩnh Sinh nên hắn vẫn không có cơ hội xuất thủ.

“Còn gì muốn hỏi nữa không?”

“Tạm thời không có.” Đáp án của câu hỏi này khiến cho nàng có một chút không hài lòng, cứ cảm thấy Ân Mặc và Thương Tình phải có chút gì đó mới đúng, như thế nàng mới có thể tìm được cớ để đánh tên này một trận, nếu không cứ cảm thấy trong lòng không được thoải mái.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

“Ân Mặc.” Hoa Liên kéo tay hắn lại.

“Sao vậy?”

Hoa Liên không trả lời, nhắm vào bụng hắn tung một quyền, bốp một tiếng, tiếng thịt và thịt tiếp xúc vang lên trầm muộn, khiến cho người ta nghe mà lông tóc dựng đứng. Nàng phẩy phẩy tay, tay đau quá.

Trong một phần ngàn giây đó, khi Ân Mặc kịp phản ứng lại, hắn theo bản năng lựa chọn kiên quyết không thể chống cự. Mặc dù hắn là Phật, còn là một vị Phật có pháp lực cao cường khiến cho vô số tiên nhân phải kiêng kỵ, nhưng hắn vẫn biết đau. Hơn nữa, Hoa Liên còn dùng hết toàn lực cho hắn một quyền.

Trúng quyền xong, Ân Mặc không chút do dự, ngã thẳng lên người Hoa Liên, một tay ôm bụng rên rĩ. Thực sự rất đau... ngũ tạng hình như bị sai vị hết rồi.

“Đau quá...” Ân Mặc ước chừng cao hơn Hoa Liên một cái đầu oằn mình, cả người mềm nhũn hư thoát tựa vào vai nàng, mặt đầy đau khổ.

Hoa Liên vuốt vuốt đầu hắn, tựa như vuốt một con cún nhỏ vậy, “Ngoan, quen rồi sẽ ổn thôi.” Một quyền đánh xuống, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

“...” Để khiến nàng hết giận thật đúng là không dễ dàng, còn phải bị ăn đòn, hy vọng đây là lần cuối cùng, Ân Mặc xoa bụng nghĩ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Ân Mặc, bốn vị kia đồng ý cho Hoa Liên một vị trí ở điện Vạn Thú, hơn nữa còn là hàng đầu. Dù sao Tạc Xi ở Thái cổ cũng là Hung thú nổi danh, cho dù không thể sánh bằng đám Thao Thiết Hồn Độn, cũng là một nhân vật tuyệt đối khiến cho người ta ngưỡng mộ. Là người thừa kế huyết mạch của nó, Hoa Liên đương nhiên là có tư cách hưởng thụ đãi ngộ này.

Dĩ nhiên, vị trí này nàng cũng không thể ngồi không, theo ý tứ của Thanh Long là khi tìm được người thừa kế huyết mạch của Tạc Xi rồi, Hoa Liên sẽ phải thoái vị, dĩ nhiên, việc lựa chọn người thừa kế huyết mạch, đặc biệt là tìm được được người thích hợp để thừa kế huyết mạch Hung thú rất khó, trên dưới một trăm năm khẳng định là không tìm được.

Trong lòng bọn họ cũng đều hiểu, Ân Mặc chỉ cần sự che chở của bọn họ trước mắt mà thôi, dù sao trong vòng trăm năm nữa, Tiên Phật giới và Ma giới còn có một trận chiến, sau này chuyện của Hoa Liên cũng không tới lượt bọn họ ra mặt.

May thay, suy nghĩ của Thanh Long cũng chính xác, đề nghị này của hắn, Ân Mặc cũng không phản đối.

Vậy nên, Hoa Liên cứ thế mà trở thành một phần tử của núi Vĩnh Sinh. Mỗi khi núi Vĩnh Sinh tiếp nạp thêm một thành viên nữa, đều sẽ cử hành một buổi lễ chúc mừng, hơn nữa Hoa Liên còn phải tiếp nhận ban phúc.

Cái gọi là ban phúc chính là để một trong bốn vị Thánh Thú hạ một ấn ký cho phần tử của núi Vĩnh Sinh này, để bảo vệ hoặc tấn công, chỉ cần có kẻ có ác ý tấn công người có ấn ký thì bốn Thánh thú hạ ấn ký đều sẽ biết.

Đây cũng là lý do tại sao bình thường không ai dám động thủ với các loài thú trên núi Vĩnh Sinh, thú tu thành chính quả rất ít, lấy được sự thừa nhận của núi Vĩnh Sinh lại càng ít hơn, bốn Thánh Thú lại rất bao che, nếu kẻ nào thực sự không thức thời thì nên chuẩn bị tinh thần bị bốn Thánh Thú có thực lực

tương đương với Thánh nhân liền thủ giết chết.

Người ban phúc cho Hoa Liên là Huyền Vũ, ban cho lực phòng ngự tuyệt đối của hắn, vốn Hoa Liên muốn nhận sự ban phúc của Bạch Hổ, dù sao trong bốn Thánh Thú, Bạch Hổ có lực công kích mạnh nhất, nhưng Ân Mạc lại không đồng ý.

Về điểm này, Hoa Liên cũng chỉ biết không làm gì được mà tiếp nhận.

Nàng ở lại núi Vĩnh Sinh chờ đến khi hết lễ chúc mừng liền cùng Ân Mạc rời đi, Anh tạm thời muốn ở lại núi Vĩnh Sinh, không quay về cùng với nàng. Mà nàng dù sao cũng còn mang tiên chức. không thể đi quá lâu được.

Không mất bao lâu, tin nàng nhận được sự chấp thuận của núi Vĩnh Sinh đã lọt vào tai của những kẻ có ý đồ, có vài người rõ ràng hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn không dám làm gì hay nói gì. Trước kiềng kệ Sát Sinh Phật, giờ còn phải kiềng kệ bốn vị Thánh Thú trên núi Vĩnh Sinh kia, Hoa Liên này cũng đâu phải cái bánh ngon lành gì, sao lúc nào cũng có người muốn cướp vậy.

Hoa Liên đương nhiên không phải là một cái bánh ngon lành, có điều nàng cũng không thể xui xẻo mãi được, người có xui xẻo hơn nữa thì cũng có lúc đổi vận chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Vẫn không được làm sao bây giờ?

Ranh giới Tứ Hải, tại nơi cấm địa ngay cả Long Vương cũng không thể tùy ý ra vào, Long Vương Thái tử vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười nghe Đông Lâm báo tin tức mới nhất cho hắn.

“Thái tử, Hoa Liên kia không biết có bản lĩnh gì mà lại lấy được sự thừa nhận của núi Vĩnh Sinh, bây giờ động vào ả sẽ không dễ dàng được như vậy.”

“Trời cao có đức hiếu sinh, diệt tiên sẽ tổn hại đến công đức, ta sẽ không giết nàng.” Trên gương mặt tươi cười của Long Vương Thái tử có thêm vài phần âm lãnh. Nếu Hoa Liên không được chấp nhận thì thôi, có tình giờ nàng đã là một phần tử của núi Vĩnh Sinh, hắn lại càng không thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Thái tử có tính toán gì không?”

“Gọi Thủy Đức Tinh Quân tới đây.”

“Được.” Đông Lâm đảo mắt, giờ hắn đã hiểu ý đồ của Long Vương Thái tử.

...

Ân Mạc đưa nàng đến Nam Thiên Môn, lại không đi vào cùng với nàng, nhưng chỉ thế cũng đủ rồi. Có ai không biết đám tiên nhân thích đưa chuyện nhất ở Tiên giới đều từ Nam Thiên Môn mà ra cả, giờ Ân Mạc đưa nàng về, chắc chưa đến ngày mai cả Tiên giới sẽ biết.

Quay lại Bách Hoa Viên, nàng còn chưa kịp đứng vững chân, người của Chân Vũ Đại Đế đã tới.

“Bách Hoa Tiên tử, Chân Vũ Đại Đế mời tiên tử đến điện Chân Vũ.” Tiên nhân kia cung kính hành lễ với nàng, trong ánh mắt lại ít nhiều có chút đồng tình.

Hoa Liên này tự ý rời khỏi Bách Hoa Viên, nhiệm vụ mà Chân Vũ Đại Đế phân phó lại không có ai hoàn thành, lần này, chắc nàng ta sẽ bị phạt không nhẹ.

Đi theo tiên nhân kia đến điện Chân Vũ, vừa mới vào đã thấy hơn một trăm Hoa tiên đang chỉnh tề thành hai hàng, thấy nàng đi vào, không ít Hoa tiên đều lộ ra vẻ mặt giận dữ, ít nhiều đều đem việc mình phải chịu phạt giận chó đánh mèo đến Hoa Liên.

Thấy Chân Vũ Đại Đế đang ngồi đường hoàng trên ghế, Hoa Liên chỉ khẽ gật đầu, “Bái kiến Chân Vũ Đại Đế.” Căn cứ vào quy củ trên núi Vĩnh Sinh, nàng có thể không cần phải thi hành đại lễ quỳ lạy với người ở Tiên giới.

Chân Vũ Đại Đế cũng không soi mói chuyện nhỏ nhặt này, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, “Bách Hoa Tiên tử, ngươi có biết tội của mình không?!”

“Không biết tiểu tiên đã mắc phải tội gì, xin Tiên Đế đại nhân chỉ giáo cho?”

“Tùy ý rời khỏi cương vị công tác còn chưa tính, ta có thể coi là người có lý do riêng, nhưng làm tiên nhân đứng đầu Bách Hoa, thậm chí ngay cả công việc của mình cũng không làm tốt, còn cần người để làm gì!”

“Tiên Đế nói vậy là có ý gì?” Hoa Liên sững sốt, quét qua đám Hoa tiên phía dưới một lượt.

“Tiên giới trung thu minh thảo, hơn một trăm Hoa tiên mà chỉ giao nộp được chưa tới ba ngàn gốc, người làm Bách Hoa Tiên tử như vậy à?!”

“Chuyện này là lỗi của Hoa Liên, xin Tiên Đế trách phạt.” Sai chính là sai, Hoa Liên cũng không có ý trốn tránh trách nhiệm.

“Chuyện xử phạt người để nói sau, trong vòng ba ngày ta cần ba vạn gốc minh thảo, nếu không giao nộp được thì người cũng không cần phải làm Bách Hoa Tiên tử nữa.” Chân Vũ Đại Đế mặt lạnh nói xong, không buồn quay đầu lại đi thẳng ra khỏi điện Chân Vũ, để lại Hoa Liên và đám Hoa tiên kia.

Thấy Chân Vũ Đại Đế đi rồi, đám Hoa tiên kia đều ríu rít đứng lên, tốp năm tốp ba tụ lại thành một nhóm định đi ra ngoài.

Hoa Liên nhìn các nàng một lúc lâu, đột nhiên mở miệng, “Xin đừng bước.”

Chẳng qua là, nàng có nói cũng không ai để ý tới, phải đi thì cứ đi, chỉ có mấy Hoa tiên đã từng đến Bách Hoa viên dừng bước lại nghe nàng nói.

Nhìn đám Hoa tiên đang đi ra ngoài, trên gương mặt Hoa Liên thoáng qua một tia cười lạnh, tay bắn ra, trước mặt các nàng lập tức xuất hiện một bức tường lửa, có người dừng lại, có kẻ lại khinh thường muốn đi thẳng qua.

Có thể tưởng tượng được, kết cục khi chạm phải Nghiệt hỏa là như thế nào.

Nghe tiếng kêu thảm thiết ghê người kia, nụ cười trên mặt Hoa Liên lại càng đậm hơn, nàng quét mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của hơn chín mươi vị Hoa tiên còn lại, nhẹ giọng nói, “Ba ngày, ba vạn gốc minh thảo, tự các người chia nhau mà làm.”

“Chuyện này căn bản là không có khả năng, minh thảo của bọn ta còn để dùng vào việc khác.” Vết xe đổ không đủ để khiến cho các nàng sinh lòng cảnh giác mạnh mẽ, vẫn còn có kẻ mạnh miệng.

“Không giao được minh thảo thì bước lên, nói cho ta biết lý do của các người, yên tâm, ta không phải là người không nói đạo lý.”

Hoa Liên vừa dứt lời, lập tức có mười mấy người đứng dậy, bảy miệng tám lời mở mồm, người thì nói là đã đồng ý cho người khác, người thì nói là trong tay không có nhiều minh thảo như vậy, còn có người thậm chí ngay cả giải thích cũng không có.

Hoa Liên quét mắt qua những người đó, không hề lên tiếng. Trầm ngâm trong chốc lát, nàng hỏi những người không bước ra, “Các người chắc chắn có thể hoàn thành được nhiệm vụ chứ?”

Đào hoa tiên đứng lên hành lễ với Hoa Liên, “Khởi bẩm Bách Hoa Tiên tử, chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn.” Ngay cả trong Bách Hoa Viên của Hoa Liên đếm ra cũng có ngàn gốc minh thảo, trong tay mỗi Hoa tiên cũng không thể không có thứ này. Chẳng qua là Đào hoa tiên tử nói như vậy, nghe vào cũng khiến cho tâm trạng nàng thoải mái.

“Rất tốt, về phần mấy người các người, nếu ngay cả nhiệm vụ này cũng không hoàn thành được, ta thấy chức Hoa tiên này, các người cũng không cần phải làm nữa.”

Vừa nghe vậy, sắc mặt của hơn mười Hoa tiên kia đại biến, bấy giờ lập tức có người đứng dậy chỉ vào Hoa Liên, “Người có tư cách gì nói chúng ta như vậy, thăng tiên mới chỉ mấy chục năm mà cũng xứng để đứng đầu bách hoa?!!!!”

Câu này, chắc là suy nghĩ trong lòng của vô số người đang đứng ở đây, có điều không có mấy ai nói ra mà thôi. Những gì Hoa Liên nói ngày hôm nay đã chạm đến giới hạn cuối cùng của các nàng, cho nên rốt cục cũng có người đứng dậy.

“Tư cách?” Hoa Liên cười hỏi, “Là Bách Hoa Tiên tử, tư cách để bãi nhiệm vài tiên nhân, ta vẫn có chứ, các người cũng có thể phản kháng.” Nói xong, trong tay nàng đột nhiên xuất hiện một luồng khói đục màu đỏ, bên trong còn tỏa ra một thứ mùi ngọt ngào. Sau đó, luồng khói đục kia bay thẳng về phía hơn mười Hoa tiên kia.

Có người muốn né tránh, lại phát hiện ra mình căn bản không tài nào nhúc nhích. Các nàng cho dù có tu hành lâu hơn nữa thì chẳng qua cũng chỉ là tiên nhân bình thường, đứng trước Hoa Liên cũng chỉ là một đứa trẻ con mới tập đi mà thôi, đối phó với các nàng, thậm chí Hoa Liên còn chẳng cần dùng đến Nghiệt hỏa.

Cho đến khi lớp khói mù màu đỏ đã bao bọc lấy các nàng, Hoa Liên mới vỗ tay một cái, “Ba ngày tiếp theo, đành phải làm phiền các vị, xin hãy hoàn thành nhiệm vụ lần này, đừng gây khó dễ cho ta.” Sau đó, Hoa Liên xoay người rời khỏi điện Chân Vũ, để lại đám Hoa tiên kia.

Đám Hoa tiên nhìn nhau, lại nhìn hơn mười đồng nghiệp đã chỉ còn sót lại tiên cốt bên trong tầng khói mù kia, đồng loạt rung mình một cái, các nàng rốt cục cũng hiểu vì sao vị Bách Hoa Tiên tử này chỉ mới lên trời đã lấy được phong hào.

Thân thể của Hoa tiên yếu ớt, pháp lực lại không bằng những tu sĩ khác, chuyện này mọi người đều biết, nhưng vị Bách Hoa Tiên tử này đã phá vỡ suy nghĩ quen thuộc của các nàng, đây mà là yếu ớt sao? Thủ đoạn ngoan độc này đơn giản khiến cho người ta giận sôi. Mười mấy thần hồn bị tiêu diệt, mười mấy tiên thể bị phá hủy, có trời mới biết nếu chọc đến nàng ta lần nữa thì có cái gì đang chờ bọn họ.

Sau khi chứng kiến thủ đoạn của Hoa Liên, cho dù một vài Hoa tiên vẫn còn chút ý đồ gì chẳng nữa thì lúc này cũng không kìm được mà thấy may mắn. May mà lúc đó mình không bước ra như một kẻ ngu ngốc, ít nhất cũng giữ lại được cái mạng nhỏ.

Hoa Liên động thủ, căn bản không để ý đến chỗ dựa của đối phương là ai, dù sao nàng đã đắc tội không ít tiên nhân, mấy vị Tiên Đế nàng cũng sắp đắc tội gần hết, bây giờ lại còn cả Long Vương Thái tử nữa, có thêm mấy kẻ nữa thì cũng chẳng có gì đáng ngại.

“Đào hoa Tiên tử, chúng ta...” Không ít Hoa tiên vây xung quanh Đào hoa tiên tử, trước khi Hoa Liên xuất hiện, người có khả năng trở thành Bách Hoa Tiên tử nhất chính là nàng, trong đám Hoa tiên, nàng vẫn rất có sức thuyết phục.

Đào hoa Tiên tử liếc nhìn những Hoa tiên lúc này còn cười đùa với nàng, giờ chỉ còn dư lại xương khô, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Mọi người làm cho tốt chuyện của mình, ngàn vạn lần chớ để xảy ra sự cố.”

Nghe nàng nói vậy, đám Hoa tiên kia cũng biết không thể trông chờ gì nữa, trong số bọn họ, hậu đãi của Đào hoa Tiên tử là vững chắc nhất, cuối cùng vẫn không thể không chịu thua, vị Bách Hoa Tiên tử mới nhậm chức này sợ rằng không ai có thể áp chế được rồi.

Hoa Liên cũng không biết những gì nàng làm trong điện Chân Vũ đã lọt vào mắt của không ít tiên nhân. Trong số những tiên nhân này, phần lớn là Tiên quân, đều là chỗ dựa phía sau đám Hoa tiên kia.

Bọn họ đến tìm Chân Vũ Đại Đế, đầu tiên là để cầu cạnh, ai cũng biết Chân Vũ Đại Đế tuyệt đối không bao giờ dung thứ cho thần tiên làm việc sai trái. Thứ hai là bất mãn với việc hấn bỏ nhiệm vụ Bách Hoa Tiên tử này, tốc độ Hoa Liên lấy được phong hào quá nhanh chóng, Chân Vũ Đại Đế căn bản không hề thông báo cho bất cứ kẻ nào.

Kết quả, Chân Vũ Đại Đế lại chẳng xử phạt Hoa Liên, bọn họ còn định nói thêm nữa, lại nhìn thấy một màn Hoa Liên động thủ qua kính Thông Thiên của Chân Vũ Đại Đế.

Sau đó, hoàn toàn yên tĩnh, không ai dám mở miệng.

Bọn họ đến cùng thì vẫn là tu luyện vô số năm mới được đến chức Tiên quân, đã biết thủ đoạn của Hoa Liên đáng sợ thế nào rồi. Đừng nói là đám Hoa tiên bình thường kia, cho dù là bọn họ tới chỉ e cũng chưa chắc có thể làm gì được Hoa Liên.

Một tiên nhân được phong hào, lại còn là Bách Hoa Tiên tử yếu ớt nhất, thực lực lại trên cả Tiên Quân bình thường, chuyện này quả thực là khiến cho người ta nghe mà rợn cả người.

Thấy bọn họ không có động tĩnh gì, Chân Vũ Đại Đế mới chậm rì rì mở miệng, “Vài ngày trước núi Vĩnh Sinh có phái người đến thông báo cho Tiên giới, Bách Hoa Tiên tử chính là người thừa kế huyết mạch của Hung thú Tặc Xi thời Thượng cổ, đứng hàng thứ bốn mươi chín trong núi Vĩnh Sinh.”

“Vị Bách Hoa Tiên tử này, quả nhiên, quả nhiên là danh bất hư truyền, danh bất hư truyền ha ha...” Đám Tiên Quân kia không nhịn được cười khan, từng người một ríu rít đứng dậy cáo từ.

Đều đã nói đến nước này, bọn họ cũng chẳng còn mặt mũi nào ở lại.

Cái gọi là chỗ dựa của bọn họ, ngay cả một Bách Hoa Tiên tử cũng không động tới nổi, chứ chưa nói đến chuyện có người đã mơ hồ nhắc tới, Bách Hoa Tiên tử này có quan hệ mật thiết với Sát Sinh Phật của Phật giới. Chưa bàn tới là thật hay giả, tóm lại, Tiên giới lại xuất hiện một vị tiên nhân không thể chọc vào.

Hoa Liên không biết những chuyện đã xảy ra sau khi nàng đi, có thể hoàn thành được nhiệm vụ Chân Vũ Đại Đế giao cho lần này là tốt rồi.

Bách Hoa Viên vẫn không có gì thay đổi, người của Thanh Lam Tiên Đế đã sớm rời đi, đóa sen vô căn trong hồ vẫn y như lúc nàng đi, rõ ràng đang bắt đầu từ từ mọc ra.

Chưa đến trên dưới một trăm năm, đóa sen vô căn này sẽ biến thành một đóa sen có rễ, nhiệm vụ của nàng cũng sắp hoàn thành. Hoa Liên cuối cùng cũng hiểu, tại sao có người lại chỉ thích uống thứ rượu mà mình tốn công mất sức bỏ thời gian ra để ủ. Chỉ có khổ công trả giá thì khi thu được kết quả mới cảm thấy thỏa mãn, nàng đương nhiên cũng như vậy.

Không tới ba ngày, ba vạn gốc minh thảo đã được bày ngay ngắn trước mặt Hoa Liên, trước khi đi, đám Hoa tiên còn sót lại kia, bất kể có thật lòng hay không, toàn bộ đều mang một nụ cười chân thành trên mặt thành khẩn nói với Hoa Liên, nếu có gì phân phó các nàng đương nhiên sẽ không từ chối.

Các nàng mong được tốt lành, Hoa Liên đương nhiên cũng không khước từ, đón nhận ý tốt của bọn họ xong, mang theo ba vạn gốc cây minh thảo đưa đến điện Chân Vũ.

Chân Vũ Đại Đế nhận minh thảo xong cũng không có phản ứng gì đặc biệt, lại dễ dàng để nàng đi, cũng không nhắc lại chuyện nàng đã thất trách. Dù trong lòng nàng có chút không quen nhưng không bị trừng phạt coi như cũng là chuyện tốt.

Chờ Hoa Liên đi rồi, Chân Vũ Đại Đế mới nặng nề thờ dài một tiếng, đừng nói là đám Tiên Quân kia, ngay cả hắn cũng đã coi nhẹ Hoa Liên và Sát Sinh Phật kia. Núi Vĩnh Sinh ư, đó là nơi ai cũng có thể đến được hay sao, chưa bàn đến chuyện còn lấy được sự thừa nhận.

Chương 142: Thiệp mời

Bên trong Bách Hoa Viên, nếu lúc này có người bước vào, ắt sẽ thất kinh, nơi đây vậy mà đã biến thành một biển lửa, ngọn lửa sắc đỏ như máu không có một chút nhiệt độ, bùng lên trên mặt đất. Kỳ quái ở chỗ, hoa cỏ nơi đây hoàn toàn không bị bất cứ tổn thương gì.

Hoa Liên khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, lòng bàn tay mờ lên trên, vô vàn đóa hồng liên nở ra từ lòng bàn tay nàng, sau đó từ từ biến mất. Mỗi lần một đóa hồng liên biến mất, ngọn lửa xung quanh nàng lại vượng thêm mấy phần, thực giống như muốn nuốt trọn cả người nàng vậy.

Sau khi quay về từ điện Chân Vũ lần trước, nàng vẫn ở đây tu luyện, ước chừng cũng hơn một năm, mà trong khoảng thời gian này, không có ai dám tự tiện xông vào Bách Hoa Viên nữa.

Cũng có mấy lần có kẻ xông vào, có điều còn chưa thấy nàng đã bị cả một vườn Nghiệt hỏa thiêu trụi mất tay hoặc mất chân, sau đó, không có ai đến để chịu tội nữa.

Kể từ khi huyết mạch của Tạc Xi tách rời khỏi huyết mạch của bản thân, Hoa Liên bỗng sinh ra một cảm giác rất kỳ quái, giống như là linh khí ở đây với mình không được hòa hợp, mặc dù nàng có thể hấp thụ linh khí để tu luyện, lại cứ cảm thấy như thiếu mất thứ gì đó.

Còn có một chuyện khiến cho Hoa Liên vẫn canh cánh, nàng phát hiện ra lúc mình tu luyện, có chút không khống chế được tâm trạng, một luồng cảm xúc bạo ngược thường sẽ xuất hiện một cách khó hiểu, khiến cho nàng cảm giác như mình dường như sắp nhập ma vậy.

Rõ ràng là không thể sinh ra tâm ma, vậy cảm giác đó rốt cuộc là từ đâu mà tới, Hoa Liên chỉ cảm thấy càng thêm kỳ quái.

Có lẽ, nàng có thể đi hỏi Ân Mạc một chút, người này biết rõ chuyện của nàng, thậm chí còn hiểu về thân thể nàng hơn chính nàng.

Sau khi thu công, cả vườn Nghiệt hỏa biến thành vô số những đóa hồng liên, những đóa sen kia từ từ dung hợp vào nhau, cuối cùng hóa thành một chiếc trâm cài tóc, cánh hoa màu đỏ phảng phất như hồng ngọc lóe lên ánh sáng lay động lòng người. Nàng tiện tay vắn một búi tóc, dùng trâm cố định lại, bấy giờ mới đứng dậy đi về phía hồ nước trong Bách Hoa Viên.

Từ Vi Tiên Đế đã quay về chưa, nàng cũng không biết, có điều tình trạng đóa sen vô căn này càng ngày càng tốt, vốn là nụ hoa, lúc này đã có cánh hoa từ từ bung ra, như vậy chắc không bao lâu nữa sẽ mở ra. Thấy tình hình như vậy, dù thế nào hẳn cũng sẽ vô cùng vui vẻ đúng không?

Mấy ngày sau khi bỏ cấm chế tự mình bày ra bên ngoài Bách Hoa Viên, lục tục có vài tiên nhân đến bái phỏng Hoa Liên, phần lớn đều là những Hoa tiên thuộc quyền cai quản của nàng. Mặc dù từ lần trước đã bị nàng tự mình diệt trừ hơn hai mươi người nhưng số lượng Hoa tiên ở Tiên giới không phải là ít, rất nhanh đã được bổ sung đầy đủ.

Lúc này, cho dù là người mới hay người cũ cũng biết tính tình của người lãnh đạo trực tiếp của mình không được tốt cho lắm, không kẻ nào dám giờ trò đông đánh trước mặt nàng, có điều Hoa Liên căn bản không có bất kỳ yêu cầu nào với các nàng, nàng còn chưa nhằm chán đến mức đi tìm phiền toái như vậy.

Trừ các nàng ra, Anh cũng phái người gửi lời nhắn cho nàng, đại khái là báo bình an. Ở Tiên giới, xa nhau một năm chẳng qua cũng chỉ bằng thời gian một cái chớp mắt, nàng ấy không cần thiết phải làm như vậy, có điều Hoa Liên lại cảm thấy rất vui, có người nhớ đến nàng, có người có thể để cho nàng quan tâm, đó cũng là một loại hạnh phúc chẳng?

Còn nữa chính là nàng nhận được không ít thiệp mời, ở Tiên giới, trừ tu luyện ra, quan hệ cũng là một chuyện rất quan trọng. Đã đến bước làm tiên nhân được phong hào, trên căn bản muốn tiến thêm bước nữa không chỉ đơn giản là có tu vi mà nhất định còn phải cần một mạng lưới quan hệ thật mạnh mẽ mới được.

Nói vậy, càng nhận được nhiều thiệp mời thì có nghĩa là mạng lưới quan hệ của tiên nhân này ở Tiên giới càng rộng, Hoa Liên đương nhiên là không có khả năng đó. Hiện giờ nàng chẳng qua mới đang ở trong giai đoạn được thừa nhận.

Cầm một xấp thiệp mời kia, Hoa Liên có chút nhức đầu, nàng vốn không giỏi lắm về giao thiệp, bắt nàng đến một nơi xa lạ để tham dự yến hội, thực sự có chút khó khăn.

Nhưng nàng lại không thể không đi, dù sao người ta đã nể mặt nàng, nàng cũng phải đón nhận.

Cuối cùng, Hoa Liên dứt khoát nhắm mắt chọn đại một tấm từ trong xấp thiệp. Là thiệp của Đông Hải Long Cung. Con trai thứ năm của Đông Hải Long Vương lấy vợ, lấy đồ đệ của Bích Lưu Tiên Quân. Nói tới vị Bích Lưu Tiên Quân này, nhân duyên ở Tiên giới không phải chỉ tốt ở mức bình thường, ông ta am hiểu chế thuốc, ở Tiên giới có ai bị thương trên căn bản đều thích đến chỗ ông ta, thường xuyên qua lại đã kết giao được không ít bạn bè.

Hoa Liên với bọn họ căn bản là cực kỳ xa lạ, nàng thấy hơi kỳ quặc, tại sao đối phương lại gửi thiệp mời cho mình.

Địa vị của Đông Hải Long Vương ở Tiên giới rất cao, việc vui của con trai ông ta, đương nhiên sẽ có không ít tiên nhân đến chúc mừng, Hoa Liên còn chưa ra khỏi Nam Thiên Môn đã thấy không ít tiên nhân đi về hướng Đông Hải.

Bước chân của nàng không nhanh, một mình đi theo một đoàn người ra khỏi Nam Thiên Môn, nàng phát hiện ra, vị Tiên tướng canh chừng Nam Thiên Môn lại gật đầu mỉm cười với mình, mới vừa nãy có bao nhiêu tiên nhân đi qua như vậy cũng đâu có thấy hấn lộ ra chút biểu cảm nào, hơn nữa còn chuyên trị hếch mũi lên mà đối diện với người khác, tư thế kia không phải phách lối ở mức bình thường, cổ tình đám tiên nhân đi qua lại còn chào hỏi với hấn.

Hoa Liên sững sốt một chút, cũng gật đầu một cái, cho đến khi đi rất xa rồi, nàng vẫn cảm thấy có chút khó hiểu.

“Thủ lĩnh, nàng chính là Bách Hoa Tiên tử đúng không, ta nghe nói quan hệ của nàng ta và Sát Sinh Phật không cạn, là thực hay giả vậy?” Chờ đám tiên nhân đã đi hết rồi, mấy tên tiên binh đứng một bên đều bu lại.

“Ta biết, hôm đó ta còn thấy Sát Sinh Phật tự mình đưa nàng về đây. Có điều ta thấy vẻ ngoài của nàng ta cũng đâu đến mức, kém xa Thanh Lam Tiên Đế.” Mặc dù không ai nói, nhưng từ rất lâu trước đó bọn họ đều biết rõ trong lòng, nếu không phải Sát Sinh Phật đang ở Phật giới, không thể phạm giới, hấn và Thanh Lam Tiên Đế sẽ ở bên nhau.

“Vớ vẩn, Sát Sinh Phật căn bản không để mắt đến Thanh Lam Tiên Đế, ta lại thấy Bách Hoa Tiên tử này không tệ.”

Nghe thuộc hạ mỗi người một câu thiếu chút nữa cãi nhau, vị Tiên tướng hai chân bắt chéo ngồi trên ghế ngọc neho mắt nhìn về phía xa, một lúc lâu mới lười nhác mở miệng, “Chuyện ở Tiên giới, đừng bàn luận linh tinh.”

“Được rồi thủ lĩnh, ngài quen biết Sát Sinh Phật lâu nhất, tin tức bên ngoài đang đồn rớt cuộc là thật hay là giả vậy?”

Đối với vị lão đại này, đám tiên binh không kẻ nào dám chậm trễ, nếu không phải là lão nhân gia hấn phạm sai lầm thì đã không bị cách chức đến đây trông chừng Nam Thiên Môn.

Cho dù bị cách chức, Tiên giới vẫn không có kẻ nào dám không nể mặt hấn, đây chính là một kẻ liều lĩnh, tiên nhân có thể khiến hấn đề ý, trong Tam giới đếm trên đầu ngón tay cũng không vượt quá năm người. Nếu không phải tính tình của hấn quá tệ, với sự cống hiến của hấn cho Tiên giới, cho dù có phong Tiên Đế cũng dư dả.

“Ta làm sao mà biết được, ta cũng đâu phải Sát Sinh Phật.” Vị Tiên tướng kia rung chân, chiếc ủng màu bạc để mềm lóc lên một tầng sáng nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết là không phải thứ bình thường.

Có thể nói, một đôi ủng của hấn còn đắt giá hơn cả một bộ tiên y của người khác.

“Aiz, thủ lĩnh, ngài định đi đâu vậy?” Thấy nam tử đứng dậy bước ra ngoài, vài gã thuộc hạ của hấn vội vàng đi theo.

“Đến Đông Hải dự hôn lễ của con sâu con kia, hà hà.” Nam tử nhe răng cười một tiếng với đám thuộc hạ, hàm răng trắng bóc khiến cho người ta phát lạnh trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Trùng hợp?

Một luồng sáng bạc chọt lóe lên dưới chân vị Tiên tướng kia, người đã đi mất dạng. Đám tiên binh quay ra nhìn nhau, cuối cùng nuốt một ngụm nước bọt, ai đi làm việc này, chuyện này, bọn họ cũng không quản được. Muốn nhức đầu thì cũng là việc của Đông Hải.

Ngày vui của thái tử Đông Hải, khắp hải vực đâu đâu cũng thấy lính tôm tướng cua, xuyên qua các tiên nhân khác tới tới lui lui, phàm là người cảm thiệp mời đến, từ xa đã có người ra tiếp đón. Nếu không có thiệp mời thì được khách khí mời ra ngoài.

Đến nghênh đón Hoa Liên là một con cá chép tinh, mặc một thân váy hoa sen hồng vàng đan xen, mái tóc đỏ được buộc gọn sau gáy, chưa cất tiếng nói đã nở nụ cười, “Hong Lý cung nghênh Bách Hoa Tiên tử.”

“Xin chào.” Hoa Liên khẽ gật đầu, trên mặt mang theo một nụ cười khách sáo.

“Mời đi theo ta.” Con cá chép tinh kia xoay người dẫn nàng về phía Long Cung, dưới chân, từng vệt bọt nước bắn ra.

Hoa Liên vừa đi theo nàng ta về phía trước, vừa quan sát cảnh sắc xung quanh. Nơi đây biển, những con trai ngọc ánh sắc xanh mờ mờ khấp khểnh, đám trai tinh cao hơn một thước nhảy múa bên trong, trong vô trai còn có viên ngọc trai to bằng miệng chén, tản mát ra từng luồng ánh sáng nhu hòa. Xung quanh vô trai còn có một bầy cá nhỏ đỏ vàng đan xen, con này cắn đuôi con kia, lòng vòng bơi lên rồi lại bơi xuống.

Đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy đủ những màn trình diễn, khiến cho Hoa Liên được mở mang tầm mắt.

Đi dưới đây biển không bao lâu, từng tòa Thủy Tinh Cung cao lớn xuất hiện trước mắt nàng. Còn chưa tới cửa đã thấy không ít tiên nhân ra ra vào vào, bên cạnh bọn họ còn có những nhân ngư xinh đẹp ăn mặc hồ hang làm bạn.

Hoa Liên được mời vào trong tòa cung điện lớn nhất, bên trong đã có không ít người, đều tùm nập tùm ba một chỗ nói chuyện phiếm. Thấy Hoa Liên đi tới, phần lớn đều hiếu kỳ nhìn chăm chăm nàng, nhưng không có ai đến bắt chuyện.

Sau khi Hồng Lý dẫn nàng đến chỗ ngồi, Hoa Liên liền ngoan ngoãn ngồi trước cái bàn thủy tinh, nhìn chiếc bàn bày đầy quả tiên cùng với một vài loại quả quý hiếm đặc sản của Đông Hải.

Hồng Lý cũng là người có mắt nhìn, thấy sau khi Hoa Liên đến đây không hề tìm những tiên nhân khác nói chuyện phiếm mà chỉ ngồi một mình, sợ nàng lúng túng nên dứt khoát đứng bên cạnh phụng bồi.

Mỗi khi Hoa Liên đưa mắt nhìn đến vị tiên nhân nào, Hồng Lý đứng bên cạnh sẽ giới thiệu cho nàng thân phận của những tiên nhân đó. Những tiên nhân mà nàng ta biết xác thực không ít, có thể thấy địa vị của nàng ta ở Long Cung hẳn là không quá thấp, nếu không, nàng ta không thể biết đến những người đó được.

“Tiên tử, Bích Lư Tiên Quân đến rồi, chính là vị kia.” Hồng Lý nhỏ giọng nói bên tai Hoa Liên.

Hoa Liên nhìn theo ánh mắt của nàng ta về phía cửa, một nam tử mặc áo choàng màu xanh đập mắt xanh chập rờn nhẹ nhàng bước vào, người nọ búi tóc cao thẳng, mặt trắng không râu, ánh mắt cũng vô cùng ôn hòa.

Sau khi Bích Lư Tiên Quân bước vào, hầu hết tất cả tiên nhân đều đứng dậy từ chỗ ngồi của mình, rồi rít gập đầu vãn an với ông ta.

Hoa Liên cũng đứng dậy theo bọn họ, mặc dù không quen biết ông ta, nhưng đại danh của Bích Lư Tiên Quân nàng cũng đã từng nghe qua. Bích Lư Tiên Quân vội vàng chào hỏi với những tiên nhân kia, không hề chú ý đến Hoa Liên, có điều lại có người khác để ý đến nàng.

“Bách Hoa Tiên tử, đã lâu không gặp.” Thanh âm này thu hút sự chú ý của mọi người, người mới đến cũng thực khiến người ta chú ý.

Hoa Liên nhìn người tới là ai, giật mình trong lòng, không ngờ Đông Lâm cũng đến. Đông Lâm bay thẳng về phía nàng, về phần những tiên nhân khác, hẳn ngay cả liếc nhìn cũng chẳng buồn liếc.

“Không biết Đông Lâm Tiên Quân có gì chỉ giáo?” Hoa Liên ngược mắt, mặt không thay đổi hỏi. Giờ nàng không giống hồi mới thành tiên nữa, khi đó nàng ý có Ân Mạc đứng một bên nên mới dám đối nghịch với Đông Lâm, giờ không có Ân Mạc, Đông Lâm này cũng chưa chắc đã là đối thủ của nàng, có điều, thận trọng một chút vẫn tốt hơn.

“Chỉ giáo thì không dám, tiên tử khí sắc không tệ, xem ra Tiên giới dạo này rất yên bình.”

“Nhờ phúc của ngài.” Hai người vừa đứng gần nhau đã thu hút không ít ánh nhìn của các tiên nhân khác, phần lớn tiên nhân đều không muốn đắc tội với Đông Lâm, chỉ nhìn từ xa. Dù gì Đông Lâm cũng cũng không có ý định phá hỏng hôn lễ này nên chỉ âm u cười với nàng một tiếng, sau đó quay người đi về phía Bích Lư Tiên Quân. Thấy hắn thấp giọng hàn huyên với Bích Lư Tiên Quân, ánh mắt của chúng tiên mới dần dần rời khỏi người Hoa Liên.

Hoa Liên ngồi một bên lẳng lặng trầm ngâm, Đông Lâm đã tới, không biết vị Long Vương Thái Tử kia có tới hay không, dù sao hắn cũng có chút quan hệ với Tử Hải Long Vương, trước mắt, nàng vẫn chưa muốn chống lại người kia.

Đội khách khứa đến đông đủ, Đông Hải Long Vương cuối cùng cũng mang theo một đám long tử xuất hiện. Long Vương này mới nhìn trái lại trông rất trẻ, cũng chỉ mới ba mươi, trên đầu có một cặp sừng rồng, cặp mắt phượng hẹp dài, sau khi quét qua các vị tiên nhân trong đại điện mới cất bước không nhanh không chậm đi tới, “Đa tạ các vị đã tới tham gia tiệc cưới của tiểu nhi.”

Rõ ràng là một câu khách sáo, nhưng ông ta nói lại như là mời người tới đây là nể mặt người vậy, nghe vào không thể thoải mái nổi. Có điều những tiên nhân kia chắc hẳn cũng đã quen, không có ai để lộ ra vẻ bất mãn gì cả.

Hoa Liên nhớ đến lịch sử lên ngôi của vị Đông Hải Long Vương này, đại khái cũng hiểu ra tại sao đám tiên nhân mũi cao đến trời này lại khách khí với ông ta như vậy.

Bích Lư Tiên Quân là thông gia của Đông Hải Long Vương nên được ngồi ở ghế trên, hai người song song ngồi cùng một nơi, nhìn Ngũ Thái tử dẫn tân nương bước từng bước tới.

Tân nương mặc một thân áo cưới màu đỏ, đầu cúi thấp, không sao nhìn rõ được nét mặt của nàng. Vị Ngũ Thái tử kia thì ngược lại, không hề có tí dáng dấp nào của người sắp thành thân, mặt đầy vẻ khổ sở oán hận.

“Phụ thân.” Tân nương và Ngũ Thái tử bước đến trước mặt Đông Hải Long Vương và Bích Lư Tiên Quân, còn chưa hành lễ, tân nương kia bỗng đột nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào Bích Lư Tiên Quân.

Ánh mắt của Bích Lưu Tiên Quân lạnh lẽo, “Tiểu Nhựt, sau khi gả vào Long Cung, con phải tự lo liệu cho bản thân thật tốt, ở đây không thể giống với Tiên giới được, phải giữ quy củ, biết chưa?”

Bạch Nhựt nhìn Bích Lưu Tiên Quân một lúc lâu, nếp nhăn khi cười bên khóe miệng hằn sâu, trong mắt là nỗi bí ai không thể xóa nhòa, nhẹ giọng lên tiếng, “Con biết rồi.” Nàng không nên chờ mong, thế nhân đều muốn được thành tiên, có ai biết được, làm tiên cũng thân bất do kỷ.

“Long Cung nào có nhiều quy củ như vậy, đừng nghe cha ngươi.” Đông Hải Long Vương cười nói, “Tiểu Nhựt nếu đã gả vào Long Cung rồi, thì đó chính là phúc phận của Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ, con phải đối đãi với Tiểu Nhựt thật tốt, biết chưa?”

“Dạ, phụ vương.” Ngũ Thái tử gật đầu, nhân cơ hội liếc trộm Bạch Nhựt bên cạnh một cái, thấy nàng vẫn mặt không thay đổi, sắc mặt lại càng khô sẫm hơn.

Hôn lễ lần này dựa theo quy củ của Long tộc mà cử hành, trước mặt Bạch Nhựt có một chiếc ly sứ nhỏ, bên trong đổ đầy một thứ chất lỏng màu vàng nhạt. Sau khi chiếc ly kia được bưng ra, khắp Long cung đều được bao phủ bởi một hương thơm lạ lùng.

Nữ tử được gả vào Long Cung, đều sẽ được Long Tổ chúc phúc, máu của Kim Long Ngũ Trảo này là đại diện cho nghi lễ cao nhất của Long tộc.

Bạch Nhựt nâng chiếc ly lên, nhìn chăm chăm một lúc lâu vẫn không có ý uống vào. Bích Lưu Tiên Quân dường như có chút bất mãn với hành vi của con gái, ho nhẹ một tiếng, “Tiểu Nhựt!”

“Phụ thân, tại sao con cứ cảm thấy, chàng vẫn còn ở đây?!” Bạch Nhựt nhìn Bích Lưu Tiên Quân, đó là một ánh mắt đã hoàn toàn mất đi sức sống.

“Tiểu Nhựt, chú ý thân phận của ngươi!” Những lời nói không đầu không đuôi này của Bạch Nhựt khiến cho ánh mắt của Bích Lưu Tiên Quân trở nên lạnh lẽo, tựa như những lưỡi dao băng, hiển nhiên là ông ta hiểu con gái mình định nói gì.

“A, thân phận, cha cho là con quan tâm sao, đã bao nhiêu năm như vậy rồi, cha không cho con rời khỏi Bích Lưu Cung nửa bước.” Bạch Nhựt nghiêng đầu nhìn về phía Ngũ Thái tử, nói tiếp, “Nếu như không lấy hấn, con có thể thoát khỏi cha được sao?”

Vốn tưởng là đến tham dự hôn lễ của Long Tộc, kết quả tân nương đột nhiên tuôn ra một câu kỳ quặc như vậy, sắc mặt Long Vương nhất thời vô cùng khó coi. Nhưng tiên nhân được mời đến thì lại hào hứng vô cùng.

Bích Lưu Tiên Quân đã bao giờ bị bia miệng cắn nuốt, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua. Bích Lưu Tiên Quân hiển nhiên không ngờ tới đứa con gái vẫn luôn răm rắp nghe theo ông ta đột nhiên lại trở nên không hiểu chuyện như vậy, nàng nói ra như thế, một khi Long tộc truy cứu, vấn đề sẽ hết sức nghiêm trọng.

Bề ngoài nhìn vào, ông ta rất được các tiên nhân tôn kính, nhưng ông ta và loại nhà giàu của Tiên giới như Long Cung này không thể đánh đồng, trong lòng ông ta vô cùng coi trọng hôn lễ lần này, tuyệt đối không thể để chuyện này thất bại.

Đáng tiếc, càng muốn như vậy, lại càng có người muốn đối nghịch với ông ta.

Bích Lưu Tiên Quân còn chưa nghĩ xong nên giải quyết bầu không khí lúng túng này thế nào, đã có người nhảy ra gây rối trước. Người gây rối lại còn là một gương mặt rất quen thuộc, Hoa Liên nhớ lúc này đi qua Nam Thiên Môn còn gặp qua hắn.

Là vị Tiên tướng giữ cửa kia.

Thấy hắn một cước đá đá bay thủ vệ của Long Cung mà tiến vào, Hoa Liên có thể xác định, hôn lễ này sợ là sẽ không tiến hành được nữa. Tình hình trước mắt, có khi còn thủ vị hơn cả hôn lễ. Nàng cứ thế ngồi yên tại chỗ, ăn hoa quả, vô cùng hứng chí nhìn tình thế trở nên hỗn loạn.

“Yến Cửu Vũ, ai cho phép ngươi tới đây.” Thấy người này, thái độ của Bích Lưu Tiên Quân thay đổi, không hề trấn định như lúc trước, chỉ vào người đứng ở cửa lớn giọng trách cứ.

“Uầy, ta mới rời khỏi có mấy ngày thôi, Long Cung đã đổi lại quy củ rồi sao, ta còn không thể vào?” Yến Cửu Vũ nhướn cao cặp mày kiếm, thái độ với Bích Lưu Tiên Quân tuyệt đối không thể cho là khách khí.

“Ngươi...” Bích Lưu Tiên Quân cũng biết quan hệ của hắn với Long Cung, đối phương nói vậy, ông ta căn bản không thể phản bác được. Nếu là ngày thường, ông ta đương nhiên sẽ không chủ động cãi cọ với Yến Cửu Vũ, nhưng chuyện của Bạch Nhựt khiến cho ông ta nhất thời không khống chế được tâm trạng, giờ hối hận đã chẳng kịp, Yến Cửu Vũ căn bản không phải loại người biết giữ thể diện cho người khác.

“Bích Lưu Tiên Quân, ta thấy Tiểu Nhựt chắc hẳn là vẫn chưa chuẩn bị xong, hôn sự này vẫn nên bỏ đi thôi.” Đông Hải Long Vương trừng mắt nhìn Yến Cửu Vũ, khách sáo nói với Bích Lưu Tiên Quân. Con trai

ông ta cũng không phải là không có ai thêm lấy, chẳng đáng phải mất mặt ở đây.

“Long Vương, Tiểu Nhựt không có vấn đề gì hết, chắc là do gần đây có hơi bị áp lực, hôn lễ hoàn toàn có thể tiếp tục.”

“Ta thấy Tiểu Nhựt là bị ngươi ép thì có, muốn bám vào Long Cung đến thế, sao ngươi không tự đi mà lấy.” Yến Cửu Vũ nhanh chóng bước vào, vậy mà chẳng ai tiến lên chặn lại.

“Cửu Vũ, đệ im đi. Bạch Nhưộc, ta hỏi ngươi, ngươi có muốn gả vào Long Cung của ta không? Chỉ cần ngươi mở miệng, ta sẽ không cưỡng ép ngươi.” Long Vương cuối cùng cũng mở miệng, có điều thái độ của ông ta với Yến Cửu Vũ cũng rất đáng để nghiền ngẫm.

Bạch Nhưộc liếc nhìn Yến Cửu Vũ bên cạnh, nàng không trả lời câu hỏi của Long Vương mà nhìn thẳng vào Bích Lư Tiên Quân, “Phụ thân, người có dám thề với trời, Lạc Lâm Cửu đã chết rồi không?”

Hoa Liên buông chén rượu trong tay, cười. Không biết đây là trùng hợp hay là cố ý, nàng cuối cùng cũng nghe được tên của sư phụ ở Tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Thiên tướng chấp pháp

Ở Tiên giới này bất cứ một tiên nhân nào, tư lịch cũng phải hơn vạn năm, theo lý, thời gian Lạc Lâm Cửu thành tiên cũng không lâu, không đến nỗi mà mọi người đều biết. Nhưng Hoa Liên đề ý, bên trong đại điện này, hầu hết các tiên nhân đều có phản ứng với cái tên này.

Xem ra, vị sư phụ này của nàng thực sự đã gây ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì đó ở Tiên giới rồi.

“Bạch Nhưộc, cái tên của đứa nghịch đồ đó, ta không muốn nghe từ miệng con thêm một lần nào nữa!”

“Con không cần biết chàng đã làm chuyện đại ác vô cùng gì, con chỉ muốn biết, chàng có còn sống hay không?” Bạch Nhưộc nhìn đắm đắm vào phụ thân mình, không chịu khuất phục. Hai tay siết thành nắm đấm, vẫn không thể ngăn nổi cơ thể đang run lên từng chập. Đáp án này, nàng đã chờ rất lâu rồi.

“Đáp án này, có lẽ có người có thể nói cho Bạch Nhưộc tiểu thư đây.” Không đợi Bích Lư Tiên Quân mở miệng, đột nhiên bên cạnh đã có người chen vào nói. Hoa Liên nhìn về phía người nọ, người đó cũng đang nhìn nàng.

“Là ai?”

“Nghe nói sư phụ ở nhân gian của Bách Hoa Tiên Tử tên là Lạc Lâm Cửu, Bách Hoa Tiên tử, ta nói có đúng không?” Đông Lâm đứng giữa đám người mỉm cười với nàng. Trong nụ cười sáng lạn kia mang theo sự lạnh lẽo thấu xương.

Lời của Đông Lâm khiến cho sự chú ý của mọi người đều tập trung hết lên người Hoa Liên, ánh mắt của Bích Lư Tiên Quân lại càng sắc bén như một lưỡi dao.

Bạch Nhưộc hất bàn tay của vị hôn phu đang túm lấy cánh tay nàng, vọt về phía Hoa Liên, nắm chặt lấy tay nàng, “Ngươi biết chàng ở đâu phải không, phải không?”

Là phải hay không, trước mắt Hoa Liên không biết nên trả lời thế nào. Toàn bộ tiên nhân ở đây đều đang nhìn nàng, chờ nàng trả lời. Đông Hải Long Vương, Bích Lư Tiên Quân, còn cả Yến Cửu Vũ kia nữa, ánh mắt của ai cũng bất thiện.

Đông Lâm cũng giới tính toán, đẩy nàng ra đứng mũi chịu sào. Trả lời ra sao thì chuyện ngày hôm nay cũng chẳng thể tốt lành gì.

Hoa Liên đẩy tay của Bạch Nhưộc ra, xa cách mà lễ độ mỉm cười với nàng ta, “Sư phụ quả thực vẫn còn sống, nếu Bạch tiểu thư còn gì muốn biết, chờ chuyện hôm nay được xử lý thỏa đáng, có thể đến Bách Hoa Viên tìm ta.”

Nếu lập tức nói tung tích của Lạc Lâm Cửu cho nàng ta biết, nàng tuyệt đối sẽ trở thành cái gai trong mắt Đông Hải Long Vương, nàng còn chưa ngu đến mức độ như vậy. Về phần thu dọn cục diện hôm nay thế nào, hoàn toàn chẳng liên quan đến nàng.

Lấy được đáp án này, Bạch Nhưộc lại bình tĩnh trở lại, nàng xoay người quỳ phịch xuống đất dập đầu ba cái với Đông Hải Long Vương, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt kiên quyết, “Long Vương, thực xin lỗi, ta không thể lấy Ngũ Thái tử được.”

“Bạch Nhưộc, ngươi can rở quá rồi đấy!” Đông Hải Long Vương nhắm mắt không nói gì, Bích Lư Tiên Quân thì mặt đầy vẻ dữ tợn.

“Phụ thân, cảm ơn người bao năm qua đã ở bên chăm sóc, người cứ coi như không có đứa con gái này đi.”

“Người đâu, đưa nàng về Bích Lư Cung giam lại cho ta!!” Bích Lư Tiên Quân giờ phút này đã bị Bạch Nhưộc kích thích đến mất đi lý trí, về phần hôn sự, sớm đã quăng ra sau gáy.

Huống chi, cho dù ông ta đồng ý, dưới tình hình trước mắt, Đông Hải cũng sẽ không đồng ý. Vốn tưởng là một chuyện vui, ai ngờ lại lấy phương thức

như vậy để hạ màn.

Bạch Nhược cuối cùng vẫn bị người của Bích Lưu Tiên Quân bắt giam lại, đứng trước mặt cha mình, sự phản kháng của nàng quá mức yếu ớt. Trước khi đi, nàng vẫn nhìn Hoa Liên, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng.

Yến Cửu Vũ muốn cản lại, chỉ có điều bị Đông Hải Long Vương chế trụ, không để cho sự tình trở nên càng khó thu thập.

Về phần “đầu sỏ” như Hoa Liên, ăn uống no đủ xong, đang chuẩn bị phải đi.

“Bách Hoa Tiên tử xin dừng bước.” Tiên nhân nào có mắt đã sớm rời khỏi Long Cung, lúc nàng định đi, trong đại điện chỉ còn khoảng mười mấy tiên nhân ở lại.

Mới vừa đi được mấy bước đã bị Long Vương cản lại.

Vị Long Vương đại nhân trước mặt này tuy rằng mặt thì mỉm cười, nhưng trong mắt lại không có lấy chút ý cười, nàng cũng không nghĩ là đối phương chặn mình lại chỉ để nói chuyện phiếm.

“Long Vương có gì chỉ giáo?”

“Bách Hoa Tiên tử có thể nói cho rõ ràng tin tức của Lạc Lâm Cửu được không?”

“Dĩ nhiên rồi, trước khi ta phi thăng, sư phụ vẫn còn ở Nhân gian. Nếu Long Vương muốn ôn chuyện với sư phụ, có thể hạ giới đi tìm lão nhân người. Vậy bây giờ ta đi được chưa?” Hoa Liên không chút do dự cho Long Vương đáp án mà ông ta muốn, về phần nàng nói thực hay giả thì phải để những người đó tự mình phán đoán.

Hoa Liên nói vậy, trái lại khiến cho những kẻ khác lộ ra vẻ do dự, không ai biết câu này của nàng có mấy phần là thật.

“Xin cứ tự nhiên.”

Dõi mắt nhìn Hoa Liên bước đi, Yến Cửu Vũ cuối cùng cũng thoát khỏi sự kiểm chế của Long Vương. Hắn quét mắt qua vị tân lang hạt chưa kịp nói được câu nào trong ngày hôm nay, để lại hai chữ, đáng đời.

Đường về giống y như những gì nàng đoán, không hề yên ả một tí nào. Hết đám này đến đám khác chặn đường, muốn biết tung tích của Lạc Lâm Cửu. Hoa Liên vô cùng dễ nói chuyện lặp lại những gì đã nói ở Long Cung vô số lần, bấy giờ mới đuổi được hết đám người đó đi.

“Bách Hoa Tiên tử, gạt người là không đúng đâu.” Mắt thấy đã đến Tiên giới, kẻ cản đường cuối cùng cũng xuất hiện.

“Đông Lâm Tiên Quân sao lại biết ta đang gạt người chứ?”

“Chuyện ở nhân gian ta vẫn biết được một hai, hẳn rốt cuộc là đang ở đâu, sợ là chỉ có chính Bách Hoa Tiên tử người biết đúng không?”

“Tiên Quân rốt cuộc định nói gì?”

“A a, phản nghịch lại Tiên giới, kẻ nào cũng phải diệt, ta tin Bách Hoa Tiên tử đến thời điểm mấu chốt sẽ đại nghĩa diệt thân đúng không?” Đông Lâm Tiên Quân đây thâm ý nhìn Hoa Liên một cái.

“Thân là tiên nhân, đương nhiên phải giữ gìn quy củ của Tiên Giới, có điều chuyện này hình như còn chưa tới lượt Tiên Quân người đến quản thì phải?”

Cuối cùng cũng không phải nhìn cái mặt khiến cho người ta phát ngán kia của Đông Lâm, tâm trạng cũng Hoa Liên cũng tốt hơn không ít. Vốn định ra ngoài đi dạo thả lỏng một chút, kết quả còn chưa ngấm nghĩa được gì không dung lại chọc phải mớ phiền phức này.

Sau khi quay trở lại Bách Hoa Viên, dứt khoát khóa vườn, trừ mấy Hoa tiên thuộc hạ ra, nàng không gặp ai hết.

Hôm nay, Hoa Liên còn đang ở trong vườn trồng cây dương, đột nhiên thấy một toán người xông vào, đám tiên nhân kia kẻ nào kẻ nấy cả người đầy sát khí, nàng chưa từng gặp qua người nào bao giờ.

“Bách Hoa Tiên tử, chúng ta đến để điều tra về tội tiên Lạc Lâm Cửu, xin hãy nói tung tích của hắn cho chúng ta biết.”

Hoa Liên buông hạt giống linh thụ trong tay xuống, đứng dậy, “Các vị là?”

“Thiên tướng chấp pháp của Tiên Giới.”

Danh hiệu này Hoa Liên cũng không xa lạ, Anh đã từng nhắc qua với nàng, ở Tiên giới, tốt nhất đừng nên xung đột với những người này. Phạm là tiên nhân rơi vào tay bọn hắn, hầu như không có cơ hội để trốn thoát.

Xem ra sư phụ nàng đã từng may mắn trốn thoát, đáng tiếc, qua lần này, lại lọt vào tầm ngắm của bọn họ.

Hoa Liên rất phối hợp, nàng cũng không có thực lực một mình chơi với một đám Thiên tướng chấp pháp như vậy, nhưng chuyện đó chẳng hề ảnh hưởng

đến việc nàng nói dối. Nếu Diêm Vương không muốn đắc tội triệt để với Ân Mạc, vậy hắn cũng sẽ không khai ra tung tích của Lạc Lâm Cửu, như vậy mấy vị này cũng sẽ chẳng ngờ tới, Lạc Lâm Cửu lại sống ở Địa phủ.

Chờ qua con phong ba này, nàng phải đến Địa phủ thăm một chuyến, có điều hiện giờ mới qua có vài năm mà thôi, sự phụ hắn cũng không khôi phục nhanh đến thế.

Thiên tướng chấp pháp cũng chỉ đến chỗ nàng để tìm hiểu tình hình, sự nhiệt tình tiếp đãi lại cực kỳ phối hợp của Hoa Liên khiến tâm trạng của bọn họ không tồi, cũng không gây khó dễ cho nàng. Hồi xong là đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145

Bách Hoa Viên cuối cùng cũng hiếm khi có được một khắc thanh tịnh, lại ít nhiều khiến cho nàng cảm thấy có chút cô quạnh. Đặc biệt là cả ngày cứ nhìn về phía đóa sen đang dần dần nở rộ kia, tâm trạng tốt được mới là lạ.

Sen không rõ giờ đã mọc rễ, đáng tiếc đến giờ Tử Vi Tiên Đế vẫn chưa thấy xuất hiện. Nếu như có thể nhìn thấy cảnh này, hắn chắc sẽ rất vui vẻ.

Hoa Liên đứng bên cạnh hồ, nhìn từng tầng cánh sen tỏa ra sắc tím thắm, nếu nàng không đếm nhầm, tổng cộng là chín tầng, cũng chính là sen cửu phẩm.

Giờ đám linh hoa dị thảo ven hồ phần lớn đã chết héo hết, càng muốn nở rộ lại càng cần đến tiên linh khí thuần khiết, nếu bông sen này muốn nở hoàn toàn, e là cả vườn hoa này cũng không đủ dùng.

Hoa Liên bị chặn lại bên ngoài hành cung của Tử Vi Tiên Đế, người bên trong nói Tiên Đế vẫn chưa về, nàng lại không nghĩ như vậy, hoặc có lẽ Tiên Đế đại nhân chẳng qua là không muốn gặp nàng mà thôi.

“Tinh quân, ngài đi thông thả.” Đứng vào lúc Hoa Liên vừa mới đi chưa được mấy bước, một lão già bước ra từ bên trong.

Hoa Liên dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn lão, trong ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc. Tiên nhân kia khi đi lướt qua người nàng bỗng dừng bước lại, xoay người mỉm cười với nàng, “Bách Hoa Tiên tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Các hạ là?”

“Tại hạ Thủy Đức Tinh Quân.”

“A, ngưỡng mộ đã lâu.” Nàng biết gương mặt này, hôm đó ở Địa phủ, nếu không phải là Địa Tạng Vương cản lão ta lại, chỉ sợ lão đã tìm nàng liều mạng. Giờ mặc dù có thể bình tĩnh chào hỏi với nàng, trong lòng chắc đã hận không thể xé xác nàng ra. Quay đầu lại nhìn tòa cung điện cao vút đằng sau, Hoa Liên cười lạnh nơi đáy lòng.

Tử Vi Tiên Đế quả nhiên là một kẻ thực tế, còn chưa lợi dụng xong đã muốn hất cẳng nàng ra rồi. Có điều, trên đời này lại có bữa ăn nào miễn phí hay sao?

Máu của nàng, là vô cùng quý giá.

Một mình quay lại Bách Hoa Viên, còn chưa bước vào đã thấy mấy gã Tiên tướng bước ra từ địa bàn của nàng, dẫn đầu vẫn là Yến Cửu Vũ vừa mới gặp cách đây không lâu kia.

Ánh mắt hắn nhìn Hoa Liên rất phức tạp, không ngờ tới nàng lại là đồ đệ của Lạc Lâm Cửu. Nói ra thì, vạn năm trước, hắn và Lạc Lâm Cửu cũng coi như là bạn tốt, chỉ tiếc....

“Mấy vị đây là?” Hoa Liên tiến lên hỏi.

“Phụng lệnh của Tử Vi Tiên Đế, vội tới đưa cho Bách Hoa Tiên tử vài thứ.” Yến Cửu Vũ rũ mắt.

“Tiên Đế đại nhân thật có lòng.” Hoa Liên mỉm cười vòng qua bên cạnh họ đi vào, chưa được mấy bước đột nhiên lại dừng lại, quay đầu quét qua Yến Cửu Vũ, “Xin thay ta cảm tạ Tử Vi Tiên Đế, ngài ấy khách khí quá.”

“Ta sẽ.” Yến Cửu Vũ gật đầu, sau đó mang người rời đi.

Trong Bách Hoa Viên mọi thứ dường như vẫn bình thường, chẳng qua là bên cạnh hồ nước kia đã không còn cắm ché, đóa sen vô căn trong đó cũng đã

biến mất. Chỗ ở của nàng thì ngược lại, có rất nhiều thứ, mỗi một món đều là kỳ trân trong thiên địa, long lánh đến mức khiến căn phòng lấp lánh ánh sáng.

Coi như Từ Vi Tiên Đế cũng trọng nghĩa, giống như nàng đã nói, thật là quá khách khí. Đáng tiếc, nàng chẳng hề có chút hứng thú nào với những thứ này.

Thứ không thích, dù có quý giá hơn nữa, thì cũng chẳng có giá trị gì.

...

Nàng phát hiện, dạo gần đây rất thường hay tình cờ gặp Yến Cửu Vũ. Nhiều lần đầu có thể là trùng hợp, nhưng số lần quá nhiều thì có vẻ như có chút cố ý.

Trên đường trở về từ chỗ Nguyệt Lão, bọn họ lại “vô tình gặp nhau” lần nữa.

“Yến thống lĩnh, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Trong khoảng thời gian này, cuối cùng nàng cũng biết được thân phận nguyên gốc của Yến Cửu Vũ, Đại thống lĩnh của Thiên tướng chấp pháp, địa vị ở Tiên giới phi phàm, có điều là phạm lỗi nên bị cách chức đến Nam Thiên Môn đi giữ cửa. Mặc dù như vậy, Thiên tướng chấp pháp vẫn chỉ nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Hơn nữa, hắn còn là đệ đệ ruột thịt của Đông Hải Long Vương. Chẳng trách hôm đó hắn đến Đông Hải quấy rối mà Đông Hải Long Vương lại nhẫn nhịn đủ đường với hắn.

“Thật là đúng dịp quá.” Yến Cửu Vũ dừng bước mỉm cười với nàng, ánh mắt cong cong, một thân chiến giáp màu bạc càng tôn lên vẻ oai hùng của hắn. Mấy tên Thiên tướng chấp pháp mặt không thay đổi đứng đằng sau hắn không kìm được mà liếc nhìn Hoa Liên thêm mấy cái, mấy ngày nay bọn họ gần như đã nhớ kỹ vị Bách Hoa Tiên tử này.

Ở Tiên Giới, nữ tiên có thể khiến cho Yến Cửu Vũ sinh hứng thú thực sự quá ít chứ chẳng phải là do bọn họ hiếu kỳ.

Hoa Liên cũng mỉm cười đáp lại, “Không quấy rầy Yến thống lĩnh nữa, xin cáo từ trước.”

Thấy nàng càng lúc càng xa, Yến Cửu Vũ đột nhiên mở miệng gọi với theo Hoa Liên, “Bách Hoa Tiên tử! Không biết ta có tư cách để đến bái phỏng Bách Hoa Viên không?”

“Đó là vinh hạnh của ta.” Hoa Liên không hề ngừng bước, cho đến khi bóng dáng hoàn toàn biến mất.

Cuộc đối thoại của Hoa Liên và Yến Cửu Vũ nhanh chóng truyền đến Bích Lư Cung. Giờ phút này, trong Bích Lư Cung, không chỉ có Bích Lư Tiên Quân, mà Thanh Lam Tiên Đế cũng đang ở đây.

“Bích Lư, Tiểu Nhược chẳng qua là còn chưa trưởng thành, khó mà kìm nén được tâm tình thôi, ngại việc gì phải tức giận như vậy.”

Sắc mặt Bích Lư Tiên Quân đầy vẻ âm trầm, “Nó cũng nên trưởng thành rồi, chuyện lần này khiến cho Đông Hải Long Vương rất mất hứng.”

“Hôn sự của Đông Hải có mất cũng không sao, theo ta biết thì Yến Cửu Vũ cũng rất thích Tiểu Nhược, chưa đầy trăm năm nữa hắn sẽ phục hồi nguyên chức, đến lúc đó nếu hắn vẫn có ý, gả Tiểu Nhược cho hắn cũng là một lựa chọn không tồi.” Thanh Lam Tiên Đế lãnh đạm nói.

Bích Lư Tiên Quân nhíu mày, “Vậy có được không? Yến Cửu Vũ kia... dù sao cũng chỉ là con hoang.” Ở Long Tộc, chú ý nhất chính là vấn đề huyết thống, Yến Cửu Vũ mặc dù là con của Đông Hải lão Long Vương, nhưng mẫu thân của hắn lại không phải người của Long tộc, cho nên hắn không thể ở lại Đông Hải.

“Thế thì có sao, hắn có thực lực như thế, sống ở Tiên Giới địa vị cũng chẳng thua Long Vương.” Thanh Lam Tiên Đế vốn trông coi Thiên Lao, là người có tiếp xúc gần gũi nhất với Thiên tướng chấp pháp. Đội ngũ chấp pháp này của Tiên giới, ngay cả nàng ta cũng cực kỳ kiêng kỵ.

“Nói thì nói vậy, nhưng Tiểu Nhược nó...” Nhớ tới con gái ruột thịt của mình, Bích Lư Tiên Quân cũng thật nhức đầu. Đứa con gái bình thường vẫn nghe lời hiểu biết, sao dạo này càng ngày lại càng phải lo lắng như vậy.

“Yên tâm, nha đầu kia sớm muộn cũng trưởng thành. Trong lòng nàng chẳng phải là vẫn khắc khoải mãi về Lạc Lâm Cửu hay sao, chuyện này cứ để ta xử lý là được.” Thanh Lam Tiên Đế đứng dậy, phui đám bụi bặm vô hình trên váy.

“Nhưng Lạc Lâm Cửu giờ không rõ tung tích, ngay cả Thiên tướng chấp pháp cũng chẳng moi ra được gì hữu dụng từ miệng Hoa Liên. Hơn nữa Yến Cửu Vũ chưa chắc đã chịu đồng ý, ngài cũng biết năm đó quan hệ của hắn và Lạc Lâm Cửu cũng rất tốt mà.”

Thanh Lam Tiên Đế cười lạnh, “Chuyện Lạc Lâm Cửu ngại không phải lo, ta biết hắn ở chỗ nào. Về phần Yến Cửu Vũ, ta tự có cách để đối phó với hắn, không sợ hắn không đồng ý.”

“Nếu bắt Lạc Lâm Cửu, Hoa Liên kia có...”

“Bích Lư, gan của ngươi bé như vậy từ bao giờ hả?! Năm đó lúc đối phó với đồ đệ của ngươi, sao ngươi không nhìn trước ngó sau như vậy đi.” Thanh Lam hừ một tiếng.

Bích Lưu Tiên Quân đầy mặt quần bách, không dám mở miệng nữa.

Về chuyện của Hoa Liên, Thanh Lam đương nhiên đã nghĩ tới. Giờ Tử Vi không còn che chở nàng ta nữa, mà Chân Vũ với Sát Sinh Phật vốn không hợp, chỉ cần nàng không giết Hoa Liên, tất cả đều dễ dàng.

Trong lòng Hoa Liên cũng vô cùng rõ ràng, mất đi chỗ dựa như Tử Vi Tiên Đế, cuộc sống trong thời gian tới của nàng sẽ không được yên bình. Chỉ sợ cho dù có ở trong nhà ngán người thì cũng có bánh sắt từ trên trời rơi xuống đè chết mình.

Có điều bây giờ không phải lúc để phản kích, nàng còn chưa có sức mạnh tuyệt đối đó, chỉ có thể ngoan ngoãn ngán người.

Yến Cửu Vũ mặc dù nói muốn tới bãi phóng, nhưng một quãng thời gian dài vẫn không thấy hắn xuất hiện lại. Tiên Giới vẫn yên bình như trước, Hoa Liên hàng ngày trừ tu luyện ra thì cũng là hái hoa trồng cỏ. Cuộc sống nhìn có vẻ nhàn nhã, nhưng cũng có thể coi là sự yên bình trước cơn giông bão.

Chờ nửa năm, cái bánh sắt mà Hoa Liên dự tính lại không hề xuất hiện. Tiên Giới lại truyền ra một tin tức, phản đồ của Tiên Giới – Lạc Lâm Cửu bị Thiên tướng chấp pháp bắt lại, hơn nữa còn là Yến Cửu Vũ tự mình bắt được.

Mới đầu Hoa Liên cũng không mấy tin tưởng, nhưng sau đó lại truyền ra một tin. Lạc Lâm Cửu vẫn ẩn thân ở Địa phủ, Thiên tướng chấp pháp đã bắt được ông ở ngay trong mười tám tầng Địa ngục.

Sau khi nghe tin đó, Hoa Liên ngoài mặt vẫn không có gì thay đổi nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm mối. Hiện giờ, nàng khẳng định là không thể đến Địa phủ tìm Diêm Vương được rồi. Người duy nhất có thể lấy được chút tin tức, e cũng chỉ có Yến Cửu Vũ.

“Yến thống lĩnh?” Người đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến cho Hoa Liên ít nhiều có chút kinh ngạc. Yến Cửu Vũ mặc dù bên ngoài không có mấy thay đổi nhưng trên người lại mang theo mùi máu tươi, nhìn đáng sợ thì hẳn là bị thương.

“Bách Hoa Tiên tử, không biết có thể cho ta vài cọng cỏ cổ hồn được không?” Yến Cửu Vũ cũng chẳng khách khí, vừa đến đã đi thẳng vào vấn đề.

Hoa Liên như suy ngẫm gì đó nhìn hắn một cái, chỉ có người thần hồn bị tổn thương mới phải cần đến thứ đó. Quan trọng nhất là, cả Tiên giới, chắc chỉ có trong tay nàng mới có.

“Cỏ cổ hồn đương nhiên là có, có điều thứ này có độc, không biết Yến thống lĩnh cần nó để làm gì?”

“Có độc?” Yến Cửu Vũ sừng sốt.

Hoa Liên cười khẽ, “Nói vậy là người bảo Yến thống lĩnh đến chỗ ta lấy thảo dược chưa nói qua rồi, cỏ cổ hồn này ăn vào sẽ sinh ra ảo giác. Nếu các hạ cho là thần hồn của mình mạnh hơn so với Thần thú thì có thể ném thử. Thời Thái cổ, vật này là thứ Vu tộc dùng để thuần phục Vu thú.”

Yến Cửu Vũ lập tức biến sắc, có điều cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, “Đa tạ đã nhắc nhở, ta nghĩ chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

“Yến thống lĩnh, người có thể nói cho ta biết, sự phụ ta và Bích Lưu Tiên Quân rốt cục có quan hệ thế nào không?” Nếu hắn đã chắc chắn như vậy, Hoa Liên cũng không tiện hỏi tiếp mà quay sang hỏi chuyện liên quan đến Lạc Lâm Cửu.

“Hai người đó là thầy trò.” Yến Cửu Vũ liếc nhìn Hoa Liên, tiếp tục nói, “Lạc Lâm Cửu là thiên tài hiếm thấy, đặc biệt là ở phương diện luyện đan, cho nên hắn mới phi thăng không lâu đã được Bích Lưu Tiên Quân thu làm đồ đệ. Nhưng sau đó Bích Lưu Tiên Quân đột nhiên nói Lạc Lâm Cửu trộm thứ gì đó của lão ta, Lạc Lâm Cửu không thừa nhận, lại còn dùng đan độc đã thương Bích Lưu Tiên Quân, kết quả bị trục xuất ra khỏi sư môn, còn bị Tiên giới truy nã. Nhưng Thiên tướng chấp pháp cũng không bắt được hắn, sau đó thì hắn mất tích.”

“Vậy... Yến thống lĩnh và sự phụ ta có quan hệ gì đây?” Lúc ở Long Cung, Hoa Liên đã nhìn ra, Yến Cửu Vũ này thích Bạch Nhưộc, mà Bạch Nhưộc lại nhớ mãi không quên sự phụ mình, quan hệ của ba người bọn họ chỉ e cũng không phải tầm thường.

“Bằng hữu bình thường thôi.”

“À, thì ra là như vậy. Xin ngài chờ một chút, ta đi lấy thảo dược.”

Yến Cửu Vũ đi rồi, Hoa Liên đứng ở cửa Bách Hoa Viên mỉm cười. Diêm Vương đã nói, thần niệm của Hồn Tu có ngàn vạn, chỉ cần có một luồng thần niệm chưa bị hủy diệt, không kẻ nào có thể tổn thương đến họ mấy may.

Nàng không thích nợ nhân tình, nếu Yến Cửu Vũ đã làm đến tận bước này, nàng đương nhiên sẽ không để hắn chịu thiệt. Tốt nhất là những người đó không có ý đồ gì với hắn, nếu không tiếp đây, Tiên Giới nhất định sẽ có trò hay.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Vào Thiên lao

“Bách Hoa Tiên tử, xin tiên tử đi theo chúng ta một chuyến.” Đúng vào lúc Hoa Liên còn đang ngồi tu luyện, một nhóm Thiên tướng chấp pháp bỗng ủa vào Bách Hoa Viên.

“Có chuyện gì sao?” Hoa Liên mở mắt, có chút nghi hoặc quét qua những Thiên tướng chấp pháp có vẻ mặt hung thần ác sát đứng trước mặt.

“Chuyện liên quan đến cơ mật của Tiên giới, mong tiên tử phối hợp.” Thiên tướng cầm đầu lấy một tấm lệnh bài ra quơ trước mặt nàng một cái, sau đó hai mắt sáng ngời nhìn nàng chăm chăm.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.” Hoa Liên hơi do dự một chút, đi theo Thiên tướng chấp pháp.

Vốn tưởng chẳng qua chỉ là hỏi han có lẽ, ai ngờ được bọn họ lại dẫn thẳng nàng đến Thiên lao. Bên ngoài cánh cổng to lớn đen ngòm của Thiên Lao, hai con Bệ Ngạn* trông như hai pho tượng đứng ở hai bên, cho đến khi bọn họ đến gần, chúng mới đột nhiên đứng dậy, theo sự di động của thân thể chúng, tiếng xích sắt va vào nhau cũng truyền đến.

** Hay còn gọi là Hiến Chương, là một trong số chín con của Rồng, hình dáng tựa hổ, thích nghe phán xử, phân định; vì thế Bệ Ngạn được tạc ở cổng đường, nhà ngục, trên các tấm biển công đường.*

Hai con Bệ Ngạn tiến lên trước mấy bước, cánh cửa lớn khép chặt được kéo ra một khe hở, một luồng không khí khiến cho người ta lạnh đến thấu xương tỏa ra từ bên trong.

“Bách Hoa Tiên tử, xin mời, Thanh Lam Tiên Đế và Chân Vũ Đại Đế đang chờ ngài ở bên trong.”

Hoa Liên quay đầu lại liếc nhìn vị Thiên tướng chấp pháp đứng đằng sau, bốn góc phía sau nàng đều được canh chừng, xem ra cho dù nàng có muốn thoát thì cũng không có khả năng.

Có câu Thiên Lao chỉ có vào chứ không có ra, không biết nàng có thể ra được hay không đây.

“Các ngài canh chừng* cho cẩn thận.” Thấy Hoa Liên đã bước vào Thiên Lao, gã Thiên tướng chấp pháp cầm đầu đảo mắt, phân phó một câu, còn mình thì bỏ đi trước.

Trong Thiên Lao không có ánh sáng, tất cả cũng vẫn bình thường. Có điều luồng hàn ý kia vẫn thời thời khắc khắc quanh quẩn bên Hoa Liên. Đi về phía trước chưa được mấy bước đã có một đội Thiên binh mặc chiến giáp màu đen đi tới, mặt không biểu cảm nói: “Đi theo chúng ta.”

Theo những người đó đi sâu vào trong Thiên Lao, nàng thấy phạm nhân bên trong lại càng nhiều hơn. Ở đây không thiếu Tiên Quân, nàng thậm chí còn nhìn thấy cả một vị Đại La Kim Tiên.

Đi thẳng đến nơi sâu nhất trong Thiên Lao, một tòa cung điện trôi lơ lửng trong không trung hiện lên trước mắt nàng. Một con đường nhỏ do những luồng lôi điện màu đen trải thành xuất hiện trước mặt.

“Hai vị Tiên Đế đang ở bên trong.” Sau khi nói xong, những người đó không buồn để ý đến Hoa Liên, đi thẳng.

Bước vào cung điện, Hoa Liên liếc thấy Chân Vũ Đại Đế và Thanh Lam Tiên Đế đang ngồi ngay ngắn ở bên trên. Đại khái là bởi vì nơi đây là Thiên Lao nên sắc mặt của Chân Vũ Đại Đế cũng có thêm vài phần âm trầm.

“Tiểu tiên Hoa Liên bái kiến hai vị Tiên Đế.” Hoa Liên khẽ nghiêng người, trong đầu vô số ý niệm đang xoay chuyển. Tìm mình đến đây, không thể còn chuyện gì khác ngoài việc liên quan đến sự phụ. Không biết bọn họ rốt cuộc muốn hỏi chuyện gì.

“Bách Hoa Tiên tử không cần đa lễ, chúng ta tìm ngài tới chỉ là để làm sáng tỏ một chuyện.” Chân Vũ Đại Đế không lên tiếng, trái lại, Thanh Lam Tiên Đế lại mở miệng trước. Hơn nữa gương mặt còn rất ôn hòa, thái độ với nàng hoàn toàn khác hẳn ngày thường.

“Không biết hai vị Tiên Đế muốn biết chuyện gì?”

“Ngẫm chắc ngài cũng đã biết, sự phụ ngài vì chuyện gì mà trở thành phản đồ của Tiên giới rồi chứ?”

Hoa Liên khẽ nhíu mày, “Chuyện này... tiểu tiên không rõ cho lắm.”

“A, thì ra là vậy.” Thanh Lam Tiên Đế mỉm cười, “VẬY ĐỂ TA NÓI QUA CHO NGƯỜI ĐI, NĂM ĐÓ LẠC LÂM CỬU ĐÃ TRỘM MẮT MỘT QUYỀN ĐIỂN TỊCH RẤT QUAN TRỌNG Ở CHỖ BÍCH LƯU TIÊN QUÂN, TRONG ĐÓ CÓ GHI LẠI RẤT NHIỀU NHỮNG PHƯƠNG PHÁP LUYỆN CHẾ ĐAN ĐỘC DO BÍCH LƯU TIÊN QUÂN NGHIÊN CỨU RA, ĐỀU LÀ BÍ MẬT BẤT TRUYỀN CỦA TIÊN GIỚI.”

“Thì ra là thế.” Hoa Liên tỏ ra đã hiểu gật đầu, ngay sau đó mỉm cười ngẩng lên nhìn về phía Thanh Lam Tiên Đế, “Tiên Đế nói với ta chuyện này, là có ý gì?”

“Lạc Lâm Cửu dù đã bị bắt, nhưng trên người hắn không có bản điển tịch kia. Hơn nữa theo chúng ta được biết, khi người còn ở nhân gian đã học được cách luyện chế đan độc rồi, ta nói có đúng không?”

Nhìn gương mặt tươi cười của Thanh Lam Tiên Đế, Hoa Liên rũ mắt xuống, “Cho nên Tiên Đế hoài nghi bản điển tịch bị trộm kia đang ở trên người ta?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Người là đồ đệ của Lạc Lâm Cửu, lần trước ở Lăng Tiêu Yển, thứ đan độc người dùng với Đông Lâm Tiên Quân cũng là đan độc được ghi lại trên điển tịch đó.”

“Nếu ta nói bản điển tịch kia không có trên người ta thì sao?”

“Hoa Liên!” Chân Vũ Đại Đế vẫn trầm mặc đột nhiên lại mở miệng vào lúc này, “Chuyện này lỗi không phải do người, chỉ cần người giao bản điển tịch kia ra, ta bảo đảm không có bất cứ kẻ nào dám truy cứu trách nhiệm của người. Hơn nữa, nếu người muốn học tập luyện chế đan độc, sau này bất cứ lúc nào cũng có cơ hội để xem bản điển tịch kia.”

“Đa tạ Chân Vũ Đại Đế. Nhưng mà, ta thực sự không biết bản điển tịch kia rốt cuộc đang ở đâu, sư phụ ta cũng không hề đưa cho ta bất cứ quyển điển tịch nào. Ông ấy chỉ giao cho ta một chiếc lò luyện đan, nếu không tin, ta có thể cho các người xem.” Nói xong, Hoa Liên lấy chiếc lò luyện đan to bằng bàn tay mà Lạc Lâm Cửu đưa cho nàng từ trong nhẫn chứa đồ ra.

Hai người kia đón lấy lò luyện đan, nhìn một lúc lâu vẫn không kiểm tra ra có chỗ nào không ổn. Đây là một chiếc lò luyện đan cực kỳ bình thường, ở Tiên Giới, có vô số chiếc lò luyện đan khác có chất lượng tốt hơn cái này.

Thanh Lam Tiên Đế trả chiếc lò lại cho Hoa Liên, sau đó như cười như không liếc nhìn Chân Vũ Đại Đế bên cạnh, “Chân Vũ Đại Đế, Bách Hoa Tiên tử dù sao cũng là người của người, chuyện này vẫn nên do người xử lý đi.”

“Hoa Liên, ta vẫn rất thương thức người, ta không muốn người lại hồ đồ trong chuyện này. Ta biết các người thầy trò tình thâm, nhưng người làm vậy, chỉ khiến cho mình cái nhanh hơn thôi*.” Rất hiển nhiên, Chân Vũ Đại Đế không hề tin vào những gì Hoa Liên nói.

“Hoa Liên biết tầm quan trọng của chuyện này, cũng không dám lờng gạt hai vị Tiên Đế đại nhân, nhưng đồ thực sự không nằm trong tay ta.”

“Đã vậy, người cứ ở đây mà suy nghĩ cho kỹ đi, hy vọng qua vài ngày nữa, người sẽ thay đổi suy nghĩ của mình.” Chân Vũ Đại Đế nói xong, tay áo vung lên. Hoa Liên cơ bản không hề có bất kỳ sự phản kháng nào, cảnh vật trước mắt chớp lên một cái, bản thân dường như đã tiến vào một phòng giam chật chội, lạnh lẽo.

Nàng quan sát cảnh sắc xung quanh một lượt, lắc đầu, quả nhiên như nàng dự đoán.

Thực ra thì trong lòng Hoa Liên cũng hiểu rõ, giao miếng ngọc giản mà sư phụ đưa cho nàng ra mới là cách làm thỏa đáng. Năng lực của nàng quá thấp, muốn đối nghịch với Tiên giới hiển nhiên không phải là cách làm thông minh, nhưng nàng không muốn làm vậy.

Nàng và Lạc Lâm Cửu mặc dù mang tiếng là thầy trò, nhưng tiếp xúc cũng không quá nhiều. Nàng cũng không hẳn là hiểu rõ vị sư phụ này của mình, nhưng nàng lại nhớ rõ cái thần thái khi Lạc Lâm Cửu giảng giải đan phương cho mình.

Đó là một loại tự tin, một loại kiêu ngạo tuyệt đối. Nếu đan phương kia không phải của ông ấy, ông ấy sẽ không bộc lộ ra thần sắc như thế. Nàng chỉ tin vào cảm giác của mình, sư phụ của nàng, không phải loại tiểu nhân như vậy.

Sau khi Hoa Liên bị Chân Vũ giam lại, Thanh Lam mới nhú mày mở miệng, “Chân Vũ, người tin lời nàng ta chứ?”

“Không tin thì làm sao, người còn muốn lục soát người nàng ta nữa mới được?”

“Dưới tình huống mà nàng ta không biết gì, đối với chúng ta mà nói, chuyện đó rất đơn giản.”

“Đúng là đơn giản, nhưng người sao mà biết được, Sát Sinh Phật không động tay động chân gì trên người nàng ta.” Nếu là những kẻ khác, còn cần bọn họ phải lãng phí nhiều thời gian như vậy sao, trong lòng bọn họ cũng chỉ kiêng dè có Ân Mạc.

“Đây dù sao cũng là chuyện của Tiên Giới chúng ta, Sát Sinh Phật... hắn cũng chẳng có đạo lý gì mà quản chứ đúng không?” Nhắc tới Ân Mạc, giữa hai hàng mi của Thanh Lam Tiên Đế cũng có thêm vài phần do dự, nàng cũng không dám chắc.

“Nếu mà hắn còn chịu nói đạo lý với người. Chuyện này ta cũng chỉ giúp người được đến thế, muốn lấy được những đan phương đan độc kia, người chỉ có thể tự mình nghĩ cách mà thôi.” Dứt lời, Chân Vũ cất bước bỏ đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong đại điện.

Chân Vũ đi rồi, sắc mặt của Thanh Lam hoàn toàn trở nên âm trầm, ngay sau đó cũng biến mất trong cung điện.

Sau khi Hoa Liên bị giam vào Thiên lao, Bách Hoa Viên vì thiếu mất chủ nhân, tựa như là mất đi sức sống, có rất nhiều tiên thảo đã bắt đầu khô héo, có điều, tình trạng này cũng chẳng có ai chú ý tới.

Yến Cửu Vũ đã tiến vào Bách Hoa Viên lần thứ ba, vẫn không thấy Hoa Liên đâu, nhưng hắn lại thấy Tử Vi Tiên Đế.

“Bái kiến Tử Vi Tiên Đế.” Đột nhiên lại gặp vị này ở Bách Hoa Viên, khiến cho Yến Cửu Vũ ít nhiều cũng có chút giật mình.

“Yến Thống lĩnh không cần phải khách khí.”

“A a, Tiên Đế đại nhân chê cười rồi, Yến Cửu Vũ đến giờ vẫn còn chưa khôi phục chức vị nữa kia.” Mặc dù hắn đã mang Thiên tướng chấp pháp đi bắt Lạc Lâm Cửu, nhưng đó là lệnh của Thanh Lam Tiên Đế. E là do nàng ta lo không có hắn, Thiên tướng chấp pháp không chịu nghe lệnh mà thi hành thôi. Bản thân hắn thì vẫn phải canh giữ ở Nam Thiên Môn.

“Không bao lâu nữa chắc Yến Thống lĩnh cũng sẽ phục hồi nguyên chức thôi, đại chiến Tiên Ma... sắp bắt đầu.” Từ Vi cười khẽ, thời điểm Tiên Ma đại chiến, chỉ có chiến tướng như Yến Cửu Vũ mới có thể chiếm được lợi thế.

“Vậy thì xin nhờ lời hay của Tiên Đế, Tiên Đế đến đây để tìm Bách Hoa Tiên từ sao?” Hắn đối với Từ Vi Tiên Đế ít nhiều cũng hiểu biết đôi chút, Hoa Liên thay hắn nuôi sống đóa sen kia, còn hắn lại vào lúc đóa hoa kia nở thì một cước đá văng người ta ra.

Mặc dù đối với tiên nhân bình thường mà nói, Từ Vi Tiên Đế cũng coi như đã đến một cấp bậc nào đó, nhưng e là Hoa Liên lại chẳng nghĩ vậy. Ngày đó, khi hắn đến tặng quà thay cho Từ Vi Tiên Đế, về mặt của Hoa Liên ngay cả một chút ý tứ cảm tạ cũng không có. Ngay cả nụ cười của nàng cũng mang theo vài phần lạnh lẽo.

“Đúng vậy, không biết Yến Thống lĩnh có biết tung tích của nàng không?”

“Nghe nói Bách Hoa Tiên từ nửa năm trước đã bị đưa vào Thiên Lao rồi, sau đó thì ta cũng không rõ.” Trước khi Hoa Liên bị đưa vào Thiên Lao, hắn đã thu được tin tức của thuộc hạ. Có điều là không ngờ tới đã nhốt nửa năm rồi mà bọn họ vẫn không thả Hoa Liên ra ngoài.

“Đa tạ Yến Thống lĩnh.” Từ Vi Tiên Đế khẽ gật đầu, “Cáo từ trước.”

“Tiên Đế đi thông thả.” Đôi mắt nhìn Từ Vi Tiên Đế bước đi, Yến Cửu Vũ neho mắt lại.

Dù không biểu hiện quá rõ ràng, có điều hắn ít nhiều có thể nhận ra được, Từ Vi Tiên Đế có tâm sự, nếu liên quan đến Hoa Liên, chắc hẳn cũng chỉ có đóa sen vô căn kia mà thôi.

Nghĩ đến đây, Yến Cửu Vũ không khỏi thót tim, Hoa Liên không phải đã động tay động chân gì với đóa sen vô căn kia đấy chứ? Nếu không tại sao nàng có thể nuôi sống một đóa sen mà ngay cả Tiên Đế cũng không tài nào làm được. Nếu như vậy, lá gan của nàng ta có hơi quá lớn một chút rồi.

Suy nghĩ này xoay một vòng trong đầu Yến Cửu Vũ rồi bị đè lại. Cho dù thế nào thì chuyện này cũng không liên quan đến hắn.

Vào ngày thứ một trăm bảy mươi ba bị nhốt trong Thiên Lao, Hoa Liên cuối cùng cũng chờ được kẻ đầu tiên đến dò hỏi về nàng. Nhìn thấy bóng dáng màu tím kia xuất hiện bên ngoài lối ngục, khóe miệng Hoa Liên nhếch lên một cách khó nhận ra. Nàng đã nói rồi, máu của nàng rất quý giá, dùng thì phải trả một cái giá rất cao tương xứng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Luôn có người làm chủ

“Hoa Liên...” Từ Vi Tiên Đế đứng bên ngoài được một lúc lâu, Hoa Liên trước sau vẫn không hề ngẩng đầu, dường như đang suy tư chuyện gì đó. Rất cục, hắn không nhìn được, mở miệng trước.

Hoa Liên nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu, về mặt mang theo mấy phần kinh ngạc, “Từ Vi Tiên Đế? Thật đúng là khách quý, xin thứ cho ta không thể đứng dậy hành lễ.”

“Giữ ta và người đầu cần phải đa lễ như vậy.” Từ Vi không để ý cười cười, “Nghe nói người là vì chuyện của Lạc Lâm Cửu nên mới bị giam lại?”

“Đúng vậy, hai vị Tiên Đế đại nhân không chịu tin lời của ta, ta cũng chẳng biết làm gì khác ngoài việc ngồi trong Thiên Lao này suy nghĩ lại.” Hoa Liên cũng tỏ ra không quá để ý.

“Lần này Chân Vũ bọn họ quả thực có chút sơ suất, người yên tâm, việc này ta nhất định sẽ không để người phải chịu oan ức.”

“Vậy ta đây xin cảm tạ Tiên Đế đại nhân đã chủ trì công đạo trước.” Hoa Liên rũ mắt xuống, lông mi thật dài khẽ run lên. Trao đổi với kẻ thông minh, tâm trạng lúc nào cũng sáng khoái.

Từ Vi chỉ ở trong Thiên Lao một lúc rồi đi luôn, từ đầu tới cuối, không hề nhắc đến đóa sen vô căn kia. Có điều trong lòng Hoa Liên rất rõ ràng, sau khi ra ngoài, đóa sen kia có khả năng đã quay trở lại Bách Hoa Viên rồi.

Rốt cuộc là những đan phương đan độc kia quan trọng, hay là đóa sen kia quan trọng, ai có cái nhìn của người ấy, nhưng trong mắt Từ Vi Tiên Đế, chắc sớm đã có đáp án rõ ràng. Trừ phi hẳn có thể tìm được một người thay thế tốt hơn nàng, nếu không, hẳn vĩnh viễn sẽ phải đứng về phía nàng.

Nàng cũng chẳng muốn lợi dụng ai, uy hiếp ai cả, ai bảo hẳn cứ lao vào hòng sủng làm gì chứ.

Hoa Liên có thể coi là tiên nhân đầu tiên ra khỏi Thiên Lao mà không tổn hao chút linh kiện nào, tin tức này truyền ra ngoài, thực sự khiến cho không ít kẻ thất vọng. Cũng khiến cho vô số người cảm thán, vận khí của nàng thực sự là tốt đến cùng cực, có thể lọt vào mắt xanh của Từ Vi Tiên Đế.

Để giúp nàng ta ra ngoài, Từ Vi Tiên Đế thậm chí đã hoàn toàn trở mặt với Thanh Lam Tiên Đế, như vậy mặt mũi phải lớn đến mức nào chứ.

Nàng chẳng qua chỉ giúp Từ Vi Tiên Đế một việc nhỏ mà thôi, trong mắt mọi người, những chuyện nàng làm đều là việc thuộc bốn phận, mà những gì Từ Vi Tiên Đế làm vì nàng đã vượt xa khỏi những thứ mà nàng đáng được nhận.

Bách Hoa Viên trừ việc có thêm một đóa sen đã héo rũ ra thì không có bất kỳ sự thay đổi nào. Sau khi Hoa Liên quay về, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, mỗi ngày vẫn tận tâm tận lực chăm chút cho đóa sen kia.

Mặc dù phân nửa số cánh hoa đã nở giờ đã héo hết, cũng may lại mọc ra nụ hoa mới. Mặc dù không còn ai tới Bách Hoa Viên nữa nhưng nhất cử nhất động của nàng vẫn không tránh thoát được ánh mắt của kẻ có ý đồ.

Cho dù là Chân Vũ Đại Đế, sau khi nghe tin tức này, cũng chỉ có thể thảm than một tiếng, Hoa Liên đích thực là có bản lĩnh của riêng nàng. Ít nhất là, khả năng khiến cho đóa sen kia cải tử hoàn sinh, hẳn không có.

So với Thanh Lam, hẳn dĩ nhiên càng gần gũi với Từ Vi hơn, cho nên, hẳn cũng đành phải đứng ở phía đối lập với Thanh Lam. Sớm biết vì một nữ tiên nho nhỏ mà lại chọc ra lăm phiền toái như vậy, lúc đầu hẳn sẽ không nhất quyết giữ nàng lại.

Đây là lần đầu tiên Chân Vũ Đại Đế cảm thấy hối hận.

Nếu là bình thường, thời điểm này Anh nhất định sẽ đến đây tham gia náo nhiệt. Nhưng đến giờ nàng ấy vẫn còn ở trong núi Vĩnh Sinh, Hoa liên cảm thấy hơi chán chường, dù sao tâm trạng tốt cũng cần có người chia sẻ.

Mặc dù không chờ được Anh, nhưng lại chờ được một vị khách quý khác.

Bạch Nhược một mình đến Bách Hoa Viên, so với hôm ở Long Cung, sắc mặt của nàng ta đã có thêm vài phần điềm tĩnh. Nàng không phải là một cô gái tuyệt mỹ, nhưng khí chất tựa như u lan trên người lại rất hấp dẫn người ta.

Hoa Liên đang quay về từ bờ hồ, đã nhìn thấy nàng đứng ngoài vườn hoa, có chút không biết làm sao nhìn chăm chăm thứ dây leo màu xanh đậm đang quấn trên bắp chân. Hoa liên búng ngón trỏ, một đóa sen to bằng móng tay đo lửa ngưng tụ thành bay về phía đám dây leo kia, chưa đợi chạm phải, đám dây leo kia đã nhanh chóng thu lại.

Nửa năm nàng không ở đây, trong vườn hoa gieo trồng không ít những hạt giống trân quý, để bảo vệ chút tài sản của mình, những biện pháp phòng hộ như thế này vẫn rất cần thiết.

Bạch Nhược hẳn là may mắn, vì nàng ta chọn đứng im không động đây.

“Ngươi đến tìm ta vì sự phụ?” Hoa Liên cũng không mời nàng ta vào ngồi mà đứng cách mấy bước nói chuyện với nàng, thái độ có vẻ hết sức lạnh lùng.

“Ta muốn cầu ngươi cứu chàng.” Bạch Nhược cúi đầu, do dự một lúc lâu, hàm răng mới nhả bờ môi dưới đã bị cắn rách da ra, “Tình cảnh của chàng... rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?” Hoa Liên cười lạnh, “Tiên Giới đối với sự phụ ta mà nói, nơi nào cũng đều rất nguy hiểm. Ta lại cảm thấy, bây giờ ông ấy đang an toàn nhất, huống chi, ông ấy có thể an toàn như vậy, không phải là còn nhờ ngươi hay sao?” Một hồn thể, muốn đối phó với ông ấy hết sức đơn giản, có điều là thứ quan trọng nhất còn chưa nhả ra, ai dám hạ thủ với ông ấy chứ.

Nghe Hoa Liên nói vậy, Bạch Nhược càng cúi đầu thấp hơn.

Lạc Lâm Cửu đang sống rất tốt ở Địa Phủ, làm sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy, huống chi ông ấy là người Diêm Vương chỉ đích danh muốn chăm sóc. Nếu như không phải tự ông ấy đi ra ngoài, có ai lại biết được ông ấy đang ẩn thân trong mười tám tầng địa ngục.

Tin Bạch Nhược đi theo Yên Cửu Vũ đến Địa Phủ có rất ít người biết, nhưng thân là Tiên Đế, muốn biết tin gì, dĩ nhiên hết sức đơn giản.

Những chuyện này, Hoa Liên chẳng cần hỏi cũng đã có người nói cho nàng biết.

“Ta... cũng không biết, trước...” Bạch Nhược muốn giải thích, nhưng nói được một nửa lại dừng lại. Hoa Liên không hề lộ ra bất cứ vẻ khinh bỉ hay căm hận nào, cũng bởi vì như vậy, nàng mới không nói tiếp được. Người này, có phải căn bản cũng chẳng quan tâm hay không?

Nàng cũng từng gặp Lạc Lâm Cửu sau khi hẳn bị bắt, thậm chí còn nhắc đến Hoa Liên, lúc ấy Lạc Lâm Cửu cũng chỉ ừ một tiếng, thật giống như đồ đệ này hoàn toàn chỉ là tôm tép vậy.

Nàng đã nghĩ như vậy mấy lần, nhưng nếu quả thật không có quan hệ gì, Hoa Liên sao phải tần tảo khổ khổ đưa người giấu vào Địa Phủ. Nàng không nghĩ là Lạc Lâm Cửu sau hai vạn năm chạy trốn lại vẫn còn thực lực mà đánh động đến Diêm Vương, khiến hắn phải giúp một tay.

“Nói đi, sự phụ rớt cuộc thế nào rồi?” Hai người trầm mặc trong chốc lát, vẫn là Hoa Liên mở miệng trước.

“Hiện giờ chàng bị phụ thân ta nhốt trong Hắc Thủy Lâm, chỉ sợ không trụ được mấy ngày. Ta mong, người có thể cứu chàng, chỉ có người mới có thể cứu được chàng, van cầu người...” Bạch Nhưộc cầu khẩn nhìn Hoa Liên, trong mắt tràn ngập hơi nước.

Hắc Thủy Lâm là một chỗ tương đối đặc biệt trong Tiên Giới. Nàng đã sớm nghe nói sự phụ mình bị giam ở đó. Nơi đó là nơi tốt nhất để đối phó với Hồn Tu, nghe nói mỗi lần Diêm Vương phạm sai lầm, đều bị giam tại đó để tu tâm.

Lạc Lâm Cửu dù sao cũng không phải Diêm Vương, cho nên ông không thể sống ở Hắc Thủy Lâm trong thời gian dài, nếu không, rất có thể đi mất cái mạng nhỏ.

Nghĩ đến đây, Hoa Liên không khỏi nhíu mày, một lúc lâu cũng chỉ biết than thở, “Ta không có cách nào cả.” Nàng cũng chỉ là một tiên nhân được phong hào nhỏ bé, cho dù thực lực có thể sánh với Tiên Quân, ở một nơi lớn như Tiên Giới thì cũng chỉ là một cọng rau bình thường mà thôi.

“Ta cầu xin người, chỉ có người mới cứu được chàng, ba ngày sau chàng sẽ chết mất...”

Tiếng khóc than của Bạch Nhưộc khiến cho tay của Hoa Liên khẽ run lên. Mãi đến khi Bạch Nhưộc cho là nàng sẽ không mở miệng nữa, Hoa Liên thực sự giống như đột nhiên hạ quyết tâm, chột ngắc đầu lên, “Người có thể giúp ta được đến đâu?”

...

Lúc Bạch Nhưộc rời khỏi Bách Hoa Viên, mắt đỏ lựng, dáng vẻ lòng như tro tàn. Các tiên nhân lén theo dõi nàng ít nhiều đều sinh ra vài phần khinh thường với vị chủ nhân của Bách Hoa Viên này.

Phần lớn trong lòng đều nghĩ thế này, mang tiếng nàng ta là đồ đệ của Lạc Lâm Cửu, lại nhất gan sợ chết như vậy. Có điều cũng phải, nếu nàng ta đã có thể bình an đi ra khỏi Thiên Lao, dĩ nhiên là đã bị cảnh cáo, vị sự phụ nhận lúc khó khăn kia thì tính là cái gì chứ.

Bạch Nhưộc rời khỏi Bách Hoa Viên men theo Đẳng Tiên Lộ, rẽ qua vài khúc ngoặt rồi mất tăm tích, không có mấy người chú ý đến nàng ta. Sau khi xác định không có ai theo sau, nàng ta vòng quanh mấy vòng, đi vào một mảnh rừng rồi biến mất.

Những chuyện này, Hoa Liên dĩ nhiên không biết. Nàng đang an an ổn ổn ngồi trong nhà mình, nâng chiếc lò luyện đan lên, nhìn chăm chăm lớp sương mù dày đặc quanh quần trên lò luyện.

Cuối cùng sương mù chậm rãi ngưng tụ thành một thanh kiếm nhỏ, vọt thẳng vào trong lò luyện đan. Hoa Liên thở phào một tiếng, thu lại Nghiệt hỏa đỏ tươi trong lòng bàn tay.

Đan dược có màu đỏ, tựa như một viên bảo thạch, lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

Ngày hôm sau, Bạch Nhưộc lại đến Bách Hoa Viên, lúc rời đi, vẫn là vẻ mặt mệt mỏi như trước, ánh mắt càng sùng đỏ hơn, trên gương mặt mơ hồ có thể nhìn thấy được nước mắt.

Đêm hôm đó, Bích Lưu Tiên Quân ngồi bên trong đan phòng, đối mặt với một nữ tử, sắc mặt có vẻ cực kỳ khó coi.

“Người thấy sao?” Thanh âm của nữ tử vang lên, bên trong lòng bàn tay nàng ta, một viên đan dược màu đỏ đang nằm gọn bên trên, sắc đỏ nhàn nhạt tỏa ra từ đó.

“Không hổ là đồ đệ của Lạc Lâm Cửu.” Bích Lưu Tiên Quân gần như là nghiến răng mà thốt ra những lời này, lão đương nhiên có thể luyện chế ra đan dược tốt hơn thứ này vô số lần, nhưng là, viên đan dược này, cổ tình lão lại không biết luyện chế, thậm chí ngay cả phục chế cũng không thể. Chuyện này đối với lão mà nói, là một nỗi sỉ nhục.

“Đan dược này hẳn là dưỡng khí đúng không, nàng ta đúng là vẫn còn quá non, ở Tiên Giới này, mềm lòng thì ắt sẽ mất mạng.” Được một lúc, nữ tử kia cười nhẹ, “Ngày mai sẽ là ngày người thực hiện được nguyện vọng, chuẩn bị xong chưa?”

“Dĩ nhiên, ta đảm bảo nàng sẽ có đi mà không có về.”

“Vậy thì tốt, viên đan dược này vậy cho ta đi, dù sao người giữ lại cũng vô dụng.”

“Ngài thích là được rồi.” Bích Lưu Tiên Quân cười khan hai tiếng, “Thanh Lam đại nhân, chuyện của tiểu nữ và Yến Cửu Vũ, xin trông cậy vào ngài.”

“Yên tâm, chuyện ta đã đồng ý, đương nhiên sẽ không thay đổi.” Thanh Lam Tiên Đế đứng dậy, phát tay áo lên, biến mất tại chỗ.

Giờ phút này, Hoa Liên đang lười biếng nằm tỏ trên ghế nằm, có chút thất thần nhìn ra cả một trời đầy sao ngoài cửa sổ. Không biết... Ân Mạc bây giờ đang làm gì? Cũng đang nhìn sao mà nhàm chán vô nghĩa ư?

Bên kia Tiên giới, trong đại điện Phạm âm quanh quần, một nam tử áo trắng tư thái ưu nhã nửa dựa vào đài sen, nhắm mắt nghe cái gọi là Phật Pháp vô

thượng, ngập một cái thật to.

Cả một phòng hòa thượng này, nào có mềm mại thom tho đáng yêu như Hoa Liên nhà hấn, bệ hoa sen ngồi cũng cứng như vậy, rầu rĩ nghĩ đến đây, toàn thân Ân Mặc vô tình tản mát ra một tia u oán.

“Sát Sinh Phật.”

“Bồ Tát gọi ta?” Miễn cưỡng ngược mắt, quét qua vị đồng nghiệp không rõ giới tính chân thực phía đối diện.

“Sát Sinh Phật hình như không yên lòng.”

“Bồ Tát đã niệm kinh với ta cả trăm ngày rồi, định chuẩn bị siêu độ cho ta sao?”

“Sát khí của ngươi nặng quá, như thế không tốt.”

“Bồ Tát, ta bảo đảm sẽ không khiêu khích Từ Vi Tiên Đế nữa, như thế được chưa?”

“Đa tạ Sát Sinh Phật thông cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: So chiêu

Tiền giới, bên ngoài Hắc Thủy Lâm, Bạch Nhược mặt đầy lo lắng đi qua đi lại. Chờ thật lâu, rốt cục cũng nhìn thấy một bóng áo đỏ xuất hiện trong tầm mắt.

Nàng vội vàng nghênh đón, có chút lo lắng hỏi, “Canh giờ sắp qua rồi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Hoa Liên lắc đầu một cái, “Trên đường đụng phải Yến Thống lĩnh, hấn đã đi rồi.”

“Vậy thì tốt, mau vào cùng ta đi, người bên trong đã bị ta dùng danh nghĩa của phụ thân điều đi rồi, ta sẽ chờ ở bên ngoài, ngươi phải nắm chắc thời gian đây.”

“Ta biết, chính ngươi cũng phải cẩn thận một chút.” Bạch Nhược đã nói trước cho nàng tất cả những điểm cần chú ý trong Hắc Thủy Lâm, chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

“Ừm, ngươi cũng phải cẩn thận.” Đôi mắt nhìn Hoa Liên bước vào Hắc Thủy Lâm, trên gương mặt Bạch Nhược dâng lên một nụ cười quỷ dị.

Căn cứ vào bản đồ mà Bạch Nhược đưa cho, Hoa Liên nhanh chóng tìm được nơi sư phụ mình bị giam cầm. Lạc Lâm Cửu giờ phút này đang bị giam trong một ngục giam dựng bằng trúc, ông đang khoan khoái ngồi dưới đất, đầu cúi thấp, toàn thân tản ra một thứ mùi vị chết chóc.

Hoa Liên cẩn thận đi lên trước, Lạc Lâm Cửu dường như không hề cảm nhận được, vẫn giữ nguyên động tác vốn có.

“Sư phụ?” Cho đến khi tiến gần đến ngục giam, Hoa Liên mới mở miệng, nhưng người bên trong vẫn không hề có chút phản ứng nào.

Hoa Liên khẽ nhíu mày, nhìn ngục giam từ trên xuống dưới, thứ trúc để dựng nên nhà ngục này cũng không có gì đặc biệt, toàn thân có màu xanh đậm, hẳn là trúc Khôn Long trồng ở Lôi Vực bên kia Tiên Giới, đúng là dùng để khắc chế hồn phách.

Kiểm tra trên dưới một phen, vẫn không phát hiện ra bất cứ chỗ bất ổn nào, Hoa Liên không khỏi có chút lo lắng. Nàng do dự một chút, bàn tay lật ngửa, một ngọn lửa nhảy lên trong lòng bàn tay, chậm rãi thổi về phía lồng trúc.

Trong nháy mắt ngọn lửa chạm vào lồng trúc, một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra. Thân thể Hoa Liên cứng đờ, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Nàng hàng năm tiếp xúc với đan độc, đương nhiên vô cùng quen thuộc với mùi hương này.

“Đồ đệ yêu quý, đa tạ ngươi đã tới cứu ta.” Đúng vào lúc này, Lạc Lâm Cửu vẫn cúi gầm đột nhiên lại ngẩng đầu, sắc mặt Hoa Liên càng trở nên khó coi, bởi vì người bên trong, căn bản không phải sư phụ của nàng.

“Bạch Nhược gạt ta...” Nói xong câu đó, Hoa Liên nhắm mắt lại, ngã xuống đất mất hết tri giác.

“Nàng không hề gạt ngươi, bởi vì người ngươi nhìn thấy, vốn không phải là Bạch Nhược.” Người đứng trong ngục giam cười lạnh, tay hấn điểm vào lồng

trúc một cái, chiếc lồng trúc hoàn chỉnh lập tức tách ra, người nọ chậm rãi cất bước ra khỏi Hắc Thủy Lâm, “Tự tiện xông vào Hắc Thủy Lâm, ta xem lần này ai có thể bảo vệ được ngươi.”

Thấy bên trong Hắc Thủy Lâm có người bước ra, “Bạch Nhục” vẫn canh giữ bên ngoài nhìn người nọ mỉm cười, “Xem ra chuyện tiến hành rất thành công.”

Người nọ khom mình hành lễ, “Còn phải nhờ Tiên Đế đại nhân giúp đỡ nhiều hơn.”

Cặp môi đỏ mọng của “Bạch Nhục” khẽ nhếch lên, “Giờ thì đi tìm Yến Cửu Vũ đi, chắc hẳn rất vui nếu được giúp đỡ ngươi.” Dứt lời, nàng nhìn về phía Hắc Thủy Lâm âm u.

Đêm nay, Tiên Giới nhất định sẽ không yên bình.

Tin Bách Hoa Tiên tử xông vào Hắc Thủy Lâm, định cứu phần đồ của Tiên Giới Lạc Lâm Cửu cơ hồ trong nháy mắt đã truyền ra ngoài, khiến cho lúc Yến Cửu Vũ dẫn người đến Hắc Thủy Lâm đã có không ít tiên nhân đứng bên ngoài xem, trong đó có cả Thanh Lam Tiên Đế, Chân Vũ Đại Đế, thậm chí cả Tử Vi Tiên Đế cũng ở đây.

“Yến Thống lĩnh, theo những gì thị vệ của ta báo lại, Bách Hoa Tiên tử kia vẫn còn đang ở bên trong chưa đi ra.” Bích Lư Tiên Quân mặt đầy vẻ nghiêm túc nói với người bên cạnh.

“Bích Lư Tiên Quân, ngươi chắc chắn là không nhìn lầm chứ? Cho dù ngài có là Tiên Quân thì cũng không thể vu hãm cho tiên nhân được phong hào.” Yến Cửu Vũ hiển nhiên không tin Hoa Liên sẽ làm chuyện như vậy, trầm giọng hỏi.

“Ta rất chắc chắn.”

“Được rồi, vậy ta sẽ vào xem một chút, các ngươi canh giữ ở bên ngoài, những người khác đi vào cùng ta.” Phân công thuộc hạ xong, Yến Cửu Vũ dẫn người đi vào Hắc Thủy Lâm.

Chưa đầy nửa canh giờ, hắn đã đen mặt bước ra ngoài, đi thẳng về phía Bích Lư Tiên Quân.

“Bích Lư Tiên Quân, ta đã tìm kiếm lần lượt khắp nơi trong Hắc Thủy Lâm, không hề thấy Bách Hoa Tiên tử như lời ngươi nói, có thể nói cho ta biết rốt cuộc thì nàng đang ở chỗ nào không?”

“Cái gì? Không thể nào như vậy.” Bích Lư Tiên Quân mặt đầy kinh ngạc, “Yến Thống lĩnh, ta dám lấy tính mạng ra bảo đảm, Bách Hoa Tiên tử thực sự đã vào Hắc Thủy Lâm!”

Yến Cửu Vũ quét mắt qua ba vị Tiên Đế thần sắc riêng biệt đứng bên cạnh, “Nếu ngươi không chịu tin, vậy thì chúng ta hãy vào Bách Hoa Viên xem Bách Hoa Tiên tử có đó hay không?”

Bích Lư Tiên Quân là người của Thanh Lam Tiên Đế, giờ nếu Thanh Lam Tiên Đế đã ở đây, hẳn đương nhiên cũng phải nể mặt, dẫn đoàn người đi về phía Bách Hoa Viên.

Khi Bích Lư Tiên Quân khí thế hung hãn vọt vào Bách Hoa Viên, cảnh tượng trước mắt khiến cho lão đột nhiên chững bước lại. Hơn mười vị Hoa tiên giờ phút này đang ngồi thành một vòng tròn, vừa nói vừa cười nhìn bóng áo đỏ đang ngồi ở trung tâm.

Rèm tươi sắc đỏ bay đầy trời, giữa lớp lụa đỏ, Hoa Liên vừa dừng động tác lại kinh ngạc nhìn đám người bên ngoài Bách Hoa Viên, “Bích Lư Tiên Quân, ngài đây là... tìm ta có việc?”

Đồng đảo Hoa tiên ngồi dưới đất cũng đứng lên hết, sau khi cung kính hành lễ thì đều nghi ngờ nhìn bọn họ.

“Là thế này, Bách Hoa Tiên tử, Bích Lư Tiên Quân nói có người thấy ngươi xông vào Hắc Thủy Lâm, mưu đồ giải cứu cho đào phạm của Tiên Giới, Lạc Lâm Cửu, không biết ngươi có gì để nói không?”

Hoa Liên rõ ràng sững sốt một chút, sau đó có chút buồn cười lắc đầu, “Ta không có gì để nói cả, chẳng bằng để cho mấy vị Hoa tiên này nói đi, Thanh Lam Tiên Đế nghĩ sao?”

Ánh mắt nàng khóa chặt vào Thanh Lam, như cười như không hỏi.

“Đã vậy, thì để các nàng nói xem sao.” Sắc mặt của Thanh Lam Tiên Đế vẫn bình thường, thực sự giống như không nhìn thấy nét mặt của Hoa Liên vậy.

“Khỏi bẩm Tiên Đế, hôm qua Bách Hoa Tiên tử đã mời chúng ta, nói là hôm nay có buổi tụ họp nho nhỏ ở Bách Hoa Viên, cho nên chúng ta mới ở đây. Về phần Tiên Đế nói rằng Bách Hoa Tiên tử đã rời khỏi đây, thực sự là oan uổng, bọn ta đều có thể làm chứng, từ trưa tới giờ, không có bất cứ người nào rời khỏi nơi này, bao gồm cả Bách Hoa Tiên tử.”

“Mai Hoa Tiên tử, ngươi dám đảm bảo từng câu từng chữ đều là thật chứ?”

“Khỏi bẩm Yến Thống lĩnh, ta xin lấy tính mạng ra thề.”

“Yến Thống lĩnh, ta cũng có thể làm chứng, Bách Hoa Tiên tử không hề rời đi.”

“Ta cũng có thể.”

...

Yến Cửu Vũ vừa dứt lời, đám Hoa tiên kia đã rớt rít tiến lên, ai cũng vô cùng chắc chắn Hoa Liên không hề rời khỏi Bách Hoa Viên nửa bước. Nói cách khác, Bách Lưu Tiên Quân đã vu oan cho nàng.

“Xem ra Yến Thống lĩnh hình như có lời muốn nói, các tỷ muội, hôm nay tụ tập đến đây thôi, ngày khác mọi người lại hội họp cũng không muộn.” Hoa Liên có chút áy náy nói với những Hoa tiên kia.

“Nếu vậy, bọn muội muội xin cáo từ trước, Yến Thống lĩnh, nếu ngài còn gì muốn hỏi, chúng ta sẽ phối hợp bất cứ lúc nào, Hoa Liên tỷ tỷ quả thực không hề rời đi, kính xin ngài minh xét.”

Yến Cửu Vũ gật đầu một cái, nghiêng người để đám Hoa tiên trang dung xinh đẹp rời đi.

“Bách Lưu Tiên Quân, giờ có thể nói cho ta biết, tại sao lại bôi đen thanh danh của ta như vậy được chưa? Cho dù địa vị của ngài có cao hơn ta, lại còn là tiền bối của ta, hình như cũng không nên làm vậy với ta.”

“Chuyện này...” Bách Lưu Tiên Quân giờ phút này cũng chẳng hiểu ra làm sao, lão có nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, Hoa Liên rõ ràng đã trúng đan độc, hơn nữa bên ngoài Hắc Thủy Lâm còn có Thanh Lam Tiên Đế canh chừng, nàng ta rốt cuộc ra được bằng cách nào?

Nếu chỉ có một Hoa tiên làm chứng cho nàng ta, bọn họ có lẽ còn có thể không tin, vấn đề là, gần trăm Hoa tiên đều ở trong này, chẳng lẽ các nàng đều đang nói dối cả hay sao.

“Bách Lưu Tiên Quân, ta biết ngươi vẫn hoài nghi là ta cầm đan phượng đan độc của sư phụ, nhưng khi Thanh Lam Tiên Đế thả ta ra khỏi Thiên Lao cũng từng xác nhận, đan phượng đan độc thực sự không nằm trong tay ta. Ngài làm vậy, có phải có hơi quá đáng quá không, hay là ngài cảm thấy một Hoa tiên nhỏ như ta rất dễ bắt nạt?”

Hoa Liên không chút nề nang, những lời này vừa nói ra đã khiến cho sắc mặt của Bách Lưu Tiên Quân xanh mét.

“Thanh, Thanh Lam Tiên Đế, chuyện này, chuyện này...” Bách Lưu Tiên Quân như cầu cứu nhìn Thanh Lam, nhưng đối phương lại quay đầu đi, giống như không hề nhìn thấy ánh mắt cầu xin của lão.

Trong lúc nhất thời, không ai mở miệng nói chuyện. Bởi vì chẳng ai hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây.

“Thanh Lam, là ngươi tìm bọn ta đến, có thể giải thích một câu được không?” Chân Vũ Đại Đế vẫn mặt không biểu cảm quay đầu hỏi.

“Ta cũng chỉ nghe Bách Lưu nói vậy, ai ngờ hần ngay cả nhìn người mà cũng nhìn nhầm.” Thanh Lam Tiên Đế lạnh lùng nói.

“Thì ra là nhìn nhầm thôi sao, ta nghe nói thuật luyện đan của Bách Lưu Tiên Quân ở Tiên Giới cũng chỉ kém Thái Thượng Lão Quân, Tiên Quân chắc không nhìn nhầm được liệu vào lúc luyện đan chứ? Chuyện đó rất nguy hiểm đấy.”

Hoa Liên cố ý châm chọc khiến cho mặt của Bách Lưu đỏ lên, nhưng giờ phút này, lão không thốt ra nổi lấy một câu.

“Bất kể ra sao, lần này cách hành xử của Bách Lưu thật sự quá đáng rồi, Thanh Lam, giao hần cho ngươi xử trí, thế nào?” Từ Vi Tiên Đế liếc nhìn Hoa Liên, mở miệng hỏi.

“Bách Lưu Tiên Quân, ta phạt ngươi ở lại Hắc Thủy Lâm này tu tĩnh mười năm, bất luận kẻ nào cũng không được đến thăm, ngươi có ý kiến gì không?”

“Tiểu tiên không có, tiểu tiên cam nguyện chịu phạt.” Bách Lưu Tiên Quân phịch một tiếng quỳ xuống đất, sắc mặt cuối cùng cũng thoáng bình phục.

Hắc Thủy Lâm là địa bàn của Thanh Lam Tiên Đế, bị giam ở đó mười năm đối với lão mà nói, căn bản không tính là phạt.

“Bách Lưu, tâm cảnh của ngươi quá kém, hy vọng trong mười năm này, ngươi có thể tu tĩnh lại.” Từ Vi Tiên Đế cũng rõ ràng những điểm mờ ám trong chuyện này, nhưng hần không tiện đắc tội Thanh Lam quá mức, chỉ có thể chấp nhận. Hần nghiêng đầu liếc nhìn Hoa Liên, sắc mặt nàng chẳng hề thay đổi, dường như chẳng quan tâm đến chuyện này.

“Hoa Liên, lần này là Bách Lưu có lỗi trước, có điều Tiên Ma đại chiến sắp đến, đây là lúc tiên giới đang thiếu Luyện đan sư, ta nghe nói thuật luyện đan của ngươi cũng không tệ.” Thanh Lam mặt mang cười nhìn Hoa Liên.

“Tiên Đế quá khen rồi, Hoa Liên chỉ biết qua về thuật luyện đan, chắc không giúp được gì cho Tiên Đế.”

“Ngươi việc gì phải khiêm tốn, không bằng như vậy đi, ta để Lạc Lâm Cửu đến giúp ngươi được không, ta nhớ thuật luyện đan của hần cũng cực kỳ tốt, mà ngươi lại còn là đồ đệ của hần nữa.”

“... Nếu vậy, Hoa Liên đương nhiên sẽ dốc sức vì Tiên Đế.” Trong lòng Hoa Liên lạnh lẽo, Thanh Lam Tiên Đế đã ra đến chiều này, sợ rằng còn có

muốn toan đang chờ, cho dù có cự tuyệt cũng vô ích. Nàng lại muốn xem xem, vị Tiên Đế này còn có thể bày ra trò gì.

Đối với đề nghị của Thanh Lam, hai vị Tiên Đế còn lại đều không có ý kiến gì, chẳng bao lâu, cả đám người dần dần tản đi, Thanh Lam Tiên Đế là người đi cuối cùng, nàng ta nhìn chằm chằm Hoa Liên một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười, “Ngươi được lắm, ta rất thưởng thức những kẻ thông minh.”

“Hoa Liên đương nhiên là không bằng nổi Tiên Đế rồi.” Hoa Liên cười cười đáp lễ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Chuyện tình cảm

Tiền Thanh Lam Tiên Đế đi xong, sắc mặt Hoa Liên dần trở nên lạnh lẽo.

Lần này có thể tránh thoát khỏi toan tính của nàng ta, là do vận khí của nàng tốt, nếu thêm một lần nữa, chỉ e không dễ dàng như vậy. Trước mắt cũng chẳng thể làm gì khác hơn là đi bước nào hay bước ấy.

Yến Cửu Vũ dẫn người đi rồi, dạo quanh Nam Thiên Môn một vòng, cuối cùng lại lượn trở lại Bách Hoa Viên. Hắn cũng không tin là Bích Lưu Tiên Quân thực sự nhìn lầm, nhưng Hoa Liên làm thế nào mà gạt được bọn họ? Điểm này không riêng gì hắn, chắc ngay cả Thanh Lam Tiên Đế cũng không rõ.

“Ngươi đến rồi à.” Khi Yến Cửu Vũ đến, Hoa Liên đang pha trà, thậm chí ngay cả phần của hắn cũng đã chuẩn bị xong.

Yến Cửu Vũ cũng chẳng khách khí, bước tới phía đối diện Hoa Liên ngồi xuống, nâng chung trà lên ực mạnh một hớp, sau đó bật ngón tay cái với nàng, “Hoa Liên, ta bắt đầu bồi phục ngươi rồi đấy.”

Khóe miệng Hoa Liên nhướn lên, “Chuyện này ít nhiều cũng nhờ có ngươi giúp một tay.”

Nói ra, nếu không phải do Yến Cửu Vũ nói cho nàng biết, nàng căn bản không có khả năng phòng bị chiêu này của Thanh Lam Tiên Đế. Cho nên mới nói, đối tốt với người khác, với bản thân mình cũng có chỗ lợi.

“Ngươi không phải cũng đã giúp ta một lần sao, nếu không phải nhờ có đan dược của ngươi, chỉ sợ lần này ngay cả ta cũng bị lừa.” Nói xong, Yến Cửu Vũ nheo mắt lại.

Lần trước khi hắn đến tìm Hoa Liên lấy cô cô hồn, Hoa Liên đã từng nhắc nhở hắn, khi ấy hắn cũng không tin lắm, có điều, lúc hắn định đi, Hoa Liên lại đưa cho hắn một viên đan dược, là thứ chuyên dùng để khắc chế tác dụng phụ do cô cô hồn gây ra.

Sau khi Bích Lưu Tiên Quân đưa đan dược trị thương đã luyện xong cho hắn, hắn đột nhiên nhớ đến lời của Hoa Liên nói lúc trước, nửa tin nửa ngờ nuốt viên đan dược mà nàng đưa cho.

Nuốt viên đan dược được luyện chế từ cô cô hồn xong, đương nhiên sinh ra chút phản ứng ngoài dự đoán, mặc dù đầu có choáng váng, nhưng không sinh ra ảo giác như Hoa Liên đã miêu tả. Lúc đó, chờ hắn uống thuốc xong thì Bích Lưu liền đi luôn, đúng vào lúc hắn cho là Hoa Liên quá mức đa nghi, nữ ti thân cận bên người Thanh Lam Tiên Đế lại đột nhiên bước vào, hơn nữa còn biến thành vẻ ngoài của Bạch Nhược ngay trước mắt hắn.

Chờ được hiệu lui đi, Bạch Nhược đã nằm bên cạnh hắn. Mà vừa vặn vào lúc đó, Bích Lưu Tiên Quân mặt đầy tức giận lại vọt tới, giận dữ quát mắng hắn một lúc xong, còn quanh co vòng vèo nói hắn chiếm đoạt sự trong sạch của Bạch Nhược.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến những gì đã xảy ra, hắn căn bản không tin nổi, một Bích Lưu Tiên Quân danh tiếng cực tốt từ xưa đến nay lại hèn hạ như thế.

Chuyện này, nếu có liên quan đến tỷ nữ của Thanh Lam Tiên Đế, đương nhiên là có sự gợi ý của nàng ta. Cho nên khi biết được Bạch Nhược đến tìm Hoa Liên, Yến Cửu Vũ đã đặc biệt đến tìm nàng một chuyến.

Cũng chính nhờ vậy mà quan hệ của Yến Cửu Vũ với Hoa Liên cũng mơ hồ trở nên gần gũi hơn mấy phần.

“Thực ra thì.. ta lại cảm thấy mình có chút rối rối lo việc không đâu.” Hoa Liên cười cười lắc đầu, nếu Yến Cửu Vũ không biết chân tướng, kết quả đó thực ra cũng chính là điều hắn mong muốn chẳng?

Mà nàng hôm đó rõ ràng là xen vào việc của người khác, nói một cách thẳng thừng, chính là cố ý kích bác ly gián. Dĩ nhiên, trong lòng nàng cũng cảm thấy có gì đó không ổn, dù sao thảo dược có công hiệu ngang bằng với cô cô hồn cũng đâu có ít, Bích Lưu Tiên Quân lại đặc biệt chọn thứ này, nhất định là có ý đồ gì đó, nàng lần này đơn giản là chó ngáp phải ruồi mà thôi.

Yến Cửu Vũ vì những lời này của nàng mà hoàn toàn im lặng lại, dứt khoát cầm lấy bình trà trong tay Hoa Liên, mãi cho đến khi trà trong bình đã bị uống cạn vẫn chưa chịu buông tay.

“Có muốn thử chút rượu không, thất tình hợp nhất là uống rượu tiêu sầu đấy.” Hoa Liên không hề cảm thấy chộc vào nỗi đau của người khác là việc không trọng nghĩa cỡ nào, một tay chống cằm, cười dài hỏi.

“Aiz, người cứ phải kích thích ta mới được à, chẳng phải là uống của người mỗi bình trà thôi hay sao.” Nhìn vào trong miệng bình một chút, nhận ra thực sự một giọt cũng không còn, Yến Cửu Vũ mới lưu luyến đặt bình trà xuống.

Hoa Liên trừng mắt khinh thường, đoạt bình trà lại, “Người tưởng là trà này của ta ai cũng uống được à, đừng có mà được lợi mà còn khoe mẽ.” Pha trà toàn dùng linh dược gần như đã tuyệt chủng trên Tiên giới, hẳn cũng biết hàng đấy, một hơi uống cạn sạch hết.

“Ta cũng không xác định mình có thực sự thích Tiểu Nhược hay không, dù sao trước kia ta cũng chưa từng thích ai bao giờ.”

“Giữ chứ?” Hoa Liên phát phát tay, mấy vò rượu dưới tán cây nhẹ nhàng rơi xuống bàn. Nàng rót cho Yến Cửu Vũ một chén Bách hoa tửu, đẩy qua.

“Thực ra trước khi biết Lạc Lâm Cửu, ta cũng không chú ý đến Tiểu Nhược lắm.” Yến Cửu Vũ bừng chén rượu lên, dường như nhớ ra điều gì, đột nhiên cười một tiếng, “Cái tên Lạc Lâm Cửu này rất điên cuồng, có điều hẳn đích thực là có tư cách để cuồng ngạo, nếu không phải Bích Lưu Tiên Quân ngăn cản hẳn, lấy khả năng của hắn, cho dù có làm Tiên Quân cũng thừa sức.”

“Ta đoán sự phụ ta quen được Bạch Nhược cũng là do Bích Lưu Tiên Quân giới thiệu đúng không?” Trước nàng còn chưa có cảm giác gì, có điều bây giờ nàng lại cảm thấy, người như Bích Lưu, có vì lợi ích mà bán đứng con gái của mình cũng không có gì lạ.

“Đúng rồi, người đoán đúng rồi đấy. Lạc Lâm Cửu thích Tiểu Nhược, lại thuận tiện bán Bích Lưu làm thầy. Khi đó ta còn tưởng tình cảm của hắn và Bạch Nhược sẽ phát triển rất thuận lợi, ai ngờ sau khi Lạc Lâm Cửu nói với ta rằng hắn và Bạch Nhược sắp thành thân chưa được bao lâu, đột nhiên lại tuôn ra tin tức hắn trộm bí tịch đan dược của Bích Lưu Tiên Quân.”

“Lợi dụng xong liền một cước đá văng, không tệ. Sự phụ ta lúc đó chạy trốn được, có phải là do người thả không hả?”

“Khụ khụ khụ... dĩ nhiên là không phải rồi.” Yến Cửu Vũ thiếu chút nữa đánh rớt chén rượu, lời này có thể tùy tiện nói ra sao, không cẩn thận nửa đời sau của hắn sẽ trôi qua trong Thiên Lao mắt.

Hoa Liên nhún nhún vai, “Không phải thì thôi, đừng kích động. Đúng rồi, không phải người nói trước kia không thích Bạch Nhược sao, vậy sau đó tại sao lại coi trọng nàng?”

“Người rất tò mò?” Yến Cửu Vũ vẫn cảm thấy Hoa Liên không phải là kiểu người ưa buôn chuyện như vậy, nhưng rất hiển nhiên, cảm giác của hắn đã sai. Phàm là phụ nữ, cho dù là nữ tiên, lòng hiếu kỳ của các nàng cũng không ít hơn người bình thường là bao.

“Người uống của ta một bình rượu, ta còn kiên nhẫn nghe người nói nhảm, người không thấy nên nói chút gì đó hữu dụng cho có qua có lại báo đáp ta sao?”

Yến Cửu Vũ có chút bất đắc dĩ, tiếp xúc lâu với Hoa Liên mới phát hiện, tính cách của nàng thực sự hoàn toàn bất đồng với ấn tượng mà nàng vẫn lưu lại cho người khác. “Sự phụ người lúc gặp chuyện không may đã dặn dò ta chăm sóc cho Tiểu Nhược, ta vẫn cảm thấy hai chúng ta là tri kỷ, thỉnh cầu duy nhất hắn, ta đương nhiên sẽ đáp ứng.”

“Kết quả người chăm sóc nàng vài năm, liền chăm sóc ra tình cảm?”

“Nói thật, ta thực ra có thể là không hề thích Tiểu Nhược.” Ngẩng đầu thấy Hoa Liên đang trợn trắng mắt nhìn mình, Yến Cửu Vũ có chút bất đắc dĩ, “Ta nghĩ nếu thực sự thích Tiểu Nhược, hôm đó bất kể nữ nhân ở bên cạnh ta có phải nàng hay không, ta cũng sẽ đồng ý hôn sự này. Nhưng sau khi biết người kia không phải Bạch Nhược, ta lại thở phào nhẹ nhõm.”

“Người...” Hoa Liên vỗ bàn đứng dậy.

“Sao vậy?”

“Phun hết trà và rượu ra trả cho ta!” Không thất tình nàng còn an ủi cái rắm ấy, lãng phí tư tưởng tình cảm của nàng!

“Người thật là hẹp hòi.”

“Vốn đã không phải người rộng rãi rồi, mau dọn dẹp một chút rồi làm gì thì làm đi, đừng có ở lại đây ngửa mặt ta.”

“Ta không có nơi nào để đi hết, ở Nam Thiên Môn ngay cả cái giường cũng không có.” Yến Cửu Vũ lầm bầm một tiếng ai oán nói, “Hai chúng ta cũng coi như tri kỷ lúc hoạn nạn, người hãy thu nhận ta đi.”

Chương 150: Cưỡng cầu không được

Trăng treo đầu cành, trong Bách Hoa Viên yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy, Yên Cửu Vũ uống cạn một vò rượu xong cuối cùng cũng quyết định quay về canh giữ Nam Thiên Môn của hần. Trước khi đi còn không quên ôm thêm một vò rượu theo.

Mặc dù hần đã uống đến ngã trái ngã phải, có điều cũng may vẫn còn biết phân biệt phương hướng, lao đảo vài cái đã biến mất trong tầm mắt của Hoa Liên.

Tiền người đi rồi, nàng vịn eo một cái, phong bế Bách Hoa Viên, chuẩn bị đi nghỉ.

Đẩy cửa phòng ra, chưa đợi nàng đi được hai bước, một luồng hơi thở không thuộc về nơi này đột nhiên tỏa ra. Hoa Liên giật thót tim, còn chưa kịp phản ứng lại, người nọ đã đến đằng sau nàng.

“Đừng có ngộ nguyệt.” Thanh âm lạnh lẽo vang lên từ phía sau, một bàn tay dưới tình huống nàng chẳng hề phát hiện đã xuất hiện trên gáy.

Hoa Liên nghe lời dừng bước lại, không hề động đậy.

“Ô, ngoan thế?” Giọng nói chuyển thành trêu chọc, bàn tay kia trượt thẳng một đường, cuối cùng quán quanh hông nàng.

Hơi thở ấm nóng sau tai khiến cho Hoa Liên tức giận hừ một tiếng, đẩy tay hần ra xoay người lại, “Sao người lại tới đây?”

“Không hoan nghênh ta tới sao, đau lòng quá.” Ân Mạc bày ra vẻ bị đã kích sâu sắc.

“Biết không hoan nghênh người còn tới.” Không thèm để ý đến bộ dạng giả vờ đáng thương của hần. Hoa Liên đi thẳng đến chiếc giường hẹp, sau đó khoát tay về phía Ân Mạc, “Lúc ra ngoài nhớ đóng hộ cái cửa.”

Ân Mạc mặt đầy vẻ nghiêm túc, “Ta cảm thấy chúng ta phải tâm sự từ từ một chút.”

“Cái gì?”

“Không bằng chúng ta lên giường tâm sự đi.” Nói xong, không quan tâm xem Hoa Liên có đồng ý hay không đã trèo lên chen vào.

“Ân Mạc, người định làm gì hả?”

“Nói chuyện phiếm... Nhưng nếu nàng muốn làm những chuyện khác, cũng không phải không được.” Ân Mạc cười đến là mờ ám, không hề có kỳ thân phận người xuất gia một chút nào.

“Ai muốn nói chuyện phiếm với người, người đi ra ngoài cho ta!” Hoa Liên đã có dấu hiệu phát điên, nàng nhận ra mình và tên này căn bản không thể nào trao đổi một cách bình thường được, có ai như hần không?

“... Giận rồi?” Ân Mạc ghé sát lại trước mặt nàng, đột nhiên hỏi.

Hoa Liên sững sờ một chút, trên mặt thoáng qua một tia lúng túng không dễ phát hiện, “Không.”

“Bởi vì ta lâu như vậy không có tới?” Hiển nhiên, đối phương không hề tin lời nàng. Hơn nữa, sau khi rút ra được kết luận này, nụ cười trên gương mặt Ân Mạc lại càng thêm rạng rỡ.

“Mới không phải.” Hoa Liên quay đầu không buồn nhìn hần, nói sao cũng không chịu thừa nhận.

“Đừng nóng giận, ta đây không phải đã tới rồi hay sao.”

“Ta nói là không có.”

“Được rồi, không có thì không có, nàng nói thế nào thì tức là thế ấy. Nàng xem, cũng đã nửa đêm rồi, chúng ta đi ngủ trước đi.” Ân Mạc cũng chẳng màng đến Hoa Liên có nét mặt thế nào, ôm lấy người đổ về phía giường.

“Ân Mạc, người đứng lên cho ta.” Nửa thân trên bị ép đến không cử động nổi, Hoa Liên định đập cái tên trên người xuống, chân còn chưa nâng lên đã bị đè lại.

“Tình yêu à, nếu nàng đã gấp rút như vậy, ta cũng không khách khí nữa.” Khóe miệng Ân Mạc ngậm cười, từ từ cúi đầu. Hơi thở của hai người lần lượt giao hòa, Hoa Liên cảm thấy nhịp tim của mình sắp dừng đến nơi, nàng mở to hai mắt, không biết Ân Mạc rốt cuộc định làm gì.

“Ngươi...”

Ân Mạc liếm một cái lên môi dưới của nàng, có chút nghiền ngẫm chếp miệng, “Mùi vị không tệ.” Thừa dịp Hoa Liên còn chưa kịp phản kháng, hất lại cái xuống, lần này không có bất cứ hành vi dò xét nào, trực tiếp nuốt sống bờ môi đỏ mọng mê người kia.

Nụ hôn của hắn mang theo ý tứ thăm dò, đầu lưỡi lần mò vào trong miệng Hoa Liên, vẽ từng vòng trên hàm trên, thi thoảng lại dùng sức hút lấy chiếc lưỡi cứ một lòng muốn đẩy hắn ra ngoài.

Trong mắt Hoa Liên dâng lên một tầng hơi nước, cố gắng muốn đẩy đầu lưỡi hắn ra, kết quả lại quẩn quít sâu hơn. Mỗi lần đầu lưỡi của hắn lướt qua hàm trên, một loại cảm giác kỳ lạ không biết từ đâu sinh ra lan tràn khắp cơ thể nàng, khiến cho thân thể của nàng không khỏi mềm nhũn ra.

Ân Mạc chẳng biết đã buông lỏng sự kiềm chế với nàng từ bao giờ, lúc này Hoa Liên căn bản đã quên mất việc phản kháng, hai tay vòng quanh phần hông gầy mảnh rắn chắc của hắn, đầu ngón tay xuyên qua vài vóc bám vào trong thịt. Sự đau nhức sau lưng khiến cho động tác của Ân Mạc càng thêm càn rỡ, lòng bàn tay nóng rực men theo vòng eo mảnh khảnh của nàng dao động lên trên, dọc theo bộ ngực sữa của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, lại càng khiến cho người ta nóng rần lên.

“Ân Mạc...” Thừa dịp hắn thả môi nàng ra, Hoa Liên dễ dàng tìm lại thần trí của mình, thở hổn hển từng ngụm, hai tròng mắt như sắp chảy ra nước vẫn có chút mê man.

“Ừ?” Hơi thở nóng ấm của Ân Mạc dọc theo phần cổ trắng như tuyết của nàng đi thẳng xuống, để lại một dấu vết màu hồng.

“Dừng lại...”

Mặc dù thanh âm của Hoa Liên rất nhỏ, nhưng vẫn chen vào trong tai hắn, Ân Mạc do dự một chút, thực sự không tiếp tục nữa. Hắn ngẩng đầu lên, dục vọng trong mắt vẫn còn nồng đậm như trước.

Hai tay Hoa Liên vòng quanh hắn, đầu tựa vào vai hắn, giọng nói có chút buồn buồn, “Không được, bây giờ không được.”

Ân Mạc trầm mặc nửa ngày, cuối cùng đành thở dài, một tay ôm lấy nàng lật người nằm trên giường, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, “Ngủ đi.”

Nằm trong ngực Ân Mạc, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn, Hoa Liên vẫn không có tí buồn ngủ nào. Có một số việc, trước kia không nghĩ đến, là bởi vì cảm thấy nó không có khả năng xảy ra. Nhưng khi nó sắp xảy ra, nàng đã không còn kịp mà suy nghĩ nữa.

Ân Mạc dù sao cũng vẫn là người trong Phật môn, thân phận này, cuối cùng vẫn không thể bỏ qua được.

Nàng và hắn không có bản lĩnh làm đối nghịch với trời đất, nếu gây ra những chuyện nghịch thiên, kết quả duy nhất chính là bị trời phạt. Rốt cục là phải đứng cao đến đâu mới có thể thoát khỏi quy tắc của mảnh thiên địa này đây?

Trong đầu suy nghĩ đến những câu hỏi vĩnh viễn không thể lấy được đáp án này, tiếng hít thở của Hoa Liên dần trở nên đều đều. Ân Mạc vẫn ôm nàng không cử động cúi đầu nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, hai tròng mắt đen nhánh đột nhiên xuất hiện hai chữ vàng, chữ vàng nhẹ nhàng thoát ra từ trong mắt hắn, vòng quanh thân thể Hoa Liên tám mươi vòng, vòng cuối cùng còn chưa bắt đầu, trên người Hoa Liên đột nhiên bốc lên Nghịch hỏa, trực tiếp thiêu rụi mất hai chữ kia.

“Quả nhiên là cường cầu không được... Ông già đáng ghét!!!” Gương mặt tuần tú của Ân Mạc thoáng vẩn vèo trong nháy mắt. Vốn là chuyện nước chảy thành sông, cứ thế mà phải dừng lại, trong lòng hắn thoải mái được mới là lạ. Còn thêm lần nữa, hắn sẽ ghen ra bệnh mất.

Nếu không phải đánh không lại ông già kia, giờ hắn đã về nhà tìm ông già ấy quyết đấu sinh tử rồi. Ông ta thì hay rồi, ngày ngày ôm vợ mình sống sung sướng, hắn lại chỉ nhìn được không ăn được, khổn kiếp, sớm muộn cũng bị mẹ bỏ!!!

Nguyên rủa cái người khỏi xương trong lòng một trận xong, Ân Mạc cuối cùng mới không thể cam tâm mà nhắm mắt đi ngủ.

Ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh xám xịt, Hoa Liên đã tỉnh ngủ, ngồi dậy từ trên giường. Ân Mạc nằm ngay bên cạnh nàng, tối hôm qua cố gắng hiến nửa người cho nàng ôm cả đêm.

Liếc nhìn người bên cạnh, Hoa Liên khẽ khàng bước xuống giường, nhìn ra cửa sổ, cảm thấy có chút không ổn. Chờ đến khi nàng đẩy cửa phòng ra, sắc mặt không khỏi đại biến.

Toàn bộ hoa cỏ trong Bách Hoa Viên đều đã khô héo, đóa sen vô căn lơ lửng trên hồ nước kia vậy mà trong một đêm đã nở hoa, trời còn chưa sáng là vì trên đỉnh đầu nàng giờ đang phủ đầy mây kiếp...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151: Thánh Nhân bá đạo

Xem ra nàng vẫn còn xem nhẹ Từ Vi Tiên Đế, không biết hắn đã động tay động chân gì ở rễ sen mà có thể phá bỏ huyết chú của mình, giúp đóa sen kia hấp thụ linh khí của hoa cỏ trong Bách Hoa Viên mà khôi phục.

Thủ đoạn này quả thật đủ bá đạo, nếu để cho đóa sen này vượt qua Thiên kiếp, cho dù nó có bị nàng lấy đi một đài sen, cộng thêm những linh lực bị thất thoát mấy năm nay, chỉ e chắc cũng giữ được tam phẩm đài sen.

Đối với sen mà nói, chỉ cần hạt sen vẫn còn, cho dù có mất đi vài đài sen cũng hoàn toàn có thể tu luyện lại, chỉ cần thời gian mà thôi.

Lúc này từng đoàn mây kiếp trên bầu trời Bách Hoa Viên của nàng sợ rằng đã gây kinh động đến không ít người. Có điều đám mây kiếp này không tính là quá dọa người, chỉ tương đương với Thiên kiếp khi nàng ngưng kết yêu đan năm đó. Có Từ Vi Tiên Đế âm thầm bảo vệ, muốn vượt qua đơn giản vô cùng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Hoa Liên không khỏi dời về phía đóa sen đã hoàn toàn nở rộ kia, nàng vốn định dùng máu của mình phế bỏ toàn bộ cánh hoa của nó, không ngờ tới mình thực sự coi như tiền mất tật mang.

Lấy năng lực hiện nay của nàng, không thể ngăn cản được Thiên kiếp. Cũng hoàn toàn không thể ngăn cản đóa sen này hồi sinh, nhìn ánh tím chợt lóe lên bên cạnh hồ kia, hẳn là cấm chế do Từ Vi Tiên Đế để lại, xem ra cũng sợ nàng ra tay phá hoại.

Nàng cũng đầu ngu, cho dù muốn động thủ, cũng phải chờ đến lúc thực lực có thể đối đầu với Tiên Đế.

Hoa Liên không nhìn nữa, xoay người bước vào phòng, mặc cho từng đợt tiếng sấm ầm ầm bên ngoài cũng không bước ra. Việc nàng nên làm nhất bây giờ là tính toán tổn thất của chính mình. Trừ vườn linh dược do đám quái vật ở Thiên Ngoại Thiên giao cho tiên nhân ra, cả Tiên giới giới chỉ có thảo dược trong Bách Hoa Viên này của nàng là trân quý nhất. Có rất nhiều thảo dược được giữ lại từ thời Thượng cổ giờ đã tuyệt chủng, nàng cũng muốn xem xem, Từ Vi Tiên Đế lần này dùng gì để bồi thường.

Nếu trước đây có thể sẽ cho qua, có điều... liếc mắt nhìn người đàn ông vẫn đang say ngủ trên giường mình, Hoa Liên không khỏi bĩu môi, coi như là hắn còn có chút tác dụng, có câu đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Cáo mượn oai hùm thì chưa đến nỗi, có điều mượn khí thế của hắn thì có thể. Cũng không biết Từ Vi có dám nhận không, nói ra thì nàng vẫn luôn tò mò, tu vi của Ân Mặc rốt cuộc là đến cấp bậc nào, so với Từ Vi Tiên Đế thì thế nào đây?

Đại khái qua chừng hai canh giờ, Hoa Liên nằm trên chiếc ghế nằm cạnh giường đọc sách, tiếng sấm bên ngoài vẫn vang lên không ngớt. Điều này khiến nàng thấy có chút kỳ quái, đã có chín đạo Thiên kiếp đánh xuống, sao mây kiếp bên ngoài vẫn còn chưa chịu tản đi?

Không riêng gì Hoa Liên, vẻ mặt của mấy Tiên Đế đang âm thầm chú ý đến Bách Hoa Viên cũng hiện lên một tia kinh ngạc, căng thẳng nhất chính là Từ Vi Tiên Đế.

“Chẳng lẽ là làm việc nghịch thiên, đạo Thiên kiếp thứ mười không ra được?” Thần niệm của vài vị Tiên Đế giao hội giữa không trung, tự trò chuyện với nhau. Hậu Thổ Tiên Đế mở miệng trước.

“Xem ra Thiên đạo cũng không chịu để cho nàng ta sống rồi.” Giọng nói của Thanh Lam Tiên Đế rõ ràng mang theo sự giễu cợt.

Mà Từ Vi Tiên Đế đáng lý phải lo lắng nhất, giờ phút này lại chẳng nhúc nhích. Hắn đang trao đổi với sư tôn của mình, trên Tiên Đế còn có Thánh Nhân, trong Thánh Nhân tôn Tam Thanh đứng đầu, mà sư phụ của Từ Vi chính là một trong ba vị Tam Thanh.

Kiếp nạn nghịch thiên này chỉ có thể lấy năng lực của bản thân ngăn trở, cho dù hắn có muốn giúp một tay cũng không thể làm gì, có thể áp chế được phép tắc của thiên địa, chỉ có cấp bậc Thánh Nhân mới làm được.

Đúng vào lúc đạo Thiên kiếp thứ mười cuối cùng cũng hình thành, bầu trời Bách Hoa Viên đột nhiên bị một trận kim quang mạnh mẽ bao phủ lại, đạo Thiên kiếp kia giống như bị chọc giận, mấy vạn cột sét điên cuồng nện vào kim quang, thời gian kéo dài đến một nén nhang mà vẫn chưa ngừng lại.

Kiếp nạn nghịch thiên này cho dù là Thánh Nhân ra tay cũng không hề thối lui nửa bước. Cuối cùng giữa không trung chợt xuất hiện một bàn tay khổng lồ, loáng cái đã thu lấy kiếp vận trên bầu trời Bách Hoa Viên.

Bàn tay kia sau khi tiếp xúc với mây kiếp thì gây nên những tiếng nổ vang rền liên tiếp, kim quang trên bàn tay cũng mờ hồ tán đi. Mây kiếp và bàn tay khổng lồ giằng co không bao lâu, đám kiếp vận kia đột nhiên không còn tỏa ra lời quang nữa, dường như đã yên ổn lại.

“Được rồi, dù sao cũng là nghịch thiên, Từ Tiêu sau này hãy ở lại đây tu hành, không được ra ngoài nửa bước, đạt đến cảnh giới Tiên Đế xong rồi hãy độ nốt đạo Thiên kiếp thứ mười này.” Một giọng nói ôn hòa lại mang theo vài phần tang thương đột nhiên vang lên giữa không trung, cũng không biết là đang nói với ai.

Có điều, giọng nói này lại rõ ràng truyền đến tai mọi người, dĩ nhiên là bao gồm cả Hoa Liên.

Phá hủy vườn của nàng còn chưa tính, ngay cả chỗ ở của nàng cũng muốn chiếm luôn, trong lòng Hoa Liên ghen một bụng hỏa, lại không có chỗ phát tác. Người nói, trừ Tam Thanh ra tuyệt không có người khác, nàng dám chống đối Tiên Đế, nhưng chưa có gan chống lại Tam Thanh.

“Tử Vi, giờ ngươi phải chăm sóc Tử Tiêu cho tử tế.”

“Đệ tử tuân mệnh.” Thanh âm của Tử Vi cũng vang lên.

“Được rồi, vậy...” Nói còn chưa dứt lời, kim quang vẫn bao phủ trên bầu trời Bách Hoa Viên đột nhiên vỡ vụn ra, trong lòng mọi người không khỏi chấn động.

Người bên ngoài không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng Hoa Liên thì thấy rất rõ ràng. Vừa nãy trong miệng Ân Mạc đột nhiên nhả ra một chữ, nàng chỉ nhìn một cái đã thấy đầu đau kịch liệt, trên đó giống như có Phật pháp vô thượng vậy, căn bản không phải là thứ nàng có thể chịu được vào thời điểm này, chính là chữ vàng kia đã phá vỡ kim quang.

“Ta đời này ghét nhất có kẻ động tay động chân trên đầu mình.” Ân Mạc ngồi dậy từ trên giường, hai con mắt hoàn toàn biến thành màu hoàng kim, hấn ngang đầu lên nhìn, nóc nhà liền hoàn toàn biến thành trong suốt, cặp mắt màu hoàng kim kia tựa hồ như có thể xuyên thấu cả vòm trời.

“Sát Sinh Phật?” Thanh âm kia tiếp tục vang lên, nhưng lại mang theo một mùi vị quái dị.

“Ra mắt Thánh Nhân.”

“Sát Sinh Phật không ở Phật giới tu hành, sao lại xuất hiện ở chốn này?”

“Bách Hoa Tiên tử và ta là tri kỷ, ta đến thăm nàng mà thôi. Ai ngờ vừa tỉnh ngủ đã thấy một màn này, cảm thấy có chút thú vị.” Khóe miệng của Ân Mạc nhếch lên, trong lời có ý.

“Chuyện của Tiên giới, Sát Sinh Phật đừng nên nhúng tay vào thì tốt hơn.” Dù sao cũng là Thánh Nhân, nói chuyện không hề chừa chút đường lui. Trên thực tế, ông ta nói nhiều với Ân Mạc như vậy là đã nể mặt hấn lắm rồi.

“À à, ta đã nói rồi, Bách Hoa Tiên tử là tri kỷ của ta, nàng chịu nhiều thiệt thòi như vậy, chẳng ai chịu nói chuyện thay nàng, ta đương nhiên cũng không thể bỏ mặc nàng được đúng không? Huống chi Tử Tiêu cô nương có thể hồi sinh, vị tri kỷ này của ta cũng đã lập công lớn. Có điều người của Tiên giới từ xưa đến nay hành sự đều thích qua cầu rút ván hay sao? Phá hủy cả một vườn thảo dược của người ta còn chưa tính, giờ ngay cả chỗ ở của người ta cũng muốn chiếm nốt. Chắc chắn, ai cũng nói bản tăng ta bá đạo, ta lại cảm thấy bản lĩnh của Thánh Nhân còn mạnh hơn ta nhiều lắm.”

“Ý Sát Sinh Phật là muốn thế nào?”

“Nếu việc này là do Tử Vi Tiên Đế nhờ Hoa Liên giúp đỡ, dĩ nhiên là phải do hấn bồi thường rồi. Nếu Tử Vi Tiên Đế thấy không tiện, chúng ta có thể tỷ thí công bằng một trận, người thắng, việc bồi thường coi như cho qua.” Ân Mạc tỏ ra dễ thương lượng.

Dáng vẻ kia khiến cho Tử Vi nhìn mà thiếu chút nữa giận đến mức lộn ruột. Tỷ thí công bằng? Thế mà hấn cũng nói ra miệng được. Lần trước ở chỗ Quan Âm Bồ Tát, nếu không phải có Bồ Tát đứng một bên nhìn, hấn đã sớm chịu thua thiệt...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Bồi thường

Thực ra Ân Mạc cũng chẳng làm gì, hấn chỉ luận bàn Phật pháp với Tử Vi Tiên Đế ở Nam Sơn mà thôi, về phần sau đó có đề hấn dưới núi Nam Sơn, chuyện ấy thực sự cũng không gọi là quá đáng đúng không. Ngươi coi, Đấu Chiến Thắng Phật người ta còn bị đề dưới Ngũ Hành Sơn những năm trăm năm, ra ngoài không phải vẫn vui vẻ đấy sao, chẳng qua là đề hấn có nửa năm, chuyện có gì to tát đâu.

Nói ra thì, sở dĩ Tử Vi Tiên Đế lúc ấy lại muốn gấp rút thoát khỏi Hoa Liên như vậy cũng là bởi vì khi ở Nam Sơn đã chịu kích thích quá lớn mà thôi.

“Mọi việc đều nói nhân quả, nếu vị Bách Hoa Tiên tử này đã giúp ngươi một việc lớn như vậy, Tử Vi, ngươi nhất định phải bồi thường lại thực thích đáng.”

“Dạ, sư tôn.” Có Ân Mạc đứng ở đây, đồng thiệt thòi này hấn phải nuốt lấy là chắc chắn rồi. Có điều may mà Tử Tiêu cũng đã hồi sinh, Hoa Liên không phải không có công cán, cho nàng ít lợi lộc cũng là việc nên làm, Tử Vi Tiên Đế thăm nghĩ trong lòng.

“Đa tạ Thiên Tôn thông cảm.”

Sau khi vị Thiên Tôn kia đi hẳn, Hoa Liên bấy giờ mới cùng Ân Mạc bước ra khỏi phòng, bên ngoài trừ Tử Vi Tiên Đế ra, còn có một cô gái mặc áo tím.

Nàng kia mặc dù tu vi chưa ra cái dạng gì, nhưng mặt mày lại mang theo một luồng ngạo khí, đó là thứ khí chất vô luận đối mặt với ai cũng sẽ không cúi đầu. Người có thể nuôi dưỡng ra loại khí chất này, lai lịch e cũng không tầm thường.

Tử Vi Tiên Đế đang nói chuyện với nàng kia, chờ đến khi Hoa Liên bước ra, ánh mắt của cả hai đều dời lên người Hoa Liên. Nàng kia nghe Tử Vi Tiên Đế nói mấy câu, khẽ gật đầu, sau đó đi về phía Hoa Liên.

“Là ngươi cứu ta?” Thái độ của nàng ta chẳng hề toát ra chút ý tứ cảm tạ nào, ánh mắt tràn đầy vẻ soi mói.

“Không dám.” Hoa Liên đương nhiên cũng không có thói quen lấy mặt nóng mà dấn mỏng lạnh, huống chi, nàng cũng không cứu nàng ta, kết luận như vậy là quá sớm.

“Có bất cứ yêu cầu gì, có thể nói với Tử Vi, coi như trả lại ân tình cho ngươi. Còn nữa, tạm thời ta sẽ ở lại đây, ta sẽ bảo huynh ấy sắp xếp cho ngươi một chỗ khác.”

Hoa Liên không đáp, chỉ mỉm cười. Ánh mắt của Tử Tiêu có chút kỳ quái quét qua nàng một cái, sau đó quay trở lại bên cạnh Tử Vi Tiên Đế.

“Ngươi nói xem ta muốn cái chức Tiên Quân để làm, không tính là quá đáng chứ?” Hoa Liên đột nhiên quay đầu, nhỏ giọng nói với Ân Mạc đứng bên cạnh.

Ân Mạc như cười như không, “Ta tưởng là nàng sẽ tức giận lắm.” Hắn cũng coi như là người hiểu Hoa Liên nhất, nếu ôn tồn thương lượng cùng với nàng, bảo nàng chuyển ra ngoài cũng không phải việc gì khó, nàng cũng sẽ không so đo. Nhưng nếu tự chủ trương, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng. Tính tình của cô nàng này, chuyên gia ăn mềm không ăn cứng.

“Đúng là ta rất tức giận.” Nàng không hề phủ nhận, “Nhưng chuyện đó chẳng xung đột với việc ta thăng chức lên Tiên Quân.” Khoảng cách từ Tiên Quân lên Tiên Đế cũng chỉ bằng một bước, nàng cần một vị trí gần với Tiên Đế.

Càng đứng trên cao, người có thể nhìn thấy nàng lại càng nhiều, muốn động thủ với nàng lại càng khó khăn, điểm này, nàng vẫn luôn rõ ràng.

“Không quá đáng.” Ân Mạc không hỏi tiếp nữa, nàng có suy nghĩ của riêng nàng, cứ thuận theo ý nàng là được.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, Hoa Liên vừa lên tiếng đã đòi làm Tiên Quân, mặc dù thực lực của nàng đúng là đủ, nhưng nàng mới thăng tiên chưa đến trăm năm đã muốn làm Tiên Quân rồi, đây căn bản là một suy nghĩ điên rồ.

Nếu đồng ý, những tiên nhân khác sẽ nghĩ ra sao.

Yêu cầu này vừa đưa ra, lập tức có hai Tiên Đế phản đối, Hậu Thổ Tiên Đế không phát biểu ý kiến, giờ chỉ còn lại Câu Trần Tiên Đế và Tử Vi Tiên Đế chưa tỏ rõ thái độ.

“Hoa Liên còn trẻ như vậy, tư lịch của nàng ta quá ít, làm sao khiến người khác cam phục? Tử Vi, là ngươi phải bồi thường cho nàng, chúng ta đâu có nợ nần gì nàng.” Kể từ khi Tử Tiêu tỉnh lại, sắc mặt của Thanh Lam Tiên Đế chưa từng dễ chịu, lần này lại càng thêm đối nghịch với Tử Vi Tiên Đế, hai người chỉ kém nước đánh nhau.

“Ta lại cảm thấy năng lực của Hoa Liên cũng không tệ lắm, quan trọng là thực lực của nàng đủ. Thứ như tư lịch, sau này rồi sẽ có, Thanh Lam Tiên Đế cần gì phải tức giận như thế.” Câu Trần Đế hai chân bắt chéo nói, xem ra hắn đã quyết định đứng về phe Tử Vi.

“Tư lịch cũng không quan trọng, nhưng tâm cảnh của Hoa Liên hiện giờ quá kém, lần trước chỉ vì đấu đá miệng lưỡi mà giết mấy chục Hoa tiên ở điện Chân Vũ, nếu để nàng ta lên làm Tiên Quân, nàng ta còn kiềm chế được sao?” Chân Vũ Đại Đế vẫn trầm mặc lúc này mới mở miệng.

“Dĩ hạ phạm thượng, cho dù có giết cũng chẳng có gì đáng ngại.” Tử Vi Tiên Đế hừ một tiếng tiếp lời, “Thanh Lam, ngươi không nghĩ là chuyện đưa nàng vào Thiên Lao lần trước, cứ như vậy mà kết thúc chứ?”

“Ngươi có ý gì hả?!” Ánh mắt Thanh Lam Tiên Đế lạnh căm căm, vỗ bàn đứng dậy.

“Không có ý gì cả, ta đồng ý để Hoa Liên thăng làm Tiên Quân.”

“Vậy ta cũng đồng ý.” Câu Trần Đế tán thành.

“Ta cũng đồng ý.” Trừ năm người ra, thanh âm thứ sáu đột nhiên vang lên, khiến cho sắc mặt của năm vị Tiên Đế đều biến đổi.

“Long Vương Thái tử?” Sự xuất hiện của hắn ở đây, thực sự khiến cho người ta lấy làm kinh hãi.

“Bái kiến các vị Tiên Đế, Tử Vi Tiên Đế, chúc mừng ngươi, Tử Tiêu cô nương cuối cùng cũng được cứu sống.” Long Vương Thái tử mặt đầy tươi cười, thoáng chớp tay với năm người.

“Đa tạ Long Vương Thái tử quan tâm, hôm nay Thái tử đến là vì chuyện của Hoa Liên?” Nét mặt của Tử Vi có chút quái dị, lý ra Hoa Liên này hình như

không quen biết Long Vương Thái tử, hành vi này của hắn ngày hôm nay, rốt cuộc là có ý gì?

“Bách Hoa Tiên tử và ta rất có duyên, vẫn mong mấy vị Tiên Đế quan tâm một chút.”

“Đương nhiên là vậy rồi.”

Hoa Liên đương nhiên không biết được nàng có thể lên làm Tiên Quân là nhờ tên Trình Giảo Kim nhảy ra giữa đường này. Cái chức Bách Hoa Tiên Quân này của nàng cũng chẳng có bất cứ thực quyền gì, cùng lắm là được cái tên cũng dễ nghe, mặc dù như vậy, hôm thụ phong cũng có vô số tiên nhân đến xem lễ, nàng nhận lễ vật đến mỏi cả tay.

Mặc dù là đổi chỗ ở, nhưng Tử Vi Tiên Đế vì bồi thường nàng nên đã dựng một Bách Hoa Viên mới theo nguyên dạng nơi cũ. Về phần hoa cỏ linh tinh bên trong, tất cả hạt giống đều do hắn đưa tới, toàn là trân phẩm hiếm thấy, so với những loại Anh đưa cho nàng hồi trước cũng không hề kém là bao.

Sau khi lên làm Tiên Quân, cuộc sống của nàng lại càng thêm nhẹ nhõm, bình thường còn phải đi giao nộp tiên thảo linh dược gì đó, bây giờ đều là người khác đến chỗ nàng giao nộp. Muốn thảo dược gì, chỉ cần một câu nói.

Trước mắt, nàng còn chưa có hứng thú gì với việc sử dụng quyền hành, cũng không có thời gian làm vậy. Chuyện nàng cảm thấy hứng thú nhất bây giờ là gieo mấy hạt giống kia xuống, nếu có thể trực tiếp khai hoa kết quả thì càng tốt.

Vừa hay ở đây có lao động miễn phí, không dùng thực là đáng tiếc.

Ân Mạc dường như đã hạ quyết tâm không định đi ngay, Hoa Liên đối với những mặt có thể lợi dụng của hắn, một chút cũng không lãng phí. Trước kia nàng không hề biết, nhìn người khác làm việc, còn mình thì nghỉ ngơi là chuyện khiến cho người ta sung sướng cỡ nào.

“Mấy hạt giống hoa kia đã boi trong bể nước rồi, ngươi có thăm cừu đại hận gì với chúng nó sao?” Ngồi xếp bằng trên ghế mây, Hoa Liên không hề khách khí mà soi mói, đáng vẻ xinh xắn lúc vênh mặt hất hàm sai khiến kia, nhìn qua thực sự phá lệ mê người.

Thừa dịp nàng không phát hiện, Ân Mạc thu hồi tầm mắt, tay hóa thành trảo, thu hồi lại một nửa lượng nước đã tưới, một quả cầu nước nho nhỏ không ngừng xoay vần giữa lòng bàn tay hắn. Hắn đây đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ, lại còn là cái loại ra sức mà vẫn không lấy lòng được nữa.

Hắn khổ khổ sờ sờ trồng hoa hơn mười ngày, cho dù không có công lao cũng có khổ lao, không có khổ lao thì cũng lao lực, chẳng thấy lợi lộc gì, lại còn khiến cho tính xấu của mỹ nhân giám sát tăng lên, sai hắn làm hết cái này đến cái khác, một chút cũng không nương tay.

“Tình yêu ới, nàng không thấy đề ta đi trồng hoa trồng cỏ, thực sự là dùng dao mổ trâu để giết gà sao?” Rốt cục cũng trông xong một mảnh vườn hoa, Ân Mạc đuổi thất lung oán trách với Hoa Liên.

“Không trồng hoa thì ngươi làm gì được, hay là ngươi chuẩn bị tụng kinh cho ta nghe?” Một hòa thượng không biết tụng kinh, khiến người ta ngạc nhiên cỡ nào cơ chứ. Nàng vẫn cảm thấy, đây là một chuyện vô cùng khó hiểu.

Ân Mạc cầm nín, nói chuyện này với Hoa Liên, thực sự là một sai lầm, nàng đã cười nhạo hắn mấy ngày trời rồi. Đâu có ai quy định thành Phật rồi thì nhất định phải biết tụng kinh chứ?!

“Trừ tụng kinh ra, ta biết làm rất nhiều việc khác, muốn thử không?” Ân Mạc ném cho nàng một ánh mắt quyến rũ, thành công khiến cho Hoa Liên ngậm miệng lại.

“Hoa Liên, ngươi có đó không?” Còn chưa nhìn thấy người, tiếng đã vọng từ bên ngoài vào.

Hoa Liên lập tức nghe ra người đến là ai, khoe miệng không khỏi dâng lên một nụ cười. Ân Mạc vẫn nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng cười, chỉ hơi nheo mắt lại.

“Yến Cửu Vũ, người đến trả lại Bách Hoa nhường cho ta sao?” Hoa Liên chậm rãi nói với người đàn ông vừa mới xông vào.

“Đừng khiến người ta mất hứng như vậy, ta đặc biệt đến chúc mừng ngươi mà.” Sau khi bước vào Bách Hoa Viên, Yến Cửu Vũ mới nhìn thấy ở đây còn có người khác nữa, hắn định thần nhìn lại, nụ cười trên mặt không nhịn được mà thu bớt, “Sát Sinh Phật, đã lâu không gặp.”

“Yến Thống lĩnh, lâu rồi không thấy.” Trước mặt người ngoài, trên gương mặt Ân Mạc lúc nào cũng treo một nụ cười rất chi là cao thâm, theo như lời của Hoa Liên nói thì là, bộ dạng kia mới nhìn đã thấy không phải người tốt rồi.

“Sát Sinh Phật cũng đến thăm Hoa Liên sao?”

“Phải.” Ân Mạc cười cười đáp, lại nói tiếp, “Ta còn phải đa tạ Yến Thống lĩnh đã quan tâm đến Tiểu Liên.”

Hoa Liên có chút kỳ quái liếc nhìn Ân Mạc, cảm thấy hắn có chút âm dương quái khí.

“Ta và Hoa Liên vốn là bạn bè, không cần phải khách khí.”

Hoa Liên cũng chẳng bận tâm xem hai người nói gì, tự mình nhảy xuống khỏi chiếc ghế mây, đi vào trong vườn. Nàng đứng giữa hoa viên, linh lực trên người từ từ tản ra, rất nhanh, những mầm hoa Ân Mạc vừa trồng khi nãy đã bắt đầu nảy mầm, hơn nữa phía trên còn mang theo chút Phật quang như có

như không.

Mầm xanh mon môn được bao phủ kim quang màu vàng nhè nhẹ, cũng rất đẹp mắt, xem ra nam nhân này không vô dụng như mình tưởng.

Chờ Hoa Liên chăm chút xong hạt giống của nàng, lúc về mới phát hiện ra không thấy Yến Cửu Vũ đâu.

“Người đâu rồi?” Chưa đến thời gian một chung trà, sao đã đi rồi?

“Yến Thống lĩnh nói hần có việc phải làm, hôm khác sẽ đăng môn báiphòng.” Ân Mặc cố ý nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng.

Ánh mắt Hoa Liên nhìn hần có chút quái dị, “Ngươi có thù với hần à?” Thái độ đối địch này của hần, biểu hiện cũng hơi rõ ràng quá chẳng, hai người có thâm thù đại hận gì hay sao?

“Hiển nhiên là không.” Ân Mặc nhếch miệng cười một tiếng, nhìn qua rất là dọa người.

“Vậy ngươi làm gì mà bày cái mặt ấy ra?” Hoa Liên lăm bắmmột câu, nàng cảm thấy không khí có chút là lạ.

“Ta chỉ tò mò thôi, hai người quen thân như vậy từ bao giờ?”

“Không được sao, ta thấy con người của Yến Cửu Vũ không tệ mà.” Mặc dù cảm thấy thái độ của Ân Mặc có chút vấn đề, nhưng Hoa Liên lại không nắm được điểm mấu chốt.

“...” Mặt Ân Mặc đen sì, hần không biết nên nói thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Ngư Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Đàn ông không thể nhỏ nhen

Từ Bách Hoa Viên hùng hùng hổ hổ đi về Nam Thiên Môn, không biết đã có bao nhiêu tiền nhân bị vẻ mặt khó coi của hần hù dọa khiến cho phải đi đường vòng, Yến Cửu Vũ lại không có chút tự giác nào.

“Thống lĩnh, là ai chọc giận ngài vậy?” Không có việc gì để làm, Đám Thiên tướng Chấp pháp cùng canh giữ Nam Thiên Môn với hần dè dặt tiến lại gần hỏi thăm.

Hần nhớ lúc Thống lĩnh đi, có nói là muốn đến Bách Hoa Viên, sao đi kiểu gì mà thời gian chưa đầy một chung trà đã quay lại rồi, lại còn ôm vẻ mặt này nữa, vị Bách Hoa Tiên tử kia đuổi ngài ấy ra ngoài sao?

“Làm hòa thượng, đều mẹ nó chẳng phải thứ gì tốt!!!”

“A?” Mọi người có chút sững sờ.

“Hoa Liên có mắt mù cũng sẽ không coi trọng một hòa thượng!” Yến Cửu Vũ tiếp tục gầm thét.

“À...” Đám Thiên tướng chỗ hiểu chỗ không gật đầu, xem bộ dạng này hần là đã chịu ảm ức ở chỗ Sát Sinh Phật rồi, “Nhưng bây giờ ai ai cũng nói vị Bách Hoa Tiên tử kia và Sát Sinh Phật có quan hệ rất mờ ám, nói không chừng bọn họ thực sự có gì đó.”

“Hần dù có muốn, Phật tổ sẽ cho phép sao.”

“Cũng phải, nhưng mà, Thống lĩnh, chuyện này có liên quan gì đến ngài sao?” Cho dù có phạm giới, đó cũng là chuyện của Bách Hoa Tiên tử và Sát Sinh Phật đúng không, lão đại nhà mình rốt cuộc đang tức cái gì chứ?

Yến Cửu Vũ ngẩn ra, ngay sau đó chân mày nhíu chặt, hần tức giận chủ yếu là do mấy câu mà tên Sát Sinh Phật kia nói ra quá trêu tức người ta, cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, phải giữ khoảng cách phù hợp với Hoa Liên.

“Được rồi, giải tán đi, cần làm gì thì đi làm việc nấy đi.” Ngồi trên ghế được một lúc, Yến Cửu Vũ càng nghĩ càng thấy khó chịu, tại sao lại bảo hần giữ khoảng cách với Hoa Liên, hần cứ không nghe đấy!

Phải nói là Yến Cửu Vũ mà đã ngang bướng lên, có muốn chặn cũng không được, Ân Mặc không cho hần đến Bách Hoa Viên tham gia náo nhiệt, hần lại càng muốn đi, hơn nữa, một ngày ít nhất phải dạo qua dạo lại trước mặt Hoa Liên một hai lượt mới đủ.

Sắc trời dần tối, vài con loan phượng chậm rãi bay qua bầu trời Bách Hoa Viên, kéo theo từng vệt lửa.

Yến Cửu Vũ vừa mới đi, Hoa Liên đã lập tức phong ấn đại môn Bách Hoa Viên. Cuối cùng cũng tiến bước được vị lão gia này đi rồi, mấy ngày nay nàng quả thực là quá hao tâm tổn lực. Hẳn ngày ngày tới cũng không sao, vấn đề là tại sao lần nào tới cũng phải khiêu khích Ân Mạc chứ?

Ân Mạc cũng thế, bình thường đối diện với kẻ thù đều có thể cười tươi như ánh mắt trời rạng rỡ, cố tình để nhìn thấy Yến Cửu Vũ là cả người tỏa sát khí bốn phía, nếu không phải ngại nàng còn đang đứng một bên nhìn chăm chăm, hai người này chưa biết chừng đã sớm động thủ.

Quay người bước vào nhà, cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng hoàn toàn sững sờ. Yến Cửu Vũ vậy mà lại đang đứng ngay giữa nhà, tựa tát lên mặt mình, còn luôn miệng nói ta sai rồi, ta vô si, ta hèn hạ...

“Đây...” Nhìn một lát, Hoa Liên cũng nhận ra có gì đó không ổn, mặc dù dáng dấp của người này và Yến Cửu Vũ giống nhau y như đúc, nhưng hơi thở trầm lặng, thanh âm cũng không lên xuống, đây căn bản chỉ là một con rối.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi trợn trắng mắt, bước vào buồng trong. Bên trong, Ân Mạc mặt đầy thành thoi thường thức trà. Hoa Liên không nhịn được muốn hỏi xem rốt cuộc là hán ngày thơ đến mức độ nào mới có thể làm ra chuyện như vậy.

“Ngươi có cần khoa trương vậy không?” Ngồi lên chiếc ghế trúc đối diện Ân Mạc, Hoa Liên dờ khóc dờ cười.

“Nàng không cho ta động đến hán, ta kiêu gì cũng phải phát tiết một tí chứ.” Ân Mạc không hề cảm thấy ngượng ngùng một tí nào vì hành vi của mình.

“Người ta chẳng làm gì cả được chưa!”

“Hán chưa làm gì cả đã có cái vẻ không có hảo ý rồi!”

“Ngươi tưởng hán là ngươi chắc!” Không có hảo ý, mắt công hán còn nghĩ ra được, người không có hảo ý nhất là hán mới đúng! Thật muốn cầm cái ghế lên gõ bưng đầu hán ra, xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

“Ta biết ngay là nàng bắt đầu chán ghét ta rồi mà...”

Nhìn dáng vẻ già bộ đáng thương của hán, khóe mắt Hoa Liên giật giật, naoảng cái túm lấy cổ áo hán, lôi người ta tận cửa, một cước đá ra ngoài, cạch một tiếng đóng cửa lại, thế giới cuối cùng cũng yên bình.

“Tình yêu à, nàng không thể đối xử với ta như vậy được ~” Ân Mạc dính vào trên cửa, giọng đầy buồn bã.

“Ngươi ở đó mà tỉnh táo lại cho ta!”

Ân Mạc bị nhốt ngoài cửa có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai, mới xoay người, vừa hay nhìn thấy Hậu Thổ Tiên Đế một thân áo trắng đang nhìn hán mỉm cười: “Sớm nghe qua tính tình của Bách Hoa Tiên tử không được dễ chịu lắm, giờ mới thấy, quả đúng là như vậy.” Hậu Thổ vừa cười vừa nói, rất rõ ràng là cảnh Ân Mạc bị người nào đó đá ra ngoài đã hoàn toàn rơi vào mắt nàng.

Ân Mạc gãi mũi, hơi tỏ vẻ lúng túng. Bình thường vô luận là ở Tiên Giới hay Phật Giới, hán đều quen ngang ngược, có bao giờ người khác dám mặt nặng mày nhẹ với hán. Còn Hoa Liên, nàng chắc chắn là trời sinh ra để khắc chế hán mà.

“Đến tìm ta có phải có chuyện gì quan trọng không?” Ân Mạc cũng không có hứng thú đàm luận chuyện giữa hán và Hoa Liên với người khác, dù sao hán vẫn còn là Phật, chuyện có quan hệ mờ ám với tiên nữ truyền ra đối với ai cũng không có lợi.

Nghe Ân Mạc hỏi, sắc mặt Hậu Thổ chuyển thành nặng nề, “Ta đến là muốn hỏi ngươi một chuyện, Hoa Liên và Long Vương Thái tử có phải đã sớm biết nhau?”

Ân Mạc nhíu mày một cái: “Bọn họ chỉ mới gặp nhau có một lần, sao vậy?”

“Chuyện Hoa Liên được phong làm Tiên Quân lần này, vị Long Vương Thái tử kia lại ra mặt nói hộ, ta cảm thấy có chút kỳ quái.” Quan hệ của Hậu Thổ với Ân Mạc không tệ, trong chuyện này có một tia quỷ dị, tốt nhất nên báo cho hán biết trước thì tốt hơn.

“Ta còn đang thắc mắc tại sao lại thuận lợi như vậy.” Ân Mạc chau mày, suy tư trong chốc lát mới nói, “Đa tạ.”

“Không cần khách khí, ta cáo từ trước.” Không đợi Ân Mạc nói thêm, bóng áo trắng kia đã dần dần biến mất.

Sau khi Hậu Thổ đi rồi, trong mắt Ân Mạc lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo, gã Long Vương Thái tử này vẫn không nhịn được mà nháy ra sao. Xem ra gã đó cũng biết Hoa Liên đã lấy được một vị trí trên núi Vinh Sinh, gã không làm gì được nàng nữa, cho nên mới dùng mọi cách để đẩy nàng lên vị trí Tiên Quân, làm vậy chắc hẳn là vì cuộc đại chiến vài thập niên nữa.

Trên chiến trường Tiên Ma, bị giết không chỉ có Ma mà còn có Tiên. Ở Tiên giới, trước khi giết một vị Tiên nhân sẽ gặp phải trời buộc như vậy, nhưng ra chiến trường, vô luận có giết ai, chỉ cần không bị người khác phát hiện thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cho nên từ xưa đến nay ở trên chiến trường, tiên nhân chết trong tay kẻ địch chỉ chiếm số ít, chết dưới tay người của mình mới là nhiều.

Mà chiến trường kia, tiên nhân có tu vi từ Tiên Quân trở xuống thì không được phép đi, Hoa Liên vừa đúng lúc sắp trải qua cuộc Đại chiến Tiên ma kia. Thực lực của Long Vương Thái tử cũng bằng với cảnh giới của Tiên Đế, gã đương nhiên cũng sẽ tham gia trận đại chiến này.

Mà hần lại đại diện cho Phật giới, một khi ra chiến trường, trong thời gian ngắn căn bản không thể để tâm đến Hoa Liên được, đây mới là điểm mấu chốt, gã kia cũng giỏi tính toán đấy.

Về phần thần khí, trên tay hần có, trên tay Long Vương Thái tử cũng không quá ít. Thân phận của gã đặc biệt, từ xưa đã được tất cả các Thánh Nhân chiếu cố, đồ tốt dĩ nhiên là không thiếu.

Muốn giúp Hoa Liên sống sót trên chiến trường Tiên Ma, độ khó thực sự là không phải lớn ở mức bình thường, hiện giờ trong lòng Ân Mạc đang đầy rối rắm.

Hoa Liên vừa mới tắm rửa xong, một tay luồn qua mái tóc còn đang ướt, một tay khác đẩy cửa phòng ra, thấy ngay Ân Mạc đang ngồi xỏm ngoài cửa thờ ngấn than dài. Nàng bước đến sau hần, dùng đầu gối nhẹ huyệt lên lưng hần một cái, “Người đang làm gì đó?”

“Ta đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc, ô? Thơm vậy...” Ân Mạc quay người đứng dậy, thấy Hoa Liên đội một đầu tóc ướt, ánh mắt còn mơ mơ màng màng, trông cực kỳ vô tội, một giọt nước đang lăn theo gương mặt của nàng xuống dưới, chọc cho ánh mắt của hần tối lại.

“Ừ, hương hoa Mạn Đà La, nghe nói hoa này mọc ở hai bên bờ Thiên hà, không biết là thật hay giả.” Hoa Liên nói xong, thấy mặt của Ân Mạc biến sắc, lập tức biết mình đã nói sai.

“Yến Cửu Vũ còn tặng hoa cho nàng?!” Giọng nói dịu dàng một cách quá đáng, hiển nhiên là điểm báo sắp bùng nổ.

Thần kinh của cái người này dạo gần đây nhạy cảm quá đáng, thực sự không thể nói sai dù chỉ một câu trước mặt hần, nếu không sẽ bị hần lái nhai cả buổi.

“Trước ta nghe Anh nói hoa Mạn Đà La rất đẹp, nên lúc trước có bảo hần tìm giúp ta.” Mặc dù sự thực không hẳn là như vậy, có điều trước mặt để trấn an Ân Mạc, cũng chỉ có thể nói thế.

“Thật không?” Hần hiển nhiên không tin.

“Đương nhiên là thật rồi.” Hoa Liên đến mặt cũng không chớp, giọng đến gọi là chân thành thống thiết.

“Lần sau không được nói với hần, nàng phải nói với ta!”

“Biết rồi.”

Được dỗ dành xong, Ân Mạc bấy giờ mới cảm thấy mỹ mãn ôm mỹ nhân đang tỏa hương vào trong ngực, bắt đầu nói chính sự. Có điều thái độ của Hoa Liên đối với chuyện này cũng không căng thẳng như Ân Mạc, mặc dù biết thực lực của Long Vương Thái tử rất mạnh, nhưng nếu trong khoảng thời gian này nàng chuẩn bị thỏa đáng, muốn chạy thoát khỏi tay hần cũng không phải chuyện khó.

Khó nhất là nàng phải làm sao mới có thể lấy lại thứ thuộc về mình, trong thời gian ngắn nhất an bài ổn thỏa tất cả.

Ân Mạc cũng không ở lại chỗ nàng lâu, không phải hần không muốn, mà là người bên Phật giới không cho. Địa vị của Ân Mạc ở Phật giới có chút đặc biệt, cho nên giữa hần và Hoa Liên, chỉ cần không phát sinh chuyện gì quá trớn thì cũng không có ai đến can thiệp, nhưng thái độ của bên kia đã rất rõ ràng.

Đặc biệt là sau khi Ân Mạc đi rồi, còn có người đến khuyên giải nàng, đừng nên nảy sinh những suy nghĩ không nên có.

Hoa Liên không khỏi cảm thấy hơi buồn cười, câu này sao bọn họ không đi mà nói với Ân Mạc ấy.

Sau khi Ân Mạc đi rồi, lúc Yến Cửu Vũ quay lại, rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm. Hần mặc dù không sợ Ân Mạc, có điều tu vi dù sao cũng không bằng người ta, nếu không cẩn thận mà đánh nhau thật, hần khẳng định là kẻ bị đánh, may thay, đối phương vẫn còn chút phong độ.

Nếu hần mà biết vị Sát Sinh Phật “có phong độ” kia từng biến ra một con rối giống mình y như đúc ở chỗ Hoa Liên, còn ngày ngày tự vả vào mặt mình, không biết sẽ có suy nghĩ thế nào.

Cho nên mới nói, con người ấy, không thể chỉ nhìn bề ngoài, Ân Mạc kia mới nhìn qua chẳng phải cũng là người tốt đấy thôi.

Thấy đánh giá của Yến Cửu Vũ với Ân Mạc rõ ràng không tệ, Hoa Liên liền im lặng hết ý kiến, cứ coi như hôm đó nàng chưa nhìn thấy gì đi, dù sao có nói ra cũng chẳng ai tin, Ân Mạc lại nhỏ nhen như vậy....

Sau khi Ân Mạc đi được không lâu, người của Thanh Lam Tiên Đế đến tìm Hoa Liên. Trước nàng đã đồng ý sẽ thay Bích Lư Tiên Quân trợ giúp Tiên Giới luyện chế một số đan dược thường gặp cần dùng trong đại chiến Tiên Ma, về phần những đan dược đặc biệt, cho dù nàng có muốn luyện, chỉ e bọn họ cũng không an tâm.

Vốn tưởng Thanh Lam Tiên Đế sẽ tìm nàng sớm hơn, kết quả chờ đến tận lúc Ân Mạc đi rồi người mới tới, xem ra bọn họ thực sự kiêng dè hần không chỉ ở mức bình thường.

Những người đó mang đến không chỉ có linh dược cần dùng để luyện chế đan dược, mà còn có cả vị sư phụ đã bị áp giải thẳng đến Thiên Lao của nàng Lạc Lâm Cửu...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Lần thứ hai

Một lần nữa gặp lại Lạc Lâm Cửu, ông ấy đã không còn mang bộ dạng bộ xương khô kia nữa. Mặc dù hồn thể thoát nhìn còn có mấy phần trong suốt, cũng không khác biệt với bản thể là bao.

Vị sư phụ này của nàng so với trong tưởng tượng còn có thêm mấy phần khí chất u buồn, hoàn toàn là hình tượng một vị quý công tử nhệ nhàng. Nhớ đến đánh giá của Yến Cửu Vũ về ông ấy, Hoa Liên cũng chỉ có thể cảm thán, người không thể xem vẻ ngoài.

Hai thầy trò bọn họ, vốn chưa từng nói đến chữ cảm ơn bao giờ, Lạc Lâm Cửu từ xưa đã chẳng phải người kiêu cách, rất thân thiện nhận của Hoa Liên một lạy. Nếu Hoa Liên đã có thể đi đến bước này, điều đó cũng nói lên ánh mắt của hắn không tệ, gặp rủi ro ở nhân gian mà còn thu nhận được một đồ đệ tốt như vậy.

Cho dù Thanh Lam Tiên Đế vì sao lại nhượng bộ, trong chuyện này có âm mưu gì hay không, có thể giúp hai thầy trò bọn họ được gặp mặt, cũng coi như là một chuyện tốt rồi.

Lạc Lâm Cửu cứ thế ở lại Bách Hoa Viên, thỉnh thoảng sẽ chỉ điểm một chút lúc Hoa Liên luyện đan. Ở phương diện này, cho dù có thêm mấy trăm năm nữa, so ra Hoa Liên chắc cũng vẫn kém sư phụ nàng. Nàng tiến bộ, người ta cũng đang tiến bộ, hơn nữa rất hiển nhiên, trên con đường luyện đan, sư phụ nàng có thể xưng là yêu nghiệt, mà nàng thì miễn cưỡng cũng chỉ có thể tính là thiên tài mà thôi.

Có điều phần lớn thời gian Lạc Lâm Cửu đều dành cho tu luyện. Lúc ông bị bắt về Tiên Giới, đặc biệt là quãng thời gian nằm trên tay Bích Lưu Tiên Quân đã phải chịu không ít khổ cực. Tôn thất một hồn thể mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng thương tổn cũng không ít.

Trừ những chuyện liên quan đến luyện đan, Hoa Liên không hỏi đến bất kỳ vấn đề nào khác. Tựa như không hề có chút hứng thú với chuyện Lạc Lâm Cửu bị bắt cùng với chân tướng trong chuyện ông ấy bị Tiên Giới truy nã năm đó.

Mà Lạc Lâm Cửu cũng không phải người nói nhiều, hai người ở cùng nhau lại khiến cho Bách Hoa Viên càng yên tĩnh hơn.

Yến Cửu Vũ dạo gần đây lại không đến chỗ này nữa, cũng không biết có phải do Lạc Lâm Cửu đến hay không. Mặc dù ngoài mặt hắn không biểu lộ ra, nhưng thực ra trong lòng ít nhiều vẫn để ý đến chuyện của Bạch Nhưộc.

Bất kể là hắn có thích Bạch Nhưộc thật hay không, đến cùng thì vẫn có lỗi với Lạc Lâm Cửu.

“Xin hỏi, Bách Hoa Tiên Quân có đó không?” Mặt trời chói chang nhô lên cao, Hoa Liên đang nghiên cứu đan phương, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người gọi nàng.

“Mời vào.”

Người đến nàng không biết, có điều bộ chiến giáp kia lại rất quen mắt. Nàng cũng không phải lần đầu tiên nói chuyện với Thiên tướng Chấp pháp, nhưng đúng là lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt hiền hòa như vậy.

“Thuộc hạ là phụng lệnh của Thống lĩnh, đến chuyển đồ cho Tiên Quân.” Người nọ hết sức cung kính đặt một chiếc hộp xuống trước mặt Hoa Liên, sau đó uyển chuyển cự tuyệt lời mời của nàng, đi trước.

Sau khi người đi rồi, nàng mới mở hộp ra. Bên trong là một khối đá truyền âm, cũng không tính là thứ gì quý hiếm. Nàng cảm tảng đá lên, rót vào bên trong một luồng linh khí, rất nhanh đã nghe thấy tiếng.

Yến Cửu Vũ nói hắn đi Đông Hải, Bạch Nhưộc cuối cùng vẫn không trốn thoát được khỏi sự trói buộc của cha nàng. Long Vương Thái tử tự mình tìm đến Thanh Lam Tiên Đế cầu hôn, dù sao Bích Lưu Tiên Quân cũng là thuộc hạ của nàng ta, cuối cùng được Bích Lưu đồng ý, hôn sự cứ thế được an bài.

Nhưng người thực sự sắp kết hôn với Bạch Nhưộc chẳng phải Long Vương Thái tử mà là một thuộc hạ của hắn, mặc dù như vậy, có hắn nhúng tay, tất cả đều khác biệt. Hắn dù sao cũng là một ngọn núi lớn, dựa cho vững vào cũng sẽ không đổ.

Yến Cửu Vũ nói với Hoa Liên, hắn không thể trở mặt nhìn Bạch Nhưộc cứ thế mà bị phụ thân mình đem bán được, cho nên hắn cũng muốn Long

Vương đi cầu hôn.

Thực ra thì nàng cảm thấy, cho dù Long Vương có đi cũng sẽ chẳng làm được gì. Thân phận của hai người này không cần nhìn cũng có thể phân ra cao thấp, nếu là nàng, nàng cũng sẽ chọn Long Vương Thái tử. Người bị đẩy làm vật hy sinh dù sao cũng là Bạch Nhục chứ đâu phải bọn họ, bọn họ chỉ cần biết mình được bao nhiêu lợi lộc mà thôi.

Chuyện của Bạch Nhục, Hoa Liên cũng không nói với Lạc Lâm Cửu. Cho dù có nói cũng không ngăn cản được, còn thêm phiền não.

Quả nhiên, y như nàng dự đoán, không bao lâu Tiên Giới đã truyền ra tin tức Bạch Nhục sắp gả cho người ta. Lần này không phải Hoa Liên nghe tin via hè mà là Thanh Lam Tiên Đế đặc biệt phái người đến đưa thiệp mời cho nàng.

Thiệp mời đã đưa đến tận Bách Hoa Viên, hơn nữa người tới còn rành rọt nói cho nàng biết, người sắp thành hôn là một thuộc hạ của Long Vương Thái tử, Hóa Long cùng với con gái của Bích Lưu Tiên Quân, Bạch Nhục, Lạc Lâm Cửu đương nhiên là nghe rất rõ ràng.

Hôn lễ ấn định sẽ cử hành vào bảy ngày sau, do Thanh Lam Tiên Đế tự mình chủ trì.

“Tiểu Liên, có lúc quá mức cổ chấp, có phải thực sự cũng sai lầm?”

Lời của Lạc Lâm Cửu khiến cho Hoa Liên vụt ngừng đầu, sắc mặt của ông vẫn bình thản, nhưng sự đau đớn trong mắt khi chạm lên tấm thiệp mời lại rõ ràng khó mà che giấu.

“Cũng không có gì là sai cả, chỉ là có những chuyện, chúng ta không làm chủ được.” Trên cõi đời này, chỉ có chữ tình là khiến người ta tổn thương sâu sắc nhất, không phải bị người mình yêu tổn thương thì cũng bị người khác tổn thương, lúc nào cũng không để cho người ta được như nguyện một cách dễ dàng.

Thế nhân đều nói thành tiên tốt, có ai biết, thành tiên rồi, vận mệnh vẫn cứ nằm trong tay kẻ khác, bọn họ chỉ có thể giống như một con rối, tùy ý bị người khác khống chế.

“Ngày Tiểu Nhục thành hôn, con có thể mang ta đi nhìn nàng một lần được không, trước kia nàng đồng ý lấy ta, đáng tiếc, ta vẫn không đợi được đến ngày nàng mặc áo cưới.” Giọng nói của Lạc Lâm Cửu trầm thấp, trải qua đau khổ mấy năm nay, có lẽ hắn đã thực sự trở nên hèn yếu, rốt cục cũng không thể không học cách khuất phục.

“Được.”

Hôn lễ lần này được cử hành ở Tiên Giới. Tiên Đế tự mình chủ hôn, Long Vương Thái tử ngồi ở ghế thượng tôn, người đến còn nhiều hơn cái hôm ở Long Cung.

Hôn lễ của Lạc Lâm Cửu bám vào lò luyện đan, đi theo nàng tiến thẳng vào hôn lễ.

Gặp được Yến Cửu Vũ ở buổi tiệc cưới này thực sự khiến nàng có chút kinh ngạc, nàng còn tưởng Yến Cửu Vũ sẽ nhất quyết không đến kia.

“Hoa Liên, ở đây.” Yến Cửu Vũ mất sắc, nhìn thấy nàng xong cũng chẳng quan tâm có bao nhiêu người đang nhìn, phát tay với nàng.

Hoa Liên cười cười với hắn, đi về phía hắn.

“Quan hệ của hai người này tốt như vậy từ bao giờ?” Ánh mắt của Câu Trần Đế ngồi bên cạnh Thanh Lam Tiên Đế vẫn dõi theo Hoa Liên từ lúc nàng bước vào.

“Hoa Liên là đồ đệ của Lạc Lâm Cửu, giao tình của bọn họ không tệ cũng đâu có gì lạ.” Thanh Lam Tiên Đế tức giận hừ một tiếng. Ai cũng biết Yến Cửu Vũ là đối tượng nàng ta muốn chèo kéo, vốn định gả Bạch Nhục cho hắn, ai ngờ Yến Cửu Vũ lại chẳng hề cảm kích. Sau đó hắn lại còn quan hệ càng thêm thân thiết với Hoa Liên, chuyện này khiến cho Thanh Lam Tiên Đế rất khó chịu trong lòng.

“Không phải ai cũng nói Yến Cửu Vũ một lòng say đắm Bạch Nhục hay sao, ta còn tưởng ngươi sẽ gả Bạch Nhục cho hắn kia chứ, có điều bây giờ xem ra là lời đồn thất thiệt rồi.” Câu Trần Đế cười nói. Tiệc cưới náo nhiệt vô cùng, Hoa Liên và Yến Cửu Vũ đứng trong góc tán gẫu, nhìn ra được, chuyện Bạch Nhục thành thân gần như không hề đá kích gì đến tâm tình của Yến Cửu Vũ, điều này không khỏi khiến cho bọn họ cảm thấy kỳ lạ.

“Chẳng qua chỉ là lời đồn mà thôi, người mà cũng tin sao.” Thanh Lam nặn ra một tia cười, ánh mắt nhìn về phía Hoa Liên lại càng thêm lạnh lẽo. Hoa Liên này, khó đối phó hơn so với tưởng tượng của nàng nhiều lắm, để cho một con kiến hôi ngo ngoe trước mặt mình lâu như vậy, tâm trạng thực sự là không thể tốt nổi.

Câu chuyện của mấy vị Tiên Đế, Hoa Liên và Yến Cửu Vũ đương nhiên là không biết, nàng tò mò chuyện Yến Cửu Vũ tại sao lại ở đây hơn.

“Sao ngươi cũng tới?”

“Ta phụng mệnh đến bảo vệ chỗ này, Thanh Lam Tiên Đế sợ có người gây chuyện, đặc biệt tìm ta từ Long Cung về.” Yến Cửu Vũ tức giận nói.

“Đúng rồi, không phải ngươi nói đi tìm Long Vương cầu hôn giúp sao, Thanh Lam Tiên Đế không đồng ý?”

“Đừng nói nữa.” Yến Cửu Vũ bắt đắc dĩ khoát tay, “Ta đến Long Cung, vừa mới nhắc tới chuyện này, Long Vương không nói hai lời đã giam ta lại, nếu không phải bên trên tìm ta về thì hành công vụ thì chắc ta vẫn còn bị đông cứng trong hàn băng vạn năm rồi.”

Nhìn dáng vẻ buồn bực kia của hắn, Hoa Liên không nhịn được bật cười. Hành động của Long Vương cũng không khó hiểu, Yến Cửu Vũ dù sao vẫn là người của Long Cung bọn họ, Long Cung đã vì Bạch Nhưộc mà để mất mặt một lần, lần thứ hai này nếu cầu hôn thành công thì cũng dễ nói, nhưng biết rõ sẽ thất bại mà còn đi mất thể diện một lần nữa, Long Vương chịu được mới là lạ.

“Sư phụ người... Hắn không đến đây chứ?” Nhìn xung quanh, Yến Cửu Vũ đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

“Đến, ông ấy nói muốn nhìn Bạch Nhưộc, người có thấy tân nương đâu không?”

“Không, mấy lần ta muốn gặp nàng đều bị người của Thanh Lam Tiên Đế cản lại, nói là nàng không muốn gặp ta. Ta lại cảm thấy, Bạch Nhưộc chắc chắn là đang bị giam lỏng.”

“Xem ra hôn lễ lần này không thể để xảy ra sai sót.”

“Ta mà lợi hại như Sát Sinh Phật, nói không chừng đã đi cướp dâu được rồi.” Yến Cửu Vũ không khỏi than thở. Bây giờ mới phát hiện ra thực lực mới là quan trọng nhất.

Hắn tuy thống lĩnh Thiên tướng Chấp pháp, người người ở Tiên Giới đều kính hắn ba phần, nhưng có lúc vẫn phải thỏa hiệp, thực sự khiến người ta không cam tâm.

“Người mà lợi hại như vậy, cái chức Thống lĩnh này còn đến lượt người ngồi hay sao?”

“Cũng phải, nhân gian có câu công cao át chủ, người ngồi trên cao, lo lắng trong lòng cũng chẳng khác nhau là mấy.” Yến Cửu Vũ cũng thấy thấu triệt, đáng lý ra phải hiểu rõ đạo lý này sớm hơn mới đúng.

“Canh giờ cũng sắp tới rồi đúng không?” Thấy xung quanh dần yên ắng xuống, Hoa Liên đoán chắc cũng sắp cử hành nghi thức.

“Ừ.” Sắc mặt của Yến Cửu Vũ cũng trầm xuống.

“Xin lỗi, ta đến trễ.” Tiếng nói vừa dứt, người đã xuất hiện trước mắt mọi người. Long Vương Thái tử không nhanh không chậm bước vào, mà một trong hai nhân vật chính của hôm nay, tân lang mặt không biểu cảm đang đi đằng sau hắn.

Chờ Long Vương Thái tử yên vị, Thanh Lam Tiên Đế đứng dậy từ trên chỗ ngồi, những tiếng nói rì rầm cũng ngừng lại.

“Hoan nghênh mọi người đã tới, ta được sự ủy thác của Bích Lưu Tiên quân, thay con gái hắn, Bạch Nhưộc, chủ trì hôn sự. Ta không mong có kẻ nào nhân cơ hội quấy rối, ta nghĩ chắc Yến Thống lĩnh cũng không để chuyện đó xảy ra đâu.” Thanh Lam đặc biệt liếc nhìn Hoa Liên và Yến Cửu Vũ.

Yến Cửu Vũ lạnh mặt, gần như chẳng có ai dám nhìn thẳng vào hắn, cho nên bọn họ chỉ có thể nhìn Hoa Liên, mà Hoa Liên thì lại mỉm cười với mỗi tiên nhân quay đầu qua nhìn nàng, khiến cho bọn họ cảm thấy rất ngượng ngập, rồi cũng chẳng có ai nhìn bọn họ nữa.

“Mời tân nương ra.”

Chẳng bao lâu, Bạch Nhưộc mặc một thân áo cưới đỏ tươi được hai tỳ nữ bên người của Thanh Lam Tiên Đế đỡ vào. Hoa Liên có thể cảm nhận được, chiếc lò luyện đan trong tay đang chấn động.

Cũng may Lạc Lâm Cửu vẫn nhịn được, không trở nên vọng động.

Toàn bộ nghi thức đều được cử hành trong im lặng, không khí này chẳng hề giống như đang tham dự một buổi hôn lễ, trái lại, giống như một tang lễ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Nếu được may mắn...

Sau khi phu thê giao bài, Bạch Nhưộc thẳng người dậy, tự mình vén khăn trùm đầu lên.

Ánh mắt của nàng không đặt trên người nam nhân đối diện mà mang theo vài phần mong chờ nhìn về phía cửa vào của tiệc cưới. Chỉ có điều, nơi đó không có lấy một bóng người.

Một hồi lâu, nàng cười nhẹ một tiếng, chậm rãi quay đầu lại, nhìn người đứng trước mặt mình nói từng câu từng chữ, “Ta đã bái đường với ngươi, từ nay sẽ là người của ngươi...”

Nói đến đây, Bạch Nhược đột nhiên dừng lại, nàng tựa như cảm nhận được điều gì đó, quay ngoắt người nhìn về phía Hoa Liên.

Không biết từ lúc nào, Lạc Lâm Cửu đã thoát ra khỏi lò luyện đan. Hồn thể mang theo vài phần hư ảo lơ lửng giữa không trung, đau thương nhìn Bạch Nhược vận một thân áo cưới.

“Chàng đã đến rồi, chàng vẫn tới. Chàng xem, bộ đồ này của ta có đẹp không?” Nhìn thấy người trong lòng, Bạch Nhược dường như quên đi tất cả, trên gương mặt hiện lên một nụ cười rạng rỡ, nhẹ giọng hỏi.

“Đẹp lắm”

“Chàng thích là tốt rồi, ta cưới hai lần, đáng tiếc, mỗi lần mặc áo cưới, chàng đều không nhìn thấy. Chàng từng nói chàng muốn nhìn thấy dáng vẻ khi ta mặc áo cưới nhất, ta vẫn đang nghĩ, phải chăng mặc bộ đồ này vào, chàng sẽ đến gặp ta. Cuối cùng, ta cũng chờ được...”

“Thực xin lỗi.” Trừ ba chữ này, hắn không biết còn có thể nói gì.

“Đừng xin lỗi, là ta cam tâm tình nguyện đợi chàng, đối với ta, chờ đợi chính là một loại hạnh phúc.” Trên khuôn mặt Bạch Nhược vẫn mang theo nụ cười. Ngay từ lúc mới nhìn thấy người đàn ông này, nàng đã biết, mọi vui buồn giận dữ của mình đều có thể vì một người khác mà thay đổi.

Từng ấy năm sống, từng ấy năm chờ đợi, nàng không hề cảm thấy khổ sở, bởi vì trong tâm trí trước sau đều là những điều tốt đẹp sau khi gặp lại, cho dù có ôm lấy hoài ức ấy để chờ đợi cả đời thì có ngại chi?

Những lời Bạch Nhược nói khiến cho thân thể Lạc Lâm Cửu khẽ run lên, hắn muốn vươn tay, muốn đưa nàng rời khỏi chốn này, nhưng... hắn chẳng thể làm gì được.

Hắn không sợ chết, cho dù liều mạng cũng được, nhưng dù có chết cũng không thể ngăn cản.

Vì sự xuất hiện của Lạc Lâm Cửu mà buổi hôn lễ này bắt đầu dậy sóng. Có điều thái độ của hai người thúc đẩy mối hôn sự này lại không giống nhau. Long Vương Thái tử nghịch nghịch tua quạt, nụ cười trên mặt trước sau vẫn không biến mất, còn Thanh Lam Tiên Đế giờ phút này, chỉ e là hận không thể giết chết Hoa Liên.

“Bạch Nhược, chú ý thân phận của ngươi, ngươi đã lấy người khác rồi.” Cuối cùng, Thanh Lam Tiên Đế cũng lên tiếng, lúc nói chuyện, một luồng uy áp kinh khủng cũng đồng thời lao về phía Hoa Liên.

Hoa Liên liếc nàng ta một cái, ánh mắt như mang theo vài phần khinh thường, nàng vung tay lên, trên đỉnh đầu xuất hiện một bức Thái Cực đồ, mạnh mẽ cản luồng uy áp kia lại. Hai luồng khí tức chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ rền vang vô cùng kinh người.

Yến Cửu Vũ đứng bên cạnh Hoa Liên lặng lẽ rút tay lại, ngẩng đầu nhìn lên giữa khoảng không, ánh mắt có chút phức tạp. Thứ này, đương nhiên là hắn biết, nên nói là cả Tiên Giới, phàm là người đã từng tham dự Lăng Tiêu Yến, không có ai là không biết.

Ngày đó Sát Sinh Phật đã chọn thứ có lực phòng ngự mạnh nhất trong ba món thần khí, Lưỡng Nghi đồ, chuyện này vẫn khiến cho người ta thấy kỳ lạ. Giờ nhìn thấy vật này trong tay Hoa Liên, bọn họ mới hiểu ra, thì ra người ta căn bản không phải chọn cho bản thân.

“Lưỡng Nghi đồ?” Thanh Lam Tiên Đế nghiêng răng.

Hoa Liên chẳng mở miệng, mặc cho nàng ta hung tợn nhìn mình. Lấy thực lực của Thanh Lam, muốn phá vỡ Lưỡng Nghi đồ cũng chẳng đơn giản, nếu nàng ta thực sự động thủ, buổi hôn lễ này tất sẽ bị hủy trong tay nàng ta.

“Tiên Đế đại nhân nói phải lắm, đúng là ta đã lấy người khác rồi.” Bạch Nhược dường như không hề để ý đến chuyện vừa mới xảy ra, giọng nói mềm dịu lại vang lên lần nữa. “Cả đời ta, không phải bị lợi dụng, thì cũng bị coi là lễ vật tùy ý mang đi tặng. Giờ chàng đã đến rồi, ta cũng không cần phải tiếp tục chờ đợi nữa. A Lâu, chúng ta chắc thực sự hữu duyên vô phận rồi.”

Bạch Nhược nhìn sâu vào Lạc Lâm Cửu một cái rồi nhắm hai mắt lại. Khắp nơi trên cơ thể nàng đột nhiên tỏa ra vạn luồng kim quang, kèm theo những tia sáng chói mắt ấy là một tràng tiếng xương cốt gãy lìa giòn vang.

Ở Tiên Giới, hình phạt tàn khốc nhất chính là rút Tiên cốt, thứ đau đớn ấy thậm chí có thể khiến cho một vị Tiên nhân hồn phi phách tán. Phương pháp để rút Tiên cốt có rất nhiều, tàn nhẫn nhất chính là nuốt toái cốt thạch, khiến cho Tiên cốt của mình gãy lìa từng khúc, mãi cho đến khi Tiên cốt tiêu tán.

Không ai biết Bạch Nhược lấy được đá toái cốt bằng cách nào, cho dù biết cũng chẳng giúp được gì, giờ phút này, chẳng còn ai có thể ngăn cản nàng được nữa.

“Nếu ta may mắn có thể tiến vào Luân Hồi, chàng có thể đến nhìn ta một lần được không?” Ánh mắt của Bạch Nhược vẫn không rời khỏi Lạc Lâm Cửu, nhìn khuôn mặt từng mong nhớ mấy vạn năm kia, nàng chỉ cảm thấy ông trời đối xử với nàng không đến nỗi tàn nhẫn. Ít nhất, nàng rốt cục cũng được nhìn thấy hắn vào thời khắc cuối cùng...

“Có thể.” Lạc Lâm Cửu cắn chặt răng, một lúc lâu mới bật ra được một chữ.

“Được, ta chờ chàng.” Vừa dứt lời, kim quang vụt tắt, thanh âm cũng tiêu thất. Sau một khoảng lặng, thân thể của Bạch Nhưộc tựa như mảnh sứ vỡ, bể nát.

Nếu được may mắn...

Đã đến nước này, chẳng còn ai lấy tư thái xem cuộc vui mà âm thầm bàn tán nữa. Bạch Nhưộc có thể làm đến mức này, bọn họ cũng thấy bội phục, và cả kính hãi...

Sau khi tan xương, chỉ còn một phần vạn khả năng sẽ lưu lại tàn hồn, ai cũng hiểu, từ nay về sau nàng có thể biến mất hoàn toàn trong thiên địa. Cho dù may mắn lưu lại chút tàn hồn, cũng chỉ là một nhúm hồn phách không hề có thần trí.

“Tiểu Liên.”

Hoa Liên quay đầu, nhìn gương mặt không chút biểu cảm nào của Lạc Lâm Cửu, cũng không thốt nổi thành lời. Có lẽ, nàng không nên dẫn sư phụ đến đây, thực sự không nên.

“Cám ơn con đã làm những chuyện này vì sư phụ, đủ lắm rồi.”

“Sư phụ, con...” Nàng biết Lạc Lâm Cửu định làm gì, nhưng không tài nào ngăn cản. Bạch Nhưộc chờ ông ấy, ông ấy chẳng phải cũng đang chờ Bạch Nhưộc hay sao?

Hiện giờ, người ông ấy chờ đã chẳng còn, ông ấy còn có thể làm gì nữa?

Nhìn hồn thể của Lạc Lâm Cửu dần dần tan biến trước mắt mình, Hoa Liên siết chặt nắm tay.

“Xem ra, Hòa Long không có phúc này rồi, Bạch Nhưộc tiên tử đúng là người si tình.” Long Vương Thái tử đứng dậy giữa một mảnh im lặng, cười cười nói một câu, mang theo Hòa Long thân là tân lang bước ra ngoài.

Giống như hôn sự này từ đầu tới cuối chỉ là một tuồng kịch, giờ đã tàn cuộc, người đến xem diễn cũng nên đi.

“Hoa Liên, ai cho phép ngươi đưa Lạc Lâm Cửu đến!” Sau khi Long Vương Thái tử đi rồi, lửa giận bị đè nén đã lâu của Thanh Lam Tiên Đế rốt cục cũng bộc phát, đối tượng trút giận chính là Hoa Liên.

Hoa Liên đứng dưới Lưỡng Nghi đồ, không hề cảm nhận được con tức giận ngút trời kia, trái lại rất bình tĩnh, “Thanh Lam Tiên Đế đã từng dặn dò ta, phải trông nom sư phụ cẩn thận. Hôm nay ta đến tham gia tiệc cưới, trong Bách Hoa Viên lại chẳng có ai, ta lo ông ấy nhân cơ hội bỏ chạy nên mới đưa ông ấy theo để giám thị cho cẩn thận. Tiểu tiên chẳng qua chỉ hành sự theo lời Tiên Đế mà thôi, chuyện này, có gì sai sao?”

“Được lắm, nếu người đã giám thị cẩn thận, tại sao hán lại xuất hiện?” Thanh Lam Tiên Đế giận quá hóa cười.

“Đâu có ai nói cho ta biết ông ấy không thể xuất hiện chứ? Huống chi, sư phụ ta hình như chẳng làm gì cả, kính xin các vị Tiên Đế minh xét.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Gặp Trời đổ kị

“Nói vậy, thì là ta đã trách nhầm người?” Ở Tiên Giới, căn bản không có kẻ nào dám mạnh miệng với nàng, Hoa Liên này lại hết lần này đến lần khác khiêu khích nàng, nếu cứ tiếp tục để mặc như vậy, uy nghiêm của nàng biết đề đâu.

Giờ đã không chỉ còn là vấn đề của Lạc Lâm Cửu nữa, mà còn là vấn đề thể diện của nàng.

“Hoa Liên không dám, nếu Tiên Đế có thể nói ra Hoa Liên sai ở điểm nào, vậy tiểu tiên xin mặc Tiên Đế trừng phạt.” Thái độ của Hoa Liên cũng không kiêu không nịnh, mười phần cung kính. Dường như tất cả những chuyện vừa mới xảy ra, đối với nàng mà nói, không có chút ảnh hưởng nào.

“Ngươi...” Thanh Lam Tiên Đế bị chặn cho á khẩu không trả lời được, trên thực tế, nàng ta căn bản không tìm ra được Hoa Liên sai ở điểm nào. Người ta cũng đã nói, đó là theo ý nàng ta mà trông coi Lạc Lâm Cửu rồi.

Hơn nữa vừa nãy trên tiệc cưới, tất cả mọi người đều thấy rất rõ ràng, Lạc Lâm Cửu chẳng qua chỉ xuất hiện, nói chưa tới năm câu với Bạch Nhưộc mà thôi.

“Thôi cho qua đi, tất cả giải tán hết đi, chuyện này để sau hãy nói. Hoa Liên, ngươi về trước đi, tạm thời đừng đi đâu cả.” Lúc này Chân Vũ Đại Đế đứng dậy, vung tay lên, ra lệnh.

“Dạ.” Hoa Liên cũng chẳng quan tâm đến thái độ của Thanh Lam Tiên Đế, xoay người bỏ đi. Chuyện đã đến nước này, không tài nào vấn hồi được nữa rồi. Nàng không quan tâm Bạch Nhưộc chết hay sống, nhưng nàng rất rõ ràng, sự phụ nàng sợ là sẽ đi chung một con đường với Bạch Nhưộc.

Mà con đường đó, đều là do Thanh Lam bức mà ra.

Sau khi trở về từ tiệc cưới, Hoa Liên bị giam lỏng trong Bách Hoa Viên. Chân Vũ Đại Đế phái Yến Cửu Vũ đến trông coi nàng, cũng không biết là do sợ nàng chạy mất hay là sợ Thanh Lam Tiên Đế âm thầm ra tay đối phó nàng.

Chuyện Bách Hoa Viên bị bao vây kiểu này Hoa Liên cũng đã từng trải qua mấy lần, tập mãi cũng thành quen. Huống chi còn có người nói chuyện phiếm với nàng, cũng không cảm thấy có gì to tát.

Mấy Thiên tướng Chấp pháp này đều là người của Yến Cửu Vũ, quan hệ của nàng và Yến Cửu Vũ không tệ, thái độ của bọn họ đối với nàng cũng tương đối tốt. Mặc dù lúc cười lên vẫn thật là dọa người, có điều Hoa Liên thi thoảng mời bọn họ vào uống rượu thì chẳng ai từ chối cả.

Thấy một thuộc hạ ôm bốn năm vò Bách hoa nhưỡng chạy ra, Yến Cửu Vũ nhấp một ngụm rượu, hơi có chút lo lắng, “Hoa Liên, hay là ngươi gọi Sát Sinh Phật tới đi.”

Mặc dù cảm thấy tên hòa thượng này đáng ghét vô cùng, nhưng hẳn đích xác là rất hữu dụng. Chuyện lúc Từ Tiêu độ thiên kiếp, Yến Cửu Vũ cũng đã nghe người ta kể, hẳn tự thấy không có khả năng ra điều kiện với Thiên Tôn như vậy.

Giờ nhìn lại thì thấy tất cả cũng bình thường, nhưng hẳn vẫn luôn có chút bận tâm, lần này Hoa Liên đã đắc tội nặng với Thanh Lam Tiên Đế, chưa biết chừng nàng ta thẹn quá thành giận, thực sự ra tay.

Nếu ra tay thật, hẳn khẳng định không che chở được cho Hoa Liên.

“Ta không tìm được hấn.”

“Không thể nào? Ngươi mà lại không tìm được hấn?!” Yến Cửu Vũ trừng mắt, rõ ràng không tin vào lời nàng nói, “Vậy lúc ngươi muốn gặp hấn thì làm sao?”

Yến Cửu Vũ đã từng chủ động hỏi Hoa Liên, quan hệ của nàng và Ân Mặc rốt cuộc là như thế nào, nàng cũng chẳng hề giấu giếm. Cho nên lúc Hoa Liên nói vậy, hấn mới cảm thấy kỳ quái.

“À.. chuyện đấy à, bình thường chưa đợi ta nghĩ đến hấn thì hấn đã tới gặp ta rồi.”

Lúc này Yến Cửu Vũ hoàn toàn câm nín, chẳng trách Sát Sinh Phật lại thích Hoa Liên, hai cái người này chẳng có ai là bình thường cả!

“Ngươi còn định ngây ngẩn ở chỗ ta bao lâu nữa hả, rượu ta ủ cũng sắp bị ngươi uống cạn sạch rồi.” Bỏ chiếc ly trong tay xuống, Hoa Liên vịn eo một cái, chẳng chút để tâm hỏi.

“Có mấy vò rượu thôi mà, bên trên lệnh cho ta tới, ta đâu dám đi chứ. Có điều, ta cảm thấy, mấy ngày nữa, cho dù ngươi có đuổi, đám huynh đệ của ta cũng chẳng muốn đi đâu.” Dù Thiên tướng Chấp pháp mới nhìn cũng uy phong lắm, nhưng bọn họ cả ngày lẫn đêm trừ lòng bất đạo phạm của Tiên Giới ra thì cũng chỉ có canh giữ cấm địa ở Tiên Giới.

Giờ được phái đến canh chừng Bách Hoa Viên, chẳng phải lo lắng đề phòng, không có việc gì còn được uống vài hớp rượu, cuộc sống tươi đẹp như vậy, ai mà không muốn kia chứ.

“Bọn họ muốn ở lại, ta đương nhiên hoan nghênh, chỉ sợ có người không chịu thôi.”

Sau khi chuyện của Bạch Nhưộc xảy ra được một tháng, Thiên tướng Chấp pháp từng người một bị điều khỏi Bách Hoa Viên, trước khi đi, quả thực đúng như lời Yến Cửu Vũ nói, dáng vẻ đầy lưu luyến không rời.

Bọn họ đi rồi, Bách Hoa Viên lại khôi phục về yên tĩnh trong quá khứ, Yến Cửu Vũ vẫn ngày ngày canh chừng Nam Thiên Môn, thỉnh thoảng lại tới chòm của nàng mấy vò rượu.

Giống như, chuyện đã là quá khứ cả rồi.

Hôm nay, Hoa Liên vẫn còn đang nghỉ ngơi, đột nhiên nhận được một mảnh ngọc giản. Là Từ Vi Tiên Đế đưa tới, mời nàng đến thăm Từ Tiêu một chút.

Kể từ khi chuyện của Bạch Nhưộc xảy ra, quan hệ của nàng và Thanh Lam Tiên Đế đã đến điểm đóng băng, việc luyện đan kia người ta cũng chẳng cần nàng làm nữa. Sớm đã thu hồi hết tất cả linh dược, đoán chừng là không tin nàng được.

Hiện giờ nàng có thể coi là Tiên Quân rảnh rỗi nhất, nếu Từ Vi Tiên Đế đã mở miệng, nàng có thể thuận nước mà đẩy thuyền. Huống chi, nàng cũng rất muốn biết, tình trạng của vị cô nương Từ Tiêu kia ra sao.

Trở lại nơi ở trước kia, Hoa Liên thiếu chút nữa không nhận ra.

Nơi này khác hẳn với lúc nàng còn ở đây, lúc ấy nàng cũng lười, chỉ tùy tiện dựng hai gian phòng, giờ nơi đó đã biến thành một tòa cung điện huy hoàng lộng lẫy.

Mới vừa bước vào cửa, chân đã giẫm lên một phiến lá sen xanh biếc, không cần nàng bước đi, chiếc lá đã tự động đưa nàng đến cung điện đối diện.

Vốn là một mảnh đất để trồng hoa cỏ, giờ đã biến thành một chiếc đầm xanh biếc, bên trong có vô vàn những đóa sen đang đua nở, nhìn rất tươi đẹp.

Lúc Hoa Liên bước xuống khỏi chiếc lá, Tử Tiêu đã bước ra từ bên trong, sắc mặt nàng ta hồng hào hơn hôm trước không ít, thấy Hoa Liên còn lộ ra một nụ cười.

“Ngươi đến rồi à.”

Hoa Liên cũng đáp lại bằng một nụ cười, “Có gì cần ta giúp sao?” Nàng không nghĩ là Tử Vi Tiên Đế đặc biệt đến tìm nàng, thực sự chỉ để nàng đến thăm Tử Tiêu.

“Ta muốn trồng chút hoa cỏ ở đây, nhưng mỗi lần trồng xuống đến ngày hôm sau đã chết hết, cho nên muốn ngươi giúp một tay.” Tử Tiêu đang nói đến khoảnh vườn trước tòa cung điện, cũng là khoảnh đất duy nhất còn có thể nhìn thấy được ở nơi này.

Hoa Liên đi theo nàng ta, ngồi xổm xuống đất, nhìn tỉ mỉ nửa ngày trời mới đứng dậy.

“Có nhìn ra nơi nào không ổn không?”

“Thứ đất này có chút vấn đề, cho nên mới không thể trồng được hoa cỏ.”

“Tại sao lại như thế?” Tử Tiêu nhíu mày.

“Hôm đó đất ở đây cũng chịu lỗi kiếp, sức mạnh lôi điện trong đó khá dồi dào, hoa cỏ thuộc tính mộc, không thể dung hợp với sức mạnh lôi điện.” Hoa Liên kiên nhẫn giải thích cho nàng ta.

“À, thì ra là như thế, vậy có cách nào giải quyết không?”

“Nếu như trồng cây kinh lôi ở đây rồi trồng tiếp những loại hoa cỏ khác thì sẽ không có vấn đề gì nữa.” Cây kinh lôi chuyên hấp thụ lôi điện, có điều là loài này tương đối hiếm thấy, nhưng trong tay Tử Vi Tiên Đế hẳn là có.

Nghe Hoa Liên nói vậy, trên gương mặt Tử Tiêu hiện lên một tia vui mừng, “Thật đa tạ ngươi, ngày mai sẽ bảo Tử Vi chuyển một gốc cây kinh lôi đến. Nếu ngươi không bận gì thì không ngại ngồi xuống nói chuyện một chút chứ, nơi này trừ Tử Vi ra, có rất ít người tới.”

Hoa Liên cũng không cự tuyệt lời mời của Tử Tiêu, đi theo nàng vào tòa cung điện kia.

Cả hai đều rất có hứng thú với hoa, đề tài nói chuyện phiếm cũng chỉ xoay quanh hoa cỏ, có điều trò chuyện được một lúc, Tử Tiêu đã nói đến bản thân mình. Lúc nàng ta nói, Hoa Liên ở bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng lại chen vào đôi câu.

Thực ra thì, Tử Tiêu cũng chẳng buồn để ý xem người nghe nàng ta nói là ai, nàng ta chỉ cần một đối tượng để xả ra mà thôi, mà Hoa Liên, không hề nghi ngờ chính là một lựa chọn tốt.

Kệ đi, tính nhẫn nại của Hoa Liên không tệ. Nghe Tử Tiêu kể chuyện, nàng cảm thấy Tử Vi Tiên Đế này đúng là kiên trì không ngừng, mấy năm nay đã thử vô vàn biện pháp để Tử Tiêu tỉnh lại, chưa bao giờ buông xuôi.

“Đúng rồi, tên gốc Tử Vi kia lúc mới đầu còn xin Hồi Sinh đan của Lão Quân, không biết đã ném bao nhiêu viên vào trong cái hồ kia, đáng tiếc đều phí phạm hết, để cho bọn cá trong hồ kia nuốt sạch.”

“Nhưng ta đâu có thấy con cá nào ở trong hồ?” Những gì Tử Tiêu nói không khỏi khiến cho nàng phải tặc lưỡi xuyt xoa, Hồi Sinh đan do Thái Thượng Lão Quân luyện chế, tùy tiện lấy một viên ra cũng đủ để người ta thêm nhỏ dãi, Tử Vi Tiên Đế thật đúng là chịu chơi.

“Ăn nhiều Hồi Sinh đan như vậy, bọn cá kia cuối cùng lại muốn ăn cả ta, may mà huynh ấy phát hiện kịp, không để ta bị chôn chôn trong bụng cá.” Nói đến đây, Tử Tiêu có vài phần cảm thán.

Có thể sống được đến bây giờ, nàng cũng coi như mạng lớn.

“Nhưng ta lại cảm thấy, ý tưởng này của Tử Vi Tiên Đế không có vấn đề, chẳng qua là hẳn không nên ném thẳng đan dược vào trong hồ...” Hoa Liên suy nghĩ một chút mới nói.

“Lại chẳng, lúc ấy đầu óc của huynh ấy mù mịt hết rồi. Sau đó ấy, không biết là nghe ai nói, trên Tiên Giới này có người biết luyện chế đan độc, có hiệu quả Cải tử hoàn sinh, thiếu chút nữa huynh ấy đã chạy đi học luyện thứ đó.” Tử Tiêu cười nói.

Lời của Tử Tiêu giống như một cây chùy nặng nề đập vào tim Hoa Liên. Đan độc. Người biết luyện chế đan độc ở Tiên Giới này không nhiều lắm, có thể khiến Tiên Đế chú ý đến lại càng ít ỏi.

“Vậy... cuối cùng hẳn có học được không?”

“Dĩ nhiên không, huynh ấy không lấy được những đan phương kia, chuyện đó cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì. Mấy ngày trước huynh ấy còn nói với ta, nếu biết người có thể cứu ta, huynh ấy đã sớm hạ giới đón người lên rồi.” Tử Tiêu dường như không thấy hứng thú lắm với chuyện đan độc, cũng không nói tí mĩ.

Có điều chỉ những chuyện này thôi đã đủ để Hoa Liên cất trong lòng. Nàng vẫn rất muốn biết, tại sao Bích Lư Tiên Quân lại đột nhiên có hứng thú với đan độc, đây có tính là đáp án hay không?

Bích Lư Tiên Quân cho dù có năng lực mạnh hơn nữa, cũng không đến mức có thể hãm hại một vị tiên nhân, nếu sau lưng không có kẻ nào ủng hộ, lão dám vu hãm Lạc Lâm Cửu trộm mất đan phương đan độc hay sao?

Hoa Liên cũng cười, “Vậy cũng là duyên phận, ngày đó lúc ta độ kiếp thành tiên, cũng may mà có một mặt gương lưu giữ thần niệm của Tử Vi Tiên Đế, nếu không ta đã sớm tan thành tro bụi, đâu thể đến giúp các người được.”

“Chắc đây chính là cái gọi là nhân quả rồi, cho dù thế nào, vẫn phải cảm ơn người.”

Nàng và Tử Tiêu chuyện trò đến tận khuya mới quay lại Bách Hoa Viên. Nàng lật giờ đan phương đan độc từ đầu đến cuối một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đơn thuốc cuối cùng.

Nghịch Thiên đan, công hiệu: hồi sinh tất cả những vật nghịch thiên.

Dưới đan phương còn có một lời nhắn nhủ: đồ đệ của ta hãy nhớ, thứ đan phương này không được truyền ra ngoài, không được tự tiện luyện chế, nếu không tất sẽ bị trời phạt. Ngày đó khi vì sự viết ra đan phương này, gặp trời đổ kị, tu vi không thể tăng lên, đan phương trong đầu không còn lấy một chút. Chỉ còn trong ngọc giản, lưu lại để đồ đệ từ học tập.

Những chữ này, là do Lạc Lâm Cửu viết. Hoa Liên không muốn biết ông ấy viết ra cái thứ nghịch thiên này như thế nào, nàng chỉ biết, dường như nàng đã hiểu ra chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Có gì mà không dám

“Đúng thực là gặp trời đổ kị.” Hoa Liên thu hồi ngọc giản trong tay, không nhìn đến tờ đan phương kia nữa. Hiện giờ nàng còn chưa có ý định đối nghịch với trời, có lẽ tương lai sẽ có chưa biết chừng.

Sau một khoảng thời gian khá dài, Hoa Liên không hề rời khỏi Bách Hoa Viên, cả ngày ở bên trong nghiên cứu các loại đan độc mình có thể luyện chế hiện giờ.

Ân Mặc từng nói với nàng, nàng nhất định sẽ phải tham gia vào Đại chiến Tiên Ma, càng nắm nhiều con át chủ bài trong tay, tỷ lệ sống sót lại càng lớn. Mặc dù nàng không nghĩ là mình sẽ chết, nhưng lúc nào cũng phải chuẩn bị chu toàn tất cả.

Hơn nữa, trước khi tham gia Đại chiến Tiên Ma, nàng còn phải làm một việc khác nữa.

“Hoa Liên, ta về rồi đây!” Bên ngoài Bách Hoa Viên, cảm chế Hoa Liên tiện tay bày ra bị người ta một cước đá tung, nghe giọng nói của người đến, trên gương mặt Hoa Liên dâng lên một nụ cười.

“Cuối cùng cũng chịu xuống núi Vĩnh Sinh.” Người đến chính là Anh đã lâu không gặp.

“Không phải là ta không muốn xuống, mà là bên trên không chịu cho ta đi. Lần trước Thanh Lam ý mình là Tiên Đế, ra tay với ta, ta mới xáo tung hang ổ của nàng ta lên, không biết là ai mách leo lên trên, kết quả là ta bị lôi lên núi dạy bảo một trận.” Anh có chút tức giận bất bình nói.

Hoa Liên cũng chỉ biết đứng một bên cười trừ, dám làm ra chuyện như vậy, đúng là không có mấy người, chẳng trách lần trước Thanh Lam Tiên Đế lại phái nhiều người đến Bách Hoa Viên như vậy để bắt nàng ấy.

“Vậy giờ người về rồi, vẫn ở lại chỗ nàng ta sao?”

“Làm sao có thể, giờ bên trên phải ta đến chỗ Hậu Thổ Tiên Đế. Lúc về ta nghe nói đóa sen vô căn kia đã mọc rồi hả?”

“Ừ, đạo Thiên kiếp cuối chưa vượt qua được, Thánh Nhân ra mặt nhúng tay, nếu không ngươi nghĩ sao ta lại phải dọn nhà.” Đứng trước mặt Anh, Hoa Liên không hề che giấu sự châm chọc trong giọng nói của mình.

“Ngươi định cứ để mặc như vậy sao?”

“Nếu là của ta, không kẻ nào lấy đi được.” Đáy mắt Hoa Liên thoáng qua một ánh lửa.

“Ta rất tò mò đấy, Từ Vi Tiên Đế rốt cuộc đã nợ ngươi thứ gì mà khiến ngươi cứ canh cánh trong lòng như vậy?” Nàng sớm đã nhìn thấu hành động của Hoa Liên, cũng biết nàng có thù oán với Từ Vi Tiên Đế, hơn nữa thù này tuyệt đối sẽ không nhỏ, nhưng đối phương hiển nhiên là chưa biết.

“Không lâu nữa ngươi sẽ biết, lấy lại đồ rồi, ngươi sẽ là người đầu tiên ta kể cho nghe.”

“Được rồi, còn nữa, hôm nay ta tìm ngươi chủ yếu là để cảnh báo ngươi một tiếng, đại chiến Tiên Ma chẳng bao lâu nữa sẽ bắt đầu, ngươi đã đắc tội Long Vương Thái tử, ra chiến trường nhất định phải cẩn thận hơn, nghe nói con người hèn nhát nhen lắm, nói không chừng sẽ ra tay với ngươi.”

“Yên tâm, ta sẽ không để hèn tìm được cơ hội.”

“Vậy được, ta đi đánh một giấc trước đây.” Nói xong, Anh ngáp một cái, không chút khách khí xông vào phòng Hoa Liên, chiếm đoạt giường của nàng.

Thật đúng là không coi mình là khách một tí nào, thoáng chốc đã nghe thấy tiếng ngáy của Anh, Hoa Liên cười cười lắc đầu một cái. Quen được Anh là một chuyện đáng để vui mừng, bình thường nàng ít khi chung đụng với người khác, bạn bè cũng không nhiều, hơn nữa có rất ít người có thể bước vào thế giới của nàng, mỗi một người bạn đều đáng để nàng quý trọng.

Vào lúc tất cả mọi người đều bảo nàng phải đề phòng Long Vương Thái tử, thuộc hạ của hắn lại đến tìm Hoa Liên.

Người đến tìm nàng, có thể coi là người quen, Thủy Đức Tinh Quân. Cho dù tính trước tính sau, bọn họ cũng có thể coi là có vài lần duyên gặp mặt. Sự xuất hiện của lão khiến cho Hoa Liên tràn ngập cảnh giác trong lòng.

Lão đầu này mặc dù nhìn qua có gương mặt hiền hòa, nhưng lão tuyệt đối chẳng phải thiện nam tín nữ. Hơn nữa, giữa hai bọn họ còn có thù giết con. Lão đến tìm nàng, chắc chắn chẳng phải chuyện gì hay.

“Bách Hoa Tiên tử, lần trước từ biệt, không ngờ tới chúng ta lại gặp lại nhanh đến vậy.”

“Thủy Đức Tinh Quân quang lâm tề xá, không phải là để khách sáo với ta đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi, Long Vương Thái tử nghe nói lệnh sư bất hạnh vong thân, đặc biệt phái ta đến thăm hỏi một hai.”

“Vậy xin đa tạ ý tốt của Thái tử, Hoa Liên ghi nhận trong lòng.” Mấy ngày trước Diêm Vương phái người đến truyền tin, sư phụ nàng đã ngưng tụ tất cả hồn thể thành thần hồn, tiến vào cửa Luân Hồi, hồn phi phách tán.

Cho dù biết đây là sự lựa chọn của ông ấy, nàng vẫn không sao giải thoát được. Chẳng qua là không ngờ tới, Long Vương Thái tử lại nhận được tin nhanh như vậy, chuyện này có chút ngoài dự kiến của nàng. Hoặc nên nói là, đối phương vẫn luôn theo dõi nàng?

Nghĩ đến đánh giá của Anh và Ân Mặc với kẻ đó, trong lòng nàng luôn tồn tại một cảm giác bất an. Kẻ địch này, đáng sợ hơn Thanh Lam rất nhiều. Thanh Lam ít nhất cũng mang danh Tiên Đế, sẽ không dễ dàng mà xuống tay với nàng, nhưng vị Long Vương Thái tử kia, sợ rằng sẽ không để ý đến những chuyện này.

“Dĩ nhiên, Long Vương Thái tử còn muốn ta chuyển đến Bách Hoa Tiên tử một câu.” Trong nụ cười của Thủy Đức Tinh Quân mang theo vài phần quái dị.

“Câu gì, mời nói.” Hoa Liên nhún mày.

“Tuy nói sinh tử do mệnh, bất quá có vài người lại có tư cách để đùa bỡn vận mệnh.”

“Vậy sao, khẩu khí của Long Vương Thái tử thật không nhỏ, không biết là có thực sự lợi hại được như vậy hay không đấy.” Hoa Liên cười lạnh, thế này tính là gì, uy hiếp nàng?

Thấy vẻ khinh thường của Hoa Liên, Thủy Đức Tinh Quân cũng chẳng tức giận, lão chậm rãi mở miệng, “Chẳng lẽ tiên tử không tò mò, tại sao trong tay Bạch Nhược lại có đá toái cốt hay sao?” Thứ đó mặc dù không trân quý nhưng cũng rất hiếm thấy, trong tay Bạch Nhược đột nhiên lại có vật này, thực sự khiến người ta ngạc nhiên.

“Ngươi có ý gì?” Âm điệu của Hoa Liên sắc lạnh.

Khóe miệng của Thủy Đức Tinh Quân càng nhướn cao hơn, hung tợn nói, “Tiên tử là người thông minh, có câu gieo nhân nào gặt quả ấy, năm đó khi ngươi hại con gái ta phải rơi vào Luân Hồi, từ đó không thể nào quay lại Tiên Giới thì nên nghĩ đến một ngày nào đó mình cũng sẽ phải chịu nỗi thống khổ tương tự chứ!”

Những gì lão nói khiến Hoa Liên hoàn toàn hiểu rõ tất thảy, vậy là đều do Long Vương Thái tử sắp đặt sẵn! Hẳn thậm chí còn tính đến chuyện, sự phụ nàng nhất định sẽ chọn cách này để kết thúc bản thân!

Chỉ vì một Thương Tinh mà kéo theo cả mạng của sự phụ nàng và Bạch Nhục. Long Vương Thái tử này quả nhiên thực sự thủ đoạn. Tay của Hoa Liên bắt đầu mất khống chế mà phát run, nổi hân ý trong lòng càng thêm bành chướng, khó mà biến mất.

Thấy hai tròng mắt Hoa Liên hóa thành màu đỏ, nụ cười lạnh lẽo trên gương mặt Thủy Đức Tinh Quân càng thêm kéo dài, “Sao hả, thấy thương tâm, khổ sở? Đây đều là kết cục ngươi đáng phải chịu. Ta cho ngươi hay, Hoa Liên, đây chẳng qua chỉ là sự khởi đầu mà thôi, ngươi cứ chuẩn bị sẵn đi!”

Nói xong, lão xoay người định bỏ đi. Chẳng ngờ chưa bước được mấy bước, trước mặt lão đột nhiên xuất hiện một bức tường lửa.

“Hoa Liên, ngươi muốn làm gì?” Thủy Đức Tinh Quân sớm đã nghe qua Hoa Liên nắm trong tay một loại lửa mà ngay cả Tiên Đế cũng phải kiêng kỵ, hơn nữa chưa có ai từng nghe nói đến loại lửa đó bao giờ.

Chỉ có điều lão không ngờ tới, Hoa Liên lại định ra tay với lão. Lão là một trong năm vị Tinh Quân, địa vị còn trên cả Tiên Quân, nếu Hoa Liên thực sự xuất thủ, nhất định sẽ bị phạt nặng.

“Từ lúc ngươi đến Địa phủ tìm ta, ta vẫn chờ mãi cơ hội này, lá gan của ngươi cũng không nhỏ đâu, ở địa bàn của ta mà còn dám điều võ dương oai. Nếu ngươi có thực lực bằng Long Vương Thái tử thì không nói làm gì, nhưng ngươi không có, vậy thì đừng trách ta không khách khí!” Thực sự tưởng nàng được nặn ra từ bột mì chắc, mặt lão leo lên đầu mà gương oai?

Hôm nay, nàng sẽ cho lão biết, nàng có thể giết chết con gái lão, thì cũng dám giết chết lão...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Ta không giết hẳn

“Ngươi dám động thủ với ta, Thái tử sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Cảm nhận được sự đe dọa của Nghiệt hỏa đối với bản thân, Thủy Đức Tinh Quân không dám chạm vào dù chỉ một tí. Trước đó lão đã nghe nói, ngay cả Đông Lâm Tiên Quân cũng bại bởi ngọn lửa này.

“Chuyện đó phải chờ hẳn tìm được cơ hội đã, có điều đợi đến khi hẳn có cơ hội, chưa biết là ai bỏ qua cho ai đâu.” Hoa Liên không hề để ý đến sự đe dọa của lão, bước từng bước một về phía Thủy Đức Tinh Quân.

Từng hư thể của nàng xuất hiện, vây xung quanh Thủy Đức Tinh Quân. Trên người mỗi hư thể đều phủ đầy Nghiệt hỏa đỏ rực, thoát nhìn vừa yêu dị lại vừa khiến người ta sợ hãi.

Thủy Đức Tinh Quân nổi danh nhờ thuật khống chế nước, có điều Nghiệt hỏa lại không sợ nước, thực lực của hai người lại tương đương, còn chưa giao thủ, lão đã bị áp chế sát sao.

Hoa Liên chẳng hề có ý định nói đạo lý với lão, vừa ra tay đã muốn đòi mạng lão.

Thủy Đức Tinh Quân dĩ nhiên sẽ không ngồi chờ chết, lão dù gì cũng đã sống từng ấy năm, trong lòng tuy có khiếp đảm nhưng vẫn có chút thực lực. Trong tay lão xuất hiện một viên đá màu xanh nước biển, từng luồng lam quang tỏa ra từ giữa tảng đá, thứ lam quang đó lại có thể mạnh mẽ ép lui Nghiệt hỏa.

Thấy bão bối trong tay có tác dụng, sắc mặt của Thủy Đức Tinh Quân dễ nhìn hơn một chút. Sát ý trong mắt lan tràn, là nàng ta động thủ trước, nếu có thể nhân cơ hội giết nàng, dù có là Tiên Đế cũng sẽ không nói gì.

Trong đầu Hoa Liên lúc này không có nhiều suy nghĩ đến vậy, nếu Nghiệt hỏa không thể tới gần luồng sáng xanh này thì phải dùng cách khác. Lưỡng Nghi đồ trong tay nàng mặc dù là thần khí phòng ngự, nhưng để đối phó với thứ này chắc không có vấn đề gì lớn.

Lưỡng Nghi đồ xuất hiện giữa lòng bàn tay Hoa Liên, nàng vừa nhắc tay, Lưỡng Nghi đồ đã chậm rãi bay lên đỉnh đầu Thủy Đức Tinh Quân, bắt đầu đè ép lão từng tác một.

Thứ lam quang kia không chống đỡ được lâu, dưới áp lực của Lưỡng Nghi đồ, màu sắc cũng chậm rãi phai nhạt. Ngay cả hòn đá trong tay Thủy Đức Tinh Quân cũng bắt đầu xuất hiện từng vết rạn nứt.

Cho đến khi hòn đá kia hoàn toàn vỡ vụn thành bột, thứ lam quang kia cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

Trong khoảnh khắc ánh sáng xanh vụt tắt, hai tay của Thủy Đức Tinh Quân nhanh chóng kết ấn, thủy nguyên lực mỏng manh trên người từ từ tản ra, thân thể cũng trở nên hư ảo. Nghiệt hóa xuyên thấu qua thân thể của lão, lại không gây ra bất cứ thương tổn nào.

“Thủy Dung Thiên Địa?” Khi tu luyện Ngũ hành đến một trình độ nhất định nào đó, dựa vào một chiều này cũng đủ để đi khắp thiên địa. Dù sao thiên địa cũng do Ngũ hành tạo thành. Nàng không ngờ tới, năng lực lĩnh ngộ của Thủy Đức Tinh Quân lại mạnh đến mức này.

Ngũ hành Tinh Quân, quả nhiên chẳng có ai là ngoài không.

“Hừ, Hoa Liên, ngươi dám ám sát Tinh Quân, chắc chắn các vị Tiên Đế sẽ thay ta làm chủ.” Thủy Đức Tinh Quân thấy nàng đã lấy thần khí ra, cũng biết mình không thể giết nàng được, nếu đã vậy, không bằng vứt củ khoai nóng bỏng này cho Tiên Đế xử lý. Như vậy, lão cũng sẽ lấy được một đáp án hoàn mỹ, ở Tiên Giới, người ngửa mặt nàng ta nhiều vô số.

“Vậy phải xem ngươi có cơ hội hay không đã.” Ngón tay của Hoa Liên điểm vào hư không nắm cái, nắm hư thể của nàng từ hình người biến trở lại thành đài sen, mỗi cái thủ ở một phía. Khi Thủy Đức Tinh Quân muốn dùng Thủy Dung Thiên Địa để trốn khỏi Bách Hoa Viên, lão mới phát hiện ra, thủy nguyên lực của mình lại không thể nào khơi thông với bên ngoài.

Thế này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trái tim của Thủy Đức Tinh Quân trầm xuống, thân thể đã hư hóa lại bắt đầu ngưng tụ.

“Ta đã nói rồi, đã đến địa bàn của ta thì đừng mong thoát ra được.” Ngọn lửa ngút trời ngập đất hoàn toàn bao lấy Thủy Đức Tinh Quân.

Thế nhân đều biết, loài thú, đặc biệt là những loài thú mạnh đều có truyền thừa huyết mạch. Nhưng bọn họ lại không biết, thực ra thứ huyết mạch truyền thừa này, hoa cỏ cũng có, nhưng cực kỳ hiếm thấy.

Ví dụ những vật nghịch thiên như thần mộc Côn Lôn vậy, cũng có truyền thừa. Có điều số lượng của chúng quá ít, cho dù có thần trí cũng bị người ta coi là vật báu của thiên địa mà chặt bỏ trong đại kiếp Hồng Hoang.

Mãi cho đến khi huyết mạch của Tạc Xi trong cơ thể nàng bị người ta lấy đi, Hoa Liên mới lần đầu tiên cảm nhận được sự dao động trong huyết mạch của mình, mới hiểu rõ được thứ truyền thừa đích thực thuộc về chính bản thân mình.

Giờ, nàng mới chỉ lĩnh ngộ được loại truyền thừa đầu tiên, dùng hư thể để phong tỏa không gian. Có điều lúc này nàng cũng mới đồng thời không chế được năm đài sen phong tỏa không gian mà thôi, hơn nữa thời gian quá ngắn, cho dù như vậy, để đối phó với một Thủy Đức Tinh Quân cũng đã không thành vấn đề.

Thấy Thủy Đức Tinh Quân kêu gào thảm thiết trong Nghiệt hóa, trái tim vẫn treo cao của nàng cuối cùng cũng hạ xuống. Bị đốt thành tro bụi chính là chết không đối chứng, cho dù Tiên Đế có tới cũng không tìm được nửa điểm manh mối nào.

Đúng lúc này, biến cố xảy ra. Giữa hai hàng lông mày của Thủy Đức Tinh Quân đột nhiên lại có một con kim long thoát ra, long ảnh kia xuyên thấu qua không gian phong tỏa của nàng không chút trở ngại, đánh về phía đài sen do hư thể nàng biến ra.

Động tác của Hoa Liên cực nhanh, trong nháy mắt đã thu hồi toàn bộ hư thể, long ảnh kia cũng không đuổi theo, quấy đuôi cuốn Thủy Đức Tinh Quân lên rồi biến mất trong hư không.

Dù đã chạy thoát nhưng Nghiệt hóa trên người lão vẫn chưa bị dập tắt, cho dù không chết, từ nay về sau, coi như lão đã thành tàn phế.

Giờ lão đã chẳng còn đe dọa gì đến nàng được nữa, nhưng người đã trốn thoát, nếu chuyện này bị người khác biết, tình thế của nàng sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm. Cho dù không đến nỗi lên đài Trảm Tiên thì cũng không khá hơn được bao nhiêu.

...

“Thủy Đức sao rồi?” Trong cung điện của Long Vương Thái tử, Đông Lâm Tiên Quân trầm mặt hỏi.

“Thần hồn bị cắn nuốt hơn phân nửa, hần coi như đồ bỏ rồi.” Long Vương Thái tử nheo mắt ngồi trên đại điện cao cao, thuộc hạ thê thảm thành như vậy, hần chẳng những không tức giận, gương mặt trái lại còn lộ ra ý cười.

“Cứ cho qua như vậy sao?”

“Dĩ nhiên là không, lần này ta xem nàng ta trốn thoát kiểu gì.”

...

Đội chưa đến ba ngày, Yến Cửu Vũ mang theo Thiên tướng Chấp pháp xông vào Bách Hoa Viên, Hoa Liên cũng không cảm thấy kinh ngạc, nếu không có động tĩnh gì thì mới khiến nàng thấy khó hiểu.

“Lần này ngươi phiền to rồi.” Yến Cửu Vũ có chút bất đắc dĩ, chuyện này hần hoàn toàn không giúp được. Chẳng ai ngờ Hoa Liên còn dám ra tay giết Thủy Đức Tinh Quân, như vậy cần bao nhiêu dũng khí kia chứ. Hần ngày ngốc ở Tiên Giới bao nhiêu năm như vậy mà cũng không to gan bằng Hoa Liên.

“Ta biết, thả hồ về rừng hậu họa vô cùng.” Chỉ trách tài không bằng người.

“Ngươi không nên ra tay với hán, đó là một Tinh Quân.” Mặc dù địa vị của Tinh Quân không cao, nhưng Tiên Giới cũng chỉ có năm Tinh Quân mà thôi. Nàng tưởng đó là cái trăng hay sao, nói giết là giết luôn mất một người.

“Ta không giết hán.”

“Nhưng hán chết rồi.”

“Cho nên, đây mới là điểm mấu chốt. Sau lưng hán có người muốn lấy mạng đổi mạng.”

“Dùng mạng của một Tinh Quân để đổi lấy mạng của ngươi?” Yến Cửu Vũ hiển nhiên không tin, người kia cũng đâu có ngu chứ.

“Chẳng có gì đáng để kinh ngạc cả, hán trốn thoát khỏi chỗ ta rồi, cũng sẽ chẳng còn tư cách làm Tinh Quân nữa, thay vì giữ lại một phế vật, chẳng bằng giết đi để đổi lấy mạng của ta, thực biết lợi dụng đồ bỏ đi.” Thủ đoạn của Long Vương Thái tử này thực sự đủ ngoan độc, thuộc hạ của mình, nói giết là giết.

“Đám Tiên Đế kia có tin được không?”

“Đương nhiên là không rồi.” Hơn nữa, cho dù bọn họ có tin cũng vô dụng. Nàng hiện giờ đã thành vật hy sinh để trao đổi lợi ích, cho dù không chết cũng sẽ không được sống yên lành...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Lưu đày Thiên Hà

Lần thứ hai bước vào Thiên Lao, nàng có một loại cảm giác như đã cách mấy đời. Lần này năm vị Tiên Đế đã đến đông đủ, ngồi trên cao, nhìn xuống nàng.

Yến Cửu Vũ dẫn người canh giữ ở một bên, thỉnh thoảng liếc về phía Hoa Liên, trong ánh mắt mang theo vài phần lo lắng.

“Hoa Liên, ngươi giết Thủy Đức Tinh Quân, xúc phạm Thiên Luật, ngươi có biết tội của ngươi không?” Chân Vũ Đại Đế lạnh giọng hỏi.

“Bẩm Tiên Đế, ta thừa nhận đã giao thủ với Thủy Đức Tinh Quân, nhưng lúc rời khỏi Bách Hoa Viên, hán chưa hề chết.” Hoa Liên lạnh mặt đứng phía dưới.

“Gian ngoan xảo trá còn dám nói vậy!” Thanh Lam Tiên Đế hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng thì âm thầm cười nhạt, Hoa Liên ơi Hoa Liên, lần này xem ngươi chuyển mình thế nào.

“Ngươi nói lúc ấy hán chưa chết, có người làm chứng không?” Chân Vũ Đại Đế tiếp tục hỏi.

“Không có.”

“Được rồi, ta cho ngươi hay, Đông Lâm Tiên Quân làm chứng, khi Thủy Đức Tinh Quân được người ta đưa về từ Bách Hoa Viên đã chết rồi. Ngươi muốn nghe xem hán nói thế nào không?”

“Nếu Đông Lâm Tiên Quân không ngại, nghe một chút cũng không sao.”

“Yến Thống lĩnh, mời Đông Lâm tới.”

“Dạ.” Yến Cửu Vũ lại nhìn Hoa Liên một cái, bấy giờ mới dẫn người ra ngoài.

Trong chốc lát, Đông Lâm đã theo hán bước vào. Lúc đi qua Hoa Liên, khóe miệng Đông Lâm nhướn lên một nụ cười lạnh, sau đó tiến lên hành lễ với năm vị Tiên Đế.

“Đông Lâm Tiên Quân không cần khách khí, xin Tiên Quân kể lại chuyện ngày đó một lần nữa.”

“Được, Long Vương Thái tử phái Thủy Đức Tinh Quân đến an ủi Hoa Liên vừa mới mất sư phụ, dù sao người đứng ra cầu hôn với Bích Lưu Tiên Quân lúc trước cũng là Thái tử. Kết quả không biết vì sao, nàng lại ra sát chiêu với Thủy Đức Tinh Quân. Cũng may Long Vương từng lưu lại trong cơ thể Thủy Đức Tinh Quân một luồng thần hồn mới giữ được thi thể, nếu không sợ rằng sẽ thực sự chết không đổi chứng. Ngày đó khi thi thể Thủy Đức Tinh Quân được mang về, ta vừa hay đang ở bên cạnh, còn có cả vài thuộc hạ của ta cũng ở đó.”

“Hoa Liên, ngươi còn gì để nói nữa không?” Chân Vũ Đại Đế gật đầu với Đông Lâm một cái, ngay sau đó đưa mắt dời về phía Hoa Liên.

“Những gì cần nói đã nói cả rồi.” Ngay cả nhân chứng cũng đã tìm đến, xem ra là đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi. Cho dù nàng có nói thế nào thì cũng phí công vô ích mà thôi.

“Được rồi, Tiên Quân Hoa Liên xúc phạm Thiên Luật, ám sát Thủy Đức Tinh Quân, chứng cứ xác thực, đem lưu đầy đến bờ kia Thiên Hà, không được phép quay lại Tiên Giới nữa.” Chân Vũ Đại Đế tuyên bố xong, Thanh Lam và Đông Lâm đều lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Bên trong Thiên Hà toàn là Nhược thủy, tiên nhân không thể bay được qua đó, bờ bên kia của Thiên Hà lại là nơi có linh khí thiếu thốn, hơn nữa căn bản không có người ở, đến nơi đó nàng sẽ không có khả năng xoay mình được nữa. Hơn nữa tội danh của nàng rất xác thực, cho dù Sát Sinh Phật có muốn nhúng tay cũng không có cơ hội đó.

“Chân Vũ, thế này hình như...”

Phán quyết này khiến cho Tử Vi Tiên Đế nhú mảy, vừa định mở miệng đã bị Thanh Lam chặn lại, “Tử Vi Tiên Đế, ta biết Hoa Liên có ân với ngươi, nhưng lần này tội nàng phạm phải không hề nhỏ, lưu đầy cả đời dù sao cũng tốt hơn lên đài Trảm Tiên.”

Tử Vi liếc nhìn Hoa Liên, không nói gì nữa.

“Trước tạm thời giam nàng lại, chọn ngày thông cáo cho cả Tiên Giới.”

“Dạ.” Yến Cửu Vũ đưa Hoa Liên đi.

“Có thể giúp ta một việc được không?” Trước khi bị giam vào trong ngục, Hoa Liên đột nhiên mở miệng.

“Giúp việc gì?”

“Ta muốn gặp Tử Vi Tiên Đế, ngươi giúp ta tìm hắc đến là được.”

“Chuyện này không thành vấn đề, có điều sợ là hắc cũng không giúp được ngươi.” Yến Cửu Vũ thờ dãi, Chân Vũ Đại Đế thiết diện vô tư ai cũng biết, tình hình khi này hắc cũng đã thấy, Hoa Liên quả thực không có khả năng xoay chuyển.

“Hắc có giúp được hay không phải chờ gặp rồi mới biết, ở Tiên Giới này, không có gì là không thể.” Dù Hoa Liên đã nói vậy nhưng Yến Cửu Vũ vẫn không ôm hy vọng gì. Có điều đến ngày thứ hai Hoa Liên bị giam, hắc vẫn mời Tử Vi Tiên Đế đến.

Bên trong ngục giam, Hoa Liên bị khóa trên lõi trụ, cứ chốc lát lại có một trận lõi điện chạy qua, cảm giác đau đớn khó mà áp chế kia cứ nháy mắt lại lan tràn khắp cơ thể, mà nàng căn bản không có sức chống cự.

Tử Vi Tiên Đế đứng bên ngoài, sắc mặt trầm tĩnh nhìn về phía nàng.

“Đa tạ Tiên Đế trăm công nghìn việc mà còn bớt thời gian ra để đến gặp Hoa Liên một lần.” Nhìn thấy người tới, Hoa Liên hơi nhú mảy.

“Ngươi tìm ta đến, là để bảo ta giúp ngươi cầu cạnh đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Hoa Liên, nếu là những chuyện khác, ta có thể làm chủ giúp ngươi, nhưng lần này ngươi quá đáng quá rồi. Ngươi ra tay giết Thủy Đức Tinh Quân, để Thiên Luật ở đâu?!” Tử Vi Tiên Đế trầm mặt nổi giận quát.

Trên gương mặt Hoa Liên không có vẻ sợ hãi, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tử Vi Tiên Đế, “Ta không giết hắc.”

“Nhưng hắc đã chết.”

“Tiên Đế, tại sao hắc chết ta không biết, nhưng ta biết, hắc nhất định không phải chết trong tay ta.” Lời làm chứng của Đông Lâm, chẳng qua chỉ là nói cho người ngoài nghe. Mấy vị Tiên Đế này cũng đâu phải người ngu, đương nhiên biết hắc và Long Vương Thái tử ngồi chung một thuyền.

“Hoa Liên, những lời này nói với ta cũng vô dụng.” Tử Vi Tiên Đế khựng lại một chút, nhưng giọng nói không hề có chút ý tứ hòa hoãn nào. Hắc đương nhiên biết Thủy Đức Tinh Quân không phải do Hoa Liên giết, nhưng nàng chỉ có thể làm kẻ gánh tội thay mà thôi.

“Không, ta cảm thấy nói với ngài vẫn rất hữu dụng. Tử Vi Tiên Đế, ta không muốn vĩnh viễn bị lưu đầy ở bờ bên kia Thiên Hà, nghe nói nơi đó rất lạnh, ta thích những nơi có ánh mặt trời kia.” Hoa Liên dường như căn bản không nghe thấy Tử Vi Tiên Đế nói gì với nàng, lại tự nói tiếp, “Có điều dù sao ta cũng làm sai, lưu đầy mười năm, hai mươi năm, là ranh giới cuối cùng ta có thể chấp nhận.”

“Hoa Liên!” Thái độ này của nàng rốt cục cũng chọc giận Tử Vi Tiên Đế, nàng ta tưởng mình là ai chứ, dám dùng thái độ này để nói chuyện với hắc.

Hoa Liên nhìn hắc, trên mặt hiện lên một nụ cười châm chọc, “Tử Vi Tiên Đế, lời này ta chỉ nói một lần, ngươi nghe cho rõ ràng. Sự phụ ta năm đó tại sao lại bị Tiên Giới truy nã, ngươi chắc vẫn chưa quên chứ. Giờ ông ấy đã chết, hơn nữa còn hồn phi phách tán. Thân là đệ tử duy nhất của ông ấy,

ngươi đoán xem ta sẽ làm thế nào?”

“Ngươi đang uy hiếp ta?!” Con ngươi của Tử Vi thu lại, nếu Hoa Liên không nhắc tới, hẳn thực sự gần như đã quên mất, tại sao trước kia Lạc Lâm Cừ lại bị Tiên Giới truy nã. Có điều, Hoa Liên rốt cuộc làm sao mà biết được chuyện này?

Chỉ e hẳn có nằm mơ cũng không ngờ tới chân tướng chuyện này lại từ chính miệng Tử Tiêu nói ra.

“Ta chỉ không muốn cả đời chết dí trong góc tối làm một con chuột mà thôi, bởi vì như vậy rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng. Ngươi cũng có thể không đồng ý giúp một tay, có điều ta đoán nhân quả báo ứng trên đời này sẽ tới rất nhanh, Tiên Đế một lòng muốn thành Thánh, nếu không qua được lần nhân quả này, ngươi cảm thấy khả năng thành công của ngươi còn bao nhiêu?” Người tin thờ Thiên Đạo, thì phải tuân thủ theo pháp tắc của Thiên Đạo. Giờ nâng cho hắn cơ hội để trả mối nhân quả này, nếu để sau, sợ là hắn sẽ chẳng còn cơ hội đó nữa.

Tỷ lệ thành Thánh vốn không lớn, nhân quả quán thân sẽ khiến tỷ lệ càng ít hơn. Với chuyện này, không thể chừa ra một chút khả năng nào.

Sắc mặt của Tử Vi thoáng nhu hòa lại, mặc dù những gì Hoa Liên nói khiến hắn vô cùng khó chịu, nhưng không thể phủ nhận, những gì nàng nói đích xác rất quan trọng.

Hắn sắp tiến thẳng vào cánh cửa lên Thánh Nhân, tất cả nhân quả trước kia đều cần hoàn trả, nếu Lạc Lâm Cừ đã chết rồi, hẳn chỉ có thể trả cho Hoa Liên.

Có điều làm vậy có nghĩa là phải gánh áp lực đến từ mấy phía, chuyện này đối với hắn mà nói, tuyệt đối là mất nhiều hơn được.

Thấy Tử Vi Tiên Đế vẫn còn do dự, Hoa Liên cười cười, “Tiên Đế có thể suy nghĩ từ từ, khi nào nghĩ thông rồi thì đến đây nói cho ta một tiếng, lúc nào ta cũng chờ tin tức của ngươi.” Nói xong, nàng lại nhắm mắt lại, chịu đựng từng trận điện kích khiến cho người ta đau đớn khắp thân thể.

Tử Vi Tiên Đế rốt cuộc đã can thiệp với Chân Vũ Đại Đế thế nào, không ai biết, bọn họ chỉ biết, hình phạt của Hoa Liên đã từ lưu đày vĩnh viễn bên bờ Thiên Hà giảm xuống còn lưu đày hai mươi năm. Đối với nàng mà nói, như vậy cũng chẳng khác gì không phạt.

Thanh Lam Tiên Đế đang đứng một bên chờ xem kịch vui dù thế nào cũng không chấp nhận được phán quyết như vậy, lúc nàng ta đến tìm Chân Vũ, lại nhận được tin Chân Vũ Đại Đế không gặp bất cứ ai!

...

“Có thể nói ta biết, ngươi rốt cuộc đã làm thế nào mà làm được vậy?” Sau khi phán quyết mới được ban xuống, Yên Cửu Vũ sững sốt một lúc lâu vẫn không phản ứng kịp.

Hoa Liên đứng bên trong ngục giam cười đến là rạng rỡ, “Lưỡi xán hoa sen, ngươi nghe qua chưa?”

“Đừng nói với ta là ngươi còn biết được thủ đoạn bậc này của Thánh Nhân đấy.” Đây rõ ràng lấy lệ với hắn, coi hắn là trẻ con sao.

“Cũng không sai biệt lắm, rất hiển nhiên là Tử Vi Tiên Đế đã bị ta thuyết phục, có lẽ là hắn cảm thấy ta là một nhân tài, nếu cả đời canh giữ ở bờ kia Thiên Hà thì lãng phí nhân tài quá.”

“Ngươi thôi đi. Nhưng mà ngươi vẫn phải cẩn thận một chút, chỗ đó căn bản không có người, một khi có kẻ gây bất lợi cho ngươi, ngay cả chạy trốn cũng rất khó.” Cho dù thế nào, đây cũng coi như một tin tốt, tâm trạng vốn nặng nề của Yên Cửu Vũ cũng tốt hơn một chút. Bản lĩnh của Hoa Liên lúc nào cũng lợi hại hơn sự phụ năng, cũng tính là tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Yên tâm, ta đã nhờ người đi tìm Ân Mặc rồi.” Trước khi nàng bị giam vào Thiên Lao đã nhờ Anh truyền tin rồi, may mà Anh biết làm sao tìm được người kia, chứ nếu không cho dù nàng thuyết phục được Tử Vi Tiên Đế, sợ là cái mạng nhỏ của nàng cũng phải để lại nơi đó.

“Không phải ngươi định bắt hắn ở đó ngay ngốc hai mươi năm với ngươi đấy chứ?”

“Không được sao?”

“Dĩ nhiên không được, ngươi nghĩ Phật giới sẽ đồng ý chắc?” Lần trước Ân Mặc chẳng qua mới ở lại chỗ Hoa Liên có mấy ngày đã bị người ta gọi về, giờ cô nam quả nữ mà để ở cạnh nhau một chỗ hai mươi năm, đầu óc của Phật Tổ có vấn đề mới đồng ý.

“Hắn ở bên bờ đối diện với ta chẳng phải là ổn sao.”

“... Ngươi nghĩ hắn sẽ đồng ý chắc?” Yên Cửu Vũ lau mồ hôi, chỉ nhìn được không ăn được, còn phải phụng bồi lưu đày hai mươi năm trời, thế này thực là đủ xui xẻo.

“Trừ phi hắn có thể thuyết phục Phật Tổ, bằng không hẳn chỉ có thể đồng ý với ý kiến của ta thôi.”

“Ta đột nhiên cảm thấy thực ra Sát Sinh Phật cũng rất đáng thương.” Giờ hẳn thực sự hoàn toàn đồng cảm với Ân Mặc.

Ngày Hoa Liên rời khỏi Tiên Giới không có mấy người biết. Vốn Chân Vũ Đại Đế đã phái một đội Thiên tướng Chấp pháp đưa nàng đi lưu đày, nhưng Yên Cửu Vũ cố tình muốn đi theo, đại khái là sợ trên đường xảy ra nguy hiểm gì.

Cũng may đoạn đường này coi như bình an, sau khi đến hai bờ Thiên Hà, Hoa Liên mới hiểu rõ, tại sao nàng lại bị lưu đây đến chốn này.

Nếu thực sự ở đây cả đời, e là nàng sẽ chẳng có ngày ngóc đầu lên được. Nơi này linh khí vốn mỏng manh, hơn nữa còn không thể dùng để tu luyện, may mà chỉ có hai mươi năm, chớp mắt một cái là qua...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Ngày xưa ngày xưa có một cậu bé

Bên bờ Thiên Hà, không chỉ có linh khí mỏng manh, ngay cả đất đai cũng cằn cỗi, trừ Mạn Đà La ra, cơ hồ không có bất cứ thực vật nào sinh trưởng.

Chuyện này đều là bởi vì Nhược thủy có độc, thực vật căn bản không thích ứng được với môi trường ở đây. Cho nên ý tưởng muốn thay đổi hoàn cảnh sống của Hoa Liên coi như hoàn toàn thất bại.

Lấy pháp lực của bản thân dựng một gian nhà ở bờ sông chắn gió, hai mươi năm tới, nàng sẽ phải ở lại đây.

Mấy ngày đầu vẫn ổn, nhưng cuộc sống yên bình chẳng bao lâu đã một đi không trở lại. Không ai nói cho nàng biết, gió ở ven bờ Thiên Hà này lại kinh khủng như vậy, gian nhà dùng pháp lực để dựng lên vậy mà cũng không thể cản nổi.

Hầu như ngày nào ngủ dậy, nàng cũng phải dựng lại một gian nhà khác, có khi ngủ đến nửa đêm, nóc nhà đã biến mất.

Loại gió này kéo dài khoảng mười lăm ngày mỗi tháng, sau khi bị thổi trúng, một luồng khí âm hàn sẽ xâm nhập vào cơ thể, mất rất lâu mới trục xuất ra khỏi người được.

Đây đúng là một nơi hay ho. Ngồi bên bờ Thiên Hà, nhìn làn nước xanh bạc của nó, Hoa Liên không khỏi cảm thán.

Mới ngày người chưa tới hai tháng mà nàng đã bắt đầu nhớ nhung Bách Hoa Viên ở Tiên Giới rồi, những ngày tháng đó mới thực sự là cuộc sống tựa như thần tiên.

Vào lúc nàng đang ngẩn người nhìn nước sông, một người đàn ông vận áo trắng nhẹ nhàng bước tới, hai người đứng hai bên bờ Thiên Hà nhìn nhau. Thấy hẳn, trong lòng Hoa Liên đột nhiên cảm thấy thật tội thân.

“Ta đến trễ rồi sao?” Người đứng bên bờ bên kia hỏi.

“Vẫn chưa.”

“Xem ra ta vẫn còn may mắn lắm.” Ân Mạc cười nhẹ. Để đến được đây cùng với nàng, hẳn thiếu chút nữa đã lật tung cả Lôi Âm tự lên, cuối cùng cũng thuyết phục được đám hòa thượng ngoan cố kia, có điều cũng chỉ có thể đứng ở bờ bên này nhìn.

Tiếp xúc với Ân Mạc lâu ngày, rất dễ bị dâm kích. Lấy pháp lực của nàng chỉ có thể dựng một gian nhà không được chắc chắn lắm bên bờ sông, lại còn toàn bị gió thổi bay mất nóc nữa, mà đối phương chỉ phát tay một cái đã ra cả tòa cung điện, hẳn như vậy chẳng phải là có tình đến kích thích người khác hay sao.

Ngày đầu tiên bên kia dựng nhà xong, Hoa Liên ác độc nghĩ trong lòng, tốt nhất là nửa đêm cho gió thổi sập đi, đáng tiếc, gió thổi hơn nửa tháng mà chẳng thấy bên đó xuất hiện bất cứ dấu hiệu sụp đổ nào.

Quay đầu lại nhìn công trình bã đậu của mình, nàng khóc không ra nước mắt tiếp tục đi sửa mái nhà.

“Cần ta giúp một tay không?” Nam nhân ngồi trên một tảng đá vẩy tay với nàng ở bờ bên kia, nụ cười trên mặt vô cùng rạng rỡ, khiến cho Hoa Liên có suy nghĩ muốn đạp hẳn xuống Thiên Hà.

“Không cần!” Quay đầu qua chỗ khác tiếp tục chiến đấu cùng mái nhà.

“Được thôi.” Người ở bờ bên kia có chút bất đắc dĩ nhún vai, thực ra thì ngày ngày nhìn nàng sửa nhà cũng có thể coi là một loại nhạc thú.

Sáng hôm sau, gió lớn thổi qua, nóc nhà lại không thấy, Hoa Liên đen mặt đứng trong nhà, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, ngửa mặt lên trời hô to, “Ân Mạc, ta ghét người ghét người ghét người.....!!!!”

Thanh âm vang rất xa, vọng lại từ không trung, rất có ý tứ “dur âm văng vẳng ba ngày chưa nguôi”.

“Tình yêu à, nàng thế là giận chó đánh mèo đấy.” Cửa lớn của cung điện phía đối diện rộng mở, Ân Mạc tựa vào cửa, “Vòng tay của ta lúc nào cũng rộng mở chờ nàng, nàng có thể tính đến chuyện qua đây nương tựa vào ta.”

Hoa Liên không lên tiếng, tiếp tục leo lên sửa nóc nhà. Nàng không tin mình không dựng được một gian nhà chắc chắn.

Khoảng thời gian sau đó, nóc nhà của nàng không biết đã thay bao nhiêu lượt. Dù sao mãi cho đến khi rời khỏi bờ Thiên Hà, nàng vẫn chưa thực hiện được mục tiêu của mình.

Đất nơi lưu đây căn cứ như vậy, hơn nữa quá mức yên tĩnh, khiến cho người ta cảm thấy chẳng có việc gì để làm. Dù ban ngày vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy Ân Mạc sống phía đối diện, nhưng đến tối, nơi này yên tĩnh đến dọa người.

Nàng không sợ tối, cũng không sợ lạnh, nhưng chỉ không thích cảm giác như vậy. Xung quanh yên tĩnh, giống như chỉ có mình nàng vậy. Cho dù là tiếng động gì cũng không truyền ra được, cảm giác kia giống như bị cả thế giới này vứt bỏ.

Ý niệm như vậy ngày một sâu, Hoa Liên cũng không phát hiện ra, sắc mặt của bản thân ngày càng trở nên khó coi.

Ân Mạc ở bờ bên này nhận ra tình trạng của nàng vẫn lẳng lặng như trước, Nhược thủy không phải chỉ khi nào chạm phải mới trúng độc, hàng năm sống ở đây, lấy tu vi của Hoa Liên cũng không thể nào ngăn cản độc tố xâm nhập.

Thứ độc chất này có thể khiến cho suy nghĩ trong lòng người ta hỗn loạn, từ đó nảy sinh tâm ma. Cách giải quyết thực ra cũng không hề khó, chỉ cần hốt thuốc đúng bệnh là được. Vấn đề là, nàng chẳng chịu nói gì cả.

Tính quái cường của cô nàng này, hẳn chẳng phải mới được lãnh giáo lần đầu.

“Hoa Liên, nói ta biết, nàng đến cùng là đang sợ thứ gì, để ta giúp nàng được không?” Không biết đã là lần thứ bao nhiêu hai người nhắc đến đề tài này rồi.

Hoa Liên quay đầu qua chỗ khác không nói gì, nàng cũng không cảm thấy cơ thể suy yếu, chẳng qua là tinh thần có hơi uể oải, vấn đề cũng không nghiêm trọng như Ân Mạc tưởng, cho nên nàng mới không chịu nói gì.

Cho dù có nói, hẳn cũng không thể qua đây cùng với nàng.

“Hoa Liên.” Ân Mạc bắt đầu dī thờ dài, “Trên cõi đời này, ta chỉ còn lại mỗi mình nàng, đừng để ta lo lắng, được không?”

Lần đầu tiên nàng nghe thấy Ân Mạc dùng giọng điệu này để nói chuyện, Hoa Liên ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt lo lắng của hắn, trong lòng đột nhiên trở nên mềm nhũn. Người đàn ông này, chẳng qua chỉ đang lo lắng cho mình, lại không biết nên làm gì. Trên cõi đời này, có thể gặp được hắn, nàng đột nhiên cảm thấy thực may mắn.

“Ta chẳng qua là không thích ban đêm mà thôi, quá yên tĩnh.” Hoa Liên cuối cùng cũng không tình nguyện cho lắm mà mở miệng, nói xong cũng quay mặt qua một bên không nhìn hắn nữa, lý do này nói ra, cứ cảm thấy thực mất mặt.

Ân Mạc trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Hoa Liên vẫn không chịu lên tiếng, cô nàng ưa sĩ diện này.

Cũng may hắn cũng không nói gì nữa, cúi đầu không biết vẽ cái gì lên đất. Một lúc lâu mới đứng dậy, vẽ trên không trung một trận pháp nho nhỏ.

“Đây là cái gì?” Hoa Liên không tình thông lắm về trận pháp, nhưng cũng biết được một chút, có điều trận pháp này nàng chưa từng thấy qua, dù nhìn cũng không tính là quá khó.

“Đây là truyền âm trận, nàng thử khắc nó vào tảng đá đi.”

“À..” Nàng hơi hiểu được ý tứ của Ân Mạc, lúc này Hoa Liên không cự tuyệt, nhặt một tảng đá tròn tròn màu đen bên bờ sông lên, dùng pháp lực của mình cẩn thận vẽ trận pháp đó lên trên.

Có điều dù sao cũng là vừa mới học, tỷ lệ thành công vậy mà không tới một phần mười, hai ngày nay số đá bị nàng phí phạm đã xếp được thành một quả núi nhỏ. May mà bên bờ Thiên Hà thứ khác thì không có nhiều, chỉ riêng có đá là không ít.

Chờ nàng thuận lợi vẽ được một cái, nói chưa được hai câu đã “Đoàng” một tiếng nổ tung, nàng cảm thấy mình rất vô tội, “Chẳng lẽ là do chất liệu?”

Khóe miệng của nam nhân đứng bên bờ đối diện giật giật, “Hiển nhiên là không phải.”

Viên đá khắc truyền âm trận trong tay hắn vẫn còn yên ổn đây, hắn không thể hiểu nổi, Hoa Liên đã làm bằng cách nào, mỗi viên đá đặt trên tay nàng đều thành vật nguy hiểm hết là sao, nói hai câu mà cũng nổ tung.

“Hừ.” Cánh môi phẫn hồng của Hoa Liên mím lại, tiếp tục kiên trì không ngừng khắc trận pháp ở trên mấy tảng đá.

Nàng lại tìm được việc để làm, khắc hết cái này đến cái kia đến là hăng say, thất bại cũng không hề nổi giận. Có điều, Ân Mạc ở bờ đối diện càng nhìn lại càng thấy thương cho mấy tảng đá kia.

“Hay là chúng ta đổi cách khác?”

“Không cần, ta không tin là không thành công được.” Trận pháp này thành công khơi dậy ý chí chiến đấu của nàng.

“Được rồi, vậy nàng cứ từ từ mà về.” Ân Mạc ngửa đầu nhìn trời, hẳn rất chắc chắn đây thực sự chỉ là trận pháp nhập môn mà thôi. Hoặc có lẽ, đây cũng là một loại năng lực? Nhìn tảng đá bán thành phẩm bề thành mấy khối trong tay Hoa Liên, hẳn nghĩ vậy.

Cuối cùng công sức không phụ lòng người, liên tục luyện tập với mấy tảng đá chừng mười ngày, Hoa Liên cuối cùng cũng có chút thành tựu, tảng đá mới đầu nói mấy câu đã nổ, sau này nói đến một canh giờ mới bùng nổ.

Rõ ràng là trận pháp giống nhau, rốt cuộc tại sao lại nổ được chứ? Cái đầu thông minh kia của Ân Mạc có nghĩ kiểu gì cũng không thông.

Có đá truyền âm này rồi, đến ban đêm, cuối cùng cũng có âm thanh truyền đến. Không biết là vì nguyên nhân gì, cho dù không nói câu nào, chỉ nhìn ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra trên tảng đá, nàng đã thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Nằm trên đệm chần mềm mại, bên gối đặt mấy tảng đá truyền âm, thanh âm trầm thấp của Ân Mạc vọng tới từ bên kia, giữa buổi đêm, không khỏi khiến nàng hơi có chút buồn ngủ.

“Còn thức không?”

“Ừ...” Cách nửa ngày, Hoa Liên mới đáp một tiếng, mở cặp mắt mơ màng ra nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn chưa sáng.

“Ngủ tiếp đi.”

“Ừm...” Ngáp một cái, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Bờ bên kia Thiên Hà, Ân Mạc đứng bên cửa sổ, cầm đá truyền âm trong tay, ánh mắt nhu hòa nhìn về phía gian phòng nhỏ đối diện. Hắn đột nhiên hơi hiểu ra, tại sao cha mẹ ngày ngày đánh với nhau một chỗ cũng không cảm thấy chán.

Hắn nghĩ, cho dù có là hai trăm năm hai ngàn năm, hắn cũng cam tâm tình nguyện ở bên nàng.

Bên bờ Thiên Hà rất ít khi mưa, nhưng hàng năm đều có mùa mưa. Dù không nổi gió nhưng lại càng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo ẩm ướt. Tiết trời như vậy, căn bản không thể đi ra ngoài, hai người cũng chỉ có thể ở trong nhà nhìn mấy tảng đá nói chuyện.

Ân Mạc dù sao cũng sống lâu hơn nàng từng ấy năm trời, kiến thức uyên bác, Hoa Liên lười biếng nằm lì trên giường, nhất quyết đòi hắn kể chuyện cho nghe.

Ân Mạc cũng không từ chối, suy nghĩ một lúc liền bắt đầu kể, “Ngày xưa ngày xưa có một cậu bé, sinh ra đã có khả năng thông thiên, ba tuổi đã cùng một con hắc long tung hoành Tiên Giới...”

“Ngươi dừng ngay cho ta, chuyện này bốc phét quá đấy, cho dù bịa chuyện cũng phải phù hợp với thực tế một chút chứ.” Ngay mở đầu câu chuyện đã khiến cho Hoa Liên cảm thấy rất bất mãn, hẳn thế này rõ ràng là đang lấy lệ, nào có ai lại kể chuyện khoa trương như hắn chứ.

“Ta kể toàn chuyện thật mà.”

“Hừ.” Rõ ràng không tin.

“Được rồi, nhảy cóc qua đoạn này, ta kể tiếp nhé.”

“Ừ.”

“Mẫu thân của cậu bé đó tính tình không được tốt cho lắm, mỗi lần cha mẹ cậu nhóc gây gỗ, cha cậu lúc nào cũng là bên bị bắt nạt.”

“Đáng sợ vậy sao?” Đây tuyệt đối là bạo lực gia đình trắng trợn mà.

“Ừ... chính là đáng sợ vậy đó.” Ân Mạc hắng giọng một tiếng tiếp tục nói, “Cho nên cậu bé đó đã quyết định sau này lớn lên, nhất định phải lấy một cô gái dịu dàng hiền thực làm vợ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cha nuôi của cậu bé đó cho cậu ta một hạt giống, để tự cậu ta trồng một cô vợ ra, thế là cậu bé kia gieo hạt giống đó xuống, sau đó thực sự trồng ra được một cô gái xinh đẹp, vậy là cậu bé liền được ôm mỹ nhân về.”

“Khốn kiếp, ngươi lại lấy lệ với ta!” Nào có ai lại đi trồng vợ ra chứ, mắt công nàng còn tưởng là chuyện cổ tích mà nghe rất nghiêm túc.

“Đừng nóng giận mà, chuyện này không hay à?” Giọng nói của Ân Mạc đầu bên kia mang theo ý cười.

“Chẳng hay tí nào.”

“Được rồi, vậy ta đổi chuyện khác nhé.”

...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Huyết chú

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, trong chớp mắt, Hoa Liên và Ân Mạc đã ngây ngốc bên bờ Thiên Hà hơn mười năm. Hoa Liên càng ngày càng cảm thấy, sức sống của mình thực sự rất ương ngạnh, hơn nữa cực kỳ dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh.

Giờ nàng lại cảm thấy, bờ Thiên Hà này cũng không đến nỗi tệ, nước Thiên Hà cũng rất đẹp, trừ gió đêm hay thổi bay mất nóc nhà của nàng ra thì tất cả đều hoàn mỹ.

Trong khoảng thời gian này, Anh đã từng đến thăm nàng mấy lần, đáng tiếc nàng ấy cũng không thể qua sông được, chỉ có thể đứng bên bờ đối diện nói chuyện với nàng. Thấy nàng sống ở đây rất tốt, Anh cũng yên lòng hơn.

Hoa Liên cũng không phải là tiên nhân đầu tiên bị lưu đây ở đây, có điều có thể chống đỡ được hơn mười năm, lại còn sắc mặt hồng hào tinh thần phơi phới, thực đúng là chưa có ai.

Ở Tiên Giới, thời gian mười năm cũng chẳng có gì thay đổi, tất cả vẫn như bình thường. Nghe Anh nói, Yến Cửu Vũ đã khôi phục lại vị trí thống lĩnh, giờ không có việc gì làm là lại đi khắp nơi chèn ép dân lành.

Còn nghe nói, Tử Vi Tiên Đế không biết đã dùng cách gì, lại giúp Tử Tiêu thành công vượt qua đạo Thiên kiếp cuối cùng, giờ địa vị của nàng ta ở Tiên Giới cực kỳ cao. Sở dĩ nhắc đến Tử Tiêu là vì còn một nguyên nhân quan trọng khác nữa, vừa nói đến đây, Anh liền tức không thờ nổi.

Hoa cô trong Bách Hoa Viên của Hoa Liên mọc lên tươi tốt vô cùng, trong thời gian mười năm này, đã có không ít Hoa linh được sinh ra, Tử Tiêu cũng cảm thấy hứng thú với mấy thứ hoa cô đó. Lúc Hoa Liên không có ở đó, nàng ta qua Bách Hoa Viên mấy lần, chuyển hết đám hoa cô đã sinh ra Hoa linh kia đi.

Nếu là người khác thì đương nhiên sẽ không biết, nhưng Anh và Yến Cửu Vũ hẳn không có việc gì là lại đến chỗ nàng dạo vòng vòng, gần như là có mấy cọng cỏ mọc dưới đất cũng có thể kể ra, dĩ nhiên là biết rõ ràng.

Hai người mặc dù tức giận, nhưng dù sao người làm chủ nhân như Hoa Liên không có ở đây, bọn họ cũng không tiện để nói.

Đối với chuyện này, Hoa Liên cũng chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng không thấy tức giận mấy.

Năm thứ mười bảy nàng lưu đây, sứ giả Phật giới lần đầu tiên đến bờ Thiên Hà, mang đến một tin tức khiến người ta khó mà ngờ được: Đại chiến Tiên Ma diễn ra sớm hơn dự kiến. Đại chiến đã bắt đầu, Ân Mạc đương nhiên không thể không đi, cũng may vị sứ giả kia cũng tương đối dễ nói chuyện, Ân Mạc nói chờ một thời gian nữa hẳn sẽ về, thế mà ông ta cũng đồng ý.

Sứ giả của Phật giới đi chưa được bao lâu, Anh lại đi cùng với Yến Cửu Vũ đến đây. Hai người bọn họ cũng đến để báo tin này cho Hoa Liên, đồng thời cũng coi như là chào tạm biệt nàng. Trên chiến trường biến cố chỉ xảy ra trong chớp mắt, có thể một bước lên trời, cũng có thể bỏ mình vì đạo.

“Ta cứ cảm thấy chuyện Đại chiến Tiên Ma lần này diễn ra sớm có điểm gì đó lạ.” Bờ sông bên kia, sắc mặt của Yến Cửu Vũ có chút nghiêm túc.

“Sao hả, ngươi có tin nội bộ gì hả?” Anh liếc hẩn một cái.

“Ta nghe nói sở dĩ lại diễn ra trước là bởi vì có Tiên Đế thúc đẩy, nghe nói là Tiên Giới phái người đi ám sát vài Ma Quân có khả năng thăng cấp lên Ma Đế, cho nên Ma Giới mới quyết định khai chiến trước.”

“Ngươi nghe ai nói?”

“Ai nói ngươi không cần biết, tin này chắc Sát Sinh Phật cũng biết đúng không?” Yến Cửu Vũ liếc nhìn Ân Mạc đang đứng bên cạnh.

“Ừ.” Ân Mạc gật đầu, mặc dù mười bảy năm nay hẳn không hề rời khỏi bờ Thiên Hà nửa bước, nhưng tin tức vẫn rất linh thông. Huống chi hẳn cũng có thể coi là cao tăng ở Phật giới, muốn biết những tin tức này cũng không khó.

“Vậy người biết Tiên Đế đó là ai không?”

Khóe miệng Ân Mạc nhếch lên, “Tử Vi.”

“Tại sao lại là hắn?!” Yên Cửu Vũ và Anh đều không tin nổi, gần như đồng loạt kêu lên.

Hoa Liên đứng bên bờ bên kia kheo mắt, nhìn về phía Tiên Giới, không biết đang nghĩ gì.

Vài tháng trước, Tiên Giới, trong Thiên Điện ở Tử Vi Điện, Tử Tiêu mặt đầy đau đớn nằm trên giường, trên làn da lửa lò xuất hiện từng mảng ban đen, mắt thấy sắp lan tận lên mặt.

“Y Tiên, thế này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Tử Tiêu tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy?” Tử Vi Tiên Đế mặt đầy vẻ lo lắng.

“Tiên Đế, xin thứ cho lão hủ bất tài, Tử Tiêu Tiên tử hắn là đã bị trúng nguyên rùa.”

“Nguyên rùa? Nguyên rùa gì mà lại có khả năng này?”

“Hắn là Huyết chú, Tiên Đế có biết Tử Tiêu cô nương đã từng đắc tội kẻ nào không, hoặc là Tiên tử có từng dính phải máu của ai đó chăng?” Y Tiên hỏi lại lần nữa.

“Máu... chẳng lẽ là... nàng?” Trái tim của Tử Vi Tiên Đế nhảy lên, hiển nhiên là đã nhớ ra điều gì đó. Lập tức hỏi Y Tiên, “Y Tiên có biết làm thế nào để giải trừ chú ngữ không?”

“Chú ngữ này giải trừ thế nào lão hủ cũng không biết, có điều ta không giải được, nhưng có một cách có lẽ thành công.”

“Người nói nghe coi.”

“Lấy máu tinh trong tim người hạ rùa để gột sạch những vết ban rùa này đi là được.”

“Chỉ có cách này thôi sao?” Lời của Y Tiên khiến cho Tử Vi Tiên Đế phải cau mày.

Trước kia Hoa Liên dùng máu của mình để nuôi dưỡng đóa sen vô căn là hóa thân của Tử Tiêu kia, chuyện này hắn biết. Không ai ngờ tới nàng lại hạ rùa trong máu. Sau khi biết chân tướng, dù hắn hận không thể giết chết Hoa Liên, nhưng lại không thể không kiêng kỵ Ân Mạc đứng sau nàng.

Dù mấy năm nay nàng ta vẫn bị lưu đầy bên bờ Thiên Hà, tin tức về nàng vẫn có lúc truyền tới. Sát Sinh Phật ngay từ lúc nàng mới bị lưu đầy đã sống ở đó cùng với nàng ta, điều này khiến cho không ít người phát run trong lòng.

Thậm chí ngay cả Chân Vũ Đại Đế cũng cảm thấy có chút may mắn, may mà không lưu đầy suốt đời, nếu không Sát Sinh Phật có thể làm ra chuyện gì, chẳng ai biết được.

“Chỉ có cách này mới có thể hoàn toàn giải trừ Huyết chú, có điều nếu muốn tạm thời áp chế chú ngữ này xuống cũng dễ thôi, chỉ cần dùng máu của ngài bôi lên theo định kỳ là được.” Y Tiên đáp vậy.

“Ta biết rồi, người lui xuống trước đi.” Tử Vi nhắm mắt lại, khoát tay áo với ông ta.

Y Tiên quay về chỗ ở của mình, đã sớm có người đang chờ ở đó. Thấy người kia, sắc mặt của Y Tiên tỏ ra cung kính, “Đại nhân, ngài đến rồi.”

“Ừ, sao rồi?”

“Tất cả đều theo sự dặn dò của ngài, Tử Vi Tiên Đế đã tin lời ta.”

“Rất tốt, ta cũng muốn xem xem lần này còn ai có thể bảo vệ được nàng ta.” Giọng nói của người nọ lại càng trở nên lạnh lẽo.

Tử Vi Tiên Đế không hề biết, cách để giải trừ Huyết chú có rất nhiều, chỉ cần người hạ rùa đồng ý, thứ chú ngữ này có thể được giải trừ rất dễ dàng, nhưng hiển nhiên, có người không muốn hắn biết.

Dù Ân Mạc vẫn lần lữa không chịu đi nhưng ở lâu cũng không phải là ý hay, kéo dài được hơn hai tháng, cuối cùng hắn cũng không thể không đến chiến trường Tiên Ma.

Sau khi Ân Mạc đi rồi, ngày tháng dường như ngày càng dai dẳng. Hoa Liên mỗi ngày đều ngồi ở bờ bên này, nhìn tòa cung điện đã vắng bóng chủ nhân phía đối diện, cảm thấy có chút cô đơn.

Đã quen ngày nào cũng nhìn thấy hắn, đột nhiên đến một ngày lại không thấy người đâu, trong lòng cứ cảm thấy thật trống trải.

Đáng tiếc truyền âm trận hắn dạy nàng về chỉ là loại đơn giản nhất, không thể dùng để truyền âm ở khoảng cách xa được, cho nên Hoa Liên chỉ có thể chờ cho ba năm cuối cùng qua đi, đến chiến trường Tiên Ma rồi, bọn họ còn có cơ hội để gặp nhau.

Năm thứ hai sau khi Ân Mạc rời khỏi, bên bờ Thiên Hà lại đón một vị khách quý. Nhìn thấy người tới, Hoa Liên không hề kinh ngạc chút nào, có điều

người này đến trễ hơn dự kiến của nàng, chắc là lo Ân Mạc có để lại gì đó phòng bị.

“Hoa Liên, ngươi khiến ta rất thất vọng.” Từ Vi chấp tay sau lưng, thần sắc lạnh căm.

Hoa Liên cười nhạt một tiếng, “Ngươi đến đây là để hạch tội hay là để bắt ta về?”

“Tại sao ngươi lại làm thế? Ta đối xử với ngươi thế nào, ngươi nên biết rõ trong lòng, những gì ngươi muốn ta đều đã cho ngươi.”

“Tiên Đế đại nhân, ngươi sai rồi. Ai nói với ngươi những gì ngươi đưa ra chính là những gì ta muốn.”

“Cho nên ngươi liền trút hết nỗi bất mãn này lên người Từ Tiêu? Muội ấy chưa bao giờ đắc tội với ngươi, ngươi lại nhẫn tâm đối xử như vậy với muội ấy?!” Từ Vi Tiên Đế tỏ ra vô cùng đau đớn.

“Có từng đắc tội ta hay không, ta nói thì mới tính. Ta chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé, mà ngươi lại là Tiên Đế cao cao tại thượng, ta ít nhất cũng phải giữ cho mình một đường lui chứ. Ngươi có nhớ không, lúc trước khi đóa sen vô căn kia vừa mới nở hoa, ngươi đã một cước đá văng ta đi. Ngươi xem, giấu bài bao giờ cũng hữu dụng.” Hoa Liên nhàn nhạt nói, không hề cảm thấy tội lỗi với những việc mình làm.

“Đề lợi dụng quyền lợi của ta mà ngươi lại đem Từ Tiêu ra làm món đồ chơi!” Từ Vi Tiên Đế tức giận nói.

“Quyền lợi của ngươi đối với ta mà nói chẳng có bất cứ sức hút nào, ta chỉ mong có thể sống an bình hơn mà thôi, ta không muốn biến thành vật hy sinh. Hơn nữa, ta cũng đâu có cầu xin ngươi, từ đầu đến cuối đều là ngươi tự chủ động, chẳng lẽ không phải sao?” Nhìn vị Tiên Đế cao cao tại thượng đối diện, trong mắt Hoa Liên không hề có vẻ tôn kính, chỉ có sự châm chọc nồng đậm.

Tất cả chẳng qua là lợi dụng và bị lợi dụng mà thôi, địa vị hân cao nên tâm cao khí ngạo, một khi phát hiện mình bị người ta nắm bắt, làm sao bình tĩnh nổi.

Từ Vi Tiên Đế không nói gì nữa, tâm trạng vẫn do dự không ngừng rồi cuộc cũng bình tĩnh lại. Nếu tất cả đã bắt đầu rồi, hắn cũng chẳng thể nào thu tay lại nữa.

Từ khi hắn biết chuyện này đến giờ, hắn đã bố trí đầy đủ cả, hơn nữa chẳng một ai có thể túm lấy nhược điểm. Người kia cũng đã bảo đảm, cho dù Hoa Liên có chết, Sát Sinh Phật cũng không có cơ hội báo thù thay cho nàng ta, nếu đã nói đến nước này rồi thì còn gì để do dự nữa?

Nhưng không hiểu tại sao, nhìn vào ánh mắt bình thản không chút dao động kia của Hoa Liên, trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Hắn luôn cảm thấy, dường như mình đã quên mất một chuyện gì đó rất quan trọng, cố tình lại không nhớ ra nổi.

“Đi theo ta đi, Sát Sinh Phật giờ đã vào chiến trường rồi, lần này không ai giúp nổi ngươi nữa đâu.” Thấy Hoa Liên nhìn về phía tòa cung điện đối diện, Từ Vi Tiên Đế mở miệng nói.

“Xem ra Tiên Đế đại nhân đã sắp xếp chu đáo cả rồi, có điều nếu ta đi theo ngươi, nơi này phải làm sao đây?”

“Ngươi yên tâm, nàng ta sẽ thay ngươi ở lại đây.” Một nữ nhân có vẻ ngoài giống hệt như Hoa Liên đột nhiên xuất hiện, mặt không biểu cảm đứng bên cạnh Từ Vi Tiên Đế.

Hoa Liên cười một tiếng, đứng dậy đi theo Từ Vi Tiên Đế bước vào trong trận truyền tống.

Sau khi nàng đi rồi, tòa cung điện bên bờ đối diện đột nhiên chẳng hiểu vì sao mà lại ảm ảm sụp đổ. Trên chiến trường Tiên Ma xa xôi, Ân Mạc toàn thân đầy máu chột khựng lại một cái, nhưng rồi lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, kim quang lóe lên, gã Ma Quân đầu bò đối diện hắn đã bị chém thành hai nửa.

...

Tin nàng được đưa từ nơi lưu đày về Tiên Giới không có ai biết, chỉ sợ hắn ngay từ đầu đã có ý đồ làm cho nàng lẳng lặng chết đi. Thậm chí lúc đi còn đặc biệt tìm một kẻ thay thế nàng sống ở bờ Thiên Hà tiếp tục chịu phạt.

Nhưng nàng đoán không lâu sau đó, “nàng” sẽ chẳng hiểu vì sao mà chết ở đó. Chết không đối chứng, một kế hoạch rất hay.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 162: Thứ thuộc về mình

Mới đầu, Hoa Liên chỉ bị giam cầm trong địa lao bên dưới Tử Vi Điện, mỗi ngày đều có người lấy đi một lượng máu lớn từ trên cơ thể nàng, cũng may tu vi của nàng không tệ lắm, đổi lại là kẻ khác, chắc đã sớm mất máu quá nhiều mà chết.

Những ngày như vậy kéo dài chừng hơn nửa năm có thừa, sau đó, bọn họ còn muốn lấy cả máu tinh trong tim nàng.

Lấy máu có thể tùy bọn họ, nhưng máu tinh trong tim khó khăn lắm mới tu luyện ra được, mỗi giọt đều quan trọng vô cùng, một khi mất đi rồi chẳng khác nào bỏ mệnh, nàng sao có thể đồng ý.

Nàng không chịu giao máu tinh ra, thủ đoạn của những kẻ đó càng trở nên cứng rắn, thậm chí không tiếc tra tấn nàng. Từ đó trở đi, trên người Hoa Liên không có nơi nào là lành lặn.

Cho dù như vậy, nàng cũng chỉ trích ra ba giọt máu tinh mà thôi. Có điều, sau khi dùng máu tinh xong, tình trạng của Tử Tiêu quả thực đúng như lời Y Tiên nói, càng ngày càng chuyển biến tốt, ban rửa trên người cũng bắt đầu từ từ biến mất.

Giờ đã gần như chẳng khác bình thường, cũng không hề cảm thấy khó chịu ở chỗ nào nữa.

Có điều, sau khi biết được ngọn nguồn câu chuyện từ Tử Vi Tiên Đế, sắc mặt của Tử Tiêu vẫn không dễ nhìn một chút nào. Trong cái nhìn của nàng ta, Hoa Liên đơn giản là tội không thể tha, về phần chuyện Hoa Liên đã giúp nàng

ta hồi sinh, giờ còn ai nhớ đến nữa.

“Một nữ nhân ác độc như vậy, không thể bỏ qua cho nàng ta được..”

“Ta biết, có điều Huyết chú trong cơ thể muội còn chưa được thanh trừ, nàng ta vẫn còn hữu dụng. Chờ muội khỏe lại rồi, ta sẽ giao nàng cho muội xử lý được không?” Đem một chén máu có trộn lẫn máu tinh của Hoa Liên về lên ban rửa xong, Tử Vi Tiên Đế ôn tồn thương lượng với nàng ta.

“Cũng được, đúng rồi, ta nghe nói Chân Vũ và Câu Trần cũng đã tiến vào chiến trường Tiên Ma rồi, chừng nào thì huynh đi?”

“Để vài ngày nữa, chờ muội khôi phục tạm tạm đã thì ta sẽ qua.” Tử Vi dịu dàng nói.

“Giờ công đức của huynh đã đủ rồi, ta cũng đã khôi phục được kha khá, chắc huynh có thể đánh thắng vào cảnh giới Thánh Nhân rồi đúng không?” Nếu không phải vì nàng, Tử Vi đã sớm có thể thành Thánh Nhân. Nghĩ đến đây, trong lòng Tử Tiêu không khỏi có chút áy náy.

“Ừ, cũng sắp rồi.” Trên gương mặt Tử Vi lộ ra một nụ cười nhẹ.

...

Trong địa lao tối tăm không ánh mặt trời, Hoa Liên suy yếu ngồi tựa vào tường, trong mắt không có lấy một tia thần thái. Nàng không biết rốt cuộc mình đã ở đây bao lâu, đã bị người ta lấy mất bao nhiêu máu. Giờ, nàng chỉ có thể chờ, nhưng có một chuyện có thể xác định, người nàng muốn đợi, nhất định sẽ tới.

Bên ngoài điện Tử Vi, Tử Tiêu sắc mặt đã hoàn toàn khôi phục vẻ hồng hào đang lưu luyện không rời tựa vào ngực Tử Vi Tiên Đế, “Huynh phải cẩn thận đấy.”

“Yên tâm, ta biết mà.” Tử Vi vuốt vuốt mái tóc dài của nàng ta, “Sau khi ta đi rồi muội phải ở đây tu luyện, tốt nhất đừng nên đi ra ngoài. Còn nữa, giết Hoa Liên đi, hồn phách cũng không được lưu lại.”

“Ta biết rồi, nàng ta rơi vào kết cục như vậy, chỉ có thể trách ngay từ đầu nàng ta đã sai lầm, không oán huynh được.”

Tử Vi gật đầu một cái, “Ta đi đây.”

Mãi cho đến khi bóng dáng Tử Vi hoàn toàn biến mất, Tử Tiêu mới quay người bước vào trong điện, “Người đâu, mang Hoa Liên ra đây cho ta.”

“Dạ.”

Bị hai gã kéo lê trên đất tiến về phía trước, Hoa Liên cúi thấp đầu, trên gương mặt loang lổ vết máu lại lộ ra một tia cười lạnh lẽo, nàng chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được đến thời khắc này.

Hai gã kia kéo lê nàng đến đại điện xong thì buông tay, để mặc nàng ngã ngồi trên mặt đất, sau đó hành lễ với Tử Tiêu đang ngồi trên ghế thượng vị rồi lui xuống.

Trong đại điện chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tử Tiêu đứng dậy từ trên ghế, bước từng bước về phía Hoa Liên, “Hoa Liên, uổng công ta coi ngươi là ân nhân, không ngờ ngươi vẫn luôn nung nấu ý đồ với ta.”

Hoa Liên khó nhọc ngẩng đầu lên, neho mắt nhìn nàng ta, nhếch lên một nụ cười, “Ta chỉ cần mạng sống mà thôi.”

“Ngươi không nên vọng tưởng mang ta ra để uy hiếp Từ Vi, nếu không phải huynh ấy đột nhiên phát hiện ra âm mưu của ngươi, chỉ e giờ ta đã thành quân cờ trong tay ngươi rồi!”

“Không phải vậy.” Hoa Liên lắc đầu.

Nhưng rất hiển nhiên, Từ Tiêu không hề muốn nghe nàng giải thích, tay phải nàng ta nắm thành quyền, đánh về phía ngực Hoa Liên, một quả cầu ánh sáng màu tím đánh thẳng vào ngực nàng, Hoa Liên bị một quyền này đánh bay ra xa mười mấy thước, nàng một tay che ngực, miệng không ngừng ứa máu.

“Không phải giải thích với ta, chuyện ngươi làm, chỉ có thể dùng mạng của ngươi để bù lại.” Lại một quyền nữa ập tới, Hoa Liên ngay cả khí lực để nói cũng không còn. Chỉ có thể nằm trên mặt đất, gương mặt nhìn những đường hoa văn tinh xảo trên xà ngang đại điện.

Rất nhanh, gương mặt của Từ Tiêu xuất hiện trong tầm mắt của nàng. Cúi đầu nhìn xuống Hoa Liên lồng ngực phập phồng, sắp mất mạng nằm trên đất, lửa giận trên mặt nàng ta vẫn không hề biến mất.

Đặc biệt là lúc nhìn thấy nụ cười quỷ dị kia trên gương mặt Hoa Liên, sự tức giận của nàng ta lại càng không ngớt dâng trào.

“Ngươi cười cái gì?!” Một cước giẫm lên bụng Hoa Liên, Từ Tiêu tức giận hỏi.

“Ta cười ngươi đã hiểu sai ý ta rồi.”

“Có gì?”

“Khụ khụ khụ.” Phun búng máu trong miệng ra xong, Hoa Liên mới mở miệng, “Ta từ đầu tới cuối không hề muốn dùng ngươi để uy hiếp Từ Vi, giá trị của hân trong mắt ta không lớn. Ít nhất là không lớn bằng ngươi.” Lại ho khan vài tiếng, nàng tiếp tục nói, “Nếu không phải ta cố ý, bất luận kẻ nào cũng không thể phát hiện ra ta đã hạ Huyết chú.”

“Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?” Những lời Hoa Liên nói khiến cho trong lòng Từ Tiêu sinh ra một tia cảnh giác.

“Ta muốn nói... hạt sen của ta đã ở trên người bao nhiêu năm như vậy, ngươi cũng nên trả lại cho ta rồi chứ.” Nói xong, tay phải của Hoa Liên đột nhiên túm lấy mắt cá chân Từ Tiêu.

Từ Tiêu chỉ cảm thấy một nguồn lực hút khổng lồ truyền đến từ lòng bàn tay Hoa Liên, hai viên hạt sen màu đỏ như máu trong đan điền của nàng ta đột nhiên run rẩy kịch liệt. Nàng ta hoảng sợ muốn tránh thoát khỏi Hoa Liên, lại phát hiện bản thân ngay cả nhúc nhích cũng không nổi, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không thể.

Hoa Liên mới vừa nãy còn đầy vẻ suy yếu, nhìn qua sẽ lập tức bỏ mạng, giờ đã ngồi dậy, nàng nhoáng cái đã túm Từ Tiêu đến trước mặt mình, trên gương mặt là một nụ cười lạnh như băng.

“Ngươi biết không, từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ta đã nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào mới báo thù được đây. Năm đó Từ Vi lấy mất trên người ta hai hạt sen, hại ta thiếu chút nữa đã tan thành tro bụi, vốn ta cũng không nhận ra hân, nhưng hân lại mang ngươi đến trước mặt ta. Ha ha ha ha, ngươi nói coi, có buồn cười không?” Một tay siết chặt cổ Từ Tiêu, Hoa Liên nheo mắt hỏi.

Nàng chưa từng hận một kẻ đến thế bao giờ, Từ Vi là người đầu tiên. Muốn mạng của nàng, vậy còn phải xem nàng có đồng ý hay không đã.

“Ta đã nói trước rồi, máu của ta rất quý, quý đến mức hân không trả giá nổi, ngàn vạn lần đừng có trách ta, muốn trách thì hãy trách Từ Vi, nếu không có hân, có lẽ lúc chết ngươi sẽ bớt đau đớn hơn nhiều.”

Hoa Liên vừa dứt lời, hạt sen đầu tiên đã trôi lên từ giữa trán Từ Tiêu, hạt sen màu đỏ thậm chí to bằng đầu ngón tay trong suốt tựa như thủy tinh, vừa chạm đến ngón tay Hoa Liên đã dung nhập vào trong cơ thể nàng.

“Ngươi... ngươi không thể giết ta, ngươi giết ta, sư tôn của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Từ Tiêu cuối cùng cũng hoàn toàn nhận rõ tình hình trước mắt, biết giờ phút này bất luận kẻ nào cũng không ngăn nổi Hoa Liên. Mà tu vi của nàng ta không đủ, lúc này căn bản không thể liên lạc với sư tôn, nếu giờ không nói ra, nàng ta thực sự rất có khả năng sẽ chết ở đây.

“Sư tôn của ngươi?”

“Sư tôn của ta là Đạo Đức Thiên Tôn, ta và Từ Vi vốn là hai loại tính cách từ cùng một thân thể phân hóa ra, cũng có thể nói ta chính là phân thân của huynh ấy.” Từ Tiêu nói nhanh.

Trên gương mặt của Hoa Liên thoáng qua một tia kinh ngạc, “Như lời ngươi nói thì nếu ngươi chết, Từ Vi cũng sẽ chết?”

Từ Tiêu vội vàng lắc đầu, “Không, nhưng giờ ta chết, huynh ấy có thể vĩnh viễn sẽ không thành Thánh Nhân được. Bởi vì huynh ấy là Tiên Đế có khả năng thành Thánh nhất cho nên trước kia sư phụ mới chia tách ta và huynh ấy ra.”

“Điều kiện thành Thánh của hân là ngươi phải đạt đến tu vi thế nào?” Nếu quả thực đơn giản giống như lời Từ Tiêu nói thì Từ Vi đã không phải liều chết liều sống muốn cho nàng ta hồi sinh.

“Ít nhất là Tiên Quân, chỉ cần huynh ấy thành Thánh, tu vi của ta cũng sẽ thăng lên một cấp, vốn vị trí Tiên Đế của Thanh Lam chính là giữ lại cho ta.”

“À, chẳng trách nàng ta lại không muốn người hồi sinh, xem ra người cũng là một củ khoai nóng bỏng tay đây. Giết người thì đắc tội một Thánh Nhân, mà không giết, trong lòng ta lại luôn cảm thấy bất an.” Hoa Liên cười như không cười nhìn Từ Tiêu mặt ngày càng tái nhợt trước mặt, “Không bằng như vậy đi, ta tiếp tục dùng máu nuôi người, đảm bảo người sẽ không chết, dù sao người đã lấy hình dáng của sen mà sống bao nhiêu năm như vậy rồi, có biến trở lại lần nữa cũng sẽ dễ dàng thích ứng thôi.”

“Không, đừng, đừng, ta xin người...”

Hoa Liên không hề dừng tay trước lời khẩn cầu của Từ Tiêu, nụ cười trên mặt nàng vụt tắt, tay phải hóa thành trào, giữa trán Từ Tiêu, hạt sen thứ hai bị nàng nắm chặt trong tay.

Khi hạt sen thứ hai dung nhập vào cơ thể Hoa Liên, Từ Tiêu cũng từ hình người biến trở lại thành một đóa sen màu tím. Có điều lần này, đóa sen này đã hoàn chỉnh, nếu nuôi dưỡng từ thế thì cũng không chết.

Cất đóa sen vào trong nhẫn chứa đồ của mình, Hoa Liên khoanh chân ngồi dưới đất, ngọn lửa bắt đầu không chịu khống chế lan tràn ra ngoài.

Từ thuở Đại Hoang, nàng có nằm mơ cũng muốn tìm lại hạt sen đã mất của mình, khi mơ ước này cuối cùng cũng thành hiện thực, nàng lại cảm thấy trong lòng thực bình thản.

Đóa hồng liên trong đan điền nhờ có hạt sen quay lại nên tầng cánh hoa thứ chín và thứ mười đã trực tiếp nở bung ra, một luồng sức mạnh vốn thuộc về bản thân từ đan điền lan tràn ra khắp mọi nơi trên cơ thể nàng.

Xung quanh thân thể Hoa Liên, Nghiệt hỏa vẫn lan ra ngoài, bao vây lấy cả Từ Vi Điện.

Lúc này vị Tiên Đế duy nhất còn ở lại Tiên Giới, Hậu Thổ cũng nhận ra Từ Vi Điện xảy ra chuyện, sắc mặt đại biến, thân hình chợt lóe lên xuất hiện giữa Nghiệt hỏa.

Nhưng nàng nhanh chóng kinh hô một tiếng, vội vàng di chuyển ra khỏi phạm vi của Nghiệt hỏa.

“Hoa Liên? Người...” Bên ngoài Từ Vi Điện, nhìn người con gái bước từng bước ra từ bên trong, Hậu Thổ kinh ngạc vạn phần. Nàng giật mình không chỉ vì Hoa Liên lại xuất hiện ở đây, mà còn vì tu vi của nàng ấy.

Nàng có thể cảm nhận được, tu vi của Hoa Liên đứng trước mặt tuyệt đối không hề kém hơn mình.

“Hậu Thổ Tiên Đế, trước kia khi còn ở Tiên Giới, còn phải đa tạ người đã quan tâm” Lời này là nói ra từ tận đáy lòng, có thể nói trong các Tiên Đế, cũng chỉ có nàng ấy và Câu Trần Đế không có địch ý gì với nàng.

“Không cần khách khí, người đây là... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, thời hạn lưu đày của ta đã hết, Từ Vi Tiên Đế đặc biệt phái người đến đón ta về. À, đúng rồi, giờ ta phải đến thẳng chiến trường Tiên Ma, Hậu Thổ Tiên Đế có thể tìm người dẫn đường giúp ta được không?”

Hậu Thổ mấy móm gật đầu, hoàn toàn chẳng hiểu ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Đất Họa Loạn

Sau khi Hoa Liên đi rồi, Hậu Thổ do dự một chút, vẫn bước vào Từ Vi Điện xem sao, bên trong không có một bóng người, kiến trúc xung quanh cũng không hề có chỗ nào bị hư hại, không giống như đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi rời khỏi điện Từ Vi, nàng vẫn khó mà nén nổi sự tò mò trong lòng, chẳng lẽ Hoa Liên vừa mới đột phá ở trong Từ Vi Điện? Nhưng rốt cuộc là nàng đã ăn thiên tài địa bảo gì mà cảnh giới lại có thể tăng đến mức kinh người như vậy.

Suy nghĩ một lúc lâu vẫn không có manh mối gì, Hậu Thổ không khỏi lắc đầu, Hoa Liên này càng ngày càng khó nhìn thấu. Mới đầu nàng còn thấy lạ, tại sao Sát Sinh Phạt lại quan tâm đến Hoa Liên như vậy, nên nhớ là, với thực lực của Sát Sinh Phạt, trong mắt hắn Hoa Liên cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Một con kiến hôi lại được một vị Phạt mà cả Tiên Đế cũng kiêng kỵ yêu thích, chuyện này căn bản không nói nổi. Có điều trước mắt, xem ra bọn họ đều

xem thường tiềm lực của Hoa Liên rồi, cũng không biết vị Sát Sinh Phật này rốt cuộc đã tìm thấy nàng ta ở chỗ nào.

Chiến trường chính của cuộc đại chiến Tiên Ma nằm giữa hai giới – đất Họa Loạn. Đất Họa Loạn là nơi rất rộng, Tiên Giới dựng một tòa thành tên Bất Khuất ở đó, Ma Giới lại dựng Hắc Huyết Doanh, hai thế lực lớn mỗi bên chiếm một phương.

Bình thường nơi này đã chém giết không ngừng, giờ lại càng thêm náo nhiệt. Có điều cũng nguy cơ trùng trùng, không ai biết được ra khỏi thành rồi có thể sống sót quay về hay không.

Nhờ có người dẫn đường nên Hoa Liên cũng không tốn mấy thời gian đã đến được đất Họa Loạn. Thành Bất Khuất chia làm hai tòa thành, một bay lơ lửng trên trời, một tọa sừng sững dưới mặt đất.

Cửa thành không có bất cứ lính gác nào, có điều cách tường thành chừng mười thước có một tầng kết giới, có thể phân biệt được thân phận, Ma tộc cơ bản không thể nhân cơ hội len vào được.

Trong thành tiên nhân đi qua đi lại, tu vi phần lớn là cấp bậc Tiên Quân, nàng cũng không cố ý để lộ ra tu vi của mình, trong mắt người khác, tu vi của nàng vẫn là Tiên Quân.

Có điều dù sao nàng vẫn là nữ tiên, ở một nơi như thế này, ít nhiều cũng thu hút không ít ánh nhìn.

Từ khi bước vào thành, Hoa Liên vẫn còn ở trong trạng thái hoang mang, nàng không biết mình nên làm gì bây giờ. Ở đây trái lại cũng thực náo nhiệt, có nơi bán đan dược, có nơi bán pháp khí, có nơi còn bán cả những vật hiếm có từ Ma tộc, chỉ có điều là giá cao ngất ngưỡng.

Thời gian thành tiên của Hoa Liên dù sao cũng quá ít, hơn nửa ngày thường căn bản không tiếp xúc với ai, nàng đến tận bây giờ mới biết tiên nhân cũng mở quán trên đường cái mà rao hàng.

Nơi này cũng không khác nhân gian là mấy, chỉ có hàng bán ra là có cấp bậc cao hơn.

Nhưng đáng tiếc, sức hút với nàng không lớn cho lắm. Cho nên, chỉ nhìn lướt qua một vòng trên đường thôi, nàng đã chẳng còn mấy hứng thú.

“Xin hỏi các hạ là Bách Hoa Tiên Quân?” Đứng vào lúc Hoa Liên đang đi dạo linh tinh giữa đám đông, có người đột nhiên bước đến bên cạnh nàng.

“Là ta, ngươi là...” Người trước mắt nàng không hề biết.

“À, là Yên Thống lĩnh bảo ta đứng ở đây đón Tiên Quân, ngài ấy nói Tiên Quân chắc cũng đã tới rồi.” Người này vừa nói vừa nhìn trên nhìn dưới Hoa Liên, trong lòng có chút không xác định.

Hắn vẫn sống ở đất họa loạn, một quãng thời gian dài vẫn chưa quay về Tiên Giới, có điều thời gian trước nghe nói có người đã giết Thủy Đức Tinh Quân, không ngờ lại là một nữ tiên, hơn nữa trông đâu có hung tàn như trong truyền thuyết chứ?

Hoa Liên đương nhiên không biết, từ sau khi nàng bị lưu đây, dù những lời đồn đại về nàng đã bay ngập trời ở Tiên Giới, trên căn bản những người chưa gặp nàng bao giờ thì đều cho rằng nàng là một kẻ cực kỳ hung ác.

“Vậy xin đa tạ, làm phiền ngài dẫn đường.”

Tuy nói đã đến đây phần lớn tiên nhân tu vi đều giống nhau, nhưng địa vị dù sao cũng có khác. Yên Cửu Vũ dầu gì cũng là Thống lĩnh một phương, cho nên hắn đương nhiên là có tư cách sống ở thượng tầng của Bất Khuất thành.

Hoa Liên đi theo người kia đến giữa thành, nơi đó có bốn thủ vệ đang canh giữ một trận truyền tống, bốn người kia nhìn thấy lệnh bài của Thiên tướng Chấp pháp lập tức để cho hai người bước vào trận truyền tống.

Hoa Liên giẫm lên trận truyền tống, chỉ chốc lát đã lên đến Thượng thành, nơi này có vẻ yên tĩnh hơn nhiều, những tiên nhân đi qua đi lại trên đường phố có không ít người tu vi đã gần bằng Tiên Đế.

Nói thì nói vậy, có điều càng lên cao đột phá lại càng khó, nếu không Tiên Giới vài năm đã không chỉ có mỗi năm vị Tiên Đế.

Dĩ nhiên, điểm này cũng liên quan đến thế lực đứng đằng sau bọn họ, dù sao không phải sau lưng ai cũng có Thánh Nhân làm chỗ dựa, muốn ngồi vững trên vị trí Tiên Đế, chỉ có thực lực thôi thì chưa đủ.

“Hoa Liên, cuối cùng ngươi cũng tới.” Hai người đi đến trước một tòa lầu các, đã thấy Yên Cửu Vũ đang bước ra từ bên trong, bên cạnh hắn còn có vài gã tướng lĩnh toàn thân đẳng đẳng sát khí của Tiên Giới.

Hoa Liên cười với hắn một tiếng, “Ta cũng không tính là chậm đấy chứ?”

“Không chậm, đi, vào đây tán gẫu với ta.” Yên Cửu Vũ cũng không có ý giới thiệu nàng với mấy người kia, đưa nàng vào thẳng trong lầu các. Mấy người kia thì ngược lại, vô cùng tò mò quan sát Hoa Liên, bọn họ cũng có thể coi như là bằng hữu của Yên Cửu Vũ, biết mấy ngày nay hắn không ra ngoài là để đợi người, không ngờ lại là đợi một nữ nhân.

Từ bên ngoài nhìn vào, tòa lầu các này rất bình thường, bên trong lại có một vùng trời khác. Có điều khiến người ta thấy kỳ quái hơn cả là đám người

đang tụ tập giữa đại sảnh, họ đều đang nhìn chăm chăm một bức tường bằng bạch ngọc bàn tán ầm ĩ, có người vẻ mặt còn kích động hơn.

“Đó là thứ gì?” Hoa Liên không nhịn được tò mò hỏi.

“Bảng Công đức, có muốn xem thử không, nói không chừng có thể nhìn thấy vị kia nhà ngươi đấy.” Yên Cửu Vũ cố tình trêu chọc.

“Được thôi.” Hoa Liên cũng chẳng có gì mà ngượng ngùng, đi được hai bước lại quay lại hỏi, “Bây giờ đã khai chiến rồi sao?”

“Đại chiến thì chưa, nhưng tiểu chiến thì liên miên. Trước khi khai chiến toàn diện, y theo lệ cũ, bên trên phải đánh trước một trận.”

Hoa Liên như suy ngẫm gì đó gật gật đầu, xem ra thực lực của Ân Mạc quả nhiên là cao hơn không ít so với tưởng tượng của nàng. Có điều giờ nàng đã tu đến thập phẩm đài sen, đã đủ để nhìn thấu nông sâu của hắn rồi chứ đúng không?

Vất vả lắm mới chen lên đứng trước được, liếc một cái đã tìm thấy ba chữ Sát Sinh Phật đang chiếm vị trí thứ năm trên bảng Công đức, mà đứng đầu, chính là Từ Vi Tiên Đế.

Xung quanh cũng không thiếu người đang bàn tán, lần này vị trí đầu tiên trên bảng Công đức, bên phía Phật giới e là không giữ được.

Mặc dù Hoa Liên rất muốn thừa dịp đại chiến Tiên Ma mà diệt trừ Từ Vi, có điều đó cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua, nàng coi như vẫn còn lý trí. Nàng có thể trở mặt với Từ Vi, thậm chí có thể dùng Từ Tiêu để uy hiếp hắn, bởi vì bây giờ nàng có tư cách đó. Nhưng một khi động thủ thật thì sẽ liên lụy đến bên trên, ả, ả bảo nàng không có hậu phương chứ.

“Được rồi, đừng nhìn nữa, dù sao trong chốc lát cũng không có thay đổi gì lớn đâu.” Yên Cửu Vũ kéo Hoa Liên từ trong đám người đang chen lấn ra, cùng một nhóm người tìm một phòng bao ở lầu hai để ngồi.

Bây giờ, hắn mới nghĩ đến chuyện giới thiệu Hoa Liên cho mọi người xung quanh. Bọn họ đều là tướng lĩnh ở Tiên Giới, coi như là đồng nghiệp với Yên Cửu Vũ, có điều bọn họ cũng đã lâu lắm rồi chưa quay lại Tiên Giới.

Vốn nếu không phải do Yên Cửu Vũ phạm sai lầm thì giờ phút này hắn cũng đã ở đây giết Ma tộc để tích từng chút công đức một rồi, bắt hắn quay về canh chừng Tiên Giới, cũng có thể coi như một loại trừng phạt.

Mấy người này vô cùng hiểu biết về đất Họa Loạn, thậm chí ngay cả Ma tộc xuất hiện ở đây cũng rõ như lòng bàn tay, mà nào chọc được, mà nào không thể chọc cũng biết rõ ràng.

Ngắm thấy cũng phải, tướng lĩnh có thể sống sót ở chỗ này, hơn nữa còn sống thoải mái được như vậy, có mấy kẻ là ăn không ngồi rồi. Ở một nơi như thế này, đối thủ không thể dấy vào rất nhiều, quan trọng nhất là đánh không lại thì ít nhất cũng phải chạy thoát được.

Một bữa cơm trôi qua, nghe bọn họ kể lại những gì đã trải qua ở đất Họa Loạn mấy năm này, Hoa Liên cũng cảm thấy vạn phần hưng phấn. Mà và người dù sao cũng khác nhau, bọn họ gần như đều không sợ chết mà liều mạng, cho dù sắp chết cũng muốn kéo theo một chủng tộc một chút cũng không cảm thấy hụt hẫng.

Mấy vị này đều uống được rượu, kể từ khi biết được mấy vò rượu Yên Cửu Vũ ngày ngày ôm trong tay như ôm bảo bối kia đều là do Hoa Liên ử ra, ánh mắt của người nào người nấy đều biến thành xanh lè.

May mà rượu trên người nàng cũng không ít, lấy ra vài vò, mọi người uống đến tận hứng.

Sau khi cơm nước no nê, cả đám lục tục cáo từ, bọn họ ở đây lâu, ai cũng có chỗ của mình, Yên Cửu Vũ ở đây cũng có một tòa viện.

Dù sao Hoa Liên cũng mới đến, trên người không có công đức gì, đương nhiên là ở chỗ của Yên Cửu Vũ.

“Nơi này của ngươi đúng là chẳng ra cái gì.” Đừng trách nàng soi mói. Thực sự là chỗ này có hơi nhỏ quá, so với Bách Hoa Viên của nàng không chỉ kém hơn một chút mà thôi.

“Cái sân rách nát này mà còn tồn một vạn công đức của ta đấy. Ngươi phải biết là giết được một tên Ma Quân cũng chỉ được có một trăm điểm công đức mà thôi. Ngươi tưởng ta là Sát Sinh Phật à, một cái tát vung ra cũng đập chết mấy gã Ma Quân.” Yên Cửu Vũ tỏ ra hết sức khinh bỉ đối với hành vi đứng nói chuyện không đau thắt lưng của Hoa Liên.

“Công đức còn mang đi đổi đồ được?”

“Ở đây chỉ cần có công đức, cái gì cũng đổi được hết.”

“Ta nghe nói trở thành Thánh Nhân cũng cần công đức?” Hoa Liên do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi Yên Cửu Vũ.

“Ngươi nghe ai nói?”

“Từ Vi Tiên Đế.”

“À.” Yên Cửu Vũ gật đầu, không để ý lắm đáp, “Đúng là tranh công đức. Có điều cần nhiều hơn, giết một Ma Đế công đức ít nhất mười vạn, phải giết

được mười Ma Đế mới đủ hết, hơn nữa một khi tiến vào cảnh giới thất bại, tất cả công đức đều về không. Ta đoán cả đời này của ta chắc uống phí rồi.”

“Nghe cũng không khó lắm.” Đi theo Yến Cửu Vũ vào phòng của mình. Hoa Liên xem xét xung quanh một chút, cảm thấy vẫn khá hài lòng, ít nhất còn đủ giường đủ chiếu.

“Thế mà còn không khó sao, ngươi tưởng làm Thánh Nhân dễ vậy à. Từ sau Thái Cổ, Tiên Giới đã không có ai lên Thánh nữa rồi. Đám Ma Đế ở Ma Giới kia cũng đâu có ngu, chẳng lẽ đứng chờ ngươi giết. Nhiều nhất cũng chỉ khiến cho bọn họ bị thương nặng, vót vát được hai ba vạn điểm công đức đã là không tệ rồi.”

“Giờ ở Tiên Giới, người có nhiều điểm công đức nhất là ai?”

“Từ Vi Tiên Đế, nghe đâu hắn đã từng giết được hai tên Ma Đế, hắn cũng là người có khả năng thành Thánh nhất ở Tiên Giới. Nghe nói sau đợt đại chiến này, công đức của hắn cũng đủ để tiến thẳng vào tầng thứ nhất của cảnh giới Thánh Nhân.” Tiên thẳng vào cảnh giới Thánh Nhân, mặc dù không thể hoàn toàn bảo đảm sẽ thành công, nhưng ít ra cũng chạm được đến rìa, sợ là sợ ngay cả rìa cũng chưa chạm tới được kia.

Những lời Yến Cửu Vũ nói khiến Hoa Liên lẳng lặng gật đầu một cái, xem ra chuyện Từ Vi sẽ thành Thánh cũng không phải là bí mật gì, nhưng quan hệ của Từ Tiêu với hắn, chắc là chỉ có mấy Tiên Đế kia biết.

Nếu như hắn vẫn chưa biết chuyện mình động đến Từ Tiêu, chờ đến cái ngày hắn tiến thẳng vào cảnh giới Thánh Nhân, hắn sẽ rất đặc sắc.

Có điều, chuyện này cũng chỉ có thể trông vào vận may của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Thân tử Đạo tiêu

Mấy ngày tiếp đó Hoa Liên không hề bước ra ngoài, hạt sen mặc dù là của nàng, nhưng dù sao cũng đã rời khỏi thân thể quá lâu, còn cần một khoảng thời gian để nuôi dưỡng lại.

Có điều gần đây không biết do nguyên nhân gì, Hoa Liên luôn cảm thấy tâm thần bất an, giống như sắp có chuyện gì xảy ra vậy.

Tâm trạng phiền não khiến nàng rất khó để tiếp tục tu luyện, cuối cùng đành gọi Anh và Yến Cửu Vũ ra ngoài đi dạo một vòng. Dù sao cũng sắp đến ngày khai chiến, tình trạng này của nàng thực sự rất nguy hiểm.

Khi đi tới gần Thính Thiên Các, đột nhiên nhìn thấy một đồng người đứng trước cửa, đang ồn ào gì đó. Thanh âm mơ hồ vọng tới, bước chân Hoa Liên khựng lại, dường như có liên quan đến Ân Mạc...

“Chúng ta qua xem một chút.” Yến Cửu Vũ cũng dừng lại, hiển nhiên là vừa rồi Hoa Liên cũng không nghe nhầm.

Hai người một trước một sau chen vào Thính Thiên Các, còn chưa nhìn thấy bảng Công Đức đã nghe thấy có người đang kêu la, nói rằng tên của Sát Sinh Phật đã biến mất khỏi bảng Công Đức.

Như vậy có nghĩa là gì, trong lòng Hoa Liên rất rõ ràng.

Có điều, nàng vẫn cứ cảm thấy, chuyện này căn bản không thể xảy ra. Nhưng, vị trí thứ năm trên bảng Công Đức, đúng là đã không còn tên hắn.

Nàng đứng trước bảng Công Đức, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới toàn bộ những cái tên một lượt, vẫn không sao tìm thấy tên hắn.

Một cơn lạnh buốt người tràn ra từ trong tim, trong thoáng chốc, đầu óc nàng trở nên trống rỗng. Hắn chết rồi? Sao có thể, Ân Mạc sao có thể chết được?!

“Hoa Liên! Hoa Liên!” Yến Cửu Vũ đứng bên cạnh mặt đầy vẻ lo lắng kinh hoàng lay lay bả vai Hoa Liên, “Hoa Liên! Nhìn ta này!”

Hoa Liên thay đổi, gương mặt không chút biểu cảm quay ra nhìn hắn, trong mắt không có lấy một tia cảm xúc nào.

“Có lẽ... là bảng Công Đức có vấn đề, Sát Sinh Phật... hắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Yến Cửu Vũ miệng khô khốc, lý do như vậy, đến chính bản thân hắn cũng không lừa được, sao có thể khiến Hoa Liên tin tưởng.

Bảng Công Đức đã đặt ở đây gần vạn năm, chưa từng xảy ra sai lầm. Mà khi tên trên đó biến mất, chỉ thể hiện một điều, thân tử đạo tiêu.

Chuyện như vậy, mỗi giây mỗi phút đều diễn ra ở nơi này. Vô luận là Tiên Nhân hay là Phật có tu vi cao bao nhiêu hay lợi hại thế nào, đến thời điểm như thế này, luôn có vài người bỏ mạng.

Chẳng qua không ai dám tin rằng, người biến mất, lại là người khiến mình phải vương vấn.

Hoa Liên ra khỏi Thính Thiên các, không hề để ý đến đến về hạ hê hay tiếc hận của đám tiên nhân kia. Nàng không cảm thấy thương tâm, cũng không thấy đau lòng. Chỉ là trái tim, giống như đột nhiên trở nên trống rỗng, tựa hồ như thiên địa này phút chốc chỉ còn lại hai màu đen trắng, mọi âm thanh... không vọng vào trong tai.

Nàng cảm thấy mình rất bình thường, có thể suy nghĩ bình thường, thậm chí còn có thể nghĩ xem tại sao Ân Mạc lại chết, là ai giết hắn. Nhưng người ngoài nhìn vào, Hoa Liên như vậy lại không bình thường một chút nào.

Sau khi ra khỏi Thính Thiên các, Hoa Liên không nhúc nhích nhìn về phía xa, sức sống toàn thân như biến mất sạch sẽ trong khoảnh khắc đó, căn bản giống như một con rối.

“Hoa Liên, ngươi đừng như vậy, có lẽ Sát Sinh Phật chỉ bị trọng thương mà thôi... Chúng ta lên chiến trường tìm hắn được không?” Yến Cửu Vũ cau mày nhẹ giọng nói, Hoa Liên dù sao cũng chỉ mới thành Tiên chưa lâu, vẫn chưa nhìn thấu được sinh ly tử biệt.

“Đừng lo, ta không sao.” Dường như cảm nhận được sự lo lắng của Yến Cửu Vũ, Hoa Liên xoay người mỉm cười, sắc mặt tái nhợt, khiến cho người ta cảm thấy nàng có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Như thế rồi mà còn không sao ư, Yến Cửu Vũ cảm thấy nhức đầu. Phản ứng của nàng, căn bản không giống như người không làm sao.

Nàng như vậy, hắn cũng không biết nên nói gì. Đành phải theo sát bên cạnh nàng, đề phòng nàng nghĩ không thông.

“Từ khi ta biết hắn, ta đã cảm thấy nam nhân này sâu không lường được, vĩnh viễn không ai có thể biết được chiêu bài hắn đang che giấu, ta... có phải đã.. sai rồi không?” Hoa Liên nhìn về phía Yến Cửu Vũ, dường như muốn lấy được đáp án gì đó từ miệng hắn.

Yến Cửu Vũ không nói gì, cũng không biết nên nói gì. Hắn cũng không tin, nhưng, sự thật rành rành ở đó. Thánh Nhân cũng có lúc ngã xuống. Huống chi chỉ là một Sát Sinh Phật.

Thấy hắn không nói lời nào, Hoa Liên từ từ sụp mắt xuống, thu lại ánh sáng nghiêm trọng, “Thực ra thì, không có gì đáng ngại cả, ai rồi cũng sẽ chết, chẳng qua chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.”

Sau khi nói xong, Hoa Liên xoay người đi về phía chỗ ở của hai người, sắc mặt nhanh chóng khôi phục lại bình thường, giống như vừa nãy chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Yến Cửu Vũ cười khò một tiếng, đi theo.

Nếu Hoa Liên không nói như vậy còn được, nàng nói vậy, khiến cho hắn cảm thấy cả người phát lạnh.

Từ hôm đó trở đi, nàng không hề ra khỏi nơi ở, cho dù là Yến Cửu Vũ thì cũng rất khó có thể nhìn thấy mặt nàng. Có điều thông qua hơi thở có thể xác định, người đang ở bên trong, đích thực là người sống.

Thực ra nàng không yếu đuối đến mức có ý định tìm đến cái chết như Yến Cửu Vũ nghĩ. Chẳng qua là nàng vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ, không tài nào chấp nhận được tin Ân Mạc đã chết.

Mấy ngày nay nàng muốn cảm thụ hơi thở có thể còn sót lại của Ân Mạc nhưng lòng vẫn không thể yên bình trở lại, đã thử rất nhiều lần mà không hề thành công.

Hoặc có lẽ, nàng thực sự nên đến chiến trường một chuyến. Chỉ có đến đó mới có thể xác định, người ấy đã chết thật hay chưa. Cho dù có chết, nàng cũng phải nhìn thấy thi thể.

Vòng qua vòng lại mấy vòng trước cửa nhà Hoa Liên, Yến Cửu Vũ vẫn do dự, có nên xông vào xem hay không, đứng vào lúc hắn quyết định muốn tiến lên gõ cửa, cánh cửa lại tự mở ra.

“Ngươi... không sao chứ?” Giọng nói của hắn có chút không xác định.

“Yên tâm, ta không sao.”

Hoa Liên lắc đầu một cái, “Mấy ngày nay có tin gì mới không?”

“Ách...” Chân mày của Yến Cửu Vũ nhíu chặt lại, “Ta cũng không biết tin này là thực hay giả, tóm lại, ngươi nghe qua thôi. Bên ngoài có tin, hôm đó bốn đại Ma Đế liên thủ đối phó với Sát Sinh Phật...”

Hoa Liên nhắm mắt lại một lúc mới mở ra, “Ngươi nói là một mình hắn trên chọc bốn Ma Đế?”

“Không phải... Nghe nói lúc ấy cũng có Tiên Đế ở đó, nhưng không hiểu sao bốn Ma Đế kia lại đồng thời ra tay với Sát Sinh Phật.”

“Không hiểu sao?” Hoa Liên đột nhiên cười, “Lúc đó có những ai?”

“Chân Vũ Đại Đế, Từ Vi Tiên Đế, còn cả... Long Vương Thái tử.”

“Ngươi biết bây giờ bọn họ đang ở đâu chứ?” Ba cái tên này khiến cho đáp án mơ hồ trong lòng Hoa Liên dần trở nên rõ ràng.

“Ngươi định làm gì?” Thấy nụ cười trên gương mặt nàng, Yến Cửu Vũ mặt đầy cảnh giác hỏi. Hắn không hề nghi ngờ chuyện Hoa Liên sẽ đi chất vấn ba người kia. Vấn đề là, nàng làm vậy đâu khác nào đi tìm cái chết!

“Ngươi yên tâm, ta còn chưa muốn chết, ta chỉ hỏi vậy thôi.”

“Bọn họ đã về rồi, đang ở trong Thánh Thiên các... Ngươi đừng xúc động.”

“Ừ, không đâu.” Nàng gật đầu một cái, vòng qua Yến Cửu Vũ, đi ra ngoài cửa.

Yến Cửu Vũ đứng trong sân suy nghĩ hồi lâu, càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không ổn, cuối cùng vỗ đùi, vội vàng đuổi theo. Chờ đến lúc hắn đuổi ra ngoài đã không thấy bóng dáng Hoa Liên đâu nữa.

Hắn chạy thẳng đến Thánh Thiên các, vừa hay nhìn thấy Hoa Liên đang đứng ngoài cửa, trừ Hậu Thổ Tiên Đế ra, bốn người còn lại đều đông đủ, còn cả một Long Vương Thái tử.

Những tiên nhân có mặt ở đó không dám mở miệng nói chuyện, bọn họ đều tò mò không biết đang xảy ra chuyện gì. Sống bao nhiêu năm như vậy, chưa từng thấy một Tiên Quân nào có lá gan lớn như vậy, dám chặn đường Tiên Đế.

“Hoa Liên, tại sao ngươi lại ở đây?” Nhìn thấy Hoa Liên xuất hiện trước mặt mình, sắc mặt của Từ Vi Tiên Đế vô cùng khó coi. Hắn nhớ rõ trước khi đi mình đã dặn Từ Tiêu, nhất định phải xử lý nàng sạch sẽ.

Nàng xuất hiện ở đây, chẳng lẽ Từ Tiêu đã xảy ra chuyện?

Không thể nào, tu vi của Từ Tiêu không kém Hoa Liên bao nhiêu, hơn nữa trên người còn có ấn ký thần thức của hắn, nếu muội ấy gặp phải chuyện chẳng lành, hắn nhất định sẽ là người biết đầu tiên.

Đáng tiếc, Từ Vi không sao ngờ tới Từ Tiêu thậm chí còn chưa kịp chạm tới ấn ký thần thức đã bị đánh trở lại nguyên hình.

“Kỳ hạn lưu đây đã hết, ta xuất hiện ở đây thì có gì lạ? Hay là Từ Vi Tiên Đế cho là ta đã chết rồi chăng?” Ánh mắt của Hoa Liên quét qua năm người, cuối cùng dừng lại trên người Từ Vi Tiên Đế. Gương mặt nàng mang theo một nụ cười, chỉ có điều, nụ cười này ẩn chứa sự lạnh lẽo.

Bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được, sự xuất hiện của nàng chẳng phải tốt lành gì. Chỉ có điều, tất cả đều không hiểu, nàng tỏ ra thù địch rõ ràng với các vị Tiên Đế như vậy, chẳng lẽ không sợ chết hay sao?

“Ngươi có ý gì?” Sắc mặt của Từ Vi trầm xuống.

“Chẳng có ý gì cả, chỉ là muốn nói với ngài một câu thôi, địa lao của Từ Vi Điện không được chắc chắn cho lắm, ngài nên quay về sửa lại đi.”

“Làm cái gì! Ngươi dám vu vạ cho ta?!” Chỉ cần là người có đầu óc, tất sẽ hiểu ý tứ những lời Hoa Liên nói. Trừ Long Vương Thái tử ra, ánh mắt ba vị Tiên Đế còn lại khi nhìn Từ Vi đều mang theo một tia kinh ngạc.

“Có phải vu vạ hay không, Từ Vi Tiên Đế tự biết rõ trong lòng là được rồi, đừng kích động như vậy.” Đối mặt với uy áp của Tiên Đế, Hoa Liên vẫn tươi cười đầy mặt, thực sự giống như không hề bị ảnh hưởng.

“Hoa Liên, ngươi cản đường chúng ta, rốt cuộc là muốn làm gì?” Chân Vũ Đại Đế cau mày hỏi.

“Ta nghe nói mấy vị Tiên Đế đại nhân vừa mới trở lại từ chiến trường, ta muốn biết tin tức của Sát Sinh Phật.”

“Bách Hoa Tiên Quân, chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi cứ lo cho bản thân mình đi thì hơn, đừng quên thân phận của ngươi.” Thanh Lam đứng bên cạnh Chân Vũ Đại Đế quét qua Hoa Liên một cái, trên gương mặt hiện lên vẻ chán ghét rõ ràng.

Nếu không phải đang ở chỗ đông người, nhất định phải cho nàng ta biết mặt.

“Ngươi im đi, ta đang hỏi Từ Vi Tiên Đế, còn chưa đến lượt ngươi trả lời!” Ánh mắt Hoa Liên chợt lạnh lẽo, liếc nàng ta một cái, nhất thời khiến cho Thanh Lam có cảm giác như đang rơi vào hầm băng.

Lúc này phần lớn đám tiên nhân đang đứng xem bên cạnh đều cảm thấy Hoa Liên đúng là điên rồi, dám nói năng với Tiên Đế như vậy, nàng không muốn sống nữa rồi đúng không?

Yến Cửu Vũ đẩy những người đứng chặn đường trước ra, vọt vào, túm chặt lấy cánh tay Hoa Liên, “Hoa Liên, đừng nói linh tinh, mau theo ta về.”

“Không sao, ta chỉ đến hỏi một chút mà thôi, chắc Tử Vi Tiên Đế không đến nỗi không đáp được chứ.” So với Yến Cửu Vũ, nàng có vẻ cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn vỗ vỗ vai hắn, bảo hắn đừng cuống.

Có thể không cuống được hay sao, Yến Cửu Vũ sắp khóc đến nơi, đặc tội Thanh Lam Tiên Đế còn chưa tính, nàng đây là còn muốn đắc tội luôn cả Tử Vi Tiên Đế cho đủ bộ ư?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Tìm kiếm

“Ngươi muốn biết chuyện gì?” Tử Vi Tiên Đế nheo mắt, giống như lần đầu tiên gặp Hoa Liên, nhìn nàng từ trên xuống dưới. Hắn cứ cảm thấy có chỗ nào đó lạ lạ, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy gì khác.

Còn cả bên Tử Tiêu nữa, phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

“Hắn chết rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Chết thế nào?”

“Tử đại Ma Đế liên thủ đánh chết.”

“Khi đó các ngươi đang làm gì?”

“Tình hình trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, bọn ta không thể lúc nào cũng chú ý đến hắn được, hắn cũng không nên vọng tưởng một mình đi khiêu chiến tử đại Ma Đế.” Tử Vi Tiên Đế không trả lời câu hỏi của nàng trực tiếp mà lại đẩy hết tất cả lên người Ân Mạc.

“Ngươi thật bốc mùi.” Chuyện ngu xuẩn như vậy ai cũng có thể làm, chỉ riêng Ân Mạc là không. Hơn nữa Ma Giới tổng cộng cũng chỉ có mấy Ma Đế mà thôi, bốn gã cùng theo dõi Ân Mạc, bên cạnh bọn hắn căn bản không thể có những kẻ địch khác.

“Hoa Liên...” Yến Cửu Vũ đã rên rỉ ra tiếng, hắn cảm thấy Hoa Liên thực sự điên rồi.

“Hoa Liên, ngươi không cảm thấy lời nói của mình quá đáng quá rồi hay sao?” Sắc mặt của Tử Vi Tiên Đế trầm xuống, lạnh lùng nói.

“Tử Vi, ngươi muốn giết ta, lại sợ chọc giận hắn, cho nên ngươi cầu kết với bọn họ giải vây hắn trên chiến trường, đúng không?!” Hoa Liên chẳng quan tâm lời nói của mình có quá đáng hay không, thậm chí còn nói ra một câu khiến cho mọi người trợn mắt há mồm.

Đây chỉ là phỏng đoán của nàng, nhưng phần lớn cũng gần với sự thực.

Trái tim của Tử Vi trùng xuống, sát ý trong lòng lại càng sâu. Nữ nhân này, lúc ấy hắn nên tự mình động thủ.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Thanh Lam vẫn ôm một bụng lửa giận cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhân cơ hội gây khó dễ cho nàng. Tay nàng ta nhấc lên, vung về phía Hoa Liên.

Yến Cửu Vũ đứng bên cạnh Hoa Liên trơ mắt nhìn bàn tay kia hạ xuống, lại không tài nào nhúc nhích. Thứ uy áp thuộc về Tiên Đế đó hiện giờ hắn vẫn chưa thể cản nổi.

Đúng vào lúc hắn cho rằng lần này coi như mình sẽ hoàn toàn đi tong, bàn tay khổng lồ trên không trung đột nhiên khựng lại, tiếp đó là tiếng hét thảm thiết vọng ra từ miệng Thanh Lam Tiên Đế.

Mọi người quay đầu lại nhìn, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại không xương kia của Thanh Lam Tiên Đế giờ phút này đã biến thành một bộ móng vuốt xương khô. Không ai nhìn rõ sự việc diễn ra thế nào, thời gian cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Lúc này, không riêng gì mấy Tiên Đế, ngay cả những kẻ xem náo nhiệt cũng biết chuyện phiền phức rồi. Nữ tiên nhìn qua đầu óc có chút không được bình thường trước mặt này, tu vi hình như cũng chẳng kém hơn Thanh Lam Tiên Đế là bao!

Tiên Giới xuất hiện một nhân vật như vậy từ khi nào, tại sao đến giờ chưa từng nghe nói?

Vốn Chân Vũ Đại Đế còn đang há miệng định nói gì đó, cuối cùng chẳng thốt lên nổi. Hoa Liên lúc này giống như phát điên vậy, cho dù nói gì nàng cũng

không nghe lọt, hơn nữa rõ ràng nàng đã tỏ ra là đến gây phiền phức cho Tử Vi, bọn họ việc gì phải dây vào.

“Nếu Ân Mạc mà chết, mấy người các người, đừng kẻ nào mong sống nổi.” Hoa Liên không muốn dây dưa với bọn họ nữa, xoay người đi về phía trận truyền tống ở thành dưới.

“A a, khẩu khí mới lớn làm sao, ta cũng muốn xem xem ngươi định đối phó với bọn ta thế nào đây.” Lúc này, Long Vương Thái tử vẫn luôn nhếch mép mỉm cười đột nhiên lại bước ra, một con rồng lớn màu bạc vọt ra từ trong tay áo hắn.

Không đợi Hoa Liên dùng đến Nghiệt hỏa, trong cơ thể nàng đột nhiên có một luồng sức mạnh tỏa ra. Loại cảm giác này rất quen thuộc, ngày đó khi còn ở nhân gian, lúc nàng bắn chết Băng Long, chính là luồng sức mạnh đột nhiên xuất hiện này đã giúp nàng một lần.

Ngay khi con rồng bạc kia đến gần nàng, xung quanh thân thể nàng chợt sinh ra vô số những luồng khói đen, khói đen từ từ ngưng tụ thành một con hắc long, hắc long đột nhiên há mồm, nuốt chửng con ngân long kia, sau đó ợ một tiếng no nê, lại biến mất.

“Tổ Long?!” Long Vương Thái tử mở trừng hai mắt, hoàn toàn không thể tin nổi vào mắt mình.

Vật trên người Hoa Liên mặc dù rất giống rồng, nhưng tuyệt đối không phải là một con hắc long bình thường. Trái lại có đến tám phần tương tự với Tổ Long, hơn nữa nguồn sức mạnh có thể cắn nuốt được cả long hồn kia, cũng chỉ có Tổ Long mới có.

Đầu óc của Long Vương Thái tử ngây ngẩn, Hoa Liên cũng chẳng tốt hơn là bao. Nàng cũng rất muốn biết, con rồng kia rốt cuộc là thế nào, tại sao lại xuất hiện trên người nàng.

Long Vương Thái tử vừa kêu lên như vậy, lại càng chẳng có ai dám tiến lên làm gì Hoa Liên. Tổ Long cũng đã xuất hiện rồi, trên người nàng ta rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật nữa?

“Ngươi, trên người ngươi tại sao có thể có ấn ký của Tổ Long được?!”

“Ngươi đang chất vấn ta?”

“Nói mau!” Long Vương Thái tử thở phì phì, hẳn tuy được xưng là con của Tổ Long, nhưng cũng chỉ là một kẻ ra đời từ hơi thở của Tổ Long mà thôi. Từ khi hắn có trí nhớ đến nay, trên cõi đời này đã không còn Tổ Long nữa.

Giờ, ấn ký của Tổ Long xuất hiện, vậy có nghĩa là trên đời này vẫn còn một con Tổ Long.

“Tại sao ta lại phải nói cho ngươi biết?!” Trong ánh mắt Hoa Liên tràn ngập vẻ khinh thường, những kẻ này đối với nàng mà nói đã từng tựa như những ngọn núi cao không thể vượt qua, giờ nhìn lại, cũng chẳng có gì hơn cái dạng này, dối trá, tham lam, âm hiểm, tất cả những thứ xấu xa nhất trong bản tính của con người đều biểu hiện vô cùng rõ ràng trên người bọn họ.

...

Hoa Liên một mình rời khỏi thành Bất Khuất, không ai biết nàng muốn đi đâu, có tìm được Sát Sinh Phật đã biến mất trên bảng Công Đức hay không.

Dù trước khi đi, nàng cũng nói có thể sẽ quay về, nhưng phần lớn mọi người đều cho rằng, sợ là nàng sẽ không quay về được nữa.

Sau khi rời khỏi thành Bất Khuất, Hoa Liên đi dọc theo chiến trường thẳng vào trong, càng đi sâu lại càng cảm nhận được từng luồng sát khí áp vào mặt. Không phải là có kẻ nào đó nhắm vào nàng, mà là của những Tiên Ma đã chết kia để lại. Cho dù chết, sát khí vẫn không tiêu tan, chỉ vậy thôi cũng đủ biết cuộc chiến nơi đây thảm khốc đến nhường nào.

Cuộc Đại chiến thực sự vẫn chưa bắt đầu, thỉnh thoảng nàng cũng chạm phải những cuộc đấu với quy mô nhỏ, nếu không ai chọc vào nàng, nàng cũng không tùy tiện tham gia.

Mới đầu cũng chỉ lang thang ở ngoài rìa, sau đó càng đi lại càng tới gần khu vực Ma Giới. Nàng gần như đã tìm kiếm từng tấc đất ở những nơi mà mình đi qua, nhưng đến giờ vẫn không phát hiện được hơi thở của Ân Mạc.

Hoặc có lẽ, hắn thực sự đã chết, nhưng nàng không tin, cũng không muốn tin.

Nửa năm trời, nàng như một du hồn phiêu bạt trên khắp chiến trường, đã giết không biết bao nhiêu Tiên Ma, lại trước sau vẫn không tìm ra được một tia manh mối.

Khe núi tựa như một cái rãnh sâu không thấy đáy này là nơi duy nhất nàng chưa từng tìm qua, còn chưa lại gần, nàng đã biết đây là một nơi nguy hiểm.

Vô luận là Tiên hay Ma, đều không dám đến gần nơi này. Đã từng có mấy tên Ma Đế vọng tưởng tiến vào đáy cốc, nhưng vào rồi là không ra được. Nàng không cảm thấy mình lợi hại hơn những gã Ma Đế kia được bao nhiêu, nhưng nàng vẫn muốn đi xuống nhìn một lần.

Có lẽ xuống rồi sẽ không lên được nữa, có điều như vậy cũng không có gì không tốt.

Đi xuống rất dễ dàng, đơn giản hơn dự liệu của nàng đôi chút. Có điều khe núi này thực sự rất sâu, lấy tốc độ của nàng mà còn phải bay nửa canh giờ mới đáp xuống đất được.

Những nguy hiểm lường trước không hề xảy ra, vùng đất dưới khe sâu hoàn toàn tĩnh lặng.

Ngẩng đầu lên nhìn, bên trên là một mảng đen kịt, bầu trời giống như đã bị che khuất.

Thân rơi vào kỳ cảnh rồi nàng mới phát hiện ra, tại sao người xuống rồi lại không lên được nữa, bởi vì ở đây không thể bay được, nàng cũng vậy. Không chỉ thế, nàng còn có thể cảm nhận được sức sống của sinh mệnh mình đang nhanh chóng tiêu hao. Nếu cứ tiếp tục kéo dài, chẳng bao lâu nữa e là sẽ không thể nào giữ được hình người.

Trong Tam Giới vẫn còn một nơi kinh khủng như thế này, trước kia nàng đúng là kiến thức thiên cận.

Trong khe sâu không có lấy một tia ánh sáng, vài nhúm lửa vẫn vậy xung quanh thấp sáng cho nàng.

Một đường đi xuống, có thể nhìn thấy những bộ hài cốt tán loạn ở hai bên, có bộ là bị ném xuống, đã tan tác, còn có những bộ xương lớn hơn người bình thường không ít, hẳn là mấy gã Ma Đế kia.

Y phục trên người bọn họ vẫn còn, vũ khí cũng vẫn còn, chỉ có thân thể là đã biến thành xương khô. Tình cảnh này, thực sự khiến cho người ta phải thờ dài.

Có điều Hoa Liên chẳng còn tâm trạng đâu mà cảm khái, nếu không tìm ra được gì, có thể nàng cũng sẽ trở thành một trong số những bộ xương khô kia. Trước kia cho dù nàng có làm gì cũng quen suy trước ngẫm sau, đây là lần đầu tiên để mặc cho tình cảm của mình làm chủ, mang cả tính mạng của bản thân ra đánh cược, cũng không biết là có đáng giá hay không.

Cảnh tượng phía trước không thay đổi mấy, chỉ có vài bộ xương n, thậm chí cả cò cũng không mọc nổi. Đây mới thực sự là tử địa, không có một tia hơi thở của sinh mệnh sống.

Vào khe sâu đã được hai ngày, Hoa Liên không biết mình đã đi được bao lâu, áp lực trên người ngày càng nặng nề, có lẽ là bởi vì sức sống tiêu hao ngày càng nhanh, tu vi của nàng dường như cũng đang giảm xuống.

Thậm chí cả đóa hồng liên trong cơ thể cũng đã có dấu hiệu khô héo.

Nhưng cảnh sắc trước mắt vẫn không có gì thay đổi. Nàng hoài nghi, mình có lẽ chỉ đang dậm chân tại chỗ.

Hoa Liên nặng nề thở hắt, ngã ngồi ở bên đường, chẳng còn sức lực để bước tiếp nữa. Không chỉ có thân thể mệt mỏi, trái tim còn mệt mỏi hơn. Từ lúc bước vào đây, nàng lại càng cảm thấy tuyệt vọng, có lẽ mình thực sự chỉ là một bên tình nguyện.

Không tìm được thì thôi đi, dù sao nơi này cũng coi là một nơi khá tốt để chôn thân.

Ánh mắt Hoa Liên từ từ khép lại, Nghiệt hỏa vẫn vậy lượn xung quanh thân thể từ từ tắt lụi, bóng tối dường như muốn cắn nuốt toàn bộ thân thể nàng.

Bồm...

Bồm...

Đang lẳng hồn trong khoảng yên tĩnh nơi khe sâu này, đột nhiên nàng lại nghe được một thanh âm không nên tồn tại. Giống như có cục đá rớt xuống nước, tản ra từng vòng gợn sóng.

Ở đây có người!

Nhận ra điều này khiến cho cả người nàng tỉnh táo trở lại, nhưng, lẳng tai nghe thêm lần nữa lại chẳng thấy tiếng động nào. Hoa Liên lẳng lặng ngồi trên mặt đất một lúc lâu, dần dần, trên người nàng không truyền ra bất cứ một tia dao động của sinh mệnh nào nữa.

Ngon lửa đỏ tươi từ dưới chân nàng lan tràn ra khắp nơi, giống như muốn bao phủ lên cả khe núi. Ngon lửa kia cắn nuốt hết đồng hài cốt, tiếp tục tràn về phía trước.

Đóa sen màu đỏ như máu, ngọn lửa lạnh lẽo không chút nhiệt độ, khe sâu tối đen tĩnh lặng.

Nàng đặt cược mạng sống của mình tại đây, nếu không thành công, nàng sẽ chết.

Đoàng đoàng đoàng, đoàng đoàng đoàng...

Những tiếng nổ khổng lồ vọng ra từ trong ngọn lửa, Hoa Liên đã sớm biến trở về bản thể, đương nhiên không nhìn thấy được cách đó trăm thước ngọn lửa đã bắt đầu lan lên trên, trước mặt không phải là một con đường không có điểm cuối, mà là một cánh cửa lớn. Lúc này, cánh cửa bị Nghiệt hỏa bao bọc kia đang mở ra ngay trước mặt nàng.

Trong nháy mắt khi cánh cửa mở ra, một luồng ma khí ngút trời tràn ra từ bên trong. Hoa Liên không khỏi cười khổ, hình như nàng đã làm một chuyện sai lầm. Đứng trước luồng hơi thở đó, nàng ngay cả tư thế phản kháng cũng không bày ra được.

Không riêng gì nàng cảm nhận được luồng hơi thở này, ánh mắt tất cả Thánh Nhân trong khoảnh khắc đó, đều tụ tập trên chiến trường, nhưng tìm kiếm một lúc lâu mà vẫn không tìm ra được nơi phát ra ma khí.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Chàng có được không?

Sau khi thu hồi Nghiệt hỏa, Hoa Liên cất bước lao đảo đi về phía cửa lớn.

Bên trong cánh cửa lớn kia dường như là một mảnh thiên địa khác, điểm khác biệt duy nhất chính là, những nơi ánh mắt có thể chạm tới ở đây đều là xương khô.

Hoa Liên khó tin mà nhìn những bộ xương khô kia, những bộ xương này cũng giống với xương người nhưng màu sắc lại đen tuyền, tính chất tựa như thủy tinh đen. Trong Tam Giới, chỉ có một tộc người duy nhất có bộ xương như thế này, Vu tộc. Chúng tộc đã từng xưng bá Thái cổ rồi cuối cùng lại biến mất ấy, nơi đây lại chính là nơi chôn xương của Vu tộc.

Sau khi Vu tộc diệt vong, trên cõi đời này cơ hồ không thể tìm thấy dấu vết tồn tại của bọn họ nữa. Không ngờ, hài cốt của họ lại được tập trung ở đây.

Nếu như đây chỉ là đất chôn xương của Vu tộc, vậy luồng ma khí khi nãy là thế nào? Hoa Liên khó nhọc bước về phía trước trong biển xương, cho đến khi nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên đồng xương khô kia.

Nàng đứng nhìn từ xa, nhìn mãi, chỉ không tiến thêm một bước nào nữa. Người đó, là Ân Mạc sao? Dù vẻ ngoài của hắn giống hệt với Ân Mạc, nhưng người kia căn bản là Ma.

Tiếng tim đập, đang vọng tới từ trong cơ thể hắn, từng tiếng từng tiếng một vang lên, khiến cho người ta không dám thở mạnh dù chỉ một chút. Nhìn hắn, tựa như đang nhìn một con thú dữ ngủ đông, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vùng dậy giết chóc.

Nỗi sợ hãi kia, phát ra từ tận tâm can, căn bản không thể nào ngăn cản.

Nàng vẫn luôn tò mò về bí mật trên người Ân Mạc, nhưng giờ phút này, nàng xin nguyện mình không biết gì cả.

Mặc dù trong lòng vẫn tồn tại thứ cảm xúc mâu thuẫn, nhưng Hoa Liên vẫn bước từng bước một về phía hắn. Đi đến bên cạnh hắn, luồng ma khí kia dường như không hề có ý gây tổn thương đến nàng, thậm chí còn thu liễm lại khi nàng đến gần, hoặc có thể nói là từ bị thu hồi lại vào trong cơ thể hắn.

Thân thể Ân Mạc đang từ từ hấp thụ luồng ma khí kia, có điều sắc mặt hắn nhìn qua rất tái, trên người còn có một vết đao rất sâu gần như đã bỏ hắn ra làm hai nửa, máu đã ngừng chảy, nhưng nhất định rất đau. Từ khi hai người họ quen biết cho đến nay, nàng chưa từng thấy hắn bị thương bao giờ.

Nhìn mà khiến nàng cảm thấy có chút đau lòng.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt hắn, sau đó dừng lại, nhéo mạnh, hắn vẫn không có chút phản ứng nào.

Dù sao người cũng đã tìm được rồi, tâm trạng vốn chìm trong trạng thái lo âu đã ổn định hơn nhiều, nàng cuối cùng cũng có thể yên lặng ngồi xuống, không cần phải suy nghĩ gì nữa hết.

Những ngày không rõ hắn sống chết ra sao, chỉ cần yên tĩnh là trong đầu lại toàn bóng dáng của hắn. Nếu chưa từng mất đi, có lẽ nàng sẽ không nhận ra được, người đàn ông này rốt cục quan trọng với mình biết bao.

Nàng thậm chí còn không biết, bắt đầu từ khi nào, hắn đã trở thành tất cả đối với nàng.

“Nếu chàng tỉnh lại, ta sẽ đồng ý với chàng.”

“Thật sao?” Người đàn ông nằm bên cạnh nàng chậm rãi mở mắt, con ngươi đỏ như máu tuyên cáo thân phận Ma tộc của hắn.

“...” Nếu không phải cảm nhận được được sự suy yếu của hắn, nàng thực sự muốn đập hắn một búa cho ngất đi. Nàng hoài nghi nam nhân này lúc này có khi là giả bộ, tại sao đúng lúc nàng nói những lời này hắn lại tỉnh lại chứ?

“Tình yêu à, nàng nói thật sao?” Ân Mạc hết sức không xác định hỏi lại một lần, còn liếm liếm môi, tỏ vẻ không thể nào kiềm chế nổi. Nếu không phải là hắn không thể cử động được, Hoa Liên không hề nghi ngờ hắn sẽ lập tức lao tới như hổ đói vồ mồi.

Hoa Liên cười lạnh, liếc hắt một cái, “Bây giờ chàng có được không?”

“Không nên hỏi đàn ông vấn đề này.” Ân Mạc cảm thấy mình bị si nhục.

“Nhưng mà...” Hoa Liên một tay chống người, quay đầu nhìn hắt, trên mặt mang một nụ cười vô tội, ánh mắt lại vô cùng mỉa mai hoặc nhìn hắt một lượt từ dưới lên trên.

Ân Mạc nuốt nước miếng một cái, đối với một kẻ bệnh nặng chưa khỏi mà nói, sự kích thích này quả thực không nhỏ. Nên nhớ là Hoa Liên từ trước tới giờ chưa bao giờ chủ động quyến rũ hắt cả... Dù cả người vẫn vô lực, nhưng hắt vẫn kiên trì dùng cánh tay chống người dậy, đây là phúc lợi, phải tranh thủ!

“Tình yêu à, nàng phải tin tưởng vào ta..”

“À...” Hoa Liên mỉm cười, vươn một ngón tay ra, chọc lên trán hắt một cái, Ân Mạc ngả dúi dụi. Nàng tiếp tục nói, “Xem ra, chàng không được rồi.”

Bị kích thích một trận, đầu óc cuối cùng cũng hơi tỉnh táo lại, Ân Mạc nhanh chóng hiểu ra tình thế trước mắt. Nụ cười trên mặt Hoa Liên dường như hơi vụn vụn, aizz, chiêu lấp liếm qua cửa này quả nhiên không thể dùng trước mặt nàng.

Nhất là, thân thể hắt còn đang yếu ớt, mà Hoa Liên, nhất định là khỏe mạnh hơn hắt nhiều.

“Được rồi, ta thắng thán.” Ân Mạc cảm thấy tự đầu hàng so với bị bức cung tốt hơn nhiều. Cho nên hiem khi hắt thức thoi một chút. Chủ yếu là bởi vì nếu không chủ động thừa nhận, Hoa Liên nhất định sẽ rất tức giận, mặc dù nàng sẽ không tay đầm chân đá với mình, nhưng chiến tranh lạnh cũng rất khiến người ta thương tâm.

“Vậy à, chàng muốn thắng thán gì đây?” Hoa Liên vẫn giữ động tác đó, gương mặt thì tươi cười nhưng toàn thân lại nổi lên từng trận âm phong.

“Thực ra thì chuyện này không thể trách ta được.”

“Sao?”

“Đây đều là lỗi của cha ta cả, nếu năm đó người mẹ ta lấy là Tiên thì ta đã không thành ra cái dạng này.” Di truyền của hắt cũng không tệ lắm, ít nhất cặp mắt vẫn được di truyền lại từ cha hắt.

Năm đó hắt vẫn hoài nghi, ông già nhà mình thực ra vẫn muốn tìm bằng chứng chứng minh hắt không phải con ruột, sau đó mang hắt đi hủy thi diệt tích, đáng tiếc là ông ấy đã không thành công.

“Người còn có cha?” Giờ đến lượt Hoa Liên kinh ngạc.

“Đương nhiên là ta có cha, chẳng lẽ nàng tưởng ta từ tảng đá chui ra chác?” Hắt không chỉ có cha, còn có ba người nữa kia, dĩ nhiên, chuyện này tạm thời không quan trọng.

Ân Mạc còn có cả cha cả mẹ, nàng có chút rối rắm, nhưng lại không biết rốt cuộc đang rối rắm chuyện gì. Thực ra nếu nàng sống ở nhân gian nhiều hơn thì sẽ hiểu, con dâu chưa qua cửa lúc gặp cha mẹ chồng, đều có tâm trạng như vậy.

“Cha mẹ chàng giờ đang ở đâu?” Lực chú ý của Hoa Liên giờ đã hoàn toàn dời đến ba mẹ Ân Mạc, về phần tại sao hắt lại biến thành Ma thì hỏi sau cũng được.

“... Không ở chỗ này.”

“Không ở Tiên Giới hay là không ở Ma Giới?” Vị trí bọn họ đang ở hắt là ranh giới giữa hai giới Tiên Ma, nghe ý tứ vừa nãy của hắt thì hình như mẹ hắt là Tiên, cha hắt thì hiển nhiên không phải.

Chẳng trách hắt lại thành Phật, người nhà này nghề nghiệp đủ cả.

“Cả hai đều không, nơi họ ở có hơi xa một chút, tạm thời, chúng ta vẫn chưa về được, chỉ có thể chờ họ đến thôi.” Ân Mạc có chút lúng túng, năm đó từ khi bị ông già đập một cước bay đến đây, hắt vẫn chưa tìm được cách để quay về.

Aizz, bao nhiêu năm như vậy mà chẳng có ai nghĩ đến chuyện đi tìm hắt về, dù hắt cũng không muốn về, nhưng làm bộ một tí cũng được mà. E là mẹ đến giờ cũng chưa biết chân tướng chuyện hắt mất tích đâu, hủy thi diệt tích là nghề của ông già rồi, vu oan hãm hại cũng rất quen tay.

Hoa Liên như suy ngẫm gì đó gật đầu một cái, dù nàng vẫn không hiểu rõ lắm ý tứ trong lời nói của Ân Mạc. Không thể quay về? Chẳng lẽ nhà hắt không ở đây hay sao?

“Hay là ta kể nàng nghe chuyện nhà chúng ta nhé...” Thấy ánh mắt bén như dao của Hoa Liên bay tới, Ân Mạc biết điều ngậm miệng, lảng sang chuyện khác thất bại.

“Nghe nói chàng anh dũng khiêu chiến bốn Ma Đế liền?”

“Đó là hiểu lầm.” Thấy ánh mắt của Hoa Liên có chút khinh bỉ, Ân Mặc ưỡn ngực, “Xử lý được hai gã.”

“Là chàng chủ động?” Việc ngu xuẩn như vậy hẳn không nên làm mới đúng. Có điều có thể hạ gục được hai Ma Đế, hẳn rồi cuộc là mạnh đến mức nào?

“Trung kế tỵ kế, ta còn tưởng là Tử Vi ít nhất cũng còn chút kiên nhẫn, không ngờ đã đánh giá hẳn quá cao.” Ân Mặc ngoan ngoãn nằm trên đống xương, còn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Hoa Liên vuốt ve.

“Bộ dạng chàng thế này rồi, còn quay về được không?” Thực ra thì hẳn cũng không thay đổi nhiều, bắt quả nhìn hẳn bây giờ, tuyệt đối sẽ không có ai tin là trước kia người này đã từng lăn lộn với Phật Tổ.

“Sao phải quay về, Ma Giới thực ra đâu có tệ, cũng chẳng có kẻ nào gây trở ngại cho chúng ta nữa.” Thực ra thì câu sau mới là chủ yếu, hòa thượng không có tiết tháo này, cứ thế mà bỏ rơi Phật Tổ.

“Không phải chàng đã sớm tính toán như vậy rồi đấy chứ?”

“Ta làm vậy không phải là vì suy nghĩ cho tương lai của chúng ta hay sao?” Ân Mặc cười gượng, hẳn biết Hoa Liên ghét nhất là phải làm theo kế hoạch người khác đã bày sẵn ra, nhất là dưới tình huống không hề thông báo cho nàng.

Lúc ở nhân gian hẳn đã có vài bài học, lần này cũng chỉ vì mong ổn thỏa nên mới không nói cho nàng biết.

Thấy hẳn cẩn thận quan sát sắc mặt của mình, Hoa Liên cũng khó mà nổi giận. Vốn thân phận giữa hai bọn họ là một vấn đề rất lớn, giờ hẳn đã biến thành Ma, hai người bọn họ có ở bên nhau cũng không có ai ngăn cản.

Ma Giới không có nhiều người thích dây vào chuyện linh tinh như vậy, đây cũng là một trong những điểm tốt.

Thấy sắc mặt của nàng không tệ, Ân Mặc thuận thế lần tới, “Sau này chúng ta sinh hai đứa được không?” Thực ra thì hẳn đã sớm có ý định này, nhớ năm xưa mẹ chỉ sinh có mình hẳn, ông già đã chẳng vui vẻ gì, hẳn vừa mới lớn được một chút đã một cước đá bay hẳn đi, sau đó sống cuộc sống tươi đẹp của hai người.

Nếu là hẳn, tuyệt đối sẽ không tàn nhẫn như vậy, ít nhất cũng phải tìm thêm một đứa làm bạn, sau đó đá cả hai đứa đi.

“... Ta đồng ý lấy chàng bao giờ?” Khóe miệng Hoa Liên nhướn lên, có điều rất nhanh chóng quay lại đáng vẻ không nhúc nhích.

Ân Mặc bày ra vẻ mặt bị tổn thương, một tay che ngực chớp mắt với nàng mấy cái, “Tình yêu à, ta sắp tắt thở rồi đây, nếu nàng lấy ta bây giờ, có thể quang minh chính đại chiếm đoạt di sản của ta đấy.”

Nàng vỗ vỗ gương mặt hẳn, đẩy về áy náy, “Để cho chàng chết không nhắm mắt, ta không thể đồng ý với chàng được.”

“Nhưng mà nàng đã ngủ với ta rồi!” Một tiếng trống lên tinh thần, hai sẽ suy, ba sẽ cạn, hôm nay hẳn nhất định phải gạt được vợ về tay, cho nên, mắt thể diện một chút cũng không đáng lo.

“Chàng có thể ngủ lại được cơ mà.” Giọng nói của Hoa Liên bình thản vô cùng, ngay câu đầu tiên đã giết chết Ân Mặc trong nháy mắt.

Hắn đương nhiên là muốn ngủ lại, có nằm mơ cũng muốn, hẳn đã muốn bao nhiêu năm rồi, đây quả thực là ông trời mở mắt! Ân Mặc cảm thấy mình sắp vui đến phát khóc, nhưng ngay sau đó, hẳn liền bị câu tiếp theo dội cho lạnh cả lòng, “Chàng... được sao?” Không chỉ miệt thị bằng ngôn ngữ, mà còn dùng ánh mắt để khinh bỉ, đã kích sâu sắc!

“...” Thân thể Thần Ma chết tiệt! Thời gian chuyển đổi ít nhất còn cần hơn một tháng, trong thời gian này, hẳn chỉ có thể nằm thẳng đơ.

Lần này bị đá kích cho hoàn toàn im bật.

Lúc nào cũng để hẳn chiếm thế thượng phong, cuối cùng cũng tìm được cơ hội. Nói thật, cảm giác bắt nạt người khác thật là sung sướng. Nhìn vẻ mặt kia của hẳn, Hoa Liên nhin cười đến đỏ cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Mê tình Vu mộ

Trong Vu mộ này đích thực là một nơi ẩn nấp tốt, hơn nữa sức sống ở nơi này cũng sẽ không bị xói mòn, không biết là ai đã dựng lên khu mộ địa này.

Ân Mặc tạm thời vẫn không thể cử động, thực lực muốn khôi phục cũng phải cần một đoạn thời gian, huống chi bên ngoài vẫn còn đang đại chiến, còn chẳng bằng ngoan ngoãn ở đây bồi dưỡng thân thể.

Cũng may là tu vi của Hoa Liên đã tăng lên không ít, hai người cuối cùng cũng không cần nằm giữa một đống xương nữa. Nàng tìm một nơi sạch sẽ trong mộ địa, dựng một căn phòng nhỏ.

Thành tiên đúng là tốt, không cần ăn cũng chẳng cần uống, chỉ cần kê cái giường cho hân nằm là được rồi.

Chẳng qua là, cô nam quả nữ ở một nơi chẳng có ai dòm ngó thế này, chuyện lau súng tóe ra lửa là không thể tránh được. Mặc dù bên chủ động vẫn có lòng mà không đủ sức, nhưng chuyện này cũng chẳng cản trở hân kiên trì không ngừng ném thử.

Bên trong Vu mộ vốn không có ánh sáng, những lúc không ngủ Hoa Liên hay có ham mê biến ra mấy quả cầu lửa quanh người, như vậy cũng rất có không khí.

Mặc dù trong cái nhìn của người bình thường, bên ngoài nhà mình có một đống xương khô chất đống thì thực là dọa người, nhưng đối với Ân Mặc mà nói, chuyện này không thành vấn đề.

Giờ trong mắt hân, trừ Hoa Liên ra chẳng chứa nổi thứ gì.

Nằm trong ngực hân, Hoa Liên vẫn đang say ngủ, nửa người đều đề lên người hân, xúc cảm mềm mại, hương thơm nhàn nhạt, trong một nơi tối tăm như thế này, càng khiến người ta nảy sinh những ý tưởng không nên có.

Tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, nhẹ nhàng vuốt ve phần da thịt lộ ra bên ngoài, hân biết trên đó có một đóa hồng liên, sinh ra đã có, rất đẹp. Lúc động tĩnh lại càng xinh đẹp hơn, sắc đỏ kiều diễm ướt át kia, khiến cho người ta trầm mê.

Cảm thấy nhột nhột bên hông, Hoa Liên đang say giấc mộng xích lại gần nguồn nhiệt, dụi dụi lên người hân.

Ân Mặc nheo mắt, một tay khẽ vuốt lưng nàng, tay kia thì dao động từ bên hông lên trên, chui vào trong tầng hồng sa mỏng tang, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đầu ngón tay lơ đãng lướt qua vệt đỏ ửng kia, chọc cho người trong lòng khẽ run lên một cái. Nụ cười trên gương mặt Ân Mặc lại càng thêm đắc ý, động tác trên tay không hề chậm lại. Bàn tay trên lưng trượt thẳng một đường xuống dưới, đặt lên bờ mông cong cong của Hoa Liên nhẹ nhàng có quy luật dè dặt về phía mình.

“A... um...” Hoa Liên vẫn còn ngủ, nhưng đôi mày liễu đã nhíu lại, cánh môi phồng hờn nửa hé ra, tiếng rên rỉ lơ đãng bật ra càng khiến cho tâm hồn người ta nhộn nhạo.

Ân Mặc cúi đầu, dùng đầu lưỡi đẩy cánh môi nàng ra, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho kia vào trong miệng mình.

Lúc hai người hôn say đắm, một sợi chỉ bạc thuận theo khước miệng Hoa Liên rút xuống, làm ướt cằm.

“A...” Động tác bên dưới càng thêm can rở, mỗi lần áp sát đều đón lấy một tiếng thờ dốc nặng nề, dù tình thế này với Ân Mặc mà nói chẳng khác nào uống rượu độc giải khát, có điều, hân thích nhìn dáng vẻ của nàng lúc này.

Nàng nhìn thật là yếu ớt, gương mặt đỏ bừng kia, tiếng rên rỉ động tĩnh cũng khiến cho hân si mê không ngớt.

“Ân Mặc...” Nàng rút cuộc cũng buông tha cho giấc ngủ, không tình nguyện mở mắt ra, còn chưa tỉnh táo, cảm giác tê dại kia đã xâm nhập tứ chi bách hại, khiến cho nàng lười biếng đến chẳng muốn nhúc nhích.

“Ta muốn.” Ân Mặc xoay người đè nàng xuống dưới, vừa gặm cắn vành tai nàng vừa thì thầm. Bụng dưới của hai người dính sát, nàng đương nhiên có thể cảm nhận được thứ dục vọng cứng ngắc của đàn ông.

“Ừm...” Hoa Liên mới dùng giọng mũi bật ra chút thanh âm, cái miệng xinh xắn đã bị nuốt trọn lần nữa.

“Bảo bối, cho ta.” Ân Mặc ngẩng đầu lên, cặp mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt hân tựa như có thể xuyên thấu qua người ta, “Đã nói rồi.” Hân nhẹ giọng dụ dỗ.

“Ừ... được.”

Cuối cùng cũng lấy được câu trả lời chắc chắn, Ân Mặc không lãng phí lấy một phút nào, vươn tay xé tung lớp sa mỏng đỏ tươi bao bọc trên người Hoa Liên, hân đã muốn làm vậy từ lâu lắm rồi. Mà một thân áo trắng của hân đã hóa thành một làn sương trắng biến mất từ khi này.

Sợi tóc của hai người quấn quít, thân thể trần trụi trắng như tuyết bị hân đặt phía dưới, lần này rút cuộc không còn trở ngại gì, Ân Mặc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng chạm lên hạ thân đang sưng lên của mình, Hoa Liên nhu thuận theo ý của hân mà vuốt ve qua lại, chọc cho hơi thở của hân lại nặng nề hơn mấy phần.

“Ân... Mặc...” Giọng nói mềm nhũn vang lên trên đỉnh đầu, Ân Mặc ngược mắt, đầu lưỡi lướt qua đỉnh nhọn đỏ ửng liếm láp, rước lấy một trận run rẩy khe khẽ.

“Ừ?”

“Cho ta...” Hoa Liên nửa hé mắt mở miệng nói. Ánh mắt của nàng tựa hồ như mất đi tiêu cự, đầu lưỡi hồng nộn liếm qua bờ môi phát khô, yêu tình câu hồn này!

Một tiếng kia nhất thời khiến cho toàn thân hần mất đi lý trí, đầu ngón tay rút ra khỏi nơi chật khít kia, dẫn theo một sợi chỉ bạc. Hần nâng cặp đùi trắng nõn của nàng vòng qua hông mình, cả người đè lên.

“A...” Mặc dù nàng có thể làm dịu bớt đau đớn trong cơ thể mình, nhưng vẫn không thể quen với cảm giác căng cứng khi có vật lạ trong thân thể. Hoa Liên không tự chủ muốn kẹp chặt hai chân, lại bị hông của hắn ngăn chặn.

“Không thoải mái à?” Ân Mặc chống tay trên người nàng, từng giọt mồ hôi trượt theo vòm ngực rắn chắc đi xuống, gợi cảm vô cùng.

“Ừm... a...”

Không đợi nàng trả lời, Ân Mặc đã chuyển động nhẹ nhàng, trong giọng nói mang theo vẻ quyến rũ kỳ lạ, “Lát nữa sẽ thoải mái.”

Trong bóng tối, hai thân thể trần trụi cuốn lấy nhau, những thanh âm mập mờ đứt quãng vọng ra, ở cái nơi chôn xương lạnh lẽo vắng vẻ này, không ai nghe thấy được.

Đây là con đường mà hai người họ đã chọn, nếu nhất định dây dưa, thì hãy đi đến tận cùng.

Khi Hoa Liên mở mắt ra, vừa hay đối diện với đôi mắt thâm sâu của Ân Mặc, trong mắt hắn vẫn còn dục vọng không hề che giấu một chút nào. Hoa Liên làm bộ như không nhìn thấy, cả người tựa vào người hắn, mặc cánh tay của hắn giống như con rắn cuốn chặt lấy hông mình.

“Khó chịu quá...” Vui sướng trong ngực hắn, Hoa Liên nhỏ giọng lầu bầu.

Ân Mặc nghe vậy, thân thể cứng lại, cánh tay quấn lấy nàng cũng nói lỏng bớt, “Khó chịu ở đâu?”

“Eo đau, chân đau, toàn thân đều đau...” Vừa nói Hoa Liên vừa trừng hắn.

Ân Mặc tự biết đuối lý, gãi gãi mũi, ừ ừ cúi đầu, mặc quần áo vào, xoa bóp toàn thân cho Hoa Liên đang nằm trên giường, tiểu huynh đệ lúc này còn phần chần bưng bưng giờ đã hoàn toàn ừ ừ.

Phải nói là lúc trước, hai người cũng đã từng chung giường chung gối, nhưng lúc chưa có chuyện gì xảy ra, lý trí của Ân Mặc vẫn còn. Có điều giờ bảo người đang ăn mặn lại chuyển qua ăn chay, thực sự là còn khó hơn lên trời.

Giờ hắn đã biết mùi biết vị, dù cũng bận tâm đến sức chịu đựng và tính tình của nàng, sẽ không quá đáng quá, nhưng cũng phải cho mình ăn no nê đến tám phần.

Theo sự khôi phục từng ngày của thân thể, Ân Mặc càng ngày càng cảm thấy hài lòng, Hoa Liên thì ngược lại, lần nào nhìn hắn, ánh mắt cũng vô cùng hung dữ.

Vốn sống trong Vu mộ có rất nhiều chuyện có thể làm, nhưng từ ngày đó trở đi, Ân Mặc chỉ thấy hứng thú với mỗi một chuyện. Dù nàng không chán ghét, nhưng cũng không thể cả ngày đều lẫn lộn trên giường được!

“Chàng không thấy phải tiết chế một chút sao?!” Hoa Liên đứng ở lối vào Vu mộ, một người đàn ông bám sau lưng, hai bàn tay dính chặt trên người nàng đang không ngoan ngoan mà dao động khắp nơi.

“Tiết chế cái gì?”

Hoa Liên thở dài, “Chàng tốt xấu gì cũng là Phật.” Giờ nàng thực sự cảm thấy Phật Tổ dạy không sai, phạm sắc giới quả thực là việc không nên.

“Giờ đã không phải rồi.” Ân Mặc chẳng để ý lắm nói.

“Vậy chàng cũng không thể cả ngày cứ...” Cảm giác được dị vật đang áp lên mông mình, Hoa Liên bắn ra một ánh nhìn cực kỳ khinh thường, “Chàng không thể thu liễm một chút được à?” Người này là dã thú hay sao? Cả ngày động dục?

“Tại sao chứ? Nàng không thích à?” Giọng nói của Ân Mặc cực kỳ vô tội.

“Không phải vậy, nhưng...”

“Vậy thì không thành vấn đề.” Ân Mặc cười hi hi ôm ngang lấy người, chân chóp lên một cái, nàng đã ở trên giường. Hoa Liên nằm trên giường, vô lực than thở, đây chính là bị kịch.

Bọn họ ở trong Vu mộ phải đến nửa năm có thừa, trong khoảng thời gian này, thân thể của Ân Mặc cũng từ từ khôi phục, tu vi lấy một loại tốc độ hết sức quý dị không ngừng tăng lên.

Hiện giờ, một thân Phật pháp kia của hắn không còn sót lại một tí nào, toàn thân trên dưới đều có Ma khí vây quanh.

Ân Mặc rất ít khi tu luyện, có điều lần này để ổn định cảnh giới, hắn đã hơn mười ngày không nhúc nhích gì, Hoa Liên có chút tiếc nuối thay cho hắn, thân Phật pháp kia tu luyện hắn không dễ, cứ thế mà ném đi thực sự rất đáng tiếc.

Khi Ân Mặc mở mắt, vừa hay nhìn thấy Hoa Liên đang ngơ ngẩn nhìn hắn, không biết là đang nghĩ gì trong đầu, gương mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lại.

“Sao thế?” Ân Mặc đứng dậy, vắn eo một cái, bây giờ mới đi về phía nàng.

“Ta cảm thấy, chàng rất hợp làm hòa thượng.” So với trông mắt màu đỏ như máu, nàng thích nhìn cặp mắt màu hoàng kim kia của hắn hơn. Mặc dù chỉ thấy được có vài lần nhưng khiến người ta có cảm giác rất ấm áp.

“Nàng thích ta làm hòa thượng? Vậy thì nàng sẽ rất đáng thương, còn trẻ thế này đã phải thủ tiết mà sống qua ngày...” Ân Mặc từ phía sau ôm lấy nàng, cười cười trêu chọc nói.

Mặc dù nàng chỉ nói hai câu, nhưng Ân Mặc vẫn hiểu ý nàng. Cảm thấy hắn làm vậy là đáng tiếc, thực ra thì bản thân hắn lại không cho là vậy.

Là Ma hay Phật hắn cũng không để ý lắm, có điều nếu như hắn thích, tương lai có thể tính đến việc đổi trở lại.

“Ân Mặc.”

“Ừ?”

“Chàng đến Ma Giới bao giờ chưa?”

“Đến rồi.” Ân Mặc ôm Hoa Liên, không yên ổn nắm lấy tay nàng nghịch nghịch.

“Ồ đó được chứ?”

“Ừ... không khác nhân gian là mấy, cũng rất thú vị.” Trong đầu tiên nhân, Ma Giới hẳn là một nơi lạnh lẽo, quanh năm không thấy ánh sáng, sự thực lại không phải vậy.

Ma Giới không hề mong lung cao cao tại thượng như Tiên Giới, trái lại, gần giống với nhân gian, dĩ nhiên, nơi đó cũng rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ tính mạng.

Bất quá, có thể sống sót được tại nơi đó, đương nhiên chỉ có những kẻ xuất sắc.

Nghe Ân Mặc kể về Ma Giới, trong lòng Hoa Liên ít nhiều nảy sinh vài phần mong mỏi. Ở Tiên Giới yên ổn sống qua ngày cũng không tệ, nhưng cuộc sống kiểu đó nàng đã không chịu nổi nữa.

Hoặc có lẽ từ sau khi nàng bị lưu đày đến Thiên Hà, những ngày tháng đó đã một đi không trở lại. Nàng đã quen có người đàn ông này bên cạnh, đã quen vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy gương mặt tươi cười của hắn.

Ở bên cạnh hắn, nàng bắt đầu biết lệ thuộc, biết dựa vào hắn sưởi ấm, biết có những chuyện cho dù không nói, hắn cũng sẽ vì nàng mà làm hết thảy, nàng nhận ra, mình thích như vậy.

“Nhưng mà ta đến Ma Giới có vấn đề gì không?” Tu vi của nàng giờ đã đến trình độ này, lại không phải là Ma, nếu tự tiện tiến vào địa bàn của người ta, khó mà đảm bảo sẽ không dẫn dụ mấy gã Ma Đế đến.

“Yên tâm, động tay động chân một chút là sẽ không ai nhận ra đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Hai người ở Ma giới

Ân Mặc điểm nhẹ lên lên mi tâm của Hoa Liên một cái, một tiếng rỗng ngâm đột nhiên vang lên, con hắc long kia thế mà lại xuất hiện ngay tại đây. Hoa Liên tròn mắt há mồm nhìn con hắc long kia xuất hiện trước mặt mình, hắn nhất định biết thứ này rốt cuộc đến từ đâu.

Rõ ràng là đồ chạy ra từ trên người mình, cổ tình lại phải đi hỏi hắn, cảm giác này thực là kỳ quái.

“Thứ này là chàng để lại trên người ta?”

“Coi như vậy.” Ân Mạc búng ngón tay một cái, con hắc long đang bu lại gần Hoa Liên trong nháy mắt đã bị bắn ra.

Đã từng thấy nó gặm Bạng Long, còn gặm cả Long hồn mà Long Vương Thái tử thả ra, giờ lại dễ dàng bị đẩy ra như vậy, nàng có chút không thể chấp nhận được.

Chẳng được bao lâu, con tiểu hắc long ngoan cường kia lại bay trở lại, sau đó lại bị đẩy lùi.

Hoa Liên quay đầu qua một bên không lên tiếng, nàng có thể cảm nhận được sâu sắc cảm giác bị phản của con rồng nhỏ kia.

“Đây là Huyết hồn của Tổ Long.” Bị bắt nạt nhiều lần, con rồng nhỏ kia cuối cùng cũng ngoan ngoãn lại, tùy tiện tìm một chỗ quán lên. Mặc dù chỉ là một luồng khói đen tách ra từ cơ thể mình nhưng giờ nhìn lại giống như vật còn sống vậy.

“Không phải là Tổ Long ả sao?” Lời Long Vương Thái tử nói nàng vẫn còn nhớ rõ.

“Dĩ nhiên không phải, cái này cao cấp hơn Tổ Long ả nhiều, đây là Long hồn sinh ra từ máu của Tổ Long, chuyên để bảo vệ nàng.”

“Tại sao ta chẳng biết gì?”

“Khi đó nàng còn nhỏ.” Ân Mạc vuốt vuốt gương mặt nàng, bày ra vẻ dỗ dành trẻ con.

Hoa Liên vỗ bốp một cái lên tay hắc, “Lúc đó tại sao chàng lại muốn lấy đài sen trên người ta đi?” Nếu là trước kia, có lẽ nàng sẽ cho rằng Ân Mạc có mưu đồ với mình, có điều bây giờ, cứ cảm thấy chuyện không thích hợp cho lắm.

Trên đời này đã không còn Tổ Long, trên người nàng sao có thể có máu của Tổ Long, còn cả chuyện Ân Mạc vô cớ lấy đài sen của nàng nữa, chắc chắn không phải để chơi.

“Ách... Chuyện này là sai lầm của ta.” Nhớ tới chuyện đã xảy ra rất lâu trước kia, Ân Mạc có chút lúng túng, “Ta đã rút không ít máu của Tổ Long vào Dưỡng Thiên Trì, nhưng ma tính của thứ này rất cao, nàng căn bản không khống chế được, cũng có chút nhập Ma.” Nếu không phải hắc phát hiện kịp, Hoa Liên thiếu chút nữa đã biến thành hắc liên.

Để cho nàng không đến nước sa vào ma đạo, hắc đã lấy đài sen bị ma hóa kia đi, nếu không phải sau này xảy ra chuyện quá đáng hơn, chắc Ân Mạc sẽ bị nàng ghi hận đến tận giờ.

“Máu của Tổ Long còn có ma tính?”

“Khi đó cậu ta còn chưa thành Tổ Long, cho nên trong máu vẫn mang theo ma tính. Nhớ quyển Đại Hoang lục ta từng đưa cho nàng chứ?” Khi còn ở nhân gian, Hoa Liên đã cuộm từ chỗ hắc một quyển sách, bên trong ghi lại rất nhiều những thứ nàng chưa từng nghe qua bao giờ.

“Nhớ.” Hoa Liên gật đầu, trong cuốn sách kia ghi lại rất nhiều thứ kỳ quái, nàng đọc rất nghiêm túc, có điều phần lớn những thứ trong đó đến giờ nàng vẫn chưa được chứng kiến.

“Vậy chắc nàng cũng đã xem qua giới thiệu về Nghiệt Long ở trong đó rồi chứ, Nghiệt Long trưởng thành đến một trình độ nhất định sẽ biến thành Tổ Long, trước vị thành niên, ma tính của họ rất mạnh.”

“Cho nên thứ chàng cho ta thực ra là máu của Nghiệt Long?”

Ân Mạc gật đầu một cái.

Hoa Liên lần này cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ có vấn đề, “Chẳng phải Tổ Long đã không còn tồn tại nữa hay sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy long huyết của chàng rốt cuộc là lấy từ đâu?”

“Trong nhà.” Ân Mạc nhếch miệng cười một tiếng.

Hoa Liên không khỏi nảy sinh vài phần kính sợ với hắc, nàng không nhận được nhớ đến cảnh tượng nhìn thấy trong đại lễ tế Thiên Địa ở Ngũ Trang quan.

Người đó, thực ra chính là Ân Mạc phải không.

“Trước kia tại sao ngày ngày chàng cứ đuổi theo bắt ta phải tin Phật?” Chuyện này nàng đã sớm muốn hỏi, chẳng qua là vẫn không tìm được cơ hội.

“Nàng không cảm thấy mình rất dễ nhập ma sao?” Thấy vẻ mặt như đang suy ngẫm gì đó của Hoa Liên, biết nàng đang nhớ đến tình cảnh nhập ma hồi còn ở nhân gian, Ân Mạc tiếp tục nói, “Nghiệt hỏa trên người nàng là từ máu của Nghiệt long sinh ra, đã hòa làm một thể với nàng, cho nên nàng rất dễ tu ma, chỉ cần tâm trạng dao động kịch liệt một chút cũng rất dễ hấp thu ma khí.”

“Ta nhập ma thì có liên quan gì?” Trước kia hấn là Phật, nằng có lẽ sẽ cảm thấy nhập ma có khi là thiên đạo, nhưng thực ra hấn căn bản chẳng hề để ý đến chuyện này đi.

“Ta cảm thấy nằng mặc đồ màu đỏ đẹp hơn màu đen.” Về mặt của Ân Mạc hết sức nghiêm túc, nếu nhập ma thì sẽ biến thành màu đen, mặc thứ màu sắc nặng nề như vậy, thật thiếu cảm hứng.

Hoa Liên nhìn chằm chằm hấn một lúc lâu, bỏ nhào vào người hấn, một ngụm cắn lên cổ hấn không buông.

Cũng không biết Ân Mạc động tay động chân gì ở trên người nằng, con rồng nhỏ kia không biến mất nữa mà hóa thành một cái vòng tay, sau đó trên người nằng liền xuất hiện ma khí như có như không.

“Ân Mạc.”

“Ừ?”

“Cõi đời này thực sự không còn Vu nữa sao?” Sắp rời khỏi nơi đây, trong lòng nằng đột nhiên lại sinh ra mấy phần luyến tiếc. Nơi này đã chôn vùi một chủng tộc, một chủng tộc rất cường đại, nhưng cuối cùng lại bị diệt vong.

Nằng có một cảm giác bất lực rất mãnh liệt, Thánh Nhân đã phán, Vu tộc diệt vong, Yêu tộc sống ở một góc, Ma tộc bị lưu đày đến vùng đất hoang vu, Tiên thực sự cường đại như vậy ư?

“Không còn, đều chết hết rồi.” Quay đầu lại nhìn cánh cửa lớn sắp khép lại, trên gương mặt Ân Mạc không hiện lên vẻ gì đặc biệt. Đối với hấn mà nói, đó chẳng qua là quá trình mà mỗi chủng tộc sớm muộn đều phải trải qua, họ đứng là cường đại, nhưng không thể thích ứng được với thế giới này thì không nên tồn tại.

“Thánh Nhân... thực sự lợi hại như vậy sao?”

Ân Mạc quay qua nhìn nằng một cái, “Nghĩ gì vậy?”

“Ta hình như đã nhớ đắc tội với một Thánh Nhân rồi.” Cũng chẳng phải nằng thấy hối hận, nhưng chuyện này trước sau vẫn là một mối họa ngầm, cho dù có đến Ma Giới, trong tay nằng còn có một Tử Tiêu, vị Đạo Đức Thiên Tôn kia sẽ cứ thế dùng tay hay sao?

“Nằng nói Đạo Đức Thiên Tôn?”

“Đắc tội thì đắc tội đi.” Hấn đột nhiên hiểu ra, ông cụ nhà mình tại sao lại càng ngày càng mạnh, cái gọi là có áp lực tất có động lực, chính là nói chuyện như vậy.

Một Thánh Nhân thôi mà, so với mẹ hấn năm đó gây thù địch với cả thế giới, Hoa Liên nhà hấn ngoan cố nào kia chứ...

Một lần nữa quay trở lại hẻm núi, Hoa Liên mới nhớ tới một chuyện quan trọng nhất, bọn họ rút cuộc lên bằng cách nào?

Ân Mạc cũng chẳng chờa thời gian cho nằng suy nghĩ, vươn tay ôm lấy nằng, cứ thế lên.

Cúi đầu liếc mắt nhìn hẻm núi sâu không thấy đáy kia, Hoa Liên chớp mắt một cái, “Có thể làm lại lần nữa không?”

Đây là một buổi đêm yên tĩnh, chiến sự hai bên vừa mới ngừng, trên chiến trường gió rét gào thét, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi máu tươi. Một nam một nữ xuất hiện trên chiến trường, nắm tay nhau đi về phía Ma Giới.

Từ đó về sau, Phật Giới không còn Sát Sinh Phật, mà ở Tiên Giới, còn có ai nhớ đến một Bách Hoa Tiên Quân đã chọc không ít chuyện nữa đây.

...

Trong Hắc Huyết Doanh, ánh lửa chiếu rọi sáng bừng cả doanh địa. Bên rìa dải đất hắc ám trên doanh địa, hai người ngồi trên mặt đất, mỗi người cầm trong tay một vò rượu, lặng lẽ uống. Từ đầu tới cuối, hai người chưa từng nói lấy một câu, tựa như những người xa lạ.

Một ma nữ dung mạo xinh đẹp ăn vận hồ hang lác lư thân hình mảnh mai tựa như rắn nước bước về phía hai người, mỗi bước đi đều khiêu khích ánh mắt của nam nhân.

Không đợi nữ nhân kia đến gần, một trong hai người kia đột nhiên ngẩng đầu, trên gương mặt tuấn mỹ không có lấy một tia cảm xúc, nhưng sát cơ trong mắt hấn lại nói cho nữ nhân kia biết, nếu nằng ta dám tiến lên thêm bước nữa, hôm nay cái mạng nhỏ của nằng ta sẽ phải bỏ lại nơi này.

Ma nữ chân chừ trong chốc lát, dừng bước lại không đi tiếp nữa, cũng không hề rời đi, “Cần rượu không?” Trong giọng nói ngọt lịm mang theo sự mời gọi câu hồn.

Nam nhân áo đen đứng dậy. Cầm lấy vò rượu bước đi. Người mặc một thân áo lục bên cạnh cũng đứng dậy, bước tới bên cạnh ma nữ, cặp mắt hoa đào hút hồn quan sát trên dưới nằng ta một lượt, khoe miệng cong lên một nụ cười, ôm lấy eo nằng ta bước đi.

Nhìn thấy mỹ nhân đã bị người ta dẫn đi, mấy kẻ đang xem náo nhiệt đều có chút thất vọng tán ra. Ở nơi này, có thể tìm được thứ rượu nguyên chất

ngon nhất, ma nữ xinh đẹp câu hồn nhất.

Đĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải đủ mạnh. Nếu không, mỹ nữ trong nháy mắt sẽ biến thành La sát ăn thịt người.

Trong căn phòng đơn sơ, trên chiếc giường bằng gỗ tạm bợ, một nữ nhân trần như nhộng cười trên người nam nhân, cái miệng nhỏ nhắn phát ra từng tiếng rên rỉ động tình.

Người đàn ông nửa dựa vào đầu giường, hai tay vịn lấy hông nàng ta, trên gương mặt tuấn tú mang theo một mảng ửng hồng, hai tròng mắt sắc bén khép lại, hơi thở cũng dần dần tăng lên.

Đứng vào khoảnh khắc cả hai đồng thời lên đến cao trào, trong miệng nữ nhân kia phát ra một tiếng thét bén nhọn, cùng lúc đó, cánh cửa vốn chẳng có tác dụng ngăn cản gì bị người ta một cước đá văng.

Vài gã thân hình cao to, bộ dạng hung ác nối đuôi nhau bước vào, trên tay cầm vũ khí dính máu, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, gã nam nhân đi đầu giật dử gằm nhẹ một tiếng, “Khổng Uyên, người dám động đến nữ nhân của ông đây, ta phải làm thịt người!”

Liếc mắt nhìn nữ nhân đang nằm trên người mình thờ dốc, Khổng Uyên nhú mày, giọng nói ôn hòa, “Ta chỉ mượn dùng một chút, đâu phải không trả, cần gì phải tức giận đến thế.”

Lúc này không riêng gì mấy gã kia không nên được tức giận, ngay cả sắc mặt của nữ nhân ngồi trên người hắn cũng trở nên cực kỳ khó coi. Mượn dùng? Nam nhân này coi nàng ta là gì?

Sau tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân, trong phòng không vọng ra bất cứ tiếng động nào nữa. Được một lúc, Khổng Uyên ưu nhả cất bước rời khỏi gian phòng kia, cánh cửa bị đập hông phát ra những tiếng kêu kẹt trong con gió lạnh, ánh trắng xuyên qua khe hở trên cửa phòng, mơ hồ có thể nhìn thấy một màu đỏ thẫm đang tràn ra đầy mặt đất.

Xuyên qua bóng tối không bao lâu, vòng qua vài nơi giết chóc, Khổng Uyên bước vào một gian phòng đơn sơ nhưng sạch sẽ hơn nhiều.

Vật bài trí duy nhất trong căn phòng này là một chiếc giường, trắng như tuyết, nhìn qua rất hợp để ngủ.

Hắn hoàn toàn không để ý đến ánh mắt lạnh lẽo của chủ nhân căn phòng, trái lại tự cởi giày cởi áo, vỗ vỗ chiếc gối đầu mềm mại, nằm lăn ra giường thoải mái rên rỉ một tiếng.

“Cút ra ngoài.” Đứng trong bóng tối bên cạnh cửa sổ, nam nhân áo đen lạnh lùng nói.

“Cái giường này không dùng thực lãng phí, không bằng để ta dùng đi.” Nó xong ngẩng đầu, nhận ra ánh mắt của nam nhân kia càng lạnh lẽo hơn, Khổng Uyên bủi môi, “Được rồi, chờ ta tỉnh ngủ rồi sẽ cút.” Nói xong quay người, sau một khắc đã tiến vào giấc mộng.

Bên trong tòa nhà hào hoa nhất nằm ở trung tâm Hắc Huyết Doanh, bốn người ngồi vây xung quanh một cái bàn, đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra, một nữ nhân bước vào.

“Có việc gì?” Một trong bốn người mở miệng hỏi.

“Cửu U đại nhân, tên Khổng Uyên kia đã giết Cốt Hồn, thuộc hạ của ngài rồi.”

“A, dùng mấy chiêu?” Trên gương mặt của Cửu U không xuất hiện bất cứ vẻ giận dữ nào, mà lại đầy hứng thú hỏi.

“Không biết, ta sợ lại gần hắn sẽ giết luôn cả ta.” Nữ nhân kia lắc đầu.

“Quả nhiên là một mầm mống tốt.” Cửu U cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Tuyết Nguyên

“Cao thủ có thể khiến Lăng Loan công chúa coi trọng, ở đây chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi, không biết là vị nào vậy?”

“Là một nữ tử, mặc một thân áo đỏ, ngay cả ta cũng không nhìn thấu nông sâu của nàng, mấy vị có ấn tượng không?”

Những người kia nghĩ ngợi cả nửa ngày, cuối cùng có một người nghĩ ra, “Người công chúa nói, có phải là nữ nhân đã đến Tuyết Oa một năm trước đúng không?” Nghĩ tới nghĩ lui, phù hợp điều kiện này cũng chỉ có nàng.

“Đôi phương có lai lịch thế nào, không ngại thì nói qua đi.” Lăng Loan thấy sắc mặt của bọn họ có chút lạ, không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Nữ nhân này gần như là đột nhiên xuất hiện, bọn ta cũng không tra được lai lịch của nàng ta. Chỉ biết là một năm trước nàng ta đến đây cùng với một nam tử, thỉnh thoảng nàng vẫn tới Tuyết Oa, còn nam tử kia từ trước tới giờ vẫn chưa từng xuất hiện.”

“Ngay cả các ngươi cũng không tra được lai lịch, người này cũng thú vị đây. Không đặc sứ, có hứng thú theo ta đi gặp nàng không?” Lăng Loan ngẩng đầu nhìn nam nhân đang dựa vào một bên uống rượu.

“Công chúa thích là được.” Không Uyên cầm chén rượu, trên gương mặt treo một nụ cười nhạt.

Hoa Liên không rời khỏi Tuyết Oa, hiếm hoi lắm mới có một lần, không việc gì phải vì mấy kẻ không liên quan mà mất hứng. Lúc này, nàng đang ngồi trong tủ lâu, trước mặt bày một bàn thức ăn ngon.

Nàng vừa mới cầm đũa, trước bàn đã có thêm mấy người, nàng hơi bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, sau đó ngừng ra bất động.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Bạn cũ

Không riêng gì nàng ngăn người, Không Uyên đứng sau lưng Lăng Loan cũng dờ ra.

“Hoa Liên?” Không Uyên ra sức mở to mắt nhìn, đáng vẻ không thể tin nổi. Hắn vẫn cho là Hoa Liên đã chết, sao nàng có thể xuất hiện ở đây?

“Không Uyên... Tại sao ngươi lại ở Ma Giới?” Nếu nói thời gian trên trời một ngày bằng một năm của nhân gian, tính ra, hắn hẳn đã phi thăng rồi. Nhưng kiểu gì hắn cũng không nên “phải” đến Ma Giới chứ.

“Chuyện này nói ra rất dài.” Không Uyên dường như nhớ đến chuyện gì đó, nụ cười trên mặt có chút âm đạm.

“Nếu đã là bằng hữu của Đặc sứ, không giới thiệu chúng ta với nhau sao?” Lăng Loan đứng một bên mỉm cười nhìn về phía Hoa Liên.

“Vị này là con gái của Cửu U Vương, Lăng Loan công chúa.” Hoa Liên nhìn Lăng Loan một cái, không đứng dậy, chỉ hơi gật đầu nhẹ, coi như chào hỏi. Lăng Loan kia trái lại rất lễ độ, vậy mà không hề để ý.

“Hai vị khó có dịp gặp lại, không bằng đến chỗ ta hàn huyên một chút, thế nào?” Lăng Loan đề nghị.

Hoa Liên do dự một chút, liếc nhìn Không Uyên, gật đầu đồng ý.

Bên trong tòa lâu các bài trí xa hoa, Không Uyên và Hoa Liên ngồi đối mặt nhau. Đối với Hoa Liên mà nói, chẳng qua chỉ là thời gian một cái chớp mắt, nhưng đối với Không Uyên, hai người bọn họ đã quá lâu rồi không gặp mặt.

“Có phải nhân gian đã xảy ra chuyện gì không, ngươi... tại sao lại thành Ma?” Nàng nhìn ra được, Không Uyên đã thay đổi rất nhiều, đằng sau nụ cười bất cần đời kia của hắn, tràn ngập cay đắng.

Câu hỏi của Hoa Liên khiến cho tâm mắt của hắn trở nên tan rã, ngay cả giọng nói cũng trở nên mơ hồ.

“Khi đó ta cho là ngươi đã chết rồi, ta tiếp nhận ngôi vị Không Tước Hoàng một ngàn năm, tiêu diệt cả Linh Lung cung. Sau đó, lại có thần tiên từ trên trời xuống, lúc ấy ta đang đánh nhau với Phong Biệt Tinh ở cấm địa của Ma Môn, bọn chúng không tìm được ta, giận chó đánh mèo đuổi giết người của Không Gia Trại, bao gồm cả Phượng Vũ. Chờ ta thoát ra khỏi nơi đó, ngay cả thi thể cũng đã không thấy.”

Không Uyên cười thầm một tiếng rồi tiếp, “Sau đó ta thành Ma.”

Hắn sinh ra trong cơ thể đã có Ma loại, nhiệm trọng có thể bình an vô sự mà dựa vào chuỗi Phật châu Ân Mạc đưa cho, vốn thành tiên rồi, độ Thiên Kiếp xong là có thể loại trừ hoàn toàn Ma loại, kết quả Phượng Vũ vừa chết, Ma loại cũng không thể áp chế nổi nữa, khiến hắn sa ngã vào Ma đạo.

Hoa Liên trầm mặc, không biết nên nói sao mới an ủi được hắn. Tất cả những chuyện này, lại còn vì nàng mà ra.

Thấy vẻ đau lòng trên gương mặt nàng, Không Uyên cười cười nheo nheo mặt nàng.

“Tiểu Hoa Hoa, đừng mang về mặt này, ta không phải vẫn còn sống hay sao.” Chỉ cần còn sống thì vẫn còn hy vọng báo thù, đây là lý do để hân kiên trì tiếp tục sống.

Cái chết của Phương Vũ, hân chưa từng oán hận Hoa Liên, chỉ hận mình lúc trước tại sao lại để nàng lại một mình. Nàng đã đi rất nhiều năm rồi, mỗi lần muốn gặp nàng, cũng chỉ có thể ở trong giấc mộng tự mình dựng lên.

Chỉ có ở đó, nàng mới còn sống, mới còn có thể cười với hân. Còn nhào vào người hân, dùng giọng nói mà cả Không Gia trại đều có thể nghe thấy mà reo lên, nàng có thai rồi.

Nhìn nụ cười trên mặt hân, trái tim Hoa Liên chợt phỉếm đau, nàng chưa từng nghĩ tới, Không Uyên không cầu nệ tùy tính, chưa từng biết phiền não mà nàng quen, lại biến thành đáng về này.

Từ trên người hân, nàng chỉ có thể nhìn thấy nỗi tuyệt vọng.

“Đừng nói chuyện của ta nữa, ngươi thế nào rồi? Khi ấy nhân gian đều đồn là ngươi đã chết, ta vốn không tin, sau khi thành Yêu Hoàng, ta đi tìm Kiến Tuệ hòa thượng, chính miệng ông ta chứng thực.”

“Cũng coi như đã chết rồi đi, lúc đó ta bị Ân Mạc đưa xuống Địa Phủ, ở đó độ kiếp thành tiên.”

“Thành tiên?” Không Uyên ngăn ra.

“Ừ... Ân Mạc vốn là Phật, nhưng giờ sa vào Ma đạo, ta liền theo hân đến.” Không Uyên bị tin tức này của nàng làm cho cả kinh sửng sờ. Ân Mạc luôn khiến cho người ta cảm thấy thật thần bí, hân biết người này bất phàm, không ngờ lại là Phật. Có điều, thành Ma cũng hợp với tính cách kia của hân.

“Hân có đối tốt với ngươi không?”

“Có, tốt lắm.” Nghĩ đến cái người đang ngủ không ngừng như gấu ngủ đông trong nhà, trên mặt Hoa Liên không khỏi dâng lên một nụ cười. Không Uyên gật đầu một cái, trong lòng nghĩ đến người bạn tốt kia của mình. Xem ra hân không có chút hy vọng nào rồi. Có điều, chuyện đó, hân hân đã sớm hiểu rõ trong lòng.

Hai người mặc dù nhiều năm không gặp mặt, nhưng thứ gọi là tình cảm, một khi đã có sẽ khó mà thay đổi. Cho nên hai người hàn huyên đến tận đêm khuya, Hoa Liên mới đứng dậy rồi đi.

Vốn Không Uyên muốn giữ nàng ở lại qua đêm, có điều ngại nhà nàng còn nuôi một thứ nguy hiểm lòng dạ hẹp hòi, đành phải không tình nguyện mà tiễn Hoa Liên về.

Sau khi Hoa Liên đi rồi, Lăng Loan tươi cười bước vào phòng. “Công chúa có việc gì không?” Thấy Lăng Loan tới, Không Uyên có chút bất đắc dĩ trong lòng. Nữ nhân này thực đúng là không buông tha cho bất cứ cơ hội nào, có điều đáng tiếc, lần này vô luận cách nào nàng ta cũng không thể đạt được mục đích.

“Vị bằng hữu kia của bằng hữu tu vi bất phàm đấy.” Lăng Loan bước tới trước mặt Không Uyên ngồi xuống.

“Nếu công chúa muốn chiêu mộ nàng thì nên từ bỏ đi, nàng khác ta.” Nếu chỉ có mình Hoa Liên, có lẽ còn có khả năng, có điều cộng thêm một Ân Mạc thì hoàn toàn không thể.

Nghĩ kiểu gì cũng thấy người kia sẽ không chịu cúi mình trước kẻ khác. Hơn nữa tu vi của Hoa Liên đã cao hơn cả hân, Ân Mạc có khả năng còn cao hơn nữa.

“Không thử thì làm sao biết là không thể, nếu Đặc sứ có thể chiêu mộ nàng đến dưới trướng phụ thân, hân phụ thân nhất định sẽ rất cao hứng, nói không chừng sẽ giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện đó.” Trong lời nói của Lăng Loan mang theo vài phần dẫn dụ.

Nàng ta biết Không Uyên muốn báo thù, cho nên mới phải đi theo cha mình, mặc dù vậy, người này vẫn không dễ khống chế. Nhìn ra được, hân rất coi trọng Hoa Liên, nếu kéo được nàng đến dưới trướng phụ thân thì càng đảm bảo hơn. Huống chi thực lực của Hoa Liên đích xác là khiến cho người ta đổ mắt.

“Nếu công chúa muốn thử thì cứ việc đi cũng không sao, chuyện này, ta sẽ không quản.” Không Uyên lắc đầu, biết nữ nhân này không chịu đã kích thì sẽ không dễ dàng buông tha.

“Thật đáng tiếc.” Công chúa Lăng Loan đứng dậy, “Đặc sứ cũng biết tính tình của phụ thân rồi, ngươi như thế này, sợ là rất khó khiến phụ thân yên tâm.”

“Đa tạ công chúa đã nhắc nhở, không tiễn.” Không Uyên nhìn bóng lưng của nàng ta, không khỏi cười lạnh trong lòng. Cứu U Vương đối với bất cứ kẻ nào cũng không thể yên tâm thực sự, giữa bọn họ chỉ có lợi dụng mà thôi. Sau khi rời khỏi Tuyết Oa, Hoa Liên thừa dịp bóng đêm quay về nhà, vừa mới vào cửa đã bị người nào đó ôm eo, áp lên bức tường lạnh như băng.

“Trễ vậy mới về.” Hai người dính vào nhau, Ân Mạc thì thăm bên tai nàng, thanh âm khàn khàn chui vào trong lỗ tai khiến cho người ta nhũn hết cả người.

“Ta đã gặp Không Uyên.”

“Sao? Hẳn thành Ma rồi?”

“Ừ, hẳn nói đã từng có Tiên nhân hạ giới giết hết mọi người trong Không Gia Trại, cả Tiểu Phượng Vũ nữa, là người của Long Vương Thái tử đứng không?” Lúc Không Uyên kể cho nàng, nàng đã đoán được đại khái ai là kẻ cầm đầu. Không đối phó được nàng, liền hạ thủ với bạn bè của nàng, loại thù đoạn này đối với gã mà nói, hẳn là rất bình thường.

“Khả năng rất lớn, nàng muốn báo thù thay cho hắn?” Mặc dù hắn không thích toàn bộ mọi nam nhân đến gần Hoa Liên, nhưng Không Uyên có thể coi là bằng hữu tốt nhất của nàng, lấy tính tình của nàng, không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra được.

“Hắn nhất định sẽ phải trả giá đắt.” Hai tay vòng qua cổ Ân Mặc, bị hắn ôm thẳng lên giường, trong ánh mắt Hoa Liên vẫn lóe ra từng luồng hàn quang. Long Vương Thái tử gần như chưa xung đột ngay trước mặt với nàng bao giờ, nhưng ngấm ngầm động tay động chân thì rất nhiều lần.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại hắn.” Trong bóng tối, Ân Mặc ôm nàng nằm trên giường. Chuyện ở Tiên Giới vẫn còn chưa kết thúc, bọn họ sớm muộn cũng phải đối mặt. Đến đây, chẳng qua là để có chút thời gian thả lỏng.

Sáng hôm sau, Hoa Liên còn chưa mở mắt, ngoài cửa đã vọng đến tiếng gõ cửa, nàng ưm một tiếng, trở mình vui mặt trong chăn. Đến bãi phòng nàng trừ Không Uyên ra cũng chẳng có ai khác, vấn đề là bao nhiêu năm như vậy rồi, tại sao Không Uyên lại càng ngày càng chịu khó vậy, trước kia hẳn có dậy sớm như vậy bao giờ đâu.

“Đừng lộn xộn, đi mở cửa đi.” Mới vừa xoay người để lộ ra nửa bờ vai trần, cảm giác mềm mại bên trên khiến cho thân thể nàng khẽ run lên, vội vàng túm chăn lại.

“Không phải khách, không cần để ý.” Mặc dù chăn đã bị túm đi hết, nhưng tư thế nằm nghiêng của Ân Mặc vẫn ưu nhã như trước, giống như thể người đang trần như nhộng là kẻ khác vậy. Thấy không ai ra mở cửa, tiếng gõ cửa cứ được một lúc lại vang lên. Gương mặt nhỏ nhắn của Hoa Liên ló ra từ trong chăn, trừng mắt nhìn Ân Mặc một cái, Ân Mặc bất đắc dĩ, đành đứng dậy. Vung tay, một bộ quần áo đã chỉnh tề mặc trên người. Cửa được người ta mở ra từ bên trong, trên mặt Lăng Loan vừa hay nở nụ cười, mới ngẩng đầu đã đối diện với cặp mắt của Ân Mặc.

“Người là ai?” Quét mắt ra ngoài cửa, không thấy Không Uyên, Ân Mặc nhướn mày, mở miệng hỏi.

Lăng Loan quét sát Ân Mặc trên dưới một lượt, thấy tu vi của hắn cũng không cao, trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ, lễ độ mỉm cười với hắn.

“Chào công tử, ta tên Lăng Loan, ta là đến tìm cô nương Hoa Liên, nàng không có ở đây sao?”

“Nàng bây giờ... không tiện gặp người lạ.”

Sóng mắt Lăng Loan lưu chuyển.

“Không biết công tử và cô nương Hoa Liên có quan hệ thế nào?”

“Chuyện này có liên quan gì đến ngươi sao?” Ân Mặc tựa vào cửa, tư thái lười biếng mà tùy ý.

Nụ cười trên mặt Lăng Loan có chút cứng đờ, ở Ma Giới, chưa từng có nam nhân nào dám nói chuyện với nàng ta như vậy.

“Nếu công tử không muốn nói cũng không sao, ta chỉ muốn mời cô nương Hoa Liên vào phủ một chuyến mà thôi.” Mặc dù dáng dấp của Ân Mặc không tệ, nhưng thân tu vi này của hắn thực chẳng ra cái dạng gì, vì thế Lăng Loan cũng chẳng đặt trong lòng. Ở Ma Giới, ma nữ cũng có thú vui nuôi nam sủng, cho nên chỉ mới nhìn mặt, Lăng Loan cũng đã xác định thân phận của Ân Mặc.

“Ta cũng đã nói rồi, giờ nàng không tiện gặp người lạ.”

“Không sao, ta có thể chờ.” Lăng Loan tốt tính đáp.

“Vậy thì tránh xa một chút, ta không quen có người đứng ngoài nghe.” Nói xong Ân Mặc chẳng hề thương hương tiếc ngọc chút nào, đóng sập cửa lại. Lăng Loan đứng ngoài cửa mà nghiêng răng nghiêng lợi, đứng được một lúc, bên trong lại vọng ra những tiếng động ái muội như có như không, khiến sắc mặt nàng ta trở nên đen sì.

“Tình yêu à, thoải mái không?”

“Ừm, nhẹ một chút, chàng muốn bóp chết ta à...”

“Sao có thể, không bằng chúng ta đổi cách chết đi, ta bảo đảm nàng sẽ thích.” Ân Mặc dán vào vành tai Hoa Liên cười nói.

“Biến!”

Chương 171: Không bằng không gặp

Lăng Loan đứng ở ngoài một ngày trời vẫn không thấy được mặt mũi Hoa Liên, ôm một bụng lửa giận quay về Tuyết Oa. Đại khái là bị kích thích không nhỏ, tìm thẳng tới Không Uyên.

Không Uyên đang nằm trên nhuyễn tháp, được một đám nữ tử diễm lệ vây quanh, nhìn thấy vẻ mặt của Lăng Loan, khóe miệng hần nhướn lên, nâng cao chén rượu trong tay, “Công chúa Lăng Loan có muốn uống một chén không?”

“Không cần!” Lăng Loan nghiêng răng hung tợn đáp.

“Vậy công chúa tìm ta có việc gì sao?”

Thấy đáng vẻ và lơ phất phơ của Không Uyên, cơn tức trong lòng Lăng Loan lại càng lớn, giọng nói không nhịn được cũng to hơn, “Không Đặc sứ, phụ thân phái ngươi đến đây không phải là để uống rượu!”

“Ta biết chứ, trừ uống rượu ra, ta còn làm chuyện khác nữa kia mà.” Nói xong, Không Uyên vươn tay ôm lấy nữ tử bên cạnh hôn chụt một cái.

“Ngươi...” Lăng Loan bị hần làm cho tức đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hít một hơi thật dài, cố gắng bình ổn lửa giận trong lòng rồi mới nói tiếp, “Ta sẽ báo cáo tất cả mọi chuyện ở đây với phụ thân, hy vọng chờ đến khi ông ấy tới đây rồi, ngươi còn có chuyện để nói.”

“Không tiễn.” Không Uyên khoát tay với nàng ta.

Lăng Loan đi rồi, Không Uyên cho tất cả lui ra ngoài, ngồi trên nhuyễn tháp nốc từng chén từng chén. Cửu U Vương có tới hay không hần không quan tâm, bất kể Lăng Loan có nói gì, ông ta cũng chẳng thể vì vài câu nói mà làm gì hần.

Hần đang suy nghĩ xem có nên nói cho Phong Biệt Tinh biết chuyện Hoa Liên còn sống hay không. Hai người họ mấy năm nay gần như lúc nào cũng ở bên nhau, hần ít nhiều cũng hiểu được tình cảm của người kia dành cho Hoa Liên, nếu hần biết, có nóng đầu lên rồi gây ra chuyện gì hay không đây.

Sau khi Lăng Loan rời khỏi Tuyết Oa, số lần Hoa Liên đến Tuyết Oa cũng trở nên nhiều hơn, Ân Mặc mặc dù không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể thỉnh thoảng phá hoại cuộc hẹn của hai người.

Mỗi lần thành công giữ được Hoa Liên ở lại, hần đều cảm thấy phi thường thỏa mãn, tin là tình yêu của hần cũng muốn như vậy.

“Bảo bối...” Nụ hôn ấm nóng ẩm ướt trượt từ tấm lưng trần trắng như tuyết, chuyển qua đóa hồng liên xinh đẹp bên hông. Nằm lý trên giường, Hoa Liên hừ cũng không hừ lấy một tiếng, cả người tựa như một tấm gỗ vậy.

“Tình yêu à, nàng bắt mặn với ta hay sao?” Trêu chọc thật lâu mà đối phương chẳng phát ra thanh âm nào, Ân Mặc không tiếp tục nữa, cả người đè lên người nàng, cắn cắn vành tai nàng hỏi.

“Chàng nói xem?” Hoa Liên nhả khăn trải giường đang cắn trong miệng ra, hung tợn quay đầu lại nhìn hần, trong mắt hừng hực lửa giận. Nếu không phải tình cảnh trước mắt quá mức mập mờ, còn tưởng là hai người có thâm thù đại hận gì nữa kia.

“Tiết trời lạnh như vậy, ở nhà vẫn hơn mà, ta sẽ phụ trách làm ấm cho nàng.” Nói chưa được đôi câu đã có điểm biến chất.

“Làm ơn đi... Không Uyên nói muốn giới thiệu một người quan trọng cho ta.”

“Không cho đi, không ai quan trọng bằng ta hết!” Ân Mặc cúi đầu cắn một cái lên bả vai tròn láng của nàng.

“Rời rồi rồi, chàng quan trọng nhất.” Hoa Liên nằm trên giường, kiên nhẫn dỗ dành nói, “Ta bảo đảm chỉ đi một chút rồi sẽ quay lại ngay, có được không?”

“Lần trước nàng cũng nói vậy, kết quả một đi không trở lại.” Không nói thì thôi, nhắc đến Ân Mặc lại càng tức hơn. Nếu không phải là vì không muốn chọc giận nàng, hần đã sớm diệt tên Không Uyên kia!

Hoa Liên bắt đầu dĩ trợn trừng mắt, nàng đi chưa đến nửa ngày đã về rồi, vậy mà gọi là một đi không trở lại sao? Người này đúng là không thể nói lý.

Đại khái cảm thấy sắc mặt Hoa Liên không ổn, Ân Mặc do dự một chút, “Thế thì ta phải đi với nàng.”

“Không phải chàng muốn ở nhà ngủ sao?”

“Lát nữa về nàng ngủ cùng ta.”

“Được rồi...”

Từ khi theo Ân Mạc đến nơi này, đây là lần đầu tiên bọn họ cùng nhau ra ngoài, hứng trí của Ân Mạc cũng không cao, ngoan ngoãn đi theo sau Hoa Liên.

Sau khi tiến vào Tuyết Oa, lập tức có người tiến lên đón, “Cô nương, Đặc sứ đang chờ ngài.” Tuy nói thì nói với Hoa Liên nhưng người thì lại quan sát Ân Mạc đứng bên người nàng.

Trong lòng lại có chút nghi hoặc, người ở đây đều biết quan hệ của Không Uyên và Hoa Liên không bình thường, hôm nay nàng dẫn người đàn ông này tới là có ý gì?

Bất quá lời này hẳn chắc chắn sẽ không nói ra, chỉ có thể nén một bụng nghi ngờ dẫn hai người đi tìm Không Uyên.

Không Uyên ngồi trong Lạc Tuyết các, hiếm khi bên cạnh hẳn không có rượu cũng không có nữ nhân, không phải là không muốn, mà là người đối diện có rất nhiều tật xấu, tính khí lại còn khó chịu, để phòng ngừa hẳn lật thủ tồi hoa, hẳn cũng chẳng biết làm gì khác hơn là đành phải khiêm tốn một chút.

“Người tìm ta làm gì?” Phong Biệt Tinh thẳng lưng ngồi đối diện với Không Uyên, nếu không phải nghe hẳn nói chuyện, còn tưởng đó là một con rối, ngay cả nét mặt cũng không thay đổi.

“Nhớ người ấy mà.”

“Đừng nói nhảm.” Phong Biệt Tinh ngẩng đầu tròn mắt nhìn hẳn một cái, hẳn đang ở trên chiến trường thì nhận được tin của Không Uyên, chỉ có một câu, cứu mạng. Kết quả sau khi đến, phát hiện hẳn chẳng gãy tay cũng chẳng mất chân, chỉ thiếu ăn đòn mà thôi.

“Ai da, ta thực sự rất nhớ người mà, người không ở đây ta mất ăn mất ngủ, chẳng lẽ người không thể?”

“... Không hề.” Phong Biệt Tinh nhìn chằm chằm hẳn một lúc lâu, lạnh lùng nhả ra hai chữ.

Không Uyên đập đầu vào bàn, ra vẻ vô cùng bị đá kích. Có điều mấy năm nay hẳn cũng đã quen rồi, cứ coi như không nghe thấy gì là được.

“Nói thật, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với người.” Nói linh tinh cả nửa ngày, Không Uyên mới bắt đầu vào chuyện chính.

“Nói.”

“Ta đã gặp Hoa Liên.”

Phong Biệt Tinh ngẩng đầu, mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ, nhưng không hề mở miệng nói chuyện, hẳn biết Không Uyên còn chưa nói hết lời.

“Một lát nữa nàng sẽ đến đây, ta chỉ nói trước với người một tiếng thôi.”

“Nàng chưa chết?” Một lúc lâu sau, Phong Biệt Tinh mới mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo nỗi kích động khó có thể đè nén.

“Chưa chết.”

“Chưa chết là tốt rồi.” Nói xong đứng dậy xoay người đi.

“Này... người làm gì vậy?” Thấy hẳn định đi, Không Uyên vươn tay kéo hẳn lại. Hẳn đã chuẩn bị sẵn năm cái khăn tay cho tên này lau nước mắt rồi, sao phản ứng của Phong Biệt Tinh không giống những gì hẳn nghĩ vậy.

Phong Biệt Tinh dừng lại một chút, “Biết nàng còn sống là được rồi.” Thực ra thì, không phải là không muốn gặp nàng, chỉ có điều trong lòng hẳn biết rõ, cho dù có gặp thì quan hệ giữa họ cũng không có gì thay đổi, đã vậy, cần gì phải chấp nhứt gặp một lần làm gì.

Cõi đời này, đáng sợ nhất không phải là yêu, mà là yêu phải người không yêu mình. Con người Hoa Liên, có lúc rất dễ mềm lòng, có lúc lại máu lạnh đến đáng sợ.

“Phong Biệt Tinh, người có phải đàn ông không hả!” Không Uyên thực sự là bị hẳn làm cho tức đến mức không biết nói gì cho phải, trong đầu tên này rôt cuộc chứa cái gì, người bình thường hẳn là không phản ứng như hẳn mới đúng.

Phong Biệt Tinh quay đầu nhìn hẳn, ánh mắt bí hiểm, nhìn mà khiến Không Uyên phát lạnh cả người, bất đắc dĩ đành phải buông tay ra, “Thôi người biến nhanh đi, cứ coi như ta xen vào việc của người khác.”

“Không Uyên.” Lúc này, Phong Biệt Tinh không đi mà lại xoay người lại.

“Gì chứ?” Không Uyên tức giận hừ một tiếng nói.

“Những thứ qua đi đã thành quá khứ rồi, cũng đến lúc phải buông tay.” Lời này, không biết là hẳn nói cho bản thân nghe, hay là nói cho Không Uyên

nghe, hai người trong phút chốc đều trầm mặc không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Gật đầu chào hỏi

“Mời cô nương, Đặc sứ đang ở bên trong.” Người dẫn đường đưa nàng đến dưới Lạc Tuyết Các thì lui đi. Nơi này là chỗ ở của Không Uyên, Hoa Liên trái lại rất quen thuộc.

Đi đến gian phòng vẫn hay tới mọi khi, còn chưa bước vào đã thấy có người bước ra từ bên trong.

Hai người đi từ hai phía đối diện, đều sững sốt.

“Phong Biệt Tinh?” Từ miệng Không Uyên nàng cũng biết được quan hệ giữa hai người không tệ, có điều khi gặp lại, vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Phong Biệt Tinh dừng bước, gật đầu với nàng, “Đã lâu không gặp.”

“Ách...”

“Nàng vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn.”

“Vậy thì tốt.” Phong Biệt Tinh mỉm cười, cất bước rồi đi. Giữa hai người, không có sự vui mừng gặp lại khi xa cách, chỉ gật đầu chào nhau giống như những kẻ tha hương vô tình gặp gỡ, hỏi thăm nhau, sau đó nói tạm biệt.

Khi lướt qua Ân Mạc, bước chân của Phong Biệt Tinh chậm lại, quay đầu nhìn hắn một cái. Hai người không ai nói gì, tầm mắt nhanh chóng di chuyển. Giữa họ, cho tới giờ chưa từng có thắng thua, bởi vì hắn chưa bao giờ tham gia vào chiến trường tình cảm đó.

Hoa Liên bước vào phòng, thấy Không Uyên bất đắc dĩ ngồi ở một bên, “Người định gọi ta đến để gặp hắn?”

“Dĩ nhiên là... không phải rồi.” Nhìn thấy đằng sau Hoa Liên còn có thêm một người nữa, Không Uyên vội vàng sửa miệng. Cũng may Ân Mạc không hề để ý, dĩ nhiên, đó chỉ là mặt ngoài. Về phần trong lòng hắn nghĩ thế nào, chờ sau khi về Hoa Liên nhất định sẽ biết.

“Nhìn qua hắn cũng không đến nỗi tệ.” Hoa Liên có chút cảm khái, Phong Biệt Tinh và Không Uyên cũng có thể coi là thiên tài hiếm thấy, nàng phi thăng mới được một khoảng thời gian như vậy mà họ đã đứng ở hàng Ma Quân, có thể tưởng tượng được cả hai đã phải trả giá bao nhiêu.

“Đúng vậy.” Hắn là không tệ đi, Không Uyên không khỏi trầm nghĩ trong lòng. Mấy năm nay, Phong Biệt Tinh vẫn canh cánh chuyện phụ thân hắn bỏ mặc Hoa Liên khi đó, hắn cảm thấy, nếu không phải phụ thân hắn làm vậy, Hoa Liên cũng sẽ không chết.

Giờ biết nàng vẫn còn sống, những tâm sự đó hắn cũng đến lúc buông lơi. Nhưng hắn thì sao, rốt cuộc đến khi nào mới có thể thực sự buông tha?

Ân Mạc khi ở ngoài thì bình thường hơn lúc ở nhà rất nhiều, lúc nào cũng mỉm cười, nói chuyện từ tốn, khiêm nhường như cây đón gió xuân, nếu trước mặt là người lạ, nhất định sẽ bị hấn mê hoặc. Nhưng thời gian Không Uyên quen biết hắn cũng không ngắn, sớm đã biết hắn là hạng người gì, lần nào mở miệng cũng phải cân nhắc nửa ngày trời, sợ mình nói sai câu gì đó.

Một bữa cơm, thực sự là hao tâm tổn trí.

Ăn uống no nê xong, Không Uyên cũng không dám giữ hai người lại lâu, ai biết Ân Mạc có dỡ luôn cái nhà này của hắn hay không. Dỡ nhà là còn may, nếu đập luôn cả người thì quá xui xẻo.

Ân Mạc hiển nhiên vô cùng tán thưởng sự thức thời của Không Uyên, nụ cười trên mặt không khỏi rạng rỡ hơn mấy phần.

“Đặc sứ.” Không đợi Không Uyên đứng dậy tiễn người, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Chuyện gì?”

“Vương và công chúa Lăng Loan đã vào thành, mời ngài đi nghênh đón.”

Không Uyên vừa nghe vậy đã lập tức đứng lên, cau mày, phải mấy năm nữa Đại chiến Tiên Ma mới kết thúc, theo lý, Cửu U Vương phải canh giữ ở

trên chiến trường mới đúng, sao đột nhiên lại tới đây? Chẳng lẽ Lăng Loan đã nói gì với ông ta?

“Chờ một chút, ta đi ngay đây.” Đợi người bên ngoài đi rồi, Không Uyên hơi áy náy cười với Ân Mặc một tiếng, “Xin lỗi, xem ra không tiện hai người được rồi.”

“Không sao.” Ân Mặc nghiêng người để hần đi trước, hai người bọn họ chậm rãi đi đằng sau.

Mới vừa tiến vào Tuyết Oa, bước chân Cửu U Vương đã dừng lại, sắc mặt có chút nặng nề.

“Phụ thân, sao vậy?” Lăng Loan đi bên cạnh mở miệng hỏi.

“Ở đây có một Ma Đế có thực lực không hề kém hơn ta, không phải chứ...”

Lăng Loan vừa nghe vậy đã nghĩ đến Hoa Liên, có điều lại nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ này. Theo ý tứ trong lời nói của Không Uyên thì Hoa Liên chính là bạn tốt của hần ở nhân gian, tuổi cũng không lớn. Cho dù nàng ta vừa ra đời đã bắt đầu tu luyện cũng không thể đạt đến cảnh giới Ma Đế được, chẳng lẽ trong khoảng thời gian mình không ở đây đã có người đột phá?

Tính ra, cách khoảng mười năm, Ma Giới đều xuất hiện không ít Ma Đế, có điều sống sót được lại rất ít. Bọn họ cứ chết đi như vậy, cho nên có xuất hiện thêm một Ma Đế cũng không có gì khiến người ta kinh ngạc.

Có điều Cửu U Vương lại thuộc loại Ma Đế lâu năm, thực lực cũng là số một số hai trong đám Ma Đế, giờ ông ta nói thực lực của người họ tương đương với ông ta, vậy thì đủ để người ta kinh ngạc.

“Phụ thân, con lập tức phái người đi thăm dò.”

“Không cần, ta sẽ tự mình đi gặp hần.” Cặp mắt của Cửu U Vương nheo lại, trực tiếp biến mất.

Hoa Liên và Ân Mặc đang đi trên đường, trước mặt đột nhiên xuất hiện một người, vừa nhìn thấy người đó, bàn tay của nàng lập tức bùng lên một ngọn lửa.

“Hần là Ma Đế?” Hoa Liên nhỏ giọng hỏi Ân Mặc đang đứng bên cạnh.

“Ừ... Cửu U.” Ân Mặc vòng tay ôm lấy eo Hoa Liên, không hề có chút căng thẳng nào, cười như không cười nhìn Cửu U Vương.

“Sát Sinh Phật?” Cửu U Vương tròn tròn hai mắt, chân thành hy vọng là trước mắt mình xuất hiện ảo giác. Nhưng không như mong muốn, người trước mắt vẫn còn sống.

“Lâu quá rồi nhỉ.”

“Ngươi, ngươi làm sao mà sống được?” Ông ta nhớ rõ một đao kia của mình đã chém người thành hai nửa, ngay cả thần hồn cũng bẻ nát, xác chết vùng dậy cũng không thể như hần được.

“Đây là bí mật, sao có thể tùy tiện nói cho ngươi biết được chứ.”

Cửu U Vương cười gằn một tiếng, nâng đao chém lại, “Hà, lá gan của ngươi không nhỏ, dám chạy đến tận Ma Giới.”

Khóe miệng của Ân Mặc nhếch lên, tay vừa nhấc, một luồng ma khí màu đen hóa thành khiên chắn cản thanh đao lại. Sau đó trên tấm khiên chồi ra một nắm đấm to bằng cái chậu rửa mặt, tung về phía mặt Cửu U Vương.

Tốc độ giao thủ của hai người cực nhanh, trừ Hoa Liên ra, những người xung quanh căn bản không nhìn rõ được gì, chờ đến lúc hai người dừng lại, bọn họ phát hiện ra màu sắc hóc mắt bên phải của Cửu U Vương vĩ đại đã xảy ra biến hóa kỳ dị.

“Ngươi, ngươi không phải là Phật sao?” Bị đánh một quyền, mặc dù không nặng, nhưng đã kích tâm lý rất nghiêm trọng.

“Phật? Ngươi có chứng cứ không?”

Cửu U Vương nhìn chằm chằm Ân Mặc đối diện, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Giờ ông ta thực sự hoài nghi, Ân Mặc thực ra là do Ma Giới phái đến nằm vùng ở Phật Giới, có điều nhớ tới mấy gã Ma Đế đã chết trong tay hần, Cửu U đành cố gắng quăng ý niệm này ra ngoài.

“Ngươi thành ma rồi?” Không cần biết Ân Mặc tại sao lại biến thành bộ dạng này, hần nhất định đã thành ma không thể nghi ngờ. Có điều đối với ông ta mà nói, thực sự không thể tính là tin tốt.

Khi hần còn ở Phật Giới, bọn họ chỉ có thể gặp nhau mỗi lần Tiên Ma Đại chiến, giờ hần tới Ma Giới, nếu ngày nào đó nổi điên lên, vậy không phải mình sẽ càng nguy hiểm hay sao, càng nghĩ sắc mặt của Cửu U Vương lại càng khó coi.

“Rõ ràng.”

“Đây là địa bàn của ta.”

“A? Ngươi đang muốn đuổi ta đi?” Nụ cười của Ân Mạc có thêm mấy phần nguy hiểm.

“Ta có thể giao nơi này cho ngươi.”

Ân Mạc vẫn mỉm cười, không tỏ vẻ gì.

“Hoặc là ngươi có thể nói ta biết, ngươi muốn nơi nào?” Ma từ trước đến nay đều rất thực tế, dĩ nhiên cũng thức thời, cho nên thực ra hắn vẫn rất thường thức Cửu U Vương.

Ân Mạc gãi gãi cằm, “Ta muốn đất Phong Thiện.”

“Chỗ đó không thể.” Cửu U Vương không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt thẳng thừng.

“Ngươi xác định sẽ không suy tính thêm một chút?” Hoa Liên có thể xác định, câu này trăm phần trăm là uy hiếp, mặc dù về mặt hắn không mang chút đe dọa nào.

“... Ta phải về thương lượng với bọn họ một chút.” Cửu U Vương xuống nước theo, lời thốt khỏi mồm xong ông ta mới thấy hối hận vì đã cự tuyệt quá dứt khoát. Đất Phong Thiện mặc dù thần bí, hơn nữa đến giờ bọn họ đều không thể tiến vào, nhưng như vậy không có nghĩa là hắn có thể đi vào, đưa cho hắn thực ra cũng không có gì đáng ngại.

“Hy vọng các ngươi sẽ thành đạt nhất trí, nếu không Ma Giới chắc đành phải mất thêm hai Ma Đế nữa.”

Cửu U Vương cầm nín, bốn đánh một, bọn họ chết mất hai, đối phương lại không mất lấy một sợi tóc, ông ta không hề muốn đánh tiếp một chút nào, có trời mới biết kẻ bị chết lần sau có phải mình hay không.

Ân Mạc ôm Hoa Liên đi về phía cửa ra, vừa hay gặp Lăng Loan đang dẫn người đi về phía này, thấy hai người bọn họ, bước chân của Lăng Loan chững lại một chút rồi vội vàng đi về phía Cửu U Vương.

“Phụ thân, cha tìm được người kia rồi sao?”

“Ừ.”

Lăng Loan nhìn theo tầm mắt của Cửu U Vương, không biết là ông ta đang nhìn Hoa Liên hay là nam nhân bên cạnh nàng, “Người cha nói không phải là...”

“Sát Sinh Phật.”

Lăng Loan cả kinh trong lòng, cái tên Sát Sinh Phật này như sấm dội bên tai, gần như sau mỗi lần Đại chiến Tiên Ma, trong vòng mười năm tiếp theo cha nàng đều thường xuyên nhắc tới cái tên này, cái kiểu mỗi lần nhắc đến đều nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể rút gân lột da.

Hơn nữa có một chuyện nàng có thể xác định, Sát Sinh Phật tuyệt đối không phải nữ tử. Cho nên, người đàn ông bên cạnh Hoa Liên kia, thực ra chính là Sát Sinh Phật còn mạnh hơn cả phụ thân mình?

Lăng Loan cảm thấy nhịp tim của mình dần trở nên nhanh hơn, một thứ cảm giác kỳ dị dấy lên từ đáy lòng, không biết là sợ hãi hay là cảm giác nào khác.

“Hắn... đến đây làm gì?”

“Không biết.”

“Phụ thân, người có biết nữ nhân bên cạnh hắn không?”

“Chưa từng gặp qua, tên là gì?” Mới vừa nãy chỉ lo đề ý Ân Mạc, ông ta căn bản đã quên bên cạnh Ân Mạc còn có một nữ nhân.

“Nàng tên Hoa Liên, là bạn tốt của Không Uyên.”

Nghe đến cái tên này, Cửu U Vương đột nhiên cảm thấy nhức đầu, hơn nữa còn có chút đau dạ dày. Ông ta thực hối hận vì đã quay lại đây, nếu không gặp bọn họ, có lẽ tâm trạng của mình đã khá hơn một chút.

“Phụ thân?” Lăng Loan thấy sắc mặt hắn càng thêm khó coi, không khỏi có chút nghi ngờ, chẳng lẽ phụ thân còn biết cả Hoa Liên?

“Nếu như ta nhớ không nhầm, thì nàng chính là Tiên Đế mới lên của Tiên Giới.” Kể từ khi Hoa Liên tranh chấp với tứ đại Tiên Đế ở thành Bất Khuất, danh tiếng của nàng đã bắt đầu truyền ra ngoài. Mà chuyện giữa nàng và Sát Sinh Phật lại càng trở thành tin tức bất quá mới nhất. Quan hệ của Tiên Đế mới với bốn vị Tiên Đế khác không được hòa hợp, lúc nghe tin đó, Cửu U Vương tuyệt đối là có chút vui sướng khi người gặp họa, có điều bây giờ, ông ta còn muốn khóc hơn.

Nàng ta đang yên lành lại không làm Tiên Đế, chạy tới Ma Giới để làm cái gì?!!!

“Tiên Đế tại sao lại xuất hiện ở đây?” Đáp án này hiển nhiên khiến cho Lăng Loan kinh sợ không ít.

Cửu U Vương lại bắt đầu im lặng, căn cứ vào những chuyện nghe được trên chiến trường, bọn họ đại khái là bỏ trốn đến Ma Giới rồi... Đáng chết, đây thực sự không phải là tin tốt lành.

Ma Đế ở Ma Giới từ xưa đến nay vẫn tính toán lẫn nhau, cho dù ở trên chiến trường cũng nung nấu ý định giết chết đối phương, nhưng giờ ở Ma Giới lại có một cặp tình nhân có thực lực tương đương với Ma Đế, nếu ngày nào đó bọn họ động kinh lên muốn thống trị Ma Giới, thì ngày ấy thực khó mà sống nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Sự thay đổi của Tạo Hóa

“Đất Phong Thiện là nơi nào?” Đi đến cửa nhà, Hoa Liên mới hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Một nơi không nên thuộc về Ma Giới.” Ân Mạc thâm trầm trả lời.

“Cụ thể chút đi.”

“Một mảnh đất.”

Hoa Liên mỉm cười. Xoay người vào nhà. Rầm. Sập cửa lại. Ân Mạc dính vào cửa gãi gãi mũi, aizz, nhớ năm đó khi nhìn thấy ông cụ thường xuyên bị nhốt ở ngoài cửa, hắn đã sung sướng khi người khác gặp họa biết bao, giờ cuối cùng cũng đến lượt mình, cảm giác này thực sự là rất... hay ho!

Cửu U Vương không để hắn chờ quá lâu, đến ngày thứ ba tính từ khi họ gặp mặt, Lăng Loan lại một lần nữa đến gõ cửa nhà hắn.

Tốc độ mở cửa rất nhanh, hơn nữa vẫn là Ân Mạc, có điều tình hình lần này rõ ràng khác hẳn với lần trước. Toàn thân Ân Mạc đều toát ra hơi thở người sống chớ gần, sắc mặt càng đen đến dọa người. Lăng Loan nhìn thấy hắn xong, nụ cười hoàn mỹ trên mặt cũng chợt cứng đờ tại chỗ.

“Nói.” Bị một cước đá xuống đất, dù là ai cũng không vui nổi.

“Phụ thân mời ngài đến Tuyết Oa một chuyến.”

“Bảo hắn đến đây.” Rầm, cửa đóng lại, mảng nhũ băng đóng trên mái hiên bị chấn động rung lên, rớt xuống đầu Lăng Loan.

Cho dù nàng ta có ôm bao nhiêu ảo tưởng với vị Sát Sinh Phật trong truyền thuyết kia, bắt đầu từ giây phút này, cái gì cũng mất sạch.

Chẳng bao lâu sau khi Lăng Loan rời đi, Cửu U Vương và một đám Ma Đế rồi rít đến bãi phóng. Thái độ của bọn họ mặc dù có điểm quái dị, có điều xét tổng thể thì cũng coi như thân thiện. Cho dù trước đây mọi người có thù oán gì, giờ dù sao cũng đã là cùng một chủng tộc, kêu đánh kêu giết thì không được hòa hợp cho lắm.

Ý tứ của bọn họ là trừ đất Phong Thiện ra, Ân Mạc muốn bất cứ nơi nào cũng được. Ý tứ của Ân Mạc cũng rất rõ ràng, trừ đất Phong Thiện ra, hắn chẳng muốn nơi nào khác.

Năm người giằng co cả một ngày, không ai chịu thỏa hiệp.

Làm nữ chủ nhân, Hoa Liên bưng chén trà ngồi một bên, không để ý đến ánh mắt của mấy vị khách, hoàn toàn không có ý muốn mời họ uống cùng.

“Cứ tranh luận như vậy không khỏi quá lãng phí thời gian, ta có một đề nghị.” Hắc Ảnh Vương ngồi trong góc chậm rãi mở miệng.

“Đề nghị gì?”

“Chúng ta có thể tỷ thí một trận.”

“Ngươi muốn đánh với ta?” Ân Mạc nhũ mày, vẻ mặt kia tuyệt đối là cười nhạo không chút lưu tình.

“... Không, ta đánh với vị cô nương này.” Hắn đã sớm nghe Cửu U Vương nói qua thân phận của Hoa Liên, nếu chỉ là một Tiên Đế vừa mới tấn thăng, chênh lệch giữa hai bên hẳn là không nhiều, đối phó với Hoa Liên nhất định là đơn giản hơn đối phó với Ân Mạc nhiều.

“Ta cảm thấy... ý kiến này không tệ.” Liếc nhìn Hoa Liên ngay cả mí mắt cũng không buồn chớp bên cạnh, Ân Mạc gật đầu. Trong lòng lại nghĩ, dạo

nay tâm trạng của nàng không được tốt lắm, nếu để nàng tìm Hắc Ảnh Vương phát tiết một trận, cuộc sống của hắn sẽ tươi đẹp hơn nhiều.

“Người muốn đánh với ta?” Đặt chén trà xuống, Hoa Liên bấy giờ mới mở miệng.

“Nếu cô nương không ngại.” Hắc Ảnh Vương đại khái cũng hiểu đề nghị này của mình có hơi mất mặt, có điều không sao hết, ai bảo hắn là Ma chứ, cho dù có hèn hạ có vô sỉ bao nhiêu thì cũng có thể đổ hết cho thiên tính.

“Không ngại.” Hoa Liên vừa mới dứt lời, chỗ ngồi của Hắc Ảnh Vương đã bị một ngọn lửa bao trùm, Hắc Ảnh Vương bị giam cầm bên trong đã bắt đầu gào thét.

Thanh âm này, còn cao hơn cả một quãng tám.

Không ai biết tại sao Hắc Ảnh Vương lại không thoát ra được, cũng không ai biết bên trong quả cầu lửa kia rốt cuộc có thứ gì đáng sợ, có điều chỉ mới nghe thanh âm này thôi, mấy gã Ma Đệ vốn còn có chút ý đồ với Hoa Liên giờ đã sâu sắc cảm nhận được, lúc khiêu chiến nên tìm Ân Mạc thì tốt hơn.

Vì ngại thanh âm kia không được dễ nghe mấy, Hoa Liên phát tay thu hồi quả cầu lửa, trên người Hắc Ảnh Vương thậm chí ngay cả một vết thương cũng không có, chỉ có cái đầu là tron lảng, còn tiện hơn cả đi cạo đầu.

“Đánh... lên!” Quá vô sỉ, sao có thể như vậy, Hắc Ảnh Vương dùng ánh mắt lên án Hoa Liên.

“Nhập gia tùy tục.” Nếu không đánh lên, nàng có thể vây khốn được Hắc Ảnh Vương hay sao? Nếu đánh thật, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của mấy lão Ma Đệ này, cho nên đành phải đánh lên thôi, sao mà trách nàng được, Hoa Liên cảm thấy mình rất vô tội.

“Trận này hắn tính là chúng ta thắng đúng không, có cần ba cuộc thắng hai không?” Ân Mạc cười tí mắt hỏi, hắn vẫn rất dễ thương lượng.

“Không cần... chúng ta đồng ý.” Hắc Ảnh Vương sờ sờ cái đầu của mình, mặc dù không được tình nguyện cho lắm nhưng làm Ma Đệ một phương, vẫn cần đến thể diện, thua chính là thua.

Trước khi đi, Hoa Liên đặc biệt đến gặp Không Uyên một lần, Ma Giới không thể so với nhân gian, chia tay rồi cũng không biết bao giờ mới gặp lại, mỗi người đều chọn lấy một con đường riêng, không ai có thể thay đổi được người khác.

Sau khi từ biệt, Ân Mạc đưa Hoa Liên rời khỏi Tuyết Nguyên.

Không Uyên đứng trên Lạc Tuyết Các, nhìn về phía Tuyết Nguyên mênh mông vô tận xa xăm, trong mắt có sự hâm mộ, cũng có nỗi mất mát. Cho dù thế nào, làm bạn bè, hắn luôn mong Hoa Liên sẽ sống thật tốt.

Đất Phong Thiện nằm ở giữa Ma Giới, trong một mảnh rừng rộng lớn, đứng ngoài bìa rừng, thậm chí nàng chưa tiến vào đã có thể cảm nhận được bên trong có vô số những cặp mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm mình.

“Ta thấy khung cảnh ở đây chẳng ra cái dạng gì cả.” Càng xâm nhập vào Ma Giới, khung cảnh lại càng biến đổi, đến chỗ này đã không thể nhìn thấy bầu trời xanh thăm thẳm nữa, trên đỉnh đầu chỉ có một mảng xám xịt.

“Ít nhất thức ăn ở đây cũng phong phú.” Dù bọn họ chẳng cần phải ăn gì nhưng thi thoảng cũng sẽ thỏa mãn thú vui ăn uống một lần.

“Chàng đang nói đến mấy con quái vật vừa nhìn chúng ta mà chảy nước dãi kia ư?” Hoa Liên khinh bỉ trừng mắt nhìn người đứng bên cạnh, mấy thứ kia nhìn mà ăn được sao? Bộ dạng chỉ có một chữ: xấu.

“Có lẽ chúng ta có thể ăn chay.” Nhìn kỹ bộ dạng thật của mấy con ma thú kia, Ân Mạc cũng cảm thấy câu trả lời vừa rồi của mình quả thực có điểm qua loa.

Sau khi tiến vào khu rừng rậm rạp, Hoa Liên liền nghĩ, mấy gã Ma Đệ kia nếu biết tình cảnh của họ lúc này, chắc sẽ vui vẻ lắm đây. Trong khu rừng này, bất kể là thực vật hay động vật, đều không có lấy một thứ bình thường.

Vốn tưởng rằng có thể dùng uy áp để bức lui đám ma thú, ai ngờ làm vậy còn dẫn tới nhiều ma thú hơn. Từng đám từng đám ma thú chết trước mặt bọn họ, đã xếp thành một ngọn núi nhỏ mà vẫn chưa hết.

Hơn nữa bọn họ không chỉ phải đối phó với ma thú mà còn phải đối mặt với mấy cái cây quái dị bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể mọc ra một cặp chân mà vừa đuổi theo mình vừa khạc ra thứ nước miếng xanh lè.

“Rốt cuộc thì bao giờ mới đến được đất Phong Thiện?” Nàng bây giờ không hề mệt, chỉ cảm thấy bức tức một cách khó hiểu, nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa biết chừng nàng sẽ ức chế không nổi mà tấn cho Ân Mạc một trận trước.

“Ta cũng không biết.” Ân Mạc cúi đầu thứ chất lỏng màu xanh lè dính trên mặt Hoa Liên đi, cười đến là run rẩy.

Những cái cây quái dị đó thực ra cũng không gây tổn thương cho họ, chỉ là có chút háo sắc mà thôi, không sai, bọn chúng căn bản không đuổi theo đàn ông, chỉ chạy theo phụ nữ. Về phần thứ chất lỏng màu xanh lè kia, ở Ma Giới, đó là một thứ hương liệu có giá trị cực cao, có điều giờ phút này Hoa Liên hiển nhiên không có tâm trạng thu thập hương liệu.

“Không – biết?!” Hoa Liên bắt đầu nghiêng răng.

“Khụ, chúng ta phải tìm từ từ...” Nhìn thấy ánh mắt càng ngày càng hung dữ của nàng, giọng nói của Ân Mạc ngày càng nhỏ, nếu như có thể, hẳn càng mong cảm giác tồn tại của mình yếu bớt đi một chút.

Sau hơn năm mươi lần bị đám cây quái dị đó đuổi theo, hai người cuối cùng cũng đạt tới mục tiêu, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cho Hoa Liên triệt để thất vọng, cái gọi là đất Phong Thiện, vậy mà lại thực sự chỉ là một mảnh đất.

“Đây chính là thứ chàng muốn tìm?” Chỉ vào mảnh đất đen sì không có lấy một loài thực vật nào kia, Hoa Liên hỏi.

Ân Mạc nhìn chằm chằm mảnh đất kia, như đang suy nghĩ điều gì, “Không giống với những gì ta nhớ cho lắm” Hắn bước lên trước, vừa mới đặt chân lên miếng đất kia, một luồng Phật quang cực mạnh đột nhiên vọt ra từ trong cơ thể. Sau khi hấp thụ Phật quang, trên mặt đất xuất hiện một quang sáng trắng mờ mờ, có điều sự thay đổi này chỉ kéo dài trong chốc lát, rất nhanh, quang sáng trắng kia vụt biến mất.

“Sao rồi?” Thấy sắc mặt của hắn không được ổn, Hoa Liên có chút bận tâm hỏi.

Ân Mạc lắc đầu, “Đại khái là chưa đúng thời điểm, ta vẫn chưa thể mở nơi này ra được.” Vốn cho rằng mình có Lục Đạo Thiên Bi trên người thì hẳn có thể dễ dàng mở đất Phong Thiện ra, kết quả vẫn chưa được.

Xem ra muốn mở nơi này ra còn phải chờ một cơ hội. Không biết phải chờ mất bao nhiêu năm đây.

Ngay vào lúc Ân Mạc đặt chân lên đất Phong Thiện, giữa hư không, một luồng sáng chói lòa bắn thẳng về phía ngàn sao, trong hỗn độn vô tận, một đạo nhân khoanh chân mà ngồi, trên tay có một mảnh bạch ngọc hình tròn, ánh sáng kia chính là phát ra từ trên mảnh bạch ngọc hình tròn đó.

Trong không gian rộng đến một tràng những tiếng ừ ừ, ba bóng người mơ hồ xuất hiện đằng sau lão đạo kia.

“Thưa thầy, đã xảy ra chuyện lớn gì chẳng?” Ngọc điệp Tạo Hóa đã mười mấy vạn năm chưa từng có phản ứng lớn đến vậy, giờ đột nhiên xuất hiện cảnh báo trước, chẳng lẽ Thiên Địa lại xảy ra biến hóa gì lớn? Nhưng tại sao bọn họ lại không hề phát hiện ra.

Lão đạo lắc đầu im lặng, hồi lâu, ánh sáng trên mảnh ngọc điệp dần tắt, trên mảnh ngọc điệp vốn bóng loáng như ngọc lại xuất hiện một vết nứt mảnh mai, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể nhận ra.

Sự biến hóa trên mảnh ngọc điệp khiến cho sắc mặt của ba người còn lại đại biến, chỉ có lão đạo kia giống như chẳng hề phát hiện ra. Thực ra không phải là lão không thấy kinh ngạc, chỉ có điều lão không quen bộc lộ tâm trạng của mình ra ngoài mà thôi.

“Thưa thầy... có cần chúng con phải làm gì không?” Thông Thiên Giáo Chủ một thân áo bào đỏ rực dò xét mở miệng.

“Đất Phong Thiện các con đã từng nghe qua bao giờ chưa?”

“Thầy đang nói đến miếng đất kỳ dị ở Ma Giới kia?”

“Mang miếng đất đó về đây.”

“Dạ.” Ba người cúi người chào thối lui.

Lão đạo vẫn ngồi yên tại chỗ, nhanh chóng bấm ngón tay, đột nhiên động tác trên tay lão khựng lại, gương mặt thoáng đỏ bừng lên, có điều rất nhanh lại bị đè ép xuống, nhưng trên ngọc điệp lại xuất hiện thêm một vết nứt nữa.

“Rốt cuộc đó là kẻ nào?” Vuốt ve mảnh ngọc điệp trên tay, lão đạo thờ hất ra một tiếng nặng nề. Lấy khả năng thông thiên hiện giờ của lão mà lại không thể tính ra được mấy mây.

Giờ này cả chính lão cũng đã bắt đầu thấy hoang mang, rời khỏi nơi đó mà náu mình trong mảnh Thiên Địa này, phải chăng là một sai lầm. Đã quá quen với sự yên bình này, đến khi chuyện mình không thể nào dự liệu đột nhiên xảy ra, lão lại cảm thấy sợ.

Mấy năm gần đây, trong lòng lão vẫn nhớ đến chuyện đó, biết rõ khả năng đó cực thấp nhưng lão vẫn không tài nào quên được, thành Thần ư, thành Thần nào có đơn giản như vậy.

“Sai một li, đi một dặm...” Lão đạo cười khò, nếu ngày đó giữ hai người bọn họ lại, có phải tâm đạo của mình sẽ không đến mức lung lay bất định như thế

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 174: Có chút hiểu lầm

Không tìm được thứ mình cần ở đất Phong Thiện, Ân Mạc mặc dù có chút không cam lòng nhưng vẫn phải rời khỏi nơi này trước, khu rừng này thực sự không thích hợp để ở lại lâu.

Cũng may địa bàn xung quanh đây đã bị tứ đại Ma Đế giao hết cho Ân Mạc, bọn họ muốn tìm một nơi để ở cũng không khó.

Tuy nói từ ngoài nhìn vào xem ra mọi người đều yên ổn không động chạm đến nhau, nhưng thân phận của Ân Mạc dù sao cũng đặc biệt, hẳn ở lại Ma Giới, chẳng khác nào treo một thanh đao trên đỉnh đầu, tứ đại Ma Đế ngày nào cũng mất ăn mất ngủ.

Sau khi bốn người trải qua cuộc gặp mặt ngắn ngủn, ba người còn lại quay về chiến trường, còn Cửu U Vương lại tiến vào nơi sâu nhất của Ma Giới, vực Vong Hồn. Vực Vong Hồn từ xưa đến nay đã hút biết bao nhiêu là oan hồn của Ma Quân và Ma Đế, rất lâu rồi chưa có ai đến đây, mà nơi này rốt cuộc là có thứ gì, e cũng chỉ có Ma Đế biết.

Cửu U Vương đứng trước một tòa cung điện đen thẫm, nắm đầm siết chặt, hít vài hơi thật sâu, bầy giờ mới cất bước đi vào. Mới vừa bước vào đại điện, một thứ mùi hôi thối chọt xộc vào mũi, hắn cố chịu đựng thứ mùi kinh khủng này mà bước vào, nhìn kiểu gì cũng có mùi vị vì nghĩa không ngại khổ.

“Cửu U bá kiến La Hầu đại nhân.” Không hề quan tâm đến đại điện trống rỗng chẳng có lấy một bóng người, Cửu U Vương vừa bước vào đã bái lạy, hơn nữa lại còn là ba lạy chín vãi, chỉ sợ ngay cả cha mẹ của hắn cũng chưa được nhận đại lễ như vậy.

Lạy xong, Cửu U Vương cũng không đứng dậy, quỳ thẳng người. Đến khi hắn đã quen với thứ mùi hôi thối trong đại điện này, rốt cuộc cũng có thanh âm vọng tới.

“Cửu U, đang yên đang lành không làm Ma Đế, chạy đến chỗ ta làm gì?”

“Cửu U đến là mong được đại nhân giúp đỡ một chuyện.”

“Chỉ mình ngươi?”

“Ba người kia cũng có chung một ý với ta, chuyện lần này liên quan đến sự tồn vong của Ma Giới, nếu không ta cũng chẳng đến quấy rầy đại nhân.”

“Nói đi, chuyện gì?”

“Là chuyện về gã Sát Sinh Phật đó, không hiểu tại sao hắn đột nhiên lại sa vào Ma đạo, giờ còn cưỡng ép chiếm lấy đất Phong Thiện, bọn ta không phải là đối thủ của hắn...” Sau khi Cửu U dứt lời, gương mặt đầy đặn đã đỏ lựng lên, thế này quả thực là quá mất mặt, chẳng trách ba tên kia không chịu tới.

“Một đám phế vật!” Rất hiển nhiên, vị La Hầu kia cũng có suy nghĩ giống hắn, “Bốn người các ngươi mà không đánh nổi một kẻ của Phật giới?”

“Dĩ nhiên là không phải, nếu chỉ có mình hắn thì không thành vấn đề, nhưng bên cạnh hắn còn có một nữ tử vừa mới tấn thăng lên Tiên Đế. Tuy La Hầu đại nhân không thể nhúng tay vào tranh đấu, nhưng Tiên Giới cũng có quy định không cho phép Tiên Đế tiến vào Ma Giới chúng ta.”

“Ngươi cũng suy nghĩ chu đáo đấy.” La Hầu hừ một tiếng, “Lần này ta phá lệ ra tay đưa nàng ra khỏi Ma Giới vậy, những chuyện khác, tự ngươi giải quyết lấy.”

“Đạ, đa tạ La Hầu đại nhân.” Thấy La Hầu đã đồng ý, trong mắt Cửu U Vương hiện lên vẻ đắc ý, không có Hoa Liên giúp đỡ, muốn đối phó với Sát Sinh Phật sẽ dễ dàng hơn nhiều, nơi này dù sao cũng là Ma Giới, là địa bàn của hắn.

...

Hôm nay, Ân Mạc đến đất Phong Thiện vẫn chưa thấy về, Hoa Liên ở nhà một mình, đột nhiên trước mặt nàng bỗng xuất hiện thêm một người. Thân thể người này bị bao bọc trong từng tầng sương đen, nàng căn bản không thể nhìn rõ dung mạo người đó, nhưng nàng có thể xác nhận một điều, tu vi của người này cao hơn mình, hơn nữa, còn hơn rất nhiều.

“Hoa Liên?”

“Ngươi là ai?”

“Không ai nói cho ngươi biết, Tiên Đế không được tiến vào Ma Giới sao?”

La Hầu nhìn Hoa Liên đứng trước mặt một lượt từ trên xuống dưới, nếu không nhìn kỹ, sợ rằng ngay cả ông ta cũng sẽ bị thứ hơi thở kỳ quái kia của nàng mê hoặc.

Có điều cho dù hiểu kỹ, ông ta cũng không định ra tay với một tiểu bối.

Không phải là không muốn, mà là vì suy nghĩ cho sự an toàn của bản thân.

“Không.” Chuyện này chẳng phải do nàng cố ý, mà đúng là nàng thực sự không biết có thứ quy định này.

“Giờ người đã biết rồi, nên quay về đi.” La Hầu phát tay áo lên, căn bản không để cho Hoa Liên có cơ hội mở miệng, thân thể nàng đã bị từng luồng sương đen nuốt lấy.

Đến khi mở mắt ra, nàng phát hiện mình đã quay lại chiến trường Tiên Ma. Có điều giờ sắc trời đã tối, chiến sự cũng đã ngừng, trên chiến trường trừ thi thể ra cũng chỉ có binh khí pháp bảo vỡ nát rơi rải rác, từng cơn gió thổi qua đều cuốn theo mùi máu tươi. Vốn nàng định đi về phía Ma Giới, nhưng luôn có một luồng sức mạnh đẩy ngược nàng lại, khiến nàng không tài nào tiến lên trước dù chỉ một bước.

Nghĩ thôi cũng biết là do người áo đen kia làm, càng như vậy, trong lòng lại càng lo lắng, người này không muốn đối phó nàng, chẳng lẽ là muốn đi tìm Ân Mạc?

Thử mấy lần vẫn cứ bị cản lại, Hoa Liên chỉ có thể đi về phía thành Bát Khuất.

Không ngờ tới lại quay trở lại nơi này nhanh đến vậy, đứng dưới thành, sắc mặt của nàng cũng chẳng hề dễ coi.

Trừ Long Vương Thái tử ra, lần trước ở đây nàng còn nhìn thấy cả bốn vị Tiên Đế, mặc dù chỉ mới cảm nhận được hơi thở của bọn họ thôi, tâm cảnh của Hoa Liên vẫn khó mà bình ổn được.

Mối thù của nàng và Từ Vi còn chưa bắt đầu báo nữa kia, đối phó Từ Tiêu chẳng qua mới là sự khởi đầu mà thôi. Cho dù nàng không tìm hấn, hấn cũng sẽ tự động tìm đến cửa. Nàng có thể cảm nhận được hơi thở của bốn người kia, bọn họ đương nhiên cũng có thể cảm nhận được hơi thở của Hoa Liên. So với nàng, Từ Vi có vẻ kích động hơn rất nhiều.

Từ Vi vốn đang ngồi trong đại sảnh cùng chúng Tiên Phật ăn mừng trận đại thắng Ma Giới lần này đột nhiên lại đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đăm đăm ra ngoài cửa, toàn thân tản ra sát ý nồng đậm.

Cánh cửa lớn cách một tiếng mở ra, mọi người đồng loạt quay đầu, ánh mắt của tất cả đều dừng lại trên người nữ tử mặc áo đỏ đang bước từng bước một về phía này.

“Hoa Liên!” Từ Vi Tiên Đế cắn răng bật ra từng chữ.

Phần lớn mọi người ở đây đều biết Hoa Liên, nhưng chỉ có một số ít đã từng gặp nàng. Kể từ khi chuyện ở thành Bát Khuất bị lan truyền ra, nàng coi như đã thành danh nhân ở hai giới Tiên Phật, đừng nhắc đến những gì nàng đã làm, chỉ riêng tốc độ đột phá này thôi đã đủ khiến người ta phải tặc lưỡi hít hà. Trước sau chưa đầy trăm năm mà nàng đã có được thực lực của một Tiên Đế, cho dù có là sinh ra ở Thái cổ, nghịch thiên nhất như Vu tộc cũng không có phần tư chất này của nàng.

Có không ít người đã điều tra thân phận của nàng, kết quả lại khiến cho bọn họ phải thất vọng, Hoa Liên chẳng qua chỉ là một đóa hồng liên bình thường tu luyện thành yếu mà thôi. Từ Tiên Đế cho tới tiên nhân bình thường cũng đều lấy được thông tin giống nhau, mỗi chuyện nàng đã từng làm ở nhân gian, cơ hồ đều được kể lại cận kề, chỉ có điều không ai có thể nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

Vào lúc tất cả mọi người đều đang tò mò điều tra Hoa Liên, Đông Lâm Tiên Quân đột nhiên lại tuyên bố với bên ngoài rằng sẽ bế quan vạn năm, chưa đột phá đến cảnh giới Tiên Đế thì tuyệt đối sẽ không xuất quan. Chuyện như vậy người ngoài cũng chỉ biết coi như câu chuyện cười mà nghe, không ngờ hấn lại đi bế quan thật.

Cũng bởi vì sự không từ mà biệt của hấn, Long Vương Thái tử không thể không rời khỏi chiến trường Tiên Ma, gã cũng muốn hỏi Đông Lâm xem đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngay cả cái bóng cũng không thấy, chuyện này ít nhiều cũng khiến gã nhấp nhòm trong lòng. Dù sao Đông Lâm cũng có chút quan hệ với Trần Nguyên Đại Tiên, vào lúc danh tiếng của Hoa Liên đang phát lên như thế này, hấn đột nhiên lại tránh ra, nếu không phải Đông Lâm đối tính thì nhất định đã có người âm thầm dò hỏi hấn điều gì đó.

Long Vương Thái tử đúng là không hề lo thừa, gã đã đoán trúng phần lớn sự thật. Đông Lâm đích thực là không phải tự mình muốn đi bế quan, mà là bị Trần Nguyên Đại Tiên cưỡng ép đưa về Ngũ Trang Quan, hơn nữa còn hạ lệnh với hấn, chưa đạt đến cảnh giới Tiên Đế thì vĩnh viễn đừng mong có thể ra ngoài.

Lại nói ở Tiên Giới, người thực sự biết được thân phận Hoa Liên, e rằng cũng chỉ có mình Trần Nguyên Đại Tiên. Ông ta khác với Thánh Nhân bình thường, ông ta cai quản việc hiến tế Thiên Địa, mơ hồ có thể nhận ra được, lai lịch của Hoa Liên sợ rằng không chỉ đơn giản như mình nghĩ, hơn nữa dù ông ta chưa từng tiếp xúc nhiều với Hoa Liên nhưng cũng đã lấy được đáp án từ trong miệng nàng, có điều là ông ta không tài nào ngờ nổi, tốc độ của Hoa Liên lại nhanh đến vậy, vốn tưởng là ít nhất cũng phải chờ chừng mấy vạn năm mới có thể nhìn thấy nàng và Từ Vi ngang sức ngang tài kia.

Cũng chính vì tiềm lực của Hoa Liên quá mức kinh người, cho nên vì cái mạng nhỏ của Đông Lâm, ông ta không thể không lòi hòi về. Lấy những gì ông ta đã thử dò xét Hoa Liên năm đó, nếu để cho Đông Lâm chen vào thù hận giữa nàng và Thái tử, tương lai cái mạng nhỏ của Đông Lâm nhất định là không giữ nổi.

Nhưng tiếp đây, con đường của Hoa Liên chỉ e cũng không dễ dàng như vậy. Sau lưng Từ Vi Tiên Đế dù sao vẫn còn một Đạo Đức Thiên Tôn, nàng muốn báo thù, nào có dễ dàng như thế.

Kể ra, Trần Nguyên Đại Tiên vẫn rất tán thưởng Hoa Liên, cũng rất đồng cảm với nàng. Những gì nàng đã từng trải qua quả thực có chút nhấp nhô, bất quá cũng chỉ có thể nói là vận may của nàng không tốt, Thiên đạo vô thường mà thôi.

Sự xuất hiện của Hoa Liên khiến cho không khí vốn náo nhiệt của buổi tiệc bỗng trở nên tẻ ngắt, trong bốn vị Tiên Đế, trừ Câu Trần Đế đang ngồi một

bên xem trò vui ra thì ba người khác, mỗi kẻ lại mang một nét mặt khác nhau.

“Hoa Liên, chúng ta nói chuyện riêng một chút.” Thật may là Tử Vi không hề vọng động, mặc dù chỉ hận không thể khiến nàng biến mất ngay khỏi tầm mắt của mình, nhưng chuyện của Tử Tiêu còn chưa giải quyết ngày nào thì ngày đó hắn còn không dám làm gì Hoa Liên.

“Ta không cảm thấy có chuyện gì phải giải quyết riêng với ngươi hết.” Hoa Liên lắc đầu cự tuyệt, chuyện của nàng và Tử Vi vẫn không để cho Ân Mặc nhúng tay vào, nhưng hắn lại nói cho nàng một câu, Thánh Nhân được phép nhúng tay vào ân oán của Tiên Giới, cho dù là bất cứ kẻ nào.

Đã vậy, nàng sẽ để cho tất cả mọi người đều biết, nàng rốt cuộc có mối thù gì với Tử Vi, hắn làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai. Đến lúc đó, nếu Đạo Đức Thiên Tôn còn dám ra tay với nàng, vậy thì nhất định sẽ bị cuốn vào nhân quả giữa nàng và Tử Vi, cho dù không có ai báo thù cho nàng, Thiên Đạo cũng sẽ không để yên cho ông ta.

“Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời ta, ta không muốn ngươi chỉ vì chút hiểu lầm mà lại hiểu sai về ta, dù sao chúng ta cũng đều là Tiên Đế.” Những lời này của Tử Vi đâu chỉ là nhượng bộ, căn bản đã đặt Hoa Liên ngang hàng với cấp bậc của mình, hiển nhiên, hắn cũng không muốn khiến cho mọi chuyện trở nên khó mà thu xếp.

“Giữa chúng ta đích thực là có chút hiểu lầm, có điều ta cảm thấy, sự hiểu lầm của ngươi với sự hiểu lầm của ta nhất định không giống nhau.” Hoa Liên cười nói.

“Hoa Liên, ngươi đã trở thành Tiên Đế, nên biết nhân quả luân hồi, ta nghĩ ngươi nên nhớ rõ chuyện Độ kiếp ngày hôm đó.”

“Đương nhiên là ta nhớ, nếu không nhờ có một luồng thần niệm kia của Tử Vi Tiên Đế, chưa biết chừng lúc này ta đã biến thành một nhúm tàn hồn rồi, nhưng nếu không phải do ngươi thì ta đâu có rơi vào tình trạng ngày hôm nay?” Giọng nói của Hoa Liên lại càng trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Lưỡi xán hoa sen

Câu này của Hoa Liên không khỏi khiến người khác kinh ngạc, ngay cả Tử Vi cũng có chút nghi hoặc, nghe ý tứ này của nàng, chẳng lẽ trước kia hắn từng có ân oán với nàng?

Thấy vẻ nghi ngờ khó hiểu của mọi người, lãnh ý trong mắt Hoa Liên lại càng đậm hơn, “Tử Vi Tiên Đế, nói vậy ngươi đã quên rồi, năm đó trên Bất Chu sơn, ngươi lấy mất hai hạt sen của ta, hại ta thiếu chút nữa tan thành tro bụi. Có điều thực đáng tiếc, sao lúc ấy ngươi không lấy thêm hai hạt sen nữa, lại để cho ta sống sót từ Thái Cổ cho tới tận bây giờ.”

Lời nói của Hoa Liên tựa như một quả trùy, nện thẳng vào trái tim Tử Vi. Thái Cổ!

Hắn vẫn không hiểu sao, thái độ của Hoa Liên lại đột nhiên thay đổi, thì ra nhân quả giữa họ đã bắt đầu từ tận Thái Cổ. Hắn nhớ chứ, hắn đương nhiên là nhớ.

Lúc ấy sau khi một tia thần niệm là Tử Tiêu tách ra từ cơ thể hắn, mặc dù đã ký thân vào hoa sen nhưng vô cùng yếu ớt, bởi vì khuyết điểm của hắn nên khiến cho Tử Tiêu bị thương nặng. Có người từng nói với hắn, nếu muốn giữ được Tử Tiêu, thì phải dùng hạt sen có linh khí dồi dào trấn trụ nàng.

Vừa hay hắn lại cùng sự phụ đi ngang qua Bất Chu sơn, nghe nói Dương Thiên trì từng mọc lên hai đóa sen có mười hai đài sen, vốn chỉ muốn thử vận may một chút, ai ngờ hắn lại tìm được thật.

Khi ấy trong Dương Thiên trì chỉ có một đóa hồng liên, nở giữa liệt hỏa hùng hực, màu đỏ yêu diễm trên cánh hoa khiến cho hắn đến giờ vẫn khó mà quên được. Nhưng khi ấy hắn vội vã cứu Tử Tiêu, căn bản không hề nghĩ đến sự sống chết của đóa sen kia.

Không ngờ tới, đã bao nhiêu năm như vậy, “nhân” được gieo xuống năm đó rốt cuộc cũng tìm đến hắn. Tử Vi chỉ cảm thấy trong miệng đắng ngắt, trong lòng loạn thành một đồng, ngay cả ánh sáng công đức bao quanh người cũng vì sự dao động tâm cảnh của hắn mà trở nên vụn vụn.

Ba Tiên Đế khác đều im lặng không nói gì, chuyện này không còn là chuyện bọn họ có thể nhúng tay được nữa. Thù này, quả nhiên không nhỏ. Một nhân quả lớn như vậy, kẻ nào nhúng tay kẻ đó sẽ xui xẻo, hơn nữa, chưa nhắc tới chuyện Hoa Liên đã là Tiên Đế, lại càng có thể nhiễu loạn Thiên cơ.

“Ngươi muốn đền bù thế nào?”

“Đền bù? Ngươi cảm thấy ngươi đền được sao?” Hoa Liên cười lạnh, “Sau khi ta mất đi hạt sen, ngay cả năng lực biến hóa cũng không có, cứ thế mà trải qua vạn năm. Ta nhìn thấy Vu tộc diệt vong, nhìn thấy Yêu tộc diệt vong, nhìn thấy vô số người thành Tiên thành Thánh, mà ta thì sao? Ta chỉ có thể vui trong đồng bùn nát sống tạm bợ qua ngày!” Ánh mắt lạnh lẽo quét qua từng người đang có mặt ở đây, giọng nói của Hoa Liên rốt cuộc cũng trở nên

bình thân, “Kể từ ngày ta biến hóa được, cho đến khi ta thành tiên, mất không đến trăm năm. Từ Tiên nhân bình thường đến Tiên Đế cũng không đến trăm năm, người biết ta sợ sẽ không tìm thấy người như thế nào không, không ngờ người lại chủ động chạy ra trước mặt ta.”

Cái nàng cần từ trước đến giờ không phải là sự đền bù, nàng muốn Từ Vi phải trả giá đắt vì chuyện này.

Những lời này đã cất giấu quá lâu trong lòng nàng, khi ấy nàng căn bản không nghĩ tới, mình còn có cơ hội nói ra ngay trước mặt Từ Vi.

Bọn họ không phải nàng, không ai có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng mà nàng phải chịu, không ai hiểu nổi khi thấy cây cỏ xung quanh biến hóa, trong lòng nàng đã chua xót thế nào.

Có điều cảm giác ấy đã rời xa nàng quá lâu rồi, thực ra nàng đã sắp quên mất thứ cảm giác tuyệt vọng ấy, nhưng đã nợ nàng thì không có lý nào lại không trả.

Liếc nhìn Từ Vi đang đứng đờ đẫn tại chỗ, Hoa Liên quay đầu bước đi, không ai nhìn thấy hai đóa hồng liên ẩn hiện trong cặp mắt nàng khi nàng xoay người.

“Từ Vi!” Thấy kim quang đạo đức trên người Từ Vi sau mấy lần lấp lóe lại hoàn toàn mờ hẳn, Chân Vũ Đại Đế đứng bên cạnh vung tay vỗ lên bả vai Từ Vi, muốn gọi hắn tỉnh lại.

“Sao vậy?” Từ Vi giật mình một cái, hai mắt cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ tỉnh táo.

“Người nghỉ ngơi trước đi đã, chuyện này chúng ta để sau hãy nói.” Sắc mặt của Chân Vũ Đại Đế cũng không dễ nhìn, bởi vì vừa nãy, không riêng gì Từ Vi trúng chiêu mà ngay cả hắn cũng thiếu chút nữa không chịu đựng được.

Lưỡi xán hoa sen, đây là phép thần thông hạng nhất, hắn chỉ nghe qua thời Thượng Cổ có người biết, không ngờ hôm nay lại gặp được. Phép thần thông này có thể biến lời nói dối thành lời nói thật, tránh thoát khỏi sự suy diễn của Thiên Địa, khiến cho người ta không tìm ra nổi một tia sơ hở, chuyên dùng để phá đạo tâm của người khác, nếu đạo hạnh của Hoa Liên cao thâm hơn chút nữa, sợ rằng hôm nay một thân công đức này của Từ Vi sẽ bị phế bỏ hoàn toàn.

Có điều xem thái độ ngày hôm nay của Từ Vi, lời Hoa Liên nói chỉ e cũng là thật, nếu không hắn đã chẳng dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy.

Từ Vi gật đầu một cái, không nhìn đến sắc mặt của mọi người, tự mình bỏ ra ngoài.

Sau khi rời khỏi bữa tiệc, Hoa Liên đi thẳng đến nơi ở của Yến Cửu Vũ, không ngờ ngoài Yến Cửu Vũ ra, Anh cũng đang ở đây, “Ta còn tưởng người sẽ không về nữa kia.” Anh đẩy chén rượu trong tay đến trước mặt Hoa Liên.

“Ta cũng cho là như vậy.”

“Trông khí sắc bây giờ của người không tệ, cho nên đứng như suy nghĩ của ta chứ?” Nàng nhíu mày cười hỏi.

Hoa Liên khẽ nhếch khóe miệng lên, “Ừ, hắn không chết.”

“Vậy người nên vui mới đúng.” Mặc dù không biết Ân Mạc sống sót bằng cách nào, hơn nữa lại không bị bằng công đức phát hiện ra, nhưng chuyện hắn không chết cũng là một tin tốt.

“Vốn là vui, nhưng giờ xảy ra chút phiền toái, không biết hắn có ứng phó được hay không.” Nhớ đến người mặc áo đen kia, trong lòng Hoa Liên tràn ngập lo lắng.

“Sao vậy, gặp phiền phức?”

“Ồ Ma Giới ta gặp phải một người, kẻ đó chỉ mới phát tay đã tổng ta về đây rồi.”

“Lĩnh vực!” Anh chợt đứng phắt dậy, “Người đã làm gì, sao lại dẫn cả Ma Vương tới?”

“Ma Vương?”

“Giờ ở Ma giới có hai vị Ma Vương Thượng Cổ, một người tên là La Hâu, một người tên là Kế Đô, trừ họ ra không có kẻ nào biết sử dụng Lĩnh vực hết, có điều nếu ông ta đã không giết người, hẳn là vì thân phận của người.”

“Tu vi của Ma Vương cao lắm sao?” Nhớ đến người nợ, Hoa Liên cảm thấy trái tim nặng trĩu tựa như bị đá tảng đè lên.

“Đầu chỉ cao, bọn họ còn lợi hại hơn cả Thánh Nhân bình thường, cấp bậc như Tam Thanh kia, mình bọn họ cũng có thể đối phó với hai người. Sát Sinh Phật không phải đã dụng phải họ chứ?”

“Không biết, lúc ông ta đưa ta về đây, Ân Mạc vẫn chưa về.” Biết điểm đáng sợ của Ma Vương, trong lòng Hoa Liên càng thêm lo sợ bất an, dù người kia không hạ độc thủ với mình nhưng Ân Mạc giờ bật vô âm tín, sẽ xảy ra chuyện gì nàng căn bản không thể dự liệu được.

“Giờ người định làm sao, quay về Ma Giới hay chờ ở đây?” Đối mặt ma Vương, cô luận có ý kiến gì cũng chẳng thể làm gì, việc bọn họ có thể làm chỉ có

chờ đợi kết quả.

“Ta chờ ở đây.” Thứ nhất là bởi vì nàng không thể quay về Ma Giới, thứ hai, chuyện giữa nàng và Tử Vi còn chưa giải quyết hoàn toàn, lần trước nàng ra tay Tử Vi không kịp ứng phó, đợi đến lúc hần kịp phản ứng lại rồi, chỉ e sẽ không dễ dàng như vậy.

Trước kia nàng cũng không nghĩ tới, sức mạnh của Lưỡi xán hoa sen lại cường đại đến mức ngay cả Tiên Đế cũng có thể dao động. Có điều đáng tiếc là không thể gây thương tổn đến căn cơ của hần.

“Cũng được, nhưng tốt nhất là ngươi nên cẩn thận một chút, ta nghe nói Đạo Đức Thiên Tôn sắp tới đây, dù Thiên luật đã quy định Thánh nhân không được nhúng tay vào chuyện của Tiên Giới, nhưng từ trước đến giờ ông ta cũng chỉ che chở cho một người đồ đệ là Tử Vi, ta lo ông ta sẽ ra tay với ngươi.”

Hoa Liên gật đầu một cái, nàng sao có thể không biết, nhưng giờ cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Điều kiện hậu đãi

Mặc dù đã vào đêm nhưng nơi ở của Tử Vi Tiên Đế vẫn sáng rõ, trừ Câu Trần Đế ra, hai Tiên Đế khác đều đang ở đây. Tuy nói quan hệ của Thanh Lam Tiên Đế vẫn không tốt, nhưng dù sao nàng ta cũng chung đụng với Tử Vi nhiều năm như vậy, so với hần, Hoa Liên hiển nhiên càng khó khiến nàng ta chấp nhận được.

Về phần Câu Trần Đế, hần cũng giống Hậu Thổ, trung lập từ đầu tới cuối, không xuất hiện ở đây cũng bình thường.

“Ngươi định làm sao bây giờ? Ta thấy Hoa Liên sẽ không nương tay đâu.” Về mặt của Chân Vũ Đại Đế rất nghiêm túc, mặc dù chuyện này hần không thể nhúng tay nhưng cũng không thể cứ nhìn Hoa Liên tiếp tục can rở như vậy.

“Ta cũng không biết nữa.” Tử Vi hai tay bưng mặt, hần thực sự không biết nên giải quyết chuyện này thế nào, cho dù trước khi ở Tiên Giới giữa hần và Hoa Liên không có những xung đột kia, nàng cũng sẽ không nương tay, huống hồ hần đã làm những chuyện kia, lại đối phó thêm cả chuyện Sát Sinh Phật nữa.

Nhìn thái độ của Hoa Liên ngày đó cũng biết, Sát Sinh Phật quan trọng với nàng ta nhường nào.

“Theo ta thấy, biện pháp ôn hòa nhất chính là ngươi hãy giảng hòa với Hoa Liên, bồi thường cho nàng ta chút đồ, kết thúc đoạn nhân quả này đi.” Thanh Lam đứng một bên lạnh lùng nói.

“Ngươi nói quá dễ dàng, vấn đề là Hoa Liên căn bản sẽ không đồng ý.” Chân Vũ Đại Đế trừng mắt nhìn Thanh Lam một cái.

“Hừ, lời Đạo Đức Thiên Tôn nói, nàng ta dám không nghe sao?!”

“Ý của ngươi là...” Chân Vũ hơi nhíu mày, trái lại nghe ra được ý tứ của Thanh Lam.

Tuy nói Thánh Nhân không thể làm gì Tiên Đế, nhưng chút động tác nhỏ thì vẫn được, dù bảo một Thánh Nhân đi chèn ép một tiểu bối thì thực sự có chút quá đáng, nhưng chuyện liên quan đến việc thành Thánh của Tử Vi, Đạo Đức Thiên Tôn chưa chắc đã không ra tay.

“Tử Vi, nghe nói sư tôn ngươi vừa hay sắp qua đây, ngươi đừng ngại, cứ nói chuyện này với ông ấy đi.”

Những lời Thanh lam Tiên Đế nói khiến cho mắt Tử Vi sáng lên, đây cũng là một chủ ý rất hay, lấy mức độ coi trọng của sư tôn đối với hần, nói chưa biết chừng thực sự có thể.

Nếu Đạo Đức Thiên Tôn có thể thuyết phục được Hoa Liên, cho dù trong lòng nàng có không tình nguyện, nhưng chỉ cần nàng đồng ý, mình sẽ không bị mối nhân quả này quẩn thân. Hơn nữa, sư tôn ra mặt cũng có thể lấy lại Tử Tiêu từ chỗ nàng.

Dù sao Tử Tiêu đối với nàng ta cũng không có điểm nào thực dụng, còn không bằng đổi lấy những thứ khác có lợi hơn.

Sau khi thảo luận xong, cả ba cảm thấy chuyện này có thể thành, Tử Vi cuối cùng cũng bỏ khối đá tảng trong lòng kia xuống, yên tâm chờ sư tôn mình tới.

Hoa Liên đương nhiên cũng đang chờ, có điều tâm trạng của nàng không giống với Tử Vi cho lắm.

Khi Đạo Đức Thiên Tôn xuất hiện trong thành Bất Khuất, chính là lúc hai phe Tiên Ma đại chiến, số tiên nhân còn ở lại trong thành không nhiều lắm, có điều không có nhân vật chủ chốt nào ra ngoài.

Bởi vì là sư tôn của mình nên Từ Vi là người đầu tiên cảm nhận được hơi thở của ông ta, vội vàng ra ngoài đón.

Mới nhìn Đạo Đức Thiên Tôn giống như một lão đạo bình thường, mặc một chiếc đạo bào cũ kỹ màu trắng phớt, mái tóc hoa râm vẫn thành búi, bên hông còn đeo một chiếc bình hồ lô bằng ngọc bích.

Chỉ thấy ông ta đi chưa được mấy bước mà chớp mắt một cái đã đến trước mặt Từ Vi.

“Bái kiến sư tôn.” Từ Vi vái sâu một cái, hẳn mặc dù là đồ đệ của Đạo Đức Thiên Tôn nhưng số lần gặp mặt ông ấy cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, bình thường hẳn cũng không dám tùy tiện quấy rầy.

Đạo Đức Thiên Tôn vội đỡ hấn dậy, trên gương mặt điểm một nụ cười hiền lành, “Công đức đã đủ chưa?”

“Đủ rồi, nhưng mà...” Từ Vi muốn nói lại thôi.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Từ Vi thờ dài một tiếng, đem đầu đuôi mọi chuyện nhân quả giữa hấn và Hoa Liên nói cho Đạo Đức Thiên Tôn nghe. Đạo Đức Thiên Tôn nghe hấn nói xong, chỉ im lặng, không mở miệng.

“Sư tôn, dù con có lòng muốn hóa giải đoạn nhân quả này, nhưng Hoa Liên kia căn bản không đồng ý, hơn nữa nàng nhất quyết nhận định là con đã hại chết Sát Sinh Phật, chuyện con muốn thành Thánh, sợ rằng... Aiz! Từ Vi thấy Đạo Đức Thiên Tôn không nói câu nào, vẻ chờ đợi trên gương mặt dần vơi bớt.

“Sát Sinh Phật chưa chết.”

“Sao cơ?”

“Hấn còn sống, nếu chết thật, bên phía Như Lai sẽ có động tĩnh. Ngươi ấy, quá lỗ mãng, Sát Sinh Phật kia là người như thế nào, ngay cả Như Lai cũng phải kiêng kỵ ba phần, ngươi lại dám trêu chọc hấn.” Mặc dù đối với chuyện đệ tử mình làm có phần bất mãn, nhưng chuyện này cũng không tính là gì, dù sao đều là tranh chấp giữa đám tiểu bối.

Mặc dù địa vị của Sát Sinh Phật ở Phật giới không giống tầm thường, nhưng thực lực của hấn dù sao vẫn chưa đạt đến mức độ đó, không tính là uy hiếp. Phiên toái lúc này chính là Hoa Liên, Đạo Đức Thiên Tôn cũng có vài phần ân tượng với nàng, ngày đó ông ta đã cảm thấy có gì đó không ổn, Sát Sinh Phật quả thực quá dễ ý nàng ta, xem ra hấn đã sớm biết lai lịch của Hoa Liên.

Chuyện này dù sao cũng liên quan đến việc Từ Vi có thành Thánh được hay không, xem ra, ông ta không thể không nhúng tay vào.

“Sư tôn...” Nghe nói Ân Mạc còn sống, sự trấn định trong lòng lại bắt đầu trở nên bất an.

“Sau khi quay về, ngươi phải bế quan, chờ ngươi thành Thánh rồi, cho dù hấn có trở lại cũng không thể làm gì được ngươi.”

Vừa nghe ra ý tứ trong lời nói của Đạo Đức Thiên Tôn, Từ Vi nhất thời vui mừng, sư tôn đây là chuẩn bị giúp hấn giải quyết chuyện này. Hấn cúi người bái lạy thật sâu với Đạo Đức Thiên Tôn một cái, “Đa tạ sư tôn.”

“Được rồi, ngươi dẫn ta đi gặp Hoa Liên kia đi.”

“Dạ.” Từ Vi đi trước dẫn đường, dẫn Đạo Đức Thiên Tôn đến bên ngoài nơi ở của Yến Cửu Vũ.

Đúng lúc gặp phải Hoa Liên và Anh đang đi ra ngoài, bốn người gặp nhau ở ngoài cửa.

Anh dù gì cũng là linh thú Thượng Cổ, mặc dù không có giao tình gì với Thánh Nhân nhưng cũng đã gặp qua Đạo Đức Thiên Tôn, lập tức kéo Hoa Liên, truyền âm với nàng, “Người bên cạnh Từ Vi chính là Đạo Đức Thiên Tôn.”

Hoa Liên dừng bước, dời tầm mắt qua. Đạo Đức Thiên Tôn mặt mỉm cười, gật đầu với nàng một cái.

“Hoa Liên, vị này là sư tôn của ta.” Từ Vi nhìn Hoa Liên, trong lòng luôn có một sự mất tự nhiên không nói thành lời, lúc nào cũng có mùi vị như bị ghen ở cổ họng.

“Bái kiến Đạo Đức Thiên Tôn.” Thái độ của Hoa Liên không lạnh cũng chẳng nhạt, vào lúc Đạo Đức Thiên Tôn đang quan sát nàng, Hoa Liên cũng đang nhìn người này.

Chỉ mới từ chuyện độ kiếp của Từ Tiêu lần trước thôi đã đủ để Hoa Liên chẳng có ấn tượng gì tốt với ông ta. Hơn nữa, ông ta là sư phụ của Từ Vi, nàng thực khó mà sinh lòng cung kính với ông ta được.

“Hôm nay ta đến tìm ngươi, là muốn nói chuyện với ngươi.”

“Không biết Thiên Tôn muốn nói chuyện gì?”

“Nghe nói Từ Tiêu vẫn được người chăm sóc, ta và đồ nhi đã lâu ngày không gặp, cho nên muốn thấy nàng trước.”

“Đương nhiên là được.” Hoa Liên ngửa lòng bàn tay ra, một đóa sen tím trôi lên từ trong lòng bàn tay nàng, dù chỉ to bằng miệng chén nhưng sinh trưởng cũng không tệ.

“Từ Tiêu cô nương hiện giờ rất yếu ớt, nếu rời khỏi ta, e rằng sẽ chết héo rất nhanh.” Hoa Liên cười nói.

Cảm nhận được sự dao động của linh hồn Từ Tiêu từ trên đóa sen, Từ Vi siết chặt nắm đấm, cố nén nỗi xúc động cướp lại đóa sen vào tay mình.

“Đúng là chăm sóc không tệ, Từ Vi, còn không mau tạ ơn Hoa Liên cô nương.” Đạo Đức Thiên Tôn quét mắt qua đóa sen tím, nét mặt không thay đổi, chỉ thoáng gật đầu.

“Tạ thì không cần, Thiên Tôn tìm Hoa Liên rốt cuộc là để làm gì, giờ có thể nói được rồi chứ?”

“Ta đến là để thay Từ Vi và cô nương kết thúc một đoạn nhân quả, tiền căn hậu quả ta cũng đã nghe nói qua, cô nương đúng là đã chịu lắm khổ không ít. Nhưng oan gia nên côi không nên kết, mọi người kết mối thiện duyên, tâm bình khí hòa chấm dứt chuyện này chẳng phải tốt hơn sao?”

Hoa Liên cũng không phản đối thẳng thừng, chỉ cười dài hỏi, “Thiên Tôn muốn kết thúc thế nào?”

“Cho dù Từ Vi có thể thành Thánh hay không, nó cũng không thích hợp làm Tiên Đế nữa. Lẽ ra vị trí Tiên Đế này là để dành cho Từ Tiêu, có điều ta thấy nhà đầu này cũng không được phù hợp cho lắm.” Đạo Đức Thiên Tôn nói được một nửa thì liếc nhìn Hoa Liên, nhận thấy nàng đang nghiêm túc lắng nghe, mặt hơi mỉm cười, bèn nói tiếp, “Cô nương bản thể là sen, có điều chắc chưa đạt đến cảnh giới thập nhị phẩm đúng không, vừa hay vài ngày nữa ta sẽ đến Phật giới, cô nương không ngại thì có thể đi cùng ta, đến xem đóa Kim Liên thập nhị phẩm trong truyền thuyết kia, nói không chừng lại có ích cho việc tăng cảnh giới.”

Hoa Liên như suy ngẫm gì đó gật đầu một cái, dù chỉ có hai điều kiện, nhưng đúng là đủ để khiến người ta động tâm. Một cái ghế Tiên Đế đã đủ để khiến vô số kẻ đầu rơi máu chảy, trên trời có bao nhiêu kẻ đang chờ được làm Tiên Đế, giờ chỉ cần nàng gật đầu, vị trí khiến người ta thèm thuồng kia sẽ thuộc về nàng.

Lại nói đến Kim Liên thập nhị phẩm, cả Phật giới số người có thể thấy được vật đó không quá năm ngón tay, nếu nàng có thể nhìn thấy, không chừng cảnh giới sẽ tăng lên không ít.

Thật không hổ là Thánh Nhân, ra tay hào phóng hơn Tiên Đế rất nhiều.

“Nếu ta không đồng ý, Thiên Tôn định làm sao?” Hoa Liên cũng không trực tiếp đồng ý, lại hỏi ngược lại.

Đạo Đức Thiên Tôn khẽ mỉm cười, “Thánh Nhân không thể tham gia vào việc của Tiên Giới, ta có thể làm gì được cô nương chứ.”

“Nói cũng phải, điều kiện Thiên Tôn đưa ra khiến ta rất động tâm, đáng tiếc, ta lại không có hứng thú với việc làm Tiên Đế. Hơn nữa, với tư chất của ta, lên đến thập nhị phẩm đài sen chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian, cho dù có là Kim Liên thập nhị phẩm, ta cũng không bỏ vào trong mắt.” Mọi người đều sinh ra trong cùng một cái ao, ai dám nói mình nhất định sẽ mạnh hơn người khác.

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Nghe thấy lời cự tuyệt, Đạo Đức Thiên Tôn cũng không hề tức giận, vẻ mặt tiếc hận lắc đầu một cái, xoay người đi.

Từ Vi vội vàng đuổi theo, sau khi thoát khỏi tầm mắt của Hoa Liên hần mới dám mở miệng nói chuyện, “Sư tôn, Hoa Liên chính là cứng mềm không ăn kiểu đó, người đừng so đo với nàng.”

“Ta không phải người.” Đạo Đức Thiên Tôn trừng mắt nhìn hần một cái, “Có điều như thế cũng tốt, ta đỡ phải đi cầu cạnh người khác, ta lại thường thức điểm này ở nàng, hy vọng đến lúc ấy nàng ta đừng có hối hận.”

Đạo Đức Thiên Tôn cũng chẳng thực sự bỏ Hoa Liên vào trong mắt, đối với ông ta mà nói, chen vào nhân quả giữa hai người đúng là không có lợi cho bản thân mình,

Nhưng ông ta sẽ có cách để khiến Hoa Liên phải nhả miệng.

Nếu mềm không được, thì phải cứng, ông ta không tin Hoa Liên có thể gắng gượng được.

Tin Đạo Đức Thiên Tôn đến thành Bất Khuất còn chưa lan ra ngoài, ông ta đã lẳng lặng rời đi, lúc Anh nói tin này với nàng, Hoa Liên còn có chút khó tin.

Vốn cho là ông ta sẽ có hành động gì đó, có điều giờ xem ra, ông ta cũng nhin được. Nhưng Hoa Liên không chấp nhận cứ để chuyện này trôi qua như vậy.

“Đạo Đức Thiên Tôn về rồi?”

“Không, nghe nói là đến Ma Giới.”

“Ông ta đến đó làm gì, hay là ông ta đi tìm Ân Mạc?” Hoa Liên không nhịn được mà suy đoán.

Ân Mạc từng nói, tin tức sống chết của hắn có thể gạt được đám Từ Vi, nhưng không thể giấu được Thánh Nhân, có điều giờ hắn đã thành Ma, Tiên Giới và Phật Giới không thể quản nổi hắn, nhưng thái độ của Ma Giới quá mức kỳ dị, chuyện nằng lo lắng nhất là nếu thực sự xảy ra chuyện gì, bên phía Ma Giới sẽ mặc kệ sống chết của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Giúp một việc

Coi như vận khí của Ân Mạc cũng không đến nỗi tệ, hôm đó hắn không đụng phải La Hâu, nhưng hai bên đều cảm nhận được sự tồn tại của đối phương. Đối với chuyện ở địa bàn của mình lại xuất hiện một vị Phật sa vào Ma Đạo, La Hâu không cảm thấy hứng thú lắm, chỉ đưa Hoa Liên về chiến trường rồi đi luôn.

Vốn tưởng rằng hai bên sẽ không có cơ hội nào để gặp lại, nhưng không như mong muốn. Rất nhanh, bọn họ đã thực sự gặp gỡ, hơn nữa không chỉ có riêng hai người.

Đạo Đức Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện ở Ma Giới, chuyện này đủ để kinh động đến La Hâu, lão Kế Đồ kia lười muốn chết, chỉ cần không phải Ma Giới bị diệt vong thì ông ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện, cho nên La Hâu đành phải cố mà chường mặt ra.

Đạo Đức Thiên Tôn cũng không ngờ mình sẽ gặp được Ân Mạc ở đất Phong Thiện, nhìn thấy một thân ma khí sắc bén của hắn, trong lòng ông ta cực kỳ kinh ngạc. Nên nhớ Ân Mạc mặc dù phạm vào sát nghiệt, nhưng Phật Tổ cũng đã cho phép.

Một thân Phật pháp kia của hắn cũng là thật, nếu không phải trước kia đã từng biết hắn, chưa biết chừng ông ta đã cho rằng Ân Mạc là Ma Tu chân chính rồi. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể gỡ bỏ một thân Phật pháp, chuyển thành ma khí, rốt cuộc là hắn làm được bằng cách nào?

Ba người, mỗi người một phương, biểu cảm không hề giống nhau. Gặp được hai nhân vật lớn ở đây, Ân Mạc cũng chẳng mấy kinh ngạc, trái lại còn cười tít mắt chào hỏi Đạo Đức Thiên Tôn.

“Ngươi đến Ma Giới làm gì?”, thái độ của La Hâu lạnh nhạt hơn nhiều, vốn chính tà đã không thể đứng cùng một chỗ, trong Tam Thanh, trừ Thông Thiên ra, hai người khác đều cảm thấy Ma Giới căn bản không nên tồn tại, từ đó có thể suy ra được quan hệ của Đạo Đức Thiên Tôn và La Hâu chắc chắn sẽ không được hòa hợp cho lắm.

“Ta đến đương nhiên là để lấy lại thứ không thuộc về ngươi.” Ánh mắt của ba người đồng thời rơi vào đất Phong Thiện, khóe miệng Ân Mạc nhếch lên, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Nực cười, mảnh đất Phong Thiện này thuộc về ai, khi nào lại đến lượt ngươi lên tiếng, mảnh đất này từ xưa đã thuộc về Ma Giới chúng ta, ngươi lấy tư cách gì mà mang nó về.”

“Vật này là do sư tôn lưu lại, giờ sư tôn muốn lấy lại đồ của mình, ngươi có ý kiến sao.” Đạo Đức Thiên Tôn cũng chẳng màng đến ánh hưởng gương mẫu trước mặt tiểu bối, liên tục cười lạnh.

“Đừng có cảm lòng gà mà coi là lệnh tiền (*thể lệnh), Hồng Quân là sư tôn của ngươi chứ không phải của ta, tại sao ta phải nghe lời lão.” Nghĩ đến Hồng Quân, La Hâu liền tức không chịu nổi.

Lão ta chẳng qua chỉ sống lâu hơn mình một chút, tu vi cao hơn mình một chút, ngộ ra tam thiên đại đạo đầu tiên mà thôi, tính là cái gì. Luận đạo của Thánh Nhân tại sao chỉ có chánh đạo mới được nghe, còn nói cái gì mà vạn vật ngang hàng, rõ ràng chính là xem thường Ma bọn họ.

Sau đó, dưới sự cố ý bỏ mặc của lão, bên Tiên Giới đã tru diệt ma đầu, khiến cho từng Ma Vương ở Ma giới ngã xuống, cuối cùng chỉ còn lại ông ta và Kế Đồ.

Mỗi lần nhớ đến những năm tháng xưa cũ này, lửa giận trong lòng ông ta lại khó mà dịu xuống,

“La Hâu, đừng có rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt.”

“Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc, nếu không phải có Hồng Quân làm chỗ dựa, ngươi có là cái thá gì.” Nói mãi nói mãi con tức của La Hâu cũng bốc lên, dù có là Đạo Đức Thiên Tôn thì cũng chỉ là vãn bối của ông ta mà thôi, hắn dám nói năng với mình như vậy, chẳng phải là ý vào có chỗ dựa hay sao, ông ta cũng muốn xem xem tay của Hồng Quân rốt cuộc có thể vươn dài đến đâu.

Kết quả nói chưa được đôi câu, hai người đã đánh nhau. Đợi đến khi bóng dáng hai người biến mất trong không gian vẩn vơ, Ân Mặc dậm bước đứng trên đất Phong Thiện, bốc một nắm đất bần lên, một luồng hơi thở lạnh lẽo tràn ra từ trong cơ thể.

Luồng hơi thở này khác hẳn với hơi thở trên người hắn, giờ nhìn hắn còn giống những âm hồn ở Minh Giới hơn.

“Đồ của lão u... hừ, chờ bao nhiêu năm như vậy cuối cùng cũng không nhận được mà ló đầu ra rồi.” Sau khi nói xong, vút nắm đất trên tay xuống, đứng dậy bước ra khỏi khu rừng.

Mặc dù khí thế của Đạo Đức Thiên Tôn không tệ nhưng tu vi của ông ta so ra vẫn kém La Hầu, cuối cùng cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ, bị người ta đánh bay về. La Hầu đánh một trận thần thanh khí爽 xong mới nhớ đến Ân Mặc, lúc chưa gặp thì cảm thấy hắn không có gì đặc biệt, gặp rồi ông ta mới phát hiện ra vị Sát Sinh Phật tiền nhiệm này rất có tiềm chất làm Ma.

Độ nồng đậm của một thân ma khí kia, vậy mà lại không kém hơn mình là mấy, nếu mà bồi dưỡng tốt, chẳng mấy chốc chưa biết chừng Ma Giới sẽ xuất hiện vị Ma Vương thứ ba.

Ông ta quyết định sẽ mang Ân Mặc về chỗ mình, bồi dưỡng từ tế một chút. Vậy nên đi được nửa đường lại vòng trở lại.

Chờ đến khi La Hầu tìm đến, Ân Mặc đã chờ ông ta ở đó, giống như đã biết trước ông ta sẽ quay lại vậy.

“Ta nghe Cửu U nói, ngươi vốn là người của Phật giới, vì sao lại cam nguyện sa vào Ma đạo?” Lúc nói chuyện với Ân Mặc, thái độ của La Hầu coi như cũng ôn hòa, trong cái nhìn của ông ta, giá trị của Ân Mặc đương nhiên là khác hẳn đám Ma Đề kia.

“Vi một người con gái.” Ân Mặc hơi buông mắt, về mặt quý dị không nói nên lời.

“Ha ha, không ngờ ngươi cũng là một kẻ si tình.” Càng nhìn La Hầu lại càng cảm thấy Ân Mặc vừa mắt, “Sao hả, có muốn theo ta về không, ta bảo đảm không đến vạn năm, ngươi có thể ngang ngửa với Như Lai.”

Sự bảo đảm của La Hầu chỉ đổi lấy một tiếng cười giễu cợt của Ân Mặc, “Ta chẳng có hứng thú gì với Như Lai cả, trái lại, ta thấy rất hứng thú với ngươi.”

“A, xin chỉ giáo?” La Hầu nheo mắt lại.

“Nể tình ngươi đã không động đến nàng ấy, ta tha cho ngươi, bây giờ, đến từ đâu thì quay về đó đi.”

La Hầu chưa bao giờ bị người khác dùng giọng điệu kiêu này để nói chuyện, tức quá hóa cười, “Tha cho ta? Ta cũng đang muốn xem xem ngươi định đối phó với ta thế nào đây.”

Hai người vẫn đứng tại chỗ bất động nhưng hơi thở trên người đã bắt đầu biến hóa. Dù La Hầu không nghĩ là Ân Mặc có đủ thực lực để làm mình dao động, nhưng dù sao ông ta cũng là Ma, dù gặp phải kẻ địch nào cũng sẽ không khinh thường.

Ân Mặc thì ngược lại, ma khí trên người hắn vậy mà lại từ từ tiêu tán, rất nhanh, hắn gần như trở thành một người bình thường, ngay cả một tia dao động của linh lực cũng biến mất.

Sau đó một luồng Phật pháp mệnh môn tràn ra từ trong cơ thể hắn, La Hầu chỉ còn kịp nhìn thấy Ân Mặc hé miệng, nhaoáng cái đã bị một luồng kim quang mà Ân Mặc nhả ra đánh bay ra ngoài.

Khi bóng dáng La Hầu biến mất khỏi tầm mắt, luồng kim quang kia chậm rãi hóa thành một chữ vàng, lại bay vào trong miệng hắn. Sau khi thu hồi lại chữ vàng, La Hầu mới xuất hiện lại, đã ném mùi thua thiệt, ông ta giận dữ bỏ ngay một quyền tới.

Một quyền này tốc độ cực nhanh, dùng mắt thường căn bản không thể bắt giữ được, nhưng nắm đấm lại dừng lại ngay trước mặt Ân Mặc. Một quyền kia đánh ra thật, nhưng lại không đánh nổi vào mặt Ân Mặc, không biết từ khi nào, trên người Ân Mặc đã xuất hiện một kết giới màu hoàng kim, ông ta dùng đến tám phần lực đạo mà vẫn không mấy may rung chuyển.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Giờ đã không còn là vấn đề ông ta có thu tay lại hay không nữa, mà là quang sáng màu vàng kia đang hút lấy Ma khí trong cơ thể ông ta. La Hầu đã rất lâu rồi chưa gặp phải một đối thủ có thể khiến cho bản thân phải luống cuống như thế này, ông ta có nghĩ nát óc cũng không ra, tại sao Ân Mặc lại lợi hại như vậy.

Trên gương mặt Ân Mặc chỉ có một nụ cười nhẹ, thần thái nhàn nhã, “Đừng kích động, ta không có hứng thú gì với ngươi, chỉ muốn ngươi giúp ta một việc thôi.”

“Giúp việc gì?” La Hầu cảnh giác nhìn chăm chăm hắn, trong lòng lại tràn ngập khổ sở, thế này chẳng phải là chuốc việc vào người hay sao.

Chương 178: Hợp mưu

“Ta muốn lần sau khi Đạo Đức Thiên Tôn đến, ngươi đừng ngăn cản hắn mang đất Phong Thiện đi.”

“Chỉ có vậy?” Mặc dù La Hầu cũng cảm thấy rất hứng thú với mảnh đất này, nhưng đã đặt ở Ma Giới bao nhiêu năm như vậy mà vẫn chưa phát hiện ra được điểm nào khác thường, ông ta cũng đã sớm bỏ qua việc tìm kiếm bí mật trên mảnh đất đó.

Sở dĩ ông ta sống lâu hơn những kẻ khác, là bởi vì ông ta biết lúc nào thì nên cúi đầu. Người trước mặt, dù mới nhìn thực lực chẳng đáng vào đâu, ấn tượng để lại cho người khác đến giờ vẫn chỉ như vậy, có điều nay đã thấy được điểm cường đại của hắn, lúc nên cúi đầu thì không thể do dự.

Huống chi, chuyện này đối với ông ta mà nói, thực sự không tính là chuyện gì to tát.

“Chỉ vậy thôi, có điều ta không muốn hắn nhìn ra bất cứ sơ hở nào, hoặc là nghe thấy bất cứ điều gì liên quan đến ta, hiểu chưa?” Nụ cười của Ân Mặc mang theo vài phần lạnh lẽo.

“Hiểu rồi, có thể thả ta ra được chưa?” La Hầu trả lời dứt khoát, ông ta không ngu đến nỗi lại đi nói thực lực chân chính của Ân Mặc cho Đạo Đức Thiên Tôn. Người này chắc hẳn cũng chẳng phải người bên phía Hồng Quân, nếu tất cả đều có chung mục tiêu thì việc gì phải phá đám nhau.

Kim quang trên người Ân Mặc từ từ tản đi, ma khí trên người lại nồng đậm trở lại, mặc dù đã thấy một lần nhưng La Hầu vẫn cảm thấy kinh ngạc, ông ta do dự một chút, vẫn không nhận được mà hỏi ra miệng, “Ngươi làm bằng cách nào vậy?”

Lúc này trong mắt ông ta, Ân Mặc đã không còn là tiểu bối nữa mà là người trong cùng một thể hệ, cho nên giọng điệu khi nói chuyện cũng khách khí không ít.

“Có nói ngươi cũng không biết.”

Sự cười nhạo trắng trợn khiến cho La Hầu nhất thời tức không thở nổi: “Ngươi không nói làm sao lại biết ta không biết?!”

“Được thôi.” Ân Mặc nhún nhún vai, “Thần Thần Ma, đã từng nghe qua chưa?”

La Hầu há miệng cả nửa ngày vẫn không bật ra nổi một chữ, cơ bản chưa từng nghe qua. Dường như đã sớm đoán trước được kết quả như vậy, Ân Mặc khoát khoát tay với ông ta, quay người bỏ đi.

La Hầu đứng tại chỗ chờ người ra cả nửa ngày, cuối cùng ông ta lắc lắc đầu cười: “Trên thế gian này mà có Thần sao? Lại còn gọi là thần Thần Ma, khẩu khí thật là lớn.”

....

Đạo Đức Thiên Tôn sau khi nếm mùi thất bại ở chỗ La Hầu, chặt vật quay lại Tiên Giới, nhưng ông ta không báo cho hai vị sư huynh biết tin mình đã trở về.

Khó khăn lắm mới nhận được nhiệm vụ này, nếu để họ biết mình chẳng những không hoàn thành, còn bị La Hầu sỉ nhục một trận, nhất định họ sẽ cười nhạo ông ta.

Sau khi suy tư trong chốc lát, trên mặt ông ta hiện lên ý cười, ông ta biết nên tìm ai giúp rồi.

...

Ông ta vừa đến Linh Sơn, lập tức đã có sa di cung kính tiên lên đón, “Phật Tổ cho mời.”

Đạo Đức Thiên Tôn chỉnh trang lại bộ y phục vốn đã rất chỉnh tề, đi theo sa di tiến về phía trước, đến một gian đại điện Phật quang bao phủ, sa di kia dừng bước lại, còn ông ta thì nhắc chân bước vào.

Trong đại điện chỉ có một người, vậy mà đã đủ để bóng tối không có chỗ ẩn núp. Đại Nhật Như Lai Phật, Phật Tổ Tây Thiên.

“Đạo Đức Thiên Tôn hiếm khi tới chơi, không biết có việc gì chẳng?” Trước mặt Phật đồ, vị Phật Tổ này cao cao tại thượng nghiêm chỉnh hiền từ. Nhưng chỉ có người nào từng quen biết lâu với ông ta mới biết, vị Phật Như Lai này không hề hoàn mỹ như trong tưởng tượng.

“Đương nhiên là có chuyện cần bàn.” Nói chuyện với ông ta không cần phải khách sáo, hơn nữa đối phương cũng chẳng khách sáo với mình. Cho nên ông ta dứt khoát nói thẳng.

“Ồ? Chúng ta mà có cùng chung đề tài để nói sao?”

“Sát Sinh Phật, chắc ngươi cũng nhớ chứ.”

“Hắn làm sao?” Nghe thấy cái tên này từ miệng Đạo Đức Thiên Tôn, Như Lai hơi rũ mắt, che giấu tình quang chợt lóe lên trong mắt.

“Ta đã gặp hắn ở Ma Giới, hắn thành Ma rồi, hơn nữa còn thành người của La Hầu.” Liếc nhìn sắc mặt của đối phương, không thấy có biến hóa gì, Đạo Đức Thiên Tôn cũng chẳng để ý, tiếp tục nói, “Nhân gian có câu người thường hướng chỗ cao, nước thường chảy chỗ trũng, dù ta cảm thấy lựa chọn này của hắn không có sai lầm gì, có điều, chuyện này mà truyền ra, cũng không dễ nghe cho lắm.”

Đâu chỉ có không dễ nghe, đây quả thực là ngang nhiên đánh vào mặt người ta.

Như Lai cuối cùng cũng có chút phản ứng, “Ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì?”

Nhận được đáp án mình muốn, nụ cười trên mặt Đạo Đức Thiên Tôn càng sâu hơn, “Ta muốn ngươi theo ta đến Ma Giới một chuyến, đến lúc đó, ta lấy thứ ta muốn, ngươi mang người ngươi muốn, coi như giúp đỡ lẫn nhau, thế nào?”

“Nghe có vẻ như một lời đề nghị không tệ.”

Lấy được sự cam kết của Như Lai, Đạo Đức Thiên Tôn ngập tràn tự tin quay trở lại Ma Giới lần nữa. Lần này chưa đợi ông ta đến đất Phong Thiện đã bị La Hầu cản lại.

Như dự đoán của ông ta, La Hầu không thể ngăn trở được sự tấn công của hai người, nhanh chóng bại trận, vừa kêu gào vừa thối lui. Bọn họ không hề đuổi theo, đối phương tuy nói là thua nhưng cũng không bị thương quá nghiêm trọng, đuổi theo tuyệt đối không phải là một hành động sáng suốt.

Chờ đến khi thoát khỏi tầm mắt của hai người kia, La Hầu mới dừng lại, vẻ không cam lòng vì bị đánh bại khi này cũng trở nên phai nhạt. Ông ta đứng giữa hư không, liếc nhìn về đất Phong Thiện ở hướng ngược lại, nhếch lên một nụ cười quý dị.

Tiếp đó, cứ để bọn chúng cảm nhận niềm vui khi bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay đi.

...

“La Hầu ta đã đuổi giúp ngươi rồi, người ta muốn tìm đâu?” Không thấy tung tích của Ân mặc ở đất Phong Thiện, sắc mặt Như Lai dù không thay đổi nhưng giọng nói đã có chút bất thiện.

Đạo Đức Thiên Tôn cười ha ha mấy tiếng, “Đừng nóng vội, nếu ta đã đồng ý với ngươi thì nhất định sẽ giúp ngươi lôi hắn về.” Nói xong, ông ta lấy từ trong tay áo ra một tòa cung điện nhỏ bằng lòng bàn tay, giờ tay lên ném tòa cung điện nhỏ kia về phía đất Phong Thiện, rất nhanh, tòa cung điện ở bên trên dần dần trở nên to lớn, cuối cùng cả hai dung hợp làm một.

“Thu!” Đạo Đức Thiên Tôn phát tay áo lên, tòa cung điện lại thu nhỏ lại, bay về tay ông ta.

Đất Phong Thiện vừa bị lấy đi, cánh rừng rậm vẫn bao bọc chỗ này nhanh chóng chuyển động, bù đắp lại khoảng trống thiếu khuyết nơi mảnh đất kia.

“Lần này có thể thuận lợi như vậy, vẫn phải đa tạ ngươi. Ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ sớm giúp ngươi tìm được Sát Sinh Phật.” Nhiệm vụ đã hoàn thành, nụ cười trên gương mặt Đạo Đức Thiên Tôn cũng rạng rỡ lên không ít.

“Nhớ là tốt rồi.”

“Đúng rồi, ta đang định đến thành Bát Khuất một chuyến, ngươi cũng đã nhiều năm rồi chưa đến đó đúng không, có muốn đi cùng dạo qua một chút không?”

“Cũng được.” Thành Bát Khuất là do thể hệ của bọn họ tạo dựng lên, khi đó hai giới Tiên Phật liên thủ đẩy Ma Giới vào góc chết, coi nơi đó là ranh giới, chớp mắt đã bao nhiêu năm trôi qua, nghĩ đến nơi đó, ông ta cũng có chút hoài niệm.

Đạo Đức Thiên Tôn đến thành Bát Khuất lần nữa, chính là để giải quyết triệt để chuyện của Hoa Liên và Từ Vi. Vốn định đi một mình, nhưng giờ có Như Lai đi cùng, ông ta liền thay đổi kế hoạch một chút, kết quả nhất định sẽ càng khiến cho người ta hài lòng.

Bởi vì quan hệ giữa Sát Sinh Phật và Hoa Liên, ông ta có thể xác định, Như Lai tuyệt đối sẽ không có ấn tượng tốt với Hoa Liên. Hơn nữa, bản thể của Hoa Liên lại còn là đài sen, trước kia Như Lai không thu được Kim Liên thập nhị phẩm, giờ hiếm hoi lắm mới có một Hoa Liên có thể tu thành thập nhị phẩm đài sen xuất hiện, ông ta có thể bỏ qua cho cơ hội này hay sao.

...

Khi Đạo Đức Thiên Tôn xuất hiện trước mặt mình lần nữa, Hoa Liên cũng không cảm thấy kinh ngạc mấy. Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy không thoải mái chính là người đang đứng bên cạnh ông ta, ánh mắt người đó nhìn nàng, hình như quá mức nhiệt tình thì phải.

“Không biết Thiên Tôn lại đến tìm ta vì chuyện gì đây?” Vừa này Đạo Đức Thiên Tôn đã đẩy hết mọi người đi, nói muốn tâm sự riêng với nàng một chút, xem kiểu cách này là chuẩn bị ngả bài rồi.

“Ta muốn xác nhận một lần, xem ngươi có thay đổi ý kiến hay không, hoặc là ngươi còn có yêu cầu gì khác thì cũng có thể nói ra.”

Hoa Liên cười nhạt, “Ta nghĩ là câu trả lời của ta đã rất rõ ràng.”

Đạo Đức Thiên Tôn cũng cười: “VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Đợi đến khi Hoa Liên đi rồi, Như Lai vẫn đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Nàng chính là Hoa Liên?” Mặc dù sớm đã nghe qua cái tên này, nhưng ông ta chưa từng đặc biệt thăm dò về nàng.

Lúc ấy chủ yếu là bởi vì không muốn khiến cho Ân Mạc phản cảm, không ngờ tới nàng ta lại là hoa sen tu luyện thành Tiên, hơn nữa còn là Thập phẩm liên.

“Không tệ chứ, thế nào?” Đạo Đức Thiên Tôn liếc nhìn Như Lai, biết ông ta đã dấy lên hứng thú với Hoa Liên. Đừng nói là ông ta, tùy tiện kéo một vị Phật nào tới cũng rất khó để không thấy hứng thú với Hoa Liên.

“Nói đi, ngươi có tính toán gì?” Như Lai cũng là người thông minh, suy nghĩ chợt lóe lên, đã hiểu ra ý tứ của Đạo Đức Thiên Tôn khi mời ông ta đến đây.

Người ngoài nhìn vào, tu vi của Hoa Liên có thể sánh với Tiên Đế, nhưng trong mắt bọn họ, cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Tiên Giới lớn như vậy, người có thực lực tương đương với nàng ta cũng sẽ không thiếu, có điều có thể lấy được phong hào thì đúng là đã ít lại càng thêm ít.

Đối phó với một Tiên nhân không có phong hào, chỉ cần bọn họ gậy tay mà thôi.

“Chuyện này có chút khó xử, nếu không ta đã chẳng tìm ngươi đến giúp một tay. Nàng và Tử Vi có chút nhân quả dây dưa, lại không chịu chấm dứt.” Đạo Đức Thiên Tôn nhìn qua rất khó xử, nhưng trong lòng lại đang cười thầm. Chỉ sợ ông ta không có hứng thú với Hoa Liên mà thôi, chứ trên đời này, người có thể giảm nhân quả dây dưa đến mức thấp nhất, không phải Như Lai thì là ai.

Trong mắt Như Lai lóe lên một tia ánh sáng, ngay sau đó lại vụt tắt, cười như không cười, “Nhân quả mà ngay cả ngươi cũng không dám nhúng tay vào, nếu cưỡng ép chấm dứt thì phải hao tổn bao nhiêu năm Phật pháp của ta ngươi cũng rõ. Hơn nữa Hoa Liên này đã tu luyện đến mức độ ấy, có thể thu nàng ta về dùng không cũng khó mà xác định được. Cho dù ngươi muốn ta ra tay thì cũng phải có lý do chứ.”

“Lý do, đương nhiên là có chứ, những tin đồn lan truyền ở Tiên Giới về nàng và Sát Sinh Phật khi trước, chắc ngươi ít nhiều cũng đã nghe qua rồi chứ.”

“VẬY THÌ SAO, trên đời này chẳng lẽ không thể có một tri kỷ hay sao?” Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng bọn họ đều rõ ràng, đây căn bản chỉ là lấy cớ.

“Hoa Liên bị lưu đày đến Thiên Hà hai mươi năm, Sát Sinh Phật cũng ở bên cạnh hai mươi năm, thậm chí ngay cả mệnh lệnh của ngươi cũng không màng, ngươi cảm thấy hai người bọn họ thật sự chỉ là tri kỷ? Hơn nữa, nếu Sát Sinh Phật mà nhập ma thì chuyện giữa hắn và Hoa Liên, ngươi còn ngăn cản được nữa không?”

“Cho dù không có Hoa Liên, Sát Sinh Phật cũng không còn là người trong Phật Môn của ta nữa. Đáng tiếc, tiếc cho một thân Phật pháp thuần chính kia của hắn.” Nghĩ đến bóng dáng kia, Như Lai không khỏi thở dài, ông ta vẫn rất muốn tiến, Ân Mạc lấy giết chóc mà tiến vào Phật Môn, rốt cuộc làm sao lại giữ được bản tâm mà tu được một thân Phật quang thậm chí còn tinh khiết vô lượng hơn cả ông ta.

Tuy nói không đến nỗi ghen tỵ, nhưng mấy năm nay, ông ta vẫn luôn tò mò về Ân Mạc. Hình như từ trước đến giờ ông ta chưa bao giờ nhìn thấu được hắn, còn cả lần nhập Ma này nữa, sao có thể nhập Ma được kia chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Sắc ma

Đạo Đức Thiên Tôn vẫn ở lại thành Bất Khuất, bốn vị Tiên Đế đều theo hầu bên cạnh. Nên nhớ là bình thường muốn gặp một vị Thánh Nhân khó khăn cỡ nào, tùy tiện được chỉ điểm một câu cũng có thể đột phá được khối ràng buộc của bản thân, đối với họ mà nói, đó là vinh dự lớn lao.

Hoa Liên không có suy nghĩ này, chỉ cảm thấy sống chung trên một mảnh đất với ông ta, từ trong ra ngoài đều không thoải mái.

Sau khi chào Anh, nàng một mình ra khỏi thành. Giờ những cuộc chiến phạm vi lớn căn bản đã không còn, nàng đi dạo một vòng quanh chiến trường, cũng không chạm phải mấy người.

Đi tới đi lui, bất tri bất giác lại đi đến bên hẻm núi nàng đã từng nhảy xuống. Từ trên nhìn xuống, vẫn không có lấy một tia ánh sáng, có điều lúc này tâm trạng không giống với lần trước cho lắm.

Dưới đó, có thể coi như là nơi mà nàng và Ân Mạc chính thức đính ước chẳng.

Nàng không kim được nghĩ, nếu mình nhảy xuống lần nữa, chưa biết chừng có thể gặp được hắn. Nàng chưa từng biết, mùi vị nhớ nhung một người, lại dày vò như vậy.

“Ai?” Sau lưng đột nhiên truyền đến một trận dao động, Hoa Liên lập tức xoay người, còn chưa nhìn rõ người tới là ai đã cảm thấy đằng sau ập đến một lực đẩy, dường như muốn đẩy nàng xuống.

Mắt thấy sắp rơi xuống phía dưới, một cánh tay đã quấn chặt lấy hông nàng.

“Nhìn gì mà nhập thần như vậy? Không phải đang nhớ ta đấy chứ?” Hơi thở nóng bỏng thổi qua vành tai, giọng nói hàm chứa nụ cười phảng phất như mang theo điện, khiến cho nàng cảm thấy một trận tê dại.

Hoa Liên chỉ sững sờ một lúc rồi bình tĩnh trở lại, người bị hắn ôm chặt, đành khẽ quay đầu lại, “Sao chàng lại chạy về?”

“Chắc, nương tử tương lai sắp chạy mất đến nơi rồi, ta đương nhiên phải đoạt lại chứ.”

“Hừ, chàng đến chậm mất rồi, ta đã quyết định sẽ vứt bỏ chàng.” Cánh môi phẫn hồng của Hoa Liên dẩu lên, hai nàng lo lắng đề phòng mấy ngày liền, mới câu đầu tiên đã muốn đẩy nàng vui vẻ, vọng tưởng!

“Nàng dám, cả đời ta đều phò thác cho nàng, nàng mà dám vứt bỏ ta, ta sẽ...”

“Chàng sẽ làm sao hả?”

“Ta sẽ giết nàng, sau đó đặt ở một nơi cực lạnh lẽo cho đông cứng lại.”

Lời hắn nói khiến cho Hoa Liên trợn mắt há mồm, xoay người trong ngực lại, Ân Mặc cười đến cực kỳ tà ác, “Sau đó ta có thể ba ngày hai bận lại đem nàng ra làm chút hoạt động bổ ích cho cả thể xác và tinh thần, lúc đó nàng chắc chắn sẽ không cự tuyệt ta.” Đối với việc phúc lợi của mình luôn bị dùng đủ loại lý do mà gạt bỏ, hắn vẫn cảm thấy vô cùng bất mãn.

“Trong đầu chàng có cái gì vậy hả?” Hoa Liên có chút dở khóc dở cười.

“Không phải lấy cớ đâu, ta muốn nàng đến phát điên rồi, tình yêu à, chúng ta làm chính sự trước đi.” Ân Mặc mặt đầy nghiêm chỉnh, nhưng động tác trên tay lại không chút tương xứng với giọng điệu của hắn. Thừa dịp Hoa Liên còn chưa phản ứng kịp, tay của hắn đã không ngoan ngoãn mà lần xuống váy nàng.

Hoa Liên vô lực trừng mắt, đề bàn tay không ngoan ngoãn kia lại, “Làm ơn đi, chỗ này là chiến trường.” Chẳng lẽ hắn không biết hành vi này của mình chẳng khác nào sắc lang hay sao, mà dù có là sắc lang thì cũng không hành động ở một nơi lúc nào cũng có thể nhìn thấy thi thể như thế này.

“Ừ... ta không ngại.” Chỉ ngừng một chút, Ân Mặc lại tiếp tục động tác. Không cho hắn dùng tay thì hắn dùng miệng cũng được. Nụ hôn ướt át nóng bỏng trượt theo cái cổ mảnh mai trắng như tuyết, từng dấu vết màu hồng dần dần hiện lên.

“Ta ngại!” Hoa Liên lúc này thật dở khóc dở cười, hắn đúng là không cứu được nữa rồi.

“Đừng lo, ở đây không có ai đâu.”

Hoa Liên thở dài, mặc hắn ôm hôn cho đã nghiệm mới nhẹ nhàng đẩy ra, trên mặt là một nụ cười dịu dàng, “Ồ đây cũng không phải là không được...”

Ân Mặc vừa nghe vậy, mắt sáng lên.

“Có điều...” Ghé sát vào vành tai hắn, liếm một ngụm, Hoa Liên nghiêng đầu, hơi thở ngát hương lan, “Phiền chàng sau này cứ tự mình giải quyết đi nhé.”

“Tình yêu à...” Sắc mặt của Ân Mặc sầm khảm, thật là một quyết định khó khăn.

“Sao?” Hoa Liên nhướn mày, giọng nói kia, khiến cho bụng nhỏ của hắn lại xôn xao một trận, “Chàng quyết định xong chưa?” Dùng giọng nói dụ dỗ hắn còn chưa tỉnh, đầu ngón tay của nàng sao lại còn chui vào trong vạt áo hắn nữa.

Ân Mặc coi như sáng tỏ, thế này là bị mình chọc giận rồi. Aiz, chẳng có cách nào khác, da mặt Hoa Liên mỏng quá, nếu đã không thích chỗ này thì đổi nơi khác cũng được.

Thân phận hiện giờ của Ân Mặc nhất định là không tiện quay lại thành Bất Khuất, hơn nữa bên kia còn có một vị Đạo Đức Thiên Tôn, còn cả người bên cạnh Đạo Đức Thiên Tôn kia nữa, lại lịch khằng định không nhỏ. Cho nên, hắn không chút do dự ôm lấy Hoa Liên, đi về phía Hắc Huyết Doanh.

Nói cũng lạ, có hắn ở bên, bức tường vẫn ngăn trở nàng dường như biến mất. Ân Mặc ôm nàng nhanh chóng tiến vào Hắc Huyết Doanh, ở đây có không ít Ma qua lại, một thân ma khí kia Ân Mặc cũng không có ý dè dặt, rất nhanh, xung quanh hắn không có lấy một bóng người, đối diện đi tới chưa kịp tránh thì vội trào tường chạy. Hoa Liên dứt khoát vùi đầu trong lòng hắn, thế này thì thể diện quăng hết ở Ma Giới rồi.

“Này, chàng ở trọ mà còn chưa trả tiền đấy.” Nằm trên chiếc giường mềm mại, Hoa Liên vừa cười vừa dùng mũi chân chọc lên lồng ngực hắn.

Nhớ đến sắc mặt của ông chủ lúc này khi Ân Mạc ôm nàng xông vào quán trọ, nàng lại cười không ngừng. Nàng nghĩ, cái danh sắc ma của Ân Mạc sẽ nhanh chóng truyền khắp Ma Giới.

“Bảo bối, nàng cứ cười cho thỏa thích đi, lát nữa nàng sẽ cười không nổi đâu.” Xé tan y phục trên người cả hai, Ân Mạc cố ý bày ra bộ dạng thèm thường, nhào về phía Hoa Liên.

“Sắc lang.”

“Nàng không thích sao?”

Rất nhanh, trong phòng đã vang lên tiếng rên rỉ của nữ nhân và tiếng thờ gấp của nam nhân.

Dưới quán trọ, ông chủ vẫn còn ở trong trạng thái đông cứng. Hắn đã ở Hắc Huyết Doanh được vài năm, cũng từng hầu hạ vài vị Ma Đế, nhưng chưa từng thấy vị nào lại háo sắc như vậy, hắn hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải.

Trong một góc khuất dưới tầng một của quán trọ, một nam nhân toàn thân mặc đồ đen ngồi trong góc, uống cạn giọt rượu cuối cùng trong bầu rượu, ném một khối linh thạch lại, xoay người đi ra ngoài. Rất nhanh, bóng người áo đen kia đã biến mất ở cuối đường.

Hắn cho rằng, mình đã không chế được rất tốt, nhưng lúc nhìn thấy cảnh tượng ấy vẫn cảm thấy đau lòng.

Nhưng hắn rất rõ ràng, từ lúc ở nhân gian, giữa bọn họ đã định trước sẽ không có bất cứ liên hệ nào. Con đường trước mặt họ sớm đã được định sẵn, vĩnh viễn không thể giao nhau.

Có điều, nếu đã hạ quyết tâm, hắn sẽ kiên trì. Có lẽ hắn sẽ vĩnh viễn không quên được nàng, vĩnh viễn sẽ không có ai có thể thay thế được nàng, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, bóng dáng của nàng sẽ phai nhạt dần. Hắn có thời gian cả đời, để quên...

...

Hoi thờ của Ân Mạc xuất hiện ở Hắc Huyết Doanh, rất nhanh được ba gã Ma Đế canh giữ ở đây nhận thấy. Bốn người hai mắt nhìn nhau, không ai biết Ân Mạc đến đây làm gì, giờ bên phía mình có thể làm được gì. Đi tiêu diệt hắn? Chuyện như thế nghĩ còn được, chứ còn làm thật thì thôi đi.

Không bao lâu sau tin tức lại truyền đến, nói hắn ôm một nữ nhân vọt vào trong phòng, nhưng tình hình thực tế rốt cuộc là thế nào lại không ai rõ, sau khi thảo luận, ba người nhất trí cho rằng đây là âm mưu của Ân Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Cùng ta về nhà được không?

ạc vừa mới nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi lại không thể không gọi Hoa Liên dậy.

“Lại làm sao vậy?”

“Đạo Đức Thiên Tôn tìm đến rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Hoa Liên bấy giờ mới nhớ đến, vừa thấy Ân Mạc xong là bị kéo luôn lên giường cả một ngày, căn bản đã quên mất có chuyện này.

Nàng ôm chần ngồi trên giường một lát, đột nhiên mở miệng, “Lần này Đạo Đức Thiên Tôn không đi một mình.”

“Sao?”

Động tác mặc quần áo của Ân Mạc khựng lại, “Hắn đi cùng ai?”

“Ta làm sao mà biết được, trong đám Thánh Nhân kia ta chỉ mới gặp qua Trần Nguyên Đại Tiên. Có điều ta cảm thấy người đó rất kỳ lạ, luôn nhìn chăm chăm vào ta, trước kia chúng ta cũng chưa từng gặp qua bao giờ.” Nhớ đến ánh mắt của người nọ, nàng liền thấy rờn rợn cả người.

“Không sao, gặp rồi sẽ biết thôi.” Người cảm thấy hứng thú với Hoa Liên cũng không ít, hy vọng không phải là người mà hắn nghĩ.

Thủ đoạn của Thánh Nhân đương nhiên là không thể so với người thường, mặc dù Đạo Đức Thiên Tôn không hiểu tại sao Hoa Liên lại chạy tới Hắc Huyết Doanh, nhưng giờ ông ta không có nhiều thời gian để suy nghĩ về chuyện này. Hiếm khi Như Lai lại nghĩ thoáng, quyết định giúp ông ta một tay, ông ta tuyệt đối không thể lãng phí cơ hội tốt như vậy. Có điều quang minh chính đại xông vào Hắc Huyết Doanh để cho đám tiêu bối nhìn thấy như vậy

ít nhiều cũng có chút mất mặt, ông ta vận hành trí óc, suy nghĩ đối sách. Vừa hay bây giờ đang chiến trận, vậy cứ gọi mấy đứa Tiên Đế ra trận, rất nhanh, hai phe Tiên Đế và Ma Đế lại đánh nhau, trên chiến trường là một mảnh hỗn loạn.

Chờ Hắc Huyết Doanh trống trơn, Đạo Đức Thiên Tôn bấy giờ mới cùng tiến vào với Như Lai. Đi chưa được bao xa đã thấy mục tiêu lần này, hơn nữa không chỉ có mình nàng, Ân Mạc cũng đang ở bên cạnh. Bốn người từ xa đã dừng bước lại, Như Lai nhìn người đàn ông một thân ma khí quay cuồng phía đối diện, ánh mắt vô cùng phức tạp. Thái độ của Ân Mạc trái lại tự nhiên hơn nhiều, trên mặt điểm một nụ cười, chấp tay về phía hai người đối diện. “Thiên Tôn, Phật Tổ, đã lâu không gặp.”

“Ân Mạc, người thế này... có phải là tự nguyện không?” Như Lai đột nhiên mở miệng hỏi.

“Phật Tổ là chi chuyện ta thành Ma?”

“Phải.”

“Đương nhiên là tự nguyện, trên thế gian này, ai dám ép ta.”

Giọng điệu cuồng vọng này của hắn khiến cho gương mặt Đạo Đức Thiên Tôn hiện lên vài phần khinh thường, nhưng Như Lai vẫn còn ở đây, ông ta đương nhiên không tiện mở miệng, chỉ có thể đứng một bên lắng nghe.

Trái lại, Như Lai không hề cảm thấy câu này có gì không ổn, chỉ có ánh mắt là trở nên hơi âm trầm, “Lúc trước khi người tìm đến ta, ta đã từng nói, nếu người sa vào Ma đạo, đích thân ta sẽ tự mình động thủ.” Người lấy giết chóc để tiến vào Phật môn có ma tính lớn nhất, ông ta cứ cho rằng với khả năng của Ân Mạc, mình sẽ không phải nhìn thấy ngày đó, ai ngờ, ngày đó vẫn cứ tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Thiếu nợ nên trả

Ân Mạc cười như không cười, “Thực ra thì ta chết cũng chẳng có ai đến gây phiền phức cho người, người không cần phí công kiếm cớ, nói chưa biết chừng bọn họ còn khen người trừ ma vệ đạo.”

Giọng điệu châm chọc không khiến cho Như Lai biến sắc, ông ta chỉ thờ dài, “Nói cho cùng vẫn là do ta mấy năm qua đã buông thả cho người quá mức, nếu người chịu sửa đổi, ta sẽ bảo toàn hồn phách cho người chuyển thế luân hồi, sau chín kiếp rửa sạch một thân tội nghiệt, người còn có cơ hội để quay lại Phật giới.”

Ân Mạc cười cười, nói với Hoa Liên, “Thế nào, Phật Tổ rất từ bi đúng không, đáng tiếc trước kia nàng lại không thể gia nhập Phật môn, nếu không chưa biết chừng cũng sẽ cho nàng một cơ hội đấy.”

Giọng điệu khen sáng chế tối kia khiến cho Như Lai ít nhiều cũng không xuống đài được, trong lòng mơ hồ dâng lên một tia xấu hổ, mọi người đều rõ ràng trong lòng, một nhân vật nguy hiểm như kiểu Ân Mạc, một khi có cơ hội đánh vào Luân Hồi rồi, làm sao có thể để hắn quay trở lại Phật giới.

Hoa Liên nghe vậy, tuy khoe miệng nhướn lên nhưng trong lòng lại không được nhẹ nhõm. Mặc dù nàng rất có lòng tin với Ân Mạc, nhưng lai lịch của hai người này quá lớn, khiến cho nàng vẫn phải lo lắng đề phòng. Có điều, lúc này có làm gì cũng không kịp nữa rồi, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

“Người muốn cự tuyệt đề nghị của ta?” Dù sao cũng đã chung đụng nhiều năm như vậy, Như Lai ít nhiều cũng hiểu biết tính tình của Ân Mạc, từ xưa tới nay hắn chưa bao giờ thỏa hiệp, bất hủ đáp ứng điều kiện này, căn bản không có khả năng, mà hắn cũng chẳng muốn hòa giải.

“Ta không có thói quen bàn điều kiện với người khác.” Trên gương mặt Ân Mạc từ đầu đến cuối không hề lộ ra bất cứ cảm xúc căng thẳng nào, không ai nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn giờ phút này.

“Xem ra người đã chọn một con đường không thể quay đầu.” Như Lai rũ mắt xuống, hai tay bắt thành chữ thập, đáng về trách trời thương dân. Trên người ông ta từ từ nổi lên một tầng Phật quang, Hoa Liên chỉ cảm thấy một luồng cảm xúc hòa dịu khiến cho nàng thoát ra khỏi trạng thái căng thẳng, không có bất cứ một ý niệm chống cự nào.

Đạo Đức Thiên Tôn đứng bên cạnh, ánh mắt bất thiện liếc Hoa Liên, lại nhìn Ân Mạc một cái, cuối cùng lựa chọn đứng một bên xem cuộc chiến. Ân Mạc dù sao cũng từ Phật giới mà ra, giờ coi như là họ đang giải quyết vấn đề của nhà mình, ông ta không tiện nhúng tay. Hơn nữa sau khi chấm dứt mọi chuyện sẽ giao Hoa Liên cho Như Lai, vậy ông ta chỉ cần giữ chân Hoa Liên lại là được, tất cả để cho Như Lai làm hết chẳng phải vừa hay.

Hiện giờ Hoa Liên trên căn bản đã hoàn toàn bị Phật quang tác động, mặc dù đã tự nhủ với bản thân hết lần này đến lần khác rằng tình hình hiện giờ rất nguy cấp nhưng thân thể lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể trở mắt nhìn.

Ân Mạc và Như Lai mặt đối mặt mà đứng, không ai động thủ, chỉ ngăm giao tranh, hai luồng hơi thở ngươi tới ta đi không ai nhường ai. Phiến đá dưới chân hai người không chịu nổi áp lực như vậy, nứt toác ra từng tắc một, cho đến khi bị đè nát thành bụi phấn.

“Ta quả nhiên vẫn xem nhẹ ngươi.” Như Lai mờ mắt, sắc mặt bình tĩnh, giọng nói lại mang theo vài phần kinh ngạc.

Hai người vừa mới âm thầm giao thủ, Ân Mạc vậy mà lại ngang sức ngang tài với ông ta. Ông ta sớm đã biết Ân Mạc rất mạnh, nhưng vẫn có chút không chấp nhận được kết quả này.

“Quá khen.” Ân Mạc cũng không vì một câu nói của ông ta mà tỏ ra cao hứng, đây chẳng qua chỉ mới là bắt đầu, phiền phức vẫn còn ở phía sau. Nếu Như Lai dễ đối phó như vậy thì ông ta đã không đứng đầu Phật giới.

Sau một khắc Phật quang đột nhiên tràn đầy, trong một mảnh kim quang sáng lóa, đột nhiên một con khổng tước bay vọt ra, con khổng tước kia vậy mà lại há miệng nuốt luôn Ân Mạc.

Nuốt Ân Mạc xong, con khổng tước kia dường như còn chưa thỏa mãn lắm, con người tựa như hạt đậu đen nhìn thẳng vào Hoa Liên, dường như muốn nuốt luôn cả nàng.

Hoa Liên nhìn chăm chăm con khổng tước, sau lưng một mảng mồ hôi lạnh, Phật mẫu Không Tước Đại Minh Vương, thích ăn thịt người. Năm đó khi nó còn hoành hành, ngay cả Phật tổ cũng dám nuốt vào bụng.

Hôm nay, loại tồn tại cấp bậc truyền thuyết như vậy lại xuất hiện trước mặt nàng, dù trong lòng nàng không kính sợ nhưng vào giờ khắc này cũng cảm thấy hãi hùng. Sự chênh lệch cấp bậc này, chỉ có dũng khí và lòng tin thôi thì không thể nào bù đắp được.

Chỉ mới bị nó nhìn chăm chăm như vậy thôi đã đủ để thân thể nàng không tự chủ được mà lui bước chứ đừng nhắc đến chuyện xuất thủ. Trong ánh mắt nàng mang theo vài phần khổ sở, sự chênh lệch thời gian quả thực không thể nào nghịch chuyển, cho dù nàng có nghịch thiên cũng đánh không lại những ngọn núi cao trước mặt này. Thứ cảm giác bị thất bại vô lực này khiến cho nàng cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Đến lúc mắt thấy mình sắp bị nuốt vào, con khổng tước trước mặt nàng đột nhiên ngừng lại, nếu nàng không nhìn lầm, biểu cảm trong mắt nó hẳn nên tỉnh là thống khổ.

Trên người con khổng tước dâng lên một tầng Phật quang, mới đầu chỉ là một màu hoàng kim nhàn nhạt, càng về sau lại càng tỏa sáng vạn trượng, chói mắt tựa như mặt trời. Tuy nói Không Tước Đại Minh Vương đã đi theo Phật tổ nhiều năm, nhưng bản tính của nó vẫn khó sửa đổi, cho nên không thể nhập Phật đạo, thứ Phật quang này không thể do nó tỏa ra.

Quảng Phật quang này dường như mang theo tính ăn mòn, giống như muốn cắn nuốt hết tất cả mọi thứ xung quanh, khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm khác thường. Biến cố này khiến cho cả Như Lai và Đạo Đức Thiên Tôn có chút không kịp ứng phó, bọn họ cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng đúng vào lúc này, con khổng tước kêu lên một tiếng bi thảm, một tầng sương máu bắt đầu lan tràn từ phần lưng, mãi cho đến khi bao phủ khắp toàn thân nó. Dưới sự bao phủ của Phật quang, tầng sương máu nồng đậm kia trở nên chói mắt vô cùng, kèm theo từng tiếng kêu rên, nghe mà khiến cho người ta thấy lạnh cả lòng.

Kim quang chói mắt phủ đầy mặt đất, trong đồng huyết nhục, Ân Mạc mỉm cười đứng trước mặt như lai, một thân áo trắng tinh khôi không dính lấy một vệt máu, hẳn từ trên xuống dưới không chỗ nào không có Phật quang bao phủ, đầu còn thấy một tia ma khí nào dao động.

“Ngươi...” Như Lai nào đã gặp phải tình huống như vậy, trong lúc nhất thời có chút ngây dại.

Mũi chân giẫm lên cái đầu coi như còn lạnh lặn của con khổng tước, nhẹ nhàng đè ép, trên gương mặt Ân Mạc vẫn giữ một nụ cười ưu nhã, “Ăn thịt người là không tốt, thói xấu của Không Tước Đại Minh Vương đã sớm nên sửa lại.”

Thân thể con khổng tước không kịp được run rẩy, lại không dám phát ra chút âm thanh nào, nó cũng biết sợ chết.

Ánh mắt Như Lai không hề đặt trên người Không Tước Đại Minh Vương, ông ta vẫn chưa khôi phục lại được từ trong sự kinh ngạc, Đạo Đức Thiên Tôn cũng vậy. Chuyện hai người muốn biết nhất lúc này chính là, Ân Mạc rõ ràng đã thành Ma rồi, tại sao giờ lại biến trở lại thành đệ tử Phật môn được?

“Ngươi rốt cuộc là kẻ nào?” Như Lai lần đầu tiên sinh ra một tia sợ hãi với người đứng trước mắt, đó là sự e ngại đối với những thứ không biết rõ. Ông ta cho rằng ông ta đã biết rõ tất cả mọi sự trên đời, nhưng chờ đến lúc cẩn thận suy ngẫm về lai lịch của Ân Mạc, ông ta lại nhận ra, mình vậy mà lại chẳng biết gì về hắn cả.

Giờ phút này, ngay cả dấu vết tồn tại của Ân Mạc ông ta cũng không đoán ra được, phảng phất như mọi thứ từng xảy ra trên người Ân Mạc hết thảy đều là hư ảo, điều này sao có thể!

“Ngươi không cần biết ta là ai, có nói ngươi cũng không biết, còn ngươi...” Ân Mạc dời mắt về phía Đạo Đức Thiên Tôn, “Gặp được sư phụ ngươi thì hãy hỏi thăm lão giúp ta, tiện thể nói cho lão biết, món nợ năm đó lão thiếu cũng nên trả lại rồi.”

“Có ý gì?” Đạo Đức Thiên Tôn biến sắc, nghe ý tứ của Ân Mạc, hẳn còn biết cả Hồng Quân Đạo Nhân!

Chương 182: Thần khí thực sự

“Nếu như ta là người, ta nhất định sẽ mang theo con khổng tước này quay về Linh Sơn.” Ân Mạc cười dài nhìn về phía Như Lai, hẳn đương nhiên biết Hoa Liên có sức hút lớn thế nào với Như Lai, bất quá mọi chuyện chỉ có thể chấm dứt ở đây.

Bàn tay lần tràng hạt của Như Lai run nhẹ, trước mắt ông ta không biết thân phận của Ân Mạc, cũng không biết lời hắn nói rốt cuộc có mấy phần là thật, nhưng hắn có thể nói đến mức đó, chứng tỏ là hắn thực sự không sợ ông ta, dĩ nhiên cũng có thể là giả bộ.

Theo sự hiểu biết của ông ta về Ân Mạc, khả năng đó không lớn, có điều ông ta đã bao giờ thực sự hiểu được Ân Mạc chưa? Nghĩ đến đây Như Lai không khỏi cảm thấy có chút châm chọc.

Thấy hai người kia mặc dù do dự nhưng lại không hề có ý rời đi, Ân Mạc lắc đầu, hơi có chút bất đắc dĩ. Trong ánh nhìn soi mói của bọn họ, hắn lấy từ trong ngực ra một con dấu đen tuyền, trên con dấu kia phảng phất như có ánh sáng lấp lánh, lại giống như có thứ gì đó đang chuyển động. Ân Mạc vung tay ném con dấu ra, Như Lai căn bản không hề phản kháng được chút nào đã bị đứng yên tại chỗ.

“Nếu không muốn đi, vậy thì ở lại đi, tốt nhất người nên mong rằng Hồng Quân có hứng thú với người.” Ngoắc tay, con dấu lại bay về lòng bàn tay Ân Mạc, mà Như Lai lại giống như đã mất hết hồn phách, mềm nhũn ngã xuống đất không còn động tĩnh gì nữa.

“Đó là thứ gì?” Chỉ trong chớp mắt mà mọi chuyện đã diễn biến, Hoa Liên thực sự là có chút không tiếp nhận nổi.

“Khóa hồn ấn... Thần khí.” Cúi xuống, Ân Mạc bỏ sung. Hắn tiện tay giao con dấu màu đen cho nàng, Hoa Liên nhìn kỹ, cũng không phát hiện ra điểm nào đặc biệt, chẳng qua là cầm lên tay rất lạnh, khiến cho nàng có một thứ cảm giác lạnh lẽo.

“Giống thứ chàng đưa cho ta hồi trước?” Thần khí dù ít thật, nhưng không phải là không có, nhưng cảm giác vật này mang lại cho nàng lại hoàn toàn khác biệt.

“Dĩ nhiên không phải, đây mới là Thần khí đích thực, là tín vật qua các triều đại Minh Vương.” Chỉ có làm Thần của một thế giới mới có thể thai nghén ra Thần khí, mà những thứ Thần khí hắn có được ở thế giới này, chẳng qua chỉ là mang danh Thần khí mà thôi.

Ở bên nhà mới có Thần khí, ví dụ như cái tháp Lôi Thần kia của mẹ hắn, nhưng nổi danh nhất vẫn là Khóa hồn ấn, dù sao đây cũng là Thần khí do các vị Thần đời trước thai nghén ra, đã được lưu truyền qua các triều đại Minh Vương.

Năm đó khi hắn rời nhà, cũng chỉ tiện tay giặt đại như vậy, không cần thận lại cầm mất Khóa hồn ấn đi, tuyệt đối không phải là cố ý, hy vọng ông trẻ người đại nhân không chấp tiểu nhân.

Hoa Liên gật đầu một cái, biết Minh Vương mà hắn nói nhất định không phải là Diêm La Điện chủ, có điều hắn lấy mất tín vật của Minh Vương, thực sự không thành vấn đề gì sao?

Trong lúc cả hai nói chuyện, Đạo Đức Thiên Tôn đã mất tâm mất tích. Đã thấy được sự lợi hại của Khóa hồn ấn, ông ta mà vẫn đứng lại đó không đi thì mới là thiếu đầu óc. Ngay cả cấp bậc như Như Lai mà còn một chiều đã gục, ông ta mà lên chẳng phải là dâng đồ ăn đến tận miệng hay sao.

Ân Mạc đương nhiên không hề có ý đuổi theo, hắn còn cần mượn tay Đạo Đức Thiên Tôn mang đất Phong Thiện đến chỗ Hồng Quân.

“Ông ta làm sao bây giờ?” Như Lai vẫn còn nằm trên đất, không rõ là chết hay sống.

“Mặc kệ đi, dù sao cũng chẳng ai có thể hủy hoại thân thể ông ta được.” Thực ra thì cho dù có hủy hoại cũng chẳng có gì đáng ngại, những chuyện này đều không nằm trong phạm vi quan tâm của Ân Mạc. Kiểm hãm Như Lai chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi, mục đích của hắn chỉ có đất Phong Thiện.

“Vậy giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Thành Bất Khuất.” Ân Mạc choàng lấy hông nàng, chậm rãi đi về phía thành Bất Khuất.

“...” Mặc dù không biết tại sao Ân Mạc lại muốn quay lại đó, Hoa Liên vẫn gật đầu đồng ý. Sau khi quay về nàng cũng không gặp được Anh và Yên Cừu Vũ, hai người chắc đã đi trước rồi.

Dù nhân vật chủ chốt của cuộc đại chiến này một đã bị đánh gục một thì đã chạy trốn, nhưng cuộc chiến giữa Tiên Đế và Ma Đế vẫn còn kéo dài, ngày nào cũng có thể nghe được rất nhiều những tin tức mới từ chiến trường. Có điều hiện giờ, Hoa Liên lại có cảm giác như đang đứng ngoài cuộc xem trò vui, chắc Ân Mạc đã sớm như vậy.

“Sao vậy?” Nhận ra người bên cạnh đang ngăn người, Ân Mạc ôm nàng lên trên đùi, sờ sờ bụng nàng, một tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng.

“Không sao, chẳng qua là cảm thấy không được chân thực cho lắm.” Hoa Liên lười biếng nép vào trong ngực Ân Mạc, đầu gối lên ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập bình ổn của hắn, ánh mắt vẫn dừng lại trên người đám tiên nhân nhón nháo bên ngoài cửa sổ.

Ân Mạc lẳng lặng mỉm cười, Hoa Liên không hề thích không khí trong thành Bất Khuất, có lẽ chính nàng cũng không nhận ra được. Từ ngoài nhìn vào, cho dù ở nơi đâu, nàng cũng có thể nhanh chóng thích ứng, nhưng thực ra nàng lại hợp sống một cuộc sống yên ổn hơn. Đây cũng là lý do tại sao trước kia hắn lại để Hoa Liên ở lại Tiên Giới một mình, ít nhất ở đó, nàng cũng có thể tự mình sống thoải mái vui vẻ, mặc dù cũng có chút phiền phức nhỏ, nhưng nàng có thể xử lý rất tốt.

Nếu thích nàng, thì nên tin tưởng nàng, đây là đạo lý mà Hoa Liên đã dạy cho hắn từ hồi mới quen biết ở nhân gian. Hắn quen nắm giữ tất cả trong lòng bàn tay, nhưng sau khi gặp Hoa Liên, hắn chỉ có thể thay đổi thói quen của mình.

“Tất cả sẽ kết thúc nhanh thôi, ta bảo đảm.” Ân Mạc cúi đầu, một tay nâng khuôn mặt xinh xắn đang vui trong lồng ngực mình lên, chạm nhẹ vài cái lên môi nàng.

“Ừm...” Không lâu sau, tiếng hít thở đều đặn đã vang lên, cúi đầu xuống nhìn, người trong lòng đã ngủ say. Hắn bế nàng lên, khẽ đặt lên trên giường, bản thân cũng nằm lên cùng.

Lúc Hoa Liên tỉnh lại, vẫn nằm trong ngực Ân Mạc, được hắn vững vàng ôm chặt, đột nhiên nàng lại có cảm giác được chở che. Yên lặng nằm trong vòng tay của hắn, mi mắt Hoa Liên cong cong, người này là người duy nhất có thể mang lại cho nàng cảm giác ấy, cho nên nàng nhất định sẽ nắm thật chặt.

“Không thoải mái ở đâu à?” Ân Mạc cũng không ngủ say, Hoa Liên vừa mở mắt là hắn đã tỉnh lại.

“Không, chỉ là dạo này cảm thấy mệt chết đi được.” Dạo gần đây, quá nửa thời gian nàng đều trôi qua trong giấc ngủ, mặc dù không có phản ứng gì khó chịu, nhưng luôn cảm thấy không ổn lắm. Hơn nữa, Ân Mạc lúc nào cũng hỏi nàng không thoải mái ở đâu, đáng vẻ dường như vô cùng lo lắng.

“Vậy có muốn ngủ tiếp nữa không?”

“Không ngủ nữa, ra ngoài đi dạo đi.”

Vốn định ra ngoài tản bộ, ai ngờ lại đụng phải vài Tiên Đế vừa mới quay lại từ chiến trường. Lại còn là Tử Vi Tiên Đế, lúc hắn nhìn thấy Hoa Liên và Ân Mạc cùng xuất hiện ở đây, sắc mặt cứ gọi là vô cùng đặc sắc.

Sắc mặt của ba Tiên Đế còn lại cũng rất vi diệu, trong lúc mọi người đều cho là Ân Mạc đã chết, hắn lại vẫn sống sờ sờ. Trong khi mọi người đều cho rằng hắn đã thành Ma, hắn lại quay về thành Bất Khuất.

Rốt cuộc hắn tới để làm gì?

Trong lòng Tử Vi không khỏi thấp thỏm, hắn đột nhiên lại mất đi liên hệ với sư tôn, hơn nữa trên chiến trường còn có kẻ đồn đại rằng đã nhìn thấy thi thể của Đại Nhật Phật Như Lai, là một kẻ tương đối hiểu Ân Mạc, hắn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.

“Tử Vi Tiên Đế, chúng ta tâm sự riêng một chút được chứ?” Ân Mạc mở miệng trước.

“Được.” Mặc dù rất muốn cự tuyệt, nhưng hắn vẫn đồng ý.

Hai người sóng vai bước đi, Ân Mạc không hề có ý định đưa Hoa Liên đi cùng, nhưng ít nhiều Hoa Liên cũng có thể đoán ra được ý đồ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Chỉ là muốn hỏi một chút

Có chút ngoài dự liệu của Hoa Liên, Tử Vi vậy mà lại bình an trở về, về phần hai người rốt cuộc đã nói những gì, lần nào hỏi Ân Mạc cũng chỉ cười một tiếng mà lấp liếm qua, xem ra là không định cho nàng biết.

Cũng không lâu sau, Hoa Liên đột nhiên nghe được tin Tử Vi Tiên Đế rời khỏi thành Bất Khuất về Tiên Giới, ngay sau đó là tin hắn tự hủy kim thân công đức của mình.

Điều này có nghĩa là hắn đã mất đi tư cách thành Thánh, hơn nữa, còn không có khả năng phục hồi lại kim thân.

Trước kia sở dĩ Đạo Đức Thiên Tôn coi trọng hần là bởi vì hần có tiềm lực, giờ như vậy, hần có giữ được vị trí Tiên Đế hay không khó mà tính được.

“Chàng đã đe dọa hần thế nào hả?” Hoa Liên cảm thấy, thực ra đàn ông lúc chấp vật lên mới thực sự là đáng sợ. Đến bản thân nàng giằng co lâu như vậy cũng chỉ mới khiến cho tâm lý Từ Vi suy sụp mà thôi, Ân Mạc vừa ra tay đã trực tiếp chặt đứt đường sống của hần.

“Ta sao có thể làm chuyện như thế được.” Ân Mạc tay cầm quân cờ màu đen, ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Liên, nét mặt có chút vô tội, trong lúc rảnh rỗi, hai người ngồi trong sân đánh cờ, kỹ nghệ của Hoa Liên đã cao lên không ít, ván cờ vẫn đang trong trạng thái giằng co.

“..” Chuyện này trừ hần ra thì làm gì có ai làm nổi, thế mà còn cần phải hỏi hay sao.

Về mặt không tin tưởng rõ ràng kia của Hoa Liên khiến cho Ân Mạc hơi bị đã kích, đành phải mở miệng, “Hiểu biết của hần với Nhân quả có chút sai lầm, ta chỉ tốt bụng chỉnh sửa lại cho hần một chút thôi, kể ra, hần làm thế cũng coi như đã chặt đứt nhân quả, biết tiến biết lùi, đúng là một kẻ thông minh.”

Hần nói vậy Hoa Liên lại càng thêm mù mờ, sao lại liên quan đến cả nhân quả.

“Thực ra thì... chúng ta không bị dính nhân quả.” Vươn tay vuốt gương mặt có chút gầy guộc của Hoa Liên, mặc dù thân thể nàng thoạt nhìn cũng không tệ lắm nhưng đã gầy đi không ít, chuyện này khiến hần có chút lo lắng.

“Chúng ta?” Sinh ra trong trần thế khó tránh khỏi dính phải nhân quả, có điều sau khi thành Thánh xong, nhân quả dính dấp sẽ ít hơn, nhưng tuyệt đối không thể không có.

Trừ phi là người đó căn bản không thuộc về thế giới này...

Nói vậy, thân thể của mình cũng coi như khá kỳ lạ, nếu là trước kia, có lẽ nàng sẽ cảm thấy hứng thú, nhưng giờ, đã không còn hiếu kỳ nhiều như vậy nữa.

“Chàng dùng Từ Tiêu uy hiếp hần?”

“Ồ... Ta đã dùng thái độ rất thành khẩn để nói chuyện với hần, không hề uy hiếp.”

Hoa Liên không nói gì, vậy thì đúng là đi uy hiếp người ta rồi. Vốn nàng giữ Từ Tiêu lại là muốn chừa một đường sinh cơ lại để giữ vững sự cân bằng với Đạo Đức Thiên Tôn, có điều giờ đã chẳng cần nữa rồi. Ân Mạc còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, giờ nàng đã có thể thần nhiên đón nhận sự che chở của hần, đó vốn là chuyện thuộc bốn phận của hần.

Có điều Từ Tiêu dù sao cũng là một phần của Từ Vi, nếu Từ Tiêu không còn, Từ Vi cũng không thể sống một mình được. Điều kiện này của Ân Mạc cũng đủ ác, biết rõ tín niệm duy nhất của Từ Vi trên cuộc đời này là thành Thánh, hần thậm chí đã chạm đến ngưỡng cửa đó rồi, lại cường ép hủy diệt kỳ vọng của hần, với hần mà nói, đó mới là sự tàn nhẫn nhất.

Nhớ đến những gì hần đã từng làm với mình, lần này có thể coi như lấy oán báo oán.

Sau khi không buồn nghĩ đến những chuyện phiền lòng kia nữa, Hoa Liên rút cuộc cũng đã nhận ra sự thay đổi trên thân thể mình. Nàng bắt đầu thường xuyên ngủ gật, thậm chí khoa trương đến mức ngay cả lúc đang nói chuyện cũng có thể ngủ quên mất, Ân Mạc trên cơ bản là cả ngày đều lượn lờ xung quanh nàng.

Vốn định sớm quay trở lại Tiên Giới một chút để giải quyết đống phiền phức kia, nhưng nguyên nhân vì thân thể nàng nên kéo dài đến hơn hai tháng mà vẫn chưa đi được, chỉ có thể ở lại thành Bất Khuất tu dưỡng.

Đối với việc mang thai, nàng cũng không đến mức mâu thuẫn, chỉ cảm thấy dường như phát triển hơi nhanh quá. Tính ra thì nàng mới thực sự xác định quan hệ với Ân Mạc chưa được bao lâu, giờ đã có con rồi, còn chưa chuẩn bị tâm lý nữa.

So với sự lãnh đạm của Hoa Liên, bên phía Tiên Giới lại dấy lên một phen sóng gió. Từ Vi bị tước chức vị Tiên Đế, vĩnh viễn lưu đày ở Thiên Sơn, thành một gã sơn thần.

Khiến cho người ta thấy kinh dị chính là, một loạt những sự trừng phạt này là do vị bề trên cao hơn cả Đạo Đức Thiên Tôn truyền đạt xuống. Ai cũng biết trên Đạo Đức Thiên Tôn chỉ có một người, người đó xưa nay chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện ở Tiên Giới, hành vi lần này rốt cuộc có ý tứ thế nào không ai hiểu nổi.

Về phần người biết chuyện cũng chỉ cười khẩy trước sự việc lần này. Nếu không phải có liên quan đến Hoa Liên, hần chẳng đáng phải đi chèn ép Từ Vi. Người nọ giờ chắc đã đoán được vài phần thân phận của hần, lão chẳng qua chỉ đang muốn bán ân tình cho mình, có điều cái gọi là ân tình này lại dễ bán như vậy sao.

Sau khi tin Từ Vi Tiên Đế bị cách chức truyền đến, ánh mắt của các Tiên Đế còn lại ở thành Bất Khuất khi nhìn Hoa Liên cũng thay đổi, bình thường tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt Hoa Liên, dù sao bọn họ cũng đã từng có chút ân oán với Hoa Liên.

Hoa Liên trái lại chẳng có tâm tư đâu mà xử lý mấy chuyện ân oán này, hơn nữa lúc trước nàng cũng không chịu mấy oan ức, quan trọng nhất là cũng chẳng còn hơi sức đâu.

Trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ, mình lại có lúc yếu ớt như vậy, toàn thân không có chỗ nào là thoải mái, thân thể khó chịu nên tính tình của nàng cũng tương đối nóng nảy, mà người thụ hại trực tiếp chỉ có thể là Ân Mặc.

Ngủ một mạch đến nửa đêm, Hoa Liên đột nhiên mở choàng mắt, bò dậy từ trên giường, sau đó không khách khí nhảy qua ngồi lên hông người đàn ông đang say ngủ bên cạnh.

“Này, dậy đi.” Cầm lấy một lọn tóc của hắn giật mạnh xuống, sự đau đớn trên da đầu khiến Ân Mặc không thể không mở cặp mắt vẫn mơ màng ra.

“Sao?” Nhìn rõ mỹ nhân đang ngồi trên người, Ân Mặc cố gắng nặn ra một nụ cười, “Bảo bối, nàng lại khó chịu ở đâu, để ta xoa cho.”

Hoa Liên chỉ ngồi yên không nói lời nào, chẳng lẽ nàng lại nói với Ân Mặc là thấy hắn ngủ được mà nàng thì không cho nên tâm lý của nàng không được cân bằng hay sao?

“Hay chúng ta ra ngoài đi dạo nhé?” Nghiêng đầu nhìn qua bên ngoài, vẫn còn tối, nhưng cũng không thành vấn đề.

Hoa Liên lắc đầu.

“Vậy nàng muốn ăn gì hả?” Mặc dù đã thành Tiên, nhưng nữ tiên có bầu tuyệt đối không thể đối đãi bằng ánh mắt bình thường được, Ân Mặc hiện giờ lúc nào cũng mang tâm lý chuẩn bị chiến đấu.

Hoa Liên tiếp tục lắc đầu, được một lúc mới dùng ngón tay chọc lên ngực hắn, “Hát cho ta nghe đi.”

Nếu là trước kia, hắn có thể nhất quyết cự tuyệt, nhưng mà bây giờ, trời đất bao la phụ nữ có thai là lớn nhất, biểu hiện bây giờ trực tiếp hoặc gián tiếp ảnh hưởng đến hạnh phúc nửa đời sau của hắn.

Giờ hắn vô cùng muốn biết, năm đó khi mẹ mang thai mình, có phải cũng hành hạ ông cụ nhà mình như thế không.

Mặc dù là bất đắc dĩ, nhưng nói thì vẫn phải nghe, Ân Mặc mất bao nhiêu công sức mới dỗ dành được người nào đó tiếp tục chui vào trong ngực hắn ngủ.

Cho đến khi xác nhận Hoa Liên đã ngủ rất say, không dễ tỉnh lại, Ân Mặc mới nhẹ nhàng bò dậy từ trên giường. Hắn lấy một chậu nước vào phòng, sau đó nhỏ máu của mình vào trong, giọt máu rơi xuống nước xong không hề tan ra, trái lại, nước xung quanh đó bắt đầu đông lại từ trong ra ngoài, cuối cùng biến thành một mặt gương tròn nhẵn.

“Sao đột nhiên lại nhớ ra mà tìm ta hả?” Hình ảnh trong gương mơ hồ không rõ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy là một người đàn ông.

“Người phụ nữ của con có thai rồi.”

“A, hành động nhanh thật.” Giọng nói của người đàn ông đầu bên kia dường như mang theo vài phần cảm thán: “Con tìm ta chỉ để nói cho ta biết chuyện này?”

“Không phải.”

“Vậy là?”

“Con chỉ muốn hỏi một chút, năm đó lúc mẹ mang thai con, nửa đêm có lời cha dậy bắt cha hát cho nghe không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 184: Khổng Uyên mất tích

Giọng nói vô cùng buồn bã của con trai khiến cho người đàn ông đối diện dừng một chút, mãi lâu sau ông ta mới thở dài, giọng nói có chút thất vọng, “Mẹ con chưa cho ta cơ hội.”

“...” Được rồi, hắn thừa nhận đây là lỗi của mình. Năm đó lúc mẹ mang thai hắn, ông cụ căn bản không thể nào tới gần.

“Con cứ nắm chắc cơ hội, biểu hiện cho tốt vào.” Thế này có tính là đứng nói chuyện không đau thắt lưng không đây?

“...” Ân Mặc có chút nhức đầu day day huyệt Thái Dương, hắn căn bản không nên hỏi, ông già này cũng chiều mẹ mình đến vô giới hạn rồi.

“Trừ việc khoe với ta con rốt cuộc đã cưới vợ, còn có chuyện gì cần nói nữa không?” Khóe miệng của người đàn ông đối diện nhếch lên.

“Con cũng nên về nhà rồi, phải người đến đón con đi.”

“Ừ... chúc mừng con đã được làm cha.” Trước khi bóng người trên mặt gương hoàn toàn biến mất, giọng nói của người đối diện truyền tới.

“Chúc mừng cha đã được làm ông nội.” Trên mặt gương xuất hiện từng vết nứt nhỏ, nhanh chóng hòa tan mất. Ân Mạc quay đầu lại liếc nhìn Hoa Liên vẫn đang say ngủ, nụ cười trên mặt càng sâu.

Vào một buổi trưa, Hoa Liên đang chớp mắt một lúc trên sạp, Ân Mạc đột nhiên vào phòng, đánh thức nàng.

“A? Sao vậy?” Nàng được Ân Mạc ôm vào trong ngực, mặt đầy mê man.

“Khổng Uyên hình như đã xảy ra chuyện rồi, Phong Biệt Tinh đang tìm nàng.” Kể ra, Phong Biệt Tinh rất có dũng khí, dám tìm đến tận đây. Cũng may giờ ở Tiên Giới không ai dám đắc tội hắn, biết hắn đến tìm Hoa Liên nên cũng không làm gì Phong Biệt Tinh.

Vừa nhắc đến Khổng Uyên, Hoa Liên chợt giật mình một cái, ngồi thẳng dậy túm lấy cánh tay Ân Mạc, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nghe ý tứ của Phong Biệt Tinh thì là Khổng Uyên đã mất tích, có điều hắn cảm thấy chuyện này hình như có liên quan đến Tiên Giới, cho nên mới đến tìm nàng.”

“Vậy chúng ta mau qua đó.” Nói xong, Hoa Liên trượt xuống khỏi bập đui Ân Mạc, chuẩn bị xuống đất.

“...Ừ.” Thấy Hoa Liên lo lắng cho Khổng Uyên như vậy, trong lòng Ân Mạc có chút khó chịu, mặc dù biết hai người chẳng qua chỉ là bạn bè, nhưng hắn phát hiện, trong nửa quãng đời trước của Hoa Liên, Khổng Uyên còn chiếm một phần quan trọng hơn so với hắn. Giờ hắn hết sức hối hận, lúc trước khi còn ở nhân gian, hắn nên ngày ngày ở bên Hoa Liên mới phải!

Còn cả Phong Biệt Tinh kia nữa, mỗi lần nhớ đến hắn, trong đầu Ân Mạc chỉ có hai chữ, tình địch!

“Sao vậy?” Đường như đã nhận ra người này có gì đó không ổn, Hoa Liên quay đầu nhìn hắn một cái, thấy chân mày hắn nhíu lại, vẻ mặt rất rối rắm.

“... Không sao.” Ân Mạc quay đầu đi, hắn thế này có tính là chứng u uất tiền sản không đây? Ai bảo Hoa Liên chẳng u uất chút nào, hắn đành phải u uất thay nàng.

Hoa Liên mỉm miệng cười khê, hơi quay đầu đi không để cho Ân Mạc nhìn thấy. Lúc Ân Mạc hôn dỗi thực ra cũng rất đáng yêu.

Mặc dù thành Bất Khuất bây giờ coi như đã bị Ân Mạc một mình độc chiếm, nhưng hắn cũng chưa phách lối đến mức độ đưa người của Ma giới vào, hai người ra khỏi thành đi không bao lâu đã nhìn thấy Phong Biệt Tinh lạc lõng đứng đó.

Hắn nhìn qua dường như đã tiêu tụy thêm vài phần, chân mày chưa từng giãn ra.

Bởi vì vốn đã không muốn gặp Phong Biệt Tinh cho lắm nên lúc hai người nói chuyện, Ân Mạc cũng không đi qua, chỉ đứng từ xa nhìn. Cũng may Phong Biệt Tinh không có hành động gì đặc biệt, ánh mắt nhìn Hoa Liên cũng rất bình thường, điều này khiến cho tâm trạng của hắn tốt lên đôi chút.

“Khổng Uyên bị đưa đến Tiên Giới rồi.” Phong Biệt Tinh vẫn lời ít ý nhiều trước sau như một, vừa đến ngay cả chào hỏi cũng không nói mà đi thẳng luôn vào vấn đề.

Hoa Liên gật đầu một cái, xem ra giao tình của hắn và Khổng Uyên thực sự rất sâu đậm, đối với hai người bọn họ mà nói, đó cũng coi như là việc tốt, “Ai làm?”

“Hắn là Long Vương Thái tử của Tiên Giới các nàng.”

“Hắn? Chuyện ở nhân gian trước kia cũng là do hắn làm đúng không...” Hoa Liên nhíu mày, gã Long Vương Thái tử này rốt cuộc muốn làm gì? Trước kia gã phái người hạ phàm định giết Khổng Uyên, kết quả lại hại đến Phượng Vũ, giờ lại bắt người đi, là để uy hiếp nàng?

“Phải.”

“Được rồi, ta sẽ quay lại một chuyến, người ở đây chờ tin ta.” Vốn Ân Mạc đã tính sẽ quay về để xử lý vài chuyện, nhưng vì nàng mang thai, mấy ngày trước thân thể tương đối yếu ớt cho nên vẫn kéo dài đến tận hôm nay. Giờ tinh thần nàng đã tốt hơn khoảng thời gian trước rất nhiều, hơn nữa, dù cho chỉ vì Khổng Uyên, nàng cũng phải quay về.

Nói cho cùng, Khổng Uyên đến nông nỗi này cũng có liên quan trực tiếp đến nàng. Dù cho bọn họ là bạn bè, không cần phải so đo những chuyện này, nhưng như vậy không có nghĩa là trong lòng nàng không rõ ràng món nợ đó.

Cho dù Long Vương Thái tử không đến, nàng cũng sẽ chủ động đi tìm gã, giờ thì hay rồi, gã lại chủ động dâng đến tận cửa.

“Cùng đi.”

”...” Lời cự tuyệt đã đến bên miệng, vừa thấy vẻ mặt của hắn lại không thể không nuốt xuống, hắn... rất lo cho Khổng Uyên, còn lo hơn cả nàng.

Ai cũng nói Ma Tu máu lạnh, thực ra chẳng qua là vì họ không biết cách biểu đạt tình cảm mà thôi. Một Ma Tu nếu đến Tiên Giới sẽ nguy hiểm thế nào trong lòng hắn rõ ràng, Phong Biệt Tinh cũng không phải loại người không có lý trí.

Hoa Liên chỉ có thể thờ dài, “Ngươi chờ một chút, để ta hỏi xem hắn có biện pháp nào dẫn ngươi đi cùng được không.”

“Cám ơn.”

“Không cần nói cảm ơn với ta, chúng ta đều là bạn bè.”

Phong Biệt Tinh gật đầu một cái, coi như đã đồng ý với lời nàng nói.

Hoa Liên bước đến bên cạnh Ân Mạc, nói với hắn chuyện Phong Biệt Tinh muốn cùng đến Tiên Giới, hiếm khi Ân Mạc lại không cự tuyệt, chỉ trầm ngâm trong chốc lát liền gật đầu đồng ý. Bản lĩnh của hắn dĩ nhiên là cao minh hơn hai người, dọc đường đi che chở để Phong Biệt Tinh không bị những tiên nhân khác phát hiện cũng không khó.

Bởi vì chuyện rất gấp gáp cho nên hai người không quay lại thành Bất Khuất nữa, không lâu sau người trong thành đã nhận được tin, nhất thời đủ loại suy đoán nối đuôi nhau mà đến.

Mấy vị Tiên Đế vẫn chờ lệnh ở đây ai cũng im hơi lặng tiếng, thật sự dường như hoàn toàn không buồn để ý đến chuyện này, trên thực tế trong lòng bọn họ đều đang thăm dò, Tiên Giới lần này e rằng sẽ khó mà yên ổn.

...

“Thưa thầy, Ân Mạc kia đang trên đường quay về Tiên Giới.” Đạo Đức Thiên Tôn cung kính đứng giữa hư không, đầu cúi thật thấp, hoàn toàn không dám nhìn Đạo nhân đang ngồi xếp bằng cách đó không xa.

“Đạo Đức, ta biết trong lòng ngươi đang bất bình thay cho đệ tử của ngươi.”

“Đệ tử chưa bao giờ dám nghĩ vậy.”

“Tốt nhất là không, nhân quả tuần hoàn, thiếu nợ thì phải trả.” Đạo nhân nhìn về khoảng hư không trước mắt, không biết là đã nhìn thấy gì, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Thầy dạy rất phải.” Cho dù trong lòng có không phục, Đạo Đức Thiên Tôn cũng không dám biểu hiện ra, chỉ có thể thuận theo.

“Ừ, ngươi lui xuống đi.”

“Dạ.” Thấy thầy không nhắc đến chuyện của Tử Vi nữa, tâm lý Đạo Đức Thiên Tôn thoáng bình ổn lại, ông ta căn bản không ngờ tới chuyện lại phát triển theo hướng này, không biết Ân Mạc kia rốt cuộc có lai lịch gì mà lại có thể khiến cho thầy cũng phải kiêng kỵ đến như vậy?

Nên nhớ từ khi khai thiên đến giờ, địa vị của thầy từ trước tới giờ chưa kẻ nào có thể rung chuyển, chẳng lẽ Ân Mạc cũng đến từ Hỗn Độn giống thầy?

“Thiên Doanh, để ta xem thù hận trong lòng ngươi rốt cuộc sâu đậm đến đâu, nếu không...” Sau khi Đạo Đức Thiên Tôn đi rồi, Đạo nhân kia thu hồi ngọc điệp trong tay, thờ dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Long hồn quán thân

Long Vương Thái tử không chờ đám Hoa Liên tìm tới đã tìm đến bọn họ trước, hai phe vừa hay gặp nhau tại Thiên Hà.

“Không ngờ các ngươi lại đến sớm như vậy, xem hắn còn quan trọng hơn ta tưởng.” Long Vương Thái tử khẽ nghiêng người, vừa khéo để bọn họ nhìn thấy Khổng Uyên đang bị hai gã khác kiềm chế.

Khổng Uyên dường như đã bị mất đi ý thức, toàn thân bị bao phủ trong một tầng sương đen nồng đậm, mới nhìn không giống như bị thương nặng.

Thấy dáng vẻ của Khổng Uyên, Phong Biệt Tinh ở phía sau hạ giọng nói, “Hắn không sao.”

Nếu có thể sống được tiêu sái như vậy ở Ma Giới, bản lĩnh bảo vệ tính mạng của Không Uyên đương nhiên sẽ không kém cỏi, dù hẳn bị Long Vương Thái tử bắt, nhưng trong khoảng thời gian hấn đối phương cũng không thể làm gì được hấn.

“Mặc Tích.” Long Vương Thái tử dường như cũng không phải đến tìm Hoa Liên, từ lúc gã nhìn thấy Ân Mặc thì vẫn nhìn chòng chọc hấn không dời, sát ý trong mắt không hề thu liễm một chút nào.

Nghe đến cái tên này, Hoa Liên có chút kinh ngạc, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Ân Mặc, rất rõ ràng, đối phương đang gọi hấn.

Giương mặt Ân Mặc lộ ra vài phần kinh ngạc, hơi nhíu mày, “Ngươi là ai?” Người biết được cái tên này của hấn, trừ người nọ ra hấn không có ai khác nữa mới đúng.

Long Vương Thái tử cũng chẳng hề giải thích, chỉ hung tợn nhìn trừng trừng Ân Mặc, tự mình nói tiếp, “Trước kia mẹ ngươi hại ta vứt bỏ mệnh cách, giờ à tạo nghiệt thì để ngươi đến trả đi.”

“...” Ân Mặc hoàn toàn chẳng biết đầu đuôi thế nào mà lại mọc ra một kẻ thù, làm hấn cảm thấy có chút buồn cười.

“Muốn mạng của ta, cũng phải cho ta một lý do chứ.”

“Tên ta là Thiên Doanh, có lẽ chắc ngươi chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng...”

Không đợi Thiên Doanh nói xong, khoe miệng Ân Mặc đã nhếch lên, cười như không cười, “Thì ra là ngươi, theo vai vế, ngươi nên gọi ta một tiếng cậu trẻ.”

“Ngươi muốn chết rồi!” Thiên Doanh bị thái độ khinh khỉnh của Ân Mặc làm cho cả người tức đến phát run, sau lưng đột nhiên ngưng tụ ra một con hắc long, há mồm đáp về phía Ân Mặc.

Mặc dù Ân Mặc nhìn như không thèm để ý nhưng động tác không hề chậm chạp chút nào, hấn giơ tay kéo Hoa Liên bên cạnh ra đằng sau, chắn trước con hắc long, hé miệng nhả ra một luồng kim quang.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy đó là một luồng kim quang không có tí uy hiếp nào, nhưng trong mắt Thiên Doanh thì khác. Trong luồng kim quang đó mang theo một chữ trong Lục Tự Chân Ngôn, hơn nữa càng đến gần, hấn lại càng cảm thấy hoa mắt choáng váng, giống như bị chùy nện vào đầu vậy, trong tai cũng ong ong.

“Đây là... thứ gì?” Thiên Doanh hoảng hốt, Không Lão chưa từng nói với hấn con trai của Tề Hoan còn có bản lĩnh này. Nên biết là hiện giờ, ngay cả Không Lão hấn cũng không bỏ vào trong mắt, một chiêu đã gục, điều này khiến hấn không sao chấp nhận nổi.

Ân Mặc cười cười, luồng kim quang hấn nhả ra tựa như dây thừng quấn quanh người con rồng đen, càng siết càng chặt, rất nhanh con hắc long đã tan thành khí đen, dần dần nhỏ lại.

“Nếu không có chiêu gì khác thì tránh ra đi, ta còn có việc.” Ân Mặc xòe tay ra, kim quang kéo theo con hắc long đã bị thu nhỏ lại kia an ổn đậu xuống lòng bàn tay hấn.

Nhìn con rồng nhỏ đang không ngừng giãy dụa trong lòng bàn tay, trong mắt Ân Mặc thoáng qua một tia lạnh lẽo, đó không phải là rồng sống, mà là long hồn bị cưỡng ép rút ra sau khi rồng chết đi ngưng luyện mà thành.

Muốn ngưng luyện được loại long hồn này, tử trạng của con rồng kia nhất định sẽ vô cùng thâm trọng. Long hồn trên người Thiên Doanh không hề ít, vậy những long hồn này từ đâu mà đến có thể nghĩ ra được.

“A... Tính cách của ngươi quả nhiên cũng khiến người ta chán ghét giống hệt à đàn bà đê tiện đó, có điều thật đáng tiếc, ngươi không còn cơ hội nữa rồi.” Thiên Doanh trước đó mặt còn đang đỏ ửng về dữ tợn đột nhiên lại bình tĩnh lại. Trái tim của Ân Mặc nhảy lên, vội vàng búng long hồn trong tay ra, ai ngờ long hồn kia không hề báo trước đã nổ tung, từng sợi tơ màu đen vòng qua Ân Mặc quấn về phía Hoa Liên bên cạnh hấn.

“Đáng chết.” Ân Mặc khẽ nguyền rủa một tiếng, muốn vươn tay ngăn cản, nhưng đám hắc tuyến kia giống như hoàn toàn không nhận ra sự hiện hữu của hấn, cơ hồ trong nháy mắt đã bò đến cánh tay Hoa Liên.

Mây liễu của Hoa Liên nhíu lại, Nghiệt hỏa bùng lên trên cánh tay, đám hắc tuyến kia vậy mà lại không hề e ngại Nghiệt hỏa, trái lại sau khi gặp lửa lại càng trở nên thô lớn, nàng vội vàng thu Nghiệt hỏa, không ngờ tới ngọn lửa lại khiến cho nhiều hắc tuyến bò lên hơn.

“Hừ, bản lĩnh của nữ nhân này sở dĩ lại lợi hại được như vậy, chẳng qua cũng chỉ là do dựa hơi Nghiệt long thôi, ngươi tưởng ta không biết hay sao.” Thấy sắc mặt của Ân Mặc khó coi, Thiên Doanh cười đến vô cùng đắc ý.

Ngay từ đầu gã đã không tính sẽ đối đầu trực tiếp với Ân Mặc, gã biết rõ, người mà ngay cả Không Lão cũng phải kiêng dè, thực lực rất có thể sẽ ở trên mình, dù trong lòng gã có bất bình, nhưng côi đơn này nào có thứ gì công bằng, có điều Ân Mặc lại có một nhược điểm rõ ràng, đó chính là Hoa Liên.

Ngọn lửa bá đạo trên người nữ nhân này mới đầu ngay cả gã cũng không thể làm gì được, có điều phải đa tạ Không Lão đã nhắc nhở, gã mới biết, Tổ Long vốn gọi là Nghiệt Long. Hoa Liên tất nhiên đã nhiễm máu của Nghiệt Long trong lúc mới trưởng thành, hơn nữa lại nhờ có Thiên Hòa giáng xuống

Bất Chu Sơn nên nâng mới trở nên thần thông được như vậy.

Muốn đối phó với nàng, không có gì tốt hơn là dùng Tham Long hồn.

Mục tiêu cuối cùng của mọi con rồng đều là trở thành Tổ Long, máu Tổ Long trên người Hoa Liên quá nhạt, chỉ có hồn của Tham Long được nuôi dưỡng đặc biệt mới có thể cảm nhận được, rất nhanh thôi, sẽ có nhiều Tham Long hồn tụ tập lại, hút sạch huyết dịch toàn thân nàng ta.

“Ha ha, Mặc Tích, ngươi làm gì được nữa đây? Tham Long hồn không chạm tới được, chỉ có thể dùng một vật chứa đặc biệt mới có thể cất chứa được chúng, nữ nhân của ngươi sẽ nhanh chóng trở thành vật chứa mới.”

Ân Mặc đứng bên cạnh Hoa Liên hoàn toàn không có động tác gì, không phải là không muốn hành động, mà là căn bản không thể động. Nếu hấn ra tay, đám Tham Long hồn kia một khi hấp thụ được sức mạnh của hấn chưa biết chừng sẽ chui thẳng vào trong cơ thể Hoa Liên.

Vào lúc hai người đang giằng co, Phong Biệt Tinh chẳng biết đã biến mất từ khi nào, lại thừa dịp Thiên Doanh không chú ý cứu được Không Uyên.

Thiên Doanh có cảm ứng, liếc nhìn hai người, cũng chẳng buồn để ý tới. Trong cái nhìn của hấn, những kẻ đó đều chỉ là tôm tép, chỉ cần giải quyết được Ân Mặc, những tên khác tròn hay dẹt còn không phải tùy hấn nhào nặn hay sao.

Bất Không Uyên chẳng qua chỉ để Ân Mặc mắc câu mà thôi, nếu hấn đã tới, Không Uyên cũng chẳng còn giá trị gì để lợi dụng nữa.

“Không Uyên, tỉnh lại đi.” Phong Biệt Tinh vỗ mạnh lên ngực Không Uyên, sau lưng Không Uyên vậy mà lại tràn ra một tầng lục quang, thoát nhìn giống như bị hấn vỗ ra vậy.

Một chương hạ xuống, Không Uyên giật mình một cái mở hai mắt ra.

“Tới nhanh vậy, Hoa Liên đâu?” Mặc dù từ khi hấn bị bắt vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng chỉ có hấn và Phong Biệt Tinh biết, trạng thái này của hấn chẳng qua chỉ là giả chết, thần trí vẫn rõ ràng.

Phong Biệt Tinh chỉ về phía Hoa Liên, giờ phút này trên người nàng đã quán đầy những Tham Long hồn mảnh như sợi tóc, hơn nữa còn càng ngày càng nhiều, thoát nhìn hết sức kinh người.

“Đó là thứ gì?” Không Uyên cả kinh, hấn biết Long Vương Thái tử bắt hấn là để đối phó với Ân Mặc, lại không ngờ đến gã lại động thủ với Hoa Liên.

“Tham Long hồn.”

“Tham Long hồn ư?” Không Uyên có chút mờ mịt, hấn chưa từng nghe qua thứ này, trên thực tế, vật cấm kỵ như thế này đến Ân Mặc cũng chưa từng gặp bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Thiên Bi hạ thế

Mất thấy Ân Mặc không thể làm gì được đám Tham Long hồn kia, Không Uyên cắn răng một cái biến trở về bản thể. Hấn quanh quẩn trên không trung kêu lên vang vọng, từng tiếng ngân nga.

Trên lông đuôi của hấn lóe lên ánh sáng ngũ sắc, cho đến khi năm loại màu sắc tụ lại toàn bộ, năm luồng ánh sáng kia bay thẳng về phía Hoa Liên.

Cho đến khi ánh sáng lướt qua, Tham Long hồn mặc dù không rút đi hấn nhưng cũng biến mất hơn phân nửa. Có điều thu đám Tham Long hồn kia xong, sắc mặt Không Uyên rất khó coi, những thứ này gây tổn thương rất lớn cho hấn, cứ tiếp tục sợ là hấn chịu không nổi.

Phong Biệt Tinh nhận ra được Không Uyên có gì đó không ổn, thân thể từ từ hư hóa, cuối cùng chỉ còn lại một ngọn lửa màu đen hình người, Không Uyên lao tới Phong Biệt Tinh, sau đó cứ thế biến mất.

Nhìn thấy một màn như vậy, khóe mắt Ân Mặc giật giật, lòng tràn ngập chấn động. Đây là... Linh Vực?

Với thực lực của hai người bọn họ, căn bản không thể có được Linh Vực, nhưng hai người họ lại liên thủ tạo ra một Linh Vực xuyên qua không gian, tạm thời có thể đè ép Tham Long hồn lại, có điều khuyết điểm duy nhất là Phong Biệt Tinh hiện giờ không thể nào khôi phục lại hình người.

Thừa dịp Tham Long hồn trên người Hoa Liên đã giảm bớt đi một lượng lớn, Ân Mặc cuối cùng cũng động thủ, hấn khoanh chân ngồi giữa hư không, hai tay bắt thành chữ thập, miệng đang niệm gì đó.

Thiên Doanh nín thở chờ một hồi, nhưng không có bất kỳ hiện tượng nào xảy ra, đúng vào lúc gã đang muốn mở miệng giễu cợt Ân Mạc, những sợi tơ vàng vẫn buộc lên mái tóc đen của Ân Mạc đột nhiên đứt đoạn, trên những sợi tơ vàng gần như không nhìn thấy được lóe lên kim quang sáng lóa, trong kim quang chói mắt mờ hồ có thể thấy được bóng ma màu đen.

“Đây là...”

Thiên Doanh còn chưa dứt lời, kim quang không chút báo trước đã tản đi, những sợi tơ vàng kia cũng biến mất theo. Cùng lúc đó, toàn bộ gầm trời tối sầm xuống, lôi điện rền vang khắp chân trời, phẳng phất như có Thiên Kiếp hạ thế, trong những tia thiên lôi màu tím bạc, sáu tấm bia đá toàn thân đen tuyền chậm rãi hạ xuống.

Sau khi bia đá đáp xuống, mọi vùng đất đều chấn động theo. Không riêng gì Tiên Giới, mà tất cả mọi người bên trong Lục Đạo đều cảm nhận được sự biến đổi không thể so với bình thường này.

Một trong những tấm bia đá kia vừa hay đáp xuống bên cạnh Hoa Liên, sau khi tấm bia đó đến gần, đám Tham Long hồn kia giống như bị mê hoặc, nói cười rời khỏi thân thể Hoa Liên bay vào trong tấm bia đá.

Mà Hoa Liên vốn đang rất tinh táo, sau khi tấm bia đá kia đến gần lại phẳng phất như có thứ gì đó thay nàng thao túng thân thể mình, không tự chủ được mà bước về phía tấm bia kia.

Đúng vào khoảnh khắc ngón tay Hoa Liên chạm lên tấm bia đá đó, Ân Mạc chợt mở mắt, vừa định ra tay ngăn cản, lại thấy tấm bia đá kia giống như bị thứ gì đẩy bật lại, dịch ra phía sau thật xa. Cách xa tấm bia rồi, Hoa Liên lập tức khôi phục thần trí, có chút mờ mịt nhìn quanh bốn phía, rồi lại nhìn về phía Ân Mạc.

Kể từ giây phút tấm bia đá xuất hiện bên cạnh, thân thể Thiên Doanh đã bị dính tại chỗ, không thể động đậy thêm một chút nào.

Mà những dị biến trong Thiên Địa vẫn không ngừng diễn ra, trông từng cột lôi điện kinh người kia dường như muốn xé rách cả một mảng trời ra vậy, còn mặt đất thì đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Hoa Liên đứng tại chỗ mặt đầy kinh hoàng, nơi đây là Tiên Giới, rốt cuộc là sức mạnh nào lại có thể biến Tiên Giới thành bộ dạng này, nơi đây hiện giờ còn kinh khủng hơn so với Lôi ngục trong Địa Phủ.

“Ngươi còn không ra, chẳng lẽ còn chờ ta mời ngươi ra hay sao?” Thấy Hoa Liên đã bình an, Ân Mạc dời tầm mắt khỏi nàng, lại nhìn về một nơi giữa hư không.

Sau những tràng tiếng nổ liên tiếp, nơi ánh mắt Ân Mạc chạm tới xuất hiện một hố đen trống rỗng, một Đạo nhân sắc mặt có chút chật vật bước ra từ bên trong.

“Ngươi mạnh hơn ta tưởng không ít, thật khó mà tin được, ngươi lại có thể được như ngày hôm nay.” Mặc dù xuất hiện có hơi chật vật nhưng Đạo nhân vẫn không quên giữ vững thân phận của mình, sau khi đứng vững, lão ta nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, giọng điệu khi nói chuyện cũng mang theo ý tứ như đang nói chuyện với văn bói.

“Ta nên gọi ngươi là Hồng Quân hay là Không Lão đây?” Ân Mạc mặt không thay đổi nhìn người trước mặt.

Thực ra thì, hắn đã chẳng nhớ nổi bộ dạng của người này, nhưng chuyện về lão thì vẫn rõ ràng một hai.

Ân oán giữa bọn họ không chỉ có những chuyện trước mắt, năm đó hắn thiếu chút nữa bị người này mang đi, thiếu chút nữa sẽ trở thành con rối của lão, giống như những Thánh Nhân dưới quyền của lão bây giờ, chỉ biết nghe lệnh làm việc, nhìn thì cao cao tại thượng đấy, kỳ thực chẳng qua chỉ là nô bộc của lão.

“Chẳng qua chỉ là cách gọi mà thôi, việc gì phải câu nệ.” Không Lão mỉm cười, từ khi lão xuất hiện, sự rung chuyển vì Thiên Bì hạ thế đã dần dần bình ổn lại, không gian đằng sau lão cũng từ từ khôi phục lại bình thường, nhận ra điều này, Ân Mạc cũng không hề ngăn cản.

“Chắc ngươi đã biết ta đến đây làm gì.” Mặc dù hắn đã sớm đến đây, nhưng trước kia lúc hắn tới, vì không gian hạn chế nên trên thực tế, thực lực cũng chỉ bằng tiên nhân bình thường mà thôi. Dù đặt trong hoàn cảnh khi đó đã là không tệ rồi nhưng muốn tìm được Không Lão cũng không dễ dàng.

Dù sao trước kia khi Không Lão từ bên nhà hắn chạy trốn qua đây, thực lực cũng đã trên cả Thần Tướng. Khi đó hắn dù có trẻ tuổi nóng nảy thật, nhưng cũng chưa đến mức đầu óc hồ đồ.

Trải qua những năm tháng ở đây, sau khi thấy hết mọi chuyện trong thế gian, cũng hiểu rõ được mùi vị trong đó, hắn rốt cuộc cũng hiểu được tại sao trước kia ông già lại phải đá hắn ra khỏi nhà. Không chỉ để đền bù sự tiếc nuối của mẹ hắn trước kia, mà còn để hắn có thể trưởng thành nữa.

Vị trí, hoàn cảnh của hắn, cùng với sự thiên phú của bản thân đã định sẵn con đường trưởng thành của hắn sẽ không xuất hiện bất cứ vật cản nào, nhưng đó chẳng qua chỉ là éch ngồi đấy giẽng mà thôi.

“Nếu như ngươi muốn đất Phong Thiệu, ta có thể giao cho ngươi.” Không Lão dường như rất dễ nói chuyện, lập tức tỏ rõ thái độ.

Ân Mạc cười như không cười, cũng không lộ ra vẻ gì, “Ngươi cảm thấy ngươi đã trở thành chúa tể của không gian này rồi thì có thể chế phục được ta

hay sao?”

Về mặt Không Lão vẫn không thay đổi, hơi mỉm cười nói, “Ta không hề tự đại, uy lực của Lục đạo Thiên Bì ta rất rõ ràng.” Đất Phong Thiện thực ra chính là từ Lục đạo Thiên Bì diễn sinh ra, lúc đó, lão phong Thần thất bại, bị giam ở bên trong, không biết có nên tính là vận khí tốt hay không, vậy mà có thể sống sót được.

Khi đó vốn định không chế Tề Hoan thành con rối, ai ngờ lại thất bại trong gang tấc.

Năm đó Tề Hoan mặc dù có thể thao túng được một chữ chân ngôn trong Thiên Bì, nhưng chưa thể phát huy được sức mạnh chân chính của nó, không ngờ tới con trai nàng ta lại có đủ năng lực để không chế Lục đạo Thiên Bì.

Nếu sớm biết có ngày hôm nay, năm đó lão có liều mạng cũng sẽ không chừa Ân Mặc lại, nhưng giờ đâu còn thuốc hối hận để ăn.

Ân Mặc cười cười, tay chợt phát lên, một trong số sáu tấm Thiên Bì quay quay nửa vòng, đối diện với Không Lão. Trong Thiên Bì có thể nhìn thấy rõ đất Phong Thiện đã bị phong ấn, bên trong là một mảnh hoang vu, đã sớm không còn cảnh tượng năm đó.

“Đất Phong Thiện chẳng có nghĩa lý gì với ta, ngươi hẳn nên biết ta muốn cái gì.” Đất Phong Thiện này, chẳng qua chỉ là thứ do Thiên Bì diễn sinh ra, chỉ cần hẳn muốn, chỉ cần có thời gian là sẽ xuất hiện một nơi khác.

“Nếu ta nói những kẻ đó đã sớm không còn ở đây thì sao?” Không Lão giật mình trong lòng, vốn định lấp liếm qua, nhưng xem ra, e là khó mà được.

Lão quá coi thường điểm đáng sợ của Thiên Bì, nhưng ai mà ngờ được, một thứ nghịch thiên như vậy có một ngày lại bị người ta thao túng.

“Xem ra ngươi không được sáng suốt cho lắm.” Ân Mặc lắc đầu, hơi có chút tiếc nuối nói, “Chắc ngươi thích nói chuyện với mẹ ta hơn, mấy năm nay tính nóng nảy của bà ấy cũng đã bớt đi không ít rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Kết thúc

Lời Ân Mặc nói khiến cho mí mắt Không Lão giật mạnh một cái, mặc dù năm đó lúc trốn đi, Tề Hoan còn chưa sánh bằng lão, nhưng lão tuyệt đối sẽ không tự đại mà nghĩ rằng nàng ta vẫn yếu ớt như trước kia. Huống chi bên cạnh nàng ta còn có một kẻ mà trước sau lão vẫn kiêng dè, đây cũng là lý do trước kia dù biết rõ đối phương là người ưu tú nhất nhưng lão vẫn không dám ra tay.

Không Lão sa vào tình thế lưỡng nan, nếu lão thỏa hiệp, thì có nghĩa là lão sẽ không thể trở thành kẻ nắm giữ nơi này, nếu như không thỏa hiệp...

Có lẽ lão có thể đánh cuộc, đánh cuộc mình có thể lảng lạng xử lý Ân Mặc, đánh cuộc rằng đôi vợ chồng kia sẽ không có bản lĩnh xuyên qua bức tường không gian mà tới đây, tự mình đối phó với lão.

“Đang nghĩ xem làm thế nào để giết ta?” Ân Mặc cười cười nhìn lão, vẻ mặt mang theo một tia trêu chọc.

“...”

“Ngươi có thể thử xem, thắng thua năm năm, chưa biết chừng ngươi lại thắng được đấy.”

Mí mắt Không Lão run lên một cái, trầm mặc nửa ngày mới mở miệng: “Được rồi, ta giao bọn họ cho ngươi.”

Không Lão không cam lòng đưa miếng ngọc điệp đang cầm trong tay ra, trên miếng ngọc điệp kia mặc dù đã có vài vết nứt khó mà nhận ra nhưng bên trên lại tản ra những luồng khí hỗn độn tương đối nồng đậm, đó là một luồng hơi thở không thuộc về nơi này.

Ân Mặc vươn tay đón lấy miếng ngọc điệp, vừa vào tay hắn, miếng ngọc điệp vốn không có chút cảm giác tồn tại nào đột nhiên trở nên nặng trĩu, giống như có một lực hút trên tay đang hút lấy toàn bộ sức mạnh trên người hắn.

Không Lão chấp tay đứng một bên, nhìn những đường gân xanh hằn lên trên trán Ân Mặc, khóe miệng thoáng nhếch lên, thứ này không phải ai cũng tiếp nhận được, thẳng nhóc này quả nhiên vẫn còn non lắm.

Ân Mặc giờ phút này giống như bị trấn áp dưới miếng ngọc điệp vậy, hoàn toàn không nhúc nhích được một chút nào, mà Lục đạo Thiên Bì vừa mới hạ xuống khi nãy cũng dần dần hư hóa, Thiên Doanh nhân cơ hội thoát ra khỏi đó.

Mất đi sự không chế của Thiên Bì, gã liếc nhìn xung quanh, nhận ra tình thế đã nghịch chuyển, không hề rời đi mà bước đến bên cạnh Không Lão hỏi,

“Ngươi sớm biết sẽ như vậy?”

Không Lão vuốt vuốt chòm râu, “Ngươi thấy sao?”

“Tại sao không giết hắn?” Thiên Doanh hung tợn nhìn chằm chằm Ân Mạc, nếu không phải là do Không Lão còn chưa mở miệng, chỉ e hắn đã sớm không nhìn được mà động thủ.

“Không thể giết hắn.” Nếu như giết Ân Mạc, sợ là sẽ bị cha mẹ hắn phát hiện ngay lập tức, hơn nữa lão không cho là Ân Mạc sẽ chết được.

Nhưng nếu phong ấn hắn lại, tình thế sẽ hoàn toàn khác. Đối với họ mà nói, thời gian chẳng qua chỉ là khái niệm, trăm vạn năm cũng chỉ như một cái chớp mắt. Lão chỉ cần chút thời gian để chuẩn bị, tương lai, có giao thủ với đôi vợ chồng kia cũng chưa chắc đã thất bại.

“Hừ, không thể giết hắn, vậy ta có thể giết cả đàn bà này được chứ?” Trong lòng Thiên Doanh rớt cuộc vẫn e ngại Không Lão, không dám trái lời lão, nếu đã không thể có ý đồ với Ân Mạc, gã sẽ nhắm vào Hoa Liên.

“Tùy.”

Nhận được sự cho phép của Không Lão, Thiên Doanh bắt ngờ ra tay với Hoa Liên, bộ vuốt rồng đen kịt kia còn chưa chạm đến Hoa Liên đã đột nhiên khựng lại, giống như đã gặp phải một lực cản cực kỳ mạnh mẽ, bị bắn ngược trở lại.

Sắc mặt của Thiên Doanh đại biến, khó khăn tránh khỏi một cú đánh dùng toàn lực của chính bản thân mình.

“Xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt của Không Lão bị tiếng kêu của Thiên Doanh thu hút, thấy Hoa Liên vẫn yên ổn không chút tổn thương nào đứng tại chỗ, trong mắt lão lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó ánh mắt ngưng trọng, giống như nghĩ ra điều gì đó, dời tầm mắt đến bụng của nàng.

“Xem ra không thể lưu ngươi lại.”

Đúng vào lúc Không Lão sắp ra tay với Hoa Liên, Ân Mạc vốn đang bị ngọc điệp Tào Hóa dồn ép đến mức nửa quỳ trên mặt đất lại khó nhọc đứng dậy, đôi tròng mắt mang theo một vòng kim quang đột nhiên biến thành màu đỏ, vạt áo trắng toạc ra thành từng mảnh, lộ ra Lục Tự Chân Ngôn rõ mồn một trên lưng, trong phút chốc, sáu chữ vàng giấy khỏi người Ân Mạc, vây xung quanh hắn nhanh chóng chuyển động.

Bởi vì Phật quang mà Lục Tự Chân Ngôn tỏa ra quá mức mạnh mẽ, ngay cả Không Lão cũng không tài nào đến gần, chỉ có thể cảm nhận được một luồng ma khí cường đại chưa bao giờ trải qua đang ủa ra từ bên trong.

“Ngọc điệp Tào Hóa này, ta sẽ tiếp nhận.” Hồi lâu, kim quang tự động tách ra, Lục Tự Chân Ngôn dừng lại bất động bên cạnh Ân Mạc, mà Ân Mạc tay cầm ngọc điệp Tào Hóa đã rút đi một thân Phật quang, hoàn toàn Ma hóa.

“Ngươi...” Sắc mặt của Không Lão trở nên xanh mét, ngọc điệp Tào Hóa mới vừa nảy còn chịu sự điều khiển của lão giờ đã hoàn toàn mất đi liên hệ. Vậy nghĩa là... lão đã mất đi quyền nắm giữ thế giới này! Điều này sao có thể?

Thấy Thiên Doanh còn mang vẻ kinh hoàng nhìn chằm chằm Hoa Liên, Ân Mạc xoay xoay ngọc điệp Tào Hóa, cười nói, “Nếu ta là ngươi, ta sẽ không nảy sinh ý đồ với nàng.”

Nhớ năm đó khi hắn vẫn còn nằm trong bụng mẹ mình, ngay đến cả ông già nhà hắn còn phải nhường bộ lui binh, xem ra con trai hắn chỉ có hơn chứ không có kém.

Đến Lục đạo Thiên Bì mà còn mạnh mẽ đẩy lùi được, huống chi chỉ là một Thiên Doanh.

Hoa Liên nghe ra ý tứ trong lời nói của Ân Mạc, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng còn chưa nhìn rõ, trên gương mặt dâng lên một nụ cười.

“Ngươi sao lại làm được?” Không Lão nhìn ngọc điệp Tào Hóa trên tay Ân Mạc, giọng nói tràn đầy vẻ không cam tâm. Tâm huyết bao nhiêu năm qua của lão đều đổ vào đó, ai ngờ được lại có thể dễ dàng bị Ân Mạc cướp đi như vậy.

“Chỉ cần ta muốn tiếp nhận, nó đương nhiên sẽ là của ta.” Ân Mạc nhìn xuống lòng bàn tay, miếng ngọc điệp đang từ từ thay đổi hình dáng. Có lẽ đã không thể gọi là ngọc điệp được nữa, bởi vì bên trên vậy mà lại mọc lên từng tòa lầu các, tuy rằng rất nhỏ nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy được bóng người trên cửa sổ lầu các.

Thứ này không thể tùy tiện tiếp nhận, sau khi nắm giữ trong tay hắn mới đột nhiên hiểu ra, cũng không biết là bị Không Lão chơi xỏ, hay là bị ông cụ nhà hắn chơi xỏ nữa.

Ông già kia chỉ e sớm đã biết, vì không muốn hắn trở về, thậm chí ngay cả điểm này cũng đã sắp đặt hoàn hảo, thật là... nhọc lòng tốn sức làm sao!

Ngọc điệp Tào Hóa là vật trấn giới, ai có thể được nó chấp nhận thì có nghĩa là người đó sẽ trở thành kẻ đứng đầu một thế giới, để nắm giữ được ngọc điệp Tào Hóa, Không Lão đã hao tổn biết bao nhiêu tâm lực, giờ lại dễ dàng bị kẻ khác cướp mất, làm sao có thể cứ thế cho qua.

Đúng vào lúc mặt lão đang đầy vẻ dữ tợn, hoàn toàn không màng đến hậu quả định ra tay với Ân Mạc, đằng sau lão chợt xuất hiện thêm một bóng người

cao lớn. Người nọ chỉ vỗ nhẹ lên vai lão một cái, Không Lão đã không tài nào động dậy nổi.

“Con bót phóng túng hơn trước kia nhiều đấy, quả nhiên là đã trưởng thành rồi.” Người đàn ông vừa xuất hiện một thân áo đen, tóc dài phiêu tán, gương mặt kia vô cùng giống với Ân Mạc, nhưng nụ cười lại mang theo vài phần tà nịnh.

“... Sao cha lại tới đây?!” Thấy rõ người tới là ai, Ân Mạc gần như nghiêng răng nghiêng lợi. Trúng thú, ông ấy căn bản đã sắp đặt hết cả rồi!

“Đừng lo, không phải ta tới tìm con, chẳng qua là ta đây sắp làm ông nội nên mới đặc biệt đến thăm con cháu một chuyến thôi.” Nói xong, người đàn ông quay người đi về phía Hoa Liên, đứng trước mặt nàng, mỉm cười nhìn về mặt kính ngác của nàng.

Hoa Liên sững sốt một chút, lập tức hành lễ, “Hoa Liên bái kiến phụ thân.”

“Ngoan.” Người đàn ông xoa xoa đầu Hoa Liên, vô cùng hài lòng với cô con cháu này. Chỉ riêng chuyện có thể thuận phục được đứa con trai này của mình thôi cũng đã đủ để ông ta kính trọng vài phần rồi.

Gặp con cháu xong, người đàn ông cuối cùng cũng dời lực chú ý lên Không Lão, ngón tay ông ta búng một cái, Không Lão bấy giờ mới khôi phục lại bình thường, nhìn thấy người đàn ông chẳng chút thay đổi nào trước mặt, chút cảm giác may mắn trong lòng Không Lão đã biến mất hoàn toàn, ngay từ đầu lão đã sai rồi, sự chênh lệch đó không thể nào bù đắp nổi.

Lão không kim được mà ghen tỵ, Thiên Đạo vậy mà lại hậu đãi người này đến thế.

“Mặc Dạ, đã lâu không gặp.”

“Đúng là rất lâu, chuyết kinh ngày nào cũng nghĩ đến ngươi.” Mặc Dạ chậm rì rì mở miệng.

“...” Sắc mặt của Không Lão trở nên khó coi hơn mấy phần, bị Tề Hoan ngày ngày nhó tới cũng chẳng phải là chuyện khiến người ta vui vẻ.

“Vật Trấn giới ta sẽ lấy đi, tương lai ta sẽ mang vật Trấn giới khác tới, hy vọng ngươi sẽ tiếp nhận.” Mặc Dạ mặt mỉm cười nói.

“... Không cần, lão phu sẽ nhanh chóng rời khỏi thế giới này, nếu lệnh công tử đã lấy được vật Trấn giới thì chỗ này đương nhiên sẽ thuộc về lệnh công tử.”

Lão cũng không nghĩ Mặc Dạ là đang khách sáo với lão thật, tên này từ xưa đến nay vẫn tiểu lý tàng đao, nếu hắn đã có thể xuất hiện đột ngột như vậy thì có nghĩa là chuyện vừa rồi hẳn đều đã thấy cả, giờ chỉ mong hắn đừng có trở mặt là tốt lắm rồi.

Mặc Dạ vuốt vuốt cằm, nụ cười trên mặt lại càng đậm hơn, “Chọn ngày không bằng đúng ngày, nếu đã muốn đi, vậy thì thừa dịp bây giờ luôn đi.” Vừa dứt lời, dưới chân Không Lão đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng trống rỗng, lão còn chưa kịp phản ứng lại đã bị vô số những cánh tay vươn ra từ trong hố đen kéo xuống.

“Roi vào trong tay ta ít ra vẫn tốt hơn là rơi vào tay Tiểu Hoan, ít nhất ta sẽ không hành hạ ngươi.” Tiếng kêu thê lương trong hố đen từ từ biến mất, Mặc Dạ cười khê nói.

Ân Mạc thờ dãi đi về phía Mặc Dạ, nói thật, hắn đã bắt đầu đồng cảm với Không Lão rồi. Cái gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn chính là đây, năm đó ông già đã chịu không ít thua thiệt trong tay Không Lão, bao nhiêu năm như vậy sợ là trong lòng vẫn còn ghi hận lắm đây, nên nhớ, đàn ông mà trở nên nhỏ nhen thì còn đáng sợ hơn cả đàn bà.

“Vật này giao cho cha.” Ân Mạc giờ ngọc điệp trong tay ra.

Mặc Dạ đón lấy, nụ cười trên mặt vô cùng rạng rỡ, “Mấy ngày nữa đưa Hoa Liên về gặp mẹ con một lần đi.”

“Biết rồi.” Ân Mạc hừ một tiếng, vừa nãy khi tiếp nhận ngọc điệp Tạo Hóa, phong ấn trên người hắn cũng đồng thời được gỡ bỏ, muốn về nhà cũng không khó, giờ hắn thực sự không cam tâm bị sắp đặt như vậy, từ nay về sau, nơi này mới chính là nhà của hắn, nhà của hắn và Hoa Liên.

“Con... Ô? Hai vị này là bạn của con?” Ánh mắt của Mặc Dạ đột nhiên quét qua Phong Biệt Tình đứng bên cạnh và Khổng Uyên sắc mặt tái nhợt đang tựa vào hắn.

“Phải.” Ân Mạc gật đầu.

“Nếu hai vị không ngại, hoan nghênh đến nhà ta làm khách.” Cho đến khi Mặc Dạ đi rồi, ánh mắt của mọi người vẫn khó mà thu hồi, không ai để ý đến Thiên Doanh cũng đã đồng thời biến mất.

Đứng cạnh Hoa Liên, Ân Mạc nắm lấy tay nàng, vậy mà vẫn không thu hút được sự chú ý của nàng.

“Tình yêu à, đừng nhìn nữa, ông ấy lớn tuổi lắm rồi...”

“...”

“Ta đẹp hơn ông ấy nhiều...”

”...”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: NGOẠI TRUYỆN 1

Cực kỳ lâu trước kia, Ân Mặc vẫn còn mang họ Mặc, vẫn chỉ có một người cha.

Đây là một buổi sớm tươi đẹp, Mặc Tích bò dậy từ trên giường sớm hơn một chút, chuẩn bị đi chơi cùng Tiểu Nghiệt.

Cậu vừa mới ra khỏi phòng, đã nghe thấy một tràng tiếng động quý dị vang lên ở phòng bên cạnh, nếu như đoán không sai thì...

Rầm rầm rầm! Cửa phòng bên cạnh bị đẩy bật ra, một người đàn ông tuấn mỹ để nửa thân trần đầu bốc khói xanh vừa bị đập ra ngoài.

"Chàng cút ra ngoài tu tỉnh lại cho ta!!!" Tiếp theo đó là một quả cầu sét màu đen bạc nhìn qua vô cùng đáng sợ, may mà đối phương thân thủ nhanh nhẹn tránh được.

"Tiểu Hoan, đây là hiểu lầm..."

"Khốn kiếp, chàng chết đi!" Lại một loạt những quả cầu sét nữa.

"..." Bạn nhỏ Mặc Tích đứng bên cạnh tận mắt thấy hết toàn bộ quá trình, chỉ biết sờ sờ trán, không biết đã ra nhiều mồ hôi như vậy từ bao giờ. Đối với một bạn nhỏ mới có năm tuổi mà nói, cảnh tượng này thực sự có hơi quá kích thích.

Cửa phòng lại bị đóng sập lại, ngoài cửa, một lớn một nhỏ nhìn nhau không nói gì.

"Cha lại chọc giận mẹ rồi." Mặc Tích nở một nụ cười rạng rỡ với người đàn ông.

"Con lại mách lẻo với mẹ con..." Mặc Dạ nghiêng răng, nếu không nể mặt nó là con trai mình, hẳn đã sớm một cước đá bay thằng nhóc này ra ngoài.

"Con nào có, là mẹ hỏi con."

"Con nói gì với mẹ?"

"Mẹ hỏi con lần trước cha đi đâu, con báo cha đến Ma Giới, còn đi cùng với Thiên Khuê đại ca xem các tỷ tỷ xinh đẹp nhảy múa."

"Còn gì nữa không?"

"Còn cả chuyện các tỷ tỷ xinh đẹp không mặc áo nữa." Bạn nhỏ Mặc Tích vô cùng thật thà.

"Con..." Mặc Dạ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hần, hần không nhận được, thật muốn một chương đập chết thằng nhóc này.

"Con nói điều là thật cả mà, mẹ bảo trẻ con không được nói dối." Mặc Tích chớp chớp mắt, mặt đầy vẻ vô tội, cậu nói toàn điều thật mà ~

"Được lắm!" Mặc Dạ đã giận sôi đến mức cả người phát run.

Hắn đúng là có đi xem múa với Thiên Khuê, vấn đề là những vũ nữ đó đều là xương khô bảy màu, nào có phải mỹ nhân xinh đẹp gì, còn chuyện không mặc áo, người đã thấy xương khô mặc quần áo bao giờ chưa?

Tại sao vừa vào miệng thẳng ranh con này đã biến chất rồi.

Đến giờ Mặc Dạ vẫn nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao mình lại có một đứa con trai như vậy, đang yên đang lành luôn thích đâm thọc mình, thỉnh thoảng còn bỏ đá xuống giếng, đây là việc mà một đứa trẻ năm tuổi nên làm hay sao? Chẳng lẽ, đây chính là "Bất tự không hợp" trong truyền thuyết?!

"Cha muốn làm gì? Cứu mạng a a a a ~~~~"

Bạn nhỏ Mặc Tích đang quá tức ý nên đã quên mất, có một câu gọi là thẹn quá hóa giận.

Vậy nên bạn nhỏ Mặc Tích bị người cha ruột đang thẹn quá hóa giận của mình ném đến Yêu Giới, thằng nhóc tình quái này hẳn không nuôi nổi, ai thích

nước thì nước.

...

Sáng sớm... vốn là một buổi sáng tươi đẹp, nhưng Ngân cứ cảm thấy mí mắt nhảy loạn xạ, cuối cùng, hần lưu luyến không nổi, buông Tiểu Hồ Ly đang cuộn lại thành một đoàn trong ngực ra, đứng dậy xuống giường.

Mới vừa mở cửa, một vật thể hư hư thực thực - tiểu ma đầu nhà Tề Hoan đã xuất hiện trước cửa nhà hần.

Ngân lùi lại hai bước, dứt khoát đóng cửa lại, khóa trái, lại thêm một tầng kết giới, không, thêm hai tầng cho chắc.

"Ngân thúc thúc, Ngân thúc thúc, Ngân thúc thúc..." Mặc dù chưa tiến vào nhưng giọng nói lại vọng đến rõ ràng.

Tiểu Ngân bóp tay, quên mất không thêm một tầng kết giới khóa âm.

Quay đầu lại nhìn về phía giường, dưới lớp chăn thật dày, nửa cái đầu đang thò ra, trên đầu còn có một đôi tai hồ ly.

"Ngân?" Tiểu Hồ Ly mắt vẫn còn nhấp nhem ngồi dậy từ trong chăn, lúc biến hóa quên mất không thu tai lại.

Nhìn mà khiến Tiểu Ngân ngứa ngáy trong lòng, hần không thể bỏ nhào qua ngay lập tức, nếu không phải tiểu ác ma kia còn ở bên ngoài... aiz..

"Hồ Ly thúc thúc ~~~" Biết Ngân tuyệt đối sẽ không mềm lòng, Mặc Tích quả quyết dời mục tiêu.

Nghe thấy có người gọi mình, Tiểu Hồ Ly ngồi dậy từ trên giường, vươn tay lên dụi dụi mắt, "Là Tiểu Mặc Tích à?"

"Ừ..." Hần rất muốn nói là không phải.

Tiểu Ngân bước tới cạnh giường ôm lấy người vào trong lòng, đem quần áo mặc từng thứ một cho hần, bảy giờ mới cho hần xuống giường. Tiểu Hồ Ly lao xuống giường chạy đi mở cửa, một lớn một nhỏ hai mắt ngập nước ôm lấy nhau...

"Hồ Ly thúc thúc, con rất nhớ thúc ~~~"

"Tiểu Mặc Tích, thúc thúc cũng rất nhớ con ~~~"

Tiểu Ngân: "...". Hần thực sự muốn nói, nửa tháng trước thẳng nhóc này mới chạy từ Yêu Giới về nhà, sao nhanh vậy mà đã quay lại rồi..

...

"Tay nghề của Ngân thúc thúc càng ngày càng tốt, đúng không, Tiểu Nghiệt?" Mặc Tích ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tiểu Hồ Ly, ăn thức ăn ngon trên bàn, không quên ca ngợi vị đầu bếp đang bụng đồ ăn đi tới.

"Ừm..." Tiểu Nghiệt Long ngồi phía bên kia Tiểu Hồ Ly ngay cả đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, đang nhét đầy miệng, nghe thấy Mặc Tích nói chuyện, khó khăn lắm mới nhả ra được chút thanh âm.

"Có phải ở nhà chưa được ăn no đúng không?" Mỗi lần hai đứa bé này đến đây đều mang cái vẻ như bị bỏ đói nhiều ngày, Tiểu Hồ Ly vô cùng lo lắng cho sự phát triển của hai đứa.

Hai bạn nhỏ nhìn nhau một cái, gật đầu mãnh liệt với Tiểu Hồ Ly. Qua kiểm nghiệm về mọi mặt, chỉ có chỗ của Hồ Ly thúc thúc là an toàn nhất, mặc dù sắc mặt của Ngân thúc thúc chưa bao giờ dễ coi, nhưng chỉ cần giải quyết được Hồ Ly thúc thúc, tất cả sẽ không thành vấn đề!

"Vậy thì ở lại đây đi." Tiểu Hồ Ly cười tit mắt xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của hai đứa bé, Yêu Giới đang được xây dựng lại, vị trí Yêu Tôn mặc dù do hần đảm nhiệm nhưng tất cả toàn do Ngân xử lý hết, một mình hần ở đây cũng chẳng có việc gì làm, có thêm hai đứa trẻ ở cùng cũng không tệ.

Bạn nhỏ Mặc Tích mất tích hơn mười ngày, Tề Hoan mới đột nhiên nhớ ra không thấy con trai bảo bối của mình đâu. Thực ra thì chuyện này cũng không thể trách nằng, thực sự là mỗi lần muốn hỏi đến con, đều bị Mặc Dạ dùng đủ loại đề tài lấp liếm đi mất, chờ đến khi nàng nhớ ra, phòng của con trai đã phủ một tầng bụi rồi.

"Con trai đâu?"

"Chắc là đi chơi." Mặc Dạ ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay khí trời không tệ.

"Họ Mặc kia!" Con trai không thấy đâu tại sao trông hần lại như rất vui vẻ thế kia? Tề Hoan không sao hiểu nổi hai cha con này nữa.

"Bảo bối, con trai không cần nàng phải quan tâm nữa đâu." Nhận thấy tính tình của nương tử dạo gần đây không được tốt lắm, Mặc Dạ dĩ nhiên sẽ thuận theo ý của nàng.

Một tay hần ôm lấy thắt lưng Tề Hoan, cười tit mắt kéo người vào trong nhà.

"Nhưng con mới năm tuổi." Nàng thừa nhận, con trai bọn họ đích xác là trưởng thành có hơi sớm... được rồi, là trưởng thành vô cùng sớm.

"Nó không còn nhỏ nữa rồi, bằng tuổi nó ta cũng không có gan trộm Khóa Hồn ẩn đâu, còn thả cho mười vạn ác quỷ ra nữa." Thực ra thì về bản chất, hai cha con họ Mặc thực sự rất giống nhau, đều theo thói quen mà đâm chọc đối phương trước mặt Tề Hoan, còn ác ý vu khống.

"Hả, chuyện xảy ra khi nào?" Tề Hoan mặt đầy nghi ngờ.

"Thì ngay trước khi nó về nhà mấy ngày, bên Minh Giới xảy ra vấn đề lớn, cậu rất tức giận."

"Thằng bé này thật là..."

"Thiếu dạy bảo." Mặc Dạ cười tít mắt bổ sung.

Cho nên..

Vì thế...

Sau đó...

Tiểu Hồ Ly và Tiểu Ngân lại có thêm một đứa con trai tên là Ân Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Ngoại truyện 2

Ở Long tộc, lễ trưởng thành của mỗi con rồng đều là đại sự, là Nghiệt Long duy nhất trên thế gian này, Tổ Long tương lai, lễ trưởng thành của Tiểu Nghiệt đương nhiên sẽ được coi là việc trọng đại của Long tộc.

Đối với Long tộc mà nói, có thể chứng kiến tận mắt lễ trưởng thành của Nghiệt Long, đó là vinh dự bậc nào kia chứ.

Là bạn tốt từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên với Tiểu Nghiệt, Mặc Tích đương nhiên phải có mặt trong toàn bộ quá trình. Khi sự chú ý của mọi người đều đặt vào buổi lễ, cậu đang suy nghĩ một vấn đề vô cùng nghiêm túc.

Trưởng thành có nghĩa là phải cưới vợ, mà cưới vợ thì có nghĩa là rất có thể... không cẩn thận sẽ cưới phải một người vợ như mẹ mình, đây là chuyện đáng sợ biết bao...

Cậu tự thấy không có tinh thần bền gan vững chí như ông cụ ở nhà, bị sét đánh mấy thập niên ngày nào cũng như ngày nào mà đến giờ vẫn sinh khí dồi dào.

"Tiểu thiếu gia, ngài có gì phân phó sao?" Tộc trưởng Long tộc đang chủ trì buổi lễ liếc thấy Mặc Tích đang bất an ngồi một bên, vội vàng phái người tới hỏi.

Mặc dù bình thường vị tiểu thiếu gia này cũng không hay qua lại trong Lục giới, dĩ nhiên, cho dù có xuất hiện thì ông ta cũng không biết, bởi vì đến giờ Long tộc vẫn chưa phải chịu tổn thất nghiêm trọng gì liên quan đến Mặc Tích, có điều, vị thiếu gia này tuyệt đối không thể sơ suất.

"... Không có." Càng nghĩ càng thấy phiền não, Mặc Tích khoát tay, với tính tình của mẹ mình, rất có thể nếu nhầm trúng con gái nhà ai, nhất định sẽ gạt người ta về ép cậu cưới.

Thật là... càng nghĩ càng lo.

Mà ông già nhà mình, căn bản không thể trông cậy vào, ngày ngày bị sét đánh còn coi mẹ như bảo bối mà cung phụng, ông ấy còn có thể giúp mình được hay sao?

Đại khái là về mặt của Mặc Tích quá ư nghiêm túc, nên ngay cả thanh âm chủ trì buổi lễ của tộc trưởng Long tộc cũng hạ thấp xuống mấy phần, không hiểu là đã chọc vị tiểu thiếu gia này mất hứng ở điểm nào.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Tiểu Nghiệt bỏ lại một đám trưởng lão của Long tộc, chạy đến ngồi bên cạnh Mặc Tích, "Cậu làm sao thế, mặt đầy vẻ đau khổ lắm à?"

"... Ta đang lo lắng."

"Lo lắng cái gì?" Tiểu Nghiệt bị cậu làm cho đầu óc mù mịt.

"Lo chuyện lấy vợ."

"... cậu nghĩ xa quá rồi đấy." Mặc dù bọn họ đã qua lễ trưởng thành cả rồi, nhưng vẫn còn cách thời gian trưởng thành một khoảng rất dài, tuy thời gian đối với bọn họ mà nói cũng chẳng có mấy ý nghĩa.

Mặc Tích quay đầu, yên lặng nhìn Tiểu Nghiệt, vô cùng nghiêm túc nói, "Không xa chút nào đâu, ta cảm thấy cậu cũng nên lo lắng đi là vừa."

"Tại... tại sao?" Tiểu Nghiệt bị cậu nhìn chăm chăm như vậy, đột nhiên có cảm giác lạnh buốt.

"Mẹ ta... hình như bây giờ bà ấy đang cảm thấy rất hứng thú với hôn sự của hai chúng ta."

"..." Hình như... càng lạnh hơn rồi.

"Cậu nghĩ xem, cô gái mà bà ấy nhắm trúng sẽ có tính cách như thế nào..."

"..." Không được, cậu phải về mặc thêm mấy cái áo nữa.

"Cho dù vốn không phải tính tình như vậy, nhưng ở lâu với mẹ ta, cũng sẽ biến thành như vậy..." Mặc Tích vừa nói xong, cả hai đều đồng loạt rung mình.

Ví dụ như Kiều sư tỷ...

Nghe nói năm đó sư tỷ cứ gọi là dịu dàng động lòng người, nhưng... chỉ xem tình cảnh của Ma Tôn bây giờ là đủ biết, đơn giản chính là thê thảm không nhìn. Thật không hề là đệ tử chân truyền của mẹ, quả nhiên đã lấy được chân truyền.

"... Không được, ta phải bế quan, trong vòng một hai vạn năm nhất định sẽ không ra ngoài."

"Hai đứa..." Hai người đang nói chuyện, sau lưng đột nhiên có người cất tiếng nói, làm cho cả hai sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, Ngân đang đứng đằng sau hai người, có chút kỳ quái nhìn bọn họ.

"Cha, sao vậy?"

"Hai đứa các ngươi làm cho mọi người phát hoảng rồi kia kìa." Ngân hất hất cằm, ý bảo bọn họ nhìn ra đằng trước, phát hiện ra đám người Long tộc đều đang run rẩy căng thẳng nhìn hai người. Như vậy là đủ biết về mặt khi nãy của hai người đã đau khổ cảm hận đến mức nào...

"Đang đàm luận xem làm sao hủy diệt được Lục đạo?"

"Dĩ nhiên là không phải! Còn nghiêm trọng hơn chuyện đó nhiều."

"Ồ, nói nghe xem nào." Hiếm khi thấy hai đứa tiểu ác ma này có vẻ mặt như thế, Ngân đột nhiên cảm thấy tâm trạng mình thật sáng khoái.

Vậy nên, hai đứa bé một năm một mười kể hết những lo lắng trong lòng cho hắn nghe, sau khi nghe xong, Tiểu Ngân cảm thấy hai đứa nhỏ này đúng là rất hiểu Tề Hoàn, bởi vì lần trước lúc gặp mặt hai vợ chồng bọn họ, Tề Hoàn đã từng nhắc đến chuyện này, hơn nữa còn phản chấn vô cùng, nói tóm lại chính là nàng ta đang thấy nhàm chán, định lôi hai đứa con trai ra vui đùa một chút.

Nếu không phải lúc đó Tiểu Hồ Ly cố gắng khuyên nàng ta, bảo hai đứa bé vẫn còn quá nhỏ, chưa biết chừng buổi lễ trưởng thành hôm nay của Tiểu Nghiệt đã tiến hành luôn cùng với hôn lễ rồi.

Hai đứa bé vừa nghe nói lo lắng của mình đã thành sự thật, đột nhiên có cảm giác như trời sập.

Nhưng cũng may, còn một người có thể cứu được bọn họ. Vậy nên, chỉ một giây sau khi buổi lễ kết thúc, cả hai lập tức quay về Yêu Giới, chuyện liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau, tuyệt đối không thể qua loa.

Tiểu Hồ Ly biết được nguyên do, cũng có chút khó xử, muốn đi khuyên Tề Hoàn? Đó là một chuyện vô cùng phi thực tế, hơn nữa, cạnh nàng còn có một Mặc Dạ chi hận không thể cung chiều nàng đến tận trời đứng một bên cổ xúy.

Vậy nên, một lớn hai nhỏ ở nhà suy nghĩ khổ sở ba ngày ba đêm, cuối cùng mới nghĩ ra được một biện pháp thỏa đáng.

"Chính là hạt giống này." Hai người đồng thời nhìn chăm chăm vào hạt giống trong lòng bàn tay Tiểu Hồ Ly, trên hạt giống phủ một tầng ánh sáng lung linh, mới nhìn qua còn tưởng là một viên bảo thạch.

Theo như lời Tiểu Hồ Ly nói, đây là hạt giống của hoa sen, hơn nữa còn là sen Tháp nhị phẩm vô cùng hiếm thấy, nếu có thể nuôi lớn, cưới làm vợ nhất định sẽ không thành vấn đề...

Vấn đề duy nhất là, bọn họ có hai người, mà hạt giống lại chỉ có một, rốt cuộc nên chia cho ai, việc này tương đối khó khăn.

"Hay là đánh một trận?" Tiểu Nghiệt đề nghị.

"Không được." Không đợi Mặc Tích gật đầu, đề nghị của Tiểu Nghiệt đã lập tức bị Ngân đứng bên cạnh phủ quyết, đùa hay sao, Yêu Giới mới xây dựng lại chưa được bao lâu, hai đứa này đã muốn đập phá rồi, không muốn sống nữa chắc.

"Thế này đi, hạt giống sẽ lần lượt giao cho hai đứa một khoảng thời gian, ai làm nó nảy mầm được thì là của người đó." Đây là vật do mẹ hắn lưu lại, coi như là di vật đi, đáng tiếc cho dù là Tiểu Hồ Ly thì cũng không tìm được cách khiến cho hạt giống này nảy mầm, không biết hai đứa trẻ này có cách nào hay không.

Thật ra có lúc, kết quả lại quan trọng hơn quá trình nhiều.

Người lấy được hạt giống trước là Tiểu Nghiệt, cậu là Tô Long tương lai, mà máu của Tô Long có thể nuôi dưỡng vạn vật, nếu dùng máu của cậu để thúc hạt giống này nảy mầm, cho dù công hiệu không rõ ràng thì nhất định tối thiểu cũng có chút phản ứng.

Nhưng mầm sen nằm trong tay Tiểu Nghiệt lại chẳng có chút động tĩnh gì, cố tình đến lúc Tiểu Nghiệt giao hạt giống vào tay Mặc Tích lại phá vỡ nảy mầm trong nháy mắt.

Gần như là may mắn có được mầm sen, Mặc Tích cũng chỉ coi như chiến lợi phẩm, không đến mức thực sự để tâm, cho đến khi hắn rời nhà, một lần tình cờ, hắn phát hiện ra mầm sen mình vẫn cất trong không gian chứa đồ vậy mà đã nhú ra nụ hoa.

Nếu để nó sinh trưởng ở bên ngoài, tương lai sẽ biến thành hình dáng như thế nào đây? Nhìn nụ hoa non nớt chỉ cần bấm nhẹ một cái sẽ chết trong lòng bàn tay, trong lòng Mặc Tích sinh ra một sự tò mò nồng đậm.

Cũng vì tò mò, hắn lấy mất đài sen đầu tiên của nàng, chỉ để biết được quá trình sinh trưởng của nàng. Kỳ thực, ngay từ giây phút đó, sự ràng buộc giữa họ đã không thể nào tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Ngoại truyện 3

Từ sau khi Mặc Tích đi rồi, Tiểu Nghiệt liền sa vào trạng thái cả ngày nhàm chán. Mặc dù hắn cũng muốn cùng đi ra ngoài, nhưng làm Tô Long tương lai của thế giới này, hắn không thể đi được.

Phần lớn thời gian Tiểu Nghiệt đều sống trong Long cung của mình... Mặc dù như vậy, đám người bên Long tộc vẫn thường xuyên tới bái phỏng. Lúc nào cũng phải nhìn mấy gương mặt cũ kỹ kia, cho dù đáng ghét phổ biến của Long tộc không hề tệ thì cũng sẽ bị mất hứng.

Mà một khi tâm trạng của hắn suy sụp, đương nhiên những người khác cũng sẽ suy sụp theo. Tất cả mọi người cùng không tốt mới là thực sự không tốt, đó mới là chân lý.

Một ngày nọ, một vị trưởng lão của Long tộc cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp tuyệt hảo. Bên ngoài đồn rằng, tâm trạng của Tô Long đại nhân không tốt là vì hạt giống do Yêu Vương đại nhân đưa ra đã bị vị thiếu gia kia thắng được, mặc dù bọn họ vẫn giữ thái độ hoài nghi với chuyện trông ra vợ như vậy, nhưng biết đâu Tô Long đại nhân lại coi là thật.

Lại nói, Tô Long đại nhân cũng đã đến tuổi phải lấy vợ rồi, không bằng cử hành lễ tuyển vợ trong Long tộc.

Vậy nên, chuyện này cứ thế được hoàn thành dưới sự sắp xếp của Long tộc. Về phần người trong cuộc, đến ngày đó mới nhận được thông báo, vì sợ hắn không đi, đám người bên phía Long tộc còn mời cả Yêu Vương và Ma Tôn đến.

May mà bọn họ cũng biết là không thể dây vào Tề Hoan cho nên không dám đến cửa mời.

Tiểu Nghiệt cho dù có không tình nguyện đến mấy cũng phải nể mặt trưởng bối, hắn xì mặt đến Long tộc, trong lòng thâm nhủ, chờ chịu đựng qua ngày hôm nay, kiểu gì cũng phải chinh đồn lại đám người nhiều chuyện này một lượt.

Là một chủng tộc hiếm hoi sinh ra đã cường đại, về ngoài của Long tộc coi như cũng hơn người một bậc, mỹ nhân cũng không ít, có điều Tiểu Nghiệt lại chẳng có mấy hứng thú với những người được gọi là mỹ nhân kia, thứ nhất, hắn cảm thấy tuổi của mình hình như vẫn còn nhỏ, thứ hai... có vết xe đổ của cha nuôi, bóng ma tâm lý đối với chuyện cưới vợ của hắn thật ra không hề kém so với Mặc Tích.

Có điều trừ người trong cuộc như hắn, những người khác dường như đều cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.

"Tiểu Nghiệt, chúc mừng nhé, nhớ năm đó lúc ta bằng tuổi ngươi còn chưa có nhiều người tranh cướp đến dâng vợ cho ta như vậy đâu." Ma Tôn Thiên Khuê hoàn toàn bày ra vẻ đứng nói chuyện không đau thắt lưng, có điều lần này quả thực đúng là có chút khoa trương, nhìn một hàng mỹ nhân Long tộc trước mặt kia đi, nghe đồn Long tộc sinh sản khó khăn, chắc lần này đến hàng tồn kho cũng đã mang ra hết rồi, đúng là hao công tốn sức.

Tiểu Nghiệt trầm mặc, chuyện kiểu đó không cần hâm mộ một chút nào.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt chờ đợi nhìn chăm chăm hấn, mong mỗi hấn có thể tìm ra được một người, cái gọi là một bước lên trời cũng chỉ đến thế mà thôi. Chỉ có điều, Tiểu Nghiệt dường như hoàn toàn không nhận ra ánh mắt mong chờ kia của mọi người, mặt đầy vẻ nhàm chán ngồi đó, một tay chống cằm, lơ đãng nhìn những cô gái đang hiển vũ bên dưới.

Cho đến khi không còn ai tiến vào đại điện nữa, hấn mới nhú mày, nhìn về phía tộc trưởng Long tộc, "Chỉ có vậy thôi à?"

"Chỉ có vậy thôi..." Tộc trưởng Long tộc Long Ân lau mồ hôi, chẳng lẽ tất cả đều không hài lòng?

"Những người đó... quá bình thường." Tiểu Nghiệt nheo mắt cười với ông ta, để lộ ra chiếc răng hổ.

Hấn vừa nói vậy, trái tim của các vị mỹ nữ đã tan nát đầy đất. Long Ân cũng đã nhận ra, vị này căn bản không có ý định chọn bất cứ ai trong số này, mặc dù ông ta cảm thấy khá thất vọng nhưng vẫn không dám biểu hiện ra mặt.

Đúng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên có người đẩy thủ vệ ra, xông vào.

"To gan, ngươi.. đã xảy ra chuyện gì?" Người nọ một thân huyết nhục mơ hồ, mắt thấy chỉ còn sót lại một hơi tàn, tộc trưởng Long tộc thấy rõ người tới là ai xong, sắc mặt chợt biến đổi.

"Tộc... tộc trưởng, Thất tiểu thư trên đường quay về thì bị kẻ khác cướp đi, chúng ta đuổi theo một mạch, bọn chúng thấy chạy không thoát được, liền chạy vào vùng đất không ngủ."

"..." Sắc mặt Long Ân trở nên khó coi, vùng đất không ngủ là nơi nổi tiếng có vào mà không có ra, nhưng Tiểu Thất lại là đứa con gái mà ông ta yêu thương nhất.

"Vừa hay ta đang rảnh, để ta đi một chuyến xem, những người này, ngươi xử lý đi." Vùng đất không ngủ đối với Tiểu Nghiệt mà nói cũng chẳng phải nơi không thể ra vào, trước kia hấn và Mặc Tích đã qua đó không ít lần, bên trong có mấy con yêu thú rất thú vị, thực lực cường đại, đáng tiếc trí thông minh bằng không.

Dĩ nhiên, cái hấn gọi là thú vị, trong mắt người khác có thể gọi là kinh khủng.

Chuyện liên quan đến tính mạng con gái, Tiểu Nghiệt chịu đi đương nhiên là ông ta cảm tạ trời đất vô cùng, mặc dù ông ta biết rõ, Tiểu Nghiệt làm vậy, đơn giản là muốn trao đổi điều kiện với ông ta mà thôi, về sau những chuyện kiểu tuyển vợ này, ông ta không thể tái diễn nữa.

Lúc Tiểu Nghiệt tiến vào vùng đất không ngủ, còn chưa bước vào đã ngửi thấy mùi máu tươi, tiến về phía trước, mặt đất tràn ngập những phân chân tay cụt ngắn của yêu thú, có điều không phải là yêu thú ở đây, hấn là của đám người đã bắt con gái Long Ân đi.

Càng đi sâu vào trong, đất không ngủ lại càng trở nên yên tĩnh, thứ tĩnh lặng làm cho người ta cảm thấy cả người rét lạnh, bởi vì ở đây không thể dùng thần thức được nên Tiểu Nghiệt đành phải dựa vào giác quan để tìm người, mất một lúc lâu mới tìm được con gái Long Ân ở một nơi rất sâu.

Khi hấn tới, chỉ thấy một cái xác rỗng khô quắt, tinh hoa trong cơ thể đã bị hút sạch, chỉ sợ là đã gặp phải mãnh thú ở đây.

Tiểu Nghiệt lẳng lặng đứng một lát, bước tới thu hồi cái xác rỗng lại, sau khi cất cái xác ổn thỏa xong hấn mới phát hiện ra, bên dưới cái xác rỗng khổng lồ có một cái hố to bằng cái chậu rửa mặt, bên trong cái hố có một quả trứng đang yên lặng nằm đó.

Hấn thuận tay nhặt lấy quả trứng rỗng, xoay người bỏ đi.

Chuyện kể rằng, sau khi Tiểu Nghiệt nhặt được quả trứng rỗng kia thì quay về báo cho Long Ân trước. Biết con gái mình đã chết, Long Ân đương nhiên là thương tâm muốn chết, có điều đó là số mệnh, người đã sống đến tuổi như ông ta, cái nhìn đối với sinh tử cũng tương đối thoáng.

Chuyện duy nhất khiến ông ta rối rắm chính là quả trứng kia, Tiểu Nghiệt cảm về một quả trứng rỗng, cho dù hấn có là Tổ Long thì nhất định cũng không sinh được ra trứng, như vậy quả trứng này chắc chắn là hậu đại của con gái mình. Nhưng mà... Tiểu Nghiệt nhất quyết nói đồ mình nhặt được thì chính là của mình.

Cho nên, ông ta chỉ có thể chấp nhận, hy vọng vị Tổ Long tương lai này đến lúc đó thì đừng có không cẩn thận mà nướng quả trứng lên là được.

Nếu như Long Ân biết, có một ngày suy nghĩ của mình lại trở thành sự thực, chỉ sợ dù phải liều cái mạng già của ông ta cũng sẽ không chịu để Tiểu Nghiệt nướng quả trứng rỗng kia đi.

Một ngày nọ cực kỳ lâu sau đó, Tiểu Nghiệt hơi đói, lục nửa ngày mới tìm ra được một quả trứng trong không gian chứa đồ.

Quái thật, trứng ở đâu ra nhỉ? Suy nghĩ hồi lâu, không nhớ ra nổi, có điều quả trứng to thế này, mùi vị chắc cũng không tệ, vậy nên... hấn quyết định nướng quả trứng lên.

Dĩ nhiên, câu chuyện vẫn chưa kết thúc ở đây, mà trái lại, đây chẳng qua chỉ là mở đầu mà thôi.

Nướng hơn nửa ngày, quả trứng kia cuối cùng cũng phát ra những tiếng lách tách, vỏ trứng nứt ra, không có lòng trứng trắng, chỉ có một đứa bé bụ bẫm, hai chiếc sừng con con trên đầu cô bé to rõ thân phận Long tộc.

"..." Tiểu Nghiệt ở trong trạng thái khiếp sợ, nhìn chăm chăm bé con ngồi giữa đống lửa, mình hoa mắt phải không?

Vươn tay chọc chọc, khuôn mặt xinh xắn rất non mịn. Đứa bé bị chọc không được thoải mái, không nói hai lời đã oa oa khóc toáng lên, tiếng khóc kia cứ gọi là đinh tai nhức óc, rốt cuộc cũng khiến cho Tiểu Nghiệt nếm trải mùi vị khóc không ra nước mắt.

Rất nhiều rất nhiều rất nhiều năm sau, Tiểu Nghiệt vẫn cứ luôn suy nghĩ một vấn đề, năm đó rốt cuộc là đầu mình bị hỏng ở đâu mà lại đi tranh quả trứng kia với Long Ân.

Nhưng lúc nào cũng vậy, chưa đợi hần nghĩ ra, cặp sừng rồng trên đầu đã bị cắn mạnh một cái.

"Cha cha cha~~~~ Nghiệt Nghiệt chạy mau." Một cô nhóc mũm mĩm ngồi trên bả vai Tiểu Nghiệt, hai tay túm lấy sừng của hần, hai bắp chân ngắn cùn còn đập loạn xạ.

"Tiểu tổ tông à, ta sai rồi, người tha cho ta được không." Tiểu Nghiệt than thở, kiếp trước rốt cuộc hần nợ con nhóc này cái gì mà nàng lại hành hạ hần như thế cơ chứ.

"Oa oa..."

Đây, lại khóc rồi, nhận mệnh tiếp tục chạy thôi, dù sao cũng đã chạy vòng quanh Long tộc mấy ngày rồi, chẳng sợ mất mặt hơn nữa.

*** Một anh thì trông vợ, một anh thì áp (thực ra là nướng) ra vợ, hai anh đúng là bạn chí cốt ==)) ***

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Ngoại truyện 4

Khác hẳn với Tề Hoan, quá trình mang thai của Hoa Liên không hề trải qua bất cứ sóng gió nào, bụng không bị sáng lên, cũng không phát ra âm thanh kỳ quái, hơn nữa nàng cũng sắp sinh, nếu tính ngày thì cũng giống như phụ nữ ở nhân gian, đều là mang thai mười tháng.

Mỗi lần nhìn thấy mẹ mặt đầy vui mừng nói cháu trai tương lai nhất định sẽ rất bình thường, Ân Mặc đều không nhận được muốn nói, đối với bọn họ, một đứa bé mười tháng đã có thể sinh ra từ trong bụng, chính nó đã là không bình thường rồi.

Mặc dù đã thoát khỏi trạng thái của người phạm tử lâu, đáng tiếc Tề Hoan vẫn không quen với cuộc sống làm Thần, năm đó lúc sinh con trai đủ loại phiền toái đều tập trung lại một chỗ, bà không thể giáo dục được thằng bé này từ tế, hồi tưởng lại mới thấy bản thân làm mẹ thật thất bại.

Bà quyết định, chờ cháu trai sinh ra, nhất định sẽ phải nuôi dạy thật tử tế, nói gì cũng không thể để cho tính cách của cháu trai giống con trai được.

Ngày Hoa Liên sinh, không có núi lở đất rạn, cũng không có sét giật sấm rền, Ân Mặc còn chưa đẩy tâm trạng khẩn trương lên đến cực điểm, cửa phòng đã bị đẩy ra từ bên trong.

Người bước ra chính là sư tỷ của hần, Kiều Xảo, trong ngực nàng còn đang ôm một bọc vải, bé con bên trong chỉ để lộ ra cái đầu xinh xinh.

"Đây là..." Ân Mặc tiến lại gần nhìn vật nhỏ bé kia, không phải là Hoa Liên vừa mới sinh ra đấy chứ? Thực ra trong suy nghĩ của Ân Mặc, hần vẫn cảm thấy chưa biết chừng vợ mình sẽ sinh ra một hạt giống hay gì đó... Thôi được rồi, xem ra là hần suy nghĩ nhiều.

"Con trai của đệ đó, chúc mừng đệ đã làm cha." Kiều Xảo đặt đứa bé vào lòng Ân Mặc, nhìn động tác ôm con lỏng nga lỏng ngóng của hần, không nhận được cười khẽ.

"Sư tỷ, sao nó không khóc vậy?" Khó khăn lắm mới ôm được con, Ân Mặc bấy giờ mới cúi đầu nhìn con trai mình, trừ không khóc ra, hoàn toàn không nhận thấy bất cứ điều gì khác thường.

"Chắc là... mệt chăng?"

Cả hai đồng thời dời tầm mắt về phía đứa bé, bé con thế mà lại ngáp một cái, nhắm mắt đi ngủ luôn thật. Thế này có khoa trương quá không đây, trẻ con người ta vừa sinh ra việc đầu tiên làm chẳng phải là khóc hay sao, sao con hần lại ngủ trước thế này?

Ân Mặc đã chịu đủ đả kích ôm lấy con trai bảo bối đang ngủ tít mít như con heo con ra cho mọi người nhìn một lượt rồi vội vàng ôm con đi tìm Hoa Liên. Hần cảm thấy phải bàn bạc với Hoa Liên một chút, nếu không thừa dịp đang còn trẻ sinh thêm đứa nữa thì hơn, trạng thái của con trai bây giờ, thực sự khiến hần hơi lo.

Khác với ông cụ nhà mình, Ân Mặc thực ra vẫn rất thích trẻ con, dĩ nhiên, cũng phải giới hạn với đứa con trai không khóc không ồn, ngay cả com cũng

không cần ăn, trừ ngủ ra thì không có bất cứ ham mê gì khác này của hân.

Mới ra đời chưa được một tháng, bé cũng chẳng những không khóc, mà ngay cả cười cũng chưa từng cười, đến ngày đầy tháng của bé, mọi người tụ tập một chỗ đặt tên cho bé con. Mặc dù Ân Mạc đi theo Tiểu Ngân đôi họ cũng được Tề Hoan đồng ý, nhưng cháu trai, nói gì thì nói cũng phải mang họ Mạc.

Mọi người nghĩ ra mấy cái tên, đều bị Tề Hoan phủ quyết, cuối cùng, bà vỗ đùi, "Đặt là Mạc Thủy (*mực nước) đi, tên rất dễ nhớ."

Mạc Dạ: "..."

Ân Mạc: "..."

Mọi người: "..."

Hoa Liên: "Ồ... đúng là rất dễ nhớ."

...

Hai người đàn ông của Mạc gia hận không thể ôm đầu khóc rống, tại sao vợ mình lấy về, thậm chí đều kỳ quái như vậy?

Không đợi hai người bọn họ phản bác, đã thấy bé con vẫn ngồi im như con búp bê trong ngực Ân Mạc đột nhiên khóc văng lên, khiến cho mọi người ngồi tại chỗ đều sợ đến mức giật mình.

"Con trai, con đói bụng há?" Ân Mạc sờ sờ cái bụng nhỏ của con trai, vừa mới cho ăn sữa xong, bụng vẫn còn phồng lên. Mới tỉnh ngủ chưa đến một khắc đồng hồ, khẳng định cũng không phải là mệt...

Mạc Dạ suy nghĩ một chút, mở miệng, "Cháu ngoan, chúng ta không đặt là Mạc Thủy nữa, đừng khóc."

Vừa dứt lời, nước mắt của bé con lập tức đình chỉ, đáng thương khịt khịt cái mũi nhỏ, nấc lên một tiếng.

"..."

Chà, ý kiến của ba người đàn ông nhà bọn họ trong phương diện này vẫn rất thống nhất. Tề Hoan bị hành động vừa nãy của cháu trai bảo bối đã kích quá mạnh, không buồn nhắc đến chuyện đặt tên nữa, dứt khoát mặc kệ cho con trai tự xử lý.

Cuối cùng, dưới sự cố gắng chung sức của ông cháu cha con ba người, cuối cùng tên của bé con cũng được đặt xong, Mạc Ngân (*vết mực). Mặc dù bị mọi người chê là quá tầm thường, nhưng bé con đã đồng ý rồi, cũng chẳng có cách nào khác.

Đến khi bạn nhỏ Mạc Ngân được ba tuổi, việc thích làm nhất chính là đọc sách ngủ. Đến năm tuổi, việc thích làm nhất vẫn là đọc sách ngủ, đến bảy tuổi, bé vẫn thích nhất là đọc sách ngủ.

Hai vợ chồng có dạo còn lo con trai có bệnh gì đó không tiện nói ra, nhưng quan sát thì thấy điểm không bình thường nhất của con trai họ chính là bé rất bình thường, hơn nữa còn có chút bình thường hơi quá. Vốn thân là tiên nhân, bọn họ căn bản không cần phải ngủ, nhưng Mạc Ngân lại khác hẳn, trên cơ bản bé nghỉ ngơi như thời gian của người phàm.

Mỗi ngày trời vừa tối là đi ngủ, sáng sớm trời vừa sáng là rời giường đúng giờ, ban ngày lưu lại hai canh giờ để tu luyện, thời gian còn lại chính là ôm lấy đồng sách của ông nội bé không rời mắt.

Ân Mạc cảm thấy rất sầu muộn, hân có nghĩ sao cũng không hiểu nổi, tại sao mình lại có một đứa con trai ngoan ngoãn như vậy? Bạn nhỏ Mạc Ngân cũng rất sầu muộn, tại sao ai nhìn thấy bé cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên như vậy?

"Con trai, có muốn đi cùng cha đến Long tộc chơi không, thăm thăm của con vừa mới sinh được một em bé rất đáng yêu đấy." Ân Mạc gõ cửa phòng con mình, nói với cậu con trai đang mặt đầy nghiêm túc cầm một quyển sách.

Bạn nhỏ Mạc Ngân do dự một giây, quả quyết tự tuyệt, "Không muốn."

"... Nương tử, nàng lên đi." Ân Mạc chịu đá kích thậm tệ, nhất quyết kéo Hoa Liên tới.

"Tiểu Ngân, không phải con từng nói là thăm thăm rất đẹp còn gì?"

"Vâng..."

"Sau này muội muội nhà thăm thăm còn đẹp hơn nữa kia."

"Dạ?"

"Có muốn sau này lúc nào cũng có thể gặp được muội muội xinh đẹp không?"

"Có." Thăm thăm nhà Nghiệt Long thúc thúc rất xinh đẹp, cho nên bé vẫn rất thích đến nhà thúc thúc chơi.

"Vậy hôm nay chúng ta đến lấy muối muối về nhà được không, nếu đi trễ, có khi muối muối lại bị người khác cướp mất đấy."

"Được." Trả lời dứt khoát trôi chảy.

Ân Mặc đứng một bên nghe hai người nói chuyện mà đầu đầy mồ hôi lạnh, hẳn chỉ muốn nói với Tiểu Nghiệt một câu, huynh đệ, ta thật có lỗi với cậu, là ta vô pháp dạy con...

Vậy nên, rất nhiều rất nhiều năm sau, khi bạn nhỏ Mặc Ngần lớn lên, việc đầu tiên hẳn làm chính là cuồn muối muối xinh đẹp nhà thăm thăm về nhà, tốc độ kia khiến cho ông nội và cha hẳn xấu hổ vô cùng.

Tiểu Nghiệt còn chưa muốn gả con gái đi sớm như vậy, vốn định ngăn cản, kết quả đã bị một câu "lúc ấy thúc đã đồng ý gả muối muối cho con rồi" của bạn nhỏ Mặc Ngần chặn lại tất cả bất mãn.

Hắn rất muốn biết, tại sao thằng nhóc này có thể nhớ rõ được một câu hắn đã nói từ mấy ngàn năm trước, lại còn nhớ đúng trọng điểm. Hắn nuôi được đứa con gái dễ dàng lắm sao, cứ thế mà mất cả chỉ lẫn chài. Tại sao nhà hắn không phải con trai, nhà Ân Mặc không phải con gái, cũng nên để hắn ném thũ mùi vị may đồ cưới cho người khác chứ.

*** Thanh niên nghiêm túc Mặc Ngần đã xuất hiện =))))), tác giả lại rải hint rồi cấp mông chạy, muốn có truyện về bạn Ngần quá ***

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Ngoại truyện 5

"Này, người nói xem, nơi đây có trở thành đất chôn xương của chúng ta không?" Liếc nhìn lại cánh rừng rậm phảng phất như vô biên vô tận, Không Uyên cả người đầy thương tích tựa vào một gốc cây cổ thụ, nghiêng đầu nói với Phong Biệt Tình.

Phong Biệt Tình khoanh chân ngồi dưới đất, nhắm mắt, dường như cũng chẳng định trả lời.

"Thật ra thì chết ở đây cũng tốt." Không Uyên nheo mắt, nhìn từng vệt nắng lốm đốm xuyên qua tán cây rậm rạp chiếu lên mặt đất, có lẽ nói ra sẽ chẳng ai tin, nhưng nguyện vọng của hắn là chết một cách yên lặng, tốt nhất là không để ai biết.

Phong Biệt Tình vẫn không nói gì, chỉ móc trong ngực ra một con dao, cầm thật mạnh xuống đất. Không Uyên gãi gãi mũi cười cười, không nhắc đến chuyện này nữa.

Từ sau khi Tiểu Vũ chết, hắn đã tưởng sẽ không còn ai, không có gì có thể trở thành động lực cho hắn được nữa.

Báo thù đối với hắn mà nói, mơ hồ như vậy, đến lúc này hắn mới hiểu, mình rốt cuộc nhỏ bé đến mức nào, nếu không phải gặp được Phong Biệt Tình, chắc hẳn đã chết theo Tiểu Vũ. Lúc Tiểu Vũ chết, ngay cả hài cốt cũng không sót lại, tộc Phụng Hoàng lửa vốn có thể tái sinh trong đục hóa, nhưng kẻ ra tay thậm chí còn không cho Tiểu Vũ một cơ hội, như thế chỉ khiến hắn tuyệt vọng hơn, hẳn hy vọng người chết ngày hôm đó là chính bản thân mình chứ không phải là thể tử và đứa con còn chưa ra đời biết bao.

Lúc Phong Biệt Tình tìm được hắn, hắn đã quỳ trước mộ của Tiểu Vũ chừng nửa tháng, khi ấy, hắn suy yếu đến mức gió thổi cũng bay, thật sự chỉ muốn cứ thế mà chết đi, kết quả Phong Biệt Tình đánh ngất hắn, khiêng hắn về.

Sau đó, trong một khoảng thời gian rất dài, Phong Biệt Tình gần như một tác không rời canh giữ bên cạnh hắn, mặc dù hắn là người vô cùng lãnh khốc, nhưng lại vô cùng tinh tế. Quan tâm đến người khác từ trước đến giờ đều dùng cách của mình theo cái kiểu không cho phép cự tuyệt.

Bởi vì cái chết bi thảm của Tiểu Vũ mà ma tính trong cơ thể hắn không tài nào khống chế, hắn rất tự nhiên sa vào Ma đạo. Thực ra quen biết lâu với Phong Biệt Tình, hắn cũng thấy Ma Tu không đáng sợ mấy, chẳng qua là phương thức tu luyện của mọi người khác biệt, tín ngưỡng khác biệt mà thôi.

Bọn họ cùng nhau tu luyện, cùng nhau phi thăng đến Ma Giới, cùng nhau xông xáo ở Ma Giới.

Khi mới đến Ma Giới, người mới bao giờ cũng bị lấn áp, có khi người khác ngựa mất người cũng có thể đánh người một trận. Có lẽ vận may của hai người bọn họ không tốt, những chuyện như vậy gặp phải không chỉ một lần.

Hắn vẫn cảm thấy Phong Biệt Tình có cái mặt rất thu hút kẻ thù, hiếm khi lúc hắn cười trông còn khó coi hơn khóc, cho nên vẫn là mặt lạnh tu hút kẻ thù thì hơn.

Cứ thế, một đường giết chóc, không biết bao nhiêu lần, đến lúc hắn cho là mình sẽ chết, cuối cùng cũng được giải thoát. Phong Biệt Tình lại hết lần này đến lần khác lôi hắn ra từ trong đồng xác chết.

Rõ ràng cả hai đều bị thương nặng, nhưng hần lúc nào cũng ương ngạnh như vậy, hần nói mình trời sinh đã là Ma, nhưng Khổng Uyên biết, hần chẳng qua không muốn mình chết như vậy, chết một cách vô giá trị.

Có lẽ là bởi vì khoảng thời gian u tối ấy đã chiếm một phần quá quan trọng trong sinh mệnh, cho nên mãi đến sau này, Khổng Uyên vẫn bảo vệ bản thân vô cùng cẩn thận, cái mạng này là do Phong Biệt Tinh cứu trở lại, nó đã không đơn giản chỉ thuộc về riêng mình hần, hần phải bảo vệ cho tốt mới được.

Bóng dáng Tiểu Vũ vẫn tồn tại trong đầu, nhưng thời gian thực sự quá tàn khốc, hần gần như không nhớ nổi dung mạo của Tiểu Vũ, chỉ nhớ rõ những đau đớn khắc sâu vào xương tủy kia.

Cho đến khi gặp lại Hoa Liên lần nữa.

Nàng là người bạn tốt khác phái đầu tiên, cũng là duy nhất của hần, từ lúc mới quen biết cho đến tận sau này, hần đều cảm thấy khó mà giải thích được.

Có lẽ có một lúc nào đó, hần đã từng động tình với nàng, dù sao cũng sớm chiều ở chung, có điều là quá mức mơ hồ, không ai đi sâu nghiêm ngẫm, cho nên chưa bắt đầu cũng không có kết thúc, thực ra như vậy là tốt nhất, bởi vì lúc gặp nhau vẫn cứ là bạn bè.

Những gì Hoa Liên nói khiến cho hần rất kinh ngạc, bởi vì kẻ địch là nhằm về phía nàng. Có lẽ đó chính là số mệnh, hần không thể trách bạn của mình, huống chi Hoa Liên cũng chẳng hề sai.

Hần cho là mình sẽ không có cơ hội tận mắt nhìn thấy kẻ thù, ai ngờ người nọ lại xuất hiện ngay trước mắt hần, bắt hần. Một khắc kia, trong lòng Khổng Uyên chỉ có nỗi tuyệt vọng.

Mấy năm nay hần liều mạng tu luyện, vậy mà vẫn không chịu nổi một đòn trước mặt kẻ địch, đối phương còn không liếc hần lấy một cái, niềm tin của hần sụp đổ trong nháy mắt, không còn dư lại một chút nào.

Nếu có người nói với ngươi, ta có thể cho ngươi sức mạnh, cho ngươi quyền thế, cho ngươi tất cả những gì ngươi mong muốn, ngươi có tin không? Khổng Uyên không tin, nhưng hần cũng không thể cự tuyệt.

Hần và Phong Biệt Tinh cứ thế bị ném vào trong khu rừng vĩnh viễn không tìm được lối ra này, bên trong có những yêu thú họ chưa từng gặp bao giờ, cũng có những cạm bẫy không sao tưởng tượng nổi, có vô số những thứ có thể lấy mạng bọn họ.

Trong những ngày tháng vĩnh viễn không nhìn thấy được kết cục này, cho dù tâm trí hần kiên định, vẫn không tìm được mà sinh ra sự tuyệt vọng. Nếu có một mình, có lẽ hần căn bản không thể tiếp tục kiên trì, cũng may có Phong Biệt Tinh.

Không biết hần có suy nghĩ tương tự hay không, nhưng hần chưa bao giờ bộc lộ ra, cũng chưa từng buông tay. Có một khoảnh khắc, chưa bao giờ Khổng Uyên cảm thấy có người ngồi bên cạnh mình lại là chuyện tốt đẹp như vậy, khiến cho hần có lòng tin để tiếp tục sống.

Người này, bởi vì quen biết quá lâu, bất tri bất giác đã thành trụ cột tinh thần của hần.

...

"Phong Biệt Tinh, ngươi có nguyện vọng gì chưa thực hiện được sao?"

"Không có."

"Vậy tại sao lúc ở Yêu Lâm, ngươi lại liều mạng như vậy?"

"Nếu ta chết, hần nhất định sẽ chết."

Đây là đoạn đối thoại giữa Phong Biệt Tinh và Ngân rất nhiều rất nhiều năm sau.

Mới đầu hần chọn Phong Biệt Tinh làm người thừa kế hậu đại của Yêu tộc, nhưng Tiểu Hồ Ly cứ bắt hần phải lấy thêm cả Khổng Uyên. Mới đầu hần cũng không hiểu, đến giờ mới hiểu một chút.

Quan hệ giữa hai người đó không hề liên quan đến tình yêu, mặc dù trong cái nhìn của người khác, bọn họ quá mức thân mật, nhưng trong mắt hần, nhiều nhất cũng chỉ là sưởi ấm lẫn nhau mà thôi. Rồi sau đó cũng chỉ có đối phương mới có thể khiến cho mình ấm áp, cho nên không thể nào tách rời.

Hai người bọn họ đều yếu ớt, nhưng chỉ cần một người còn chiến đấu, người còn lại cũng sẽ không ngã xuống, cho nên, khi bọn họ ở bên nhau, không gì có thể phá vỡ.

...

"Phong Biệt Tinh, chắc kiếp này ta sẽ sống một mình đến hết đời mất." Khổng Uyên ngồi xếp bằng trên ghế Yêu Vương, từ trên cao nhìn xuống vị Yêu Vương thực sự đang phê sửa đủ loại văn thư cách đó không xa.

Chẳng trách không ai chịu làm Yêu Vương, cuộc sống như thế này thật khó mà chịu nổi. Giờ đến yêu tinh cũng học đòi tổ cáo, mẹ chồng của Hoa Liên quả thật quá đáng sợ, vậy mà lại nghĩ ra cái trò đó, làm cho lão Đại các giới đều bãi công hết.

"Ừ." Phong Biệt Tình phóng bút như bay, đầu cũng chẳng ngẩng lên. Mấy năm nay tu thân dưỡng tính, đại khái là do xem nhiều văn thư nên cũng khiến cho khí chất lạnh lẽo trên con người hần dần tiêu tán, hoặc có lẽ chỉ có Không Uyên cảm thấy vậy.

"Ngươi cũng chẳng có ai thêm." Tư tưởng của Yêu tộc cũng không được bình thường cho lắm, hoặc có lẽ, bọn họ cảm thấy Yêu Vương đòi trước thích đàn ông, cho nên vị Yêu Vương kế nhiệm này cũng sẽ thích đàn ông, thế là không biết từ khi nào, đám yêu tinh kia đã gọi hần là Yêu Hậu?!

Vốn còn định tìm cho Phong Biệt Tình một cô vợ, nhưng hiện giờ bên trong Lục đạo, không ai không biết Yêu Hậu của Yêu tộc là một người đàn ông. Rốt cuộc là do kẻ nào tung tin, thật là đáng chết!

"Hừ."

"Chẳng lẽ cả đời này chúng ta cứ như vậy?" Cứ cảm thấy có chút không cam lòng.

"Như vậy rất ổn." Phong Biệt Tình đặt bút xuống, tổng kết.

Không Uyên nghiêng đầu suy tư, cũng đúng, không có gì không ổn.

- Hết -

Thật sáng khoái ~ **

Bạn đang đọc truyện *Ngự Phạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.